TRUYỆN
18+
ỦNG HỘ NHÓM DỊCH TẠI WEB CHÍNH CHỦ
LUVEVALAND
LUVEVALAND.COM
Thế Thường Nữ
OA NGƯU
Chuyển ngữ: HỘI NHỮNG NGƯỜI KHÔNG TIN DEADLINE LÀ CÓ THẬT

Thứ Trưởng Nữ - Oa Ngưu

Oa Ngưu

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sắc, Cổ Đại
Mọi người đều nói Thứ trưởng nữ của Ngôn gia là một nữ tử có dung mạo xinh đẹp, song lại vô cùng ngang ngược và kiêu ngạo.

Uổng cho bề ngoài xinh đẹp như vậy lại đi gây đại họa khắp nơi.

Ngay cả cổ trùng để cứu mạng thái tử cũng nuốt được, nàng vọng tưởng có thể thay thế muội muội bò lên giường của Thái Tử!

-

Thái Tử ngọc thụ lâm phong, anh dũng thiện chiến bất hạnh phụ trúng cổ độc.

Chỉ cần một nữ tử lấy thân nuôi cổ trùng, ngâm mình trong nước thuốc để trở thành dược nhân sau đó giao hoan cùng Thái Tử.

Thái tử phải uống nước bọt và sữa của nàng trong ba tháng mới có thể tiêu độc.

Thiên gia dùng tất cả dược liệu quý báu để luyện ra một con cổ trùng, nào ngờ lại bị ác nữ của Ngôn gia nuốt mất.

Thái tử rau cải xanh lan chi ngọc thụ phải quấn lấy ác nữ đầu heo!!

-

Vì chỉ có thể ngủ với ác nữ, ngay từ lúc bắt đầu Thái Tử đã không

cam lòng, chỉ là không ngờ được, hắn càng ngủ càng hăng.

Lúc bắt đầu: Ba tháng sau ngươi cút cho ta! Ta không thu nạp ác nữ.

Lúc sau lại: Ác nữ gì đó cũng do thiên hạ nói quá thôi, ba tháng sau cho ngươi chức Nhũ Nhân.

Ba tháng sau: Này! Nương tử đừng chạy.

Ác nữ: Hừ! Cẩu nam nhân ~ tự bản thân ta xinh đẹp không phải rất ngon sao?

Mục lục

- Chương 1: Yêu nữ đê tiện gặp rắc rối lớn!
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68

- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104

- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116
- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122
- Chương 123
- Chương 124
- Chương 125
- Chương 126
- Chương 127
- Chương 128
- Chương 129
- Chương 130
- Chương 131
- Chương 132
- Chương 133
- Chương 134
- Chương 135
- Chương 136
- Chương 137
- Chương 138
- Chương 139
- Chương 140

- Chương 141
- Chương 142
- Chương 143
- Chương 144
- Chương 145
- Chương 146
- Chương 147
- Chương 148
- Chương 149
- Chương 150
- Chương 151
- Chương 152
- Chương 153
- Chương 154
- Chương 155
- Chương 156
- Chương 157
- Chương 158
- Chương 159
- Chương 160
- Chương 161
- Chương 162
- Chương 163
- Chương 164
- Chương 165
- Chương 166
- Chương 167
- Chương 168
- Chương 169
- Chương 170: Ngoại truyện 1
- Chương 171: Ngoại truyện 2
- Chương 172: Ngoại truyện 3
- Chương 173: Ngoại truyện 4
- Chương 174: Ngoại truyện 5
- Chương 175: Ngoại truyện 6
- Chương 151

- Chương 152
- Chương 153
- Chương 154
- Chương 155
- Chương 156
- Chương 157
- Chương 158
- Chương 159
- Chương 160
- Chương 161
- Chương 162
- Chương 163
- Chương 164
- Chương 165
- Chương 166
- Chương 167
- Chương 168
- Chương 169
- Chương 170: Ngoại truyện 1
- Chương 171: Ngoại truyện 2
- Chương 172: Ngoại truyện 3
- Chương 173: Ngoại truyện 4
- Chương 174: Ngoại truyện 5
- Chương 175: Ngoại truyện 6
- Chương 176
- Chương 177
- Chương 178
- Chương 179
- Chương 180
- Chương 181
- Chương 182
- Chương 183
- Chương 184
- Chương 185
- Chương 186
- Chương 187

- Chương 188
- Chương 189
- Chương 190
- Chương 191
- Chương 192
- Chương 193
- Chương 194
- Chương 195
- Chương 196
- Chương 197
- Chương 198
- Chương 199
- Chương 200
- Chương 201
- Chương 202
- Chương 203
- Chương 204
- Chương 205
- Chương 206
- Chương 207
- Chương 208
- Chương 209
- Chương 210
- Chương 211
- Chương 212
- Chương 213
- Chương 214
- Chương 215
- Chương 216
- Chương 217
- Chương 218
- Chương 219
- Chương 220
- Chương 221
- Chương 222
- Chương 223

- Chương 224
- Chương 225
- Chương 226
- Chương 227

Chương 1: Yêu nữ đê tiện gặp rắc rối lớn!

Thứ trưởng nữ của Ngôn gia, uổng cho dung nhan xinh đẹp kia rốt cuộc lại gây ra chuyện lớn!

Những ngày gần đây, trong kinh thành xuất hiện một tin đồn vớ vẩn, nó thường làm chủ đề cho mọi người mỗi khi nhàn rỗi, thứ trưởng nữ của Ngôn gia gặp rắc rối lớn rồi!

Ngôn gia ở kinh thành Tĩnh Quốc này, là một thế tộc đã tồn tại một trăm năm. Trong đó, Ngôn Quốc công là người gây tranh cãi nhất, hắn sủng thiếp diệt thê, độc sủng thứ trưởng nữ ngang tàng, vì thứ trưởng nữ mà chèn ép đích nữ của mình. Hơn thế nữa, Ngôn gia là nguyên lão khai quốc công thần, bản thân Ngôn Quốc công cũng mang đầy chiến công, dù hắn hoang đường đến đâu thì thánh thượng cũng nhắm một mắt, mở một mắt trách mắng nhẹ vài câu.

Đích nữ của Ngôn Quốc Công hào hoa phong nhã, tinh thông cầm kỳ thi họa, là tình lang trong mộng của các thiếu niên. Còn thứ trưởng nữ của Ngôn Quốc Công chỉ có thể tóm gọn lại là "Bất học vô thuật*, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, xa hoa dâm dật, diêm dúa lẳng lơ." Những thiếu niên trong kinh thành đều khinh khi nàng, nhưng trong mộng xuân lại có không ít người mộng tưởng có thể ôm vòng eo mảnh mai, gối đầu lên đôi tuyết ngọc kia, mây mưa một trận với nàng

Bất học vô thuật: không học hành, không nghề ngỗng.

Một bên thì người người mong muốn được cưới làm chính thê, một bên thì người ta lại muốn được nạp làm kiều thiếp, để nhấm nháp

hương vị của mỹ nhân.

Trong lòng mọi người tuy rằng hướng tới đích nữ Ngôn Khinh Linh, nhưng nàng đã định sẵn là thái tử phi, nên bọn họ quay sang nhìn chằm chằm vào Ngôn Thiệu Tình, muốn dùng hôn nhân để bám víu vào phủ Ngôn Quốc Công. Dù nói thế nào đi chăng nữa thì Ngôn Thiệu Tình kia cũng là tâm can bảo bối xinh đẹp của phủ Quốc Công.

Nhưng Ngôn Thiệu Tình lần này đã gây ra đại họa! Không biết Ngôn Quốc công có thể bảo vệ nhi nữ bảo bối này như thế nào?

Sóng to gió lớn bên ngoài, Ngôn Thiệu Tình không hề hay biết, nàng chỉ biết hôm nay, nàng đến để từ biệt với mẫu thân.

Bên trong Tích Xuân Viên, một nữ nhân tuổi trung niên xinh đẹp dáng vẻ yếu đuối nắm tay thiếu nữ, đáy mắt ngấn nước: "Nha đầu ngốc, mẫu thân không tin con có thể làm như vậy, có phải Liên thị đã làm gì với con không?" Mỹ nhân trung niên kia tính ra đã gần 40 tuổi rồi, nhưng nhìn qua chỉ hơn 20 tuổi, đôi mắt hạnh ẩn chứa phiền muộn, song, vẫn giữ được phong thái.

Đây là nữ nhân quốc sắc thiên hương, là hồ ly mê hoặc người trong miệng đời, là người làm cho Ngôn Quốc Công sủng thiếp diệt thê, hồng nhan họa thủy, Tần thị.

"Mẫu thân, người biết con ái mộ Thái tử biểu ca từ lâu, đây là cơ hội của con!" Ngôn Thiệu Tình an ủi mẫu thân của mình "Mẫu thân, người yên tâm đi, con biết con đang làm gì, chỉ có làm như vậy con mới có cơ hội đến bên cạnh huynh ấy!" Ngôn gia là mẫu tộc của Thái tử, Ngôn Quốc Công là biểu đệ của đương kim Hoàng Hậu. Ngôn Quốc Công là con nhận nuôi của vợ lẽ, cho nên nói tới nói lui thì Thái tử biểu ca này không có chút quan hệ huyết thống nào với Thiệu Tình.

Đích nữ của Ngôn gia được chỉ định cho Thái tử, còn nàng thân là

thứ nữ thì hôn sự nằm trong tay đích mẫu. Chuyện xảy ra bây giờ, đúng thật là duyên số, để cho nàng có cơ hội tiếp cận với nam tử mình ái mộ nhiều năm, để cho nàng có cơ hội trả lại hắn ơn cứu mạng.

"Không được! Không được! Ta phải đến cầu xin lão gia và phu nhân!" Tần Vô Song đứng lên, âm thanh leng keng vang lên. Trong khoảnh khắc Tần Vô Song đứng lên, xiềng xích dưới chân nàng càng trở nên nổi bật, nàng chạy tới cửa nhưng lại không thể nào đến được, đôi chân bị trói buộc khiến nàng không có cách nào rời khỏi tòa nhà giam hoa lệ này.

Nàng oán hận nhìn chằm chằm chiếc xiềng xích đen nhánh dưới chân mình, nàng mất hơn mười năm để tìm cách thoát khỏi gông cùm này, vốn thần trí nàng đã bình thường, nhưng đôi mắt lại hiện lên hai đốm lửa kinh người. Ai cũng nói là làm mẹ thì đều trở nên mạnh mẽ, ý hận trong mắt nàng dâng đến cực hạn, nàng hận chính mình, nàng hận người kia, nàng hận thê tử của hắn.

Chương 2

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, người đi vào là nữ chủ nhân chân chính của Ngôn phủ Liên Dung, bởi vì sủng thiếp Tần Vô Song này mà gần hai mươi năm nay, trong lòng phu quân không hề có nàng.

"Ngươi muốn cầu xin cái gì? Tần Vô Song, chuyện nữ nhi ngươi vọng tưởng vị hôn phu của nữ nhi ta không phải ngày một ngày hai, nó phạm phải lỗi lớn như vậy, ngươi còn muốn cầu xin cho nó?" Năm tháng thật vô tình với Liên Dung, nàng rõ ràng nhỏ hơn Tần Vô Song những hai tuổi vậy mà nhìn qua nàng lại như trưởng bối của Tần Vô Song.

Sai lầm này có lẽ xuất phát từ việc, trong hai người, một người thì được phu quân yêu thương nâng niu hơn mười năm, một người thì lạnh lẽo cô độc suốt mười năm. Năm tháng lãng phí, trong lòng chỉ còn lại oán hận, làm cho cả người đều già đi, khóe mắt toàn là sương gió và hà khắc.

"Liên Dung, ngươi có hận gì thì cứ hận ta! Ngươi có oán gì thì tới tìm ta, ngươi buông tha cho Tình Tình đi!" Tần Vô Song và Liên Dung oán hận nhau nhiều năm như vậy, hiện giờ vì nữ nhi của mình, Tần Vô Song dẹp bỏ kiêu ngạo, quỳ gối dập đầu trước Liên Dung.

Năm đó, nàng là thiếp thất kính trà còn không muốn quỳ, vì vậy một thời gian rất lâu nàng được nuôi bên ngoài. Cuối cùng mẫu tộc của Liên Dung suy thoái, Ngôn Quốc công lúc này mới ngang nhiên đón người về, mặc kệ mọi lời dị nghị, hắn đưa nàng nhập vào gia phả, cho danh phận quý thiếp, dù mang danh sủng thiếp diệt thê, Ngôn Quốc Công chiến công hiển hách kia vẫn không sợ.

Ngôn Thiệu tình vội vàng đỡ mẫu thân mình đứng dậy, có phu nhân ở đây, nàng chỉ có thể tuân thủ lễ nghi gọi mẫu thân của mình là di nương.

"Di nương, đây là chủ ý của con, con muốn hầu hạ bên cạnh Thái tử, là con đoạt cơ hội của muội muội!" Nàng cứng nhắc lặp lại lời nói kia, Tần Vô Song quá biết nữ nhi mình, đây không phải là sự thật.

Chân tướng thường vô cùng khó coi khiến người ta sợ hãi.

"Tần di nương, nữ nhi của ngươi bê bối thế nào cả kinh thành đều biết, ngươi còn mặt mũi ở đó mà làm bộ làm tịch với ta sao?" Liên Dung cực kỳ hả dạ, Tần Vô Song này rõ ràng chỉ là thiếp thật nhưng lại tự cao tự đại chưa bao giờ cúi đầu với nàng, hiện giờ không phải đang phủ phục dưới chân nàng sao? Nếu không phải kiêng kị Ngôn Quốc Công, nàng thật sự muốn đá nàng ta mấy cái.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, cầu xin người ra tay giúp đỡ, xin người đừng làm như vậy, đừng để tỷ tỷ người mang trên lưng tội nghiệt này, nhị tiểu thư!" Khóc lóc cầu xin Liên Dung không có tác dụng, Tần Vô Song quay sang dập đầu với cô nương trẻ tuổi phía sau Liên Dung.

"Di nương đang nói cái gì vậy? Rõ ràng là tỷ tỷ ghen ghét nhân duyên tốt đẹp của ta, lén nuốt dược ngự ban, phụ thân còn bao che cho nàng ta, tiến cung cầu xin Thánh Thượng, người muốn ta phải làm thế nào đây? Tỷ tỷ phá hỏng hôn sự của ta, người còn muốn ta xót thương sao? Là ta nên cầu xin tỷ tỷ xót thương mới phải!" Khuôn mặt nhỏ của Ngôn Khinh Linh đỏ bừng vì tức giận.

Hai mẫu tử họ biết hôm nay ở Tích Xuân viên nhất định sẽ có một cuộc gặp gỡ đầy bi thảm và u ám, bọn họ đến là để xem tình trạng thảm hại của Tần Vô Song, thấy Tần Vô Song như vậy, Liên Dung cảm thấy thật dễ chịu.

Nhìn thấy Tần Vô Song khóc hai mắt sưng đỏ lên, trong lòng Liên Dung cực kỳ vui sướng. Nhưng mà ngoài việc xem náo nhiệt ra, nàng cũng không dám làm khó dễ Tần Vô Song. Nàng quay đầu rời đi, hiên ngang giống như gà chọi chiến thắng.

Tần Vô Song bị xiềng xích vây chân, cố gắng bò lên phía trước, vươn tay đến chỗ Liên Dung sắp rời đi, Ngôn Khinh Linh quay đầu liếc mắt nhìn Tần Vô Song, nàng lắc đầu mang theo chút cầu xin.

Tần Vô Song đối diện với ánh mắt của Ngôn Khinh Linh, cả người cứng đờ, lời đến bên miệng liền vội vã nuốt xuống, cuối cùng nàng phẫn nộ gào rống lên với Liên Dung: "Liên Dung, rồi ngươi sẽ hối hận về hành động hay hôm nay của ngươi! Ngươi nhất định sẽ hối hận!"

"Mẹ, bỏ đi, bỏ đi…" Ngôn Thiệu Tình đứng dậy, nàng thật lòng nói với mẫu thân "Con không phải chịu khổ đâu, cứu được Thái tử biểu ca một mạng là chuyện tốt, có thể tự mình cứu huynh ấy là con đã mãn nguyện rồi!" Trong lời nói của Ngôn Thiệu Tình có vài phần thật lòng.

Nàng thật sự yêu hắn, nàng muốn cứu hắn…mặc dù điều này đồng nghĩa với việc sẽ bị hắn căm hận, chán ghét.

Chương 3

Thái tử Tĩnh Quốc Lận Chước là một thiếu niên anh tài, năm nay 21 tuổi, thần phong tuấn lãng, anh dũng thiện chiến, nửa tháng trước sang bằng Miêu Cương.

Trong khi quân đội Tĩnh Quốc đang giành được phần thắng trong tay thì Thái tử lọt vào tay Miêu Cương Thánh Nữ, bị nàng ta hạ cổ trùng Thất Sắc.

Cổ trùng Thất Sắc này là loại trùng cực độc xếp đầu trong thiên hạ, hoàng đế Tĩnh Quốc hạ lệnh tìm kiếm danh y khắp nơi. Cuối cùng tìm ra được một phương pháp, cần một nữ tử lấy thân nuôi trùng cổ, sau đó ngâm trong nước thuốc ba ngày ba đêm, nàng ta sẽ trở thành giải dược.

Thái tử chỉ cần nếm nước bọt, sữa và dịch thể của nàng ta, qua hai tháng có thể áp chế độc tính, đến ba tháng là có thể giải độc.

Thái tử Tĩnh Quốc giữ thân trong sạch, không gần nữ sắc, trao cho thái tử phi Ngôn Khánh Linh một tấm chân tình. Cổ trùng này sau khi luyện thành sẽ được Thánh thượng ban thuốc bổ, hơn nữa được Khâm Thiên Giám định ra ngày tốt để thành thân, sau đại hôn với Thái Tử, Thái tử phi lấy thân làm dược, quấn lấy phu quân giải độc trùng cổ.

Đó là hướng đi như vậy, tình cảm của Thái tử và Thái tử phi tương lai cảm động vô số người, nhưng vào thời khắc này, thứ trưởng nữ đáng giận của Thái tử phi kia lại nuốt mất cổ trùng! Thái tử không thể nạp đại tỷ của thê tử mình được, vì vậy hôn sự trì hoãn đến lúc

này.

Với bệnh tình của Thái Tử hiện tại không thể chờ đợi luyện ra con cổ trùng khác, hơn nữa luyện cổ trùng cần rất nhiều dược liệu quý hiếm, bên trong nhất định phải có Tâm Thảo mà trên dưới Tĩnh Quốc chỉ có một cây duy nhất, vì vậy, cổ trùng mà Ngôn Thiệu Tình kia nuốt vào là thứ có một không hai.

Cổ trùng dù sao cũng là độc, sau khi nuốt vào Ngôn Thiệu Tịnh liền biết nó lợi hại thế nào. Nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, tựa như có hàng vạn con kiến gặm nhấm trái tim nàng, mỗi lần cổ độc phát tác nàng đều lăn lộn một hồi, còn phải liên tục uống thuốc kích thích cổ trùng để gia tăng dược tính.

Có Ngôn Quốc Công đi cầu xin, cộng thêm việc cổ trùng kia không thể luyện ra được con thứ hai trong thiên hạ, cuối cùng Thánh Thượng cũng đồng ý, chỉ cần Ngôn Thiệu Tình có thể giải độc cho Thái tử, thì dựa theo thân phận của nàng, có thể cho nàng một chức Nhũ Nhân của Thái Tử.

Khả tra được Nhũ Nhân là 1 chức vị của thiếp thất, thấp hơn cả Trắc thái tử phi hay Lương Đệ.

Lúc cổ độc phát tác, Ngộn Thiệu tình mơ mơ màng màng, thần trí mơ hồ, ma ma trong cung đến bên cạnh giường Nàng nói: "Ngôn đại tiểu thư, lão thân thất lễ rồi, muốn trở thành Nhũ Nhân của Thái tử, trước tiên cần phải nghiệm thân!"

Ngôn Thiệu Tình không còn sức phản kháng, chỉ giống như con búp bê vải rách nát, quần áo bị mấy bà tử lột sạch, hai chân bị ép tách ra, sau đó bà ta thô lỗ khuấy đảo bên trong.

"Ây da, ta không ngờ Ngôn đại tiểu thư thanh danh bại hoại như vậy mà nơi này vẫn còn đấy!" Lời nói châm chọc của một ma ma từ xa truyền đến.

Toàn thân Ngôn Thiệu Tình nóng lên đầy đau đớn, nàng không có sức lực để phản bác, cũng không ai quan tâm nàng nghĩ gì. Cả người nàng nóng lên vì bị ném vào thùng thuốc, mùi thuốc gay gắt xộc vào mũi, các ma ma trong cung đứng xung quanh nhìn nàng chằm chằm, mặc kệ nàng rơi xuống uống bao nhiêu nước thuốc đi chăng nữa, bọn họ chỉ đứng đó nhìn nàng, miễn nàng không chết là được.

Tối đến, Ngôn Quốc Công lê thân mệt mỏi về Tích Xuân viên, hắn mở cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy mỹ nhân đang chìm đắm dưới ánh trăng.

"Song Song, ta về rồi!" Ngôn Quốc Công năm nay 42 tuổi, song, vẫn còn tuấn lãng như thiếu niên, vẻ mặt hắn ôn nhu đến bên cạnh người mình yêu.

"Cút! Ngươi cút đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi! Ngôn Dạ Đình! Ta sẽ giết ngươi!"

Tần Vô Song phẫn uất trừng mắt với Ngôn Quốc Công, còn Ngôn Quốc Công lại giống như không hề nhìn thấy uất hận trên gương mặt nàng, mặt mày tươi cười đi đến, mặc kệ nàng giãy giụa thế nào, hắn vẫn ôm nàng vào lòng.

"Sao ngươi có thể làm như vậy? Sao ngươi lại có thể?" Tần Vô Song cho bằng bản thân mình đã chán ghét và hận hắn đến cực độ rồi, nhưng hiện giờ nàng phát hiện mức độ làm người khác chán ghét nam nhân còn nhiều hơn nàng nghĩ.

Chương 4

"Song Song, ta làm như vậy còn không phải vì lo cho hài tử của chúng ta sao? Song Song ngoan, nàng đừng tức giận nữa, nữ nhi của chúng ta sẽ ổn thôi!"

"Tình Nhi bị ép nuốt cổ độc, thế nào gọi là ổn?" Tần Vô Song phẫn nộ, không ngừng giãy giụa trong lòng Ngôn Dạ Đình.

Ánh mắt Ngôn Dạ Tình thoáng lạnh lẽo, sau đó lập tức trở lại ban đầu: "Tình Nhi sẽ không việc gì, ta đã xin lệnh của Thánh thượng, đợi đến khi độc trên người Thái tử điện hạ được giải, thì Tình Nhi sẽ được làm Nhũ Nhân của Thái tử, không phải Tình Nhi rất thích Thái tử sao? Nó sẽ hạnh phúc, phải không?" Lời của Ngôn Dạ Đình hết sức điên rồ, Tần Vô Song dùng hết sức đẩy hắn ra, nhưng lại không thể lay chuyển được hắn.

"Tên hỗn trướng nha ngươi, đây là cái tốt mà ngươi nói sao? Làm thiếp thất cho người ta có chỗ nào tốt?" Tần Vô Song nàng bị người khác bức trở thành thiếp thất, mười mấy năm qua sống trong khổ sở, không một ngày nào mà nàng không muốn rời khỏi nơi này.

"Song Song, sẽ tốt thôi, tất cả sẽ tốt thôi, nàng yên tâm, nàng tin ta một lần đi, có được không?" Ngôn Dạ Đình ôm Tần Vô Song vào trong ngực, trên mặt là bộ dạng thâm tình khiến Tần Vô Song buồn nôn, nhưng nữ nhi nàng còn nằm trên này tên hỗn trướng này!

"Đình lang, chàng tha cho Tình Nhi được không?" Vì nữ nhi, Tần Vô Song đã cúi đầu trước kẻ thù không đội trời chung, giờ này vì nữ nhi nàng cần phải lựa lời lấy lòng người này cho tốt.

"Cổ trùng kia khắp thiên hạ chỉ có một con, đã bị Tình Nhi nuốt vào rồi, giờ nó không muốn làm thuốc dẫn thì đó là tội xét nhà diệt tộc!" Trong mắt Ngôn Dạ Đình đều là tình yêu với Tần Vô Song nhưng Tần Vô Song không thèm để ý, nàng chỉ quan tâm đến bản thân và nhi nữ của mình.

Tần Vô Song nhượng một bước hỏi: "Vậy…Lúc Tình Nhi xuất giá, ta có thể gặp nó một lần không?" Bị nâng ra phủ làm thiếp thất cho người ta thì không thể coi là xuất giá, nhưng Tần Vô Song không đành lòng nghĩ khác đi.

"Nàng là mẫu thân của nó, theo lý thì nên gặp mặt, nhưng tình huống của Tình Nhi hơi đặc biệt, sợ là không có cơ hội đó!" Ngôn Dạ Đình vừa nói xong, nước mắt nàng lã chã rơi xuống.

Ngôn Dạ Đình đau lòng không thôi, ôm chặt người yêu vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Đây đối với Tình Nhi là nhân duyên khó cầu! Nó thích Thái tử, nhưng nó lại là nữ nhi của thiếp thất, giữa nó và Thái tử sẽ không có khả năng nào, nàng cũng biết Liên thị, nàng ta chán ghét Tình Nhi đến nhường nào? Khinh Nhi đã nghị thân mấy năm nay nhưng nàng ta có chịu nghị thân cho Tình Nhi hay không? Hơn nữa gần đây Liên thị hay qua lại với Triệu hầu gia, e là đang bàn tính cho Tình Nhi làm thiếp hắn ta, Triệu Hầu gia kia gần bằng tổ phụ của Tình Nhi rồi!"

Tần Vô Song nghe Ngôn Dạ Đình nói như vậy, nước mắt càng rơi ác liệt hơn: "Ngươi là phụ thân của Tình Nhi, ngươi không thể sắp xếp cho nó sao?"

Ngôn Dạ Đình thở dài: "Liên thị là đích mẫu, vốn có quyền quyết định cho hôn sự của Tình Nhi, ta đã tính toán cho nó nên mới làm như vậy!"

Tần Vô Song nâng gương mặt ướt đẫm lên, thốt ra từng chữ một: "Lấy tình cảm ra tính kế sẽ không có kết cục tốt!" Hận ý trong mắt

nàng giống như một lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim Ngôn Dạ Đình, đáng nói ra, Dạ Đình vẫn vậy, quyết không buông tay.

"Song Song rất biết cách cầm đao đâm vào tim vi phu, khi nào Song Song mới chịu hiểu là vi phu thật sự rất yêu nàng?"

"Ta nguyện để ngươi đi yêu người khác!" Tần Vô Song cười lạnh một tiếng, Ngôn Dạ Đình Thấy nàng như vậy, ánh mắt tối sầm lại, đè nàng lên giường, nhốt dưới thân hắn, nhiệt độ trong phòng bỗng chốc tăng lên.

Ngôn Dạ Đình móc ra một chiếc chìa khóa đen nhánh, quơ quơ trước mặt Tần Vô Song: "Nàng đừng hòng nghĩ tới điều đó, Song Song đã mãi ở trong trái tim ta, người khác không thể chen vào được!" Chiếc chìa khóa này luôn ở trong ngực hắn, chiếc chìa khóa lạnh lẽo kia cũng bị ngực hắn làm nóng lên, vì sao hắn lại không thể sưởi ấm trái tim của Tần Vô Song?

Đã nhiều năm trôi qua, Ngôn Dạ Đình vẫn luôn tin, hắn sẽ chiếm được trái tim của nàng một lần nữa, hắn có thể lấy được một lần, còn sợ không chiếm được lần hai sao?

"Còn nữa, Song Song không thể nào rời khỏi ta đâu, nếu Song Song rời khỏi ta, nó sẽ phải chết!" Ngôn Dạ Đình khẽ nói, dung mạo tuấn tú méo mó điên cuồng.

Dung mạo yêu kiều của Tần Vô Song dửng dưng như không, nàng đã từng…dùng sinh mạng để giãy giụa thoát khỏi hắn, nhưng hắn lại ngang tàn đánh tan kiêu ngạo của nàng. Giống như lúc này, nàng nhìn chiếc chìa khóa, muốn cướp lấy, nhưng không thể cướp được.

Nàng muốn rời khỏi hắn, song, nàng không thể bước ra khỏi căn phòng này.

Rất nhanh sau đó, trong phòng truyền ra tiếng thở dốc của nam nữ

giao hoan, nữ tử hết sức kìm nén nhưng nam tử kia dùng toàn lực khiến nữ tử bất lực rên rỉ.

Chương 5

Vừa hay Ngôn Quốc Công đang nghỉ phép. Ban ngày, người của Quốc Công phu nhân đến Tích Xuân viên thỉnh đại nhân.

Ngôn Dạ Đình không thèm để mắt đến, ma ma được phái tới trưng lên bộ mặt khổ sở. Bà ta không biết nên trở về báo cáo thế nào, chỉ có thể đứng ăn vạ ở nhà chính, đây đã là lần thứ ba bà đến truyền tin rồi.

Những tháng ngày sau lễ thành hôn, Ngôn Quốc Công chỉ đến với phu nhân vào mùng một và mười lăm, đó là ngày thuộc về chính thất, hơn nữa Ngôn Quốc Công lại không chạm vào nàng.

Liên Dung không muốn nói ra ngoài, sau thành thân, Ngôn Dạ Đình chỉ chạm vào nàng 3 lần, một là đêm tân hôn, và hai lần sau đó. Vừa kịp lúc để nàng mang thai Thế tử và Ngôn Khinh Linh, nhanh gọn, tàn nhẫn, không chút mập mờ nào. Ngoại trừ những lần này ra, mỗi khi Ngôn Dạ Đình đến chủ viện, hắn đều ngủ ở thư phòng.

Liên Dung si mê Ngôn Dạ Đình, cho dù bị lạnh nhạt như vậy cũng không buông tay. Hai ngày này đối với nàng mà nói chính là hai ngày nàng mong chờ nhất, nhưng sau khi lão phu nhân mất thì hai ngày này cũng trở thành bọt nước.

Liên Dung đã từng thật lòng với Ngôn Dạ Đình, tuy hắn là con vợ lẽ nhưng lại văn võ song toàn, quý nữ, tiểu thư khuê các ở khắp kinh thành này ai cũng thầm để ý hắn.

Sau này, Ngôn lão phu nhân không nuôi dưỡng hắn nữa, Ngôn Dạ

Đình một thanh kiếm một bầu rượu, lưu lạc giang hồ. Ai cũng không lường trước được, sau này Thế tử của phủ Quốc Công gặp nạn, hắn chết trong một lần đi xe ngựa ra ngoài. Sau đó, Lão phu nhân chọn Ngôn Dạ Đình kế vị vì hắn không có mẹ ruột nằm trong đám thê thiếp liên can.

Điều kiện để bà lựa chọn Ngôn Dạ Đình đó là hắn phải cưới nữ nhi mẫu tộc của bà, mà nữ nhi mẫu tộc này là Liên Dung. Tuy rằng mối hôn sự này nhìn qua là vì lợi ích liên hôn, nhưng Liên Dung thật sự thích Ngôn Dạ Đình, lúc trước nàng thích hắn bao nhiêu, hiện tại nàng hận hắn bấy nhiêu.

"Lão gia, phu nhân đến thỉnh ngài!" Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào, Ngôn Dạ Đình ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay to lớn của hắn đang nhẹ vỗ lên má người hắn yêu, sau đó, lại nhẹ ấn đáy mắt thâm quầng: "Song Song, nàng đừng giả vờ nữa, ta biết nàng tỉnh rồi!" Ngôn Dạ Đình là người luyện võ, hắn biết nàng đã tỉnh, người đã thức giấc, hơi thở sẽ thay đổi.

Tần Vô Song quả thật đã tỉnh, nàng chỉ không muốn đáp lại hắn.

Vẻ mặt Ngôn Dạ Đình tươi cười, rồi từ từ lạnh dần: "Song Song, bây giờ nàng mở mắt hôn ta, biết đâu nàng sẽ có cơ hội tặng quà cho hài tử!"

Cuối cùng Tần Vô Song mở mắt ra, nàng bò lên người hắn, lướt nhẹ trên môi hắn một nụ hôn.

Ngôn Dạ Đình hài lòng: "Song Song, giúp ta thay quần áo đi!" Hắn vô sỉ yêu cầu nàng.

Tần Vô Song thất thần đứng lên, bắt đầu mặc quần áo lên người Ngôn Dạ Đình, hắn thì thoải mái hưởng thụ chút dịu dàng này của nàng, trong lòng xúc động: "Song Song, chúng ta thế này không phải rất tốt sao?"

Đã từng, hai bọn họ đã từng rất tốt, vì sao chỉ mới mấy năm, hai người đã trở nên thế này?

Tần Vô Song không đáp lại hắn, chỉ im lặng thực hiện động tác trên tay.

Trên người Ngôn Dạ Đình quần áo đã chỉnh tề, nhìn mắt cá chân trống rỗng của nàng, hắn ngồi xổm xuống, nhấc bàn chân trắng nõn, mảnh mai lên, đặt lên đó nụ hôn thành kính.

Ngôn Dạ Đình phát ra tiếng thở dốc, chỉ mới hôn như vậy thôi hắn đã thỏa mãn rồi.

Chụt..Tiếng nước bọt vang lên.

Ngôn Dạ Đình liếm mút từng ngón chân trắng nõn của nàng, ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve mắt cá chân nàng. Đôi chân bị xích sau thời gian dài khiến mắt cá nhân mảnh mai dị thường, chỉ cần dùng chút sức lực thì có thể bẻ gãy dễ dàng.

Ngôn Dạ Đình lấy ra một lọ thuốc bôi da, hắn tự mình bôi cho nàng một lớp thuốc, xong rồi mới nhặt xiềng chân dưới đất lên, xích Tần Vô Song lại.

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Vô Song sớm đã mất đi tiêu cự, cho đến khi Ngôn Dạ Đình rời đi rồi nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một lần.

Lúc này Ngôn Dạ Đình hướng tới chủ viện Tiên Mai Uyển, Tiên Mai Uyển vốn là chính viện của phu thê Quốc Công nên ở, nhưng nếu không có việc gì thì hắn sẽ không nghỉ chân ở đây.

Chương 6

Ngôn Dạ Đình vừa đi vào đại sảnh, Liên Dung liền xông ra đánh mạnh lên khuôn ngực rắn chắc của hắn. Nàng đánh chưa đủ, còn muốn dùng móng tay sắc nhọn cào xé mặt hắn. Ngôn Dạ Định không có ý định sẽ dung túng nàng, hắn đảo tay đã nắm được cổ tay nàng, ném mạnh ra xa.

Cơn giận của Liên Dung ngay lập tức bùng nổ, nam nhân trước mặt này là trượng phu của nàng, đã nhiều năm như vậy rồi, nam nhân này chưa từng đối xử với nàng như một thê tử chân chính, thậm chí vì hôn sự của thứ nữ mà tính kế lên hai nữ nhi ruột thịt của mình.

"Ngôn Dạ Đình, ta hận ngươi, ta hận ngươi cho đến chết!" Gương mặt Liên Dung dữ tợn, trong lời nói ngập tràn oán khí. Rõ ràng nữ nhi nàng xuất chúng đến vậy, mà Ngôn Dạ Đình vì nữ nhi của nữ nhân kia, không chút nghĩ ngợi phá hủy hôn nhân của nữ nhi mình.

Ngôn Dạ Đình bị Liên Dung mắng, hắn không để bụng, ngược lại trên mặt lại xuất hiện nụ cười cợt nhã, hắn chỉ vừa về mới hai ngày đã bị hai nữ nhân nói hận hắn, nhưng mà cái hận trước mắt này hắn không bận tâm.

"Ngươi là thứ vong ân phụ nghĩa! Năm nó nếu như cô mẫu ta không nâng đỡ ngươi, ngươi có thể ngồi lên vị trí Quốc Công ngày hôm nay sao? Ngươi có thể sao? Tại sao ngươi có thể đối xử với ta và Khinh Nhi như vậy? Sao ngươi lại có thể vì nữ nhi của tiện nhân kia mà bóp chết hôn nhân của nữ nhi ta?" Thái tử phi chưa vào cửa, mà thứ tỷ đã trở thành Nhũ Nhân, đây chẳng phải là để Khôn Khinh Linh bị quý nữ ở Kinh thành này chê cười sao.

Ánh mắt Ngôn Dạ Đình lúc này hệt như rắn hổ mang, hắn nhìn chằm chằm vào mắt Liên Dung như nhìn một vật vô tri: "Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ngươi đừng dùng hai từ kia để nói về Song Song của ta, nếu một lần nữa…"

"Một lần nữa thì sao? Ngươi sẽ đánh chết ta phải không?"

"Đúng thật là ta dám đánh đấy, ngươi muốn thử hay không? Cô mẫu ngươi đã chết rồi, ngươi cho rằng còn ai có thể chống lưng cho ngươi nữa?" Ngôn Dạ Đình cười lạnh, bàn tay dơ cao lên, biểu tình trên gương mặt hắn như thể đang nghĩ đến việc giáng xuống bên nào của nàng sẽ khiến hắn dễ chịu hơn.

Liên Dung tuy ưỡn ngực, nhưng tận đáy lòng nàng không có tự tin đó.

"Phụ Thân, người đừng đánh mẫu thân! Khinh Nhi để tỷ tỷ vào Đông Cung trước là được, xin người đừng đánh mẫu thân!" Nữ nhân được người người ca tụng trong kinh thành cùng lắm chỉ là tiểu hài tử không được phụ thân yêu thương, mỗi khi phụ thân muốn động thủ với mẫu thân, nàng chỉ có thể rơi nước mắt ngăn cản.

Ngôn Dạ Đình thấy nữ nhi nhảy ra can ngăn, hắn lẳng lặng buông tay xuống.

Tuy rằng Ngôn Dạ Đình yêu thương Ngôn Thiệu Tình nhưng người mang lại thể diện cho phủ Quốc Công là Ngôn Khinh Linh. Tuy rằng hắn lãnh đạm với chính phòng, song tài nguyên cấp cho hai hài tử của chính phòng chưa hề thiếu thốn bất cứ thứ gì, đối với chuyện giáo dục hai hài tử này hắn cũng đặt tâm tư vào. Hiện giờ thế tử phủ Quốc công đang là đại tướng quân đương triều, trấn thủ ở phương Tây, còn đích nữ thì chuẩn bị là Thái Tử phi.

"Vẫn là Khinh Nhi hiểu chuyện, tỷ tỷ ngươi lần này chắn cho ngươi một tai họa, hai mẫu tử các ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Ngôn Dạ Đình nghiêm túc nói, sau đó quay người rời đi mà không thèm nhìn lại.

"Ngươi đứng lại! Ngôn Dạ Đình! Ngôn Dạ Đình! Ngươi đừng tưởng là không có nhi tử ở đây mà đối xử với ta như vậy!" Liên Dung thở hồng hộc muốn đuổi theo, nhưng bị Ngôn Khinh Linh giữ lại "Mẫu thân, người đừng chọc giận phụ thân nữa, chỉ cần động tới mẫu tử Tích Xuân viện thì phụ thân luôn bất công mà!"

Cũng trong phủ Quốc công, Tiên Mai Uyển thì vang lên tiếng than khóc cùng oán khí khi mất đi nam chủ nhân, không lẽ Tích Xuân viên đáng thương thì náo nhiệt vui vẻ sao?

Trong Tích Xuân viên, Tần Vô Song bị lăn lộn cả một đêm, lúc này lấy ra những chiếc giày thêu nhỏ, yếm nhỏ, mũ tiểu hổ của nữ nhi nàng từ khi vừa mới sinh, bày từng cái ở trên giường, những đồ vật này mười năm nay nàng đều lấy ra nhưng mỗi cái đều rất mới, có thể thấy được tấm lòng của người mẹ Tần Vô Song.

"Tình Tình, mẹ xin lỗi con…" Tần Vô Song ôm mũ tiểu hổ được thêu rất sống động, nàng nhớ tới nữ nhi của mình thông minh biết nhường nào, lời đầu tiên khi tập nói nó đã biết gọi mẹ.

Hiện giờ, bảo bối của nàng phải chịu đau khổ, còn nàng thì lại bất lực. Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó dọn dẹp những món đồ bỏ lại trong rương.

Vừa mới rời Tiên Mai Uyển, Ngôn Dạ Đình liền trở về Tích Xuân viên.

Cánh cửa phòng ngủ vừa mở ra, Ngôn Dạ Đình nhìn thấy Tần Vô Song khoác trên mình một bộ đồ mỏng manh. Khi nàng nhìn thấy hắn, nàng nhẹ nhàng cởi từng lớp áo mỏng. Một nữ nhân xinh đẹp, tươi mới nhưng vì sự lạnh lùng của nàng mà khiến người khác cảm giác khó gần. Tần Vô Song nhanh chóng cởi bỏ những thứ trên người xuống, lộ ra đôi ngọc tuyết, chiếc bụng nhỏ bằng phẳng, một đôi chân trắng thon dài mảnh khảnh…..

Ánh mắt Ngôn Dạ Đình tối lại, hắn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn kia, hắn biết Tần Vô Song làm vậy là vì có chuyện muốn cầu xin nhưng hắn cũng cực kỳ vui sướng.

Ngôn Dạ Đình ôm Tần Vô Song đặt trên giường, cởi tiết khố, tách hai đùi ngọc nàng ra, cự vật hung dữ đỏ tím kia bừng bừng sức sống, nó tìm được con đường hoa quen thuộc có thể mang lại cho hắn cảm giác khoái lạc.

Vì cố gắng lấy lòng hắn, Tần Vô Song tự dùng mị dược, hiện giờ hoa huyệ.t đã ướt, mị thịt hung hăng siết chặt lấy vật ngoại lai đang xâm lấn lãnh thổ.

Tần Vô Song bất chấp mọi thứ, hai tay hai chân quấn lên vòng eo cường tráng của Ngôn Dạ Đình, tận tình chào đón hắn.

Không biết bao lâu rồi, hắn mới nhận được sự đón tiếp niềm nở này của nàng. Ngôn Dạ Đình điên cuồng cong eo đẩy mông tới, hơi thở hổn hển, hắn thì thầm bên tai Tần Vô Song: "Ta biết Tình Nhi đi rồi nàng sẽ cô đơn, hay là ta cho nàng một hài tử nữa, thế nào?"

Bị mị dược ảnh hưởng, hai má Tần Vô Song đỏ gay, lộ ra nét quyến rũ, nàng phát ra âm thanh ngân nga nhẹ nhàng, lảng tránh vấn đề này.

Những năm gần đây Ngôn Dạ Đình luôn muốn tăng thêm ràng buộc giữa hai người, nhưng Tân Vô Song sẽ không bao giờ sinh hài tử cho hắn nữa!

Chương 7

Ngâm trong nước thuốc ba ngày ba đêm, da của Ngôn Thiệu Tình được phủ một tầng màu vàng nâu nhạt, ngực nàng căng tức khó chịu, đầu v.ú hồng hào kia bắt đầu xuất hiện bọt nước màu nâu nhạt, mỗi khi nước rỉ ra từ v.ú nàng, nàng liền cảm thấy như bị gì đó châm chích, vô cùng đau đớn.

Phó ma ma được phái tới trông coi không chút khách khí ấn ấn lên bộ ngực nàng, ngón tay mạnh bạo dùng sức ấn đẩy liên tục. Lúc bà ta buông tay, trên làn da nàng xuất hiện những dấu vết rõ ràng, đầu v.ú cũng bắt đầu xuất hiện tia sữa.

"Không hổ là đồ lẳng lơ, vì muốn bò lên giường mà không tiếc hy sinh cả tỷ muội của mình, mới đó mà đã có sữa rồi!" Ngữ điệu trong lời nói của lão ma ma ngập tràn khinh thường.

"Bà đừng nói bậy, tiểu thư chúng ta không phải là người như vậy!" Vì trong cung không có ai muốn hầu hạ Thiệu Tình, cho nên, bên cạnh chỉ có Xuân Nhi từ nhỏ tới lớn luôn bên cạnh Thiệu Tinh, nàng tức giận kêu oan cho tiểu thư của mình.

"Nàng ta chính là tiện nhân dâm đãng, cho nên mới muốn bò lên giường của muội phu mình!" Phó ma ma phỉ nhổ nước bọt, Xuân Nhi còn muốn biện minh thì Thiệu Tình đã ngăn nàng ta lại.

Người của Đông Cung đều bị mẫu tử Liên Dung mua chuộc gần hết, Liên Dung xuất thân là mẫu tộc của Hoàng Hậu. Ngôn Quốc Công với Hoàng Hậu không thể nói là biểu huynh biểu muội, Liên Dung mới là biểu tỷ muội của Hoàng Hậu.

(Khả: Tui rối cái gia phả nhà này ghê á trời. Bà lão phu nhân của Ngôn gia là mẫu tộc của Hoàng Hậu, mà ông Ngôn Dạ Đình chỉ là con nuôi, nên chỉ trên danh nghĩa với Hoàng Hậu thôi, bà Liên Dung là mẫu tộc của bà lão phu nhân nên có dính líu với bà Hoàng Hậu nhiều hơn. Hình như tui giải thích nó rối hơn phải hông ta?)

Đương kim hoàng hậu sau này là di của Thái tử. Cũng vì bám víu vào mối quan hệ "cạp váy" này mà Ngôn Khinh Linh mới có thể dễ dàng đánh bại những quý nữ cao môn khác, có được mối nhân duyên tốt đẹp này.

Liên Dung không chịu được cảnh chờ đợi phu quân trong khuê phòng lạnh lẽo, nàng thường mang theo Ngôn Khinh Linh vào cung, những người trong Đông Cung này đều là do Hoàng Hậu sắp xếp, đương nhiên sẽ đứng về phía Ngôn Khinh Linh.

"Bỏ đi, mặc kệ bà ấy muốn nói gì thì nói!" Ngâm mình ở bên trong thùng thuốc này ba ngày, lại thêm bị cổ độc phát tác vài lần, cho nên, cả người Ngôn Thiệu Tình rã rời, tinh thần cũng mệt mỏi, nàng không còn chút sức lực nào để tranh cãi với bọn họ.

"Tính ra ngươi còn biết mình là loại gì!" Phó ma ma hừ lạnh, ngoảnh mặt đi để lại bóng lưng cho Ngôn Thiệu Tình, trong phòng chỉ còn lại chủ tớ hai người.

Trên mặt Xuân Nhi đều là nước mắt, Thiệu Tình nhìn mà buồn cười: "Được rồi, được rồi, khóc tèm lem giống như con mèo, người ngoài không biết còn tưởng rằng tiểu thư của muội bị làm sao!"

"Tiểu thư đừng có nói gở, muội chỉ tức giận bọn họ chà đạp tiểu thư, còn bên kia thì giả dạng thành người bị hại, rõ ràng là…" Từ nhỏ Xuân Nhi đã đi theo Ngôn Thiệu Tình, có rất nhiều chuyện nàng tận mắt chứng kiến.

Cái phủ Quốc Công này giống cái rạp hát, mỗi người bên trong là

một con hát, ai cũng có năng lực biểu diễn, mọi chuyện đều rõ ràng nhưng lại giả bộ hồ đồ.

"Được rồi, Xuân Nhi, đừng nói lung tung!" Thiệu Tình vội vàng che miệng Xuân Nhi lại "Nuốt hết những lời này vào bụng đi, biết chưa?" Thiệu Tình vô cùng nghiêm túc nhìn Xuân Nhi, đến khi Xuân Nhi gật đầu nàng mới bỏ tay ra.

Xuân Nhi từ tốn lau thân thể nàng cho sạch sẽ, nhưng cho dù nàng dùng bất cứ hương liệu gì cũng không có cách nào tẩy cái mùi thuốc đậm đặc trên người Thiệu Tình đi được.

Xuân Nhi nhăn mặt, nàng định đi tìm dầu hương mới thử xem sao.

"Không cần vội, vốn dĩ ta cũng chỉ là một vị thuốc, ngâm trên người thuốc gì thì có mùi thuốc đó, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao?" Thiệu Tình cười khổ sở tự mua vui cho bản thân.

"Tiểu thư…" Thấy Thiệu Tình như vậy, Xuân Nhi lại càng thương xót.

"Đừng làm bộ mặt đưa đám đó nữa, hãy nghĩ tới điều tốt đẹp đi, lần này tiến cung, tiểu thư của muội có thể mãn nguyện ngủ với Thái tử ngọc thụ lâm phong, phong hoa tuyệt đại, có chỗ nào là thiệt thòi đâu!" Lời này cũng không phải là nói quá, Lận Chước là đối tượng hàng đầu của các quý nữ khuê các trong kinh thành này nhắm tới.

"Đã đến lúc này rồi mà tiểu thư còn nói đùa được nữa!" Xuân Nhi khóc đến mức nước mắt nước mũi đều nhem nhuốc, hiện giờ nghe Thiệu Tình nói vậy nàng dở khóc dở cười.

"Được rồi! Được rồi!" Thiệu Tình vẫy tay "Không nói đùa nữa, Xuân Nhi cũng đừng khóc nữa, nước mắt nước mũi tèm lem ra rồi, bẩn quá đi mất!"

Tác giả: Nữ chính ngâm thuốc để kích thích tuyến sữa chỉ là tăng thêm tình thú! =_="

Chương 8

Khi hai chủ tớ này còn đang nói chuyện phiếm, tiếng xiềng chân giòn dã vang lên từ đằng xa vọng lại, cánh cửa trong chốc lát bị đẩy ra, Tần Vô Song nước mắt giàn giụa đi vào phòng. Ngôn Dạ Đình ở ngay cửa ra vào, trên tay hắn là sợi dây xích chân, Tần Vô Song liếc mắt nhìn hắn một cái rồi đóng sầm cửa lại.

"Mẫu thân!" Trên mặt Thiệu Tình xuất hiện vẻ vui mừng, gương mặt tái nhợt kia cũng hiện lên chút sắc hồng: "Sao người lại tới đây? Mẹ lại đồng ý với hắn chuyện gì rồi?" "Hắn" này là nói đến Ngôn Dạ Đình, tuy rằngbThiệu Tình rất hạnh phúc khi nhìn thấy mẫu thân mình, nhưng nàng cũng đau lòng cho người, mẫu thân muốn gặp nàng e rằng sẽ trả cái giá không nhỏ. Mấy năm nay nàng nghe rất nhiều chuyện, vốn tưởng rằng trái tim nàng đã chết lặng, nhưng nhiệt huyết bên trong chưa bao giờ lụi tàn.

Lần này tiến cung đối với nàng là một cơ hội, nếu không có cơ hội này thì hôn sự của nàng e là sẽ bị đích mẫu đạp đổ, sau đó, để lại một mình mẫu thân ở phủ Quốc công chịu đủ đau đớn dày vò cả thể xác lẫn tinh thần.

"Con đi vào thâm cung này biết khi nào hai mẹ con chúng ta mới có thể gặp lại nhau?" Trên gương mặt phù dung của Tần Vô Song xuất hiện nước mắt, ngực nàng càng đau đớn như thể có hàng ngàn thanh đao chém loạn xạ ở bên trong, chém đứt tâm can của nàng.

"Mẹ thật sự vô dụng, cái gì cũng không thể làm cho con, chỉ có thể cho con một chút ngân lượng để phòng thân, Xuân Nhi cũng không thể tiến cung cùng con, một mình con ở đó…" Càng nghĩ tới Tần Vô

Song càng thống khổ "Hay là mẹ lại cầu xin phụ thân con, để sau khi hoàn thành xong việc, con sẽ trở về nhà, không gả chồng cũng được, chúng ta nghèo khổ nhưng vẫn có nhau…" Chỉ cần nàng cầu xin, Ngôn Dạ Đình có thể sẽ đồng ý, với điều kiện nàng buông thả thân thể, chịu nghe lời một chút…..

Mẫu tử liền tâm, Thiệu Tình đương nhiên biết mẫu thân sẽ vì nàng mà sẵn sàng vứt hết chí khí kiêu ngạo mà bà tranh đấu bấy lâu nay, nàng không đành lòng nhìn mẫu thân mình như vậy.

Phụ mẫu yêu thương hài tử, vì cớ gì con cái lại không đặt họ trong tim được?

"Mẹ, mẹ đừng cầu xin hắn, chuyện gì cũng đừng cầu xin, người phải tin tưởng nữ nhi, con có thể chăm sóc tốt cho mình, không sao đâu! Con là con của mẹ, con không khổ gì hết, mẹ mới là người cần phải bảo trọng, biết không?" Thiệu Tinh luôn là người có chính kiến, không đánh nàng thì nàng sẽ không đánh trả, không mắng nàng thì nàng sẽ không mắng lại. Giờ đây thái độ nàng khác thường, mặc kệ cho người ta đánh mắng, không phải là nàng sợ, mà là nàng có tính toán riêng của mình.

"Con sẽ trở về đưa mẹ đi!" Câu này Thiệu Tình dùng khẩu hình để nói.

Tần Vô Song thoáng sửng sốt, nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của nữ nhi, nàng chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, việc đã đến mức này như tên đã lên dây, không thể không bắn.

Tần Vô Song còn muốn nói gì nữa, Thiệu Tình liền đưa ngón trỏ đặt trên môi "Suỵt! Mẹ, mẹ chỉ cần chăm sóc tốt cho mình là được rồi!"

Người trong cung tiến vào tách cuộc nói chuyện của hai mẹ con ra, Tần Vô Song trơ mắt nhìn nữ nhi bị mang đi xa, còn bản thân thì không thể làm gì cả.

Âm thanh leng keng vang lên.

"Tình Tình, Tình Nhi…" Tần Vô Song kêu lên đầy bi thương, nàng chạy đuổi theo, vì vướng víu xích chân khiến nàng loạng choạng, Ngôn Dạ Đình nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, tránh cho nàng ngã xuống đất.

Tần Vô Song điên cuồng vùng vẫy tay chân, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống. Cả thân người Thiệu Tình cứng ngắc không dám quay đầu lại, nàng sợ khi quay đầu lại thì những kiên cường xây dựng kiên cố của nàng sẽ xuất hiện vết nứt.

"Ngươi xem nữ nhi tốt của ngươi kìa! Leo lên cao được rồi đến mẫu thân cũng không muốn quay đầu lại nhìn!" Liên Dung đến đương nhiên không phải để đưa tiễn gì, chủ yếu nàng đến để xem bộ dạng đau khổ của Tần Vô Song.

Mà càng nhìn lại càng khó chịu, mỹ nhân rơi lệ lê hoa đái vũ, khóc đến nấc lên vậy mà còn có thể nắm giữ trái tim, thậm chí hút hết linh hồn của nam nhân đang ôm lấy nàng ta.

"Không nói được gì tốt đẹp thì câm mồm đi!" Sắc mặt Ngôn Dạ Đình trầm xuống trừng mắt với Liên Dung, ngay sau đó là giọng nói ôn nhu dỗ dành nữ nhân trong lòng ngực. Tần Vô Song vốn không để tâm đến suy nghĩ của Ngôn Dạ Đình, hiện giờ nàng chỉ nghĩ đến núm thịt mình sinh ra.

Nhớ tới lời nữ nhi của mình nói trước khi rời đi, Tần Vô Song lúc này mới bình tĩnh được một chút. Mấy năm nay các nàng không phải không tính đến chuyện thoát khỏi nơi nay, chỉ là kế hoạch liên tiếp bị thất bại cho nên nhuệ khí đấu tranh từ từ giảm sút.

Lần này nữ nhi tiến cung đã khiến trái tim hóa tro tàn của Tần Vô Song hừng cháy một lần nữa.

Đúng rồi! Phải trốn thôi! Đã đến lúc phải rời xa tên cầm thú Ngôn

Dạ Đình này, đến lúc đó hai mẹ con nàng sẽ sống nương tựa lẫn nhau, mỗi ngày trôi qua như vậy không phải tốt hơn sao?

Trong lòng có chút ít hi vọng về tương lai, đáy lòng Tần Vô Song yên ả đi ít nhiều. Nhưng mà, nàng nhìn Ngôn Dạ Đình đang ôm mình, trong lòng lại không vui, nàng hung hăng cắn mạnh lên cánh tay hắn, như muốn cắn đứt miếng thịt của hắn ra.

Ngôn Dạ Đình không hề giãy giụa, dung túng nhìn nàng đầy cưng chiều.

Chương 9

Ngôn Thiệu Tình lên một chiếc xe ngựa, xe ngựa kia chạy thẳng một đường hướng về phía kinh thành hoàng gia, đi vào từ cửa Thanh Long bên cạnh tam môn. Sau khi vào thành, Ngôn Thiệu Tình bị gọi xuống xe ngựa, nàng mang theo tay nải mà Tần Vô Song chuẩn bị cho nàng, yên lặng đi theo sau Phó ma ma.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn tường thành cao ngút, bên trong bức tường và bên ngoài bức tường là hai hình dạng khác biệt. Bên ngoài bức tường có lẽ sẽ khó khổ hơn nhưng lại muôn màu muôn vẻ, tự do tự tại, bên trong bức tường có thể sẽ vô cùng phú quý, song, lại không thể làm chủ được mình.

Ngôn Thiệu Tình khẽ thở dài.

Phó ma ma quan sát Ngôn Thiệu Tình, thần sắc trên mặt tỏ vẻ khó hiểu.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Một Thứ nữ nho nhỏ như ngươi có thể nhìn ngó xung quanh hoàng cung này sao?" Phó ma ma nổi giận mắng, Thiệu Tình lúc này mới khôi phục lại tinh thần.

"Ma ma nói phải!" Thiệu Tình thu lại ánh mắt khát vọng tự do của mình, nhưng nàng không biết được hành động vừa rồi đã rơi vào mắt của Phó ma ma.

Thiệu Tình đi gần một canh giờ mới đến được Đông Cung, bên cạnh cửa Đông Cung là điện thờ phụ, ở trước điện thờ phụ có một căn phòng.

"Đây là nơi sau này Ngôn cô nương sẽ ở, nếu không có việc gì thỉnh xin cô nương đừng rời khỏi viện này, nếu điện hạ có triệu thì sẽ có cung nhân tới báo!"

"Vâng!" Đối với nơi này Thiệu Tình không có ý kiến gì, dù sao cũng chỉ ở đây ba tháng, nàng không có gì phải oán hận cả.

Mấy lần làm khó dễ đều không hiệu quả, Phó ma ma cảm thấy cơn giận không biết từ đâu ập tới, giống như bản thân đang gồng người lên chỉ để đánh bịch bông, thật sự khiến người khác vô cùng khó chịu.

Người ở trong cung, quanh năm bị nhốt trong bốn bức tường vuông vức, tâm hồn sớm đã bị đục khoét nghiêm trọng, ánh mắt của Phó ma ma đều dính trên người Thiệu Tình: "Vào cung, vật phẩm tùy thân đều phải kiểm tra, không được giữ tài sản riêng!"

Phó ma ma giật lấy tay nải của nàng, bên trong là một bộ quần áo sạch sẽ của một cô nương, chất liệu cực tốt, tiếp đến là một lượng lớn ngân phiếu. Phó ma ma nhét hết tất cả ngân phiếu vào trong ngực áo mình, sắc mặt Thiệu Tình không thay đổi, nàng chỉ nói: "Muốn cái gì thì ma ma cứ lấy, bên trong có vòng tay là đồ trang sức của mẫu thân ta, mấy ngân phiếu kia gửi ma ma làm phí giữ miệng, xin ma ma để lại chiếc vòng tay đó cho ta!" Bàn tay tham lam của Phó ma ma đang muốn lấy chuỗi ngọc trai kia.

"Vật phẩm này vốn phải bị tịch thu, thân phận hiện tại của ngươi là Tam đẳng cung nữ của Đông Cung…" Phó ma ma đột nhiên dừng lại.

Thiệu Tình thu lại nét mặt khiêm tốn, trưng lên khuôn mặt lạnh lẽo khiến cho Phó ma ma từng trải phải thất kinh: "Ta không làm khó ma ma thì cũng xin ma ma chớ làm khó ta!"

Phó ma ma không nhìn rõ được động tác của Thiệu Tình, khi bà ý thức được thì đã thấy mình bị Thiệu Tình ấn lên tường, trên cổ đặt

một cây trâm, mũi nhọn lăm lăm dừng trên mạch máu, chỉ cần thoáng dùng lực thì sẽ tiễn bà thăng thiên.

"Không lấy thì không lấy, ngươi!" Thiệu Tình đưa tay vào trong vạt áo của Phó ma ma lấy ra số ngân phiếu bà vừa lấy của mình, Phó ma ma thấy vậy trợn mắt trừng nàng.

Thiệu Tình ung dung nói: "Đây là ngân phiếu ta hối lộ ma ma để giữ lại vòng tay, nếu ma ma không chịu, thì số ngân phiếu này ta sẽ giữ lại!"

"Ngươi dám đắc tội với ta sao, ngươi có biết ta là ai không? Ở Đông Cung này, ta tiện tay cũng có thể bóp chết được ngươi!"

"Ta cũng muốn nhìn xem ma ma bóp chết ta như thế nào!" Thiệu Tình cười cười "Nếu ta mà chết, ai sẽ chữa bệnh cho Thái tử?"

"Hừ! Càn rỡ, đợi đến lúc ngươi nhìn thấy Thái tử điện hạ, ta xem ngươi còn có thể càn rỡ được nữa hay không!" Sau khi nghe Thiệu Tình nhắc tới bệnh tình của Thái tử, Phó ma ma cười lạnh.

Với bộ dạng hiện giờ của Thái tử, tiểu lẳng lơ này còn tưởng mình nhặt được món hời sao! Không nói đến chuyện có thể chữa trị hay không, cho dù là chữa trị hết đi, với bản tính cương trực của Thái Tử, ắt hẳn sẽ ghê tởm nữ nhân như nàng vì dám dùng thủ đoạn dơ bẩn để đạt được mục đích, sau đó để xem nàng có thể gả được cho ai?

Đợi Đông Cung có nữ chủ nhân, còn xem nàng kiêu ngạo thế nào? Nhũ Nhân là cái thá gì? Tương lai Thái tử còn có Trắc phi, còn có Lương Đệ! Có thể bước vào được Đông Cung, có người nào là lương thiện?

Phó ma ma nghĩ, một thứ nữ của phủ Quốc Công, tương lai còn chịu khổ dài dài, để bà chờ xem nàng còn cười đến khi nào!

Phó ma ma không vớt được gì trong nước mỡ, nên mắng chửi cho đã. Thiệu Tình chẳng thèm bận tâm, loại người xem thức ăn mà hạ đĩa, đầy tớ ức hiếp chủ nhân nàng thấy nhiều rồi.

Xem thức ăn mà hạ đĩa: nghĩa tương tự nhìn mặt mà bắt hình dong.

Đối phó với loại người này, phương châm trước giờ của nàng là địch không động, ta không động, nhưng nếu cứ đến trước mặt nàng khinh khi thì nàng cũng không chịu yếu thế đâu.

Phó ma ma: Đợi đến khi Đông cung có chủ mẫu, ta sẽ tra tấn ngươi đến chết.

Thiệu Tình: Ai nói ta sẽ ở lại đến khi Đông Cung có chủ mẫu? hả?

Chương 10

Sau khi Phó ma ma rời đi, Thiệu Tình nhìn quanh khung cảnh đơn sơ mà bản thân sẽ ở, dù sao cũng là Đông Cung, nên có đơn sơ đến đâu cũng không ảnh hưởng lắm. Toàn bộ nơi này có một bộ bàn ghế, một chiếc giường, một cái kệ trống và một cái tủ quần áo.

Cũng may, nơi này có thể đón lấy ánh sáng rất tốt, xem như là có được khung cảnh đẹp.

Thiệu Tình đẩy cửa sổ ra, đón nhận cơn gió mát, sau đó nàng chìm vào giấc ngủ say.

Ngày đầu tiên Thiệu Tình vào Đông Cung chỉ như vậy, lạnh lẽo, không một ai đón tiếp, bị nhét vào căn phòng không có sương phòng, cũng không có người hầu hạ, nhưng nàng không bận tâm, cứ an phận mà đợi.

Cho đến khi sắc trời dần tối đi, đèn hoa mới được thắp sáng, điện thờ phụ này đương nhiên sẽ chẳng ai ghé đến.

Trong cung Thái tử điện hạ trống rỗng, chỉ có một chủ tử, nô bộc cũng tinh giản hết mức có thể nên điện thờ phụ này ngày không có người ở là chuyện bình thường.

Thái tử là người tiết kiệm, ban đêm điện thờ phụ không đốt đèn, Thiệu Tình nhìn qua cửa sổ hướng về nơi xa xa có đèn đuốc sáng trưng, sau đó, lại nhìn thay đổi của sắc trời, khóe môi nàng hơi cong lên.

Nàng vốn cũng không phải là ngọn đèn dầu đã cạn, ở nơi âm u thế này cũng không sao, chỉ là, bụng nàng hơi rỗng khiến nàng khó chịu.

Mang danh "dược" của Thái Tử, nàng nghĩ những chưởng sự của Đông Cung cũng không dám bỏ đói nàng, chỉ là muốn mài giũa chút nhuệ khí của nàng thôi.

Thiệu Tình nhắm mắt lại, sau khi sắc trời hoàn toàn chuyển thành màu đen, một tiểu thái giám mang theo đèn lồng cùng với hộp thức ăn đến gian phòng Thiệu Tình ở, tiểu thái giám không dám nói gì, đặt hộp đồ ăn trước cửa.

Bên trong là chiếc màn thầu khô khốc, cùng với một chén canh nguội lạnh, dầu mỡ nổi lềnh bềnh, không có chút thịt thà nào, một đĩa rau xanh nhìn rất tệ. Bên cạnh còn có chén thuốc đen sì, là nó, "thần dược" của Thái tử, mỗi ngày sau khi nàng ăn xong thì sẽ uống hết chén thuốc này.

Thiệu Tình lặng lẽ cầm chiếc màn thầu, bắt đầu dùng sức cắn, vừa nhai nàng vừa nghĩ đến mục đích của mình. Một là cứu Thái tử, trả ân tình, hai là tìm cách cứu mẫu thân! Còn những cái khác không quan trọng, chỉ cần đạt được hai mục đích này, khổ sở thế nào nàng cũng chịu được.

Ăn xong cái màn thầu lạnh ngắt, nàng phải tiếp tục ăn để giữ sức, nàng cẩn thận chọn đĩa rau, nhão nhão dính dính, bên trong còn có cả sâu, nàng dùng đũa lấy ra rồi ăn, sau đó, đến món canh, nàng bóp mũi nuốt hết, cuối cùng đến thuốc, nàng xử lý một cách dứt khoát.

Thiệu Tình bỏ chén bát lại trong rổ, tiếp theo lên giường nằm, giường cũng xem như thoải mái, chăn bông sạch sẽ, đói bụng thì đã sao, cứ đi ngủ…biết đâu trong mộng lại có ăn.

Dù tư tưởng của Thiệu Tình phóng khoáng là vậy, nhưng thuốc cùng

với cổ độc kia không buông tha nàng, nàng vừa nằm xuống không bao lâu, cổ độc liền phát tác, hai hàm răng nàng cắn chặt, chịu đựng từng cơn đau xuyên qua tim, trong đêm tối bắt đầu truyền đến tiếng rên rỉ của nữ tử không thể chịu nổi cơn đau, vật vã qua nửa canh giờ mới dần bình phục.

Tiếp đó, ngực Thiệu Tình vừa nóng vừa căng, lớp áo ngủ trước ngực đều bị sữa thấm ướt, nàng đau đớn ôm lấy ngực, cổ tay áo cũng dần dần ướt đẫm.

Cho đến khi đầu tóc ướt nhẹp, cơn đau cũng không thuyên giảm, Thiệu Tình trải qua thêm nửa canh giờ nữa mới mê mang chìm vào giấc ngủ. Nhưng giấc ngủ này nàng ngủ không được lâu, ước chừng vào nửa đêm, hai đội cung nhân sắc mặt nghiêm túc, chân bước đều nhịp tiến tới.

Cửa phòng Thiệu Tình bị đẩy ra, người đi đầu là một lão ma ma độ khoảng 60 tuổi, đôi mắt bà ta sắc bén nhìn chằm chằm bóng người trên giường. Lúc bọn họ bước vào sân, Thiệu Tình đã tỉnh, hiện giờ nàng đã ngồi dậy, đối mắt cùng với lão ma ma.

Thiệu Tình biết, lão ma ma này có thể là quản sự, trên người nàng đang mặc áo ngủ, nàng chậm rãi ngồi thẳng lưng, tiếp theo đặt chân xuống cạnh giường, cầm lấy áo ngoài khoác lên người.

Động tác của nàng vô cùng bình tĩnh và phải phép trong suốt quá trình, không chút hoảng loạn dư thừa nào.

Lão ma ma nhìn chằm chằm mắt của Thiệu Tình để đánh giá, trong đó mang theo chút suy nghĩ sâu xa.

Chỉ cần Thiệu Tình có những hành động thất thố thì đều có người báo lại với bà, có điều, bà thật sự không thể nhìn thấu nữ tử này.

Thân phận vị lão ma ma này không bình thường, bà ta là người đầu tiên bên lạnh Lận Chước, cũng là nhũ mẫu của nguyên Hoàng Hậu.

Từ khi Thái tử được sinh ra bà vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn, tiểu nữ nhi của bà đang là nhũ mẫu cho Thái tử, cháu ngoại của bà từ nhỏ đã chơi chung với Thái tử, hiện tại là Trưởng thị vệ bên cạnh hắn.

Vị này là chưởng sự của Đông Cung Tu ma ma, ở trong cung nhiều năm như vậy, bà đã gặp qua rất nhiều thứ dơ bẩn. Theo những gì bà nghe được thì Ngôn Thiệu tình này là loại nữ tử không từ bất cứ thủ đoạn nào để bò lên giường Thái tử.

Cho nên, khi sắp xếp cho nàng cái sân tồi tàn, hạ nhân khắt khe, cơm thừa canh cặn thì nàng ta nên ầm ĩ náo loạn mới phải, nhưng nàng ta không làm vậy, cũng không lấy thân phận "dược nhân" ra uy hiếp.

Lận Chước: Làm như ta là cầm thú không bằng.

Thiệu Tình: Đúng vậy mà!

Chương 11

Ở trong cung lăn lộn hơn nửa đời người, cuối cùng cũng có người làm cho Tu ma ma không đoán ra được, thật khiến người ta tò mò.

Nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Nếu nàng thật sự giống như bên ngoài đồn đại là nữ tử một mực muốn bò lên giường Thái Tử, như vậy…thì nàng thật sự cũng thâm sâu quá rồi.

Tóm lại, vẫn không phải là thứ tốt lành gì.

Tu ma ma tự ngầm kết luận, mặc kệ biểu hiện của Thiệu Tình thế nào, bà cũng đều không thích nàng, nguyên nhân là gì thì rất khó để nói rõ.

Cháu ngoại Tu ma ma, Trưởng thị vệ của Đông Cung Lâm Nguyên Cẩn hình như có ý đối với Ngôn Thiệu Tình, từ lúc vừa nghe thấy Ngôn Thiệu Tình muốn vào Đông Cung, thái độ hắn bỗng nhiên khác lạ, thường công khai bất bình cho Ngôn Thiệu Tình.

"Không đúng, Ngôn đại tiểu thư không phải là loại người này, nàng vốn không thể làm ra loại chuyện như vậy, nàng là…." Khi đó Lâm Nguyên Cẩn đỏ mặt, dù thế nào cũng không thể nói nữa.

Tuy rằng con cháu thế gia trong kinh thành không ai muốn cưới Ngôn Thiệu Tình nhưng hắn lại muốn dùng tam môi, lục sính đến cưới nàng về.

Tuy hắn không có cách nào cho nàng thập lý hồng trang nhưng hắn sẽ đối xử tốt với nàng.

Tam môi, lục sinh: 3 bà mai, 6 sính lễ

Thập lý hồng trang: sính lễ nhuộm đỏ 10 dặm đường

Đó là lần đầu tiên Tu ma ma nhìn thấy cháu mình ngày thường vô cùng bình tĩnh lại mất kiềm chế đến vậy, là những căm phẫn tức tối trên gương mặt tuấn tú kia. Trực giác của nữ nhân khiến cho bà phải kiêng dè thứ nữ Ngôn gia này, bà muốn từ từ dày vò nàng.

Sau khi Ngôn Thiệu Tình khoác áo ngoài, cuối cùng cũng đứng lên, nhờ ánh sáng từ ngọn đèn dầu, cuối cùng Tu ma ma cũng thấy rõ diện mạo của Ngôn Thiệu Tình, nhan sắc của tiểu mỹ nhân trước mắt khiến bà khiếp sợ.

Độ chính xác của những lời đồn khác bà không biết như thế nào, nhưng lời đồn về diện mạo của thứ nữ Ngôn gia quả đúng thật là: Hồ ly mê hoặc người.

Sóng mắt đong đưa, xinh đẹp như hoa, cốt cách quyến rũ, đúng là hồng nhan họa thủy.

"Vị ma ma này, đêm khuya đến gặp ta là có việc sao?" Giọng nói không cao ngạo lại không xu nịnh, trong trẻo như chuông reo, đáng tiếc…chỉ là thứ nữ, đúng vậy, nàng chỉ là thứ nữ mà thôi.

Tu ma ma có chút kinh hãi, nhìn dáng vẻ này của nàng bà hơi tiếc nuối, uổng cho nàng có bề ngoài tốt như vậy, nếu có đích mẫu nghiêm túc dạy bảo thì có lẽ tiền đồ sẽ vô cùng sáng sủa, đằng này là do di nương sinh ra, lại còn chọn cách bò lên giường Thái tử, đúng là tự hủy tiền đồ của mình.

Chủ nhân của Đông cung này không phải là người thích chìm đắm trong sắc đẹp.

"Ma ma?"

Thấy Tu ma ma hình như đang ngây người, Thiệu Tình lại gọi lần nữa.

Tu ma ma lấy lại tinh thần, vẫy tay ở phía sau: "Lão thân là quản sự của Đông Cung, cô nương có thể gọi lão thân là Tu ma ma."

"Đêm khuya quấy rầy cô nương nghỉ ngơi thật là không nên, nhưng điện hạ triệu thị tẩm!"

Tu ma ma không nói nhiều lời, chỉ bằng một câu có thể nói rõ hết thảy.

Thiệu Tình cũng không làm ra vẻ, nàng tới đây cũng vì mục đích làm "thuốc" cho Thái Tử.

Tu ma ma vỗ vỗ tay, cung nữ và bà tử phía sau bà tiến lên, trong chốc lát quần áo của Thiệu Tình bị cởi bỏ, sau đó bị quấn vào chăn bông, giống như quấn một đồ vật.

Hai thái giám, một người nâng đầu, một người nhấc chân, nàng cứ yên lặng mặc cho họ đưa đến tẩm điện của Thái Tử.

Thiệu Tình rất bình tĩnh, đôi mắt long lanh nhìn vào không trung, ngắm nhìn bầu trời đầy sao cùng mảnh trăng khuyết kia, đột nhiên nàng nhớ tới Tần Vô Song: "Không biết không có ta ở bên cạnh, mẹ có ăn uống tốt không?" Trong lòng nàng bỗng nhiên nhớ đến mẫu thân.

Ngôn Thiệu Tình bị đưa đi, Tần Vô Song đương nhiên không thể nào nuốt nổi cơm, còn vì để nhìn thấy Thiệu Tình, nàng đã đáp ứng với Ngôn Quốc Công, cũng may Thiệu Tình không biết việc này, thời gian tới, hai mẹ con nàng cùng chịu đau khổ.

Nhưng Thiệu Tình cũng không chịu khổ gì nhiều, ở phủ Quốc Công này mười sáu năm, đủ để nàng không ôm bất kỳ hi vọng nào giữa

nam nhân và nữ nhân.

Bên trong tẩm điện của Thái tử không có châm đèn, toàn bộ tẩm điện tối đen như mực. Thiệu Tình chỉ có thể dựa vào thính lực của mình để phán đoán, bên trong tẩm điện âm u lạnh lẽo không nói, mà còn có thể cảm nhận được có người ngủ đông trong bóng đêm, thậm chí hơi thở còn đứt quãng, tựa như tiếng gầm nhẹ của dã thú truyền ra, tiếng gầm nhẹ kia hao hao giống tiếng rên rỉ đau đớn, khiến người nghe sởn gai óc.

Hai tiểu thái giám đặt nàng trên giường, không kịp nói điều gì, chân giống như đạp lên phong hỏa luân, quay đầu chạy đi mất. Thật ra Thiệu Tình cũng không sợ hãi gì, khóe miệng còn hiện lên ý cười, không biết bọn họ sợ cái gì?

Rất nhanh, Thiệu Tình đã biết bọn họ sợ cái gì, bên cạnh nàng có người, hoặc là nói thứ bên cạnh nàng không giống người? Động tác, hành động của người kia đều giống dã thú, nói đúng hơn mãnh thú.

Khi tầm mắt nàng dần quen với bóng tối, nàng mơ màng có thể thấy được hình dáng người kia, có thể nằm trong tẩm điện của Thái tử, còn nằm trên giường của Thái tử, khả năng người này chính là Lận Chước.

Chương 12

"Điện hạ?" Thiệu Tình ngập ngừng gọi, âm thanh của nàng làm cho con người giống dã thú kia có phản ứng, trước khi Thiệu Tình phản ứng lại nàng đã bị hắn hung hăng đè dưới thân, hơi thở người nọ đục ngầu, gầm lên một tiếng.

Xem ra, người này đúng thật là đương kim Thái Tử Lận Chước bị trúng độc rồi, hơn nữa với tình trạng này của hắn còn nghiêm trọng hơn lời đồn đại nhiều.

Thiệu Tình chỉ cảm thấy tay mình suýt bị bóp gãy, tuy nàng đến để giải độc cho hắn nhưng không có ý định sẽ chết trên tay hắn, nàng dùng sức lắc người ra khỏi hai tay hắn, sau đó tự trấn tĩnh bản thân và nghiêm túc nói: "Đừng hét nữa, đến giải độc đi!"

Thái tử đang hóa thú kia dường như không nghĩ tới "con mồi" nhỏ dưới thân sẽ vùng vẫy, lại còn "hung dữ", song, lại rất an phận.

Thời điểm Thiệu Tình vùng vẫy sự kìm kẹp của hắn, chăn bông trên người cũng rớt ra, thân thể nàng trần trụi lộ ra, một mùi hương sữa đặc sệt của nữ nhi thu hút sự chú ý của người kia, hơi thở hắn trở nên dồn dập.

Hiện giờ, trên người Thái tử thú tính nhiều hơn nhân tính, sau khi thấy giống cái trần trụi trước mắt, theo bản năng, nam nhân sinh ra dục vọng mãnh liệt, "con thú" giữa hai chân đã hoàn toàn bị đánh thức, hắn giương nanh múa vuốt muốn nhai nuốt nữ tử trước mắt vào trong bụng.

Thiệu Tình một lần nữa bị đè trên giường, hơi thở của nam nhân che trời lấp đất tiến tới, nam nhân phía trên nàng hiện tại mang bản năng của giống đực, phần "con người" của hắn không còn nhiều, tất cả đều theo bản năng. Hắn xâm chiếm cửa huyệt nàng, miệng lấp kíp môi nàng, hung hăng mút lấy nước bọt của nàng, dương v*t cứng như chày sắt ở phía dưới đâm chọt vào hạ thân nàng.

Lân Chước phát ra âm thanh bất mãn, mấy năm nay hắn không gần nữ sắc cho nên một chút khái niệm về chuyện giường chiếu hắn hoàn toàn không có, mặt khác, vì phải hầu hạ hắn nên các ma ma ở trong cung đã dạy cho nàng một khóa học phương pháp lấy lòng nam nhân.

Chỉ là, nàng không ngờ tới tình trạng hiện tại của Lận Chước, chuyện này hơi khó giải quyết.

Thiệu Tình thả lỏng cơ thể, nhưng mà cái hôn vụng về, cái xoa nắn, đâm chọc kia không đem lại cảm giác "động tình" như các ma ma đã nói trước đó, nàng chỉ cảm thấy hơi khó chịu.

Lận Chước không xâm nhập được qua cửa, hắn cứ lấy côn th*t kia cọ vào giữa chân nàng, lớp thịt giữa chân nàng vô cùng mềm mịn, bị chọc tới chọc lui khiến Thiệu Tình rất khó chịu.

"Ưm…" Nàng thật sự muốn lên tiếng nhưng bản thân lại không có cách nào thoát khỏi sức mạnh của Lận Chước, trong chớp mắt, Thiệu Tình cảm thấy tuyệt vọng. Chuyện này….

Lận Chước cuối cùng cũng buông môi nàng ra, hắn thở hổn hển, môi màng cảm giác như bị trầy xước.

Còn với tình trạng của Lận Chước bây giờ, đại khái giống như lần đầu nhìn thấy con cua của loài người, hắn rất muốn ăn con vật quái lạ này, nhưng lại không biết cách ăn, chỉ nếm thử từng chút một, dày vò con cua kia đến mức không còn hình thù ban đầu.

Thiệu Tình nỗ lực tự cứu lấy mình, nhưng Lận Chước nổi danh là chiến thần, cả người hắn thô bạo như vậy căn bản nàng không thể chống đỡ được. Mái tóc bù xù của hắn tiến đến xương quai xanh của nàng, hắn mạnh bạo cắn mút, tiếp đó hướng xuống bộ ngực mềm mại, bàn tay thô ráp hành động cùng lúc với môi lưỡi, tàn sát bừa bãi.

Đây có lẽ là thiên tính của nam nhân, những việc như xoa nắn, cắn mút hẳn là bẩm sinh. Một bên vú của Thiệu Tình bị hắn dùng tay xoa bóp, bàn tay lớn lại thô bạo khiến nàng khó chịu, phía trước ngực của nàng dâng lên cảm giác tê dại, dường như bản thân cũng đang châm chọc cảm xúc của nàng, đôi môi đỏ phát ra tiếng rên rỉ: "Ưm…"

Một tiếng rên rỉ không thể kiềm chế này khiến con hổ đói Lận Chước như chấn động, Thiệu Tình không biết có phải nàng ảo giác hay không mà giữa chân nàng càng lúc càng hăng hái.

Động tác liếm mút của hắn hết sức lỗ mãng, đầu v* bị chà sát nhiều khiến cảm giác căng tức sữa ập đến, dòng sữa không kìm được bắt đầu tiết ra. Lúc này trạng thái của Lận Chước hơi ổn định một chút, hắn nuốt hết dòng sữa ấm áp kia, vú bên kia cũng bắt đầu căng lên, khi bị đè ấn, tia sữa phun tung tóe làm ướt ngực nàng, có tia còn bắn xa đến người Lận Chước.

Chương 13

"A..a…" đầu v* bị một lực mút mạnh, thời điểm sữa bị nam nhân mút ra, toàn thân nàng run rẩy, thân thể nóng lên, giữa chân cũng bắt đâu xuất hiện chút ẩm ướt.

Lận Chước ở trên chiến trường nhiều năm, trực giác của hắn rất nhạy, những việc cần đến trực giác thì không cần thầy dạy hắn cũng biết, nhục côn của hắn cọ cọ giữa hai chân Thiệu Tình, hắn hiển nhiên biết được nơi đó không chỉ cọ xát không thôi.

Lúc hắn phát hiện ẩm ướt giữa chân nàng thì côn th*t của hắn bắt đầu chọc vào cửa động dấp dính.

Hắn chỉ muốn phát tiết dục vọng, một mặt thì tham lam mút hết sữa, một mặt thì động eo, đưa dục căn chôn vào cơ thể khác.

"A..ưm…" dương v*t của Lận Chước nhất định là thiên phú dị bẩm, thân gậy to lớn cùng với quy đầu lớn như quả trứng, lúc quy đầu đi vào cửa huyệt hình như đã xé rách gì đó. Cho dù Thiệu Tình tự xưng là người có tính nhẫn nại nhưng cơn đau như xé rách thân thể kia khiến nàng nhăn mày kêu một tiếng.

Âm thanh đau đớn này thôi thúc dục vọng tàn bạo nguyên thủy của nam nhân, hắn chẳng những không dừng lại, mà còn kiên quyết đâm thật sâu vào, hung hăng chạm tới nhụy hoa sâu nhất bên trong nàng.

Thiệu Tình cong lưng, hai bàn tay nàng dùng sức cào cấu lên vai hắn. Nhưng vì thị tẩm, ngón tay nàng đã bị cắt ngắn hết mức có

thể, giờ đây muốn bật máu. Nàng không thể làm cho hắn bị thương được ngược lại vì dùng sức mà kẽ móng tay đã tách móng rướm máu, Thân thể Lận chước cường tráng, lực cào cấu kia chỉ như gãi ngứa hắn.

"A…" Nàng tới là trả ơn, dù không cần tình yêu nhưng nàng không phải đến để bị người khác ngược đãi. Nên nàng quyết định, phải báo thù cho cái thiệt thòi nho nhỏ này của mình! Nàng không nể nang gì mà hung hắn cắn lên cánh tay Lận Chước.

Chút đau đớn này đối với Lận Chước hoàn toàn vô dụng, mông và hông hắn di chuyển rất nhanh, khiến cả thân thể nàng lung lay chấn động.

"Ưm…." Cuối cùng hắn cũng buông tha đầu v* nàng, bầu ngực bị hút hết sữa trở về hình dạng non mềm ban đầu, hắn xoa xoa bên vú kia lại thấy nó còn cứng, hắn lại tham lam cúi đầu mút bên còn lại.

Lúc này Lận Chước phát hiện ra, khi hắn tiếp xúc thân thể với nữ tử này, uống sữa của nàng, xâm nhập vào tiểu huyệt của nàng thì tính khí nóng nảy của hắn đã dịu đi rất nhiều.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần chưa giao hoan đang quấn chặt lấy con thú xâm lấn lãnh thổ, mang theo vài phần nghênh ngang chống đỡ. Lúc đầu cự vật ra vào rất khó khăn, nhưng một lúc sau, mị huyệt cũng được bôi trơn, dịch mật trộn lẫn với máu xử nữ, làm cho Lận Chước ra vào thuận tiện hơn, kéo theo nhiều tư vị khó nói. Hắn mải mê rong ruổi, quất ngựa dưới thân nữ tử, không quan tâm tới cảm xúc của nàng, càng không quan tâm đến cảm giác của nàng chỉ chăm chăm dùng sức thúc nàng.

côn th*t to lớn lấp đầy mị huyệt non mềm chưa có ai khai phá, những cú va chạm mạnh trước giờ nàng chưa từng biết, thân gậy thô từ từ xâm chiếm tiểu huyệt, hành lang bên trong dường như bị con quái vật khổng lồ căn ra tới cực điểm, khó khăn cắn nhả vị khách không mời mà đến.

Vách thịt nhăn nheo bị hắn điên cuồng tàn phá, mỗi tấc mị thịt đều sang bằng, tất cả đều là tra tấn, nhưng nếu là tra tấn thì sao lại sinh sôi được? Một buổi tham hoan sẽ gieo lại mầm móng ở bên trong. Dựa theo kích thích không ngừng của nam nhân hoang dã này, Thiệu Tình dần dần cảm nhận được một tia tư vị khác thường.

Cảm giác tê dại chiếm lấy nửa người dưới của nàng, nhất là huyệt đạo và bụng dưới, sau đó chiếm luôn cảm quan của nàng, khiến nàng bất giác rên rỉ, thậm chí còn cong eo lên: "A…."

Lận Chước hình như phát hiện được sự thay đổi của Thiệu Tình, hắn bỗng như tràn đầy nhiệt huyết, tiếng rên rỉ của Thiệu Tình chính là mê tình tự nhiên nhất, hắn cảm nhận được niềm vui sướng của giống đực, hắn lại đâm vào như vũ bão, đâm đến mức nữ nhân ở phía dưới hắn không khác gì chiếc lá rơi rụng trong gió.

Cọ xát với nàng một hồi, Lận Chước dần dần khôi phục thần trí, ngay lúc hắn vừa khôi phục thần trí, hắn lại lâm vào tình trạng mất khống chế.

Hắn cảm giác được tầng tầng lớp lớp mị thịt siết chặt lấy hắn, giống như có trăm ngàn cái miệng nhỏ đồng loạt cắn lấy nghiệt căn của mình, cảm giác tê dại từ xương cụt xông lên trên đỉnh đầu, ngay lúc tiểu huyệt co rút không ngừng, nữ tử ở dưới thân phát ra tiếng rên rỉ thở dốc đầy mị hoặc.

"A….ưm…" Ý chí Thiệu Tình không thắng nổi cơn sóng tình ập tới, thời điểm cao trào nhất, hai chân nàng khép lại, hung hăng kẹp chặt vòng eo của Lận Chước, mỗi ngón chân đều cuộn tròn, những ngón tay cũng tóm chặt vai hắn.

Sau khi cơn sóng tình qua đi, đầu v* nàng tê dại, trên đầu núm khẽ rỉ ra chất lỏng, bắn thành hình vòng cung, đáp xuống chiếc bụng nhỏ mịn màng của nàng, chảy tới nơi giao hợp của hai người.

Trong nháy mắt, mị huyệt lại điên cuồng co rút một lần nữa, nam nhân lần đầu tiên được gần gũi nữ nhân không thể chịu nổi kích thích như vậy, tinh quan mở ra, một lượng lớn tinh dịch phun vào trong hoa huy*t nàng.

Lận Chước đã hoàn toàn tỉnh táo, đôi mắt trong bóng đêm nhìn xuống, hắn nhớ lại bản thân mình vừa làm cái gì, hắn đang giao hoan với thứ tỷ của vị hôn thê hắn, một người mà ai ai cũng nói là hồ ly tinh muốn bò lên giường hắn.

Lận Chước vốn không đồng ý cách thức giải độc hoang đường thế này, nhưng hắn lại không ngờ, phương thức này lại có tác dụng.

"Ngôn Thiệu Tình!" Hắn khàn giọng gọi.

Khi hắn gọi tên nàng, đôi mắt đang mơ màng của nàng vội mở lớn, nàng chưa kịp phòng bị đã đối mắt cùng với hắn. Thị lực của nàng đã dần quen với bóng tối, nàng dường như có thể nhìn rõ, trong bóng đêm kia hai người nhìn nhau chằm chằm.

Cũng không biết vì sao, khi hắn nhận ra nàng, vách tường kiên cố bao bọc trái tim của nàng xuất hiện một vết nứt, giọt lệ từ khóe mắt rơi ra.

Thị lực ban đêm của Lận chước xưa nay rất tốt, ánh mắt yếu ớt này đã rơi vào đáy mắt hắn, lòng dạ sắt đá của hắn bỗng thấy khó chịu, hắn còn chưa kịp phát hiện sự khó chịu này tới từ đâu thì chút tiếc thương này đã bị hắn gạt qua một bên.

"Sao vậy? Đây không phải là thứ ngươi muốn sao?" Nước mắt Thiệu Tình nhoè đi, nàng không cần nhìn tận mắt vẫn biết được người nàng ái mộ đang cười mỉa mai, nàng có thể nghe ra giọng điệu khinh thường trong lời hắn nói.

"Đúng, đây là điều thần nữ muốn!" Thiệu Tình nhanh chóng cất dọn bi thương không cần thiết đi, dù sao trong chuyện này nàng cũng có

cảm giác thoải mái, xem như huề đi.

Người tỉnh táo sẽ biết, đây là chuyện đương nhiên, ngươi nghĩ Thái tử lạnh lùng cao cao tại thượng sẽ vì quan hệ thể xác với ngươi mà nảy lòng với ngươi sao?

Chuyện này nằm trong kế hoạch rồi….

Thiệu Tình cảnh tỉnh chính mình.

Trước khi vào Đông Cung, nàng đã biết đây chỉ là một ván cờ, trao trái tim cho người khác, kết cục sẽ rất thảm.

Tác giả: Thái tử à Thái tử, hiện tại như vậy đấy, ai biết được sau này ngươi phải quỳ mỏi gối!

Chương 14

Thiệu Tình quay đầu đi, cố gắng khôi phục lại cảm xúc sau khi sóng tình qua đi. Bộ ngực phập phồng lên xuống theo nhịp thở của nàng, đầu v* bị Lận Chước mút đến sưng đỏ cũng nhấp nhô theo, mà trong mắt Lận Chước thì đây là một loại cám dỗ khó cưỡng.

Dục Vọng đang từ từ lắng xuống của Lận Chước lại một lần nữa dâng lên. Nếu bài thuốc có tác dụng, thì hắn cũng sẽ làm người thực tế.

Hắn rút dương v*t ra, dọc theo côn th*t hắn mang theo tầng máu loãng, trong bóng tối không thể thấy được nhưng quanh quẩn mũi hắn ngửi được mùi máu cùng mùi hương là lạ, đây là bằng chứng rõ ràng cho việc hắn cướp đi trinh tiết của Thiệu Tình.

Lúc Lận Chước rút dương v*t ra, một lượng lớn tinh dịch trộn lẫn với máu xử nữ của nàng chảy ra từ cửa huyệt, cửa huyệt đầy đặn co rút lại như luyến tiếc hắn rời đi.

Lận Chước cười nhạo một tiếng, mặc dù trước giờ Thiệu Tình nhận không ít nhạo báng từ người khác, nhưng thời khắc này ngực nàng co rút đầy đau đớn, nội tâm yếu ớt buộc nàng cắn lấy môi dưới, cố gắng nhẫn nhịn.

"Lật người qua, cô không muốn nhìn thấy mặt ngươi!" Giọng điệu ra lệnh mang theo khí chất kiêu ngạo vốn có, không xem người trước mặt ra gì.

Những lời này quả thực gây sát thương rất lớn với người khác, người

trên giường chỉ việc thực hiện theo mệnh lệnh. Nếu là cô nương khác e là đã xấu hổ khóc thút thít rồi, nhưng Thiệu Tình không phải họ, nàng cảm thấy như vậy cũng tốt, không cần nhìn thấy mặt hắn, chuyên tâm làm một kỹ nữ bán thân, không cần phải nhìn thái độ tồi tệ của hắn rồi đau lòng, chỉ cần hưởng thụ niềm vui xác thịt, một lần xử lý cho xong.

Nàng dứt khoát nằm bò ra, tự nâng mông mình lên, động tác giống con mèo nhỏ đang duỗi người, đôi mông tròn trịa không chút khiếp sợ ngẩng cao. Thời khắc này mọi lời vũ nhục của Lận Chước đều vô dụng, vì Thiệu Tình mà sinh lý của hắn phản ứng vô cùng mãnh liệt khiến hắn cảm thấy xấu hổ, hắn thẹn quá hóa giận, nói năng lỗ mãng.

"Đồ lẳng lơ!" Hắn thấp giọng mắng, khó chịu vì bản thân không có sức chống cự, giống như thiêu thân nhìn thấy lửa, gần đến ranh giới của bản năng, cho dù hắn không muốn cũng không thể thoát được, thậm chí động tác còn vội vàng, khí huyết mãnh liệt.

Mặt Lận Chước xám xịt khi nhìn thấy hạ thân mình cực kỳ phấn chấn, dương v*t căng tức tự động đánh vòng quanh thân thể ngập tràn khát vọng trước mắt.

Trước giờ, hắn thanh tâm quả dục, hơn nữa lại là anh hào xuất chúng, giờ đây mọi bình tĩnh mà hắn kiềm chế lâu nay khi ở trước mặt nàng đều ném cho chó ăn.

Hắn bài xích nữ nhân trên giường, nhưng thân thể lại thoát khỏi sự khống chế của hắn, hắn chỉ muốn xuyên qua nàng, xâm nhập vào bên trong của nàng, hung hăng đâm nàng.

Lận Chước đỡ lấy vòng eo của Thiệu Tình, quy đầu to lớn ấn lên cửa huyệt lần đầu được khai phá. Hắn không thương tiếc đâm vào thân thể nàng, côn th*t lần đầu tiên được ăn mặn bị tầng tầng lớp lớp bánh bao thịt bao phủ. Cao trào vừa qua, mị thịt co rút lại giống như có hàng vạn cái miệng nhỏ cùng lúc mút liếm côn th*t của hắn.

"Ư…." Toàn thân Lận Chước run lên, khoái cảm mãnh liệt chạy thẳng lên tới não, suýt chút nữa hắn phải buông vũ khí đầu hàng, mất sạch mặt mũi của nam nhân. Trán hắn nổi đầy gân xanh vì cố kiềm chế, vừa hay bên dưới của nàng lại vô cùng mềm mịn,Thiệu Tình không có ý định sắm vai nữ nhân đức hạnh, gìn giữ trinh tiết, cũng không muốn trở thành người bị hại, nàng chỉ muốn hòa mình vào đoạn tình duyên mong manh để tận hưởng niềm vui sướng thôi.

Nhớ tới lời dặn của ma ma trong cung, nàng bạo gan làm thử, Thiệu Tình lắc lư thân mình, rất nhanh nàng đã cảm nhận được từng đợt tê dại bên trong mị huyệt mẫn cảm của mình, liên tục cắn nuốt phân thân của nam nhân.

"A….Ưmmmm!" Thiệu Tình khẽ rên rỉ, từng đợt khoái cảm theo mỗi xâm nhập của hắn nàng cảm nhận rất rõ.

"Thật dâm…" Lận Chước cắn chặt răng, hắn không thể yếu thế được, bắt đầu thẳng lưng thúc tới. Cuộc đấu sức của hai người bắt đầu, một người đâm vào thật sâu, một người thuận theo, sau đó bóp siết lấy dương v*t. Tuy rằng cả hai đều là tay mơ nhưng khi đối mặt với dục vọng của bản thân lại vô cùng bình tĩnh, hai người đều muốn đạt được khoái cảm trên người đối phương.

Bạch..Bạch… tinh hoàn từng đợt từng đợt đập vào xương chậu, khiến cho da thịt mềm mịn của nữ sóng sánh. Lý trí của Lận Chước dần dần biến mất, hai mắt hắn đỏ ngầu, dù ở trong bóng tối nhưng hắn vẫn loáng thoáng nhìn thấy bộ dạng dâm mĩ kia, côn th*t đâm vào rút ra trong cơ thể nàng cực nhanh, dịch ái ướt đẫm khiến hắn ra vào càng lúc càng thông thuận hơn.

Âm thanh rên rỉ quyến rũ của nữ nhân dưới thân trở thành thôi tình tự nhiên nhất, Lận Chước điên cuồng thúc tới, tiếng phụt..phụt.. vang lên bên tai không dứt.

Sau một hồi điên cuồng đâm vào, mị huyệt dùng sức co rút lại một

lần nữa, ban đầu thong thả từng chút một, sau đó mật độ siết lại càng dày đặc. Lận Chước cảm nhận toàn bộ thân thể bị một lực nào đó hút sạch, khoái cảm từ dưới xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn thấp giọng thở gấp, ra sức đâm vào thật sâu, hai tay hắn giữ lấy vòng eo thon gọn của nàng đâm thẳng đến nơi sâu nhất, côn th*t to lớn dường như còn muốn khai mở tử cung của Thiệu Tình.

"A…a…a…." Nửa người dưới của Thiệu Tình bị đâm đến mức tê dại, mất đi năng lực khống chế, chỉ có thể lắc lư theo tác động của Lận Chước. Đây là lần thứ hai nàng đạt đến cao trào, Thiệu Tình nhắm mắt chuẩn bị nghênh đón thời khắc chìm vào cực lạc này. Khi khoái cảm dâng lên, nàng cảm giác như mình được đặt trên đám mây, pháo hoa bắn sáng trước mắt, thân thể như bị hắn nghiền nát thành vũng bùn.

Thiệu Tình chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bị rút cạn, nàng suy sụp ngã trên giường, thân dưới bị nam nhân phía sau dùng sức đâm chọc, làn da mềm mịn cọ xát trên giường nệm ửng đỏ lên.

Lận Chước chuẩn bị chạy nước rút, bàn tay to lớn đặt trên hông nàng, ngón tay mang theo vết chai mỏng vuốt ve trên thân thể.

Sau hơn trăm cú thúc, Lận Chước gầm lên tống hết tinh dịch vào tử cung của Thiệu Tình.

Một lát sau, hai người chìm trong đoạn thời gian lười nhác, Lận Chước cảm thấy vô cùng sảng khoái, loại cảm giác dễ chịu này khiến hắn như muốn đắm chìm vào trong đó, song đáy lòng hắn lại có chút kiêng kị.

Những năm gần đây hắn nghiêm khắc tự kiềm chế bản thân mình, ở vị trí Thái tử, hắn đương nhiên sẽ có hứng thú đến vị trí kia. Hắn học được rất nhiều điều từ tổ tiên, người muốn làm đại sự, không được thiên vị, không được mê muội bất cứ thứ gì mà đánh mất lý trí.

Tuy hắn không thích nữ nhân này nhưng thân thể hắn thích, nói đúng hơn thì hắn chắc chắn không thích nữ nhân này, nhưng hắn thích thân thể nàng ta.

Một buổi tham hoan, không cần giữ lại!

Bởi vì không thể ở lại lâu cho nên nảy sinh chút lưu luyến.

Bỗng, Lận Chước rất muốn nhìn xem mặt của nàng, hắn lật thân người Thiệu Tình lại. Thiệu Tình nhắm mắt nhẹ thở dốc, thiếu nữ sau khi hoan ái vô cùng yếu ớt, hình ảnh đó lại một lần nữa kích thích thú tính của Lận Chước, chỉ nhìn mặt nàng, nghe âm thanh của nàng mà hắn lại cứng lên!

Cuối cùng Lận Chước cũng không thể lý giải điểm mấu chốt nực cười của mình, hắn lật người Thiệu Tình qua, bên trên mút vú nàng, bên dưới liều mạng đi vào, đâm đến nổi nàng không còn sức lực chống đỡ liền ngất trong lòng hắn, còn hắn thì mải mê chinh phục tiểu huyệt mê người của nàng.

Chương 15

Bình minh rất nhanh đã hé sáng, Thiệu Tình còn đang chìm trong giấc ngủ say.

Trước giờ, thể lực của Lận Chước rất tốt lại mới khai trai, có thể lăn lộn nhiều hơn nữa, nếu nàng mảnh mai hơn một chút, sợ là thân thể đã rời ra từng mảnh.

Thiệu Tình dựa vào lòng ngực Lận Chước ngủ say, mí mắt hắn khẽ rung, trời đã sáng bừng, ánh sáng chiếu thẳng vào bên trong rèm.

Lận Chước cũng không phải là người có thể tự kiềm chế đến cực hạn, mỗi ngày vào giờ dần sẽ thức dậy luyện kiếm, đúng giờ mẹo sẽ thượng triều hoặc lên nha môn điểm mão, mỗi ngày hoạt động theo quy luật cụ thể. Từ khi bị trúng độc, chỉ cần thể trạng hắn tốt, hắn vẫn cố duy trì thói quen đó.

Điểm mão: Ngày xưa, theo thường lệ các quan làm việc từ giờ Mão, sau đó trưởng quan đi điểm danh, gọi là điểm mão.

Hôm nay, hắn thức dậy muộn.

Trong thời khắc hắn mở mắt, lông tơ trên người hắn dựng hết lên, đầu tiên hắn ngửi thấy mùi hương nồng đậm khi kết thúc hoan ái, mũi hắn nhăn lại, không biết là ghét bỏ hay như thế nào.

Tiếp đó, hắn phát hiện mình đang ôm một nữ tử mềm mịn như bông trong ngực, hắn buông lỏng nàng ra. Thiệu Tình còn đang ngủ, dưới mắt nàng có quầng xanh đen, đó là biểu hiện nàng ngủ không đủ

giấc, trên thân thể trắng ngần của nàng hiện rõ vết đỏ tím của hành động thô bạo, hạ thể hai người vẫn còn dính lại với nhau.

Khi nam nhân thức dậy, nơi đó thường sẽ căng cứng, nhìn thấy hình ảnh kia khí huyết hắn lại nổi lên, một nam nhân hơn hai mươi tuổi hoàn toàn không thể chống cự được cám dỗ nguyên thủy nhất này.

Qua một đêm nghỉ ngơi, đường đi bên trong đã siết chặt lại, gắt gao hút lấy dương v*t của hắn, lúc sinh lý của hắn vừa mới phản ứng, cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến hắn như đi qua giữa đau khổ và sung sướng.

Lận Chước không khách khí, nâng đùi ngọc trắng như tuyết của Thiệu Tình lên, thuận thế bắt đầu dùng sức thúc lên, động tác này của hắn không có chút nhẹ nhàng nào.

"A…." Thiệu Tình bị cảm giác xé rách thân thể đánh thức, trong khoảnh khắc thanh tỉnh kia, nàng cảm thấy toàn thân đều đau nhức, đôi chân bủn rủn bị tách ra, đâm mạnh vào trong, chỉ cảm thấy đau đớn. Thân thể nàng đã trải qua chuyện này một lần rồi nên tự khắc biết phòng vệ, nơi bị đâm vào kia thoáng tiết ra chút nước.

côn th*t to lớn phủ kín gân xanh chèn ép những nếp nhăn mẫn cảm, cọ xát từng ngóc ngách bên trong mị huyệt, dần dần mang đến cảm giác tê dại.

"Ưm…." Thiệu Tình không tự chủ khẽ mở đôi môi anh đào, phát ra tiếng rên rỉ.

"Sướng nhanh vậy sao, thật là dâm đãng…" Hơi thở Lận Chước trở nên nặng nhọc, ánh mắt thâm trầm.

Bởi vì hắn dùng sức đâm ở bên dưới nên đôi vú bên trên bắt đầu có sự thay đổi, nhũ hoa trắng mịn từ từ dựng thẳng lên, Thiệu Tình không thể chịu nổi cảm giác hai vú căng tức, nàng tự dùng tay mình xoa xoa lên hai ngọn núi vươn cao ngạo nghễ kia.

Cặp vú trắng trẻo ở trong tay nàng biến hóa thành nhiều hình dạng, Lận Chước tưởng rằng côn th*t dưới thân mình đã sưng to đến cực điểm rồi, hiện giờ lại to thêm chút nữa, còn đảo quanh trong mị huyệt của nàng.

"Thái tử, người không thích thần nữ dâm như vậy sao?" Giọng Thiệu Tình vừa mềm mại vừa quyến rũ, nếu ở phương diện khác, có nữ nhân nào dám mạo phạm hắn như vậy, hắn nhất định sẽ trị tội, nhưng người nói ra lời này là nữ nhân đang bị hắn điên cuồng cắm dương v*t vào.

Hắn không còn mặt mũi nào để nói ra hai chữ "không thích" kia.

Đương nhiên Thiệu Tình biết mình nói như vậy là vô lễ, nhưng nàng không quan tâm, dù sao người đời đều nghĩ nàng như vậy, hắn việc gì phải kiềm chế bản thân? Nàng hư hỏng sao? Vậy thì hắn cũng sẽ là đồ cặn bã thích thao nữ nhân dâm đãng!

"Ô! Còn dám khiêu khích Cô, xem ra Cô đâm ngươi chưa đủ tàn nhẫn rồi!" Lận Chước cười lạnh một tiếng, hắn tăng thêm lực vào mỗi cú thúc.

Lâu nay hắn chinh chiến sa trường, sức lực rất lớn, Thiệu Tình ngay lập tức bị hắn đâm đến mức không thể nói được nửa câu, chỉ có thể rên rỉ nức nở, Lận Chước nhìn thấy liền hài lòng.

"A…Ư…" Cảm giác tê dại từ nơi giao hợp truyền đến, ngực đau nhức, càng lúc càng căng tức hơn, một khắc sau, dòng sữa phun ra từ vú nàng, mùi sữa ngập tràn căn phòng, mặt Lận Chước cũng bị một ít sữa văng trúng.

Lãng phí!

Lận Chước cúi đầu, ngậm một bên vú, lượng sữa kia chảy vào trong miệng hắn, bị hắn nuốt hết. Vị ngọt nhạt của sữa mẹ làm dạ dày

hắn ấm lên, tiếp đó kích thích dục vọng của hắn.

Bạch…bạch….

Âm thanh thân thể va chạm càng lúc càng lớn: "A…sâu….sâu quá…" dương v*t thô dài liên tục đâm sâu vào tử cung, Thiệu Tình như muốn gào lên khi gần đến cao trào. Mị thịt bên trong dùng sức xoắn chặt lấy côn th*t, sau vài chục cái đâm sâu, cuối cùng Lận Chước cũng phát tiết trong cơ thể Thiệu Tình, tinh dịch ấm nóng đặc sệt một lần nữa bắn ra.

Bụp!

Sau khi phóng thích xong, Lận Chước rút dương v*t ra không chút lưu luyến, nơi đó phát ra một tiếng kêu. Lượng lớn tinh dịch chảy ra từ tiểu huyệt non nớt, nơi đó bị hắn chà đạp đến mức sưng đỏ lên, nhất thời trong không gian giường rèm ngập tràn mùi xạ hương.

Lúc này Lận Chước không thể chịu đựng được cơ thể nhớp nháp của mình, càng không chịu đựng được sự tồn tại của Thiệu Tình, ngay cả thân thể của nàng cũng khiến hắn chán ghét, hắn vươn tay nắm chiếc chăn gấm ném lên người nàng, từ trên cao nhìn xuống.

Sau khi cao trào qua đi, Thiệu Tình mệt mỏi rã rời, đợi thần trí nàng từ từ quay về, nàng đã thấy trước mắt mình là một Lận Chước vô cùng lạnh lùng, kèm theo vô vàn khinh thường không chút giấu giếm.

"Ngôn Thiệu Tình, ngươi có gì muốn nói với Cô không?" Một khắc trước hắn còn điên cuồng dùng côn th*t đâm vào tiểu huyệt nàng, giờ này hắn giống như đang nhìn một người xa lạ.

Không có chút nào thương tiếc, chỉ có lạnh lùng chất vấn.

"Thần nữ nên nói cái gì đây?" Thật là tàn nhẫn! Thiệu Tình thầm cười nhạo bản thân.

“Vì sao lại trộm dược?” Vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, tuy rằng hắn anh tuấn, nhưng gương mặt lạnh lùng cứng nhắc của hắn làm cho hắn thiếu đi hơi thở của con người.

“Thần nữ tưởng rằng điện hạ biết rồi, là vì thần nữ có ý với điện hạ!” Nàng nhất định phải bám chết vào cái đáp án nửa thật nửa giả này.

Hàng chân mày hắn nhíu chặt lại, một lúc sau mới giãn ra, hắn nói: “Phụ thân ngươi đã thỏa thuận với phụ hoàng của Cô, ba tháng sau sẽ cho ngươi một chức Nhũ Nhân, nhưng mà trước giờ Cô không bao giờ giữ lại người có tâm tư gian xảo, ước định này sẽ không thành, Đông Cung không có chỗ cho ngươi, nghe rõ chưa?”

Khí thế hắn bức người, nhưng mà Thiệu Tình không sợ hắn, mà cũng không thể phủ nhận, đáy lòng nàng có chút đau nhói, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ ở lại đây, bị người không có tình cảm với mình trách mắng như vậy, vẫn sẽ đau.

Người có tâm tư gian xảo sao?

Bản thân nàng không thể nói hết mọi chuyện rõ ràng, khó trách hắn nghĩ như vậy.

Thiệu Tình không nói nữa, Lận Chước cũng không để ý đến nàng, hắn lướt qua không chạm vào nàng. Sau đó rất nhiều cung nhân vào hầu hạ hắn rửa mặt, Thiệu Tình tựa như bị lãng quên, cho đến khi có cung nữ đến giường muốn dọn dẹp, nàng ta dùng vẻ mặt chán ghét nhìn Thiệu Tình.

Thiệu Tình bị đưa sang phòng bên cạnh, đương nhiên nàng không có tư cách dùng thùng tắm gội, hai chậu nước ấm đã là tốt lắm rồi.

Thiệu Tình cầm khăn vải, chà từng chút một trên cơ thể mình, sau khi mặc y phục của cung nữ tam đẳng xong, nàng bị đuổi ra khỏi tẩm điện.

Ánh mặt trời chiếu lên người nàng, hai mắt nàng chưa thích ứng được, ác liệt hơn chính là đôi chân của nàng, nó giống như không thèm nghe lời nàng nữa, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Chương 16

Beta: Ann

"Ngôn đại tiểu thư!" Trước cửa chính điện, một bóng dáng cao cao thẳng tắp, vị thị vệ trẻ tuổi anh tuấn bất phàm gọi Thiệu Tình, hắn là Lâm Nguyên Cẩn, là người Lận Chước tín nhiệm nhất.

"Lâm Đại Nhân!" Thiệu Tình quả nhiên là người kiên cường, cho dù giữa hai chân đau đến mức không thể gượng nổi, nàng cũng cố hành lễ theo quy củ.

"Nàng…có sao không?" Trong giọng nói của Lâm Nguyên Cẩn mang theo áp lực, hắn biết mình không nên nói chuyện với nàng, nhưng hắn lại không nhịn được.

"Ta đưa nàng trở về!" Giọng Lâm Nguyên Cẩn có vẻ cứng nhắc.

"Tạ ơn Lâm đại nhân!" Thiệu Tình cũng không từ chối, những chuyện có lợi với mình, nàng không muốn tỏ vẻ. Tình cảnh của nàng ở Đông Cung chắc chắn không mấy tốt đẹp, có Lâm Nguyên Cẩn quan tâm có lẽ sẽ đỡ hơn một chút.

Trong ba tháng này, nàng không nghĩ sẽ lặng lẽ ngậm đắng nuốt cay đâu.

Lâm Nguyên Cẩn giữ đúng lễ nghĩa, không có bất luận hành động đường đột nào đối với nàng. Bọn họ biết nhau từ rất lâu rồi, trước khi Ngôn Thiệu Tình biết Lận Chước thì nàng đã biết Lâm Nguyên Cẩn rồi. Trước giờ nàng luôn có cảm tình với Lâm Nguyên Cẩn, hắn

là một trong số ít người khi gặp nàng sẽ không dùng thái độ khinh thường hay có cử chỉ hèn hạ để đối đãi với nàng.

Lâm Nguyên Cẩn đi theo Thiệu Tình đến nơi nàng ở, hàm dưới hắn căng chặt. Hắn có thể tưởng tượng một ngày ngắn ngủi này nàng đã hứng chịu biết bao nhiêu loại khinh thường.

Thậm chí, hắn cũng có thể đoán được người bạc đãi nàng chính là ngoại tổ mẫu của hắn.

"Chuyện…" Lâm Nguyên Cẩn muốn nói rồi lại thôi.

"Kỳ thật nơi này cũng không có gì là không tốt!" Ngôn Thiệu Tình cười nói.

Lâm Nguyên Cẩn hơi ngạc nhiên, hắn cho rằng ít nhiều gì nàng cũng sẽ có oán hận, nào ngờ nàng lại điềm nhiên đối mặt với mọi thứ như vậy.

"Nhưng ta cũng không thể kiên cường nói rằng ở nơi này rất tốt, ta cần cơm ăn, nước ấm cùng với nến thắp, những thứ khác ta có thể tự lo được!" Không cần mang đến quá nhiều nhưng những thứ cần thiết thì không được thiếu, chỉ cần gặp được một người có thể nói chuyện, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội nào.

Cổ họng Lâm Nguyên Cẩn cứng đờ: "Đây là điều đương nhiên, ta về sẽ phân phó người đến chăm sóc nàng!"

"Đây là…là Kim Sang Dược, rất tốt, có thể dùng cho bất kì vết thương bên ngoài nào.." Lâm Nguyên Cẩn gom góp hết dũng khí bao năm qua mới nói ra được lời này.

Thiệu Tình ngơ ngác nhìn hắn, nàng phát hiện gương mặt hắn tự nhiên đỏ bừng lên, như là đang mắc nghẹn, lúc này nàng mới hiểu ý trong lời nói của hắn.

Trong lòng Thiệu Tình hiện lên đủ loại cảm xúc, nàng nên cảm thấy bị mạo phạm mới đúng, nhưng đó lại là ý tốt của Lâm Nguyên Cẩn.

Đương nhiên, nàng không bao giờ nghĩ Lận Chước sẽ có ý tốt ban thuốc cho nàng, hắn chán ghét nàng còn không đủ nữa là.

"Vậy, ta cảm ơn đại nhân nhé!" Cân nhắc một hồi, Ngôn Thiệu Tình quyết định nhận lấy bình ngọc sứ, sau khi hành lễ nàng lại nói: "Không làm phiền đại nhân làm việc nữa!" Nói xong, nàng xoay người đẩy cửa, tiếng kẽo kẹt vang lên, cánh cửa phía sau nàng đóng lại.

Lâm Nguyên Cẩn ngây ngốc nhìn vào bóng lưng gầy yếu cô đơn kia, bàn tay hắn siết chặt nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt một hồi lâu, sau đó quay người rời đi.

Biết Thiệu Tình vào Đông Cung đương nhiên sẽ thị tẩm, điều này khiến lòng hắn rất khó chịu, mà điều khiến hắn khó chịu hơn là hắn biết Thái tử sẽ không bao giờ đối xử tử tế với nàng.

Thái tử ghét nhất là bị người khác tính kế, một khi hắn nhận định lòng dạ Thiệu Tình bất chính thì nhất định ngày tháng sau này của nàng sẽ không được tốt đẹp.

Thiệu Tình về tới phòng, lấy bình ngọc ra.

Nàng tin tưởng Lâm Nguyên Cẩn, cơn đau giữa hai chân nàng truyền đến khiến nàng chịu không nổi. Cuối cùng nàng quét một ít thuốc, vén váy lên, ngón tay mảnh khảnh bôi lên huyệt thịt bị thương kia.

Công hiệu của thuốc này quả nhiên rất tốt, cảm giác mát lạnh vừa đến, nàng cảm thấy cơn đau tiêu tan đi rất nhiều, nàng thở dài một hơi, ngã ra giường lập tức chìm vào giấc ngủ.

Tác giả: Lận Chước à! Nam chính ăn thịt, nam phụ đưa thuốc tới, ngươi không truy thê thì ai truy đây?

Chương 17

Lâm Nguyên Cẩn đúng là người biết giữ lời, đến trưa có một cô nương đem theo hộp thức ăn đến, trên người nàng ta cũng là y phục cung nữ tam đẳng giống Thiệu Tình.

"Ngôn cô nương, thức dậy ăn cơm thôi, lát nữa còn phải uống thuốc nữa!" Giọng nói trong trẻo của tiểu cung nữ đánh thức Thiệu Tình từ trong cơn mơ.

"Nô tỳ là Trúc Ngữ, Lâm đại nhân phân phó nô tỳ đến hầu hạ cô nương!" Dáng vẻ Trúc Ngữ ôn hoà, để làm việc được trong cung, có lẽ nàng cũng đã chịu đựng ít nhiều. Nàng mang lại cho người khác cảm giác khuôn khổ, làm chuyện gì cũng sẽ rất nghiêm túc.

Không một ai chịu nhận hầu hạ Thiệu Tình, nhưng Trúc Ngữ lại đồng ý. Khi xưa nàng vào cung vì không có tiền hối lộ tổng quản nên bị đưa đến cung của San phi nương nương để đổ bô, mà San phi này là người hà khắc, mỗi khi không vui thì sẽ tra tấn hạ nhân. Suýt chút nữa, Trúc Ngữ bị thủ hạ của nương nương đánh chết, nếu không có Lâm Nguyên Cẩn ra tay cứu giúp, e là nàng đã bị vứt ra bãi tha ma rồi.

Lâm Nguyên Cẩn muốn Trúc Ngữ làm gì nàng cũng sẽ làm cái đó, nhưng đối với Thiệu Tình, nàng không có chút thiện cảm nào.

Thiệu Tình cũng không để bụng, nàng tới Đông Cung không phải để kết giao bằng hữu. Nàng cầm đũa lên, cơm nước đã bày biện trên bàn, một mặn, hai chay, một chén canh và một chén cơm trắng, tốt hơn đêm qua rất nhiều, bên cạnh còn có chén thuốc cố định. Chén

thuốc kia dường như còn phủ thêm hương thơm của thức ăn, nàng để ý, trên bàn còn có một đĩa mứt hoa quả. Nghĩ đến những thứ đó đều do Lâm Nguyên Cẩn đặc biệt sắp xếp, trong lòng Thiệu Tình có chút cảm động, Lâm Nguyên Cẩn đúng là người tốt.

Thiệu Tình không lãng phí đồ ăn, sau khi ăn hết đồ ăn trên bàn nàng liền uống thuốc, tiếp đó ăn hai miếng mứt hoa quả. Trúc Ngữ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào nàng, nàng đẩy đĩa mứt hoa quả sang: "Muốn ăn không?"

Bản thân mình nhìn chằm chằm vào người ta, bị đối phương phát hiện, Trúc Ngữ ngại ngùng nói: "Không phải, chỉ là..." Nàng chỉ đang nghĩ, vị Ngôn cô nương này không giống với tưởng tượng của nàng.

Nàng nghe đồn, thứ trưởng nữ của Ngôn gia này là một người hống hách ngang tàng, theo lý mà nói thì sẽ không quen ăn những loại cơm canh đạm bạc này mới phải. Lúc nàng mang đồ ăn tới, nàng nghĩ người kia sẽ phản ứng thái quá lên, nàng cũng đã chuẩn bị lời để đối đáp lại, nào ngờ nàng ta ăn sạch sẽ không còn một miếng nào, còn hỏi ngược lại nàng có muốn ăn mứt hoa quả không nữa.

Chẳng trách Lâm đại nhân cố ý dặn dò: "Đừng tin vào lời đồn, hãy tin vào đôi mắt mình!"

"Không sao!" Thiệu Tình cũng đoán được Trúc Ngữ đang nghĩ gì "Lời đồn có hơn 1 nửa là vô căn cứ, mà đồn đại thất thiệt cũng là chuyện thường tình ở nhân gian!" Thật ra, lúc nàng nóng tính cũng rất hung dữ, vì bảo vệ cho bản thân và mẹ, nên dáng vẻ bên ngoài lúc nào cũng điêu ngoa. Thân là thứ nữ của phủ Quốc Công, mẫu thân lại được sủng ái, cha nàng lại công khai thiên vị nàng, nhưng sự thiên vị này không có ích với nàng. Cho nên nếu nàng không hung hăng thì e là sớm bị bọn người kia nhai nuốt rồi.

Đối với những kẻ bắt nạt nàng, nàng sẽ toàn lực phản kháng, tuyệt đối không bắt nạt kẻ yếu thế hơn, đây chính là bản tính của nàng.

Từ lâu, Thiệu Tình đã biết, mọi người sẽ không thích nàng, bị ghét cũng chẳng sao. Vì dù có người yêu mến nàng, nàng cũng không thể thân thiết với họ, kết cục cũng bị chia rẽ thôi, vậy thì ngay từ đầu đừng ai thích nàng, để nàng tự do, cho nên đôi khi bị ghét cũng không hẳn là chuyện xấu.

Trúc Ngữ không hiểu tâm tình của Thiệu Tình, Thiệu Tình cũng không có ý định tâm sự với nàng ta, chỉ cười khách khí: "Sau khi uống thuốc sẽ có vài phản ứng, ngươi lui xuống trước đi!" Cơn đau đến tận xương tủy, lồng ngực căng tức, toàn thân lạnh run, nàng không muốn cho người khác nhìn thấy bộ dạng của nàng bị như vậy, nàng muốn bản thân mình luôn tươm tất trong mắt mọi người.

Trúc Ngữ cũng không có lý do ở lại, nói: "Nô tỳ biết rồi, Lâm đại nhân muốn nô tì dọn dẹp cái sân đối diện phòng của cô nương, mấy ngày nay nô tì sẽ ở lại đây chăm sóc Ngôn cô nương, có cần gì thì cứ gọi nô tỳ!"

"Cảm ơn!" Thuốc bắt đầu phát tác, nếu Trúc Tử để ý kỹ thì sẽ phát hiện tay Thiệu Tình đang run rẩy.

Chương 18

Thiệu Tình cố hết sức dọn dẹp giường đệm, rồi mang ra sân phơi, Trúc Ngữ dọn dẹp nơi ở của mình xong, thấy Thiệu Tình đang làm việc liền đến giúp một tay.

Thiệu Tình vừa thay đổi sang bộ y phục mát mẻ không được bao lâu, cánh cửa trong sân bị đẩy vào một cách thô bạo, người đến là một cung nữ lạ mặt. Nhìn phục sức trên người nàng thì hẳn là cung nữ nhị đẳng. Ánh mắt sắc bén của nàng ta nhìn Thiệu Tình tựa như con dao nhỏ, ngập tràn thù địch.

"Ngôn cô nương, thái tử điện hạ triệu kiến!" Ngữ khí nàng ta đầy vẻ khinh thường.

"Ta biết rồi!" Thiệu Tình chỉnh đốn lại trang phục của mình. Gương mặt nàng không chút son phấn, trên đầu vấn hai búi tóc đơn giản, nàng cũng không muốn bộ dạng mình quá khó coi. Để tránh người khác nghĩ nàng đang làm bộ thảm hại trước mặt hắn, vì vậy, nàng chọn hai bông hoa nho nhỏ cài lên cho có chút sức sống. Dù chỉ là trang điểm đơn giản song vẫn không làm giảm nét xinh đẹp của nàng. Dung nhan của Thiệu Tình rất có sức công kích với người khác, rất dễ làm cho các nữ tử khác sinh thù ghét, biến nàng trở thành kẻ thù của mọi cô nương.

Thiệu Tình giữ đúng quy củ đi theo cung nữ nhị đẳng tới trước thư phòng của Lận Chước. Lận Chước này có vẻ thích màu đen, toàn bộ cửa phòng đều là gỗ đàn chế tác màu đen, phía trên dùng màu vàng điêu khắc rất nhiều thần thú như

Kỳ Lân, Huyền Vũ, Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ.

Cung nữ kia thỉnh tiểu thái giám canh cửa truyền tin, tiểu thái giám kia có vẻ sợ Thiệu Tình nghe không rõ, dùng ngữ điệu kỳ quặc nói: "Thỉnh Ngôn đại tiểu thư chờ một lát, Ngôn nhị tiểu thư còn đang ở bên trong!"

Ánh mắt tiểu thái giám nhìn Thiệu Tình như đang muốn xem kịch vui, muốn nhìn thấy cảm xúc mất không chế của nàng.

Thiệu Tình đứng đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không chút dao động, không đáp lời, tiểu thái giám kia cảm thấy không còn thú vị nữa, yên lặng đứng ở ngoài chờ.

Quy tắc đứng ở trước của thư phòng Thái Tử phải đoan trang, ngay ngắn, chuyện này đối với Thiệu Tình không có việc gì khó nhưng cổ độc vừa mới phát tác, thân thể nàng còn hơi mệt.

Đứng ở ngoài độ khoảng hai nén nhang, lúc bày Ngôn Khinh Linh cùng nhũ mẫu bước ra từ thư phòng, lúc chạm mặt Thiệu Tình nàng ta còn làm ra vẻ hành lễ: "Tham kiến Nhũ Nhân!" Vừa nói dứt lời, khoé mắt đỏ au, cần bao nhiêu tủi thân có bấy nhiêu.

Thiệu Tình hơi nghiêng người vừa né tránh cái lễ của nàng ta, vừa cong chân đáp lễ, lần né tránh nhẹ nhàng này của Thiệu Tình để cho nàng ta biết, nàng đây cũng biết diễn.

Thiệu Tình cảm thấy những năm gần đây nàng ta ở trên đài lớn hát tuồng suông sẻ, quả nhiên là một cao thủ, một đoá sen trắng dịu dàng yếu đuối như thể cả thế gian này đều có lỗi với nàng ta, phụ thân không thương, tỷ tỷ cướp vị hôn phu, vị hôn phu thì lên giường với tỷ tỷ.

Còn đoá sen trắng thuần khiết này khi nhìn thấy tỷ tỷ phải lễ

phép gọi một tiếng "Nhũ Nhân", vô cùng đáng thương! Khiến cho ai ai cũng muốn bênh vực kẻ yếu như nàng!

Trên đời này không biết có bao nhiêu thứ tốt đẹp của Bạch Liên Hoa này bị nàng "tàn phá", mỗi một giọt nước mắt rơi xuống làm cho bao người phải xót thương. Còn nàng, tên đầu sỏ gây mọi tội ác nên nhận sự chỉ trích của mọi người. Kế tiếp, theo "kịch bản", nàng sẽ phải dùng thái độ "Cao ngạo" để đối mặt với mọi lời chỉ trích kia, cuối cùng, náo loạn đến chỗ Quốc Công, Ngôn Dạ Đình sẽ nói với Khôn Khinh Linh: "Tỷ Tỷ ngươi từ nhỏ đã vất vả, Khinh Nhi là người hiểu chuyện, đừng so đo với tỷ tỷ ngươi!"

Sau đó, mọi người sẽ bắt đầu khen ngợi đoá Bạch Liên Hoa xinh đẹp lại ngoan ngoãn, thuận tiện dẫm vào chân nàng, chẳng phải, nàng hiển nhiên trở thành thứ "Không tốt đẹp" làm nền cho Ngôn Khinh Linh sao?

"Thái tử còn chưa đồng ý đâu, làm gì có Nhũ Nhân nào!" Phía sau hai người là Tu ma ma đang đi tới, bà chạm mắt với Ngôn Khinh Linh, miệng lưỡi liền lập tức bảo vệ nàng.

Mọi người đang chờ vẻ mặt xấu hổ của Thiệu Tình, nhưng nàng chỉ nói: "Nghe nói Thái tử điện hạ triệu kiến, ta vào được chưa hay đổi khi khác?" Mỗi lần phối hợp diễn kịch với Ngôn Khinh Linh nàng đều mệt mỏi? Hôm nay nàng lại không có tâm trạng diễn.

Chương 19

"Vào đi!" Tu ma ma hừ mũi không thèm liếc nhìn. Thiệu Tình luôn ấn định bản thân là hạ nhân, Tu ma ma là quý nhân nên sẽ không đáp trả quý nhân làm gì.

Thái độ của chủ tử sẽ ảnh hưởng đến thái độ của hạ nhân, Thiệu Tình muốn tránh xa, bọn họ nhìn nàng kiểu gì cũng không vừa mắt, không có việc gì thì chọc ngoáy vài câu, hạ nhân ở Đông Cung này không có người quản, chuyện gì cũng phải nịnh hót, vuốt đuôi.

Thiệu Tình cảm thấy hơi thất vọng, lúc chưa lại gần Lận Chước nàng cảm thấy hắn cao cao tại thượng, lạnh lùng cao ngạo, sau này đến gần hắn nàng mới biết, những ảo tưởng mà nàng nghĩ kia từ từ vỡ vụn.

Thiệu Tình cảm thấy như vậy cũng tốt, nhìn được rõ ràng, trái tim sẽ càng bình ổn.

Nàng nhấc chân đi vào thư phòng của Lận Chước.

Ngay cửa thư phòng của hắn bày ra một bức bình phong thủy mặc rất lớn, thân thể Thái tử điện hạ tôn quý, mặc kệ là môn khách hay là quan viên đến gặp, phải là người có thân phận mới được bước qua tấm bình phòng.

Thiệu Tình dừng ở trước tấm bình phong, quỳ xuống hành lễ: "Thần nữ khấu kiến thái tử điện hạ!"

"Lại đây!" Ngữ khí Lận Chước vô cùng lạnh lẽo.

Thiệu Tình vòng qua tấm bình phong, dừng lại cách án thư năm bước chân, cúi người không dám ngẩng đầu.

"Đứng xa như vậy làm gì? Không biết Cô tìm ngươi để làm gì sao?" Âm thanh của Lận Chước rất dễ nghe, nhưng bên trong cất giấu gươm đao, khiến nàng cảm thấy vô cùng chán ghét.

Đáy lòng Thiệu Tình thầm phản bác: "Ta không phải con giun trong bụng ngươi, sao ta biết được ngươi muốn làm gì?"

Tuy hắn không nghe được đáy lòng Thiệu Tình đang nói gì, càng không nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của nàng, nhưng hắn có cảm giác nàng đang chống đối.

"Không phục?"

"Không dám!"

Thiệu Tình không nhúc nhích, Lận Chước chủ động, hắn đang rất khó chịu. Lúc độc phát thân thể hắn giống như bị lửa đốt, hắn kéo Thiệu Tình vào trong lòng ngực, thô bạo xé rách quần áo của nàng. Lý tính của hắn sắp biến mất, vừa rồi có những người khác ở đây, hắn phải dùng toàn lực áp chế độc tính, hiện giờ đã hoàn toàn bộc phát.

Lận Chước đưa tay giữ lấy cằm Thiệu Tình: "Nuốt vào!" Hắn nhét một viên thuốc nhỏ vào miệng nàng.

Dù sao Thiệu Tình cũng đã uống không ít thuốc rồi, hơn nữa…nàng cũng tin tưởng con người Lận Chước, hắn không cần thiết phải hại nàng.

Nuốt viên thuốc xong, nàng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Lận Chước, nàng đột nhiên dừng lại. Lận Chước là do nguyên Hoàng Hậu sinh ra, Hoàng hậu hiện tại là kế hậu, là tộc

muội của nguyên Hoàng Hậu, khi Lận Chước còn bé, hắn được nuôi dưỡng bên cạnh tiên đế, sau khi tiên đế qua đời, hắn được nhập vào Trung Cung.

Cho dù là nguyên Hậu hay kế Hậu, thì mẫu tộc Liên thị là cái nôi của những mỹ nhân. Dung mạo Lận Chước giống mẫu tộc hắn, mi thanh mục tú, đôi mắt to hút người nằm phía dưới hàng mày rậm hào hoa, sóng mũi thẳng tắp, cùng với cánh môi nhìn rất đa tình. Diện mạo Lận Chước quá đẹp, làm cho người nhìn khó có cảm giác sợ hãi, cho nên từ nhỏ hắn luôn xụ mặt, thoạt nhìn như ông cụ non, hắn được tiên đế nuôi dưỡng nên tình tình lạnh lùng giống tiên đế đến 7 8 phần, nên khi Đương kim thánh thượng nhìn thấy hắn xụ mặt có hơi sợ.

Hiện giờ gương mặt xinh đẹp của hắn bị che kín bởi dấu vết đen tím, hai mắt màu đen che kín tơ máu gàn như không nhìn ra được vị trí của tròng trắng, làn da vị độc tố bộc phát mà loang lổ màu xanh tím, đôi môi căng đỏ ngày thường cũng bị màu tím đen chiếm lấy.

Thái tử tuấn tú mọi khi hiện tại nhìn giống như hung thú, thảo nào….chẳng trách…đáy lòng Thiệu Tình chợt cười lạnh

Bên tai Thiệu Tình lại một lần nữa truyền đến âm thanh gào rống đêm hôm đó, Lận Chước hất đổ mọi thứ ơ trên án, khối mực Huy Châu tốt nhất rơi trên đất, Hòa Điền Ngọc chặn giấy cũng văng đến góc tường, nghiên mực cũng lăn ra xa.

Cả người Thiệu Tình nóng lên, cuối cùng nàng cũng biết Lận Chước đút thứ gì, là mị dược! Đã giao hoan một lần, nàng biết cái gì gọi là động tình.

Chương 20

Sau khi động tình, mọi chuyện đều trôi chảy, Thiệu Tình phát ra tiếng thở dốc, nàng bị hắn đè trên mặt bàn. Tiếng xé rách quần áo vang lên rõ ràng, hai chân nàng bị tách ra, dương v*t to lớn ngay lập tức đâm vào, nhưng lần đi vào này không đau đớn nữa, ngược lại mang đến cảm giác tê dại giống như có dòng điện chạy dọc toàn thân, khiến nàng vứt hết liêm sỉ để rên lên. Vòng eo cũng đong đưa phối hợp với sự xâm chiếm của hắn, vì tác dụng của thôi tình,hoa huy*t bên trong co siết lại, một lượng lớn hoa dịch tưới lên đầu dương v*t.

"Ư…ha….." Lận Chước gầm nhẹ.

Nam nhân mất lý trí, nữ nhân trúng mị dược, một người điên cuồng đâm sâu vào, một người nhiệt tình vặn eo lắc mông, dòng điện len lỏi bên trong hai cơ thể, làm cho hai người phát ra tiếng thở nặng nề nguyên thủy nhất.

"Ưm….Nữa đi…thật thoải mái…a…." Dược tính của thôi tình làm thân thể Thiệu Tình mẫn cảm hơn so với ngày thường, mỗi cái va chạm của Lận Chước đều mang đến cơn sóng cuộn bên trong cơ thể nàng. Cảm giác tê dại chiếm cứ hết mọi giác quan, khiến nàng gần như mất đi lý trí, chủ động cầu hoan với hắn. Đã từng mây mưa với nhau nên nàng biết thân thể của nam nhân này có thể mang đến khoái cảm cho mình, nàng tham lam lên tiếng cầu xin hắn. Đôi chân dài trắng nõn quấn lên hông rắn chắc của Lận Chước, nàng tiếp tục vặn vẹo hông, tiếng bạch…bạch… đầy dâm mỹ vang lên.

Không bao lâu sau, Thiệu Tình bị đẩy lên đầu ngọn sóng, một màu đen tối trước mắt kéo đến, cảm giác sung sướng tột đỉnh lan ra khắp cơ thể, nhưng nàng còn chưa thỏa mãn.

Dược tính của thôi tình rất mạnh, từng đợt cao trào nối tiếp ập đến cũng không thể giải tỏa được cơn khát trên người nàng.

"A…Nữa…sâu hơn nữa…." Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhuốm màu dục vọng, con ngươi mất đi tiêu cự hơi khép lại, phía dưới chiếc mũi cao là đôi môi đỏ hé mở, phát ra tiếng rên động lòng người, âm thanh rên rỉ của khát vọng. Hai mắt Lận Chước nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ hoàn mỹ kia, hắn muốn gặm nhấm nó.

Lận Chước hiện tại không khác gì dã thú, hắn vứt bỏ khí chất cao ngạo trên người, thuận theo con tim, cắn mút đôi môi anh đào, hấp thụ nước bọt cùng hương thơm của nàng, nuốt hết âm thanh rên rỉ phát ra từ đôi môi này, môi lưỡi quấn quýt với nhau, hai thân thể cọ xát.

Phân thân của hắn không ngừng chơi đùa trong thân thể của nàng, khơi dậy cơn sóng lớn. hai người vứt bỏ hết lý trí của con người, nhiệt tình tìm kiếm hoan ái trên người đối phương giống hai dã thú đơn thuần.

Thiệu Tình cảm giác dưới thân mình là một đống lửa lớn đang cháy lan sang đồng cỏ, cần được dập tắt, cơn khát mãnh liệt khiến đôi bàn tay búp măng không biết liêm sỉ quấn lên cổ hắn. Khi dị vật xâm lấn, chiếc eo thon gọn ra sức xoắn chặt, giống như muốn cưỡi lên vật kia. hoa huy*t non mềm của nàng càng bị đâm sâu, càng bị chà đạp, thì nàng càng đạt được nhiều sung sướng, từng đợt cao trào ập đến, đẩy nàng lên đến đỉnh điểm.

Toàn thân Thiệu Tình run lên vì tình dục, đầu v* sưng đỏ bắt

đầu xuất hiện cảm giác châm chích. Bên ngoài viên đá hồng nhạt bắt đầu xuất hiện một màng hơi mỏng, tiếp đó, biến thành tia nhỏ bắn ra. Lận Chước buông môi Thiệu Tình ra, môi lưỡi ấm nóng bắt lấy dòng sữa, ra sức liếm mút.

Mỗi lần Lận Chước giao hoan hắn đều không biết tiết chế, liên tục khuấy đảo mị huyệt của nàng. Trên mặt nữ tử xinh đẹp là dáng vẻ cuồng loạn, một bên ngực bị ngậm lấy, một bên không có gì áp chế phun ra dòng sữa tươi, một ít bắn lên người nàng, dọc theo thân thể chảy xuống bụng nhỏ của hắn.

Lận Chước dừng động tác bú mút, nâng nửa người trên dậy, hai tay Thiệu Tình đang ôm hắn rã rời buông xuống. Ánh mắt Lận Chước đảo qua thân thể mỹ miều của nàng, thân thể kia ửng hồng vì dục vọng nay lại dính thêm sữa tươi trăng trắng, vô cùng mê người, ánh mắt hắn lại lia đến nơi gắn kết của hai người, cảnh tượng trước mắt làm khí huyết hắn sôi sục.

Hai cánh môi thịt no đủ bị thân gậy thô to chèn ép biến thành hai lá mỏng đáng thương, nó cố gắng cắn nuốt côn th*t hắn, thân thể nàng đang thay đổi hình dạng để phù hợp nhất với hắn, cùng hắn ra ra vào vào, mị huyệt đỏ rực bị động tác của hắn kéo ra rồi nhét lại.

"Ha…..Ư…." Tốc độ của Lận Chước càng lúc càng nhanh, hắn gầm lên một tiếng sau đó cúi đầu tiếp tục cắn mút đầu v* nàng, đồng thời bàn tay kia chơi đùa với đầu v* còn lại. Dòng sữa có mùi thuốc nhàn nhạt liên tục bắn ra, trở thành chất lỏng bôi trơn, làm cho thân thể hai người dính ướt.

Giống như những nữ tử khác, ban đầu sữa có màu vàng nhạt, sau vài ngày sẽ biến thành màu trắng ngà, nhìn kỹ một chút sẽ thấy nó trong suốt. Sữa mẹ mang theo mùi tự nhiên, vị hơi ngọt, nhưng sữa của Thiệu Tình không phải sản sinh

theo tự nhiên, mà là dùng thuốc thúc ép ra, nên khi nếm không chỉ có vị ngọt mà bên trong còn có mùi thuốc.

"A…" đầu v* bị nam nhân điên cuồng bú mút, tiểu huyệt mềm mịn bị hắn chiếm lấy. Cảm xúc của Thiệu Tình bị mị dược điều khiển, nhất thời càng muốn nhiều hơn, nàng lắc đầu điên cuồng, tiếng rên dâm mĩ cao vút, khoái cảm mãnh liệt kéo đến, pháo hoa trong đầu nàng nổ tung, trước mắt trắng xóa, mười ngón tay ôm lấy Lận Chước không rời, nhưng móng tay đã bị cắt sạch nên không thể làm hắn bị thương, cùng lắm chỉ để lại trên da hắn một vài vệt đỏ.

Lúc này, ham muốn vừa nhanh vừa gấp, hai chân Thiệu Tình dùng sức kẹp lấy hông Lận Chước, nâng eo lên cao, để Lận Chước đâm vào nơi sâu nhất, bày ra tư thế yêu nghiệt, từng ngón chân tròn trịa đáng cuộn tròn lại.

"Ưm…" Lận Chước thở dốc không ngừng, hắn cảm thấy thân dưới bị huyệt thịt liều mạng siết chặt giữ lại, từ đầu tới cuối đều cắn mút tận tình phân thân nam tính của hắn, mị thịt bên trong vừa co rút vừa xoắn chặt tựa như cầu xin hắn hãy đối xử thô bạo với nó. Một mặt hắn dùng môi lưỡi quấy phá đầu v* nàng, một mặt hắn dùng nghiệt căn đâm vào tiểu huyệt nàng, tận hưởng cảm giác tiểu huyệt siết chặt đẩy lên cao trào.

Bạch..bạch… tinh hoàn đánh vào mông nàng tạo ra âm thanh vang dội khắp phòng. Chốc chốc Thiệu Tình lại phát ra tiếng rên rỉ, dòng điện chạy trong cơ thể khiến hoa huy*t run lên. Lận Chước đâm vào chừng trăm cái nữa, hoa huy*t nàng bị hắn đâm đến mức tê dại mất cảm giác, rốt cuộc hắn cũng gầm nhẹ lên rồi phóng thích, tinh dịch nóng hổi đều bắn vào trong hoa tâm của nàng, làm cả người nàng run lên.

Cơn sóng tình qua đi, ý thức hai người từ từ khôi phục lại, Thiệu Tình một lần nữa đưa mắt nhìn sắc mặt Lận Chước,

nàng không khỏi ngạc nhiên, loại "thuốc" như nàng quả thật là có công hiệu. Sau khi uống sữa của nàng, thao huyệt nàng, những hoa văn màu đen trên mặt hắn đã biến mất không ít, sắc mặt cũng dần khôi phục chỉ còn lại màu tím nhàn nhạt.

Lận Chước không biết bản thân bị gì, khi bị Thiệu Tình nhìn chằm chằm như vậy hắn cảm thấy không được tự nhiên, còn có chút tức giận vì hắn ý thức được "công hiệu" của Thiệu Tình, càng nhận ra rằng hiện giờ hắn cần nàng.

Lận Chước phát hiện, hắn rất mê đắm thân thể Thiệu Tình, chỉ cần nhìn dáng vẻ của nàng hắn liền sinh ra dục vọng. Ngay lập tức hắn đem những suy nghĩ này đổ thừa cho dược tính, nếu không hắn không thể nào lý giải được. Nhiều năm như vậy không có một nữ nhân nào có thể khơi lên khát vọng của hắn, hắn nên đối mặt thế nào đây, ngay cả người vừa rồi tự xưng là vị hôn thê của hắn, vì sao trong lòng hắn không chút gợn sóng nào?

Nhìn biểu cảm lười nhác của nàng sau khi hoan ái xong, hắn lại cứng lên, chỉ muốn hung hăng cắm sâu vào nàng, để trên gương mặt nàng luôn xuất hiện dáng vẻ lả lơi như vậy.

Chương 21

Dục Vọng lại một lần nữa nổi lên, Lận Chước gác hai chân nàng lên vai hắn, ở tư thế này có thể nhìn thấy rõ ràng nơi hai người giao hợp, hắn có thể thấy được bản thân mình đi sâu thế nào trong cơ thể nàng.

Sau một hồi sung sướng, chỗ kết nối của hai người còn dính lại chất nhờn, trên thân dương v*t bao phủ một lớp màng dịch trắng, tỏa ra mùi xạ hương nhàn nhạt. Lận Chước nhìn thấy, hai hốc mắt hắn như có đốm lửa, cổ họng khàn đục phát ra tiếng thở dốc, phân thân nam tính của hắn đã cứng lên, nhẫn tâm đẩy vào nơi sâu nhất, thân thể Thiệu Tình run lên.

"Sâu quá….a…" Vừa mới giao hoan xong, thân mình có hơi tê tái, hiện giờ tiểu huyệt lại bị ép mở căng ra. Ở tư thế này, nơi riêng tư bị ánh mắt như hổ đói của hắn nhìn chằm chằm, mỗi một động tác của hắn đều đưa dương v*t đến nơi sâu nhất mà nàng không cách nào né tránh được, hắn còn muốn tiến vào tử cung nàng, Thiệu Tình lo sợ hắn thật sự sẽ đâm vào.

"Điện hạ…Điện hạ…" Tử cung bị đâm khiến nàng vừa đau vừa sướng, cuối cùng Thiệu Tình cũng xuất hiện một tia yếu đuối, đôi mắt hạnh đỏ lên nhìn Lận chước, không nói bất cứ lời nào nhưng vẫn toát lên hàm ý xin tha.

Lận Chước không phải là người dịu dàng, bản thân hắn lúc trên giường khó khăn lắm cũng chỉ có thể khống chế một phần, hắn không việc gì phải để ý tới nàng cho nên cứ vậy mà đâm sâu vào tử cung, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt mong mỏi của nàng, hắn lại lui

một bước.

"Ngươi ngoan ngoãn một chút, hầu hạ Cô cho tốt, hôm nay sẽ không đâm vào!" Hắn không ngờ bản thân sẽ nói như vậy, có thể lý giải là nhìn thấy mỹ nhân ngoan ngoãn nghe lời ở dưới thân, để mặc cho hắn dày vò, lời nói kia chỉ là buộc miệng thốt ra.

Hắn hốt hoảng, nữ nhân bên dưới này làm hắn mất khống chế, dục vọng điều khiển lý trí. Ngoại trừ vẻ bề ngoài chính nhân quân tử, thì thể xác và tinh thần của hắn đều hóa thú, khi con thú phát tiết, nó sẽ khơi lên sự tàn nhẫn bên trong, sau khi con thú bộc phát xong nó sẽ loé lên chút thương tiếc rồi biến mất.

"A….Ưm…." Có lẽ tình trạng của thân thể ảnh hưởng đến tâm trí, vẻ ngoài kiên cường của Thiệu Tình bị phá vỡ, lộ ra vẻ yếu đuối bên trong, mũi nàng chua xót, dâng lên cảm giác tủi thân.

"Điện hạ….nhẹ một chút…điện hạ a…." Bên trong đôi mắt trong veo này là nữ tử vô cùng dịu dàng.

Thế gian này ai lại không yêu cái đẹp, Lận Chước cũng không ngoại lệ, trước kia hắn biết Ngôn Thiệu Tình xinh đẹp, nhưng không ngờ nàng lại xinh đến rung động lòng người, dụ hoặc trầm luân đến vậy.

Vẻ đẹp của Thiệu Tình rực rỡ giống như ngọn lửa, tỏa sáng như ánh mặt trời, vô cùng nóng bỏng, hoàn toàn ngược lại vẻ đẹp mà Lận Chước yêu thích. Từ nhỏ hắn nhìn thấy mẫu hậu mình đoan trang dịu dàng thì hắn nhận định nữ nhân tốt nhất định sẽ giống vậy.

Hắn không biết vì sao phụ hoàng lại yêu thích loại nữ nhân như Hi phi, nhưng hiện giờ hắn hình như đã hiểu, nhìn nữ tử đoan trang hiền thục nơi nào có hứng thú, nơi nào sẽ phát điên? Chẳng trách mẫu hậu xinh đẹp như vậy nhưng lại không được sủng ái.

Lận Chước nhìn đôi môi mê người, mỗi khi đôi môi anh đào kia phát ra tiếng rên rỉ đều tước đoạt lý trí của hắn, hắn chỉ muốn chết trên

người nàng, hoặc là dùng côn th*t đâm chết nàng. Hắn hận cảm giác mất khống chế này, đồng thời cũng hưởng thụ nó, như thể bị một thứ gì đó trước đây chưa từng xuất hiện câu mất hồn.

"Điện hạ, chỗ đó….đừng…." Từng cơn khoái cảm thay phiên nhau ập đến, Lận Chước vô tình đâm trúng vào nơi mẫn cảm của nàng, nàng liền phát ra tiếng rên rỉ kèm thở dốc, cả người căng cứng run rẩy. Lận Chước nhận ra sự khác thường của nàng, bắt đầu tập trung hỏa lực công phá nơi đó.

Thiệu Tình hoảng loạn, lần trước giao hoan nàng có thể miễn cưỡng khống chế bản thân, nhưng khi nơi đó bị kích thích nhiều nàng không thể khống chế được thân thể này, chỉ có thể rên rỉ thở đứt quãng. Thiệu Tình cảm thấy bản thân mình sắp bị đâm chết rồi, bên trong như có ngọn lửa thiêu đốt nàng.

"Đừng…a….đừng…." Khoái cảm mãnh liệt xa lạ chất chồng lên nhau, trong nháy mắt tựa như pháo hoa đua nhau bắn lên bầu trời, thủy triều bị cảm xúc mãnh liệt kia thúc đẩy tưới lên quy đầu, tiểu huyệt bị bịt kín khiến d*m thủy không có chỗ thoát liền phun tung toé, chảy dọc theo chiếc mông hồng phấn của nàng, dính lên mặt bàn làm việc thường ngày của Lận Chước.

Bạch…bạch, dương v*t ra vào với tốc độ kinh người, hoa huy*t điên cuồng xoắn chặt lại.

"Sướng quá nên bắn rồi sao?" Tuy Lận Chước chưa từng "ăn mặn", nhưng hắn ở trong quân doanh đã lâu, bên tai lúc nào cũng là lời nói thô tục, các tướng lĩnh ở quân trại thường so "hàng" ai to hơn, liệu có thể làm cho nữ nhân phun dịch được hay không.

Lận Chước hơi tự đắc.

Cảm giác sung sướng khiến đầu óc Thiệu Tình trống rỗng, đôi mắt vô hồn không nghe rõ Lận Chước đang nói cái gì.

Ở thư phòng lăn lộn gần hai canh giờ, Lận Chước cuối cùng cũng bắn tinh dương vào trong cơ thể nàng, lúc này ý thức Thiệu Tình đã mơ hồ, hắn tiện tay đặt nàng ở trên chiếc giường La Hán. Sau đó cung nhân nối đuôi nhau vào hầu hạ hắn thay quần áo, nàng nằm ở đó như phế vật còn sót lại, trên người chỉ có một tấm chăn mỏng, không ai nhìn tới.

"Đến nhà kho đổi cái bàn khác!"

Những lời này lặng lẽ chui vào tai Thiệu tình, nàng vốn nên ngó lơ nhưng dù sao nàng cũng là con người bằng xương bằng thịt, trong chớp mắt ngực nàng co thắt lại.

Trải qua hai canh giờ "dùng thuốc", màu da trên người Lận Chước đã được khôi phục, đôi mắt không còn tơ máu. Hắn ăn mặc chỉnh tề, từ trên cao nhìn xuống.

Thiệu Tình miễn cưỡng đứng dậy.

Lận Chước cầm một chén thuốc, gương mặt vô cảm nhìn Thiệu Tình.

"Uống đi!" Âm thanh hắn thật lạnh lùng.

Thiệu Tình ngơ ngác, hình như chưa đến giờ phải uống thuốc.

"Thuốc tránh thai!" Lận Chước giải đáp thắc mắc cho nàng.

Thiệu Tình không biết cay đắng trong lòng từ đâu mà đến, ban đầu nàng biết hai người sẽ không có bất cứ quan hệ nào, nhưng nàng cũng có chút hi vọng nực cười, lấy sự hy sinh mà hắn không biết tới để đổi lấy chút dịu dàng của hắn. Nhưng hiện thực tàn khốc tát lên mặt nàng, vô cùng đau đớn.

Thiệu Tình siết chặt bàn tay, muốn lấy móng tay cắm sâu vào da thịt, nhưng móng tay đều được cắt tỉa sạch sẽ, nàng chỉ thấy đầu móng truyền đến chút cảm giác đau đớn mà thôi.

Cũng không thể trách hắn, hắn không biết gì cả.

Sau khi Thiệu Tình điều chỉnh lại tâm trạng, nàng cầm lấy chén thuốc, uống cạn: "Tạ điện hạ ban thuốc!" Nàng đối mặt với hắn, trên mặt nàng không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Lận Chước cảm thấy không thoải mái, không biết là vì sao, hình như nàng thất vọng với hắn? Nhưng nàng dựa vào cái gì mà thất vọng với hắn? Đây không phải là điều nàng muốn sao?

"Mặc quần áo rồi về đi!" Hắn lạnh nhạt phân phó, đè nén cảm giác quái lạ trong lòng.

"Vâng!" Thiệu Tình cử động cơ thể, lúc chăn mỏng trượt xuống, thân thể trắng nõn của nàng lõa lồ trước mặt hắn tái hiện lại tình hình chiến đấu vừa rồi. Qua một lúc, những vệt đỏ trên người nàng bắt đầu ứ máu, giống như cơ thể nàng vừa phải chịu hình phạt ngược đãi tra tấn cực kỳ tàn ác.

Hắn nhớ tới, Thiệu Tình hiện tại chỉ là nữ tử mười sáu tuổi, mà những dấu vết trên người kia đều là vì tự nguyện, trong lòng hắn dấy lên chút lo lắng mơ hồ, nhưng hắn vẫn quay mặt đi không quan tâm tới nàng.

Thiệu Tình lặng lẽ mặc lại quần áo, búi tóc trên đầu nàng rối loạn: "Thần nữ cáo lui!" Nàng cố gắng bước đi thật mạnh mẽ, không cho phép mình trở thành kẻ yếu đuối.

Nàng chán ghét cảm giác làm kẻ yếu đuối, nhưng hôm nay, áo giáp của nàng bị người ta phá tan.

Nàng bỏ qua ánh mắt mỉa mai cười cợt của người xung quanh, về đến phòng mình, nàng ngã lăn trên giường, nước mắt không thể kìm nén rơi ra, ướt đẫm mặt nàng, sau đó lặng lẽ thấm vào chăn đệm.

Khả Khả: Xứng đáng bị ngược, Xứng đáng bị ngược, xứng đáng bị ngược! Tui đi làm giàn tế đây, mọi người đợi tui.

Chương 22

Đến giờ cơm, Trúc Ngữ mang theo đèn cùng hộp thức ăn tới cửa, cả căn phòng đều tối đen.

Trúc Ngữ hơi lo lắng, nàng nhìn thấy bóng người nằm trên giường liền thở phào một hơi.

"Ngôn cô nương, dậy dùng cơm thôi!"

"Ngôn cô nương?"

Cuối cùng Trúc Ngữ cũng nhận ra điều khác lạ, nàng đến cạnh giường lay người Thiệu Tình.

Lay một hồi cũng không thấy Thiệu Tình có phản ứng gì, nàng sờ trán Thiệu Tình, mới phát hiện nàng sốt cao.

"Phải làm thế nào bây giờ?" Trúc Ngữ thu tay lại suy nghĩ một lúc lâu rồi quyết định báo chuyện này cho ma ma.

Không ngờ ma ma kia nói: "Nào phải người tôn quý gì! Không phải chỉ sốt thôi sao? Cung nữ tam đẳng phát sốt muốn thỉnh thái y sao? Chờ đó, ngày mai thỉnh Tô cô cô đến ngó một cái!" Mạng của cung nữ, thái giám trong cung không đáng giá, tất cả đều phải tự chống chọi, chống chọi được thì do số phận, không chống chọi được thì cũng là do số phận. Tô cô cô là cung nữ có vận may, trước khi tiến cung trong nhà có mở hiệu thuốc, nóng sốt, phong hàn nàng đều trị được, chỉ là tốn rất nhiều tiền khám.

Trúc Ngữ gặp ngay người ngang ngược chỉ có thể trở về phòng, mà lúc này Thiệu Tình đã mê sảng nói mớ.

"Lận ca ca…huynh ở đâu? Đợi ta lớn lên, nhất định sẽ báo đáp huynh!"

Ở ngoại ô kinh thành có một biệt viện hoa lệ, bên trong có một mỹ nhân rất xinh đẹp, nữ nhân đó có một đôi mắt bi thương, quanh năm bị nhốt trong phòng.

Bên trong biệt viện đó cũng có một tiểu hài tử, tiểu hài tử đó là nữ nhi của mỹ nhân kia, nàng ta có thân phận cao quý nhưng sinh mạng lại tầm thường.

Tiểu nha đầu luôn bị bọn trẻ xung quanh khinh thường, bọn chúng đều cười nàng không có cha, có khi bọn chúng còn thi nhau ném đá vào nàng, ném vào đầu sẽ được 10 điểm, ném vào bụng thì được 5 điểm, ném vào người chỉ được 1 điểm…

Kỳ thật, nàng có cha, chỉ là cha nàng không để tâm tới nàng, cũng chưa bao giờ đặt tâm tư lên người nàng. Cha luôn đến vào ban đêm, mang theo rất nhiều trang sức cùng xiêm y cao cấp để lấy lòng mẹ nàng, đến bình minh cha nàng sẽ rời đi. Lúc cha đến thăm mẹ, nàng sẽ bị đuổi đi, qua một thời gian cửa mở ra nàng mới được về nhà.

Rất hiếm khi cha đưa bàn tay rộng lớn của mình để xoa đầu nàng, cho nàng một ít ngân lượng, bảo nàng có thể dùng nó để mua kẹo hồ lô.

Đôi khi cha cũng dùng ánh mắt yêu thương để nhìn nàng, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ban đêm nằm mơ còn tủm tỉm cười.

Nàng còn lén trộm lấy những đồ vật mà cha đánh rơi, buổi tối đi ngủ sẽ ôm những thứ đó, ảo tưởng cha mẹ đang ở bên cạnh, nàng là tiểu cô nương được yêu thương.

Mẹ nàng đối với nàng rất tốt, nhưng làm gì cũng hạn chế, nàng từng cầu xin cha thả mẹ ra một chút, song cha lại nói với nàng: "Tình Tình, mẹ của con bị bệnh, nếu thả nàng ấy ra, nàng ấy sẽ biến mất!"

Khi đó nàng còn hồn nhiên hỏi mẹ: "Mẹ, người thật sự sẽ biến mất sao?"

Mẹ không cho nàng hỏi, cũng không cho nàng nhắc đến phụ thân, lúc ấy nàng ngây thơ không biết chuyện gì cả, tâm hồn nàng còn trong trắng chưa bị thế gian dơ bẩn này nhuốm màu.

Thiệu Tình mãi mãi sẽ nhớ cái ngày nàng cầm ngân lượng cha cho, muốn đến gánh hàng rong trong chợ để mua kẹo hồ lô.

Nàng đi nửa đường thì gặp Đại Bảo và thủ hạ của hắn.

Đại Bảo và những đứa trẻ xung quanh thích liên thủ với nhau bắt nạt Thiệu Tình. Bởi vì ở trong thành có quý nhân cho cha mẹ bọn họ rất nhiều ngân lượng, lệnh cho bọn họ phải "chăm sóc" tốt cho tiểu hài tử này, tốt nhất là làm cho nàng chết sớm.

Gần đây thủ đoạn đối phó của bọn họ với nàng càng tăng cao.

Chương 23

Khi con người độc ác lên thật đáng sợ, những nam nhi này rất thích nhìn bộ dạng yếu đuối kêu la thảm thiết của tiểu nữ tử, đặc biệt là lúc khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng chất chứa đầy nước mắt, bọn chúng sẽ rất vui.

Tiền bạc khiến con người mờ mắt, cha mẹ bọn chúng biết rõ, chuyện này không thể làm nhưng đã nhận số vàng bạc châu báu đó rồi, đành mắt mờ tai điếc, chỉ thỉnh thoảng thầm cầu cho nàng vài câu, như thể che giấu bóng tối trong lòng.

Một ngày kia, Thiệu Tình bị Đại Bảo cùng đám thủ hạ của hắn ép đi vào trong rừng, nàng vừa khóc, vừa cầu xin.

"Đừng lại đây!"

"Xin các ngươi đó, thả ta về đi mà!"

Nàng lảo đảo bước, bím tóc xinh đẹp rối tung, bộ y phục hồng nhạt cũng rách bẩn, nàng ngã vào trong bẫy mà bọn chúng đã đào, kêu la thảm thiết.

"Cứu mạng!"

"Thả ta ra ngoài!"

Nàng ở bên trong khóc lớn, dù nàng cầu xin thế nào cũng không ai để ý tới nàng.

Thiệu Tình liều mạng cào đất muốn bò lên, nhưng cái hố kia cao hơn nàng rất nhiều, nàng cào đến mức móng tay đều gãy nhưng không trèo lên được chút nào, càng không nói đến cái chân của nàng hình như gãy rồi.

Nàng rơi xuống đây cả ngày rồi, nhất định mẹ nàng sẽ vô cùng lo lắng, nhưng mẹ nàng bị xích lại, không có cách nào đi tìm nàng.

Thiệu Tình càng nghĩ càng tuyệt vọng, nàng ở bên dưới hố khóc không ngừng, cho đến khi nàng nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến từ đằng xa.

"Điện hạ, hình như có người đang khóc!"

"Tìm xem!"

Giọng nói này đã cứu nàng.

Không bao lâu sau, có một ca ca cao lớn nhảy xuống dưới hố ôm nàng lên.

Sau đó có một lão bá tóc hoa tiêu đến xem tình hình của Thiệu tình, ông chỉ nói: "Tiểu cô nương chỉ bị ngoại thương, nhưng chân bị trật khớp rồi!" Nói xong, lão bá kia giúp nàng nắn lại chân, tuy rất đau, song, chân nàng đúng thật có đỡ hơn, lão bá kia còn làm nẹp gỗ cho nàng, nhưng chân nàng thật sự không còn đau nhiều như vậy.

Đây là lần đầu tiên Thiệu Tình gặp Lận Chước, khi đó hắn chỉ mới mười tuổi, trong mắt nàng hắn rất cao lớn, vô cùng lợi hại, tựa như không có gì hắn không thể làm được.

Nếu Lận Chước chỉ cứu Thiệu Tình lên thôi thì nàng sẽ không cảm kích mà nhung nhớ hắn đến giờ này, ngoại trừ cứu thân xác nàng, Lận Chước còn cứu rỗi tâm hồn nàng nữa.

Một khoảng thời gian sau đó, Lận Chước luyện săn thú, hắn đều đi

thám thính con thú ở gần núi, mỗi lần đi thám thính hắn đều thuận đường ghé xem tình hình của Thiệu Tình. Sau khi chân Thiệu Tình đi lại bình thường, nàng lén đứng ở trong rừng chờ hắn, sau lần đầu tiên đợi hắn, mỗi ngày sau đó nàng đều đến.

Tính tình Lận Chước lạnh lùng, hắn sẽ không thân thiết với nàng nhưng cũng không đuổi nàng đi.

Bình thường Lận Chước sẽ không để ý tới nàng nhưng đôi khi cũng sẽ đối đáp vài câu với nàng. Có một lần, đại khái lúc đó tâm tình hắn tốt, nên hắn thuận miệng nói với nàng: "Ngươi không thể cứ lần nào cũng đợi có người đến cứu, ngươi phải tự cứu mình đi!"

"Ngươi không thể mãi dựa vào người khác được, bản thân ngươi phải kiên cường lên!"

"Ngoại trừ bản thân mình, ngươi không thể dựa vào ai hết!"

Đó có lẽ chỉ là ý niệm chợt lóe lên rồi biến mất của Lận Chước, nhưng đối với Thiệu Tình lại là khuôn vàng thước ngọc. Nàng bắt đầu đi theo Lâm Nguyên Cẩn, thị vệ thân cận của Lận Chước học đánh quyền, học múa thương. Không những ham học, Thiệu Tình còn có thiên phú, nàng học không được bao lâu liền trở thành "thiên hạ vô địch" ở nơi nàng sống. Đám Đại Bảo không dám ức hiếp nàng nữa, hễ nhìn thấy nàng thì bọn chúng đều phải đi đường vòng.

Cuối cùng Lận Chước sai người đúc một cây thương phù hợp với nàng, rồi cho người đem đến viện nàng.

Cây thương đó nàng xem như bảo bối, đến giờ nàng còn giữ nó, cho dù nó là vật ly biệt, từ sau khi nhận được cây thương, nàng chưa bao giờ gặp lại Lận Chước.

Chương 24

Thiệu Tình gặp lại Lận Chước là đã bảy tám năm sau, khi đó nàng đã được đưa về phủ Quốc Công, còn Lận Chước thì vì hôn ước mới bắt đầu ra vào phủ Quốc Công nhiều hơn.

Trong bảy tám năm này, Lận Chước vẫn luôn chiếm vị trí nhỏ trong lòng nàng, cho đến khi dậy thì, nàng mới biết cảm giác đó gọi là tương tư.

Khi đó nàng đã là thứ trưởng nữ thanh danh bại hoại của Ngôn phủ, nàng luôn kìm nén không được lại gần hắn, không dám nói chuyện với hắn nhưng nàng thích nhìn hắn từ xa.

Nam hài tử cứu nàng năm đó giờ đã trưởng thành, nàng thấy hắn càng ngày càng cao lớn. Chắc có lẽ hắn cứu người quá nhiều, nàng cũng chỉ là một đoạn chuyện cũ không đáng nhắc tới, sắc mặt hắn mỗi lần nhìn nàng đều không tốt.

Thiệu Tình luôn nghĩ, hay là hắn không biết nàng chính là tiểu cô nương đợi hắn ở trong rừng năm đó?

Lần gặp gỡ Lận Chước trên núi là đoạn ký ức quan trọng trong cuộc đời Thiệu Tình, nhưng với Lận Chước mà nói, trong nhân sinh phong phú của hắn thì đoạn ký ức đó không đáng kể, quay người liền vứt lại phía sau.

Lận Chước có được quá nhiều thứ, với hắn mà nói đây chỉ là chút ơn huệ trong lúc chí khí dâng cao, còn đối với Thiệu Tình thì lại là đoạn hồi ức tốt đẹp nhất trong tuổi thơ của nàng.

Quả đúng thật, Lận Chước không biết Thiệu Tình là tiểu cô nương trong rừng kia, ngược lại, chỉ có Lâm Nguyên Cẩn luôn quan tâm Thiệu Tình, xem nàng là bằng hữu.

Thật ra, nàng cũng không nghĩ sẽ tiếp cận hắn, nàng biết thân phận mình thấp kém, không xứng ở bên cạnh hắn, chỉ cần đôi lúc nhìn thấy hắn là nàng đã vui rồi. Cái thích của nàng rất đơn giản, chỉ cần Lận Chước sống tốt thì nàng cũng sẽ vui vẻ.

"Lận ca ca…" Thiệu Tình vật lộn ở trong mộng, miệng bật ra tiếng khóc nho nhỏ.

Thời điểm nàng sốt cao, nàng không còn là Ngôn Thiệu Tình hiếu thắng nữa, nàng trở về thời gian bất lực nhất, ỷ lại người khác nhất, muốn bám lấy khúc gỗ trôi nổi, muốn được yêu thương.

"Tỉnh rồi sao?" Giọng nói của một nam nhân dễ nghe vang lên bên tai nàng.

Ý thức của Thiệu Tình tỉnh táo một chút, nàng mở mắt: "Lâm đại nhân…" Âm thanh của nàng nghẹn ngào hơn mọi khi rất nhiều.

Rốt cuộc, Trúc Ngữ không có cách nào làm nàng hạ sốt, đành đánh liều đợi đến khi thị vệ thay ca liền gõ cửa phòng Lâm Nguyên Cẩn. Lâm Nguyên Cẩn là đệ nhất thị vệ bên cạnh Thái tử, hắn có lệnh bài bên hông, ra vào tự do, nghe nói Thiệu Tình sốt cao, hắn vội cho người đến Thái Y Viện thỉnh người.

Sau khi Trúc Ngữ nhìn những chuyện xảy ra với Thiệu Tình, nàng không còn bất mãn gì nữa, chỉ còn lại sự đồng cảm, hốc mắt nàng còn sưng đỏ lên.

"Nàng còn bệnh, mau nằm xuống đi!" Lâm Nguyên Cẩn lặng lẽ siết chặt nắm đấm, hắn không được phép nghị luận chuyện của chủ tử, nhưng lần này hắn cảm thấy chủ tử sai rồi.

“Tạ ơn, đại nhân!” Thiệu Tình cũng không miễn cưỡng bản thân, nàng thật sự rất mệt liền nằm lại giường.

“Cử thuốc buổi tối ta còn chưa uống…” Đột nhiên Thiệu Tình nhớ tới chuyện chính, nếu sau ba tháng không thể giải độc cho Thái tử thì những gì nàng chịu đựng đều trôi sông đổ bể cả.

“Uống đi!” Lâm Nguyên Cẩn siết tay chặt hơn. Người của Thái Y Viện biết Thiệu Tình bị bệnh, Hàn thái y đang chữa trị cho Thái tử lập tức mang theo viện phán tới, không phải là vì bệnh tình của nàng mà là vì dược tính trên người nàng.

Lâm Nguyên Cẩn nhìn thấy bộ dạng phát độc của nàng sau khi uống thuốc, ngay sau đó hắn bị đuổi ra sân. Trúc Ngữ và các ma ma vào trong vắt sữa của nàng đem đến cho thái tử, các thái y cố nghĩ cách để thân thể nàng tốt hơn, chỉ là sẽ khiến cơ thể nàng bị tra tấn một lần nữa.

Bọn họ đối xử với nàng giống như một dược liệu, không phải là một sinh mạng.

Chương 25

"Ngôn tiểu thư, vì cớ gì?" Nhìn bộ dạng thoi thóp của nàng, Lâm Nguyên Cẩn nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Bởi vì ta thầm thích Thái tử, nhưng thân phận thấp kém, lần này Hoàng Thượng ban thuốc, ta thấy cơ hội bò lên giường thái tử đã đến. Ngài cũng biết khắp kinh thành này, lão gia thì muốn tìm ta thoả mãn, thiếu gia thì muốn nạp ta làm thiếp, đều là làm thiếp như nhau, nếu vậy ta đương nhiên chọn làm thiếp của thái tử rồi!" Câu trả lời này nàng đã nói đi nói lại hàng trăm lần, đến bản thân nàng cũng tin như vậy, thì Lâm Nguyên Cẩn tính là gì? Rõ ràng chỉ cần tin vào câu trả lời này, trong lòng cũng sẽ nhẹ nhõm.

"Ta không tin!" Về điểm này, Lâm Nguyên Cẩn vô cùng tin tưởng vào đôi mắt của mình, mặc kệ ai nói gì hắn cũng không tin, kể cả nàng nói, hắn cũng không tin.

"Ngài không tin không quan trọng, người trong thiên hạ tin thì nó chính là sự thật!" Từ lâu nàng đã biết, "sự thật" không hẳn sẽ là thật, rất nhiều "sự thật" được bịa đặt mà ra, ai cũng đều nói Ngôn Quốc Công sủng thiếp diệt thê, thiên vị thứ nữ hơn đích nữ, đây là sự thật sao? Nàng là người trong cuộc có đôi khi cũng "sự thật" này tẩy não.

"Nàng không phải là người như vậy!" Giọng nói của Lâm Nguyên Cẩn vô cùng kiên định.

"Vậy ta là loại người nào?" Ngay cả nàng cũng không biết, vậy thì sao hắn lại biết? Lâm Nguyên Cẩn nói vậy khiến Thiệu Tình có chút

tức giận, đó là cảm giác vết sẹo đang cố che giấu bị vạch trần.

"Gan dạ, lương thiện, cho dù gặp khó khăn gì cũng không bao giờ khuất phục!" Ngày đó Thiệu Tình rơi vào bẫy, chính hắn là người bế nàng lên, hắn còn nhớ rõ, bộ dạng nàng cuộn tròn trong người hắn run lên bần bật. Nàng thật sự rất sợ hãi, nàng có khóc nhưng lại không khắc nào từ bỏ cơ hội cầu cứu. Nàng ở bên trong cái hố nửa ngày, móng tay đều gãy vì cào đất bò lên, tay đứt ruột đau, nàng nhất định đau thấu tim gan, nhưng nàng lại không bỏ cuộc, liều mạng kêu gào, kêu đến mức khản cổ thì bọn họ mới đến cứu nàng.

Lâm Nguyên Cẩn biết, Thiệu Tình nhớ ơn cứu mạng của Thái tử, nhưng nếu như nàng không kiên trì, bọn họ sẽ không phát hiện sự tồn tại của nàng, và nàng thật sự sẽ chết trong cái hố sâu kia.

Bởi vì câu khích lệ của điện hạ, một cô nương nhỏ bé như nàng liền theo hắn học quyền cước, học múa thương, vốn dĩ hắn muốn làm khó dễ để nàng từ bỏ, nhưng nàng chưa bao giờ bỏ cuộc, té ngã, bị thương, cũng nuốt nước mắt mà đứng lên, không nản chí. Lâm Nguyên Cẩn làm việc ở Đông cung, nhìn thấy công chúa, quận chúa những nhõng nhẽo, nũng nịu nhiều rồi. Những người này mới tàn nhẫn, bọn họ không thể hiện mình độc ác mà mang danh nghĩa dạy dỗ ra để hành hạ người khác.

Trong lúc tất cả mọi người nói nàng vô lý ngang ngược, mỗi lần gặp hắn, nàng vẫn niềm nở đón tiếp.

Hắn còn biết, khi không có ai nhìn ngó, nàng sẽ giả làm nha hoàn mua màn thầu cho những ăn mày ở xung quanh. Không biết từ khi nào, hắn luôn dõi theo nàng, hắn nghĩ… nếu hắn có tiền đồ, nhất định sẽ đến phủ Quốc Công cầu thân với nàng, không phải là thiếp thất mà là tam môi lục sính, đường đường chính chính làm tiểu nương tử của hắn.

"Ta mệt rồi!" Thiệu Tình đưa tay che mắt mình, hiện tại nàng rất sợ ý tốt của người khác, nàng phải nguỵ trang chính mình, nàng không

muốn người khác nhìn thấy mình đáng thương.

"Mệt thì nghỉ ngơi đi, ta sẽ sai người mang bình phong và giường La Hán đến cho nàng, buổi tối Trúc Ngữ sẽ ở lại đây canh gác, nếu nàng có việc gì thì cứ gọi nàng ấy!"

"…" Thiệu Tình không trả lời, hai mắt nhắm lại giả vờ ngủ.

"Nàng không cần phải chuyện gì cũng gánh trên người, nàng có thể dựa vào người khác mà!"

"…" Thiệu Tình không muốn lên tiếng vào lúc này, nàng sợ mình không thể khống chế cổ họng mà bật ra tiếng khóc nức nở, nhân sinh có lẽ lúc bệnh là yếu đuối nhất, cảm xúc trong nàng bây giờ rất nhiều.

Dựa vào người khác? Ai lại không muốn? Đáng tiếc…Bên cạnh nàng chưa từng xuất hiện người nàng có thể dựa vào.

Thân thể rã rời, Thiệu Tình chìm vào cơn mơ, giấc ngủ này cũng không yên bình, rất nhiều hình ảnh đen tối lúc trước vây quanh, tiểu hài nữ bất lực tựa lên đùi mẫu thân nàng, điên cuồng muốn cắt đứt sợi dây xích kia.

Chương 26

"Nàng thế nào rồi?"

Bởi vì trúng độc nên có một khoảng thời gian Lận Chước không thể tự mình xử lý chính vụ, sổ con trên bàn hắn chất chồng như núi, hắn cũng không thể lơi lỏng, quyền lực trên tay hắn có không ít người đang nhòm ngó.

Một khi trình trạng của hắn có chuyển biến tốt hắn liền bắt tay vào xử lý chính vụ. Thân là Thái tử, hiện giờ hắn đang nắm chức Chưởng Lại Bộ chuyên hạch sát quan viên, trên tay hắn có chứng cớ để đẩy Thủ Phủ đương triều vào vũng lầy, đôi bên cũng đã có ý định lấp vào khoảng trống kia, nếu hắn còn nằm trên giường, đợi đến khi giải hết độc, chứng cớ kia của hắn cũng đã đóng bụi rồi.

Vì sức khỏe của hắn cho nên Ngôn Thiệu Tình nhất định phải khỏe mạnh, thiếu nàng làm thuốc dẫn, chỉ uống vài chén sữa cũng không có cách nào khiến hắn duy trì trạng thái tỉnh táo được lâu, hiện giờ trên người hắn đã bắt đầu xuất hiện những đường vân đen.

Hắn mở miệng quan tâm đến bệnh tình đương nhiên đều là vì bản thân hắn.

"Hồi điện hạ, vẫn còn đang bệnh!" Lâm Nguyên Cẩn cố gắng kìm chế ngữ điệu chỉ trích trong lời nói của mình.

"Sao vậy, ngươi cho rằng Cô làm vậy là không đúng?" Lận Chước cảm thấy không thoải mái. Tuy rằng hắn không để tâm tới Thiệu Tình, thậm chí là không thích nàng nhưng dù sao thì nàng cũng coi

như là nữ nhân của hắn, nam nhân khác nhớ nhung nữ nhân của hắn, ít nhiều gì hắn cũng cảm thấy khó chịu.

"Ti chức không dám bàn luận!"

"Không sao, Cô cho ngươi cơ hội nói ra suy nghĩ trong lòng!"

Cả đời này Lâm Nguyên Cẩn đi theo Lận Chước, hắn biết rõ tính tình của Lận Chước. Y có lẽ là người lạnh lùng vô tình song lại rất lý trí, y có thể tiếp thu mọi lời nhận xét.

Nghĩ đến mối quan hệ không rõ ràng của Lận Chước và Thiệu Tình, hắn cân nhắc dùng từ: "Ngôn cô nương không phải là dược liệu, nàng là con người!"

"Đây chẳng phải là lời nàng ta muốn cầu xin sao?" Lận Chước cười lạnh một tiếng, xem ra Lâm Nguyên Cẩn này cảm thấy hắn không xem thứ nữ Ngôn gia là con người thì phải.

Nhưng đúng thật là như vậy, vì không có ấn tượng tốt với nàng, thái độ của hắn có chút khắc nghiệt, thủ đoạn cũng tàn bạo hơn, nhưng nói thế nào thì người kia cũng chỉ là tiểu cô nương mười sáu tuổi mà thôi.

"Đôi khi…sự thật không như lời đồn, thái tử là người rõ ràng nhất, không phải sao?" Người dám chất vấn Lận Chước như vậy, quả thật không có nhiều, Lâm Nguyên Cẩn là một trong số đó.

Mắt thấy cũng chưa chắc là thật, có rất nhiều chuyện phải dùng trái tim để lĩnh ngộ mới có thể hiểu được mọi chuyện sâu xa.

"Lâm Nguyên Cẩn, to gan!" Lận Chước là chủ nhân, cứ cho rằng hắn có thể tiếp nhận lời can gián nhưng không nghe lọt tai cách nói đầy ẩn ý này.

Mọi người chỉ thấy hào quang của hắn, không ai thấy được từng

bước gian khổ của hắn để có được vị trí này, vậy mà hiện giờ những việc này bị thuộc hạ lấy ra để nhận xét.

"Xin điện hạ thứ tội!" Lâm Nguyên Cẩn vội quỳ xuống, song lời nói không dừng lại: "Thứ cho ti chức nói thẳng, Ngôn đại cô nương không phải ham hư vinh, kiêu căng, ngạo mạn như lời đồn, cũng không phải là người cướp đoạt hôn phu của đích muội, nàng ấy không phải là nữ tử như ngài nghĩ đâu!"

"Kế tiếp có phải ngươi muốn nói, nàng thích Cô cũng là giả? Ngươi đối với nàng cũng thật có lòng, vậy ngươi chứng minh lời đồn kia là giả đi, lời đồn nói Thứ trưởng nữ Ngôn gia là hồ ly mê hoặc người!" Lận Chước đánh mạnh lên bàn, đồ vật bên trên đều thoáng nảy lên.

Trong đầu Lận Chước xuất hiện bộ dạng uốn éo giao hoan, còn nói là không phải hồ ly mê hoặc người?

"Ti chức không dám!" Biết Lận Chước thật sự nổi giận, trán Lâm Nguyên Cẩn chạm xuống nền đất lạnh băng.

"Lui xuống lãnh hai mươi trượng!" Lận Chước hít một hơi, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng.

"Vâng!" Lâm Nguyên Cẩn không oán hận nửa lời, thậm chí hắn cảm thấy rất đáng để đánh đổi.

Tấm chân tình của Lâm Nguyên Cẩn đối với Thiệu Tình là phúc hay hoạ? Hiện giờ không thể nói được, Thiệu Tình đang nằm trên giường chống lại bệnh tật, không ngờ tới, qua một đêm cái danh hồ ly tinh của nàng lại nâng cao thêm một bậc.

Chương 27

Vừa vào Đông Cung đã không an phận, đi thông đồng với thị vệ thân cận của Thái tử, lời đồn đó khiến ánh mắt mọi người nhìn Thiệu Tình thêm phần khinh bỉ.

Cho dù là Trúc Ngữ, trong lòng nàng biết rõ lời đồn này là giả nhưng năm, sáu người liên tục nhắc nhở nàng, nàng liền bắt đầu hoài nghi.

Lúc người đầu tiên nói, nàng sẽ đáp lại: "Không thể! Ngày hôm qua Ngôn cô nương bị bệnh, làm sao có thời gian đi quyến rũ Lâm đại nhân được?"

Nhưng năm, sáu người nói qua, nàng chỉ im lặng không đáp lại, có một cung nữ lúc trước cùng làm chung thiện phòng hỏi nàng: "Ngôn cô nương kia thật sự giống như lời đồn, ỷ vào nhan sắc xinh đẹp mà không coi ai ra gì sao?"

Nàng đáp lại: "Ngôn cô nương chỉ không thích nói chuyện thôi!"

Lời nói của Trúc Ngữ bị những người khác "chải chuốt" biến thành: "Ngôn cô nương kia ỷ bản thân mình xinh đẹp nên khinh thường không thèm nói chuyện với chúng ta!"

Vốn dĩ Trúc Ngữ còn muốn nói vài lời hay giúp Thiệu Tình, nhưng sau khi biết Lâm Nguyên Cẩn bị đánh hai mươi gậy vì nàng ta, Trúc Ngữ nhịn không được liền oán hận, gián tiếp chứng thực lời đồn này. Lời đồn này có đôi chân rất dài, chớp mắt các cung nữ trong cung đều biết hết.

Ba người thành một cái hội đình.

Bệnh tình của Thiệu Tình khó khăn lắm mới có chuyển biến tốt, nàng lười để ý đến những cung nhân kia rốt cuộc bị làm sao, duyên phận ba tháng, cuộc đời sau này chắc gì đã gặp lại nhau, cần gì phải bận tâm?

Lận Chước quyết định xuống nước đi gặp Thiệu Tình, đã ba ngày sau khi hành sự. Ba ngày này hắn duy trì bằng sữa của Thiệu Tình ép vắt ra, chỉ cần không làm việc quá độ, thần trí vẫn có thể tỉnh táo, nhưng rốt cuộc vẫn thiếu cái gì đó, thỉnh thoảng ban đêm cơ thể nóng lên, buổi sáng sẽ dựng đứng.

Lúc trước, hắn chưa bao giờ biết được mùi vị nữ nhân là như thế nào, chỉ cảm thấy chuyện giữa nam nữ chẳng có gì hấp dẫn, hắn luôn kiên định hơn người, đây là điều hắn tự hào. Thân là nam tử của Thiên gia, hắn đã từ chối nha đầu thông phòng mà Hoàng Hậu đề xuất, cấm tiệt sinh hoạt tình dục, ngay cả khi hắn tự "thư giãn" thì cũng lâu lắm mới làm một lần, hắn không thể ngờ tới có ngày hắn ham muốn nữ nhân. Chỉ vì bị trúng độc, hắn đương nhiên cần giải dược.

Lận Chước luôn cho rằng, nữ tử thích bò lên giường người khác như Thiệu Tình, chỉ cần bệnh tình của nàng tốt hơn một chút thì nàng sẽ trông mong được "làm", lúc đó hắn có thể "cố gắng" làm nàng, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân đang đợi nàng đến lâm hạnh.

Trên thực tế, hắn mới là người đợi! Hắn đợi mãi đợi mãi đã qua ba ngày. Cuối ngày thứ nhất, Thiệu Tình đi vào trong mộng hắn, thanh cao thoát tục, vô cùng mị hoặc, uyển chuyển mềm mại, sau khi giải toả sung sướng, hắn mở mắt ra, trước mắt chỉ là giường rèm tối đen, cùng với phản ứng sinh lý dưới hạ thể.

Hắn nghĩ, nếu Thiệu Tình mượn cớ này để lấy lùi làm tiến thì nàng đã thành công hơn mong đợi rồi.

Mọi người đều nhận thấy hắn ghét bỏ Thiệu Tình, đương nhiên sẽ không thông báo tình trạng của nàng cho hắn biết, mà hắn cũng không muốn chủ động mở miệng hỏi, càng không biết thì càng tò mò.

Cuối cùng, Lận Chước vẫn không tìm được cái cớ nào thỏa đáng.

Hắn tự mình đến xem, rốt cuộc Ngôn Thiệu tình cất giấu bùa chú gì?

Từ khi Lâm Nguyên Cẩn bị phạt, Trúc Ngữ khôi phục lại thái độ lãnh đạm như mọi khi, thậm chí đôi khi trên mặt cũng tỏ thái độ. Như thường lệ, đến giờ nàng ta mang đồ ăn đến, Thiệu Tình và Trúc Ngữ cũng coi như có chút thân quen. Sau khi uống thuốc, độc trong người Thiệu Tình sẽ phát tác, lúc này sẽ có vị cô cô cùng trợ thủ cầm theo cái chậu đến để vắt sữa của nàng. Đây là thời điểm nàng phát tác nặng nhất, loại đau đớn này chạy khắp cơ thể còn bị người ta giữ chặt để vắt sữa, dáng vẻ vô cùng chật vật.

Qua một canh giờ sau, Trúc Ngữ sẽ đến thu hộp thức ăn, thường thường lúc đó Thiệu Tình sẽ ngủ, nàng cũng không cần nói chuyện với nàng ta, vừa lúc hai người xem như chẳng thân quen gì.

Thiệu Tình không có tâm trạng đi tìm hiểu Trúc Ngữ đang e ngại điều gì, đương nhiên sẽ không biết Lâm Nguyên Cẩn vì bênh vực nàng mà bị ăn đòn. Nàng chỉ nghĩ Đông Cung đồn đãi lung tung nên ảnh hưởng tới sắc mặt của Trúc Ngữ đối với nàng.

Ngôn ngữ có sức lực rất lớn, đôi khi mọi người tình nguyện tin những lời nói chứ không tin vào sự thật mà mắt mình trông thấy, chẳng phải mù chữ vẫn đi đầy đường sao.

Chương 28

Thiệu Tình nhàn nhã cầm hộp thức ăn ngồi ở bộ ghế đá trong sân, bộ bàn ghế đá này được tạo hình tự nhiên nhất, chỉ mặt bàn, mặt ghế được mài giũa, vô cùng sáng bóng, còn những bộ phận khác đều giữ lại kiểu dáng thô sơ.

Vật dụng bày trên chiếc bàn vô cùng hợp với cảnh vật, nàng ngồi dưới cây đa già, rễ cây to lớn đâm xuống lòng đất, cơn gió thổi qua, lất phất trên đỉnh đầu nàng, còn nàng giống như con mèo lười biếng, híp mắt, chốc chốc gắp một hai đũa, bữa cơm không ngon cũng thành mỹ vị.

Thính lực của Thiệu Tình không tệ lắm, lúc Lận Chước tới gần, nàng ngước mắt lên, nhìn thấy hắn, nàng vội đứng dậy hành lễ với hắn: "Thái tử điện hạ vạn an!"

Cho đến hôm nay, Lận Chước mới nghiêm túc suy nghĩ lời của Lâm Nguyên Cẩn nói ngày đó, Lâm Nguyên Cẩn khẳng định chắc nịch rằng nàng không giống như những gì hắn nghĩ.

Đúng thật, hình như nàng không giống như trong tưởng tượng của hắn, hắn cho rằng…nàng muốn vào cung là vì ham mê phú quý, hắn cho rằng bản thân sẽ không bao giờ thích nàng.

Hắn cho rằng phụ Hoàng đảm bảo với Ngôn Quốc Công sẽ cho nàng một chức Nhũ Nhân, vì vậy nàng tự cho mình là chủ nhân nơi đây, phòng ngủ bên trong điện thờ phụ Đông Cung sẽ bị nàng chiếm lấy, nàng sẽ say sưa chọn y phục hoa mỹ, thức ăn tinh xảo, thậm chí sẽ lấy công lao của Ngôn Quốc Công uy hiếp hắn.

Cho dù có một lần duy nhất hắn gặp nàng trong trạng thái tỉnh táo, lúc đó nàng mặc bộ trang phục của cung nữ, hắn cũng cảm thấy đây là thủ pháp của yêu tinh, muốn vòi vĩnh hắn nhiều hơn.

Kỳ thật hắn cũng không phản đối nàng vòi vĩnh, chỉ cần nàng yêu cầu nhiều hơn đến khi hắn đuổi nàng ra khỏi Đông Cung thì cũng có lý do hợp tình hợp lý, nhưng…đây là chuyện gì?

Lận Chước nhìn Thiệu Tình chỉ cảm thấy tâm trạng khó chịu, tình trạng của Thiệu Tình hiện tại hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn, một nữ nhi nhỏ nhắn, trên người mặc bộ y phục của cung nữ chế lại, thoạt nhìn có hơi cũ kỹ, không vừa người, hai búi tóc trên đầu không đồng đều, tựa như tự mình vấn lên, sau đó lại nhìn thức ăn trên bàn, nơi nàng sinh sống, đôi môi hắn mím chặt lại.

Tùy tiện chọn ra một cung nữ, thái giám hầu hạ bên người hắn thì cũng không tìm được người nào có thể nhận những đãi ngộ này. Sao hắn lại không biết, Đông Cung…còn có người chịu kham khổ đến vậy…mà người này lại là nữ nhân đã ngủ với hắn. Lận Chước cảm thấy xấu hổ, mặt mũi vô cùng khó coi.

Lận Chước trầm mặt, Thiệu Tình vẫn duy trì tư thế cúi người đợi hắn hoàn hồn, trong khoảng thời gian này, Thiệu Tình cũng có chút lơ đễnh, có lẽ tinh thần nàng đã chuẩn bị tốt rồi, khi thất vọng đi qua, nàng nhìn lại Lận Chước cũng không có gì phải dao động.

"Đứng lên đi!" Lận Chước mở miệng, Thiệu Tình tựa như ngồi thiền, không có phản ứng gì, động tác cũng không thay đổi.

"Đứng lên đi!" Hắn nói lớn hơn.

"À, Vâng!" Thiệu Tình mở to mắt, đứng thẳng người, trong mắt lộ ra dáng vẻ kinh ngạc, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Lận Chước nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Thiệu Tình, chỉ

cảm thấy….Nàng hiện tại so với trong trí nhớ của hắn càng đẹp hơn, đẹp đến mức khiến hắn khó chịu.

“Thần nữ thất lễ, xin điện hạ thứ tội!” Thiệu Tình lại hành lễ.

“Không sao!” Lận Chước phất tay tỏ vẻ không ngại.

Thiệu Tình an phận đứng một bên, không nói lời nào.

“Cơm này, còn chưa ăn xong sao?” Buổi trưa Lận Chước đã ăn rồi, còn uống một bát sữa lớn.

“Vâng!” Lận Chước là chủ tử, đồ ăn của hắn đương nhiên là ưu tiên hàng đầu ở Đông Cung. Thiệu Tình chỉ là cung nữ tam đẳng, thời gian dùng cơm rơi vào giờ Mùi ba khắc, nàng tính toán phần ăn của mình là cơm thừa canh cặn đương nhiên sẽ mang đến trễ nhất.

Sữa sinh ra từ máu thịt của nữ tử, Thiệu Tình nhìn mấy món ăn sáng này, đột nhiên cảm thấy tâm trạng thanh bình hơn rất nhiều, bọn họ cho nàng ăn loại cơm thừa canh cặn này, cuối cùng chuyển hóa thành sữa đem đến cho Thái tử, đúng là đồng cam cộng khổ.

Khả Khả: Dừa lòng tui ghê:))))

Chương 29

Lận Chước phát hiện ý cười trong đáy mắt của Thiệu Tình, ngực hắn thoáng co rút lại, nếu không nói đến bản tính của Thiệu Tình thì nàng chính là nữ tử xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp.

Thấy Thiệu Tình lễ nghi đúng mực, ăn mặc đơn giản, cơm canh đạm bạc, Lận Chước cảm thấy Thiệu Tình hoàn toàn không giống những gì hắn tưởng tượng.

Đúng vậy, là "trong tưởng tượng".

Đột nhiên, hắn cảm giác có chút xấu hổ. Lúc trước, mỗi lần bồi dưỡng thuộc hạ, hắn luôn chú ý quan sát, dùng tâm để nhìn nhận, hắn từng đề bạt Đại Lý Tự lúc đó bị người người phỉ nhổ khinh khi, cũng từng phân công nhiệm vụ cho công tử thế gia ăn chơi trác táng, những người này thanh danh bên ngoài đều không tốt nhưng thực tế bọn họ đều có tài, hắn nguyện đi tìm hiểu những người này nhưng đối với Thiệu Tình, hắn lại một mực tin tưởng vào những lời đồn vớ vẩn trên phố.

Rốt cuộc là vì đâu? Đơn giản Thiệu Tình là nữ tử, hắn cảm thấy không cần thiết phải để tâm đến nàng. Hắn cứ vậy tùy cơ ứng biến, hiện tại tự chuốc xấu hổ.

Thân là nam tử, làm như vậy thật không có khí phách, Lận Chước sờ sờ mũi bắt đầu ngẫm nghĩ lại hành động của mình. Hỉ Phúc công công đứng đằng sau Lận Chước, hắn đã theo Lận Chước từ nhỏ, đương nhiên biết khi chủ tử nhìn thấy tình trạng sinh hoạt của Thiệu Tình, y sẽ không hài lòng.

Nói đến Hỉ Phúc, hắn cũng biết Thiệu Tình, ở một góc độ nhất định, hắn là số ít người cùng với Lâm Nguyên Cẩn đánh giá tích cực về Thiệu Tình, Hỉ Phúc là người tinh tường, khắp kinh thành này đã gặp không ít chủ tử ngang tàng, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được ai bại hoại, ai tốt đẹp.

Giống như Thiệu Tình này ít có cơ hội xuất hiện ra bên ngoài, nhưng lại ngập tràn tai tiếng ác nữ, hơn phân nửa là do chủ mẫu cố ý chèn ép, hầu hết nữ nhân cao môn đều nhìn ra được những mưu ma chước quỷ này, còn nam nhân đơn thuần sẽ không thấy, dù sao trong lòng nam nhân có chí lớn, làm gì quan tâm tới chuyện nhỏ ở hậu trạch.

Hỉ Phúc nghĩ, chủ mẫu của Ngôn gia đại khái thấy thứ nữ này xinh đẹp quá mức, dù sao thứ nữ này không phải do nàng ta nuôi dưỡng, từ trước tới nay Ngôn Quốc Công có tiếng là sủng thiếp diệt thê, còn từng bị hoàng thượng khiển trách, chỉ cần chứng thực lời đồn này là đúng, thì sau nàng ta có thể chọn cho tiểu cô nương một mối hôn sự để trao đổi lợi ích cũng không sợ bị gánh cái danh ác mẫu.

"Điện hạ, Ngôn cô nương ở nơi xa xôi như vậy, nếu muốn hầu hạ ngài e là không tiện lắm, không bằng dịch lại gần một chút?" Lời Hỉ Phúc nói vô cùng khéo léo, dời lại gần hay cách xa chỉ bằng một câu của Lận Chước.

Với thân phận của Lận Chước chỉ cần hắn thuận miệng nói ra một câu cũng có thể định đoạt được sinh tử của một người, hắn có thể tùy tiện dìm nàng xuống vũng lầy, khiến nàng từ một người sống dần dần biến thành người chết, nhưng hắn cũng có thể thay đổi hoàn cảnh sống của nàng, để mỗi ngày của nàng trở nên dễ chịu hơn.

Trăm ngàn lần hắn cũng không thể ngờ được nếp sinh hoạt của Thiệu Tình ở Đông cung lại cơ cực thế này, nhớ lại khí thế kiêu ngạo khi nói những lời tàn nhẫn với nàng lúc trước khiến hắn cảm thấy

mất mặt: "Hỉ Phúc, ngươi tự sắp xếp đi!"

"Vâng, nô tài đi an bài ngay!"

"Gọi người làm một bàn đồ ăn khác, sắp xếp ở…Cung Nguyệt Doanh đi!"

Ánh mắt Hỉ Phúc lóe lên, trong lòng không khỏi nghĩ, Ngôn cô nương này thật có phúc, cung Nguyệt Doanh ở Đông Cung là chính điện của Đông Trắc Điện, nếu chiếu theo lễ chế thì nơi đó là chỗ của trắc phi.

"Đi thu dọn đi!"

Đương nhiên Thiệu Tình không có ý kiến gì, nàng chỉ lướt qua mặt bàn rồi nói: "Điện hạ, cho phép thần nữ uống thuốc trước rồi đi dọn dẹp được không?"

"Ừm!" Lận Chước gật đầu cứng nhắc.

Thiệu Tình cầm lấy chén thuốc trên bàn, một hơi uống cạn, sau đó đứng lên đi về phòng.

Khả Khả: Cái tát đầu tiên!

Chương 30

Thiệu Tình không ngờ rằng Lận Chước lại đi theo sau nàng vào phòng.

Thiệu Tình không được tự nhiên, nàng cho rằng Lận Chước chỉ đến nhìn một lát rồi sẽ lập tức rời đi, không nghĩ hắn lại theo vào tới đây.

Lận Chước quan sát xung quanh nơi ở của Thiệu Tình, hắn không nhịn được mà nhíu mày.

Xem ra hắn mặc kệ mọi chuyện, người bên dưới liền tự ý làm loạn, nói như thế nào thì Thiệu Tình cũng là người của phủ Quốc Công, sao lại sắp xếp cho phòng ở của hạ nhân? Vả lại Thiệu Tình cũng xem là biểu muội bà con xa của hắn, dù hắn không thích nàng thì cũng không đến lượt hạ nhân ở Đông Cung khinh thường nàng.

"Điện hạ, nơi này thấp kém, ngài nên rời đi thì hơn…" Thiệu Tình không diễn tả được tâm trạng hiện tại của mình, nàng đã từng vô cùng ngưỡng mộ người trước mắt, từng để lộ ra bộ dáng nguyên thủy nhất, mặt mày không son phấn, cũng từng lộ ra bộ dạng vô cùng chật vật.

Sau khi vắt sữa xong, trong không khí còn quanh quẩn mùi sữa nhàn nhạt, chiếc giường đơn sơ lộn xộn, chăn nệm xếp chồng lên nhau, chiếc giường La Hán cũng bừa bộn không kém, bên trên bày biện mấy chén trà đã nguội lạnh.

Nếu Thiệu Tình được nuông chiều từ nhỏ, là thiên kim ngang ngược

như lời đồn thì sợ là đã xấu hổ chết mất nhưng nàng không như vậy, giả vờ cũng không giống, đáy lòng hắn có chút không thoải mái.

Lận Chước khó khăn nuốt nước bọt: "Không sao, Cô ở đây chờ ngươi thu dọn, xem ra Cô mặc kệ mọi việc thì chúng hạ nhân tự mình làm chủ cả rồi, chung quy cũng là vì Cô quản không nghiêm!" Mùi sữa nhàn nhạt trong không khí kích thích giác quan của Lận Chước, hắn phát hiện nửa người dưới của hắn bắt đầu thức tỉnh.

"Điện hạ…" Mới vừa uống thuốc xong, tính theo thời gian thì giờ này dược tính bắt đầu phát tác, đầu óc nàng bắt đầu vận động, nàng phải làm thế nào để tống nam nhân kim tôn ngọc quý này ra ngoài đây?

Nàng không muốn bộ dạng ngực căng cứng, vừa bắn sữa vừa khóc lóc đau đớn bị nam nhân này nhìn thấy, không cần biết trước mặt có phải là nam tử mình ái mộ hay không, thì cũng sẽ không có nữ tử mười sáu tuổi nào muốn làm trò hề trước mặt người khác.

"Điện hạ…" Thiệu Tình gọi lần thứ hai nhưng không tìm được từ ngữ thích hợp.

Lần đầu muốn nói rồi lại thôi, lần thứ hai mang giọng điệu yêu kiều quyến rũ, nghe vô cùng dụ người.

Nghe nàng gọi, cơ thể Lận chước bắt đầu khác lạ, trong đầu không ngừng hiện liên bộ dạng nàng uốn éo cầu hoan, vốn tưởng rằng bản thân hắn chẳng nhớ gì, thực tế thì mỗi chi tiết đều khắc sâu trong tâm trí hắn.

Bầu ngực căng mọng, đầu v* dựng đứng, đôi chân thon dài trắng nõn, còn có mảnh đất tam giác mật ngọt đầy đặn… giữ chặt lấy nhục côn như muốn câu hồn đoạt phách, khiến người khác muốn đắm chìm vào trong đó.

Từ nhỏ Lận Chước được Tiên Hoàng nuôi dưỡng, vừa sinh ra đã

mang thân phận Thái Tôn. Khi Thánh Thượng vừa đăng cơ, hắn đã trở thành Thái tử, tuy rằng quá trình trưởng thành có chút gian nan nhưng hắn rất hiếm khi bị người nào cự tuyệt, nên cũng không cần nhẫn nại, với hắn mà nói suy nghĩ chỉ là suy nghĩ.

Suy nghĩ phải đi liền với hành động.

"Đồ nữ nhân dụ người!"

"Điện hạ!" Thiệu Tình bị Lận Chước đè trên giường, hắn thuận tay xé rách quần áo nàng. Chất liệu y phục của cung nữ tam đẳng rất đơn sơ, quần áo trên người nàng lại cũ nát, dùng chút sức đã có thể xé tan.

Bên trong y phục rách nát là trung y ố vàng, nhưng bên trong nữa là một chiếc yếm tơ lụa màu xanh nước biển, bên trên thêu hoa sen và con chuồn chuồn, vị trí con chuồn chuồn đậu vừa vặn nằm trên đầu v*, hạt nước bắn xung quanh con chuồn chuồn như tỏa ra mùi sữa mê người.

Lận Chước đưa tay muốn xé yếm của nàng, Thiệu Tình vội chộp lấy tay hắn, đôi mày liễu nhăn lại, nàng cầu xin: "Cầu xin điện hạ đừng xé yếm của thần nữ, đây là thứ thần nữ đem vội từ Phủ Quốc Công đến không có nhiều…"

Lận Chước đang chìm trong hưng phấn, nào nghe được nhiều như vậy. Xoẹt, yếm bị giật ra, bên trên hoàn toàn trống trải.

"A.." Đáy lòng Thiệu Tình vô cùng tiếc nuối, đôi mắt nhìn về nơi chiếc yếm bị ném đi, nàng muốn nhìn xem còn có thể vá lại được không.

Lận Chước thật sự không thể chịu được, khi hắn nằm lên người nàng, thứ nàng để tâm tới không phải là dục vọng của hắn mà là chiếc yếm của nàng.

Hắn khàn giọng nói: "Chỉ là một chiếc yếm thôi mà, lát nữa cho ngươi mười chiếc, Đông Cung keo kiệt vậy sao?" Nói đến đây, Lận Chước liền nghiến răng, nữ nhân hầu hạ hắn vậy mà một chiếc yếm cũng không có, nếu truyền ra ngoài chẳng phải mọi người sẽ chê cười hắn là một nam nhân bủn xỉn sao?

Thiệu Tình không chú tâm, Lận Chước không nhịn được cúi người hôn lên đôi môi anh đào của nàng: "Ưm…"

Mùi hương thoang thoảng trên người Lận Chước chui vào khoang mũi nàng, cuối cùng Thiệu Tình không nhớ tới cái yếm kia nữa, đầu nàng dần trống rỗng, bị động tiếp nhận nụ hôn bá đạo kia, môi lưỡi mềm mại bị Lận Chước cuốn lấy dây dưa.

Động tác của Lận Chước vô cùng nhiệt tình, hắn thật sự rất nhớ tư vị này, da thịt mềm mại của nữ nhân khiến khí huyết toàn thân hắn sục sôi. Hơn phân nửa khí huyết đều dồn xuống dưới hạ bộ, nghiệt căn giữa háng cách mấy tầng vải chống lên bông hoa mềm mại bên dưới của nàng, hắn nóng lòng muốn thể hiện bản lĩnh của mình.

Đôi tay Lận Chước thăm dò khắp người Thiệu Tình, bàn tay to lớn đặt lên vú nàng, theo động tác của hắn, sữa bắt đầu chảy ra dính lên tay.

"A…Ư…" Ngực căng sữa, Thiệu Tình gồng người cứng đờ, sắp tới, cơn đau sẽ ập đến.

"Ừm…Ha…" Khi sữa tiết ra, Lận Chước dừng hôn, hắn dịch chuyển đôi môi xuống đầu v*, dùng sức liếm mút.

"A…ưmm…" Dòng điện len lỏi trong cơ thể, hạ thân bên dưới ướt nhẹp, bụng nhỏ truyền đến cảm giác tê dại, nàng cong eo ưỡn người ra, nửa người dưới của Lận Chước dán vào nàng, côn th*t cương cứng ngay lập tức được cọ xát hơn.

Bàn tay to lớn tách chân nàng ra, cách lớp phải hắn cũng sờ thấy

nước nhờn, trong mắt hắn tràn đầy vui thích, hắn từ tốn cởi bỏ những thứ trói buộc hai người, nghiệt căn không an phận trên người hắn chọc lên vùng thịt non mẫn cảm của thiếu nữ.

"Điện hạ…a…." Thiệu Tình rên lên, cự vật to lớn đột nhiên chui vào trong cơ thể nàng, hung hăng đụng tới nơi sâu nhất: "Điện hạ….ưm…ư…" Cảm giác nam nữ kết hợp với nhau quá mãnh liệt, Thiệu Tinh không kìm được tiếng rên rỉ.

Lận Chước há miệng ngậm lấy dòng sữa ấm áp, kích thích mạnh mẽ khiến nam nhân lại đẩy dục vọng tiến vào.

"Sâu quá a…điện hạ nhẹ thôi…" Mỗi lần hắn đẩy vào là mị thịt bị chèn ép, cọ xát cực độ, đôi chân của Thiệu Tình mở rộng ra, quấn trên hông hắn, lắc lư theo mỗi nhịp thúc hông vào.

Kẽo kẹt —— kẽo kẹt ——

Khung giường cũ kỹ theo tốc độ đâm vào của hắn phát ra tiếng kêu.

"Sâu ….aa…to quá…" Thiệu Tình ngẩng cổ lên, đôi mắt diễm lệ xuất hiện vòng nước quẩn quanh, khoái cảm trong cơ thể nàng thay thế cơn đau khi độc phát. Đột nhiên Thiệu Tình nhận ra, nàng giao hoan với nam nhân này cũng là cách để áp chế cổ độc phát tác.

Vô tình nàng dùng vui sướng lấn áp gian khổ đi qua địa ngục.

Chương 31

"A…ư…sướng quá…a…" Lượng lớn tinh dịch tưới lên quy đầu của Lận Chước, cự long ra vào mị huyệt chật hẹp càng ngày càng thông thuận. Âm thanh uỷ mị của Thiệu Tình làm cả người hắn tê dại, động tác càng thêm lỗ mãng. Mười ngón tay Thiệu Tình nắm chặt quần áo hắn, áo gấm hoa mỹ trên người hắn bị nàng kéo lệch một nửa nhăn nhúm, người hắn cũng giống như y phục, bị Thiệu Tình kéo xuống trần gian, chà đạp, nếm trải tư vị thăng hoa, yêu hận giận si.

"Ha…Ư…" Hai mắt Thiệu Tình đê mê, nàng tận hưởng khoái cảm mà Lận Chước mang lại.

Hắn điên cuồng theo đuổi, không dè dặt, côn th*t to lớn đâm vào nơi sâu nhất, nghiền nát từng tấc mị thịt đang khao khát được yêu thương.

Cái đau đớn sau khi uống thuốc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cơn thèm muốn điên cuồng, cơn ngứa ngáy trong cơ thể cần được giải toả. Thiệu Tình vặn vẹo hông nghênh đón từng cái thọc vào rút ra của hắn.

Phập…phập… âm thanh ám muội không ngừng vang lên cùng với tiến ọp ẹp của khung giường giống như khúc hoà tấu, trời đất rung chuyển, thần trí đảo điên.

Lận Chước hít sâu một hơi, rõ ràng ngay từ đầu hắn vô cùng lý trí, vô cùng bình tĩnh nhưng hôm nay lại mất khống chế hoàn toàn. Hắn ghét cảm giác không thể khống chế này nhưng thân thể lại rất

thành thật, không hề muốn rời xa cảm giác sung sướng này, muốn tiếp tục mãi, đến khi chết ở trên người nàng.

"Dâm phụ…Thích bị Cô đâm như vậy lắm phải không?" Lận Chước ngẩng đầu giữa hai vú nàng, bên trong đôi mắt phượng rực lửa, trên môi còn dính nước ươn ướt, giọng nói hắn khàn đặc, có thể nghe ra hắn đang trầm luân trong cơn lốc tình dục không thể kiềm chế bản thân, từng bước chìm trong nó.

"Ưm…Thích…Thích bị Điện Hạ đâm như vậy….ưm…" Bên trong cơ thể được thoả mãn, khiến hai chân Thiệu Tình siết chặt lấy hông Lận Chước.

Thiệu Tình không giống các tiểu thư khuê các, không gì phải giữ trinh tiết, trước khi tiến vào Đông Cũng nàng đã nghĩ kỹ rồi, nàng không thể nào có được hắn, giữa hai người chỉ có tình dục hoan ái. Giống như trăng trong gương, hoa trong nước, chỉ lướt qua nhau. Nếu có thể hoà hợp tình dục trong cuộc gặp gỡ chóng vánh này, vậy thì cứ tận hưởng thôi.

Nhưng nhân duyên như sương sớm, chỉ cần thấy ánh nắng nó sẽ tắt.

Khi bình minh qua đi, hắn vẫn là thái tử chiến công hiển hách, còn nàng vẫn là thứ nữ cao môn ngang ngược phách lối, hắn dựa vào nàng để bảo toàn mạng, nàng cũng có yêu cầu với hắn.

"Điện hạ…của ngài thật lớn…khiến… thần nữ …a…sướng …" Thiệu Tình lắc mông, tìm kiếm niềm vui sướng từ trong thân thể này.

"Đúng là…yêu tinh mê hoặc người!" Vốn hắn định mắng một tiếng dâm phụ, nhưng thấy thần sắc đê mê trên mặt nàng, hắn liền sửa miệng.

Yêu tinh! Nếu có thể quyến rũ nam nhân, hút hết tinh khí của bọn họ, đoán chừng sẽ giống bộ dạng của nàng bây giờ.

“Xít….a…” Lận Chước nắm chặt eo nàng, tận lực đâm vào, cảm nhận được sự thoải mái khi bị từng lớp bao phủ, mị thịt nóng ướt siết lấy hắn, hai người gần như sắp hoà làm một. Động tác của hắn vô cùng thô bạo, mỗi lần đâm vào đều hướng đến nơi sâu nhất, thân gậy lấp đầy bên trong nàng, dường như hắn còn muốn nhét cả tinh hoàn vào trong.

Cảm giác thoải mái từng đợt ập đến, Thiệu Tình chỉ cảm thấy trong đầu mình như có pháo hoa nổ tung toé, thần trí phiêu dạt khắp nơi: “Lận ca ca…ưm…Biểu ca…ta thích huynh…”

Sự yêu thích này không thể công khai, tình cảm này dần dần trở nên mờ nhạt, nhưng nàng không hối hận.

Tình cảm này không phải giống chuyện nam nữ sao? Lúc đến thì nhiệt tình, lúc đi thì lạnh lẽo.

Trong cơn say mê, Thiệu Tình đưa tay giữ mặt Lận Chước, vào thời khắc này, tựa như nàng muốn lưu giữ hết những biểu tình trên gương mặt hắn dù là nhỏ nhất.

Đối với ánh mắt lưu luyến không muốn rời của nàng, ngực Lận Chước xuất hiện một cảm giác ngứa ngáy lạ thường cùng với cảm giác mềm mại khiến hắn thấy bất an.

Đôi mắt vô cùng xinh đẹp rũ xuống giọt nước mắt, bởi vì nàng quá sung sướng cũng có thể là vì nàng xúc động.

Dòng điện từ xương cục xông thẳng lên đỉnh đầu, sau đó lan khắp người, Lận Chước gầm nhẹ một tiếng, rồi hung hăng đâm vào vài chục cái, cuối cùng tinh quan mở ra, phóng thích trong cơ thể nàng.

Trong lúc phóng thích, lý trí kiên định của hắn buông lỏng, hắn cúi đầu nhẹ hôn lên mí mắt nàng.

Lận Chước thở gấp, ánh mắt ngưỡng mộ của Thiệu Tình làm cho hắn lưỡng lự, khiến hắn mềm lòng rơi xuống nụ hôn kia, hiện giờ mặt hai người sát gần lại, hắn có thể thấy rõ da thịt trắng hồng trên mặt nàng, cùng với những sợi lông tơ gần như trong suốt.

Sao lại có nữ tử xinh đẹp đến vậy? Sao lại có đôi mắt sáng như vậy?

Nàng đẹp đến mức khiến hắn gần như quên hết thủ đoạn xấu xa của nàng khi tiến vào Đông Cung, thậm chí còn làm cho hắn hoài nghi về những lời đồn mà bản thân đã nghe được.

Thiệu Tình hình như nhìn thấy được sự đấu tranh của hắn, đôi tay nàng to gan giữ mặt Lận Chước, nàng lưu luyến khắc ghi hình dáng hắn, dùng trái tim cùng thân thể để ghi nhớ một phần tình yêu này.

Thiệu Tinh vẫn luôn có lời muốn nói, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, nam nhân ở trên giường rất dễ thuyết phục, thừa dịp Lận Chước được nàng hầu hạ đến sung sướng, hơn nữa trong lòng hắn đang có chút áy náy, nàng liền đưa ra yêu cầu.

"Biểu ca, từ nhỏ ta đã ái mộ huynh…" Thiệu Tình xưng ta, không phải thần nữ, cách xưng hô này không phù hợp với thân phận của nàng, nhưng thời khắc này Lận Chước lại muốn dung túng nàng.

Bởi vì nghe nàng nói, trái tim hắn thoáng run lên, thần sắc bắt đầu xuất hiện chút bất an, hàng mày hắn nhăn lại.

Thiệu Tình nhìn thấy, ngực co rút có chút đau đớn, nàng đưa tay vuốt thẳng ấn đường của hắn.

"Ta tự biết, biểu ca là người chính trực sẽ không làm ra loại chuyện tổn thương chính thê!" Sự việc Hoàng Hậu mất năm đó mọi người vẫn còn nhớ rõ, Thiệu Tình biết Lận Chước hận mình đến thế nào.

"Ta chỉ mong có thể ở bên cạnh biểu ca, ba tháng cũng được!" Lời này Thiệu Tình nói thật lòng, nàng ái mộ hắn, trước khi nhận lấy

thất vọng, nàng thật sự cảm thấy có thể cùng hắn trải qua duyên phận ba tháng ngắn ngủi cũng đã mãn nguyện rồi.

Hiện tại, mọi chuyện không tốt đẹp như nàng nghĩ, nhưng nàng không hối hận, có thể cứu mạng Lận Chước, cũng xem như trút bỏ gánh nặng trên vai, có thể đứng ngang hàng đưa ra yêu cầu với hắn.

"Ta sẽ không xen vào hôn sự của huynh và muội muội, sau ba tháng ta sẽ rời đi, chỉ cần đồng ý với ta hai chuyện?"

Chút buồn cười làm khóe miệng Lận Chước cong lên, vì sao lại hai chuyện, bình thường không phải chỉ nói một chuyện sao?

Thiệu Tình không bận tâm tới ý châm chọc trên mặt Lận Chước, nàng vô cùng nghiêm túc đưa ra yêu cầu: "Thứ nhất, ta hy vọng điện hạ có thể để ta trở về nhà, hơn nữa còn đánh tiếng không được cho ta thêm hôn phối nào nữa!" Ở Tĩnh Quốc, nữ tử nhất định phải có hôn phối, nữ tử qua hai mươi tuổi mà chưa thành thân thì triều đình sẽ có quan môi xuống mai mối, trừ khi nữ tử đó không phụ, không mẫu, tự mình lập hộ, tự nguyện không gả. Mà hiện giờ nàng lấy thân phận gì để lập hộ?

Quan môi: Quan mai mối

Lập hộ: Lập hộ gia đình riêng.

Cha mẹ nàng còn khỏe mạnh, Thiệu Tình không muốn gả chồng chỉ có một đường duy nhất, đó là người có đủ quyền cao chức trọng lên tiếng không được gả nàng đi.

Ở Tĩnh Quốc, sau khi hầu hạ Hoàng đế hay Hoàng tử, nếu rời đi, chỉ cần Hoàng đế hay Hoàng tử nói một câu có thể chặt đứt con đường hôn nhân sau này của nàng, vô cùng độc tài.

Lận Chước sửng sốt: "Ngươi xác định kỹ chưa? Ngươi…" Lận Chước

không thể nói tiếp được, hắn chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối, kỳ thật hắn thấy vẫn có thể tiếp bước nhân duyên cùng với nàng được.

Thiệu Tình gật đầu chắc nịch.

"Cô duyệt, nhưng nếu ngươi có thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với Cô, Cô sẽ làm chủ cho ngươi!" Nghe nói Thiệu Tình sẽ chủ động rời đi, Lận Chước không hiểu vì sao bản thân không có cảm giác thoải mái như trong tưởng tượng, ngược lại vô cùng tiếc nuối.

Trong đầu Lận Chước có hai âm thanh đang giằng co, một bên nói với hắn đây là thủ đoạn lấy lùi làm tiến của Thiệu Tình, một bên không ngừng lặp đi lặp lại rằng nàng không phải nữ tử như vậy.

Lận Chước không để lộ tâm tình ra ngoài, hắn điều chỉnh lại sắc mặt: "Vậy chuyện thứ hai là gì?"

Tay Thiệu Tình sờ trên mặt Lận Chước rồi vuốt ve ra sau lưng, ôm cổ hắn, đột nhiên nàng nâng người hôn lên khóe môi của Lận Chước, sau đó còn nghịch ngợm cắn nhẹ môi hắn.

Lận Chước ngẩn người, theo thói quen định mắng nàng, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt hạnh mang vẻ nghịch ngợm kia, ngay cả một chữ cũng không thốt ra được.

"Thần nữ xin một bảo vật trong khố phòng của Thái tử, thiết nghĩ không có bảo vật nào quan trọng hơn mạng của Thái tử, cho nên thần nữ mới dám cầu xin!" Thiệu Tình cố ý làm nũng, khiến Lận Chước không thể cưỡng lại được.

Lận Chước quấn lấy nàng, bất giác gật đầu: "Duyệt!" Quả thật trong khố phòng không có thứ gì quý giá bằng sinh mệnh của hắn, ngoại trừ sinh mệnh, những thứ khác chỉ là vật ngoài thân.

Lúc này Lận Chước còn không biết, những hứa hẹn hiện tại của hắn

khiến cho tương lai của chính mình càng thêm khó khăn, con đường truy thê của hắn tăng thêm đoạn hiểm trở.

Chương 32

Bốn mắt nhìn nhau, hai thân hình dán sát, đáy mắt hai người ngoại trừ đối phương thì không có bất cứ điều gì khác, nơi tư mật cũng kết nối chặt chẽ với nhau.

Trong lúc lý trí của Lận Chước buông lỏng, hắn cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi anh đào của Thiệu Tình, sau một trận triền miên, nhục côn chôn sâu ở bên trong thân thể ấm áp của nữ tử lại một lần nữa sưng to. Hắn thở hổn hển, mở rộng chân Thiệu Tình ra, đôi chân trắng nõn của nàng mở ra gần giống chữ 型, nơi hai người giao nhau xuất hiện rõ ràng trước mắt.

côn th*t thô to làm tiểu huyệt nhỏ căng tới cực hạn, tiểu huyệt mật đào ngày thường múp máp bây giờ ôm lấy thân gậy, căng ra bao bọc theo hình dáng của thân gậy.

Ban đầu hắn hời hợt, từ từ thọc vào rút ra, cảm nhận cảm giác bị mị thịt bóp siết, mép thịt ngọc trai của nữ tử bị hắn đâm vào làm mất đi hình dạng ban đầu, trong lòng Lận Chước sinh ra cảm giác thỏa mãn, nàng hoàn toàn bị hắn chiếm hữu, còn bị động tác của hắn làm phát ra tiếng rên rỉ động lòng người.

Đáy lòng Lận Chước nảy một suy nghĩ ti tiện, Thiệu Tình không gả chồng cũng tốt, để cho dáng vẻ nàng vẫn sẽ xinh đẹp quyến rũ như vậy, mãi mãi ở trong ký ức của riêng hắn.

Chỉ tưởng tượng nàng sẽ giao hoan cùng nam nhân khác, ngực hắn liền khó chịu khiến hắn muốn trút cơn giận này, hắn dùng sức đâm vào nơi sâu nhất trong hoa tâm, đâm đến mức trước mắt Thiệu Tình

là lốm đốm mờ ảo.

Thiệu Tình còn chưa hồi phục sau cơn sóng tình vừa rồi, lại bị Lận Chước đâm mạnh như vậy, khiến toàn thân nàng run rẩy.

"Điện hạ…Sâu…Sâu quá….a…" Tử cung bị quy đầu to lớn đóng vào, vừa tê vừa sướng, cơn đau bên trong lại có thêm một loại sung sướng không thể nào nói rõ được, Thiệu Tình có chút sợ hãi.

"Không thích sao? Không thích Cô đâm sâu như vậy sao?" Âm thanh rên rỉ của Thiệu Tình khiến Lận Chước hưng phấn lên, động tác dưới thân càng thêm kịch liệt, bạch, bạch, bạch, tinh hoàn đánh mạnh lên đáy chậu, cánh cửa huyệt thịt nhanh chóng ửng đỏ.

"A…ư…sâu quá….rất thoải mái…" Thiệu Tình cong eo lên, thân thể run rẩy: "Muốn nữa….rất sướng…"

Sau khi nói hết ra trong lòng Thiệu Tình vô cùng nhẹ nhõm, hiện giờ nàng chỉ cần tận hưởng lạc thú trước mắt là được.

Khoảng cách giữa Lận Chước và Thiệu Tình kéo lại gần hơn, sau khi đáp ứng yêu cầu Thiệu Tình đưa ra, mối quan hệ giữa hắn và Thiệu Tình không còn làm hắn khó chịu nữa.

Hiện giờ Lận Chước xem như hai người đang thực hiện giao dịch, mỗi người có một nhu cầu riêng, hắn nhận lấy sung sướng từ nàng, nàng ra yêu cầu với hắn, vô cùng hợp lý.

Lận Chước hít sâu một hơi, ôm lấy hai chân Thiệu Tình, không kiêng nể gì cắm đến nơi sâu nhất, nhanh như vũ bão, tiếng giường ọp ẹp phản đối, rung lắc như muốn gãy đổ.

Bên trong gian phòng đơn sơ, Thái tử cùng với "Thuốc" của hắn mây mưa, ban đầu là vì muốn chữa hết độc trên người, sau này trong lòng Lận Chước hiểu rõ, hắn căn bản là bị mất khống chế, là bản thân hắn tham lam hoan ái.

Còn nàng, buông bỏ tất cả, nghiêm túc đáp lại, mang theo bi thương và quyết liệt

Lận Chước là tia sáng trong cuộc đời đen tối của nàng, hắn là người đưa nàng đến ánh mặt trời, sau đó buông tay rời đi, nàng vẫn luôn đuổi theo phía sau hắn nhưng hắn không bao giờ biết.

Cuối cùng nàng cũng đến bên cạnh hắn, quyến luyến chút ấm áp trong ký ức, nàng to gan dây dưa triền miên, đồng thời để bản thân từ từ buông bỏ đoạn ký ức này.

Lận Chước đối với nàng tàn nhẫn, nàng đối với bản thân càng tàn ác hơn.

Thiệu Tình không tin tình yêu nam nữ, từ nhỏ nàng nhìn thấy vướng mắc tình cảm của cha mẹ mình, kể từ khi nàng hiểu chuyện nàng đã lập lời thề.

Nếu gả cho người ta, nàng sẽ không trao tim cho họ.

Nếu chọn một người ở bên nhau lâu dài, nàng sẽ không tìm người nàng yêu thương.

Ba tháng, nàng tự định kỳ hạn cho mình.

Không giấu gì, nàng đã từng có khoảng thời gian yếu đuối nghĩ đến chuyện viển vông, nàng muốn vĩnh đắm chìm dưới ánh mặt trời, nhưng cảm xúc lúc đó đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Suy cho cùng cũng không chung đường.

"A….ư…điện hạ…" Nghiệt căn lại một lần nữa đẩy vào trong cơ thể, Lận Chước buông thả rong ruổi trên cơ thể nàng, sau khi khuấy đảo một hồi, hắn bắt đầu đâm vào nơi sâu nhất.

Nhận ra ý đồ của Lận Chước, đôi mắt Thiệu Tình đỏ lên, khoé mắt vươn giọt lệ trong suốt, giống như hạt thuỷ tinh: "Đau…đau ta…" Nàng không cự tuyệt mà mở rộng chân hơn để hắn đâm vào sâu hơn.

Thấy nàng ngoan ngoãn vậy, ngực Lận Chước nóng lên, động tác dưới thân rõ ràng hơn, hắn càng muốn cắm sâu vào, để dương v*t to lớn lần mò bên trong: "Thả lỏng một chút, để Cô đi vào.."

"Ưm…." Thiệu Tình nhắm mắt, cả người dưới tê mỏi vô cùng, hắn bám riết cổ tử cung chật hẹp không tha, liên tục muốn đâm vào, tận sâu bên trong mở ra một cánh cửa nhỏ.

Quy đầu mở tử cung, đó là thế giới hoàn toàn mới, tiến vào tuy hơi khó khăn nhưng mỗi một lần tiến vào là một tư vị tuyệt vời không thể tả nổi.

"A….ưm…hỏng rồi…" Tử cung bị ép mở ra rất đau, nhưng khi cơn đau đi qua là một tư vị không thể nói rõ được, cảm giác tê dại từng đợt kéo đến theo động tác của Lận Chước, truyền khắp cơ thể.

Bộ dạng mỹ nhân lê hoa đái vũ, ngay cả Lận Chước tâm tình lạnh nhạt cũng mủi lòng, hắn cúi người ôm hôn Thiệu Tình, dán sát thân thể nàng, bất kể là tinh thần hay thể xác đều vô cùng thân mật, hắn kề bên tai nàng thì thầm dịu dàng: "Sẽ không đau, Cô sẽ không làm ngươi bị thương, ngoan đi…" Vốn tưởng rằng cả đời này hắn sẽ không bao giờ dỗ dành nữ nhân nhưng hôm nay hắn đã dỗ dành, mà còn dỗ dành nữ nhân trước giờ hắn không thèm liếc mắt.

Lận Chước nhất định không bao giờ biết, thời khắc này trong mắt hắn có biết bao nhiêu dịu dàng, giọng nói có bao nhiêu phần ôn nhu.

Thiệu Tình ôm cổ hắn, tự nhiên muốn làm nũng với hắn, thân thể nữ nhân lả lướt xáp lại, Lận Chước điên cuồng chọc vào rút ra, hết lần này tới lần khác thâm nhập vào tử cung, nơi nàng dựng dục kia

dường như là một nơi bí mật của thừa hoan.

Cổ tử cung trơn bóng lại vô cùng chặt, sau một thời gian Lận Chước liên tục thọc vào rút ra, thân thể Thiệu Tình bỗng căng cứng, hai chân kẹp chặt lấy hông hắn, tiếp theo mị thịt bên trong bóp siết theo một quy luật nào đó.

"Ha…ư…sướng…ư…" Đôi mắt xinh khép lại, cánh môi đỏ phát ra tiếng rên rỉ kéo dài. Cơn sóng tình lướt qua người Thiệu Tình, rồi đẩy nàng lên đám mây, cả người lâng lâng, sung sướng mãnh liệt mà trước nay chưa bao giờ có.

Phân thân của Lận Chước bị cái miệng nhỏ điên cuồng bóp siết không có dấu hiệu dừng lại, hắn cắn chặt răng, sau mười cú nhấp, cuối cùng hắn gầm lên, bắn hết t*ng trùng vào bên trong tử cung nhỏ bé kia.

Lận Chước cảm thấy dù thế nào cũng không đủ, vốn chỉ muốn làm nàng một lúc, cuối cùng lại không thể ngừng được, hắn cứ vậy rong ruổi trên người nàng cho đến khi Thiệu Tình hôn mê.

Thể lực nam nhân từng tôi luyện ở trên chiến quả nhiên bất phàm, hơn nữa lại vừa mới khai trai, còn bị nhịn "ăn" ba ngày mới được thoả mãn.

Thiệu Tình chìm vào hôn mê, sắc mặt Lận Chước u ám nhìn dung mạo nàng lúc ngủ, nét mặt Thiệu Tình hiện rõ sự mệt mỏi, hai búi tóc trên đầu hỗn loạn, nhưng lại không làm giảm mỹ mạo của nàng, trái lại lại có một cảm giác yếu ớt khiến người khác muốn che chở.

Ngón tay hắn lướt qua thân hình phủ đầy dấu vết hoan ái, trong lòng có chút dịu dàng, ngón tay thô ráp đến giữa hai chân nàng, tiểu huyệt mịn màng đã bị hắn đâm đến sưng đỏ, hắn nhẹ xoa bụng nàng, tinh dịch trắng đục liền chảy ra.

Hắn không có kinh nghiệm khi ở chung với nữ nhân, nhưng trực giác

mách cho hắn biết hắn đã sai. Hai lần trước hắn thật sự rất nhẫn tâm, xong chuyện hắn quay đầu đi mặc kệ nàng, sợ rằng người khác cũng không quan tâm tới nàng.

Nghĩ vậy, trái tim hắn như có gai đâm, vô cùng khó chịu.

Lời tác giả:

Thái tử của hiện tại: Được lắm, ngươi chỉ ham mê tiền tài và quyền thế của Cô mà không tham thân thể Cô sao?

Thái tử của tương lai: Quyền thế và tài sản của ta đều là của Tình Tình, cầu xin Tình Tình hãy tham thân thể cùng với trái tim của ta đi mà!

Chương 33

Bên ngoài căn phòng nhỏ tập trung rất nhiều người, bọn họ đứng chờ để vào hầu hạ Lận Chước, hắn nhìn Thiệu Tình đăm chiêu, nàng thì sao đây? Phải xử lý thế nào?

Bên trong căn phòng nhỏ, mấy tiểu thái giám cõng thùng tắm tới, hơn mười người tiếp sức nhau đổ đầy nước tắm, tiếp theo còn có người cẩn thận thử độ ấm, bên cạnh dựng lên một cái giá, bên trên giá đặt khăn và nội y, sau khi sắp xếp ổn thoả mọi người cung kính đợi hắn xuống tắm. Bởi vì căn phòng này quá đơn sơ, nên cung nhân dựng lên mười hai tấm bình phong hình hoa điểu, vây quanh thùng tắm.

Hoa điểu: Hoa và chim

Ánh mắt Lận Chước nhìn về phía tiểu cô nương còn nằm ở trên giường giống hệt con búp bê vải rách nát, nàng cuộn tròn trong chăn bông, như bị lãng quên, khiến hắn cảm thấy khó chịu. Không có hắn phân phó, bọn họ đối xử với nàng như vậy, Đông Cung này không ra thể thống gì rồi.

Trước nay, Lận Chước cũng không được thánh sủng, sau khi Tiên Hoàng băng hà, vị trí Thái tử của hắn nhiều lần bị lung lay, hắn có thể ngồi vững vị trí Thái tử này là dựa vào chiến công hiển hách. Hiện tại hắn đang ngồi chung thuyền với Ngôn Quốc Công.

Liên gia là cái nôi sản sinh ra mỹ nhân, sinh mệnh của Hoàng đế phần lớn đều là người Liên gia sinh ra. Nguyên Hậu Liên Tiêm đoan trang hiền thục, sau khi Liên Tiêm sinh hài tử, bà bị trầm cảm. Liên

Phương là thứ muội trong tộc, vì ngoan ngoãn nghe lời nên đưa vào cung làm bạn với Liên Tiêm, nào ngờ lại dây dưa với hoàng đế, Nguyên hậu thân thể không tốt bị chọc đến mức binh bại núi đổ, bệnh tình chuyển biến nguy kịch. Mà Liên Phương kia cứ vậy trở thành quý phi được sủng ái nhất. Liên gia cũng vì vậy mà mâu thuẫn, gián tiếp làm suy yếu thế lực.

Vì cũng cố thánh sủng, nhánh chính của Liên gia lại đưa vào Liên Kỳ, Liên Kỳ là muội muội ruột của Liên Tiêm, đều là mỹ nhân khuê các của Liên gia, mà Thánh thượng không thích nữ nhân như vậy.

Liên Phương được Hoàng đế sủng ái nhất có hai nhi tử, đều xấp xỉ tuổi Lận Chước, Liên Kỳ cũng có một nhi tử bảo bối đương nhiên sẽ không bận tâm tới hài tử của đích tỷ.

Vì cố giữ địa vị của mình, năm mười bốn tuổi hắn theo Ngôn Quốc Công lên chiến trường, dựa vào những chiến công vang dội mới có được mỹ danh như hôm nay.

Thời gian an nhàn hắn ở Đông Cung không nhiều, một năm có bốn mùa, ước chừng đã ở quân doanh hết ba mùa, cho nên nội vụ ở Đông Cung mới chểnh mảng như vậy.

"Cho người tới hầu hạ Ngôn cô nương!" Lận Chước lạnh giọng phân phó, mấy thái giám đứng đó quay mặt nhìn nhau, sau một lúc do dự, một tên đứng ra định xốc chăn đệm lên. Trong lòng Lận Chước lại càng khó chịu, Đông Cung này không giống nhà của hắn, ở Đông Cung một thời gian, chuyện gì cũng không thuận tay, bọn nô tài này là một đám vụng về. Vốn dĩ hắn không định ở Đông Cung lâu nhưng những cung nhân vây quanh Đông Cung không ai có thể làm vừa ý hắn.

Ngược lại, tiểu nữ nhân nằm ở đằng kia, dường như là người hợp ý hắn nhất…

Thật ra, hoạn quan hầu hạ nàng thì không vấn đề gì, nhưng bản

thân hắn không muốn cho người khác nhìn thấy cảnh xuân phơi phới bên dưới của nàng, kể cả hoạn quan cũng không được.

"Tất cả lui xuống đi!" Hắn tỏ vẻ không vui, doạ cho mấy tiểu thái giám cầm đồ trong tay cúi đầu cung kính lui ra ngoài.

Lận Chước nhìn chằm chằm Thiệu Tình.

Hiện giờ nàng đã mất ý thức, cũng không tự mình tắm được, Lận Chước xốc chăn, ôm tiểu cô nương lên.

Vóc người Thiệu Tình nhỏ nhắn, nằm trong ngực hắn giống một con thú nhỏ.

Lần đầu tiên làm loại chuyện này, Lận Chước ôm người xuống nước, nước nhanh chóng ngập đến ngực hắn, Thiệu Tình không cao bằng hắn, lúc hắn ngồi xuống, nước liền tràn vào mũi miệng nàng.

Lận Chước hoảng sợ, vội kéo nàng lên, mặc dù đang hôn mê nhưng Thiệu Tình cũng sặc một ngụm nước lớn.

Hắn dụng tâm muốn hầu hạ nữ nhân nhưng tay chân lại quá vụng về.

Chương 34

Thiệu Tình ho sặc sụa đến đỏ mặt, lông mi dài dính bọt nước trong suốt, không biết là vì rơi xuống nước hay vì sặc ra nước mắt.

Khuôn mặt trước giờ luôn trầm tĩnh của Lận Chước xuất hiện hoảng hốt, hắn đưa bàn tay lớn vỗ lưng Thiệu Tình, nàng ho một lúc cuối cùng ho ra một ngụm nước, sau đó từ từ bình tĩnh lại.

Lận Chước để Thiệu Tình dựa vào vai của mình, một tay đặt ở mông nàng, tay kia lấy gầu múc nước, cọ rửa từ vai xuống, thân thể nàng vừa mềm mịn vừa ấm áp dựa vào lòng ngực hắn, thật sự khiến người khác phải động tâm.

Lận Chước rũ mắt nhìn dung nhan của nàng, bên dưới đôi mày lá liễu là lông mi dày cong giống như phiến quạt, tiếp đó là chiếc mũi cao tinh tế, bên trên còn dính bọt nước, óng ánh giống như khảm đá quý, Thiệu Tình còn có đôi môi đầy đặn hồng hào đa tình, mùi vị nơi đó thế nào Lận Chước rất rõ.

Lận Chước nhìn môi nàng, trong lòng nảy sinh ra dục vọng muốn hôn nó. Thiệu Tình vốn đã là nữ nhân của hắn nên hắn không do dự, cúi đầu mút lấy đôi môi anh đào xinh đẹp, cẩn thận nhấm nháp nó, xác nhận hương vị của đôi môi kia, quả thật giống hệt mỹ vị mà hắn tưởng tượng.

Ôm thân hình nhỏ xinh của nàng, một Lận Chước luôn lạnh lùng nay lại tràn đầy ôn nhu mà chính hắn cũng không biết.

Sau khi Lận Chước tẩy rửa cho nàng, ý thức Thiệu Tình từ từ phục

hồi lại, nàng đang ở cảnh đêm trong mơ, bỗng nhiên cảm nhận được ấm áp cùng ánh sáng, mí mắt nàng run rẩy, chậm rãi mở ra, vừa lúc đối mắt với hắn.

Ý thức còn đang mơ màng, Thiệu Tình cảm thấy trước mắt mình hình như là ảo giác. Ánh mắt của Lận chước nhìn mình quá đỗi dịu dàng, đây không phải là hiện thực mà là mộng cảnh.

Thiệu Tình cảm thấy mình không phải đang ở hiện thực, liền nói chuyện thoải mái hơn: "Khó chịu quá đi mất, mũi, cổ họng đều đau…" Âm thanh nàng mềm mại lên án.

Lận Chước thấy dáng vẻ ngây thơ của nàng, nhìn thế nào cũng không ra tư thái cao lãnh ngày thường, nhưng dù vậy hắn cũng không thể nào thừa nhận bản thân mình lóng ngóng để nàng sặc nước, hắn véo mặt nàng: "Ngươi bị ảo giác đó, Cô tắm rửa cho ngươi, mắc gì mũi ngươi lại đau?"

Lận Chước không nói thì còn đỡ, nói rồi khiến Thiệu Tình nghi ngờ, cảm giác khó chịu này rõ ràng là phản ứng sau khi sặc nước.

"Điện hạ sẽ không tắm cùng ta!" Thiệu Tình khoanh tay trước ngực, động tác này khiến người tập trung hiệu quả, đôi tuyết bồng của Thiệu Tình vô cùng đẹp, Lận Chước muốn nói tư thế này là dáng đứng oai vệ nhất của nữ nhân mà hắn đã từng thấy.

Không phải hắn thích nhìn ngực nữ nhân, hắn đang đánh giá khách quan thôi.

Thiệu Tình cảm thấy Lận Chước sẽ không bao giờ tắm cùng mình, cũng không nghĩ hắn sẽ tiếc thương mình, nàng cảm thấy đây hoàn toàn là cảnh tượng trong mơ, mà nếu đã là giấc mơ thì không cần giả vờ cung kính làm gì.

Không hiểu sao biểu cảm trên mặt Lận Chước không được tự nhiên, hắn không thích phải nói dối nhưng bắt hắn thừa nhận thì càng khó

khăn hơn, hắn liền đổi chủ đề: "Cô cọ rửa người cho ngươi, ngươi còn ý kiến?"

"Chỉ là, Điện hạ tôn quý mà tắm rửa cho ta, thì khẳng định ta đang nằm mơ!" Thiệu Tình nhìn chằm chằm Lận Chước, đột nhiên nàng vươn tay bóp lấy mặt hắn cười lưu manh.

"Đây là trong mơ, ta còn chưa dạy cho ngươi một bài học! Thường ngày ngươi cao cao tại thượng, vào trong mộng liền phải hầu hạ ta tắm gội, kết quả thì sao, không hầu hạ được ta tắm gội còn trấn nước ta?" Thiệu Tình khẳng định mình rõ ràng bị sặc nước, tay nhỏ bóp mặt Lận Chước lắc qua lắc lại.

Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám bất kính với hắn, hắn liền trưng bộ mặt khó ở đến cả Hoàng đế cũng e dè, nhưng khi hắn xụ mặt, Thiệu Tình xáp lại gần vẻ mặt hung dữ: "Ngươi hung dữ với ai? Đây là mộng của ta, không cho ngươi hung dữ trong mộng của ta!" Ngón tay thon dài trắng trẻo chỉ lên ngực hắn như sợi lông ngỗng lướt qua đầu tim.

Lận Chước nhìn bộ dạng ngây ngốc đáng yêu của nàng, hắn không muốn so đo cùng nàng, chỉ để sát mặt vào nói: "Vậy ngươi có biết đây là giấc mộng xuân?" Không những không so đo với nàng, hắn còn nổi hứng trêu chọc, điều này đối với Lận Chước là vô cùng khó gặp, từ trên xuống dưới của hắn trước giờ luôn nghiêm khắc, chưa từng có ai thấy hắn đùa giỡn.

Chương 35

"Mộng…mộng xuân?" Thiệu Tình sửng sốt, trợn tròn đôi mắt diễm lệ. Diện mạo của Thiệu Tình thiên về hoang dã, đôi mắt to tròn, đuôi mắt hơi cong lên thoạt nhìn giống như phượng hoàng cao ngạo, cái mũi thẳng tắp khiến người khác có cảm giác nàng có huyết thống Tây Vực, nhưng thực tế nàng là người Trung Nguyên chính thống. Đôi môi căng mọng vô cùng mê người, đôi mắt phong tình vạn chủng mở to lúc này trông nàng rất buồn cười.

"Nói bậy, sao ta lại mộng xuân được!" Thiệu Tình phồng má lên: "Còn nữa, nếu mà mộng xuân thì sao đối tượng lại vẫn là ngươi?" Phải làm sao đây? Trong giấc mộng hắn cũng chui vào, tại sao không cho nàng một mỹ nam ôn nhu chứ?

Lận Chước cười cười, song trong lòng lại giận sôi máu, vừa buồn cười vừa bực mình. Nữ nhân này thường ngày vô cùng cung kính, còn tỏ vẻ đáng thương xin hắn mở tư khố, kết quả thì sao, nàng cho rằng mình đang nằm mơ liền trở về cốt cách của chính mình, cái miệng nhỏ hung hăng nói, không câu nào nghe lọt tai cả.

Nữ nhân trước kia luôn miệng nói "thần nữ luôn ái mộ điện hạ" đâu rồi?

Hắn đã sớm biết Thiệu Tình là người nghĩ một đằng nói một nẻo rồi, nhưng hắn lại phát hiện mình không chán ghét tính cách này của nàng, chỉ là hắn để ý tới nàng còn dám muốn đối tượng khác: "Thế nào, ngươi còn muốn ai vào mộng xuân của ngươi?" Đáy lòng hắn không vui, hắn nhìn nàng dò xét, dùng ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm vào nàng, để xem nàng nói muốn ai? Hắn sẽ bóp chết

tên đó!

Không hiểu sao bản thân sinh ra dục vọng độc chiếm khiến Lận Chước cảm thấy lạ lẫm, hắn đem chuyện này đổ cho việc vì Thiệu Tình là nữ nhân đầu tiên của hắn, mặc kệ sau này thế nào thì nàng đã chiếm vị trí này rồi, dù hắn muốn hay không thì chuyện này không thể thay đổi được.

Đối mặt với cái nhìn trừng trừng của Lận Chước, Thiệu Tình cũng không chịu thua, nàng trừng mắt lại, còn muốn trợn to hơn hắn. Lá gan như vậy khiến Lận Chước kéo miệng cười, mà đó là nụ cười lạnh nguy hiểm. Thiệu Tình nghĩ đang ở trong mơ nên không sợ, mặc kệ bị hắn nhìn chăm chăm vậy nàng vẫn ung dung, còn vứt hắn sang một bên, nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Đối tượng của mộng xuân, nên là người tình trong mộng, sau khi nghĩ tới nghĩ lui, nàng bất lực phát hiện ra, tình lang trong mộng của phần lớn thiếu nữ trong thành đều là Lận Chước, luận về thân thế hay diện mạo cũng không có ai có thể sánh ngang với hắn.

Nhưng nàng đã từng lăn lộn với Lận Chước, ừ thì…rất mệt mỏi.

"Còn muốn ngủ với người khác? Hửm?" Lận Chước hỏi lại một lần nữa.

Thiệu Tình tiếc nuối lắc đầu: "Không có!" Ở phương diện này nàng không thể nghĩ ra được ai khác, mà ở phương diện xu cát tị hung nàng cảm thấy cũng không nên trả lời, cái tên Lận Chước "kỳ quái" trong mộng này nhất định sẽ làm gì đó kinh thiên động địa.

Xu Cát Tị Hung: Tìm kiếm vận may, tránh xa xui xẻo

"Vậy thì tốt!" Lận Chước hài lòng.

Thiệu Tình lẩm bẩm: "Thật độc tài, ngay cả trong mơ cũng ngang ngược như vậy!"

Lận Chước nghe được "biểu lộ chân tình" của nàng, hắn quyết định thu phục cái miệng này, ôm thân thể mềm mại ở trong ngực còn hơn nghe mấy lời chọc tức của nàng, cứ hưởng thụ lạc thú với người trong lòng là được.

Thiệu Tình bị môi Lận Chước xâm lấn, hơi thở cũng bị Lận Chước cướp đoạt. Thiệu Tình mơ mơ màng màng cảm thấy giấc mộng này sao mà chân thật đến lạ thường.

Hai người trần truồng cuộn vào nhau, Lận Chước sớm đã nổi lên sinh lý với Thiệu Tình, hắn tách hai chân nàng, cọ ngọc hành bừng bừng khí thế lên đỉnh huy.ệt nàng, nhờ vào tinh dịch còn sót lại và nước ấm trong thùng hắn tiến vào bên trong nàng vô cùng thuận lợi.

"Ưm…ư…" Thiệu Tình phát ra tiếng rên ngắt quãng khi bị đâm đến nơi sâu nhất, cảm giác thân thể bị chiếm đoạt rất rõ ràng, khiến nàng càng cảm thấy mọi chuyện xảy ra trên người mình vô cùng chân thật.

Mộng này là thật hay giả? Ở trong mộng, Lận Chước nói đùa với nàng, đối xử với nàng vô cùng dịu dàng.

Có lẽ đây không chỉ là một giấc mộng xuân, mà còn là giấc mộng đẹp nàng luôn khát khao.

Được người mình thích nâng niu đó là một chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Cũng chỉ có ở trong mộng, mới có thể thân thiết với hắn như vậy, Thiệu Tình tin đây chính là giấc mơ đẹp.

Vậy thì tại sao nàng lại để giấc mộng đẹp này trôi qua lãng phí được?

Cánh tay ngó sen của Thiệu Tình khoác lên vai Lận Chước, nàng to gan ôm cổ hắn hôn trả lại, đôi chân cũng không khách khí quấn lên hông hắn, hai thân thể dán sát nhau vô cùng hoà hợp. Tư thế nữ nhân ngồi lên trên khiến nàng bị đâm rất sâu, dưới làn nước sóng sánh cảm giác lại càng sâu hơn, lúc Thiệu Tình động eo liền cảm nhận được chút khác lạ.

Nàng nhún nhảy lên xuống trên người Lận Chước, Lận Chước đỡ lấy hông nàng, gồng người lên.

Hắn rời nụ hôn, môi Thiệu Tình bị hắn hôn nên hơi sưng lên, mang một cảm giác ngược đãi. Đôi môi đỏ của nàng phát ra tiếng rên rỉ cực yêu mị, đôi mắt của nàng mơ màng vì nhuốm màu tình dụ.c. Miệng hắn khô khốc không nói thành lời, bên trong đôi mắt khép hờ kia đều là hình bóng của hắn.

Cảm giác xa lạ chiếm cứ suy nghĩ của hắn, hắn giữ chặt chiếc eo thon của nàng hưởng thụ cảm giác vui sướng mà nàng nhiệt tình mang lại.

Từng cái ngậm mút ấm áp, từng lớp mị thịt xoắn chặt, mỗi lần nàng nhấp nhô đều khiến đáy lòng hắn rung động, tim đập dồn dập không biết ở phương trời nao, quên đi bản thân mình là ai, tựa như thật sự đang ở trong giấc mộng xuân.

Vì sao hắn nghĩ là mộng? Bởi vì hiện thực không tốt đẹp đến vậy.

Bọn họ ở chung được mấy ngày? Lận Chước cảm giác giống như mình đang đi vào rừng sâu, tự cho rằng mình đã thông thuộc phương hướng nhưng thực tế đã bị lạc từ lúc nào không hay.

"Tình Tình…" Đã không còn giương cung bạt kiếm như lúc đầu, miệng hắn thốt ra tên gọi thân mật vô cùng thuận miệng.

"Điện hạ….a…ưm….thật lớn mà…a….căng quá…" Nghe thấy nhũ danh của mình, Thiệu Tình theo tự nhiên đáp lại, mặt nước sóng

sánh, tạo thành vô số bọt nước.

"Gọi tên Cô…" Nếu nàng đã xem đây là mộng thì ở trong mộng vượt qua ranh giới một chút thì đã sao? Hắn muốn nghe nàng rên rỉ, dùng âm thanh nỉ non gọi tên hắn.

Dù sao tận xương tuỷ của Thiệu Tình vẫn còn giữ chút tôn ti, nàng chần chờ.

Lận Chước bất mãn thúc hông lên, khiến nàng hét lên, ấm ức nhìn hắn.

"Gọi tên Cô!" Ngữ khí của hắn giống như ra lệnh.

"Lận Chước, A Chước….a…." Chút do dự trong lòng Thiệu Tình biến mất, tại sao nàng lại không thể thân mật mà gọi tên hắn? Dù sao cũng ở trong mộng, có gì mà không thể?

"A Chước…A Chước…" Thiệu Tình gọi một lần nữa, âm thanh của nàng giống như những gì hắn tưởng tượng, vô cùng mê hoặc, hắn cảm thấy tên của mình ở trên miệng nàng vô cùng dễ nghe.

Cảm xúc ập đến mãnh liệt, Lận Chước đảo khách thành chủ, xoay người một cái ép Thiệu Tình tới mép thùng. Hắn tách chân nàng ra rồi cắm vào giữa, dùng sức đâm vào. Động tác của hắn nhanh nhẹn, dứt khoát.

Ọc…ạch…ọc…ạch mặt nước nhanh chóng nổi lên lượng bọt nước lớn, côn thị.t điên cuồng chọc vào hoa huyệ.t, từng dòng nước ấm được đẩy vào. Thiệu Tình ôm cổ Lận Chước, khoái cảm từng đợt ập đến, nàng căng người chịu trận, miệng liên tục rên rỉ.

"Nhẹ…nhẹ một chút…sâu quá…"

Lận Chước dùng sức đâm tới, chỉ có hắn mới mang lại cho nàng kích thích hết lần này đến lần khác. Lúc cao trào vừa đến nàng nhịn

không được hét lên, mị huyệ.t co thắt lại, Lận Chước dồn hết sức lực lên người nàng, thân thể nàng lung lay như ngọn cây trước gió.

Hết lần này tới lần khác, Lận Chước tận hưởng vui sướng trên người nàng, hắn phóng thích thật sâu bên trong, quên mất bản thân mình, đến khi Thiệu Tình ngất một lần nữa.

"Nha đầu ngốc này, vẫn còn nghĩ đây là giấc mộng sao?" Nếu thần trí Thiệu Tình tỉnh táo, hắn không thể đối xử với nàng như vậy.

Cũng không thể nhìn thẳng vào trái tim mình, hắn bắt đầu muốn lưu giữ những cảm xúc của nàng.

Chương 36

"Bao cô cô, mọi việc ở Đông Cung Cô giao lại cho ngươi, mong rằng ngươi đừng làm Cô thất vọng!" Bao Thế là tai mắt hắn để lại Đông Cung.

Nước trong quá thì không có cá, hạ nhân hơi tắc trách thì cũng không đến mức hắn phải tức giận, nhưng khi hắn cho người điều tra việc Thiệu Tình sau khi vào Đông Cung, hắn liền hạ quyết tâm chấn chỉnh bọn nô tài ở Đông Cung một phen.

Nô tài có thể suy đoán tâm tư chủ nhân, mọi hành động của nô tài sẽ khiến người khác nghĩ chủ tử là người đứng sau bày mưu, mọi chuyện bọn họ làm, ở trong mắt người khác, và ở trong mắt Thiệu Tình là Lận Chước hắn là người trực tiếp ra lệnh.

"Nô tỳ sẽ không phụ sự kỳ vọng của điện hạ!" Phía sau Tu ma ma hai hàng có một phụ nhân ước chừng hơn 40 tuổi tiến lên lĩnh mệnh, Lận Chước nhét bà ta ở Đông Cung, tuy rằng không có bề thế như Tu ma ma nhưng miệt mài từng bước đi lên, hiện giờ bà ta cũng là nhất đẳng cung nữ, Lận Chước tin tưởng con người cũng như tin tưởng vào năng lực làm việc của bà.

Lận Chước bổ nhiệm người mới cho Đông Cung sau đó rời đi.

Công việc đầu tiên khi Bao Thế nhận lệnh là dọn dẹp cung nhân ở Đông Cung. Sau khi Lận Chước rời khỏi đại điện, tiếng khóc than và tiếng gậy đánh lên cơ thể chưa bao giờ ngừng lại.

Thiệu Tình được mùi hương quen thuộc đánh thức dậy, nàng mơ

màng mở mắt, hàng mi như cánh quạt chớp chớp, tầm mắt nàng đang mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng. Nàng đang nằm ngủ trên một cái giường lớn vô cùng thoải mái, bên cạnh có một mùi hương thơm ngát, chắc là mùi đàn hương, trên đỉnh đầu nàng là bức tranh thêu tiên hạc, từng đường kim mũi chỉ của mỗi cọng lông vũ đều vô cùng tinh tế, mà sống động nhất chính là động tác xòe cánh của tiên hạc và đôi mắt của nó. Toàn bộ bức tranh đều sinh động, xem ra đây là bút tích của đệ nhất thêu thùa của Tĩnh Quốc Tôn Mạc, tú chỉ của Tôn Mạc ngàn vàng khó cầu. Tôn đại gia này rất có khí khái, có tiền cũng chưa chắc được nàng thêu cho, phải là người nàng ta để mắt tới thì mới có cơ hội cầu kiến và có thể nhận được dạng tác phẩm nào cũng phải dựa vào tâm tình của nàng.

Chuyện nổi tiếng nhất của Tôn đại gia này là thánh thượng yêu cầu một bức Thiên Thủ Quan Âm cho Thái hậu nhưng bị nàng ta cự tuyệt, ngược lại vì năm đó Thái tử thu phục được quân địch đang chiếm lĩnh thành, Tôn đại gia chủ động thêu một bức tặng cho đương kim Thái tử, năm đó Lận Chước chỉ mới mười lăm tuổi.

Tôn đại gia vô cùng tôn sùng Thái tử, mỗi năm đều thêu một bức đưa đến Đông Cung, mà tranh thêu trân quý như vậy lại bị Lận Chước lấy làm rèm giường, trong nháy mắt Thiệu Tình cảm thấy thật phí phạm của trời. Phủ Quốc công cũng cất giấu một bức thêu bình phong, Liên Dung vô cùng nâng niu nó, chỉ có ngày lễ tết mới dám bày ra khoe.

Sau khi nàng đứng dậy, chăn gấm trên người nàng trượt xuống, nàng nhìn mọi thứ xung quanh, rốt cuộc cũng biết được vì sao có thể ngủ ngon đến vậy. Đầu giường là lư hương Tì Hưu bằng gốm màu, bên trong đốt một ít hương giúp ngủ ngon giấc. Lúc trước ở phủ Quốc Công, nàng cũng có loại hương này, bởi vì tâm trạng nàng không tốt nên giấc ngủ nàng bị rối loạn.

Có mùi hương quen thuộc này, sau khi tỉnh dậy toàn thân nàng đều dễ chịu, trung y trên người nàng cũng được thay đổi, là loại vải tuyết tơ tằm, mềm mịn như da vô cùng thoải mái, ngoại trừ cơn đau

xót không thể tả được giữa hai chân. Nàng cũng không phải thiếu nữ hồn nhiên, đương nhiên nàng biết cơn đau này là hậu của quả tình dục quá độ.

Mặt Thiệu Tình đỏ lên, nhớ tới bản thân mình đã phóng đãng trong mộng xuân kia, nàng vỗ vỗ mặt mình, nghĩ ngợi một lát, giấc mộng thường xuất phát từ nội tâm, những chuyện đó nàng thường hay nghĩ đến sao?

"Ngôn cô nương, ngài tỉnh rồi!"

Giọng nói xa lạ vang lên cắt ngang suy nghĩ của Thiệu Tình, tiếp đó là màn giường bị kéo lên, một gương mặt vui vẻ quỳ xuống, Thiệu Tình cho rằng nàng ta đã canh giữ bên cạnh giường mình, khiến nàng nhớ về những ngày tháng ở Ngôn gia là một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Trên đầu nô tì cài hoa nhung màu hồng nhạt, trang phục màu vàng, phục sức màu cam, là nhất đẳng cung nữ Đông Cung.

"Nô tỳ là Tử Ninh, phụng chỉ Thái tử điện hạ đến hầu hạ Ngôn cô nương!" Ngữ khí của Tử Ninh không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Cung nữ trong cung được quản giáo rất nghiêm, lắm lúc các thiếu nữ khuê các còn mong chủ mẫu có thể tìm những cung nữ nhất đẳng về để dạy bọn họ quy củ.

"Làm phiền rồi!" Thiệu Tình cũng là tiểu thư cao môn, mặc dù là con của thị thiếp nhưng vẫn có khí khái, hai người vừa gặp mặt liền có ý dò xét đối phương.

Một lúc sau đó, hai người đều thu hồi ánh mắt.

Chương 37

Tử Ninh đưa Tử Câm tới, hai người hầu hạ Thiệu Tình trang điểm, lối trang điểm này mang theo chút ẩn ý, các nàng trang điểm cho Thiệu Tình theo dạng thiếu nữ chưa gả.

Thiệu Tình cũng không để ý đến chi tiết nhỏ này, ánh mắt nàng đặt ở kệ trang điểm chế tác từ gỗ lim, phía trên bày biện các loại trâm thoa quý giá. Thiệu Tình cũng có chút kiến thức, những đồ vật kia đích mẫu của nàng cũng không thể có được, kia là đá bồ câu huyết hồng, khuyên tai hạt ngọc trai, còn có dương chi bạch ngọc ngàn năm tuổi, mạng của Thái tử này đúng thật là vô cùng cao quý.

"Thái tử có dặn, cô nương thích cứ việc chọn!" Tử Ninh ở bên cạnh nói, Tử Câm lấy ra một cái hộp bát bảo quý giá, từng tầng một được mở ra, ánh sáng rực rỡ của vật phẩm trang sức đập vào mắt.

Thiệu Tình có hiểu biết về những giá trị này đương nhiên nàng biết mỗi loại đều bỏ ra số tiền không nhỏ, xem ra Lận Chước này thật sự cảm thấy tổn thương thể diện.

Thiệu Tình cũng không tỏ vẻ, cẩn thận chọn lựa, nàng thấy việc này không tồi, nhận những thứ này xem như là vật ban thưởng, tương lai có nhiều việc cần phải dùng đến bạc, những trang sức này chắc hẳn là lấy từ tư khố của Lận Chước, Thiệu Tình cầm bộ vòng lên quan sát, không có hoa văn đặc trưng trong cung, sau này có thể mang ra bán được.

Mỗi khi Lận Chước thắng trận, hắn mở kho quân địch, vơ vét rất nhiều chiến lợi phẩm. Lận Chước đánh đâu thắng đó, tư khố hắn

nhanh chóng được lấp đầy, mỗi năm thuộc quốc cống nạp hắn có 1 phần, hơn nữa tuy rằng Thái tử không có đất phong nhưng lại hưởng lương thực của vạn hộ, cái này đối với Lận Chước chỉ như chín trâu mất mỗi sợi lông.

Sau khi Thiệu Tình ăn mặc chỉnh tề, Tử Ninh đưa cung nhân đến bái kiến. Điều đến bên người Thiệu Tình có một cô cô chưởng sự, hai cung nữ nhất đẳng, bốn cung nữ nhị đẳng, sáu cung nữ tam đẳng. Cung nữ nhất đẳng hầu hạ bên người, cung nữ nhị đẳng hầu hạ trong phòng, cung nữ tam đẳng làm việc nặng nhọc ở ngoài, vẩy nước quét sân.

Ngoài cô cô quản sự cùng mười hai cung nữ, còn có thái giám chưởng sự Phúc Ân công công và hai tiểu thái giám.

Giai cấp trong cung được phân rõ ràng, số lượng cung nhân thể hiện cấp bậc của chủ tử. Đây không phải đãi ngộ cho Nhũ Nhân, tốt xấu gì cũng của Lương Đệ, dù sao cũng là…người thân của Thái tử phi, cũng có hôn thư đàng hoàng, nếu có thể được sủng ái thì cũng có thể bò lên được Trắc phi.

Thiệu Tình có thể cảm nhận được thái độ khác thường của cung nhân, muốn biểu hiện tốt trước mặt nàng. Trong lòng nàng cảm thấy hơi buồn cười, nàng để ý Lận Chước mấy năm nay, nàng cảm thấy lần này hắn đang bồi thường vì hắn bị mất mặt chứ không phải hắn đau xót cho nàng, càng không có ý định giữ nàng lại Đông Cung.

Nhưng mà điều này cũng khiến nàng hài lòng, nàng không định phí phạm cuộc đời mình ở trong cung. Hoàng cung sâu như biển, nữ quyến vừa bước vào cửa cung sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, đồng thời cũng đánh mất sự tự do vô giá. Mỗi người đều có nguyện vọng riêng, Thiệu Tình không chút hứng thú với mọi thứ trong cung, so với tình ái nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đối với các cung nhân, thái độ Thiệu Tình không mặn không nhạt, tạm thời nàng cứ sai xử, dù sao nàng cũng thoải mái, tiền hàng

tháng cũng không phải nàng phát, vì sao phải ngại?

Sau giờ Ngọ, Lận Chước sai người dọn đồ ăn hắn chưa động đến xuống.

Đến giờ cơm tối, Cung Nguyệt Doanh dọn lên rất nhiều món hợp vị Thiệu Tình.

Thiệu Tình nhìn toàn bộ đồ ăn trên bàn, lòng thầm nghĩ: "Giờ nghĩ lại, chuyện rất rõ ràng!" Chút khó dễ cỏn con này không đáng để Lận Chước mở miệng, hắn chỉ là không ngờ tới, đích muội của nàng có thể thò tay đến cả Đông Cung của hắn.

Cũng không biết có phải Lận Chước phát hiện tiểu bạch liên hoá ra là một đoá bạch liên lòng dạ hiểm độc mà đau lòng?

Đột nhiên nàng cảm thấy buồn cười, nàng nghĩ đến chuyện này làm gì? Hai phu thê nhà bọn họ cãi nhau cũng không liên quan đến nàng.

Chương 38

"Thái tử điện hạ giá lâm!" Âm thanh thông truyền đánh gãy động tác của Thiệu Tình.

Thiệu Tình đang định gắp thức ăn, tay nàng dừng lại trên không trung, đáy lòng đột nhiên có chút không vui.

Sớm không tới, muộn không tới, lại cố tình tới vào lúc này. Lận Chước đến, cơm canh chẳng còn mùi vị gì nữa. Dùng cơm với người có thân phận cao quý thứ nhất phải chú ý dáng vẻ, thứ hai phải chú ý quy củ, thứ ba phải chờ hắn dừng đũa. Nàng cũng chẳng muốn ăn, xúi quẩy, ăn một bữa cũng không yên.

Không giống Thiệu Tình, cung nhân trong phòng vẻ mặt đều mừng rỡ, hầu hết nhóm cung nhân này không làm việc ở Đông Cung. Công việc ở Đông Cung rất tốt, chủ tử không đánh mắng cung nhân như ở cung khác, lại còn rất hào phóng, bọn họ ước gì Lận Chước có thể ghé mắt đến, đương nhiên bọn họ không có gì phải oán hận giống Thiệu Tinh cho nên một đám người rướn cổ muốn thể hiện trước mặt Lận Chước.

Đáy Lòng Thiệu Tình không tình nguyện, nàng nhớ đến bản thân có chuyện nhờ vả Lận Chước nên miễn cưỡng đứng dậy tiếp đón.

"Điện hạ vạn an!" Nàng hành lễ, Lận Chước lập tức nâng nàng dậy.

"Miễn lễ, lần sau không cần đa lễ như vậy!" Trước giờ ở Đông cung Lận Chước nhìn thấy kiểu trang điểm của nàng là cung nữ tam đẳng, giờ thấy cách ăn mặc cùng lối trang điểm như vậy chỉ thấy hơi lạ

mắt nhưng lại vô cùng ngạc nhiên.

Thanh danh của Ngông Thiệu Tình không tốt, trước giờ Lận Chước chỉ muốn tránh xa nàng. Hắn biết nàng xinh đẹp nhưng không ngờ rằng trên đời lại có người xinh đẹp đến vậy.

Thiệu Tình làm hắn nhớ tới quyển tiểu thuyết kì quái thời niên thiếu hắn đã đọc, bộ dáng hồ ly tinh hình như là giống vậy, có thể khiến nam nhân quên bản thân mình, đánh đổi tất cả, cuối cùng ngay cả mạng cũng không cần.

Trên đầu Thiệu Tình vấn theo kiểu thiếu nữ khuê phòng, cài bộ trâm hoa văn phượng hoàng chế tác từ đá bồ câu huyết hồng, bộ váy màu hồng nhạt ngang ngực, đai eo thắt chặt, bên ngoài khoác chiếc áo màu đỏ, tay áo rộng thêu đoá hoa thược dược nở rộ, cả người xinh đẹp tươi sáng động lòng người. Nữ nhân khác mặc trong phục này e sẽ loè loẹt lố bịch, nhưng sắc màu sặc sỡ này lại vô cùng hợp với nàng.

Ánh mắt Lận Chước to gan nhìn chằm chằm vào nửa bộ ngực nàng lộ ra ngoài, Thiệu Tình cảm thấy không được tự nhiên, song cũng không thể hiện ra ngoài. Một lúc sau Lận Chước mới phát hiện ánh mắt mình lộ liễu thế nào, lập tức ho nhẹ một tiếng.

"Đừng thất thần ở đó nữa, ngồi xuống dùng bữa đi!" Lận Chước không lên tiếng thì Thiệu Tình không có tư cách ngồi cùng bàn với hắn, chỉ có thể đứng bên cạnh.

"Tạ điện hạ!"

Rất may, Lận Chước có mang theo người đến, sau khi hắn đến đây, Thiệu Tình không tự động đũa, mà Tử Ninh đứng bên cạnh gắp thức ăn cho nàng.

Lận Chước này rất quy củ, lúc ăn không được nói, chuyên tâm mà ăn, Thiệu Tình cũng cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cố gắng

giải quyết bữa ăn của mình, suốt bữa ăn, hai người chưa bao giờ hài hoà đến vậy.

Lần này cung nhân để tâm hơn nhiều, đợi đến lúc Thiệu Tình ăn xong, súc miệng rồi mới đem thuốc đựng trong sứ men ngọc xanh thẫm tới, còn mang theo một cái hộp bên trong có tám loại mứt khác nhau.

Thiệu Tình cầm chén thuốc, độ ấm vừa phải, không nóng quá, nàng ngửa đầu một hơi uống cạn sạch, sau đó nhặt vài miếng mứt hoa quả bỏ trong miệng.

Mứt hoa quả này không giống loại Lâm Nguyên Cẩn mua, nó được nhà bếp Đông Cung làm, mùi vị rất ngon, vị ngọt trong miệng nhanh chóng xua cảm giác đắng kia đi.

Vẻ mặt nàng khó nén vui mừng, dù sao cũng là tiểu cô nương mười sáu tuổi không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của đồ ngọt.

Ánh mắt khó hiểu của Lận Chước đi theo mỗi chuyển động của nàng. Khi nàng ngửa cổ uống thuốc, hắn nhịn không được nhìn dấu ấn trên chiếc cổ ngọc thon dài của nàng, hắn cầm lòng không đậu nhìn môi nàng, nhìn nàng bỏ mứt vào trong miệng, liếm khoé môi.

Nàng liếm đến mức hắn cứng lên!

Chương 39

Lận Chước phát hiện bản thân mình nhìn Thiệu Tình như vậy, cả người hắn liền nóng lên, nửa người dưới cũng phản ứng mãnh liệt. Nếu không phải còn lý trí, có thể hắn sẽ đè nàng xuống, hung hăng đâm nàng, tựa như dã thú giao cấu mãnh liệt.

Thật đúng là "hồ ly mê hoặc người"! Hắn thầm nhủ trong lòng, nhưng lời này không phải là mắng, mà còn mang theo ý tứ tán thưởng không rõ, hắn bị vẻ đẹp của nàng thu phục.

Nữ nhân này có thể tuỳ ý gợi lên dục vọng của hắn, mặc kệ có phải vì dược tính hay không hắn cảm thấy rất nguy hiểm nhưng đồng thời lại không cưỡng lại được cám dỗ.

Hắn còn nhớ năm đó, quý phi vì muốn trì hoãn việc học của hắn mà dùng không ít thủ đoạn, bao gồm cả tìm người hạp cung cho hắn, cung nữ có vẻ ngoài xinh đẹp đều đưa đến Đông Cung mặc cho hắn hưởng thụ. Trưởng bối ban tặng, hắn không thể chối từ, cho nên hậu viện Đông Cung của hắn chật kín người. Mặc kệ những nữ nhân đó quyến rũ hắn thế nào đi chăng nữa hắn cũng không dao động. Sau đó, bà ta còn nghĩ hắn có bệnh kín, bảo thái y đến xem xét, nếu không phải hắn có thể "nhất trụ kình thiên" trước mặt thái y, e là vị trí Thái tử sẽ không còn vì lý do không thể giao hợp.

Cũng vì việc này chọc đến thánh thượng tức giận, cho nên bà ta mới ngừng diễn vở kịch mẫu tử hoà thuận.

Những năm đầu chinh chiến bên ngoài, lúc quân địch đầu hàng cũng là lúc các giai nhân mập, ốm, cao, thấp đủ các thể loại đưa

đến giường hắn nhưng hắn vẫn nhẫn tâm rời đi. Thậm chí hắn còn không chút do dự ném những mỹ nhân yêu kiều quyến rũ này ra xa.

Những năm gần đây, chưa từng có ai động chạm vào cơ thể của hắn, bất luận đối mặt với mỹ nhân nào, mắt hắn đều nhìn thẳng, chỉ riêng với vị hôn thê, hắn không bài xích. Từ đây mọi người bắt đầu nói đến trường tình của hắn, nói hắn trời quang trăng sáng, tán dương tình cảm của hắn và vị hôn thê không gì phá nổi.

Với lời đồn đó, Lận Chước chưa bao giờ muốn phản bác, đối với hắn thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, để cho thiên hạ hiểu lầm như vậy còn hơn để những lão thần có ái nữ muốn dựa hắn một bước lên mây.

Lận Chước vô cùng chán ghét loại nữ nhân bò lên giường, mẫu thân hắn lúc mang thai sáu tháng, tỳ nữ hồi môn lại leo lên giường trượng phu khiến bà tủi thân, sau đó trong tộc đưa tới thứ muội để bầu bạn cùng bà, ấy vậy mà thứ nữ đó lại thông dâm với tỷ phu, khiến bà phẫn uất lìa xa trần thế.

Đáy lòng Lận Chước có chút bài xích với nữ nhân, hắn cảm thấy nếu sau này hắn có hậu cung, nhất định lấy Trung Cung làm đầu, thêm tứ phi để củng cố hoàng quyền, những phân vị khác không cần thiết, có thể giản lượt thì sẽ giản lượt, hài tử cũng không cần nhiều.

Ngay cả đối mặt với vị hôn thê hắn cực kì lý trí, chưa từng sinh ra bất cứ loại tâm tình thương hoa tiếc ngọc nào, và hắn cũng không nghĩ bản thân sẽ chìm đắm trong nữ sắc, nhưng hôm nay hắn không có tự tin đó.

"Điện hạ…muốn ăn mứt sao?" Thiệu Tình bị Lận Chước nhìn chằm chằm toàn thân, nàng nghĩ ngợi đẩy cái đĩa trước mặt đến.

Lận Chước bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vẻ mặt vô cùng lúng túng, hắn vì che giấu tâm tình lộn xộn liền nhặt một mẩu mứt đưa vào miệng, đó là quả nho khô của Tây Vực, hương vị rất thơm ngon.

Lận Chước không thích đồ ngọt, chớp mắt mặt hắn đen lại, giống như vừa nuốt thứ sâu bọ gì, hắn ho lên vài tiếng.

"Phụt…" Thiệu Tình che miệng cười, biểu tình của Lận Chước quá buồn cười.

Thường ngày hắn nghiêm túc, không ai dám làm càn trước mặt hắn, vậy mà Thiệu Tình này, ở "trong mộng" làm càn còn chưa đủ, hiện giờ cũng to gan giống vậy.

Nhưng hắn không ghét dáng vẻ nàng cười rộ lên như vậy. Bình thường Lận Chước thích nữ tử đoan trang hiền thục, cười không hở răng. Thiệu Tình khiến hắn nghĩ đến Miêu Cương Thánh Nữ hạ cổ trùng hắn, Thánh nữ kia rất giống Thiệu Tinhd, xinh đẹp rạng ngời, nhưng ẩn dưới vẻ ngoài xinh đẹp là …chất kịch độc.

Thiệu Tình cười ra tiếng, liền cảm thấy có gì đó không ổn, nàng ngước mắt nhìn thấy Lận Chước có vẻ không giận, nàng thở dài nhẹ nhõm, vội lấy lòng mang tới một ly trà, đặt trước mặt Lận Chước.

"Điện hạ uống chút trà, có thể giải ngọt!" Ý cười trên mặt nàng còn chưa thu hồi hết, khoé miệng cong lên khiến tim Lận Chước rung động.

Lận Chước phát hiện mình thật sự không tức giận, hắn nhận lấy tách trà, nhíu mày cẩn thận suy nghĩ mối quan hệ hiện tại của hai người là gì.

Bọn họ là hai người xa lạ thân mật nhất, giữa hai người không quen biết nhau lại dùng tư thế nam nữ thân mật nhất để tiếp xúc nhau.

Cuối cùng hắn cũng thừa nhận, hắn thích thân thể nàng, hắn vô cùng hài lòng với thân thể này.

Hớp một ngụm trà, ánh mắt Lận Chước nhìn về phía Thiệu Tình, không hề che giấu sắc dục nơi đáy mắt.

Chương 40

Thiệu Tình uống thuốc xong, dược tính từ từ phát tác, đầu tiên là cơn đau căng tức ngực, tiếp theo là xương cốt bắt đầu bị châm chích.

Nàng nhìn Lận Chước, đôi mắt long lanh sáng ngời tỏ vẻ đáng thương. Cơn đau càng mãnh liệt chỉ cần ở cùng hắn là có thể giải được, nàng cần hắn để ngăn chặn đau đớn này.

"Điện hạ…" Tiếng gọi mềm mại như lông vũ nhẹ nhàng cào lên ngực Lận Chước, khiến trái tim hắn ngứa ngáy vô cùng.

Nam nữ ở cùng nhau, không có lời nói dư thừa, chỉ cần ánh mắt giao nhau là có thể hiểu đối phương muốn gì.

Hai người bọn họ phát sinh quan hệ đa phần là một người rơi vào trạng thái ý thức không tỉnh táo.

Miệng lưỡi Thiệu Tình khô khốc, tim đập nhanh. Thình thịch…thình thịch… âm thanh của cơ thể đập vào màng nhĩ, cả người nàng phủ một sắc hồng, mặt đỏ ửng, nửa bộ ngực cũng nhuộm một mảng màu hồng nhạt.

Làn da trắng nõn của Thiệu Tình nhanh chóng biến thành màu hồng nhạt, những mạch máu be bé hiện lên dưới lớp da gần như trong suốt kia.

Trong chớp mắt, Lận chước ôm Thiệu Tình vào trong ngực, thân hình nhỏ nhắn của nàng dán chặt lên người hắn. Cách mấy lớp vải

nàng cũng có thể cảm nhận được dục vọng của hắn đang bừng bừng sức sống chọc vào người nàng. Bởi vì trên lệch chiều cao cho nên nó không chút kiêng dè quấy phá trên bụng nàng, nó cọ tới cọ lui khiến hai chân nàng mềm nhũn không thể đứng vững.

Thân thể biết được sắp đến sẽ được giao hoan nên bất giác run rẩy. Lận Chước nâng cằm Thiệu Tình, thuận theo cảm xúc cúi đầu mút cánh môi mê người kia, giữa khoé môi nàng còn vương lại vị thuốc và đủ loại mứt. Hắn cảm thấy cho dù trên người tiểu cô nương này có vị gì thì dường như đều mang theo một hơi nóng kì quái.

Nụ hôn này dần mất kiểm soát, thứ Thiệu Tình muốn là loại mất khống chế này, để trong đầu không phải suy nghĩ gì, không có ngại ngùng e dè, mà là tuỳ ý nhận lấy sung sướng từ người hắn.

Cung nhân sớm đã lui ra ngoài, mặt bàn đã dọn sạch sẽ, nàng bị ấn trên bàn. Sau lưng là mặt bàn cứng rắn lạnh như băng, phía trước là thân thể nóng rực của nam nhân cường tráng. Váy nàng bị vén lên hông, tiết khố bị hắn thuận tay xé rách, tiếng quần áo sột soạt vang lên, dương v*t bừng bừng khí thế đầy uy hiếp chọc lên cửa huyệt ướt át của nàng.

"Ha…ưm…" Thiệu Tình nhịn không được rên lên, đôi mắt Lận Chước như hai đốm lửa, bộ dạng hắn như vậy e là lý trí đã bị thiêu đốt hết sạch.

Hắn cho rằng bản thân mình vô cùng chán ghét bộ dạng quyến rũ của nữ nhân, nhưng hiện tại hơi thở hắn dồn dập. Hắn cũng cật lực xem thường những tên ăn chơi trác táng chìm đắm trong sắc dục.

Nhưng hình như hắn rất hưởng thụ cảm giác chìm đắm trong sa đoạ này, mọi bình tĩnh trước giờ đều vứt hết, lâm chi ngọc thụ gì cũng sa vào vũng lầy sau mây mưa. Chính bản thân Lận Chước vẫn không tin được có một ngày hắn nổi lên ý xấu muốn trêu đùa nữ nhân hơn nữa là hắn cố tình làm còn vô cùng thích thú.

Quy đầu dường như có sinh khí, muốn vùi mình vào thiên đường mềm mại mịn màng kia, tận tình rong ruổi, làm cho nàng mê loạn phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều.

"Muốn không?" Hắn cố tình kiềm chế cảm xúc, dùng quy đầu cực đại chống lên cửa huyệt, thấm chút chất nhầy từ nàng tiết ra, cọ cọ lên hai mép thịt đầy đặn, làm cho hạ thân của nàng ướt sũng, thậm chí hắn còn lướt qua hoa hạch mẫn cảm nhất của nàng.

"A…" Thiệu Tình nhắm mắt, thân thể khao khát mãnh liệt tựa như có ngọn lửa thiêu đốt, chỉ có hắn mới có thể dập tắt được, nàng mong chờ nhưng hắn không cho. Không những không cho, hắn còn châm thêm củi, khiến ngọn lửa bùng cháy.

Bên trong đôi mắt mê mang xinh đẹp là vẻ nghi hoặc cùng đáng thương.

Bộ dạng thuần khiết hiểu chuyện khiến Lận Chước suýt chút nữa không giữ được mà lao vào chà đạp nàng. Hắn thấp giọng thở gấp, âm thanh khàn đục của hắn thời khắc này đối với Thiệu Tình vô cùng gợi cảm.

"Muốn không? Muốn Cô không?" Lận Chước hỏi lại một lần nữa.

Hai má Thiệu Tình đỏ dữ dội, sau khi hiểu ý nghĩa lời hắn nói, mặt nàng càng đỏ hơn. Lận Chước ấy vậy mà dụ dỗ nàng khẩu dâm, trước giờ nàng với hắn không có chuyện này, sao hôm nay lại vậy?

Mỗi một lần giao hoan, hai người chỉ ra sức chiến đấu, bây giờ Lận Chước dụ dỗ nàng như vậy, tim nàng thắt lại một chút, nàng không thể nói rõ đó là tư vị gì.

Thấy Thiệu Tình ngơ ngác, Lận Chước hơi hạ người xuống, côn th*t to lớn đi vào trong một chút, độ khoảng một đốt tay, nhưng lại không tiến vào, sau đó hắn móc lên, quy đầu liền cọ qua hoa hạch đã sưng tấy của nàng.

Một luồng điện xẹt qua khiến Thiệu Tình không thể chịu đựng mà run eo, chủ động dùng hạ thân cọ xát với côn th*t của hắn.

Lận Chước kiên nhẫn cọ nhẹ nhàng, mỗi lần hắn cọ qua âm đế, làm dấy lên cơn sóng, lý trí còn sót lại của Thiệu Tình chiến đấu với dục vọng, nhưng cuối cùng vẫn thua cuộc.

"A….ha….Muốn…..điện hạ….ta rất muốn…." Âm thanh nàng mang theo chút giọng mũi, đôi mắt yếu đuối đỏ ngầu vì dục vọng.

Lận Chước cũng không thể nhẫn nại được nữa, hắn hung hăng thọc thật sâu: "Vậy cho nàng, cho Tình Tình ăn hết được không?" Nhiệt huyết tăng cao, nhìn nữ nhân dưới thân, hắn cảm thấy càng nhìn càng vui, xưng hô thân mật đột nhiên thốt ra.

Tựa như từ khoảnh khắc đó trong cơ thể hắn như có thứ gì đó phá rào chui ra, dù thế nào cũng không quay đầu lại được, không có cách nào tiếp tục đối xử lạnh nhạt với nàng, không có cách nào sinh ác cảm với nàng.

Nhưng lúc này Lận Chước chưa phát hiện bản thân mình thay đổi, hắn bị dục vọng sai khiến. Phập…phập… đường đi bên trong đã được dịch ái bôi trơn, côn th*t mỗi một một lần đi vào đều phát ra âm thanh dâm mỹ.

"A…a…điện hạ….ư…" Lúc Lận Chước hung hăng đâm vào, hạt châu của Thiệu Tình tích tụ nhiều kích thích, trong khoảnh khắc bị côn th*t cắm vào âm đế liền đạt cao trào, thân thể run rẩy vì vui sướng. Nàng lơ đễnh gọi tên Lận Chước.

Sau khi đến Đông Cung, dần dà nàng cũng thấy rõ, nàng với Lận Chước quá chênh lệch, tình cảm trong lòng cũng đã nhạt nhoà, nhưng niềm vui xác thịt là trải nghiệm hoàn toàn mới, nàng cảm thấy như vậy rất tốt.

Thân thể nàng lên cao trào vẫn bị hắn thọc vào rút ra. Thiệu Tình ngẩng cổ không ngừng rên rỉ, trong cơ thể dường như có một đợt sóng nữa sắp ập đến, dữ dội hơn lần trước. Mỗi khi côn th*t to lớn đi vào đều kích thích cơn sóng lớn, những đường gân quấn quanh thân trụ cọ lên từng tấc thịt mẫn cảm đem lại cảm giác tê dại.

"Ha…a…." Hông Thiệu Tình căng cứng lên, nửa trên của hai người quần áo đoan trang thẳng thớm, nửa dưới lại kết dính làm một làm việc phóng đãng nhất của nam nữ.

Thiệu Tình cảm thấy ngực mình ngứa ngáy, sữa tiết ra bắt đầu ướt hết y phục của nàng.

Trước ngực Thiệu Tình thêu hai đoá hoa sẫm màu, hai má ửng đỏ, liên tục thở dốc: "Điện hạ…ngực ta căng quá…ngài mút cho ta có được không…" Vừa nói xong, Thiệu Tình liên tục phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Hơi thở Lận Chước nặng nhọc, kéo ngực áo nàng xuống, cởi yếm nàng, hai con thỏ trắng nhảy ra trước mặt hắn, sữa đã làm ướt hai bầu ngực kia, hắn thấp hèn cúi đầu liếm mút hai quả đào đã dựng thẳng đứng.

"Ưm…ư…" Tiểu huyệt bên dưới bị hắn dùng sức đâm vào, nhũ hoa bên trên bị hắn ra sức liếm mút, hai nơi mẫn cảm nhất của nữ nhân đều bị hắn kích thích. Trước mắt Thiệu Tình là một tràng pháo hoa nổ tung, bên trong lẫn bên ngoài tiểu huyệt đều bị cơn sóng tình ập đến, cả người nàng căng cứng, không ngừng rên rỉ.

Cảm giác được từng trận co rút của mị huyệt, Lận chước càng dùng sức đâm sâu, qua trăm cái, cảm giác tê dại từ xương cục chạy thẳng lên đỉnh đầu, hắn rùng mình một cái, khoái cảm mãnh liệt tiến tới, tinh quan mở ra, phóng thích tất cả vào trong nàng, một lượng lớn tinh dịch ấm áp bắn vào trong Thiệu Tình sau một hồi chết đi sống lại.

Chương 41

Thiệu Tình nằm trên người hắn một hồi lâu, Lận Chước nhớ tới câu nói "Dưới khóm mẫu đơn đành bỏ mạng, chết rồi làm quỷ vẫn phong lưu", hiện giờ nghĩ đến hắn không còn thấy lạ nữa.

Lận Chước lười biếng rời người Thiệu Tình đứng lên, hình ảnh dâm mỹ trước mắt khiến hắn kích động một hồi.

Trước nay hắn chưa từng nhận ra, hiện giờ cảm thấy thiếu nữ đồi núi nhấp nhô, nhìn kiểu nào dáng người cũng lả lướt động lòng người, từ bộ ngực phập phồng lên xuống, rồi chiếc bụng nhỏ bằng phẳng, đến chiếc mông mềm mại, cho đến miếng thịt ngọc trai nằm trên chiếc màn thầu, bảo hắn phải kháng cự mỹ cảnh nhân gian này thế nào đây?

Lận Chước nhẹ nhàng tách cánh môi bên dưới thoạt nhìn yếu ớt mất hết sức lực, lộ ra cửa huyệt còn đang co rút lại, bốn ngón tay tách mị huyệt ra.

"Điện hạ…" Chi dù gan Thiệu Tình có lớn, nhưng bị nam nhân căng huyệt đạo ra cũng khiến nàng bực bội. Nàng muốn khép hai chân lại, nhưng sức của nàng nào phải đối thủ của hắn?

Âm thanh của Thiệu Tình đối với Lận Chước vô cùng kiều mị, như một chiếc lông ngỗng quét qua trái tim hắn. Mị huyệt bị căng ra có vẻ như khiếp sợ liền co rút lại, tầng tầng lớp lớp mị thịt non mềm bên trong mơ hồ bị chất lỏng màu trắng đục bao phủ. Sau một hồi co rút, tinh dịch bên trong từ từ chảy ra, trong chốc lát cả căn phòng tràn ngập mùi xạ hương.

Đó là tinh dịch của hắn và mật thuỷ của nàng trộn với nhau, mùi hương này thuộc về hai người họ.

"Lãng phí…" Lận Chước đưa ngón tay khều ra, chất nhầy trắng đục kia chảy dọc theo đùi Thiệu Tình. Ngón trỏ của Lận Chước có ý đồ xấu chạm vào cái miệng bên trong, rồi móc ngược tinh dịch ra. Móc ra đến cửa huyệt hắn lại nhét lại tinh dịch vào, ngón tay dính đầy tinh dịch thọc vào rút ra mị huyệt nhợt nhạt kia.

Thường ngày ở trên giường, Lận Chước chỉ có cật lực đâm vào, nhưng hôm nay lại có vài thủ đoạn khiến Thiệu Tình không kịp phòng bị.

Ai nào ngờ, trước khi Thái tử ngọc thụ lâm phong kia đến tìm nàng, hắn đã ngắm nghía qua mấy quyển Tị Hoả Đồ. Trước giờ hắn không thèm để tâm tới, nhưng nay, đáy lòng hắn đã thừa nhận Thiệu Tình là nữ nhân của mình, thì hắn cũng muốn khi làm chuyện kia nàng cũng được thoải mái. Chuyện gì hắn cũng hiếu thắng, cho nên hắn hy vọng nữ nhân của hắn hài lòng với biểu hiện của mình.

Thiệu Tình không biết trong lòng Lận Chước đang tính toán điều gì, bằng không nàng cười vỡ bụng mất.

Tuy nàng không biết trong hồ lô hắn bán cái gì nhưng nàng bị chọc ngoáy như vậy thì rất khó chịu, ngón tay thon dài lập tức móc đến tận nơi sâu nhất, hắn dùng lực xoa ấn mặt trên của huyệt thịt dày đặc nếp nhăn kia, cả người nàng run rẩy, lượng lớn tinh dịch chảy ra ngoài, Thiệu Tình ngửa cổ ra sau rên lên một tiếng thật dài.

"A…..ưm…" Đôi tay Thiệu Tình che kín mắt mình, nàng không thể gặp người được mất, cái thân thể này không biết xấu hổ mà cứ phải ứng lại. Bị hắn trêu chọc, bụng dưới nàng nóng vô cùng, mị huyệt lại trở nên trống rỗng.

Hạ thân Lận Chước ngứa ngáy, dương v*t đang mềm nhũn từ từ

ngẩng đầu lên.

"Rất muốn sao?" Khoé miệng Lận Chước hơi cong lên. Tuy Thiệu Tình đưa tay che mắt nhưng qua kẽ tay nàng có thể thấy loáng thoáng biểu tình của Lận Chước.

Diện mạo của Lận Chước không thể chê vào đâu được, bình thường hắn rất ít khi cười, khi hắn cười rộ lên có thể làm người khác thần hồn điên đảo. Chỉ là vẻ mặt sủng bịch của hắn khiến Thiệu Tình cảm thấy không đúng lắm.

"Muốn không?" Lận Chước rút tay ra, bắt đầu xoa ấn hạt trân châu khao khát được yêu thương bên ngoài, hắn xoa khoảng bốn năm vòng Thiệu Tình liền chịu không nổi.

"Muốn…muốn…điện hạ….đau ta…" Nàng muốn, nàng muốn thân thể này được an ủi.

Lận Chước hài lòng rút ngón tay ra, Thiệu Tình không nhịn được nâng eo lên một chút, trên mặt lộ vẻ mất mát.

Nhìn thấy biểu tình mất mát của Thiệu Tình, Lận Chước vô cùng hài lòng, dương v*t cương cứng phấn khích xoay vong quanh: "Về phòng ngủ tiếp tục!" Giọng nói hắn khàn đặc.

Thiệu Tình cảm thấy vô cùng trống trải, nhưng lại không muốn cầu xin hắn, nàng cử động thân mình, nàng loạng choạng tiếp đất, đôi chân vô lực đang muốn bước đi thì Lận Chước ôm lấy nàng từ phía sau, thân thể hai người một lần nữa lại dán chặt lấy nhau, hai tay hắn choàng lên phía trước nắm lấy ngực nàng. Lúc sau nàng đã mặc lại y phục, hắn vuốt ve đầu v* qua lớp vải mỏng.

"Điện hạ…" Trên người không được giải toả lại bị hắn đùa bỡn như vậy Thiệu Tình cảm thấy càng thêm khó chịu, nàng hờn dỗi kêu lên.

Lận Chước không để ý tới kháng cự nho nhỏ này của nàng, một tay

tác oai tác quái trước ngực nàng, một tay vén váy nàng lên. Bên dưới váy Thiệu Tình trống rỗng, khi váy bị vén lên, nàng thật sự rất lạnh, thân thể không chịu được khẽ run lên.

Lận Chước đỡ nghiệt căn đang căng cứng, tìm thấy đường đi quen thuộc, hắn thúc một cái, toàn bộ gậy th*t đã đi vào.

"A…." Ở dưới bị Lận Chước đột ngột xâm nhập vào, hai chân Thiệu Tình như muốn mềm nhũn, toàn bộ phía dưới của nàng đều bị dương v*t to lớn của hắn căng ra, Thiệu Tình rên lên: "Căng quá….khó chịu…"

"Ngoan! Đợi Cô đâm vào một lúc nữa thì sẽ không khó chịu nữa!" Giọng nói của Lận Chước truyền tới tai nàng từ phía sau. Thiệu Tình không dám tin, Lận Chước cao ngạo lạnh lùng mà có thể nói ra những lời hạ lưu đến vậy.

Trong lúc ngại ngùng, trong lòng nàng dấy lên hưng phấn.

Lận Chước vỗ nhẹ bên chân Thiệu Tình: "Đi!"

Thiệu Tình nghi ngờ: "Cứvậy mà đi sao? Lỡ như có người nhìn thấy thì sao?"

"Yên tâm, mọi người đều lui xuống cả rồi, Cô không dùng nô tài không biết thức thời, muốn ở lại nhìn chủ tử ân ái sao?"

"Đi thôi!" Hắn lại đánh lên cánh mông của nàng, tuy không đau nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cái đánh này vừa hạ xuống, côn th*t bên trong cơ thể nàng đảo lắc: "A….ư…" Thiệu Tình phát ra tiếng rên rỉ, nàng tiếng về phía trước vài bước, Lận Chước đi sát phía sau, trong lúc đi, mặc kệ những ma sát tự nhiên kia, hắn vẫn cố ý thúc người tới khiến thân thể Thiệu Tình bủn rủn.

Hai người đi tới cửa, còn phải đi qua một đoạn hành lang dài mới đến được phòng ngủ.

Tâm tình Thiệu Tình gấp gáp, váy đã rũ xuống, từ chính điện nhìn tới sẽ không thể nhìn ra phong nguyệt bên dưới của hai người đáng xấu hổ cỡ nào.

Nhưng từ bên cạnh tiến đến thì có thể nhìn thấy nam nhân kia dính sát vào nàng, từng nhịp từng nhịp đưa đẩy. Đèn lục giác cung đình treo trên cao, chiếu sáng đường đi cho hai người. Thân thể Thiệu Tình lung lay bước đi, ánh đèn kia cũng lung lay nhìn nàng.

"Điện hạ….a..ưm…" Lận Chước đẩy đến thật sâu, đỉnh quy đầu chạm vào nơi sâu nhất ở hoa tâm, côn th*t nghiền ép từng tấc mị thịt bên trong, mở ra lối đi bên trong tiểu huyệt, cảm giác tê dại ập đến, âm thanh rên rỉ mang theo giọng mũi của Thiệu Tình có chút đáng thương.

"Muốn nữa….a…" Một bước rồi lại một bước, mỗi bước đâm một phát, Thiệu Tình dường như không còn đứng nổi nữa, cả người căng cứng, la hét nức nở.

"Được thôi!" Lận Chước cũng cảm nhận được mị huyệt kia đã bắt đầu co rút lại, đi được nửa đường cũng sắp đến phòng, nàng cố gắng nhịn nhưng giờ đã không thể nhịn nổi.

Lận Chước giữ hông nàng để nàng dựa vào lan can, từ phía sau hắn đâm vào điên cuồng. Cảnh vật trước mắt Thiệu Tình mờ ảo, tiếng rên rỉ bị đẩy đến đỉnh điểm, pháo hoa trong đầu nổ tung ra, lý trí không cách nào kiểm soát được, chỉ có thể tiếp tục rên rỉ.

"Sắp đến phòng ngủ rồi, còn mười bước nữa. Tình Tình cố gắng lên!" Lận Chước đưa tay vuốt ve gương mặt nàng.

"A…ha….a…" Cao trào vừa đến, mỗi bước đi của nàng khiến mị

huyệt bên trong siết chặt, đến khi đến cửa phòng ngủ, Thiệu Tình đã nức nở cầu xin: "Điện hạ, tha cho ta đi…a…."

Chương 42

"Yếu đuối!" Lận Chước khẽ gặm đầu vai nàng, cái gặm nhấm nhẹ nhàng này khiến thân thể Thiệu Tình run lên, nàng nhịn không được hít sâu một hơi, khoái cảm trên người dâng cao vượt quá sức chịu đựng của nàng.

Cuối cùng Lận Chước cũng xót nàng.

Bóc!

Lúc Lận Chước rút dương v*t ra, âm thanh kia vang lên, không có côn th*t lấp kín, lượng tinh dịch chảy xuống dọc theo chân Thiệu Tình rơi xuống đất, tạo thành vũng nhỏ trắng đục.

Lận Chước bế ngang tiểu cô nương lên, sải bước đến giường, tiếp theo đặt nàng trên giường. Sắc trời tối dần, đầu giường nạm một viên dạ minh châu thật lớn, khi mở nắp ra, ngay lập tức ánh sáng rực rỡ chiếu lên rèm giường, soi sáng mọi thứ.

Lận Chước thuận tay cởi giày vớ của nàng ra, sau đó đá chiếc ủng bằng da trên chân mình rồi leo lên giường, buông rèm xuống.

Thiệu Tình nằm trên giường thở hổn hển, nội tâm có chút bất an, nàng cảm thấy biểu hiện của Lận Chước hơi kỳ quái. Một Lận Chước như vậy, ngược lại khiến nàng có chút căng thẳng.

Đương lúc lòng dạ lo âu, tay chân nàng cũng không biết phải đặt ở đâu, chỉ có thể kéo chăn gấm lên phủ qua đầu, hy vọng có thể tránh né được ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Thường ngày Thiệu Tình luôn kiên cường trước mặt hắn, khó thấy được bộ dạng nàng như vậy, Lận Chước cảm thấy trái tim ngứa ngáy vô cùng.

Thời điểm hắn để Thiệu Tình tiến vào Đông điện thờ phụ, hắn còn nghĩ thỉnh thoảng sẽ triệu tẩm nàng, tuyệt đối không ngủ lại. Nhưng hiện giờ, hắn đã nhận ra, trong mối quan hệ này, mặc kệ hắn suy diễn thế nào cũng không đấu lại khao khát từ sâu thẳm đáy lòng.

Lận Chước kéo chăn gấm trên đầu Thiệu Tình ra, nàng nhắm chặt con mắt, đôi mi khẽ run lên, lúc kéo chăn ra, mắt nàng nhắm càng chặt hơn.

Lận Chước thấy vậy liền bật ra tiếng cười khẽ, Thiệu Tình chỉ cảm thấy có gì đó ngưa ngứa dọc sống lưng chạy lên tới đỉnh đầu.

Lận chước cũng không vội để nàng mở mắt, ngược lại hắn thong thả cởi từng lớp áo trên người nàng. Vài lần trước thị tẩm, nàng đã từng bị cởi sạch rồi nâng qua cho hắn, cũng từng bị hắn thô bạo xé rách y phục cung nữ, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn từ tốn cởi đồ cho nữ nhân.

Tay chân hắn hơi vụng về, nhưng hắn lại vô cùng thích thú với quá trình này. Thiệu Tình không phản kháng, chỉ nghiêng đầu đi, âm thầm biểu lộ sự kháng cự yếu ớt trong lòng mình.

Nàng không muốn ở bên cạnh hắn, cho nên nàng có thể chấp nhận Lận Chước đối xử thô bạo với mình, nàng không muốn hắn ôn nhu thương hại nàng.

Không bao lâu sau, Thiệu Tình đã trần truồng nằm đó, Lận Chước lại cởi bỏ y phục trên người mình.

Hai người đã da kề da rất nhiều lần, ngoại trừ lần đầu tiên thô bạo trong đêm đen kia thì quần áo của Lận Chước luôn trong trạng thái

chỉnh tề. Lúc ở bên trong thùng tắm hắn cũng gần như không mặc gì, nhưng lúc đó Thiệu Tình cho rằng đó là giấc mơ.

Bàn tay to lớn của Lận Chước mơn trớn chiếc vai trần của Thiệu Tình, bên trên nổi lên những đốm da gà li ti. Hắn quan sát biểu tình trên mặt Thiệu Tình, hắn nhận thấy nàng đang cố chịu đựng, và vô cùng cảnh giác với hắn.

Kể từ khi nữ nhân này nói thật lòng mình ra, biểu tình của nàng như có ý muốn phân rõ giới hạn với hắn, hai người đã thân mật đến vậy, còn muốn phân rõ giới hạn được sao?

Thời khắc này, Lận Chước sẽ không để cho nàng có cơ hội tách ra khỏi hắn. Nếu muốn chia lìa thì cũng đợi đến ngày cổ độc được giải, còn trước đó nàng vẫn sẽ là nữ nhân của hắn.

Mà đã là nữ nhân của hắn thì sẽ phải ở dưới thân của hắn, chỉ có thể trầm luân cùng với hắn.

Sau khi giải được độc, ngươi đi Dương Quan của ngươi, ta về cầu Độc Mộc của ta, không còn liên quan gì nhau.

Nghĩ đến sau ba tháng phải chia lìa, đáy lòng hắn có chút chua xót không nói nên lời, hắn biết rõ chuyện vốn nên như thế, song lại hy vọng có thể thay đổi gì đó.

Lận Chước thở dài một hơi, áp lực lạ thường đè trong lòng, hắn nên chuyên tâm với con mồi đẹp trước mắt thì hơn.

Lận Chước quả là thợ săn đầy kiên nhẫn, sau khi cởi bỏ quần áo trên người Thiệu Tình, hắn cúi đầu mút liếm cổ nàng, chiếc cổ trắng ngần còn lưu lại dấu vết hoan ái lúc trước. Hắn liếm một đường tới xương quai xanh, dùng lưỡi khắc hoạ vân xương nổi lên. Tiếp đó hắn hôn tới cặp thỏ trắng mềm, dùng sức mút nụ hoa lặng yên bên trên, sữa đã bị Lận Chước mút hết, song, môi lưỡi hắn vẫn cứ trêu đùa cùng với hạt đậu. Thiệu Tình cảm thấy ngực tê dại, sữa lại bắt

đầu chạy rần rần bên trong.

"A…" Nhịn không nổi, cuối cùng Thiệu Tình cũng bật ra tiếng rên rỉ, đôi mắt ướt át của nàng mở ra, bộ dáng thẹn thùng của nàng vô cùng động lòng người.

Lận Chước ngước mắt lên, sắc dục trong mắt càng rõ rệt, hắn lại cười khẽ, giọng khàn đục: "Bây giờ mới ngại ngùng, có phải đã muộn rồi không?"

"Điện hạ, che viên dạ minh châu này đi…" Thiệu Tình chưa từng nhìn kỹ thân thể hắn, ngay cả trong mộng xuân kia nàng cũng không dám. Tuy rằng nàng lớn mật thật nhưng ít nhiều gì cũng biết e thẹn.

Thiệu Tình tự lừa dối mình nghĩ, Lận Chước cũng chưa bao giờ nhìn kỹ thân thể nàng. Nhưng thật ra thị lực ban đêm của Lận Chước rất tốt, ngay từ lần đầu tiên, thân thể nàng đã bị Lận Chước nhìn thấy hết, thấy rất rõ ràng.

"Sao phải che, với quan hệ của chúng ta, có cái gì không thể nhìn sao?" Lận Chước trêu chọc.

"Là quan hệ gì?" Thiệu Tình cảm thấy giữa bọn họ chẳng có quan hệ gì cả.

Nghe Thiệu Tình nói, Lận Chước cảm thấy tức giận: "Quan hệ gì?" Hắn bóp một bên vú nàng, sữa bắn tung toé lên thân hai người. Thiệu Tình vô ý nhìn đến tấm ngực trần của Lận Chước, lại lướt qua chiếc bụng nhỏ của hắn, mặt nàng như có ngọn lửa thiêu đốt, nóng kinh khủng.

"Quan hệ của chúng ta rất sâu, sữa của nàng, Cô đã uống, huyệt của nàng Cô cũng đã đâm, nàng nói xem chúng ta là quan hệ gì?" Lận Chước kéo tay Thiệu Tình đặt giữa háng mình, đây là lần đầu tiên Thiệu Tình chạm đến vật kia của hắn, nàng vội vã muốn rút tay

về.

Nhiệt độ nơi đó rất cao, vừa cứng vừa lớn, nhưng cảm giác da rất mỏng lại dính dính, trên người nữ nhân không có bộ phận nào có cảm giác như vậy cả.

"Vâng…có quan hệ…điện hạ là…nam nhân… của thần nữ!" Thiệu Tình thật sự không thể tìm ra được từ ngữ để định nghĩa quan hệ của hai người, cuối cùng dùng hai từ "nam nhân" để kết luận. Lận Chước lại vô cùng hài lòng với đáp án này, hắn buông tay nàng ra.

Lận Chước cầm cái gối lót ở dưới hông nàng, sau đó mở rộng hai chân nàng ra, tiếp đó đỡ cây gậy hung hãn của mình cắm vào đến nơi sâu nhất, cứ vậy thọc vào rút ra.

Từ góc độ của Thiệu, khi hắn đâm vào nàng có thể loáng thoáng nhìn thấy đồ vật thô dài ra vào bên dưới nàng, còn ở góc độ của Lận Chước, hình ảnh dâm mĩ bày biện ra trước mắt.

Âm hộ đầy đặn kia bị hắn chiếm đoạt, dương v*t to lớn căng tiểu huyệt ra theo hình dạng của nó, hai cánh hoa cũng bị hắn chèn ép đến biến dạng, cánh bướm đáng thương buộc ngậm lấy thân gậy hung ác kia.

"Ha….a…" Thiệu Tình bất chấp thẹn thùng mà rên rỉ, trong cơ thể nàng như có ngọn lửa đang bùng cháy, ngọn lửa này chỉ có Lận Chước mới có thể dập tắt được.

Bạch…bạch…âm thanh thân thể va chạm nhau vang lên dữ dội quanh quẩn trong màn giường, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng thở dốc của hai người.

Lận Chước vốn định kéo nàng trầm luân, nào ngờ hắn mới là người lún nào vũng lầy, đêm nay hắn chẳng những ở lại tẩm điện, còn hết lần này đến lần khác rót tinh dịch vào trong nàng.

Cuối cùng, nhìn gương mặt yên bình đang say giấc nồng của nàng, hắn sai cung nhân đem đổ thuốc tránh thai đi.

Hắn không muốn đối mặt với suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình cho nên hắn giao hết thảy mọi chuyện cho trời xanh.

Từ khi Thiệu Tình dọn vào Đông điện thờ phụ, đêm nào Lận Chước cũng ngủ lại ở đây, không còn ngủ ở chủ điện nữa.

Lận Chước sủng ái Thiệu Tình, dường như mọi người ở Đông Cung đều biết.

Chương 43

Nhìn thái độ của Lận Chước với Thiệu Tình, những cung nhân đã quen với gió chiều nào theo chiều nấy đều cúi đầu trước nàng, dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than trong tuyết lại khó.

Thiệu Tình luôn để ý đến Trúc Ngữ đã đi đâu, dù rằng nàng ta được Lâm Nguyên Cẩn nhờ vả nhưng Trúc Ngữ là người bên cạnh chăm sóc Thiệu Tình những ngày nàng sốt. Nàng vẫn có vài phần nhớ ơn Trúc Ngữ, chỉ nghĩ rằng nếu có thể gặp lại, tốt xấu gì nàng cũng có chút dư dả, thưởng cho ít bạc cũng xem như bù đắp công lao Trúc Ngữ chăm sóc Thiệu Tình nhiều ngày.

Hiện tại, Thiệu Tình đã ở Đông Cung hơn nữa tháng cuối cùng cũng gặp lại tiểu cung nữ ngày nào làm bạn với nàng khi nàng khốn khó nhất.

Trong lòng nàng có chút áy náy,Trúc Ngữ từng hầu hạ nàng, mà nàng lại không quá để tâm, nhiều lần muốn hỏi Trúc Ngữ đã đi đâu, nhưng quay qua quay lại liền quên mất.

Trúc Ngữ là cung nữ Tam đẳng, hiện giờ vẩy nước quét sân trong hoa viên Đông Cung, nàng phụ trách hoa viên gần cây cầu vòm.

Cảnh vật ở Đông cung vô cùng cứng nhắc, giống như con người Lận Chước. Trong hoa viên này chẳng có bất kì hoa thơm cỏ lạ nào, nhưng lại có đủ loại cây cảnh, Trúc cảnh, Tùng cảnh, Bách cảnh được cắt tỉa gọn gàng. Lận Chước cũng thích Mai, trong vườn mai có trồng một nhánh lớn.

Cung nữ vẩy nước quét sân làm việc rất cực nhọc, dù cùng là cung nữ tam đẳng nhưng bọn họ nhìn nàng như những thứ hạ đẳng, chỉ hơn công việc giặt giũ quần áo.

Thiệu Tình không phải người lắm điều, nhưng nàng loáng thoáng nghe được có một số người ở Đông Cung bị thay đổi, những người nàng đã gặp trước đó không còn quanh quẩn trước mặt nàng nữa.

Nghĩ đến Trúc Ngữ không phạm lỗi gì lớn, nên giữ nàng lại, cũng không tốn kém gì.

"Nô tỳ tham kiến Ngôn cô nương!" Nhìn thấy Thiệu Tình, Trúc Ngữ cúi đầu hành lễ, thái độ nàng không cung kính quá mức lại vô cùng xa cách.

"Trúc Ngữ!" Nhìn thấy Trúc Ngữ, trong lòng Thiệu Tình vui mừng, nhìn khoé miệng nàng cong lên thì có thể nhận ra.

Trúc Ngữ cố ý che đi sự khó chịu trong lòng, nhưng Thiệu Tình vẫn nhận thấy sự khác thường của nàng.

"To gan! Ngôn cô nương gọi ngươi, ngươi đang tỏ thái độ gì?" Thiệu Tình nhìn ra đương nhiên Tử Ninh cũng nhìn ra, nhìn qua Trúc Ngữ tỏ vẻ vô cùng cung kính nhưng thực chất thái độ nàng không tốt.

Tử Ninh được Bao cô cô đặc biệt chọn ra để đến hầu hạ Thiệu Tình, tính cách nàng nhanh nhẹn, bộc trực lại bênh vực chủ tử, nhìn thấy thái độ bất kính trên mặt Trúc Ngữ, tính khí nóng nảy liền bộc phát.

Với thân phận đó, Trúc Ngữ không thể gánh nổi hậu quả, nhưng lại không quản được cảm xúc của bản thân, ban đầu nàng oán trách liếc mắt với Thiệu Tình, sau nàng quỳ phụp xuống đất, dập đầu với Thiệu Tình: "Nô tỳ sai rồi, nô tỳ khấu đầu với Ngôn cô nương, mong Ngôn cô nương đại nhân đại lượng tha cho nô tỳ lần này!"

Thấy Tử Ninh còn chưa hài lòng, Thiệu Tình trấn an nàng: "Được

rồi! Được rồi!" Ở đây không phải ai cũng thích mình, bỏ đi.

"Đứng lên đi!" Thiệu Tình không mặn không nhạt nói.

Trúc Ngữ lưỡng lự một hồi, nàng ta không đứng dậy, ngược lại ngẩng đầu nhìn Thiệu Tình, lấy hết can đảm chất vấn: "Ngôn tiểu thư bây giờ sống tốt như vậy có từng nhớ đến Lâm thị vệ đã đối xử với ngài ra sao không? Bởi vì liên quan đến ngài mà Lâm thị vệ và ngoại tổ mẫu của ngài ấy đều…" Trúc ngữ chưa kịp chải chuốt câu từ, nói một nửa rồi dừng lại, nói thêm nữa sẽ thành nghị luật chuyện của chủ tử, hình phạt không chỉ ăn gậy là xong.

Trúc Ngữ chưa nói dứt lời, Thiệu Tình cũng hiểu được đại khái, sự tình bắt nguồn từ việc Lâm Nguyên Cẩn bênh vực kẻ yếu.

Thiệu Tình nhìn Trúc Ngữ, nàng biết nhân sự ở Đông Cung vừa trải qua một trận thanh tẩy, nhưng nàng không cảm thấy xót thương Tu ma ma chút nào. Người người đều nịnh nọt bà nhưng bà lại ỷ thế hiếp người không chút nương tay, thì cũng nên chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Không thể vì bà ta là mẫu thân của ai, ngoại tổ mẫu của ai, hoặc là thân thích với ai mà được đặc cách.

Thiệu Tình cảm thấy không thể vì Lâm Nguyên Cẩn giúp mình mà phải chịu đựng người khác chà đạp, tóm lại Tu ma ma vì hành vi vô phép tắc của mình nên phải chịu phạt, chứ không phải bà ta bị phạt vì Ngôn Thiệu Tình nàng.

"Ta có từng ép Tu ma ma phạm sai lầm sao?" Câu hỏi này của Thiệu Tình không lưu lại chút tình người nào, ác danh quanh năm suốt tháng vẫn còn là vì nàng thành thật, chuyện gì cũng nói thẳng, nàng đã từng khiến quận chúa váy áo lòe loẹt khóc lóc giận dỗi, nàng phê phán công tử ăn chơi trác táng không đáng một đồng khi bày tỏ lòng thành với nàng. Có một điều, không một ai để ý đến, nàng chưa bao giờ gây khó dễ cho bất kì người nào yếu thế hơn nàng.

Nàng không khinh người, cũng không cho phép bất cứ ai khinh

nàng, tựa như câu nói năm đó Lận Chước đã nói: "Ngươi không thể mãi dựa vào người khác được, ngươi phải mạnh mẽ lên!" Nàng nghe theo Lận Chước, trở thành người mạnh mẽ, không chờ người khác đến cứu.

Chương 44

"Chuyện này…" Trúc Ngữ đã nghĩ ra rất nhiều lời để chỉ trích Thiệu Tình, nhưng vì thái độ này của Thiệu Tình nàng nói không nên lời.

"Trúc Ngữ, ta khuyên ngươi một câu, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không được nói bậy, nếu không, sớm hay muộn cũng mang họa sát thân, người phạt Tu ma ma là Thái tử, Thái tử hành sự minh bạch, phạt người ắt có lý do, nếu ta cảm thấy áy náy với Tu ma ma, thì chẳng phải đang gián tiếp nói Thái tử xử sự bất công sao?"

Trúc Ngữ sửng sốt, nàng nghĩ thế nào cũng không thể ngờ Thiệu Tình sẽ phản ứng thế này, chỉ là qua thời gian oán khí tích tụ trong lòng nàng. Ở chung với Thiệu Tinh nàng cũng có chút hiểu tính Thiệu Tình, đều không phải là quả hồng mềm mặc người bóp nắn, Trúc Ngữ biết tính tình Thiệu Tình tốt nên mới không kiêng kị lời nói.

"Không phải? Lâm thị vệ vì ngài nên đến trước mặt Thái tử nghị luận, bị đánh hai mươi gậy, ngài nói xem chuyện này là thế nào? Mấy hôm nay ngài đã nhìn đến chưa? Có quan tâm gì không? Hay là ngài đã làm chủ tử rồi nên…"

Bốp!

Lời Trúc Ngữ chưa nói xong, Tử Ninh đã giáng xuống một cái tát.

"Nếu ngươi biết tiểu thư đã là chủ tử vậy thì ngươi nên ngậm miệng lại!" Kỹ thuật tát tay của cung nhân vô cùng lợi hại, mặc kệ là đánh thật hay giả đều có lực, và có tiếng, tốc độ chớp nhoáng, vô cùng chuẩn xác.

Cái tát này của Tử Ninh ý bảo Trúc Ngữ đừng nói nữa, vừa là trách phạt, vừa là bảo vệ. Nếu Trúc Ngữ nói thêm nữa, sợ là mười mạng cũng không đủ, chẳng trách năm đó thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, đều nói những lời không nên nói.

Thiệu Tình hiểu nên tỏ thái độ, liền nói: "Trúc Ngữ làm trái ý, phạt vả miệng mười cái!"

"Vâng!" Tử Ninh lĩnh mệnh, nàng biết Thiệu Tình không muốn đả thương nàng ta, nên chín cái còn lại đánh đều có kỹ xảo, âm thanh vang dội nhưng không đau nhiều!

Sau khi bị đánh Trúc Ngữ thút thít rời đi, Thiệu Tình thở dài một hơi nghĩ lát nữa sẽ cho người đưa thuốc với bạc đến, coi như hoàn thành đoạn nhân duyên ngắn ngủi.

Bất luận vẻ mặt nàng bình tĩnh thế nào, thì tâm tình của nàng cũng bị ảnh hưởng. Cuối cùng nàng cũng biết vì sao khi nàng bệnh dậy mọi người đều lén lút đàm tiếu, cũng biết vì sao Lận Chước đột nhiên đối xử tốt với nàng.

Vừa rồi nàng còn hùng hồn nói Lận Chước thưởng phạt phân minh, nhưng khi Trúc Ngữ phản bác liền giống như cái tát đánh lên mặt nàng, Thiệu Tình yên lặng, vừa đi vừa nghĩ…

May mà Thiệu Tình không phải là người suy nghĩ không đâu, trong chốc lát bực tức tích tụ trong lòng nàng đã tiêu tan đi hết.

Nghĩ đến, cho dù Lâm Nguyên Cẩn thật sự sẽ đi nói chuyện với Lận Chước vì giúp nàng nhưng việc Lận Chước phạt hắn tuyệt đối không phải vì nàng, nàng không quan trọng đến vậy. Lâm Nguyên Cẩn bị phạt, chỉ e là hắn đã phạm phải kiêng kị nào đó của Lận Chước.

Đối với suy nghĩ của những chủ tử tôn quý, Thiệu Tình đoán không sai, Ngôn Quốc Công và Liên Dung đều là loại người này.

Suy nghĩ này khiến Thiệu Tình có chút hụt hẫng. Không biết từ khi nào, hình tượng anh hùng của hắn sụp đổ trong nàng, bị nàng đem ra so sánh với con sâu bại hoại trong lòng.

Dù sao Lận Chước cũng từng có ơn với nàng, nàng cũng từng có hi vọng với hắn.

Ngực Thiệu Tình nhói đau, nàng cảm thấy tự ngược bản thân thế này thật điên rồ.

Mấy ngày nay Lận Chước đối xử tốt với nàng, tốt đến mức nàng suýt lừa dối lý trí mà đắm chìm trong nó. Nàng cảm thấy thật xấu hổ khi cố tình quên đi thân phận của hai người, nàng làm bộ như bọn họ là đôi tân phu thê, hắn ôn nhu mỉm cười như vậy là vì hắn thích nàng.

Nhưng hiện thực là, những người đối tốt với nàng đều chướng mắt hắn.

Suy nghĩ tiêu cực bủa vây, Thiệu Tình không có tâm tình dạo hoa viên, bước chân trở về: "Tử Ninh, ngươi biết hiện giờ Lâm đại nhân đang ở đâu không?"

"Nô tỳ cũng không rõ phiên trực của thị vệ, hay để nô tỳ sai người đi hỏi?"

"Không cần đâu!" Thiệu Tình ngăn cản, dù sao hôm nay cũng không có việc gì, nàng đi loanh quanh tìm kiếm xem sao. Dù thế nào nàng cũng mang danh là nữ nhân của Thái tử, giờ đi hỏi thăm Lâm Nguyên Cẩn thì có người nào gây khó dễ được nàng?

Chương 45

Gần đến giờ Tỵ, sáng nay có buổi thiết triều, tuy thân thể Lận Chước không tốt nhưng hắn đã vội vàng bắt đầu thượng triều, song hắn chưa thể đến nha môn để giao việc, cho nên hiện tại hắn đang ở thư phòng. Thiệu Tình tản bộ vòng qua, cung nhân nhìn thấy nàng liền nhiệt tình đi bẩm báo, nàng quơ tay, bộ dạng vô cùng có ý thức: "Ta chỉ đến nhìn chút thôi, xem thử điện hạ đã hạ triều chưa!"

Nói thì nói như vậy, nhưng kỳ thật nàng có liếc mắt nhìn xem Lâm Nguyên Cẩn có ở thư phòng hay không, tiếp đến nàng đến mấy nơi thường ngày có thể Lâm Nguyên Cẩn sẽ đến, đáng tiết vận nàng không tốt lắm, không thấy bóng dáng hắn đâu.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Thiệu Tình đi ra phía sau Tráo phòng tìm.

Vừa đến nơi ở của thị vệ, nơi này tràn ngập mùi nam nhân, bọn thị vệ nhìn thấy nàng đều vội vàng tránh đường, Thiệu Tình dễ dàng đến được tiểu viện của Lâm Nguyên Cẩn. Thân là trưởng thị vệ nên hắn cũng có chút đặc quyền, tất cả thị vệ chỉ có hắn được ở tiểu viện riêng biệt, cấu tạo giống toà nhà hai tầng, đi vào viện có một cái sân rộng, trong sân đóng mấy cọc gỗ. Lâm Nguyên Cẩn đang ở trong sân luyện thương, thương pháp của Lâm Nguyên Cẩn vô cùng tuyệt diệu, người thương hợp thể, động tác tựa như nước chảy mây trôi.

Thiệu Tình dừng bước thưởng thức, tâm tình cũng buông lỏng, xem ra hai mươi gậy cũng không đả thương hắn nhiều.

"Ngôn tiểu thư!" Lâm Nguyên Cẩn luyện thương đến nhập thần, lúc

phát hiện Thiệu Tình đến, hắn vội thu thương lại.

"Thương thế Lâm đại nhân thế nào rồi?" Thiệu Tình mở miệng hỏi.

Động tác của Lâm Nguyên Cẩn khựng lại, tiếp đó hắn thở dài: "Cùng lắm chỉ là hai mươi gậy thôi, Thái tử đã ban thuốc, lại cho 10 ngày nghỉ, chỉ mới nghỉ 3 ngày đã không việc gì rồi!" Cho dù quan hệ của hắn với Lận Chước có đặc biệt hơn người khác đi chăng nữa nhưng lần này xác thật là hắn đã nói những lời không nên, nếu gặp chủ tử khác, thì cho dù hắn bị đánh chết cũng không oan.

"Nhìn cũng không tồi, có thể luyện thương là tốt rồi!" Trúc Ngữ nói những lời oán hận làm Thiệu Tình cho rằng Lâm Nguyên Cẩn bị thương nặng lắm, xem ra cũng không nghiêm trọng gì.

Lâm Nguyên Cẩn dùng tay áo lau mồ hôi, thật may hôm nay hắn không cởi trần.

"Vì sao bị đánh?" Thay vì nghe người khác nói, Thiệu Tình muốn nghe hắn nói: "Vì ta sao?" Nàng hỏi thẳng thừng

Kỳ thật, Lâm Nguyên Cẩn hy vọng hắn bị đánh vì nàng, nhưng hắn biết, là vì hắn nhất thời không quản được miệng mình, nói lời không nên nói. Lâm Nguyên Cẩn và Lận Chước từ nhỏ đã có giao tình, một ngày kia vì Thiệu Tình, hắn lại chạy đến trước mặt Lận Chước nói sự thật.

Lận Chước nhìn bề thế nhưng thực tế lại không được thánh thượng yêu thương, người biết việc này không nhiều. Bên ngoài hai phụ tử vẫn là phụ từ tử hiếu, nhưng Lận Chước biết, vì hai bảo bối của quý phi kia, Lận Chước đã nhiều lần bị đánh lén. Từ sau khi Tiên hoàng ốm đau nằm liệt giường, mỗi bước đi của Lận Chước đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ bước sai, phía trước sẽ là vực sâu vạn trượng. Lâm Nguyên Cẩn biết rõ núi có Hổ, biết hướng đi của Hổ, lại đi chọc vào tâm can của Lận Chước, chọc trúng tổ ong vò vẽ.

“Không phải, là ta nói năng không chừng mực, đi quá giới hạn, Thái tử điện hạ xử lý theo lẽ công thôi!” Thậm chí có thể nói rằng hắn đã giơ cao đánh khẽ rồi, hình phạt này để Lận Chước lập ra cái quy củ, đánh là đánh, nhưng không đả thương đến gân cốt, dưỡng một hai ngày sẽ khỏe lại.

Thiệu Tình nghe Lâm Nguyên Cần nói, những gợn sóng trong lòng cuối cùng cũng yên ả lại, nhưng những gì Trúc Ngữ chỉ trích, nàng vẫn để tâm.

Nhớ tới thân phận của Lận Chước, nàng liền xua đi cảm giác ấm áp trong lòng. Tựa như con hổ nhận nuôi một con mèo, nuôi một hồi lâu con mèo liền cho rằng hổ kia cũng là mèo, đợi đến lúc nhìn thấy con hổ giận dữ, lúc này mới sực nhớ ra, bản thân mình chỉ là đồ chơi trong tay con hổ kia mà thôi.

Nàng gạt bỏ tạp niệm trong lòng, nhớ rõ thân phận của nàng mới có thể giữ vững được trái tim mình.

Chương 46

Lúc Thiệu Tình còn ở phủ Quốc Công, mỗi khi phiền lòng nàng sẽ đi luyện võ, có thể nói trong những quý nữ trong kinh thành, nàng có thể xưng là tướng môn hổ nữ. Hiện giờ lòng nàng rối bời, vừa lúc có thể thư giãn gân cốt, từ sau khi vào Đông Cung, nàng luôn phải làm việc cực nhọc, đại khái là việc mây mưa thất thường cùng với Lận Chước.

Thiệu Tình giỏi võ, cái danh ác nữ cũng vì vậy mà nên. Một lần, Thiệu Tình có xích mích với một người, nàng đã đánh người ta chạy chết trối, hơn nữa nàng thường xuyên đánh nam nhân, động một cái sẽ rút roi ra quất lên bọn quý tộc. Thứ nữ đương nhiên không thể làm chính thê, có rất nhiều nam nhân rất muốn lấy nàng làm thiếp, để từ từ "dạy dỗ", "thuần phục" nàng.

Bất chợt, Thiệu Tình đi đến cái giá đỡ vũ khí phía trước, tiện tay cầm một cây thương, nàng nói: "Nếu thương thế đã tốt vậy thì tiếp ta mấy chiêu đi, lâu rồi không được Lâm đại nhân chỉ điểm!" Trước mặt có một đối thủ để luyện thương, không tìm hắn thì tìm ai.

"Ngôn tiểu thư….chuyện này…" Lâm Nguyên Cẩn nhìn trang phục, giày thêu trên người Thiệu Tình, trên đầu còn vấn hai búi tóc nhỏ của tiểu cô nương, ngay lập tức hắn cảm thấy dở khóc dở cười.

"Hây!" Thiệu Tình không cho Lâm Nguyên Cẩn bất cứ cơ hội nào để cự tuyệt, nàng vén tay áo lên, một đường thương quét ngang qua.

Lâm Nguyên Cẩn nhanh tay đưa thương lên chặn một chiêu này.

“Tiểu thư!” Tử Ninh không ngờ tới hai người vừa mới nói chuyện lập tức liền động thủ, nàng đứng một bên nhìn lo lắng, khuyên cũng không được, mà không khuyên cũng không xong.

“Tử Ninh, lui lại đi, mũi thương của bổn cô nương không có mắt!” Thiệu Tình không để Tử Ninh cắt ngang hưng phấn của mình, nàng nói dứt lời, Tử Ninh liền trốn vào góc cây hòe, đôi mắt lăm lăm nhìn Thiệu Tình đầy lo lắng, nếu Thiệu Tình bị thương nàng phải gánh trên vai tội không biết bảo vệ chủ.

“Thật lợi hại!” Ban đầu là lo lắng, nhưng sau khi nhìn lại, Tử Ninh lại nhịn không được vỗ tay hoan hô. Nàng đã gặp qua không ít quý nữ biết võ công nhưng lại chưa từng nhìn thấy ai cod động tác nhẹ nhàng và uyển chuyển đến vậy.

Vừa mới ra tay, Thiệu Tình đã tung tam thương đột kích, ba đường thương tạo thành một vệt sáng, vẽ ra một vòng quỹ đạo hoàn mỹ, công kích đến yếu điểm của Lâm Nguyên Cẩn.

Lâm Nguyên Cẩn không hề khinh địch, động tác đơn giản, dùng lực hóa giải, bốn lạng chống ngàn cân liền phá được thế công của Thiệu Tình.

“Tốt!” Lâm Nguyên Cẩn là võ sĩ, thấy Thiệu Tình có tư chất với thương thuật, liền hứng thú, hắn lùi hai bước lấy đà tiến lên. Tam thương đột kích quan trọng là tốc độ, về điều này Lâm Nguyên Cẩn không thua Thiệu Tình, kỹ thuật này năm xưa vốn hắn cầm tay dạy nàng. Hắn muốn chỉ điểm cũng muốn khoe khả năng của mình cho nàng thấy, cùng một chiêu thức, nhưng hắn dùng nó nhanh hơn nàng.

Thiệu Tình đỡ ba chiêu, đến chiêu thứ tư thì lập tức xoay người, đẩy lưỡi thương như bão táp kia ra, nàng thu người bày ra dáng hồi mã thương đẹp mắt.

“Tuyệt lắm!” Lâm Nguyên Cẩn bị chiêu thức của thiệu Tình lấy lòng,

trường thương của hắn chĩa xuống đất, cả người giống như chim ưng đánh về phía Thiệu tình. Thiệu Tình đưa ngang thương chống đỡ, đối mắt với Lâm Nguyên Cẩn, dưới đáy mắt hai người đều hiện lên ánh sáng kiên quyết không chịu thua, ngươi tiến ta lui, bất tri bất giác hai người đã đánh hơn trăm chiêu.

Lận Chước vừa bước vào viện của Lâm Nguyên Cẩn, nhìn thấy khung cảnh hai người nhìn nhau, trong tay là trường thương như thể sắp hòa là một, quấn quýt lấy nhau, không ly không phân, thoạt nhìn như đôi bích nhân.

Lận Chước cảm thấy bực mình, hắn cũng không biết cơn giận trong người từ đâu mà ra, hắn chỉ biết, hắn không thể chịu đựng bầu không khí thế này.

"Thái tử điện hạ vạn an!" Hai người đánh đến mức không tách ra được, Tử Ninh là người đầu tiên nhìn thấy Lận Chước đến, nàng lo sợ tiến tới vấn an. Lận Chước không nhìn Tử Ninh mà trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào Thiệu Tình.

Chương 47

Trong đầu Lận Chước có đoạn ký ức chầm chậm tái hiện lại, hắn nhớ tới năm mình mười tuổi, có một khoảng thời gian hắn mê đi săn, khi đó hắn thuận miệng cứu một tiểu cô nương, tiểu cô nương kia luôn miệng gọi hắn là Lận ca ca, tiểu cô nương kia xinh đẹp, dịu dàng, vô cùng đáng yêu, hắn phá lệ mềm lòng với nàng, còn lệnh cho Lâm Nguyên Cẩn dạy nàng thương pháp để nàng không còn chịu bắt nạt nữa.

Hắn nhớ mang máng tiểu cô nương kia tên là "Tình Tình, nàng có đôi mắt không chịu khuất phục, lúc đầu tiểu cô nương này ngốc chết đi được, bị Lâm Nguyên Cẩn đánh tơi bời. Trải qua một đoạn thời gian hiện giờ có thể tiếp mấy chục chiêu của Lâm Nguyên Cẩn, còn ở thế tiến công.

Hắn nhớ mình cho người rèn cho tiểu cô nương một cây thương, nhưng sau đó tiên hoàng bệnh nặng, mất đi chỗ dựa lớn nhất, bốn bề của Lận Chước toàn thù địch, không còn những chuyến đi săn nhàn rỗi nữa, tiểu cô nương nọ bị phong ấn tại nơi sâu nhất trong ký ức, hắn chưa từng nhớ tới nàng.

Hắn đã từng vô tư vô ưu, sau khi dấn thân vào sóng ngầm tranh đoạt hoàng triều, hắn đã quên mình từng sống vui vẻ đến vậy, vì sự kỳ vọng của tổ phụ, vì di mệnh của mẫu thân, càng vì quyền vị mà tranh đấu.

Tiểu cô nương năm đó, chính là thiếu nữ bây giờ. Năm đó hắn vô tư nên sự ấm áp của nàng chảy đến trái tim, khơi lên rung động rồi lặng lẽ biến mất.

“Trước kia, nàng ở dưới chân núi Trường Kiền?” Giọng nói của Lận Chước truyền đến từ phía sau, Thiệu Tình và Lâm Nguyên Cẩn thu thương lại.

“Thái tử điện hạ vạn an!” Thiệu Tình và Lâm Nguyên Cẩn cùng hành lễ, khiến đáy lòng Lận Chước không thoải mái.

Thường ngày hai người cũng không ăn ý đến vậy.

Lúc trước, Lâm Nguyên Cẩn huấn luyện tiểu “Tình Tình” đánh quyền luyện thương thì không vấn đề gì, nhưng để thuộc hạ của mình luyện thương với nữ nhân của mình, đó là một khái niệm khác mà khi nghĩ đến, cảm giác giống như nuốt một cây kim, vô cùng khó chịu.

Thiệu Tình nhìn về phía Lận Chước, vì phải đánh nhau nên nàng cuống tay áo rộng thùng thình của mình lên, lộ ra cánh tay trắng trẻo xinh đẹp. Nhìn một hồi Lận Chước lại bực mình, đưa tay phủi tay áo nàng xuống.

“Đúng vậy!” Thiệu Tình gật đầu “Năm đó được sự giúp đỡ của điện hạ, thần nữ cảm kích vô cùng!” Trước đó Thiệu Tình luôn nghĩ, sẽ có một ngày Lận Chước sẽ nhớ tới duyên phận năm đó của bọn họ.

Lúc đó, mỗi lần nghĩ đến thời khắc này, trong lòng nàng tưởng tượng rất nhiều điều, nếu ngày ấy đến, nàng nhất định sẽ cực kì vui mừng, ai nào ngờ… Giờ này Lận Chước nhớ tới nàng, tâm tình của nàng vô cùng bình tĩnh, giống như cây kẹo hồ lô khi còn nhỏ, nàng thấy nó rất ngon, lớn một chút nàng nếm lại, thì phát hiện nó không còn mùi vị như trong ký ức nữa.

Chỉ là ký ức được tô vẽ rất đẹp, sau khi vén rèm lên thì phát hiện cái tốt đẹp định sẵn không đầu nó lại bình thường đến lạ.

Lận Chước bình tĩnh nhìn Thiệu Tình, phản ứng của nàng rất nhạt

nhòa, khiến đáy lòng hắn có chút xấu hổ.

Hắn cũng không biết mình bị làm sao, trước khi hắn kịp phản ứng lại, tay hắn đã bắt lấy tay Thiệu Tình kéo đi: "Đi thôi, về dùng bữa!"

Trước giờ, Lận Chước đã quen với việc ở một mình, dù thế nào cũng không thể ngờ tới, có một ngày hắn sẽ nắm tay một tiểu cô nương, mỗi câu mỗi từ trong lời nói đều không giống hắn.

Thời khắc này hắn chỉ muốn làm thế nào để tách Thiệu Tình khỏi Lâm Nguyên Cẩn, nhưng hắn không thể nói toạc ra, vì vậy cứng nhắc tìm một cái lý do không thể nào cao minh hơn được.

"Vâng!" Thiệu Tình còn chưa đánh đã ghiền, nhưng Lận Chước đã lên tiếng, nàng hơi lưu luyến quay đầu nhìn Lâm Nguyên Cẩn.

Thiệu Tình nháy mắt, lè lưỡi, lộ ra nụ cười tinh nghịch. Nhất cử nhất động của nàng tựa như một viên đá ném cùng một lúc vào mặt hồ yên tĩnh trong trái tim hai nam nhân này, khiến bọt nước văng tung tóe, sóng gợn cả mặt hồ, một lúc lâu vẫn không bình lặng lại được.

Lận Chước không muốn Thiệu Tình cười với Lâm Nguyên Cẩn, không muốn nàng liếc mắt với y. Bàn tay to lớn của Lận Chước hơi siết lại, dời sự chú ý của nàng đặt lên người hắn, lúc này hắn mới tạm hài lòng.

Hai người sóng vai rời đi, trước mắt người khác, họ tựa như một đôi thần tiên quyến lữ.

Hai người đều có dung mạo trời sinh, đứng cạnh nhau vô cùng hòa hợp, những người ở bên cạnh đều trở thành phông nền.

Lận Chước lúc này còn chưa biết tâm tư của hắn, nhưng thân là nam nhân với nhau, Lâm Nguyên Cẩn hiểu rõ, Lận Chước e là đã động tâm.

Đúng, nữ tử tốt đẹp như vậy, có nam nhân nào ở cùng nàng mà không bị nàng thu hút chứ?

Chương 48

uy rằng là nắm tay nhau đi vô cùng thân mật nhưng mỗi người lại mang theo một suy nghĩ khác nhau.

Lận Chước không hiểu sao bản thân mình lại vô cùng bực bội, còn Thiệu Tình thì không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với Lận Chước. Hai người không nói với nhau câu gì, chỉ im lặng mà đi.

Lận Chước không nói, Thiệu Tình cũng không có ý định mở lời. Dọc đường đi, ai ai nhìn thấy hai người cũng đều vấn an, ánh mắt không tránh được cái nắm tay thân mật của bọn họ, đồng thời cũng cung kính gọi Thiệu Tình một tiếng Ngôn tiểu thư, trong lòng bọn họ nghĩ, lần sau nên gọi là Trắc phi nương nương? hay là Lương đệ?

Thậm chí có người con nhọc lòng suy nghĩ, sau khi Thái tử phi vào cửa, nhìn thứ tỷ được sủng ái như vậy, không biết Thái tử phi nên xử sự thế nào? Trong khắp kinh thành này, ai lại không biết, Ngôn Quốc Công cực kỳ yêu thương thứ nữ này. Rõ ràng là thứ nữ vậy mà sinh hoạt tài nguyên gì cũng đều chiếu theo đích nữ mà làm, thậm chí còn vượt qua đích nữ. Cũng vì Ngôn Quốc Công bất công như vậy nên Quốc Công phu nhân ba ngày thì hết hai trận cãi vã. Từ nhỏ, hai tỷ muội đã ở hai lập trường đối lập nhau, những ngày tháng sau này lại trói buộc lại với nhau ở chốn thâm cung, chỉ sợ là phải có một phen long tranh hổ đấu.

Thiệu Tình không để tâm chuyện này, nàng chỉ thấy thái độ của Lận Chước hơi kỳ quái, khiến nàng muốn lẩn trốn hắn, nhưng nàng lại không thể trốn tránh quyền lực của hắn.

Nàng coi như đó là thói hư tật xấu của nam nhân, nàng biết Lận Chước thích nữ tử đoan trang hiền thục, sao hắn lại làm như vậy, vì sao lại công khai nắm tay nàng? Sau khi quan hệ xác thịt, nàng cảm nhận rất rõ thái độ Lận Chước đang thay đổi. Bệnh chung của nam nhân là thấy sắc nảy lòng lam, ngay cả nam nhân cao quý hay bần hèn gì cũng như nhau.

Ánh mắt Lận Chước nhìn về phía Thiệu Tình, hắn nâng bàn tay mềm mịn trong tay, bất giác xoa xoa. Thiệu Tình ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt hắn.

Nàng không kịp phòng bị, liền bị đôi mắt ướt át của Lận Chước làm cho hơi thở ngưng trệ. Một lát sau hắn lấy lại tinh thần, hỏi: "Vì sao hôm nay lại muốn đến tìm Lâm trưởng thị vệ để rèn luyện?"

Kỳ thật hắn đã biết hết ngọn nguồn mọi chuyện, hắn chỉ muốn tự Thiệu Tình nói ra.

Thiệu Tình nhíu mày đáp lại: "Thần nữ cho rằng điện hạ đã biết hành tung của thần nữ, nên hẳn là đã biết thần nữ gặp ai, nói những gì!"

Động tác xoa xoa mu bàn tay của Thiệu Tình dừng lại, Lận Chước kéo Thiệu Tình vào trong ngực, đưa tay véo cằm nàng: "Nàng không có gì muốn nói với Cô sao? Không muốn hỏi gì hả?" Những ngày qua, sớm chiều làm bạn, thân thể khắng khít bên nhau, mà dường như Lận Chước lại cảm thấy Thiệu Tình không thân thiết với hắn lắm, thái độ nàng quá cung kính, cung kính đến mức quá xa lạ.

Thái độ của Thiệu Tình khiến Lận Chước có chút buồn bực, hôm nay hắn đã chủ động mở miệng trước, muốn thừa nhận nàng, nhưng thái độ của Thiệu Tình vẫn không mặn không nhạt. Không nói chuyện được với nàng, khiến Lận Chước cảm thấy Thiệu Tình đang vì Lâm Nguyên Cẩn mà trách hắn.

"Điện hạ xử trí thị vệ của mình là chuyện đương nhiên, không có

chỗ cho thần nữ xen vào!" Thiệu Tình lựa lời nói, trong lòng có chút không vui, chỉ cảm thấy Lận Chước này vô cùng kỳ quái.

"Nếu như vậy, cung nữ lắm lời kia cũng nên xử trí!" Lận Chước hơi giận dỗi, nói.

Thiệu Tình im lặng không nói nữa.

"Thế nào, Cô không thể xử lý nàng ta?" Tính tình Lận Chước từ trước tới nay chỉ nói một lời, xử phạt Lâm Nguyên Cẩn hắn không thẹn với lương tâm, nhưng lúc này hắn lại để ý thái độ của Thiệu Tình. Hắn tức giận nàng vì chuyện này mà đi tìm gặp Lâm Nguyên Cẩn, hắn giận vì nàng hòa hợp với Lâm Nguyên Cẩn đến vậy, hắn giận bản thân vì nàng mà bực tức. Một loạt cảm giác xa lạ như sóng biển cuộn trào ầm ầm kéo đến, khiến hắn có chút xấu hổ cùng bất lực.

"Điện hạ muốn xử trí thì xử trí thôi… Chẳng lẽ thần nữ cầu xin thì điện hạ sẽ thay đổi chủ ý sao?" Thiệu Tình không cảm thấy Lận Chước sẽ nghe nàng.

"Nàng không thử sao biết được?" Ngày thường hắn sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà thay đổi chủ kiến của mình, nhưng hôm nay hắn lại đánh giá Thiệu Tình, trong giọng nói có chút cân nhắc.

Nếu nàng mở miệng cầu xin, có lẽ hắn sẽ đáp ứng, cảm giác vừa xa lạ vừa nguy hiểm này ấy vậy mà lại kích thích.

Chương 49

Thiệu Tình cắn cắn môi dưới, nàng không muốn yếu thế nhưng nghĩ đến Trúc Ngữ, nàng liền ném tính tình cố chấp sang một bên. Dù sao cũng là mạng người, Lâm Nguyên Cẩn có thể bị đánh nhưng Trúc Ngữ thì không, nếu nàng bị đuổi ra khỏi Đông Cung thì cũng không khác gì bị đánh chết.

"Điện hạ, thần nữ biết Trúc Ngữ miệng mồm mau lẹ, sớm hay muộn cũng bị khiển trách, xin điện hạ niệm tình Trúc Ngữ từng ở bên cạnh thần nữ giúp đỡ những lúc khó khăn nhất mà xử lý nhẹ cho!"

Tiểu cô nương ngoan ngoãn ở trong ngực hắn, nàng nâng đầu chớp mắt, giọng điệu mềm mại muốn nhờ vả. Giờ này hắn xụ mặt cũng khó, hắn phát hiện Thiệu Tình dùng đôi mắt mong chờ nhìn hắn, hắn rất thỏa mãn, chỉ cảm thấy nàng đưa ra yêu cầu đó cũng không quá phận, có khả năng hắn sẽ đồng ý.

Dù là quá mức, hắn cũng có thể suy xét một chút, nhưng mà tâm tư này hắn không muốn Thiệu Tình biết.

"Bỏ đi, nàng cũng đã phạt nàng ta mười cái vả miệng rồi, lần sau đừng phạm phải nữa!" Lời này của Lận Chước khiến trong lòng Thiệu Tình có chút bất an, lời của người có địa vị cao, người thấp kém không thể nắm bắt được.

Lận Chước thừa nhận quyền xử phạt hạ nhân ở Đông Cung của nàng là đang ngầm thừa nhận nàng là chủ tử của Đông Cung? Thiệu Tình không muốn tự mình đa tình nhưng có đôi khi Lận Chước thật sự sẽ mang cho nàng ảo giác như vậy.

Mấy ngày nay thái độ của Lận Chước đối với nàng có thay đổi, khiến nàng không biết phải làm sao. Nàng rất cảm kích Trúc Ngữ, lời Ngữ Trúc nói giống như một đòn cảnh tỉnh với nàng, thức tỉnh nàng giữa những ôn nhu mà Lận Chước bày ra.

Lận Chước buông Thiệu Tình ra, hắn dắt tay nàng, hai người tiếp tục đến Đông điện thờ phụ, Lận Chước bỗng nhiên nói.

"Tình Tình, sau này muốn luyện thương, Cô luyện cùng nàng!"

Thiệu Tình sửng sốt ngẩng đầu nhìn Lận Chước, trong lòng không dám tin.

Biểu tình của Lận Chước vô cùng nghiêm túc, tựa như nếu nàng không đồng ý, hắn sẽ nổi giận.

Nếu người mở lời không phải là Lận Chước nàng còn cho rằng hắn đang ghen.

Quả thật Lận Chước đang ghen, chỉ là hắn đọc qua rất nhiều sách cũng không biết được như thế này là ghen, đời này của hắn chưa từng trải qua cảm xúc này.

Thiệu Tình không mặn không nhạt đáp lại: "Thần nữ cảm tạ điện hạ!" Nàng không trông đợi mà đáp, có lẽ Lận Chước chỉ thuận miệng.

"Ngày mai bắt đầu, mỗi ngày sau khi thức dậy, luyện hai nén nhang!" Lận Chước quyết định, Thiệu Tình nghẹn họng nhìn hắn, không nghĩ rằng hắn lại nghiêm túc vậy.

"Sao vậy, sợ đến mức nhũn chân rồi sao?" Lận Chước cười mờ ám, khiến Thiệu Tình có chút bực bội.

Đúng rồi, hiện giờ Lận Chước đều nghỉ ngơi ở chỗ nàng, mỗi sáng

đều nhất trụ kình thiên, sau một hồi thu phục nàng thì đến giờ dùng thuốc, tiếp đó hắn lại leo lên người nàng để uống sữa.

"Lao lực quá độ sẽ tổn hại thân thể, điện hạ đừng tìm thần nữ để vui vẻ nữa!" Nghĩ đến việc đó, chân có cảm giác mềm nhũn thật.

"Yếu ớt!" Lận Chước cười nhạo, mỗi sáng sau khi "dùng thuốc", nếu không thiết triều thì hắn sẽ rèn luyện hai nén nhang đến nửa canh giờ.

"Ngài đừng lấy thể lực dùng trên chiến trường để so với thiếu nữ khuê các như thần nữ!" Thiệu Tình mở to hai mắt đáp.

Lận Chước nghe vậy nở nụ cười: "Có thiếu nữ khuê các nào có thể đánh hơn mười chiêu với Thị vệ của Cô?"

Thiệu Tình còn muốn dỗi vài câu nữa nhưng nhớ tới thân phận như mây với bùn của hai người, nàng nuốt hết những oán hận trong lòng xuống. Lận Chước nhìn thấy bộ dạng giận mà không dám nói của nàng, trái tim liền ngứa ngáy, đưa tay lên xoa xoa đầu nàng.

"Điện hạ, tóc rối rồi!" Thiệu Tình đã quên những oán hận vừa rồi với Lận Chước, nàng nỗ lực cứu lấy phiền não từ bàn tay Lận Chước gây ra, gần đây Lận Chước rất thích xoa đầu nàng, Thiệu Tình sợ có khi nàng bị hắn xoa cho trọc luôn mất.

Chương 50

"Chọn ngày không bằng làm ngay, hôm nay Tình Tình cùng Cô luyện ngân thương đi…" Lận Chước kéo Thiệu Tình vào lòng ngực, để nàng đưa lưng về phía hắn, mỗi chữ thổi vào phía sau tai Thiệu Tình, ngữ điệu mang theo ôn nhu quyến luyến, nội dung vô cùng ái muội.

Cánh tay Lận Chước siết lại ôm nàng chặt hơn, Thiệu Tình cảm giác được có vật cứng rắn nóng bỏng chống lên người mình, đó là "ngân thương" trong miệng Lận Chước. Lận Chước gầy nhưng eo rắn chắc, hắn ấn người lên, cảm giác cứng rắn kia ngày càng rõ rệt, mặc dù cách nhiều lớp vải nhưng vẫn không ăn thua.

Thiệu Tình cảm thấy khí huyết toàn thân phút chốc đổ dồn lên mặt, cả khuôn mặt nóng đến kinh hồn, hai chân bủn rủn khiến nàng càng thêm xấu hổ, thân thể nàng theo quán tính hưởng ứng với Lận Chước. Mặc dù trong lòng nàng vừa rồi còn có mâu thuẫn và phòng bị với Lận Chước, dường như mâu thuẫn này càng khiến thân thể nàng hưng phấn hơn, giữa hai chân vậy mà lại rỉ ra chất nhờn.

Thiệu Tình có hơi tức giận với thân thể không biết cố gắng này, nàng đưa tay muốn đẩy cánh tay đang ôm lấy eo nàng, nhưng sức lực Lận Chước quá lớn, nàng không thể làm gì được.

"Sao? Không muốn? Chẳng lẽ là đang giận Cô?" Lận Chước không phải người háo sắc, nhưng hôm nay hắn sinh ra dục vọng muốn chiếm hữu, muốn chiếm đoạt để chứng minh nàng chỉ là của một mình hắn.

Sau khi thấy Thiệu Tình và Lâm Nguyên Cẩn hoà hợp với nhau, cơn tức giận đè nén trong ngực, ngữ khí hắn có chút nguy hiểm, tựa như chỉ cần Thiệu Tình trả lời một đáp án hắn không vừa lòng, hắn sẽ phát tác tức thì.

Đúng thật, nếu Thiệu Tình trả lời sai hắn sẽ "xử tử" nàng ngay tại chỗ, để nàng thuộc về hắn, hung hăng đâm vào trong huyệt nàng, rót đầy tử cung của nàng bằng thứ đồ của hắn, để nàng không có thời gian rảnh rỗi mà nhớ đến người khác. Trong mắt, trong tim, trong huyệt chỉ có một mình hắn.

Tính cách chiếm hữu mãnh liệt này quá xa lạ, giống như lãnh thổ bị con thú khác đến xâm chiếm, hắn đương nhiên phải bảo vệ lãnh thổ của mình.

Thời khắc bày Thiệu Tình nghĩ không được chọc giận hắn, thứ nhất, thân thể Lận Chước quả thật thoả mãn dục vọng của nàng, thứ hai, nàng nên nhớ rõ mục đích của nàng vào Đông Cung là để làm gì. Sau này rời đi, nàng không thể dùng tình dục để Lận Chước nhớ đến nàng, nàng chỉ có thể dựa vào ba tháng này để tạm trú trong lòng hắn.

Từ sau khi Lận Chước ngủ lại tẩm điện của nàng, hắn liền thể hiện rõ dục vọng trên mặt. Mọi khi Thiệu Tình rất hưởng thụ, nhưng hôm nay đang là ban ngày. Tuy cung nhân đã chủ động lui xuống hết, song, Thiệu Tình vẫn cảm thấy bất an, nàng xuống nước, thấp giọng đáp: "Điện hạ, chi bằng chúng ta dùng cơm xong rồi về tẩm điện đi…" Ban ngày tuyên dâm cũng không làm Thiệu Tình xấu hổ, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật khiến cơ thể Thiệu Tình nóng rực, nhưng tận sâu đáy lòng nàng chút hưng phấn.

"Tình Tình đang xấu hổ? Cô còn nghĩ lá gan của Tình Tình lớn hơn nhiều!" Thái tử cấm dục, quy củ hiện giờ đang ôm lấy ác nữ nổi danh khắp kinh thành, muốn cùng nàng phóng đãng ở bên ngoài.

"Điện hạ…" Thiệu Tình túng quẫn giãy giụa vài cái.

Lận Chước không cho nàng cơ hội thoát thân, Thiệu Tình bị hắn đưa đến phía sau núi giả. Ngọn núi giả này rất cao, chiếm một khoảng đất rộng. Bên trong núi giả có một cái hang động, đủ để chứa hai người, Thiệu Tình bị đưa vào trong hang động, tiếp đó, cả hai thân thể áp vào vách núi.

Không khí trong sơn động có chút lạnh lẽo, tầm mắt tối đen. Váy dài của Thiệu Tình bị Lận Chước vé lên, hai chân nàng bất giác run rẩy.

Ngón tay Lận Chước đặt lên chiếc bánh bao múp máp, cách lớp quần lụa mỏng, hắn ấn chuẩn xác lên hạt châu ẩn nấp bên trong mà xoa, mị châu kia sớm đã cứng ngắc dựng thẳng, khao khát được người âu yếm yêu thương.

"Đồ khẩu thị tâm phi, bên dưới đã ướt đến nhường này, nếu Cô không dùng ngân thương chặn lại thì nó sẽ chảy lênh láng, phải làm sao đây?" Lận Chước thấp giọng cười, trong giọng nói xen lẫn tia vui sướng, có nam nhân nào lại không thích nữ nhân của mình ướt vì mình chứ? Đối với nam nhân mà nói, đó giống như là một chiến công.

"A…ưm…" Thiệu Tình thở hổn hển, hai chân không tự chủ được cọ xát lấy nhau. Ngón tay của Lận Chước có chút thô lỗ, kẹp lấy mị châu. Cảm giác tê dại bắt đầu len lỏi khắp cơ thể khiến toàn thân nàng run lên.

"Điện hạ…" Mặt mày Thiệu Tình đỏ bừng, nàng đã động tình, từ ngữ hạ lưu của Lận Chước khiến thân thể nàng bừng lên hưng phấn.

Mọi người đều nói nam nhân này thanh cao cấm dục, cuối cùng cũng bị nàng nhuộm pháo hoa rực rỡ của nhân gian. Nam tử ngọc thụ lâm phong cùng nàng trầm luân lầy lội ở nhân gian, đây không phải là chiến công của nàng sao? Có biết bao nữ nhân muốn tiếp cận hắn nhưng chỉ có nàng là thành công.

"Điện hạ…" Thiệu Tình gọi hắn một lần nữa, nàng xoắn hông, bất mãn hừ nhẹ.

Lận Chước dừng tay lại, tiếp theo không làm gì cả, làm cho nàng giống như bị treo lơ lửng ở không trung, không đưa lên cũng không chịu hạ xuống.

"Sao vậy?" Lận Chước biết rõ còn cố hỏi, giọng nói hắn mang vẻ lười biếng, làm cho Thiệu Tình nghe xong, giữa hai chân lại rỉ ra thêm dịch nhờn.

"Không phải Điện hạ muốn luyện thương sao? Vậy thì cắm ngân thương vào đi…" Ban đầu ngại ngùng, sau Thiệu Tình càng lúc càng phóng đãng ra mặt. Nàng dựa vào người Lận Chước, thân thể mềm mại cọ xát với hắn.

"Vậy thì theo ý nàng muốn, thao luyện thật tốt!" Lận Chước cũng không thể nhịn được hắn cởi quần lụa của nàng ra, tiếp đó hắn cởi dây quần mình, phóng thích cự long đang ngạo nghễ ngẩng đầu, cự vật kia chờ không nổi liền chui nhanh vào trong mị huyệt ấm áp ẩm ướt kia.

"A…ư…." Lúc cự long xâm nhập, nhiều cảm xúc tìm đến khiến nàng nhắm mắt lại cắn chặt môi dưới, phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Lúc đâm đến nơi sâu nhất, Lận Chước tham lam vặn eo đẩy mông, dùng sức đâm mị huyệt xinh đẹp động lòng người kia. Sau một trận đâm vào kịch liệt, tầng tầng lớp lớp mị thịt mút chặt, giữ lại mọi thứ khiến toàn thân hắn sướng như điên. Lận Chước thở dài một hơi, trong lòng đã bình ổn được một chút, nghe âm thanh nàng kéo dài âm thanh, hắn gọi nàng một lần nữa: "Tình Tình!"

Tình Tình, Tình Tình, hai cái tên dần hòa hợp hơn. Thiệu Tình ở trong lòng hắn dường như còn mang một ý nghĩa khác, Một bên là thứ nữ xinh đẹp ngang ngược mà hắn nghe đồn kia đã biến mất, thay bằng một người tươi trẻ đầy sức sống. Một bên là tiểu hài tử

từng kiên cường ở trong rừng tìm kiếm sự sống, sùng bái hắn. Nữ nhân nằm dưới thân hắn giao hoan kia là nữ tử khiến trái tim hắn hạnh phúc.

Nàng lặng lẽ sinh trưởng trên đầu quả tim hắn, không thấy mầm mống, thời gian trôi qua, nó phát triển mạnh mẽ. Lúc này hai người đều không biết được, gốc rễ tình ái ngoan cường có một ngày sẽ hòa hợp với trái tim, chia ly thì chẳng khác nào tước đi sinh mệnh.

Lúc này, ràng buộc lớn nhất của hai người là dục vọng chưa được nguôi ngoai, côn th*t lại một lần nữa đâm đến nơi sâu nhất, Lận Chước ở phía sau vừa ra sức thúc nàng, vừa đưa ngón tay xoa xoa hạt châu lộ ra ngoài kia.

"A…ha…Điện hạ…đừng…đừng mà….ưm…" Hai bút cùng vẽ, mị huyệt và hoa châu cùng lúc nhận kích thích từ nam nhân, Thiệu Tình nhìn không được bật lên tiếng nức nở.

Nhép… nhép..

Một lượng lớn dịch tưới lên đầu dương v*t, côn th*t vẫn không dừng lại mà tiếp tục ra vào tạo nên tiếng ướt át đầy dâm mĩ.

Cả người Thiệu Tình căng cứng nghênh đón vật ngoại lai khiến cao trào liên tục ập đến, chớp mắt trong đầu nàng trống rỗng, chỉ có vui sướng mãnh liệt quẩn quanh ở bên trong.

Lận Chước cảm thấy bên trong có vô vàn cái miệng nhỏ cắn mút côn th*t của hắn: "Tình Tình, nàng mút chặt quá!" Hắn cắn răng, cố kìm nén không để cho nàng mút đến mức buông bỏ vũ khí, hắn điên cuồng đâm vào thành vách đang co rút dữ dội kia.

Thiệu Tình xụi lơ, mị huyệt tiếp tục bị hắn cắm vào, sau hơn trăm hồi thúc, nàng chỉ cảm thấy bên trong như muốn tan ra, toàn bộ tử cung nàng bị đâm đến bốc cháy rồi, lúc này Lận Chước mới bắn dương tinh đặc sệt, nóng hổi vào bên trong nàng.

Chương 51

Thiệu Tình thở hổn hển, thân thể dựa vào vách núi giả, Lận Chước thúc đến nơi sâu nhất. Sau khi khoái lạc trôi qua, hai người chìm vào trạng thái lười biếng.

Lận Chước ở phía sau thoả mãn ôm nàng, tư thế thân mật này không hiểu sao lại làm bay biến bực dọc trong người hắn. Hắn vùi đầu vào cổ Thiệu Tình hít một hơi thật sâu, cảm nhận mùi hương thiếu nữ riêng biệt chỉ nàng mới có.

Thiệu Tình không thích dùng huân hương, lại xinh đẹp không cần son phấn, trên người nàng có một mùi hương mát lạnh sạch sẽ hoà lẫn với mùi sữa và thuốc. Có lẽ bên cạnh nhau sớm chiều cho nên mùi hương của Thiệu Tình có thể làm Lận Chước an tâm, cũng dễ dàng kích thích dục vọng của hắn.

Thiệu Tình rên nhẹ một tiếng: "Điện hạ, nên dùng bữa rồi…" Tuy rằng Thiệu Tình không bài xích việc mây mưa với Lận Chước nhưng nàng thích hắn giải cơn đau thống khổ cho nàng sau khi dùng thuốc hơn. Tình huống phối hợp đơn thuần hiện tại đối với hắn mà nói là không cần thiết.

Lận Chước khẽ cười: "Đúng vậy…nên dùng bữa thôi, vậy chúng ta cùng đi dùng bữa!" Lận Chước rút dương v*t chôn sâu trong cơ thể Thiệu Tình ra.

Thiệu Tình cảm thấy hạ thể mình nhớp nháp vô cùng, cảm giác tinh dịch sắp chảy ra quen thuộc. Nhưng trước khi tinh dịch chảy ra, nàng bị Lận Chước xoay người lại, đối mặt với hắn, đè nàng trên

vách núi, nghiệt vật bừng bừng khí thế một lần nữa đi vào khe hẹp của nàng, đẩy toàn bộ tinh dịch sắp chảy ra trở về tử cung.

"Đừng lãng phí đồ Cô bắn cho nàng!" Lận Chước ép môi xuống, Thiệu Tình ngơ ngác mở to mắt, tuy tầm mắt không tốt nhưng tốt xấu gì nàng cũng tập võ được mười năm, thị lực nàng cũng không tồi. Nàng có thể nhìn rõ trong đáy mắt Lận Chước, ngoài dục vọng còn có tình cảm, ánh mắt nóng bỏng kia không thể nhầm lẫn, khiến đáy lòng nàng cảm thấy lo sợ.

Lận Chước là nam nhân, hắn của quyền của nam nhân, hắn không mất gì cả, hắn có thể là một thợ săn nhưng nàng tuyệt đối không thể là con mồi, quyền nam nhân đáng sợ thế nào nàng là người rõ nhất.

Lận Chước nhạy cảm phát hiện Thiệu Tình đang ngây người, hắn liền thẳng lưng, chạm đến tận tử cung. Nhìn thấy nữ nhân trong ngực hắn run rẩy phát ra tiếng rên rỉ, hắn thoáng hài lòng. Hắn dùng môi lưỡi mút lấy hương thơm trong miệng nàng, chiếc lưỡi đinh hương cũng bị hắn cắn mút, nhiệt liệt tận hưởng thân thể tuyệt đẹp tràn đầy sắc xuân.

Hai cái miệng của Thiệu Tình đều bị Lận Chước bịt kín, cánh tay như chiếc gọng sắt ôm chặt lấy hông nàng, mặc khác hắn nhấc một chân nàng lên, nơi kết hợp của hai người lại càng khắng khít. Đôi tay Thiệu Tình đặt lên vai hắn, phát ra tiếng rên phản đối đứt quãng: "Á…a…ưm…" Phản đối của nàng đều bị hắn nuốt hết, còn bị hắn đâm thật sâu bên trong, nàng không có sức chống cự, chỉ cảm thấy cả người bủn rủn, cảm giác tê dại truyền đi khắp người.

côn th*t to dài của Lận Chước chạm đến cánh cửa nhỏ bên trong tử cung, hắn liên tục kiểm tra xem bên trong đã sẵn sàng mở ra chưa. Ngón tay Thiệu Tình luồn vào bên trong y phục vải hoa gấm trên lưng hắn, liều mạng cào cấu ngăn chặn hắn xâm chiếm nàng. Lận Chước đang cao hứng, nào dễ dàng buông tha nàng được? Hắn lại dùng sức thúc vào trong thêm vài chục cái.

"A…ưm…sâu quá…đừng mà…" Sau một nụ hôn sâu, Lận Chước cuối cùng cũng buông môi nàng ra. Thiệu Tình hít một hơi, khoái cảm liền ập đến, từng đợt tấn công của Lận Chước đưa Thiệu Tình lên mây, niềm vui sướng khiến nàng căng cứng người, không ngừng run rẩy. Nữ nhân khi cao trào chỉ cần một kích thích nhỏ cũng khiến mị huyệt co rút lại.

Lận Chước bị mị huyệt từng cơn từng cơn xoắn chặt làm toàn thân sướng không thể tả, hắn cố gắng kiềm chế để không bắn ra, vừa lúc Thiệu Tình buông lỏng hắn lại tận sức đâm mạnh vào, quy đầu to lớn thuận lợi mở cánh cửa nhỏ trong tử cung.

"A…a…a…" Thiệu Tình gào thét, cửa tử cung bị mở ra, cơn đau khiến khoé mắt nàng ngấn lệ.

Lận Chước đau lòng cúi đầu liếm khoé mắt nàng: "Cô cắm vào bên trong tử cung của Tình Tình, đợi lát nữa Cô bắn đầy tinh dịch vào bên trong Tình Tình có được không?" Thời khắc này âm thanh của Lận Chước cực kỳ ôn nhu, nhưng hạ thân lại vô cùng thô bạo. Cổ tử cung trơn láng mà lại chặt chẽ, gắt gao siết lấy phân thân của hắn làm hắn sảng khoái vô cùng, khoái cảm cuồn cuộn từ xương cụt chạy thẳng lên, bộc phát những từ ngữ vô lại.

Hắn thở dốc, sau đó bế Thiệu Tình lên, cả thân người nhỏ nhắn của nàng treo trên người hắn, đong đưa theo động tác hông của hắn. Thiệu Tình lo lắng ôm chặt cổ Lận Chước, hiện giờ trọng lượng của nàng gần như đều đè xuống dương v*t đang cắm sâu trong nàng, điều này khiến nàng lo sợ, sợ sẽ bị ngã.

Vật ngoại lai kia vẫn đang tàn sát bừa bãi trong tử cung nàng: "Điện hạ…điện hạ…sâu…cầu xin ngài…" Thiệu Tình dùng giọng điệu đáng thương cầu xin hắn thương xót, nhưng chẳng những không làm Lận Chước dừng lại, mà còn khơi mào dục vọng tàn bạo trong người hắn.

Bạch bạch bạch bạch ——

Lận Chước dùng sức đâm vào, sau đó hắn bắt đầu di chuyển, Thiệu Tình càng lo lắng hơn: "Điện hạ, ngài muốn làm gì?" Lận Chước bước đi, chậm rãi ra khỏi hang động, hai người hứng lấy ánh nắng mặt trời, Thiệu Tình nheo mắt lại vì thay đổi ánh sáng đột ngột.

"Không phải Tình Tình muốn dùng bữa sao? Để côn th*t Cô đút cái miệng nhỏ ở dưới ăn trước, đợi lát nữa cho cái miệng trên ăn mỹ thực, nàng thấy có được không?"

Không được! Cẩu nam nhân!

Vẻ mặt khó chịu của Thiệu Tình bị Lận Chước nhìn thấy, hắn còn nhàn nhã cười, cũng may hắn không nghe đáy lòng nàng đang mắng gì.

"Đừng sợ, không làm thì không biết tình thú, nếu có người thấy chúng ta, bọn họ sẽ tự tránh đi thôi!" Lận Chước cố ý nói vậy, hắn cảm nhận mỗi lần mình nói vậy, tiểu huyệt của Thiệu Tình lại siết chặt thêm.

Thực tế thì sau khi hắn và Thiệu Tình vào hang động, ám vệ đã quét sạch tứ phía rồi, Lận Chước muốn cắm nàng như vậy đi đến cung Nguyệt Doanh, dọc đường cũng sẽ không gặp người khác.

Lận Chước có ý xấu, hắn không để cho Thiệu Tình biết tình hình hiện tại như thế nào.

"Đừng sợ, rũ váy xuống sẽ không ai thấy cả!" Lận Chước thả váy Thiệu Thình xuống, mỗi bước đi, côn th*t thô cứng đều cắm sâu vào tử cung.

"A…ưm….Đừng…a…" Tuy miệng và lí trí nàng đều kháng cự với hành vi dâm dục này nhưng thân thể lại phản bội, nó cảm thấy hưng phấn kỳ lạ, mị thịt thắt chặt lại, dâm dịch tiết ra nhiều hơn, kể cả bị côn

th*t của Lận Chước bịt kín, nàng vẫn có thể cảm nhận được từng giọt nước rỉ ra chỗ hai người giao hợp, dính lên váy, còn nhỏ lên mặt giày của hắn.

Dòng điện từng đợt truyền đến.

Đi được nửa đường sắp tới cung Nguyệt Doanh, hắn lật người Thiệu Tình lại, nàng ép dựa vào cây sơn hồng đưa đẩy một hồi. Mắt Thiệu Tình khép hờ, tròng trắng hơi lộ ra, đôi môi đỏ không chịu đựng được phát ra tiếng rên rỉ. Sau khi đâm vào trăm cái, Lận Chước cũng phóng thích trong cơ thể nàng, trực tiếp đổ hết mọi thứ vào trong tử cung nàng.

"Tình Tình kẹp chặt tinh dịch của Cô đi dùng bữa…" Lận chước nói nhỏ bên tai nàng, tóc tai tán loạn, những giọt mồ hôi làm tóc mai dính ở bên mặt. Thiệu Tình không đáp lại hắn chỉ liên tục thở dốc.

Chương 52

Thiệu Tình được Lận Chước ôm đến cung Nguyệt Doanh, hắn để nàng chỉnh trang lại một chút, nhưng không được để thứ trong cơ thể nàng rơi ra. Thiệu Tình khép hai chân, chỉ cảm thấy ở giữa ẩm ướt khó chịu, có một loại căng tức không nói nên lời.

Thiệu Tình hiểu Lận Chước muốn gì, nàng biết Lận Chước mặc kệ tất cả đang nỗ lực gieo giống, nhưng chung quy cũng là tốn công vô ích.

Từng đĩa đồ ăn nóng hổi từ nhà bếp Đông Cung đưa lên, màu sắc hương vị đều có tính toán kỹ, Thiệu Tình không còn nghĩ đến mối quan hệ ngổn ngang hỗn loạn của hai người nữa. Toàn bộ tinh thần của nàng đều đặt ở bàn ăn tinh xảo phía trước. Bị Lận Chước làm một trận thật sự tiêu hao rất nhiều thể lực, bụng nàng giờ này đang đói khát vô cùng.

Thiệu Tình ngồi ở bên cạnh Lận Chước, mấy ngày này Lận Chước đều để nàng ngồi như vậy, nàng đã quen, Tử An và Tử Câm bắt đầu gắp thức ăn cho nàng.

Lúc ở nhà Tần Vô Song luôn chiều nàng, cho nên lúc dùng cơm cũng không kiêng kị điều gì cả. Nơi này của Lận Chước, nhiều quy củ, bắt đầu từ món canh, tiếp theo ăn rau dưa, rồi mới đến dùng cơm, lúc này mới được ăn thịt, sau đó là ăn đồ ngọt.

Lận Chước từ nhỏ đã được nuôi dưỡng bên người Tiên hoàng, dạy dỗ vô cùng nghiêm khắc, Tiên đế vô cùng chú trọng sự nghiệp đế vương, tập trung bồi dưỡng trữ quân duy nhất là hắn.

Quân Vương không được phép thể hiện rõ bản thân yêu thích thứ gì, đối với nữ nhân cũng vậy. Nhưng để làm được như vậy không có mấy ai, Đại Tĩnh từ thời lập quốc đến nay, cũng chỉ có Tiên hoàng mưa móc rải đều, công bằng công chính.

Bản thân Tiên hoàng đã trải qua trận đoạt đích thảm khốc, cho nên đối với con nối dõi vô cùng khắc nghiệt. Y có khả năng khống chế bản thân cực mạnh mẽ, y vì con trai mình mà dẹp đường thênh thang thoáng đãng để hắn lên làm vua. Tiên đế đặc biệt chú trọng đến hài tử của chính thê, y thà rằng từ bỏ một trưởng tử có tài trí, đưa huynh đệ của thánh thượng đến một đất phong xa xôi, chỉ cần bọn họ có tà tâm, bọn họ đều bị con dao sắc bén của Tiên đế chặt đứt, có thể nói là vô cùng tàn nhẫn.

Khi Đương kim thánh thượng còn nhỏ, Tiên hoàng vì tranh đấu đã sát phạt quyết đoán, buông lỏng chuyện dạy dỗ hắn, để cho Đương kim thánh thượng mang chút hơi thở ăn chơi trác táng, tự làm theo ý mình, không giống phụ thân hắn coi trọng trung cung, tùy tâm sở dục, dây đến tộc muội của Trung cung. Hắn cũng không coi trọng chính thống như Tiên hoàng, ngược lại, lại đi kỳ vọng hai đứa nhỏ do nữ nhân hắn sủng ái sinh ra. Do đó, sau khi Tiên đế băng hà, Lận Chước chịu rất nhiều khổ sở, nếu như không phải vì Lận Chước vững vàng kiên định, sợ là bị những trận gió to thổi lung lay rồi.

Lận Chước luôn tuân theo khuôn khổ, cái "không có quy củ" lớn nhất đời này của hắn đang ngồi bên cạnh, mặt mày hớn hở trước bàn đồ ăn. Lận Chước nhìn Thiệu Tình trong lòng đủ loại cảm xúc, rất nhiều lần hắn muốn giữ trái tim mình lạnh giá, nhưng mỗi lần đều vì nữ nhân này mà gãy đổ.

Nàng tươi trẻ đầy sức sống khiến hắn không tự giác đến gần nàng. Mỗi khi gần nàng hắn mới phát hiện mọi sinh hoạt trước giờ của mình hiu quạnh đến nhường nào.

Đã từng hưởng thụ thế gian phồn hoa, nào ai muốn quay về ngày

tháng cô tịch?

Thỉnh thoảng Lận Chước luôn tự hỏi, đến lúc đó, hắn có thể buông tay được không?

Thiệu Tình không biết trong lòng Lận Chước đang đấu tranh điều gì, nàng thật sự rất đói bụng, sau khi uống canh xương hầm khai vị, nàng vui vẻ cầm đũa.

Ngay lúc Thiệu Tình bắt đầu nhấm nháp món Tứ tiên xào nấm trứ danh thì Tiểu Xuân Tử, đại đồ đệ của Hỉ Phúc công công đến chắp tay thông truyền.

Lận Chước động đũa muốn dùng cơm, ngay cả đuôi mắt cũng không quét đến Tiểu Xuân Tử, chỉ hỏi: "Nơi này còn quy củ hay không?" Giọng nói của hắn lạnh đến rợn người, chỉ có Thiệu Tình là không sợ bộ dạng này của hắn.

Tiểu Xuân Tử kinh hãi quỳ xuống: "Bẩm thái tử điện hạ, Ngôn Nhị tiểu thư tiến cung cầu kiến ạ!" Nếu là người khác hắn sẽ không thông truyền giúp đâu, nhưng đây là Ngôn Nhị cô nương, là vị hôn thê của Thái tử.

Chương 53

Thiệu Tình trộm nhìn Lận Chước, nàng cắn cắn chiếc đũa, thoạt nhìn có vài phần nghịch ngợm. Lận Chước tức giận liếc nàng một cái, mắt nàng đảo tròn một cái rồi nhìn về phía hắn, biểu tình của hai người trông giống một đôi tiểu phu thê bình thường.

Lận Chước nhìn Thiệu Tình, tâm tình tốt hơn rất nhiều, hắn cảm thấy nàng trước giờ chưa từng sợ hắn, ngay cả khi hắn vì cổ độc trở thành bộ dạng người không giống người, quỷ không giống quỷ, nàng cũng chưa từng sợ hãi.

Ngược lại, Ngôn Khinh Linh kia, khi biết hắn trúng cổ độc liền đến xem hắn thế nào, vậy mà bị người sống sờ sờ như hắn doạ cho ngất đi. Thái y còn phải chia ra đi chăm sóc cho Nhị tiểu thư của phủ Ngôn Quốc Công kim tôn ngọc quý nữa.

Nghĩ đến Ngôn Khinh Linh, trong lòng Lận Chước lại thấy không thoải mái, từ khi hắn quét sạch những cặp mắt của Ngôn gia đặt ở Đông Cung, kế đó mười ngày, Ngôn Khinh Linh liên tục tiến cung, hắn vẫn luôn tránh mặt không gặp, hiện giờ lại cầu xin người vào truyền báo.

Hắn còn biết, Ngôn Khinh Linh vẫn luôn nghe ngóng tin tức Ngôn Thiệu Tình có được hắn sủng ái hay không.

Không thể phủ nhận, hắn có sủng ái Ngôn Thiệu Tình, ngay từ đầu có bài xích nhưng sớm chiều bên nhau, hắn đã gỡ bỏ phòng bị, cam tâm tình nguyện cùng chung hoạn nạn với nàng.

Hắn không muốn quá mức thân cận với nàng, nhưng lại nhịn không được chủ động đến gần nàng, vì thái độ lạnh nhạt của nàng mà khó chịu, hắn hy vọng nàng có thể nói thêm vài lần câu nàng có ý với hắn, hy vọng lời đó nàng nói ra từ tận đáy lòng.

Hắn không biết, người đời gọi điều này là lo được lo mất.

"Không gặp, nói với nàng ta, Đông Cung không phải là cái chợ ở phía Đông mà muốn đến là đến, lần sau muốn gặp thì phải trình thẻ bài trước, duyệt mới được vào!" Lận Chước cảm thấy khó chịu, lúc trước gặp mặt không nhiều, khi Ngôn Khinh Linh đến hắn còn mắt nhắm mắt mở nhưng gần đây hắn càng ngày càng không hài lòng với vị hôn thê này.

Nàng ta chưa gả vào Đông Cung mà đã có ý đồ thò tay quản chuyện ở hậu viện Đông Cung. Lận Chước càng cho người điều tra sâu càng cảm thấy nữ nhân này tâm cơ gian xảo đến đáng sợ, khiến người chán ghét.

Ánh mắt Lận Chước dừng trên người Thiệu Tình, miệng nàng nhét đầy đồ ăn, hai má phồng lên, vui sướng đến mức đáy mắt đều hiện lên ý cười.

Nữ tử không đoan trang thế này hiện giờ lại làm hắn cảm thấy thật tình, có chút đáng yêu, có khi chính bản thân nàng cũng cảm thấy nàng không đoan trang thật.

Dường như từ sau khi gặp Thiệu Tình, sở thích của hắn dần dần thay đổi.

"Thái tử điện hạ, Ngôn nhị tiểu thư tự nấu dược thiện, mang từ phủ Quốc Công đến, người dùng mảnh tình thâm đối với điện hạ…"

Sắc mặt Lận Chước trầm xuống, Hỉ Phúc đi theo Lận Chước từ nhỏ liền biết, hắn đã thật sự nổi giận, Hỉ Phúc liên tục làm mặt quỷ với Tiểu Xuân Tử ý bảo y đừng nói nữa.

Lân Chước buông đũa xuống, mặt lạnh lùng: "Ngươi nhận của Ngôn nhị tiểu thư bao nhiêu? Sao không đến phủ Quốc công làm nô tài luôn đi?"

"Nô tài không dám, nô tài có tội, xin điện hạ thứ tội!" Tiểu Xuân Tử cuối cùng cũng phát hiện tình thế không ổn, hắn không khỏi hận bản thân vì lòng tham, nhận lễ của Ngôn Khinh Linh, lúc này tự đưa bản thân lên hoả đầu đài, nếu bị Lận Chước đuổi đi, e là trong cung chẳng còn nơi nào để dung thân.

"Nô tài không phân rõ chủ tử là ai, cút!" Lận Chước không cho hắn cơ hội biện minh, cung nhân hầu hạ bên cạnh liền biết tên này không thể cứu được, Tiểu Xuân Tử không ngừng van xin, cuối cùng bị bịt miệng kéo đi.

Ngôn Khinh Linh ăn diện lộng lẫy đến, đợi ở cổng lớn Đông Cung, nhìn cổng lớn sơn son, nàng nôn nóng đi qua đi lại.

Ngôn Khinh Linh không giống Ngôn Thiệu Tình, Thiệu Tình mang danh ác nữ, lối trang điểm luôn thể hiện rõ hống hách, ăn bận phục sức đỏ tía, có người sẽ nói Thiệu Tình ăn mặc loè loẹt lố lăng. Nhưng hiện tại Khinh Linh nhìn lại, bản thân không thể không phục, những trang sức kiểu cũ, nhờ vào mỹ mạo của Ngôn Thiệu Tình mà được tôn sáng lên vài phần.

Ngôn Khinh Linh không giống Thiệu Tình, diện mạo của nàng nhẹ nhàng thoát tục, luôn thích mặc bạch y, thường sử dụng ngọc châu hoặc dương chi bạch ngọc để điểm xuyết.

Ngôn Khinh Linh mặc bộ váy màu trăng non, phía trên thêu bằng chỉ bạc, cổ tay áo gắn nhiều lông chim khổng tước, đuôi váy là một hồ nước Tương Phi, áo khoác ngoài là một dải lụa choàng nạm đầy Đông châu, dải lụa choàng kia là của Thái hậu ban thưởng, thể hiện ý coi trọng đứa cháu dâu tương lai này.

Đông Châu chỉ có nhân tài của Hoàng gia mới có tư cách sử dụng, ngay cả Lận Chước thưởng trang sức cho Thiệu Tình cũng chỉ có thể thưởng Nam Châu.

Chỉ tiếc, công sức trang điểm lần này của Ngôn Khinh Linh đã bỏ phí, Lận Chước không có ý định gặp nàng.

Chương 54

Ngôn Khinh Linh là thanh mai trúc mã với Lận Chước, tuy Lận Chước lạnh lùng không thích gần ai nhưng Ngôn Khinh Linh vẫn thích hắn, từ nhỏ nàng luôn quấn lấy hắn không rời. Dù Lận Chước có mất kiên nhẫn nhưng vẫn nể tình nguyên Hoàng hậu mà nhẫn nại với nàng.

Nàng đặc biệt lấy lòng Thái hậu, tiếp đó là Ngọc Hàm công chúa mới có được hôn ước này, vì thế nàng cực kỳ vui mừng. Lúc trước nàng thỉnh thoảng mới tiến cung, sau Hoàng hậu cho nàng Ngọc bài, nàng mới ra vào hậu cung như hậu viện nhà mình.

Có được nhiều cơ hội tiếp cận Lận Chước nàng lại càng không thoả mãn, vì vậy nàng bắt đầu lấy lòng chưởng sự ở Đông Cung, từng bước từng bước bắt đầu khống chế nội vụ Đông Cung, tự tỏ ra mình là nữ chủ nhân của Đông Cung, người ngoài cũng tin như vậy. Lận Chước cũng chẳng thèm mở miệng giải thích, dần dà tự bản thân nàng cũng tin là vậy.

Lúc Tu ma ma bị đuổi ra khỏi cung, nàng vô cùng bàng hoàng, nàng cảm thấy hình như Lận Chước đã nhận ra điều gì đó. Nàng muốn sắp xếp người khác vào Đông Cung, nhưng chưởng sự mới dầu muối đều không ăn, canh giữ Đông Cung kín bưng như cái lồng sắt, tin tức bên ngoài không vào được, bên trong không lọt ra ngoài.

Nàng muốn biết tình hình của Ngôn Thiệu Tình, khó khăn lắm mới biết được thông qua thủ hạ của Ngôn Quốc Công. Lận Chước sủng Thiệu Tình quá mức, chỉ mới hơn nửa tháng thuộc hạ của Lận Chước đã khuyên hắn, thậm chí đề nghị, nếu thân thể hắn có chuyển biến tốt thì hãy bàn đến hôn sự này, nạp thêm mấy Nhũ Nhân nữa tiến

cung.

Điều này khiến Ngôn Khinh Linh lo lắng, trước kia nàng cũng biết Lận Chước không có khả năng chỉ có một mình nàng, thuộc hạ khuyên Lận Chước nạp thêm người nàng cũng không có ý kiến, nhưng khi nàng biết được Lận Chước sủng ái Thiệu Tình, trái tim nàng như có ai đó cắt xẻo.

Nàng quá hiểu Lận, trước giờ hắn đều vô tình, nếu thể hiện sủng ái, thì đó là đang để tâm.

Cửa Đông Cung không mở, cho đến khi bên trong truyền đến một trận la hét thất thanh, cửa bên hông mở ra, mấy đại nội thị vệ đẩy Tiểu Xuân Tử ra.

Đại nội thị vệ đứng đầu mặt mày lạnh băng nhìn Ngôn Khinh Linh: "Điện hạ có lệnh, nếu Ngôn nhị tiểu thư thích nô tài này vậy thì thưởng cho ngài!" Tiểu Xuân Tử bị đẩy ngã đến trước mặt Ngôn Khinh Linh.

"Ngôn nhị tiểu thư, ngài nhất định phải thương xót nô tài, hãy mang nô tài đi đi, nếu không nô tài không thể ở trong cung này mất!" Tiểu Xuân Tử khóc lóc thê thảm túm chặt góc váy Ngôn Khinh Linh.

Ngôn Khinh Linh cắn môi dưới, cắn mạnh đến mức xuất hiện tơ máu, nàng hung hăng đá Tiểu Xuân Tử ra, váy này của nàng có giá trị liên thành, nào để cho bàn tay dơ bẩn của nô tài bám vào.

"Điện hạ không còn điều gì muốn nhắn nhủ với ta sao?" Ngôn Khinh Linh còn một chút hy vọng.

Giọng nói của đại nội thị vệ lạnh lùng đánh tan mọi tơ tưởng của nàng: "Điện hạ đang dùng bữa cùng Ngôn đại tiểu thư, không muốn ai quấy rầy, chỉ muốn nô tài nhắn với Ngôn nhị tiểu thư…"

Đại nội thị vệ cười lạnh: "Đông Cung không phải là cái chợ phía

đông, mà muốn đến thì đến, lần sau phải trình thẻ bài trước, khi nào duyệt mới được vào. Nô tài còn quay về phục mệnh, thứ cho không tiễn xa được, cáo từ!”

Từng câu từng chữ đánh mạnh lên trái tim Ngôn Khinh Linh, khí huyết toàn thân nàng lạnh ngắt, trong đầu hiện lên: Hỏng rồi!

Chẳng lẽ Lận Chước đã biết?

Là Ngôn Thiệu Tình nói sao?

Sao ả ta dám?

Ngôn Khinh Linh cắn móng tay, khi nàng lo lắng nàng hay làm vậy.

Không được, nàng phải tìm cơ hội gặp mặt Ngôn Thiệu Tinh, để nhắc nhở cho ả ta biết!

Nghĩ đến đây, Ngôn Khinh Linh xoay người rời đi, nàng không ra khỏi cung mà mang theo hộp thức ăn tiến đến cung Phượng Nghi, nàng không biết rằng từng cử chỉ thất thố của mình đều được ám vệ theo dõi, sau đó bẩm báo lại toàn bộ cho Lận Chước nghe.

Chương 55

Cánh cửa vừa gặp Ngôn Khinh Linh vừa đóng lại, Lận Chước và Thiệu Tình cũng đã ăn xong, cung nhân liền mang trà cùng chậu đến cho hai người súc miệng. Trạng thái của Thiệu Tình sau khi uống thuốc xong rõ ràng không thích hợp.

Lận Chước nhìn Thiệu Tình không xót khoảnh khắc nào, hắn vẫy tay gọi Thiệu Tình, rồi vỗ vỗ trên đùi hắn. Dược tính từ từ phát tác, ngoại việc ngực nàng sưng to hơn thì dưới bụng nàng cũng bắt đầu truyền đến cơn đau mãnh liệt.

Thiệu Tình che bụng mình lại, tiết khố ẩm ướt, ấm nóng khiến nàng sửng sốt: "Điện hạ…ta…" Bộ dạng muốn nói rồi lại thôi của Thiệu Tình khiến Lận Chước sinh nghi.

"Sao vậy? Sắc mặt nàng trông khó coi lắm!" Lận Chước quan tâm, hắn lập tức đứng dậy đến bên người Thiệu Tình, tay đặt lên trán nàng.

"Nàng làm sao vậy? Sao cơ thể lại lạnh vậy?" Lận Chước nhíu mày kéo tay Thiệu Tình, bấy giờ hắn phát hiện, không chỉ trán nàng lạnh, mà tay nàng cũng lạnh như băng.

Thiệu Tình run lên, cơn đau mãnh liệt từ bụng truyền đến, từng cơn đau thắt làm cho nàng bật ra tiếng rên thống khổ.

Lận Chước thấy nàng như vậy, chỉ cảm thấy trái tim mình bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, đau như muốn lấy mạng hắn.

“Người đâu!” Sau khi Thiệu Tình dùng thuốc, cung nhân đều sẽ tự động lui ra, Lận Chước lớn giọng quát.

Hỉ Phúc dẫn đầu đi vào: “Thái tử điện hạ có gì phân phó?”

“Truyền thái y, mau!”

Thiệu Tình yếu ớt níu tay áo Lận Chước, nàng ngập ngừng: “Không…không cần thỉnh thái y..thần nữ chỉ là…” Thiệu Tình cố lấy hết dũng khí để nói: “Đến nguyệt sự!” Câu này của nàng còn nhỏ hơn tiếng mèo kêu, phải người tập võ thính lực tốt như Lận Chước mới có thể nghe được.

Nói cũng đã nói rồi, Thiệu Tình không còn cảm thấy khó xử nữa: “Gọi Tử Ninh vào hầu hạ là được rồi!” Thiệu Tình hơi cong người, trên thái dương trượt xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Người không khoẻ thành ra như vậy, còn không cho thái y khám, chẳng lẽ Tình Tình sợ uống thuốc sao?” Dù nói vậy nhưng Lận Chước vẫn cho người gọi thái y đến.

“Điện hạ!” Thiệu Tình hoảng hốt kêu lên, thân thể nàng nhẹ hẫng, Lận Chước bế ngang nàng lên, hai chân bị nhấc lên nàng liền ôm cổ Lận Chước. Lúc bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Lận Chước dịu dàng làm lòng nàng chấn động, nàng rũ mắt xuống không nhìn hắn, sau đó vùi mặt vào bên trong lòng ngực rộng lớn kia.

“Khó chịu thì an phận chút đi!” Trong lời nói của hắn có phần nghiêm khắc nhưng động tác lại nhẹ nhàng không thể tưởng.

“Sẽ làm bẩn y phục của Điện hạ!” Thiệu Tình nhỏ giọng nói.

“Tình Tình khách khí với Cô cái gì? Nước của Tình Tình lần nào cũng làm bẩn y phục của Cô cả!” Lận Chước khẽ cười, hắn hài lòng nhìn tiểu mỹ nhân đỏ mặt tía tai trong lòng.

"A…" Cơn đau ở bụng quặn thắt lên, nếu ước tính thời gian thì giờ này dược tính bắt đầu phát tác.

Thiệu Tình chưa từng phát tác cổ độc trước mặt Lận Chước, nàng không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng chật vật của nàng.

"Điện hạ, ngài tránh đi một lát được không, thần nữ sợ bẩn mắt điện hạ…" Đôi tay Thiệu Tình cuộn chặt lại, cố gắng chịu đựng cơn đau để không phải la lên.

"Sợ cái gì, nàng là nữ nhân của Cô, Cô không chê nàng!" Lận Chước không để bụng cũng không chê nàng bẩn. Trong lòng hắn, mặc kệ nàng có là gì hắn cũng đều bên cạnh nàng, hắn không cần nàng hoàn mỹ trước mặt hắn.

Bất tri bất giác nàng đã được hắn xếp vào "người một nhà", trước giờ Lận Chước vốn ưa sạch sẽ, nhưng nếu là Thiệu Tình hắn không sợ quần áo mình bẩn, thậm chí cả thân thể hắn cũng không sợ, hắn chỉ quan tâm Thiệu Tình có thoải mái không.

Có lẽ vì cơ thể không khoẻ, Thiệu Tình lại không thể kiên trì, hiện giờ nàng không có sức để chống đối Lận Chước, cứ như vậy để hắn thuận tiện bế nàng bước dài trên hành lang, bước vào tẩm điện, hắn đặt nàng trên giường.

Tử An và Tử Câm đưa đến bộ quần áo sạch khác, cung nhân chuẩn bị một chậu nước ấm. Thiệu Tình cắn răng kiên trì bước đến sau tấm bình phong xử lý cơ thể cho sạch sẽ. Sau khi thay đổi y phục khác, Thiệu Tình bước đi lảo đảo ngã vào lòng Tử Ninh, răng cắn chặt, rên lên đầy thống khổ.

Chương 56

"Sao lại thế này?" Lận Chước nghe được động tĩnh, liền đi vòng qua tấm bình phong, ôm lấy Thiệu Tình, vẻ mặt nôn nóng trên mặt là thật.

"A…." Lúc trước mỗi khi cổ độc phát tác, một mình Thiệu Tình chịu đựng, lúc sau chỉ cần có thể giao hoan với Lận Chước là có thể né được. Lúc này, đau đớn tăng gấp mấy lần so với lúc trước, ngực căng, rét run, bụng đau, có cái gì đó đang thiêu đốt bên trong những mạch máu, Thiệu Tình đau như chết đi sống lại, cuối cùng cũng không thể giữ mặt mũi được nữa, nàng cong cứng thân người khi đang trong ngực Lận Chước, từng cơn đau đơn xuyên tim, ăn mòn xương cốt như thuỷ triều ập đến, khiến thân thể nàng run rẩy, khắp người toàn mồ hôi lạnh.

Mặt Thiệu Tình bây giờ không còn chút huyết sắc nào, đôi môi đỏ mọng ngày thường giờ biến thành đen xì, bộ dạng của nàng hiện giờ khiến ngực Lận Chước đau thắt lại. Sắc mặt hắn khiếp sợ, sao hắn lại không biết chuyện gì đang xảy ra được? Hắn cũng từng thống khổ như vậy, cho đến khi Thiệu Tình xuất hiện, đây rõ ràng là triệu chứng của cổ độc phát tác.

"Từ trước đến nay đều đau như vậy sao?" Hắn như thể ôm đồ gốm sứ trong lòng, tay chân không biết phải làm thế nào, hắn sợ chạm vào nàng sẽ đau.

"A…" Thiệu Tình đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng không nghe Lận Chước hỏi gì, nước mắt làm ướt cả gương mặt nàng. Thời khắc này bộ dạng của nàng thật đáng sợ nhưng ở trong

lòng Lận Chước nàng lại vô cùng xinh đẹp, hai hàng lông mày nhíu lại vì đau đớn cho đến đôi mắt đều rất đẹp.

"Đừng cắn môi, đau thì cắn Cô…" Lận Chước là người hiểu rõ cảm giác của Thiệu Tình nhất, hắn biết một canh giờ cổ độc phát tác có bao nhiêu đau đớn, ngay cả nam nhân hai mươi mấy tuổi cũng khó có thể chống đỡ được huống chi là một tiểu cô nương mười sáu tuổi.

"A…" Tiếng la khàn cả giọng mỗi lúc một yếu đi, tiếp đó là tiếng khóc đứt quãng.

"Ta đau…đau quá!" Thiệu Tình nằm trong lòng ngực Lận Chước, nỉ non song lại cố cắn răng chịu đựng. Mặc kệ là tinh thần hay thể xác gì Thiệu Tình đều rất đau, nàng nhớ lúc trước mỗi lần phát tác chỉ có một mình nàng chịu đựng thống khổ trong cô độc, hiện giờ cơn đau kia giờ tăng thêm gấp bội lại có người ở bên cạnh, tinh thần ít nhiều gì cũng buông lỏng ba phần.

Tiếng khóc la của Thiệu Tình như chui vào trong lòng Lận Chước, giống nha con dao nhỏ hung hăng đâm vào, chọc ngoáy bên trong. Lận Chước chưa từng có cảm giác như vậy, hắn cáu gắt: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không thấy Ngôn tiểu thư rất đau sao? Còn không mau gọi Thái y đến đây?"

Lận Chước ra lệnh cho Tử An và Tử Câm, bàn tay to lớn che đôi tai Thiệu Tình lại, lúc độc phát giác quan rất nhạy cảm, rất dễ tổn thương, Lận Chước sợ âm thanh làm nàng khó chịu.

"Vâng, nô tỳ lập tức đi giục ngay!" Tử An và Tử Câm có thể xem như là người trầm ổn, mà khi thấy Thiệu Tình khó chịu như vậy cũng phải lộ vẻ kinh ngạc. Tử Câm vội vàng chạy ra ngoài tìm người, ước chừng đi nửa đường thì gặp Hỉ Phúc công công dẫn một đoàn Thái y đến.

Ngay sau đó, Thiệu Tình sốt cao, Thái y viện cử ba vị thái y, đi đầu là Hàn thái y trực tiếp chữa trị cổ độc cho Lận Chước, theo sau là hai

đồ đệ, hai đồ đệ mang theo hai hòm thuốc đi đến tẩm điện của Thiệu Tình để chẩn trị.

Một lúc sau những người có phận sự đi vào tẩm điện, ngay lập tức liền nghe thấy tiếng rên yếu ớt xen lẫn tiếng khóc của Thiệu Tình, còn nhìn thấy Lận Chước dịu dàng bên cạnh dỗ dành không chút tiếng động.

Lại gần chút nữa, Hàn thái y liến kinh ngạc không thôi.

Lận Chước để Thiệu Tình cắn tay hắn tránh cho nàng đau đớn cắn phải lưỡi mình.

"Thần, tham kiến thái tử điện hạ, điện hạ vạn phúc kim an!"

"Miễn lễ, còn không mau xem cho Ngôn tiểu thư?"

Trạng thái phát độc của Thiệu Tình và Lận Chước giống nhau, chỉ khác là da của Thiệu Tình không bị biến sắc. Lúc độc phát nếu có thể âm dương hoà hợp cùng với Lận Chước thì cổ trùng trên người hai người sẽ lấy độc trị độc làm suy yếu độc tính lẫn nhau.

Nhưng hiện giờ Thiệu Tình đến nguyệt sự cho nên không thể dùng cách này, chúng thái y đành bó tay. Bọn họ căng da đầu hứng chịu cơn giận của Lận Chước, đến khi Thiệu Tình bình ổn trở lại, ba người đã quỳ rạp trên đất, trán tích đầy mồ hôi nhễu xuống sàn thành một vũng lớn.

Chương 57

Lăn lộn hơn một canh giờ, khó khăn lắm Thiệu Tình mới đi vào giấc ngủ, Tử An và Tử Câm thay xiêm y và chăn đệm thấm đầy mồ hôi cho nàng. Lúc này thân thể nàng mới có thể sạch sẽ để ngủ một giấc. Bên trong tẩm điên đốt hương an thần tốt nhất nhưng Thiệu Tình vẫn ngủ không yên. Tử Ninh đun một bình nước nóng dùng túi lông chồn bọc lại chườm lên bụng, đồi núi giữa mày nàng mới tan đi một chút.

Thiệu Tình ngủ không yên, tâm tình Lận Chước cũng treo lơ lửng. Sau khi tận mắt thấy Thiệu Tình phát cổ độc, trong lòng hắn ngập tràn đủ loại cảm xúc, một người lạnh lùng tàn nhẫn đến cỡ nào thì cũng không thể không đau lòng.

Hắn nhớ đến bản thân mình lúc đầu nói những lời lạnh nhạt với Thiệu Tình, chỉ cảm thấy mình thật khốn nạn.

Hắn vốn không đồng ý cách giải độc này, nhưng mọi người lại mặc kệ phản đối của hắn, đưa người đem lên giường hắn. Hắn vô cùng tức giận, lạm sát người vô tội, biết vậy hắn đã không làm.

"Hàn Kỳ, chuyện này là sao? Ngươi nói thật cho Cô biết!" Trong Thiên điện, Lận Chước ngồi ở ghế thái sư, Hàn Kỳ quỳ gối phía trước.

Lận Chước ném chung trà về phía chân hắn, mảnh sứ vỡ nát găm vào da thịt, nước trà nóng văng tung toé lên người nhưng Hàn Kỳ không dám nhúc nhích.

Hàn Kỳ là người Tiên hoàng để lại cho Lận Chước, đã hơn 50 tuổi, thời trẻ hành tẩu giang hồ, kiến thức uyên bác, có thể giải bách độc. Nếu không có Hàn Kỳ kéo sinh mạng Lận Chước lại, chỉ e là lúc trước Lận Chước có thể bị độc phát mà mất mạng.

Hàn Kỳ đi theo Lận Chước từ khi hắn còn nhỏ, đương nhiên y biết tính tình Lận Chước bướng bỉnh, là người có chính kiến. Lận Chước hành sự chính trực nhất định không chịu áp dụng phương thức trị liệu tà ma ngoại đạo này.

Hắn vốn định đưa cổ độc vào người Ngôn Khinh Linh, vì Lận Chước không bài xích việc ở gần nàng. Chỉ cần trên người Ngôn Khinh Linh có cổ trùng, Lận Chước liền đi vào khuôn khổ vì thế hắn tự ý đến chỗ đương kim Thánh Thượng thỉnh ý chỉ.

Ai nào ngờ Ngôn Khinh Linh thấy bộ dạng phát cổ độc của Lận Chước đã sợ hãi, nàng ta nhìn thấy diện mạo dữ tợn của cổ trùng nên dù thế nào cũng không chịu nuốt.

Phu thê Ngôn Quốc Công yêu thương đích nữ, song, lại không dám kháng mệnh, càng không dám đưa cổ trùng cho người lai lịch không rõ ràng nuốt. Đành phải hy sinh huyết thống thứ nữ của phủ Quốc Công, kể từ đó Ngôn gia vẫn cống hiến một nữ nhi bảo vệ thể diện trước mặt hoàng đế, vẫn là cấp dưới trung thành.

Hoàng đế muốn cứu Lận Chước không chỉ vì phụ thân yêu thương nhi tử mà trong đó có nhiều mưu quyền chính trị. Đế Vương nhất định phải bảo hộ tướng soái, đây là thể diện của quốc gia, thánh nữ Miêu Cương có thể giết hạ hoàng tử nhàn tản, nhưng không được giết công thần của Đại Tĩnh.

"Ngươi phải đảm bảo với Cô, thân thể Ngôn đại tiểu không có gì đáng ngại!" Nếu ánh mắt Lận Chước là con dao nhỏ, e là Hàn Kỳ đã chết hơn ngàn vạn lần rồi.

Thân thể không có gì đáng ngại? Đau đớn thành như vậy sao có thể

không đáng ngại?

"Hạ quan có tội lừa dối diện hạ, nhưng khẩn xin điện hạ bảo trọng thân thể, niệm tình những năm gần đây thần trung thành và tận tuỵ với ngài, để thần chữa khỏi cho điện hạ rồi sẽ xuống cửu tuyền thỉnh tội với Tiên Hoàng!"

"Đừng đem Tiên Hoàng ra nói chuyện với Cô, Cô không để mình bị xoay vòng nữa đâu, tình trạng hiện tại của Ngôn đại tiểu thư là gì? Tương lai có gì đáng ngại? Cô cho ngươi cơ hội cuối cùng để nói, ngươi khôn hồn thì nói thật đi, nếu có nửa câu giả dối, Cô đem ngươi nghiền thành tro!" Tiên Hoàng để lại cho Lận Chước không ít người, Lận Chước dùng được hơn phân nửa, còn lại dùng không thuận tay. Bọn họ trung thành với hắn thì càng trung thành với Tiên Hoàng, khi hắn đi ngược lại mong muốn của Tiên Hoàng bọn họ sẽ tự ra quyết định, đây là chuyện Lận Chước không thích nhất.

Chương 58

Trước sự thúc ép của Lận Chước cuối cùng Hàn Kỳ cũng nói ra tất cả sự thật. Mỗi một câu nói thật của y, sắc mặt Lận Chước đen thêm vài phần.

Vì đảm bảo dược tính của Cổ trùng, lúc Thiệu Tình nuốt vào là con sâu sống sờ sờ, con sâu kia sinh sống trong cơ thể nàng, lấy máu thịt làm thức ăn, sau ba tháng sẽ chết đi và bài tiết ra ngoài. Trên thân thể của Thiệu Tình cũng tạo ra tổn thương nhất định, nếu sau ba tháng không nghỉ ngơi tốt sẽ ảnh hưởng đến dương thọ.

Thiệu Tình chưa từng có thai lại có thể sản sinh ra sữa là vì dùng thuốc để kích thích, cho nên đây cũng là nguyên do mỗi khi đến kỳ nguyệt sự nàng lại đau đến vậy. Dùng dược liệu để thúc ép sản sinh sữa thì thể chất của Thiệu Tình cũng sẽ thay đổi, đại khái là không thể có thai được.

Để sữa đạt đến dược tính tốt nhất thì ngay từ đầu nên tìm một nữ tử trong thời kỳ cho con bú là thích hợp nhất.

Nếu để Ngôn Khinh Linh làm thuốc dẫn thì không cần phải kích thích sản sinh sữa, chỉ là đợt điều trị này sẽ kéo dài hơn. Đơn giản vì người đó là Ngôn Thiệu Tình cho nên Hàn Kỳ mới nặng tay hơn, mặc kệ ba tháng sau thân thể nàng có ra sao đi nữa.

Vì thúc ép sản sinh sữa này cho nên Ngôn Quốc Công mới cầu xin cho Thiệu Tình một chức Nhũ Nhân.

Ngôn quốc công phu nhân tìm đến Hàn Kỳ, hai người thương lượng

một hồi cố ý tăng thêm liều lượng.

"Nói như vậy, các ngươi vì không để Tình Tình mang thai cho nên mới hạ độc nàng như vậy?" Lận Chước cho rằng phụ hoàng hắn đã quá tàn nhẫn với mình rồi nhưng hắn vẫn không ngờ tới Ngôn Quốc Công phu nhân lại ác hơn thế nữa. Nghĩ vậy, trong lòng hắn sinh ra đồng cảm, khiến hắn thương xót nàng hơn.

Thời khắc này Lận Chước đã xác định tâm ý của mình, đợi sau khi giải độc xong, hắn sẽ không để nàng đi, hắn muốn chăm sóc nàng, đặt nàng dưới cánh chim của hắn, bảo đảm cho nàng cả đời này vô ưu vô lo.

"Xin thái tử điện hạ minh giám, thần làm như vậy không phải vì bạ độc Ngôn đại tiểu thư mà là vì bất đắc dĩ, để thuốc chuyển hoá thành sữa mới có thể phát huy công hiệu tốt nhất được. Hơn nữa, thái tử điện hạ chưa cử hành đại hôn mà lại có con với thị thiếp sẽ làm bại hoại thanh danh của người!" Hàn kỳ biết Tiên Hoàng không thích thứ trưởng tử thế nào, lúc trước Tiên Hoàng say rượu làm loạn cho nên Hoàng trưởng tử là vết nhơ cả đời ông.

Dựa theo kỳ vọng của Tiên Hoàng với Lận Chước, Hàn Kỳ cảm thấy mình không làm gì sai cả, hắn chỉ làm theo di mệnh của Tiên Hoàng thôi.

"Tốt, tốt lắm! Làm ra chuyện lớn như vậy để gạt Cô, xem Cô như tên ngốc! Ngươi được lắm!" Lận Chước tức muốn hộc máu, tay đánh gãy tay vịn ghế, vụn gỗ đâm vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ròng ròng, nhưng hắn không cảm thấy đau, chút đau đớn này sao có thể so với những thống khổ mà Thiệu Tình đã chịu đựng.

Trên chiến trường hắn chiến đấu vì công danh của hắn, bị thương, trúng độc là do hắn lựa chọn, mọi hậu quả hắn tự chịu, nhưng Thiệu Tình trúng độc là vì hắn, hắn không giết bá nhân nhưng bá nhân lại vì hắn mà chết.

“Chẳng lẽ Cô phải cảm tạ vì lòng trung thành của ngươi?” Lận Chước nghiến răng nghiến lợi.

Cuộc đời hắn căm hận nhất là loại việc nhân danh đại nghĩa, bức bách người khác hy sinh, vậy mà bên người bên cạnh hắn lại làm ra việc này, hắn còn đi tin lời gièm pha, góp phần ngược đãi nàng.

“Ngươi làm Cô mất mặt, khiến cô ngay cả cầm thú cũng không bằng…cũng là đáng đời Cô, là Cô không biết nhìn người!” Trong giọng nói của Lận Chước có vài phần mệt mỏi cùng bi thương. Người lừa gạt đương nhiên sai, nhưng chẳng phải vì ngươi sơ suất nên mới bị gạt sao?

“Từ hôm nay trở đi, chuyên tâm điều dưỡng cho Ngôn đại tiểu thư, Cô sẽ gọi Trương Cảnh về, Ngôn tiểu thư chỉ mới mười sáu tuổi, không thể cứ vậy mà mất đi khả năng sinh nở được!” Lận Chước nhớ tới thỉnh cầu Thiệu Tình nói với hắn, trong lòng vỡ lẽ, chẳng lẽ nàng đã biết tất cả?

“Thần tuân mệnh!” Hàn Kỳ cắn răng lĩnh mệnh.

Trương Cảnh là quân y trong quân đội Lận Chước, y thuật vô cùng cao minh nhưng hắn không quen cuộc sống trong cung. Trương Cảnh là người tài mà Lận Chước tìm về, lúc trước hắn dốc sức phản đối cách chữa trị này của Hàn Kỳ, nhưng chuyện quá gấp Trương Cảnh cũng không có cách nào khác, điều này khiến hắn cảm thấy mình không đủ năng lực, hiện giờ hắn đang ở bên ngoài hành y cứu người, tích luỹ kinh nghiệm để có thể đương đầu với bất kì tình huống nào.

Trương Cảnh năm nay chỉ mới 22, có thể nói là hậu sinh khả uý, Hàn Kỳ luôn đề phòng hắn, đây đúng với câu “trời sinh Du sao còn sinh Lượng”.

Lận Chước không có tâm trạng quản Hàn Kỳ nghĩ gì, trong lòng hắn hiện tại chỉ có Thiệu Tình, chỉ để ý đến suy nghĩ của nàng. Người

Ngôn gia rốt cuộc đã làm gì với nàng? Vì sao nàng không nói với hắn?

Lận Chước ngẫm nghĩ, cuối cùng lại thêm khó chịu.

Nếu ngay từ đầu nàng nói thật, hắn sẽ tin sao? Hắn vốn tự cho rằng nàng là nữ tử ngang tàng phóng đãng giống như tin đồn, nơi nào sẽ nghe nàng giải thích? E là nàng sớm biết sẽ tự rước nhục nên mới im lặng không nói.

Ở chung một khoảng thời gian, Lận Chước liền biết những lời đồn đãi bên ngoài đều là những công kích ác ý, người trước mặt hắn rõ ràng là một nữ tử thông minh, lạc quan, không phải là người ngang ngược trong lời đồn.

Chương 59

Thiệu Tình ngủ không yên, từng cơn đau quặn thắt dưới bụng khiến nàng vô cùng đau đớn, đến khi trong giấc mơ đột nhiên xuất hiện ánh sáng vây quanh lấy nàng, tựa như đặt nàng vào dòng nước suối ấm áp giữa trời đông lạnh giá, hơi thở dịu nhẹ lướt qua gương mặt nàng, dòng nước ấm len lỏi chảy vào trong căn phòng lạnh lẽo, cảm giác nhẹ nhàng thư thái này làm nàng chìm vào trong giấc mộng đẹp.

Giấc ngủ này rất sâu, đến khi Thiệu Tình khôi phục ý thức, nàng từ từ mở mắt ra.

Khi mở mắt nàng thấy có gì đó không đúng, sau lưng truyền đến hơi ấm, trước bụng cũng rất ấm. Lận Chước đang ôm nàng từ phía sau, không chỉ ôm nàng, dưới lòng bàn tay hắn liên tục truyền nội lực đến, ấm áp cả căn phòng, ngay cả tay chân cũng cảm thấy ấm.

Thiệu Tình lập tức hiểu ra, nàng ngủ ngon như vậy là nhờ vào công lao cực lớn của Lận Chước. Phát hiện này khiến lòng nàng nổi lên trăm ngàn cảm xúc hỗn độn, có cảm động, cũng có lo lắng.

Nàng không biết vì sao Lận Chước lại hạ mình làm chuyện này, là nữ nhân đương nhiên sẽ hạnh phúc khi người trong lòng quan tâm đến mình. Nhưng tình huống của hai người rất phức tạp, ngược lại Thiệu Tình hy vọng giữa hai người không phát sinh tình cảm nào, nếu Lận Chước ngang ngược, cọc cằn đối với nàng giống trước biết đâu lại hay, chí ít khi nàng rời đi, nàng có thể cắt đứt tơ tưởng.

"Tình Tình, thấy đỡ hơn chưa?" Bàn tay Lận Chước phủ lên chiếc

bụng của Thiệu Tình liên tục truyền nội lực vào, tảng băng trong lòng Thiệu Tình cũng từ từ tan ra. Truyền nội lực liên tục như vậy không phải là chuyện dễ, cho dù công lực Lận Chước có thâm hậu thì cũng thấy được hắn để tâm tới nàng. Qua một nén nhang, Thiệu Tình được dòng nước ấm điều hoà liền cảm thấy tinh thần, sức lực đều được phục hồi, không còn yếu ớt như lúc đầu.

"Tình Tình, lấy người làm thuốc không phải ý nghĩ của Cô, nếu biết sẽ tổn hại thân thể nàng như vậy, Cô tuyệt đối không đồng ý!" Suốt hai canh giờ Thiệu Tình nghỉ ngơi, một mặt Lận Chước dùng sức xua tan đau đớn trên người nàng, một mặt suy nghĩ nên biểu đạt cảm xúc của mình thế nào, giọng nói hắn trầm khàn chất chứa tình cảm chân thành tha thiết.

"Thần nữ biết ngài không phải là người như vậy!" Lận Chước trời sinh kiêu ngạo, muốn hắn hy sinh một nữ tử để giải độc tính trên người, nhất định hắn sẽ không đồng ý. Có thể nói trong chuyện này nàng và Lận Chước đều bị ép buộc, cũng may cuối cùng hai người đều thoả mãn nhu cầu lẫn nhau, hắn có thể kéo dài sinh mạng, nàng cũng được che chở.

"Thuốc kích sữa sẽ ảnh hưởng đến việc sinh con, nàng đừng uống nữa!" Nghĩ đến việc vì để làm thuốc dẫn cho hắn mà Thiệu Tình tổn thương thân thể cực nặng, ngực hắn đột nhiên co rút đầy đau đớn.

"Điện hạ đã biết rồi..." Khi ấy Lận Chước dùng ánh mắt thù hận nhìn nàng, nàng suýt nữa kiềm không được mà nói, muốn nói tất cả sự thật theo cảm xúc, nhưng nàng đã dùng lý trí kìm nén lại.

Lúc đó, nàng thật sự thích hắn cho nên không muốn bị hắn hận, hiện giờ không phải là nàng không thích hắn nữa mà là hắn không còn quan trọng với nàng nữa, nàng còn việc quan trọng hơn cần phải làm.

Thiệu Tình nhẹ giọng nói: "Nói ra Điện hạ đừng chê cười, lúc thần nữ quyết định uống thuốc kích sữa là lúc tỉnh táo, nếu giờ dừng lại,

chẳng phải công sức đều đổ xuống sông xuống biển cả sao?”

“Cô có hỏi thái y, lúc này dừng thuốc cũng không sao, chỉ là muốn chữa hết cổ độc thì cần nàng ở lại lâu hơn!” Lận Chước đã không giống như ban đầu, hắn không muốn thời hạn ba tháng kia đến, cũng không muốn để nàng rời đi, nhưng lúc này hắn chủ động nói giữ nàng ở lại thì rất mất mặt, hắn thấy chỉ cần nói đến vậy thì nàng sẽ hiểu mà ở lại.

Suy nghĩ muốn giữ nàng ở lại sớm đã hình thành trong tâm trí hắn, thậm chí trong hắn còn có ý nghĩ đen tối là khi Thiệu Tình có hài tử, nàng nhất định sẽ ở lại.

Chỉ tiếc là Lận Chước không hiểu Thiệu Tình, nàng không giống những nữ tử trước giờ hắn gặp hay nói đúng hơn là hắn chưa từng gặp ai giống nàng.

Thiệu Tình không giống như suy nghĩ của hắn, nàng nhận ra ẩn ý, nàng nói: “Điện hạ đừng hiểu lầm, ngay từ đầu thần nữ đã biết dược tính kia sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh nở, nhưng thần nữ cam tâm tình nguyện, vì thần nữ không muốn sinh con!”

Chương 60

Ngữ khí Thiệu Tình vô cùng bình tĩnh làm Lận Chước kinh ngạc không thôi, nội lực trong tay đột nhiên dừng lại, hắn vội ngồi dậy, xoay người Thiệu Tình lại.

Thiệu Tình chậm rãi ngồi dậy, đối mặt với hắn.

"Có phải có người bắt ép nàng không? Ngôn Quốc Công phu nhân buộc nàng nói vậy sao?" Lận Chước không thể tưởng tượng được vì sao một tiểu cô nương có thể nói ra lời đáng sợ đến vậy? Có nữ nhân nào mà không nghe theo lệnh cha mẹ, nghe lời người mai mối, ở nhà giúp phu quân dạy con? Rốt cuộc nàng đã phải chịu đựng điều gì mà một tiểu cô nương phải từ bỏ khả năng sinh nở của mình? Phải biết rằng, cho dù là nữ nhân tái giá tốt đến đâu nếu không có năng lực sinh con thì sẽ không thể đứng trong nhà trượng phu.

"Không ai ép thần nữ cả!" Thiệu Tình nhìn chằm chằm Lận Chước, không có nội lực của Lận Chước bảo vệ, bụng nàng bắt đầu đau âm ỉ, từ lúc bắt đầu uống thuốc kích sữa, nguyệt sự của nàng chưa đến, không nghĩ khi nó đến lại đau đớn đến tận xương tủy thế này.

Mặt Thiệu Tình không còn huyết sắc, nhìn cực kỳ yếu ớt, Thiệu Tình lợi dụng điểm này để lấy lòng tiếc thương của Lận Chước: "Nói vậy… Điện hạ cũng đã nghe được Ngôn Quốc Công sủng thiếp diệt thê, cưng chiều thứ nữ vô độ?"

Lận Chước không phủ nhận thì chính là thừa nhận, cả kinh thành này ai cũng đều nghe nói như vậy.

"Nếu thần nữ nói với điện hạ sự thật không như lời đồn thì điện hạ có tin thần nữ không?"

Lận Chước im lặng một lúc lâu, dựa vào tính tình của hắn, muốn tin vào lời một người thật sự rất khó: "Cô sẽ cho người điều tra lời của nàng nói có thật không!"

Tuy nói như vậy nhưng lời của Thiệu Tình hắn cũng tin bảy tám phần. Cuối cùng hắn nhận định, lúc trước Thiệu Tình vào Đông Cũng là vì phu thê Ngôn Quốc Công không muốn đích nữ chịu khổ.

Rất nhiều tin đồn vô căn cứ đều là bề ngoài, nếu đi sâu tìm hiểu thì sẽ biết được sự thật với lời đồn có giống nhau không.

Thiệu Tình để ý Lận Chước thời gian dài như vậy đương nhiên biết hắn sống được đến giờ này không chỉ có vẻ ngoài, nàng đang đánh cược xem liệu rằng Lận Chước có tình cảm với nàng không.

"Làm thiếp, sinh hài nữ, cả đời sống dưới cái bóng của đại nương tử. Thứ nữ sống trong nhà chỉ có thể lấy lòng đại phu nhân để tìm đường sống, thần nữ ….rất mệt mỏi, chỉ muốn một thân một mình, không muốn liên luỵ ai!" Giọng nói Thiệu Tình nhẹ nhàng nhưng sâu trong đó Lận Chước lại nghe ra vẻ bi thương bất lực.

Từ nhỏ nàng bị kiềm kẹp giữa cha mẹ, nàng trở thành công cụ để phụ thân uy hiếp mẫu thân. Dần dần trong tiềm thức, Thiệu Tình vô cùng sợ hãi chuyện tình yêu nam nữ, nàng không muốn bên cạnh người mình yêu, càng không muốn sinh con, cho nên việc không có khả năng sinh đối với nàng mà nói lại là chuyện tốt. Ít nhất tương lai nàng không vướng bận gì, không cần liên luỵ con cái, cũng không làm gánh nặng cho chúng.

Nàng không thể tưởng tượng được một tiểu yêu tinh bò ra từ bụng nàng, trên người nàng và nó chảy chung dòng máu điên cuồng và dơ bẩn của Ngôn Dạ Đình.

Ngực Lận Chước co thắt lại, hắn không thể nào ngờ nàng lại có suy nghĩ như vậy.

"Điện hạ…thần nữ cầu xin ngài, hãy xem như chưa biết gì, trong nhà thần nữ còn có di nương, nếu đại phu nhân biết được ngài và muội muội hiểu lầm nhau, nhất định sẽ nghĩ thần nữ cậy được ngài sủng ái, nói xấu muội muội. Từ đó trút giận lên di nương thần nữ, mặc kệ phụ thân sủng ái di nương thế nào đi chăng nữa, cũng không thể bảo vệ mọi lúc mọi nơi, cầu xin ngài!

"Cô không hiểu, nếu Ngôn Quốc Công sủng ái di nương nàng giống như lời đồn sao lại đối xử với nàng như vậy?" Lận Chước cũng xem như là có quen biết với Ngôn Quốc Công, Ngôn Dạ Đình là kẻ tàn nhẫn, vô tình, mưu kế thâm sâu, hắn kết giao với y trên phương diện đôi bên cùng có lợi. Nhưng người bạc tình bạc nghĩa như y lại nguyện xung đột với Liên gia đôi ba lần chỉ vì di nương này, dù bị Thánh thượng trách phạt cũng không sửa đổi.

Lận Chước tin Ngôn Dạ Đình thật sự yêu Tần di nương, nhưng người trong kinh thành nói Ngôn Dạ Đình cũng yêu thương Thiệu Tình, cái này là nói dối.

Vì sao? Hắn yêu thương, sủng ái nữ nhân của hắn nhưng lại xem nữ nhi của hai người như cỏ rác? Lận Chước nghĩ không ra bên trong có nội tình gì.

Chương 61

Ngôn Dạ Đình đối với Thiệu Tình có lúc gần có lúc xa, có khi rất thương nàng, trong nhà có bảo bối gì cũng đưa cho nàng trước, Ngôn Khinh Linh có thì nàng nhất định cũng phải có, nhưng cái nàng có chưa chắc gì Ngôn Khinh Linh đã có.

Lúc Thiệu Tình ở độ tuổi thơ ngây nhất, nàng đã từng cho rằng mình là viên minh châu trong lòng Ngôn Dạ Đình, khi nàng lớn hơn một chút, nàng mới phát hiện mình nhận định sai rồi.

Thời gian gần đây nàng mới cẩn thận suy nghĩ lại, sự tồn tại của nàng đối với Ngôn Dạ Đình cũng chỉ là vì bảo vệ Tần Vô Song.

Tần Vô Song từng có ba hài tử, đứa trẻ đầu tiên là điều cấm kị nhất, đó là thứ trưởng tử sinh ra trước khi Liên Dung hoài thai. Liên Dung dùng thủ đoạn suýt chút nữa làm Tần Vô Song và hài tử chết trên giường sinh, Ngôn Dạ Đình tàn nhẫn lôi hài tử từ trong bụng mẹ ra, một hài tử đang sống sờ sờ bị hắn xé rách làm đôi mà chết, lúc này mới bảo vệ được tính mạng Tần Vô Song.

Tiếp đó là thứ tử của Tần Vô Song, cũng bị Liên Dung trăm phương ngàn kế hại chết.

Qua hai lần như vậy, Ngôn Dạ Đình kết luận, thay vì hận Tần Vô Song, Liên Dung càng nhận hài tử của nàng hơn. Hai đứa nhỏ trước là nam nhi nên Liên Dung không tha, còn Thiệu Tình là nữ nhi nên Liên Dùng chừa lại cho nàng một mạng, để dành tra tấn.

Có Ngôn Thiệu Tình, Liên Dung sẽ chuyên tâm đối phó với Ngôn

Thiệu Tình, không để ý tới Tần Vô Song bị hắn giam cầm nữa. Đối với Liên Dung mà nói, tổn thương Thiệu Tình là tổn thương Tần Vô Song. Đối với Ngôn Dạ Đình mà nói, trái tim Tần Vô Song tổn thương cũng không sao, quan trọng là nàng còn sống, thân thể không bị thương là được.

Càng không nói đến Tần Vô Song vì sự sống của Thiệu Tình nên chỉ có thể dây dưa với Ngôn Dạ Đình, càng không dám tự sát, với hắn vậy là đủ.

Thiệu Tình biết được chuyện này trong một lần Ngôn Dạ đình say khướt, hắn lại tranh cãi với Tần Vô Song, Tần Vô Song yêu cầu hắn đối xử tử tế với Thiệu Tình.

Ngôn Dạ Đình lại cười cợt đáp: "Ta đang rất tử tế với nó, ai cũng đều biết ta yêu thương nó!"

Tần Vô Song giáng cho hắn một bạt tay: "Ngươi đẩy nó lên đầu sóng ngọn gió, ngươi đưa kính Tây Dương hoàng thượng ban tặng cho nó mà không phải nhị tiểu thư, ngươi muốn đại phu nhân nghĩ thế nào?"

Ngôn Dạ Đình lại đáp: "Rất tốt mà, Ả ta sẽ bận rộn với Tình Nhi, sẽ không rảnh mà gây chuyện với nàng, như vậy không phải tốt sao?"

Thần sắc Thiệu Tình thẫn thờ chìm vào hồi ức, đến khi Lận Chước lay nhẹ bả vai nàng, nàng mới bình thản nói: "Người Liên gia rất hận di nương của thần nữ, phụ thân cần một người cho bọn chúng hết hận!" Người đó chính là nàng.

Lận Chước ngẩn người, hắn nghe rõ mồn một những lời Thiệu Tình nói, chỉ cảm thấy không thể nào tưởng tượng được, hổ dữ không ăn thịt con đâu rồi!

"Cho nên năm đó nàng rơi xuống hố là do Liên gia nhúng tay vào?" Khi đó hắn thuận tay giúp đỡ nhưng chưa hề nghĩ qua, tại sao một

tiểu hài tử lại có thể một mình đi lang thang bên ngoài. Hiện tại nghĩ đến, Ngôn Quốc Công thật sự vô cùng tàn nhẫn.

"Đúng vậy!" Thiệu Tình cười tự giễu: "Di nương bị giam giữ ở thôn trang, thần nữ lại hoảng loạn ở bên ngoài. Mọi khi thần nữ bị đánh hay bị rơi xuống hố, miễn là thần nữ còn sống, người Liên gia cũng sẽ tìm đến xả giận!"

"Điện hạ, ngài đã biết tình cảnh của thần nữ và di nương ở phủ Ngôn Quốc Công, xin ngài hãy vờ như không biết gì hết!" Trước lúc rời đi, Liên Dung liên tục dặn dò, uy hiếp nàng, khi đó nàng nhớ đến lời cổ vũ của Lận Chước lúc còn nhỏ, muốn nàng tự đứng lên đôi chân của minh.

Thời điểm đó nàng vô cùng biết ơn Lận Chước, ngoại trừ ái mộ hắn nàng còn có chút ngưỡng mộ, nàng hi vọng mình có một ca ca có năng lực giống Lận Chước, chỉ cần nói ra một tiếng, nàng sẽ không còn bị ăn hiếp nữa.

Sắc mặt Lận Chước thâm trầm, hiển nhiên là không hài lòng với hành động của phu thê Ngôn Quốc Công. Hắn đồng ý rằng bộ dạng trúng độc giống quỷ kia của mình khiến người khác sợ hãi, nhưng bọn họ lợi dụng Thiệu Tình để tôn vinh nhi nữ mình, còn muốn hãm hại nàng, hắn cực kỳ coi thường.

"Suy cho cùng thì Điện hạ vẫn sẽ kết thân với phủ Ngôn Quốc, ngài xem như không biết chuyện gì, với ta và cả với ngài đều là chuyện tốt, qua ngày 15 tháng 6 cuộc sống của chúng ta sẽ trở về như cũ!" Lúc cảnh xuân rực rỡ nàng là người của hắn, khi ngày hè đến nàng lại trở về cuộc sống cô độc của mình, tất cả đều như một giấc mộng xuân, không chút dấu vết.

Tình cảm nhất thời trước mắt khiến hắn quên đi hiện thực tàn khốc, Thiệu Tình nói không sai, hắn cần đoạn liên hôn mang lại lợi ích này.

Liên gia năm đó vì tranh đấu nội bộ mà suy tàn, đến lúc kết thông

gia với phủ Quốc Công mới vực dậy được. Ngôn Dạ Đình mang theo hắn đánh Đông dẹp Bắc, thành tựu hiện giờ của hắn là do phủ Ngôn Quốc Công mang lại, cho nên hắn dùng hôn nhân của mình để làm cái giá.

Mặc dù không vui vẻ gì nhưng chính thê là chính thê. Lận Chước không ngờ tới, có một ngày hắn có thể lý giải được hành động của phụ thân hắn năm đó, thậm chí là đang dẫm lên vết xe đổ ấy, trong lòng hắn đang đấu tranh không biết phải làm thế nào cho đúng.

Thiệu Tình cảm giác được Lận Chước đang nghĩ gì: "Tỷ muội cộng phu, giống như hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương, chẳng những tình cảm tỷ muội rạn nứt, mà hậu bối cũng sẽ bị kéo vào trong đó, điện hạ là người thông tuệ đương nhiên sẽ biết nên bỏ cái nào giữ cái nào!"

"Thần nữ không thích hợp ở chốn thâm cung, ở đây thần nữ sẽ bị nuốt chửng!" Thiệu Tình bổ sung thêm một câu, lời này của nàng đánh tan mọi ý nghĩ đen tối mấy ngày nay của Lận Chước.

Điều này Lận Chước là người rõ nhất, Thiệu Tình không có chút ý nghĩ nào muốn ở lại nơi này, cũng không muốn sinh hài tử cho hắn. So với nàng, hắn cảm tính hơn, nàng lý trí hơn hắn nhiều, tựa như nàng đã sớm biết được kết cục giữa hai người cho nên chưa từng có ý định tiến xa hơn với hắn.

Lý trí hắn biết mỗi câu mỗi lời Thiệu Tình nói đều đúng, nhưng lồng ngực vẫn đau đớn không thôi. Lận Chước cũng chán ghét thâm cung này, chán ghét cái cảnh mỗi bước đi đều phải tính kế, hắn cũng hiểu vì sao Thiệu Tình không muốn ở đây.

"Trước ngày 15 tháng 6, Cô sẽ nâng niu nàng trong tay như trân bảo, sau ngày 15 tháng 6, Cô vẫn sẽ quan tâm nàng, nếu nàng có khó khăn gì, cứ đến tìm Cô!" Lận Chước cúi đầu cao ngạo xuống, tựa trán mình vào trán Thiệu Tình, chân thành lập lời hứa.

Nếu hai người ấn định là sẽ chia lìa thì mỗi ngày bên nhau, hiểu nhau hơn cũng tốt. Hắn dễ dàng tin lời đồn, lãng phí mấy ngày, những ngày trước hắn không đối xử tốt với nàng thì hắn sẽ bồi thường gấp bội, ai bảo nàng là nữ nhân đầu tiên của hắn.

Chương 62

"Điện hạ, ngực thần nữ vừa rồi rất căng, điện hạ hút ra giúp thần nữ đi, nó rất khó chịu, điện hạ sờ thử xem, ngài xoa cho thần nữ đi…" Thiệu Tình không quen đối mặt với loại tình cảm mãnh liệt này, nàng chủ động nâng hai vú lên, muốn dời sự chú ý của Lận Chước.

Làm sao hắn không biết tiểu xảo của nàng cho được? Nhưng hắn không muốn ép nàng, thời gian còn lại của hai người không nhiều lắm, hắn hi vọng những ngày tháng còn lại ở Đông Cung, hắn có thể tận tình sủng ái nàng, để mỗi ngày của nàng trôi qua thật thoải mái.

"Thật không? Để Cô nhìn xem!" Lận Chước rũ mắt, ánh mắt rơi trên đầu ngực nàng, thực tế là che giấu cảm xúc bên trong.

Cũng không phải Thiệu Tình đang nói dối, từ lúc bắt đầu sản sinh sữa, các ma ma trong cung đã dặn dò nàng, sữa này cứ qua hai canh giờ, nhất định phải loại bỏ. Hai canh giờ vừa qua, ngực nàng căng lớn vô cùng, cơn đau chèn ép các giác quan của nàng. Đầu móng tay xanh nhạt mở vạt áo lót đằng trước ra, lộ ra chiếc yếm hồng nhạt cất giấu hai ngọn núi dựng đứng làm ướt đẫm chiếc yếm. Mùi sữa quanh quẩn bên chóp mũi hai người, vừa ái muội vừa mê người.

Thiệu Tình cởi bỏ yếm, đôi vú núng nính nhảy ra, đầu v* vểnh cao hơn ngày thường, bên trên đốm nhỏ li ti có một tầng hơi nước rỉ ra, Lận Chước có thể nhìn rõ bằng mắt thường.

Yết hầu hắn chuyển động, không kiềm được nuốt nước bọt liên tục, ngay sau đó hắn đè nàng trên giường, cúi người ngậm một bên vú

rồi cắn mút, âm thanh nước bọt vang lên khiến người nghe đỏ mặt. Bên còn lại hắn đưa tay tích cực xoa nắn, vì chưa loại bỏ sữa nên ngực Thiệu Tình to hơn so với bình thường, cảm giác cũng rất khác, nó không hề cứng mà mềm mại vì chứa rất nhiều sữa bên trong.

"A…thật dễ chịu…." Ngực sưng to được thư giản, phía dưới truyền đến cảm giác tê dại không thể tả được, nàng thở hổn hển, đôi tay bướng bỉnh sờ đến thắt lưng của Lận Chước cởi ra, bàn tay mềm mại mò vào trong áo hắn, to gan vuốt ve khuôn ngực rắn chắc kia.

"Ưm…." Lận Chước nhịn không được phát ra tiếng thở trầm thấp, trước kia hắn không thích có người tới gần hay chạm vào người hắn, hiện giờ hắn lại mong mỏi Thiệu Tình lúc nào cũng có thể tiếp xúc thân mật với hắn, thích được nàng vuốt ve, cái loại cảm giác thoả mãn nói không nên lời này cũng không thua kém cảm giác phóng thích trong cơ thể nàng. Chỉ khi ở cùng với người mình thích mới có thể cảm nhận được cảm giác không muốn rời xa này.

Da thịt Lận Chước mang lại cảm giác rất tốt, thân thể rắn chắc được tôi luyện qua năm tháng giống như có tơ lụa mềm mịn bao bọc bên ngoài, chạm vào khiến người khác yên tâm.

Trên người hắn đi qua bao chiến trường cũng để lại vài vết thương, nhưng những vết sẹo này đối với Thiệu Tình càng thêm quyến rũ. Nàng sùng bái Lận Chước là điều không thể bàn cãi, nam nhân có thể bảo vệ quốc gia như vậy có ai mà không ngưỡng mộ?

Lận Chước không muốn để người khác chạm vào mình, hắn không thể mở lòng được. Song, hắn cũng không nghĩ người khác có thể mang lại cho hắn cảm giác kích thích đặc biệt như vậy.

Hắn thích lòng bàn tay có vết chai mỏng do luyện võ của nàng, khi lướt qua da hắn tựa như chiếc lông chim đang nhảy nhót trên đầu quả tim hắn, cực kỳ ngứa ngáy khó chịu.

Đôi bàn tay nhỏ chăm chỉ sờ soạng trên người Lận Chước: "Điện

hạ…thần nữ còn muốn hút nữa…người phải dùng lực để hút…" Ngón tay kia gập lại, cào nhẹ trên người hắn, hàm ý cơ thể nàng đang bốc cháy nhưng không có chỗ phát tiết. Một số nữ tử tới kì Nguyệt sự nhu cầu sinh lý càng mãnh liệt, những nữ tử chưa nếm trải "trái cấm" nào biết được.

Hiển nhiên, thân thể Thiệu Tình vô cùng mẫn cảm, nàng cảm thấy trống rỗng, khi Lận Chước mút nụ hoa trước ngực nàng, nàng vô thức kẹp chân lại.

Chụt… Lận Chước há miệng dùng sức liếm mút.

"A…rất thoải mái…" Tiếng rên rỉ phát ra.

Lận Chước chỉ mới mút ngực nàng đã khiến mọi thứ trước mắt nàng trở nên mơ hồ, cảm giác tê dại thích thú từ ngực truyền đến, tay Lận Chước đang xoa nắn ngực nàng liền chuyển xuống giữa hai chân nàng.

Thiệu Tình như cưỡi trên tay hắn, nàng tự động cọ tới cọ lui. Cách tầng tầng lớp vải, Lận Chước có thể ấn chính xác lên hạt châu mà vân vê. Trong chốc lát Thiệu Tình liền đạt cực khoái, nàng phát ra tiếng rên rỉ kéo dài, đồng thời đôi tay nhỏ ngang ngược mở dây quần hắn, lôi côn th*t nóng rực cứng ngắt ra ngoài, to gan vuốt ve lên xuống mệnh căn của hắn.

Lận Chước ngẩng đầu lên từ ngực nàng, thấp giọng mắng: "Yêu tinh!" Hồn phách của hắn bị nàng đoạt đi mất rồi.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, vẻ quyến rũ lúc cao trào của nàng khiến hắn thở dốc. Khoé môi nàng cong lên ý cười, đáy mắt hiện lên vẻ vui thích, bỡn cợt, bàn tay nàng tăng lực, nắm chặt lấy phân thân yếu ớt của Lận Chước, làm hắn bật ra tiếng rên rỉ, tiếp đó bàn tay khác mò xuống vân vê từng túi tinh binh của hắn.

Lận Chước vừa bực mình vừa buồn cười: "Nàng cho rằng hôm nay

Cô không có cách nào làm nàng, cho nên lá gan mới to như vậy?”

Đáy mắt nàng xuất hiện tia tinh ranh: “Đó là vì điện hạ không thích gần gũi người khác…”

Cơn giận này hắn không có chỗ để phát: “Còn dám trêu chọc Cô…” Hắn liền cúi đầu hôn lên tiểu nữ nhân đáng giận đến mức đáng yêu kia. Đôi tay Thiệu Tình liên tục lên xuống vuốt ve côn th*t hắn, cho đến lúc hắn vặn vẹo hông mình, chạm phải lòng bàn tay nàng, một chất lỏng đặc sệt trắng đục phun ra.

Chương 63

Lận Chước hứa nâng niu Thiệu Tình trong lòng bàn tay là thật. Mấy ngày Thiệu Tình đến kì nguyệt tín, chỉ cần rảnh rỗi, bất kể ngày đêm, hắn đều kiên nhẫn dùng nội lực xua tan hàn khí trong cơ thể nàng. Có những đêm nàng đau đớn tỉnh giấc, Lận Chước đều xuống giường đến bên cạnh nàng, kiên nhẫn không oán thán nửa lời. Hắn còn dỗ nàng uống thuốc, sau đó đút cho nàng chút nước đường, chuyện vặt vãnh nhỏ nhặt nhất đều tự tay hắn làm.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Thiệu Tình, nàng vốn tưởng rằng Lận Chước chỉ có thể cho nàng sắc mặt tốt. Việc ngủ lại chỗ nàng chính là "nâng niu trong lòng bàn tay" mà hắn nói, không ngờ Lận Chước lại có tư chất hôn quân đến vậy. Trong phòng Thiệu Tình có rất nhiều hộp lớn hộp nhỏ sơn son mạ vàng, tất cả những thứ tinh xảo này đều là của Lận Chước đem tới, hắn sai người chuẩn bị cho nàng, ba tháng sau đưa những thứ này về phủ Quốc Công cùng nàng.

Hắn nói: "Cô muốn cho thiên hạ biết Cô thích nàng đến nhường nào, như vậy sau này không ai dám khi dễ nàng nữa!" Những lời này khiến vành mắt Thiệu Tình đỏ hoe. Trên đời này, ngoại trừ mẫu thân hắn thì Thiệu Tình là người đầu tiên hắn nói thích.

Đối mặt với tình ý dịu dàng của Lận Chước, Thiệu Tình suýt chút nữa thì quên tâm niệm ban đầu của mình, ai lại không thích được yêu thương che chở chứ? Nhưng nàng không thể chìm đắm trong nó, bởi vì nàng vốn cô độc một mình, chỉ có hai bàn tay trắng, không có gì cả.

“Tình Tình, đây là kính Tây Dương, nàng thích không?” Đầu giường hai người gắn một tấm kính Tây Dương thật lớn, khung kính bằng vàng nạm các loại đá quý sáng lấp lánh, bên trên còn chạm khắc đoá hồng có gai.

Trong phủ Quốc Công cũng có kinh Tây Dương, đặt trong khuê phòng của nàng, đó là vật Thánh thượng ngự ban. Cũng vì chiếc kính đó mà tạo nên không ít sóng gió, Liên Dung tức giận sai gả nô bộc muốn làm hỏng thanh danh của nàng. Cũng may quyền cước của Thiệu Tình lợi hại nên mới thoát nạn.

Mặc dù phủ Quốc Công có kính Tây Dương nhưng chỉ là một tấm nhỏ, nàng chưa từng thấy tác phẩm lớn tinh xảo thế này, quả nhiên là đồ trong cung, nhưng không phải trong tư khố Hoàng đế mà là ở Đông Cung.

“Điện hạ ban thưởng quá nhiều, thần nữ không thể nhận!” Lời này của Thiệu Tình là ba phần thật tâm, bảy phần giả ý. Lí trí nói với nàng, cho dù Lận Chước bồi thường thế nào nàng cũng nhận hết, nhưng cảm tính lại nhắc nhở nàng không được lợi dụng tình cảm của người khác. Thiệu Tình chán ghét bộ dạng ra vẻ của chính mình bây giờ.

“Nhận được, những thứ khác…Cô không cho được, vật ngoài thân này, Cô cho được!” Lận Chước ôm nàng từ đằng sau, đôi tay phủ lên bụng nàng, đầu hắn gác lên vai, đôi mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Thiệu Tình ở trong gương. Nhìn vào mặt kính, Thiệu Tình có thể nhìn thấy thứ tình cảm điên cuồng trong đáy mắt hắn.

“Cô có một đội tàu, những thứ đồ này không hiếm lạ gì với Cô, nàng thích là được!” Hắn từ từ cọ cọ trên cổ nàng, Thiêu Tình cảm thấy giữa hai chân mình bủn rủn, ướt át… nàng ngước mắt nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của hắn, hai người nhìn nhau qua tấm gương, tia lửa loé lên.

Lận Chước nhận được tín hiệu của nàng, đôi tay thuần thục bắt đầu

cởi bỏ y phục trên người nàng.

Trong phòng đủ loại quần áo sặc sỡ sắc màu, xuân, hạ, thu, đông kèm theo trang sức xếp đầy từng rương một, tựa như hắn muốn bù đắp cho nàng, cho dù mười năm hay trăm năm sau nàng vĩnh viễn vô ưu.

Không khí hiện giờ xung quanh hai người vô cùng mờ ám, hai người hấp dẫn lẫn nhau, không nhịn được muốn triền miên trên cơ thể đối phương, giống như con thiêu thân lao vào biển lửa, vừa điên cuồng vừa quyết liệt như thể đây là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau.

"Ha…ưm…" Y phục vừa cởi ra, hai khối ngực nặng nhọc trước ngực bật ra, nằm gọn trong tay hắn. Cảm giác tê dại mãnh liệt ập đến, Thiệu Tình cắn chặt môi dưới vẫn không thể ngăn được tiếng rên rỉ thoát ra.

Y phục nàng bị cởi một nửa, váy lụa cũng rơi xuống lộ ra đôi chân láng mịn. Hai người đứng trước gương, Lận Chước nâng một chân nàng lên, cánh hoa thịt xinh đẹp liền lộ ra phản chiếu lên gương, hai người nhìn rõ ràng không sót điểm nào.

"Tình Tình, nàng nhìn cho kỹ, nhìn xem Cô xâm nhập nàng như thế nào!" Lận Chước thả con vật hung hãn kia ra, chống lên cửa huyệt ẩm ướt, quy đầu cọ cọ bên ngoài khiến cơ thể Thiệu Tình trống trải vô cùng.

"Điện hạ…" Lời Lận Chước làm mặt mày Thiệu Tình đỏ ửng lên giống con tôm luộc, mà thân thể hắn cũng nhiễm sắc hồng. Giọng nàng yếu ớt gọi tên hắn, làm cho dương v*t đang cương cứng kia run lên, quy đầu bị đẩy vào một chút.

"Tình Tình, gọi Lận ca ca, giống như lúc trước nàng gọi ta…" Lận Chước liếm mút vành tai đáng yêu của nàng, tay véo lên chiếc đùi mềm mại trắng nõn, in lên dấu vết hồng nhạt.

"Lận ca ca…ưm…" Giọng nói mềm mại phát xưng hô ngày ấy, tựa như mở một chiếc hộp, sâu bên trong đó là thú tính của Lận Chước, hắn hung hăng đâm vào con đường ướt át kia chạm đến nơi sâu nhất.

"A…sâu quá…" Thân thể Thiệu Tình dựa cả vào ngực Lận Chước, hắn nâng chân nàng lên, chỗ giao hợp của hai người hiện rõ trên mặt gương. Thiệu Tình giống như bịt tai trộm chuông, đưa tay che hai mắt mình lại.

Rõ ràng là động tác quen thuộc nhưng thời điểm này nhìn nó rõ ràng quá nàng lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

"Tình Tình, đừng che mắt, nàng nhìn xem bộ dạng hiện tại của nàng xinh đẹp đến độ nào?" Lận Chước khàn giọng thở hổn hển, hắn dùng sức đâm đến nơi sâu nhất, như muốn ép phẳng hết mỗi nếp nhăn bên trong.

Thiệu Tình run lên vì bị thúc mạnh.

Để cả người không bị ngã về phía trước, tay nàng vòng ra sau ôm lấy cổ hắn, mười ngón tay luồn vào tóc, cố tình làm cho hắn đau để hắn chậm lại. Nhưng nó lại làm Lận Chước càng hưng phấn hơn, hắn thẳng lưng không chút lưu tình thúc mạnh vào hoa huy*t chật chội kia.

Cự vật đen tím quấy phá trong cơ thể, tiếng bạch bạch vang bên tai không ngừng. Thiệu Tình rên rỉ đứt quãng, nàng cảm thấy mình bị hắn đâm sắp vỡ thành những mảnh nhỏ rồi.

"Lận ca ca…ưm…hỏng rồi, ca ca đâm Tình Tình hỏng mất rồi…" Khoé mắt nàng xuất hiện giọt nước mắt sinh lí, Lận Chước điên cuồng chạy nước rút, làm cho nàng không thể chịu đựng nổi, bật ra tiếng nức nở.

Khoái cảm tầng tầng lớp lớp dâng đến, mị thịt co thắt, gắt gao siết

chặt lấy phân thân của Lận Chước. Gân xanh trên trán hắn đều nổi lên, hắn nhìn chăm chú hai người ở trong gương, đôi mắt càng thêm rực lửa, bên trên đưa tay xoa nắn đôi vú tuyết trắng, bên dưới lại điên cuồng lao tới.

"A…a…Lận ca ca….ưm…"

Được gọi "ca ca" trong lúc hành sự là một loại mị lực đối với nam nhân, mang theo cảm giác tội lỗi cùng vui sướng giống như bắn pháo hoa. Lận Chước bị nàng gọi như vậy liền cảm thấy thần trí lâng lâng, chỉ muốn liều mạng đâm nàng, đâm đến khi cái miệng kia chỉ có thể rên rỉ yếu ớt mà thôi.

Cây gậy lao tới tiểu huyệt mềm mịn sắp lên cao trào, sau mấy chục cái đâm sâu, Thiệu Tình ngửa cổ ra sao, cơ thể căng cứng, cùng Lận Chước tận hưởng lạc thú.

Chương 64

Việc Lận Chước công khai sủng ái Thiệu Tình, săn lùng bảo vật để tặng nàng, làm chấn động trên dưới Đại Tĩnh. Không ai ngờ tới, Thái tử luôn tuân thủ nguyên tắc lại đi sủng ái thứ nữ thanh danh bại hoại của phủ Quốc Công. Hành vi của Lận Chước khiến cho Hoàng Hậu và Thái Hậu để ý đến. Ngôn Khinh Linh hiện giờ ở bên cạnh Thái hậu, bề ngoài là giúp Thái Hậu chép kinh thư, nhưng thực tế là theo dõi Lận Chước.

Hiện giờ là 15 tháng 4, Thiệu Tình đã ở Đông Cung một tháng rồi.

Lận Chước đã cập quan, cứ ba năm trong cung sẽ tuyển tú một lần, Hoàng đế hiện tại sủng ái nhất là Hàn tiệp dư, năm nay vừa tròn 16 tuổi, còn nhỏ hơn cả Lận Chước. Đương nhiên hắn không thể tuỳ tiện ra vào hậu cung nhưng vào mồng một và mười lăm, các hoàng tử, công chúa phải đến thỉnh an Hoàng hậu và Thái Hậu.

Cập quan: Nam nhi 20 tuổi sẽ gọi là Cập Quan, báo hiệu đã đến tuổi trưởng thành.

Vào tháng 3 bệnh tình Lận Chước trở nặng nên không vào hậu cung thỉnh an, mồng 1 tháng 4 hắn cũng trốn được, nhưng người đời thường nói "tránh được mồng một sao tránh được mười lăm". Thường Như cô cô là tâm phúc của Thái hậu tự mình đến Đông Cung, mang theo vô số đồ bổ, Lận Chước có thể tránh né nhưng không thể cự tuyệt thịnh tình này.

Nếu Hoàng hậu đến thỉnh, Lận Chước còn có thể chẳng thèm nể mặt, nhưng Thái hậu đối với Lận Chước rất thân thiết, thời điểm

Tiên hoàng nhận nuôi Lận Chước, Thái hậu cũng rất quan tâm đến hắn.

Đến khi Tiên hoàng qua đời, tuy rằng nữ tắc không ảnh hưởng mấy đến Tiền triều, nhưng những lúc Thánh thượng có lén lút phê bình Lận Chước thì cũng có Thái hậu ở giữa can ngăn. Thái hậu xuất thân là Trung Cung, phân vị của đích, thứ rất rõ ràng, cho nên Thánh thượng giữ đạo biếu nể mặt Lận Chước vài phần.

Thái hậu thật sự yêu thương Lận Chước nhưng bà lại yêu thương Lận Giác sinh sau hơn.

Năm đó Tiên hoàng khăng khăng lập đích trưởng tử, nhưng Thái hậu lại kì vọng vào đích thứ tử. Lúc thứ tử bị đưa đến đất phong ở phương xa, bà đều căm hận Tiên Hoàng và Thánh Thượng. Mấy năm nay, đã rất nhiều lần Thái hậu đề cập với Thánh thượng về việc triệu bào đệ về gần kinh, cũng không ít lần giận chó đánh mèo lên Lận Chước, người có tính cách giống hệt Tiên Hoàng.

Đích trưởng tử: Con đầu dòng chính thất; Đích thứ tử: Con thứ dòng chính thất; Bào đệ: Em ruột.

"Thái hậu có thưởng, mời Ngôn Nhũ Nhân tiến đến quỳ lĩnh thưởng!" Đây là câu cửa miệng của quan thất phẩm, cho dù có đứng trước cửa phủ tể tướng cũng vậy. Thường Như nhiều năm hầu hạ Thái hậu, ngay cả Lận Chước cũng phải nhượng bộ ba phần.

Thái hậu phái người đến Đông Cung, ngoài việc thỉnh Lận Chước vào cung một chuyến, còn chủ yếu muốn chỉnh đốn Thiệu Tình.

Lận Chước nghe vậy nhíu mày, đang muốn lên tiếng lại nghe Thường Nhi trách móc: "Thái hậu nương nương thương xót Nhũ Nhân lấy thân làm thuốc, cho nên đặc biệt phân phó nô tỳ đến gặp Nhũ Nhân, Thái hậu cũng có vài câu muốn hỏi Nhũ Nhân xem thử những hạ nhân bên cạnh đã làm gì không vừa lòng Thái tử, Thái Hậu yêu thương người nên muốn dặn dò đôi câu. Thái tử điện hạ

còn phải đến thỉnh an Thái Hậu và Hoàng Hậu, nếu lỡ canh giờ thì đó là lỗi của nô tỳ!"

Lận Chước biết ý đồ của Thái Hậu là đến gặp Thiệu tình, Thường Như đến chẳng có ý tốt gì. Nhưng nếu Lận Chước từ chối thì có thể Thiệu Tình sẽ bị phạt thật nặng, với thân phận của Thái Hậu, ai dám làm trái ý bà?

Lận Chước suy tư một hồi rồi trầm giọng nói: "Ngôn tiểu thư vì làm thuốc dẫn nên thân thể yếu ớt, thỉnh cô cô chiếu cố, nếu không thể dùng dược, thân thể Cô sẽ không khá lên được, đừng làm Ngôn tiểu thư mệt. Ngôn tiểu thư vào cung không lâu, nếu có gì không thoả đáng là do Cô quản nàng không nghiêm, ngươi cứ nói lại với Cô, Cô nhất định sẽ giáo huấn lại nàng!" Lời của Lận Chước không có chữ nào là đang bảo vệ Thiệu Tình, hắn lấy thân thể mình ra làm lý do để khả năng chịu tổn thương của Thiệu Tình là thấp nhất.

Ngữ khí Lận Chước ôn hoà, từ ngữ khiêm tốn nhưng từng câu từng chữ rõ ràng đều bảo vệ Thiệu Tình, ánh mắt hắn nhìn Thường Như tràn ngập uy hiếp.

Trong phút chốc Lận Chước lên tiếng, Thường Như cảm thấy cổ gáy mình ớn lạnh, thái độ bà cung kính hơn: "Những gì điện hạ dặn, nô tỳ đã nhớ, điện hạ chớ lo, chỉ là dặn dò vài câu thôi!"

"Thường Như cô cô làm việc luôn thoả đáng, Cô rất yên tâm, chỉ là Ngôn cô nương vì trúng độc mà chân cẳng không tốt, mong cô cô thương xót chút, cô cô hẳn là cũng có vãn bối, đương nhiên có thể thương tiếc cho tiểu cô nương mười sáu tuổi này đúng không?" Ý của hắn, nếu bà làm gì nàng thì hắn cũng muốn con cháu của bà chịu đựng thử.

Lúc này mồ hôi lạnh của Thường như đã thấm ướt cổ áo.

Lận Chước vẫn không yên tâm, người trong cung hắn còn không rõ sao, cho dù hắn có thể ngăn cản bọn họ tra tấn thân xác nàng cũng

không cách nào ngăn được bọn họ chỉnh đốn tâm lý của nàng.

Lận Chước thầm thở dài một hơi, chỉ cảm thấy nghẹn khuất. Càng ở chung với Thiệu Tình hắn càng muốn giữ nàng ở lại, nhưng hắn cũng rõ, cuộc sống trong cung không thích hợp với nàng.

Mỗi ngày trôi qua ở bên trong bức tường cung cấm này càng khiến hắn thêm phiền lòng. Bức tường này là ranh giới, hắn bên trong, nàng bên ngoài, vĩnh viễn không thể sống cùng nhau. Cho dù hắn muốn phá vỡ bức tường vì nàng thì cũng có hàng ngàn, hàng vạn chướng ngại chắn ngang mặt hắn, quy củ của tổ tông giờ đây tạo thành gông cùm đang xiềng xích hắn.

Bonus tác giả:

Về phần thái tử, hắn nhất định truy thê, nhưng có thê thảm hay không, ta cảm thấy mỗi người một ý. Hắn muốn truy thê thì phải loại bỏ hết những khó khăn chướng ngại trước mắt. Để được mối lương duyên này, hắn cần phải làm Tình Tình cảm động để nàng gật đầu chịu gả.

Con đường phía trước còn dài, hiện giờ hắn đang nghĩ cách để giữ người lại, sau khi nàng về nhà mới bắt đầu truy thê mãnh liệt.

Chương 65

Xa giá của Lận Chước được mạ sắc vàng, bên trên có trạm trổ Kim Long, trong số các hoàng tử chỉ có Lận Chước mới có thể dùng những vật đó, cũng chỉ có Lận Chước mới được sử dụng xa giá trong hậu cung. Bánh xe lộc cộc di chuyển, tâm tư Lận Chước còn để ở Đông Cung.

Lận Chước vuốt lại tay áo hoa văn hình rồng của mình, quyền lực cùng địa vị hôm nay của hắn đều phải tính toán từng bước mới có được. Từ trước đến nay hắn chỉ đi con đường "Đúng", suốt hai mươi năm nay hắn chưa từng nghi ngờ con đường mình đi, nhưng hôm nay hắn lại miên man nghĩ, liệu rằng con đường hắn chọn này có đúng hay không.

Lận Chước biết bản thân mình nhất định phải cưới một quý nữ cao môn, nhưng đêm đến hắn lại mơ thấy một giấc mộng hoang đường. Trong mộng, hắn cưỡi bảo mã, cùng tri kỷ của mình đến phủ Quốc công, nghênh đón mỹ nhân của hắn. Tân nương tử xinh đẹp kia cười tươi nhìn hắn, vô cùng đẹp, lúc nàng ngẩng đầu lên liền cướp đoạt lấy thần hồn cùng hơi thở của hắn, tân nương trong mộng không phải Ngôn Khinh Linh mà là Ngôn Thiệu Tình.

Giấc mộng thật đẹp, nhưng hắn không biết đó là giấc mộng, đến khi mở mắt tỉnh dậy thì phát hiện người đẹp trong mộng vẫn nằm trong ngực hắn, một bông hoa hải đường đang chìm trong cảnh xuân tuyệt đẹp, nhưng chớp mắt cảm giác mất mát ngày càng chân thật.

Điều này không thể trở thành hiện thực cho nên nó giống như một giấc mơ.

Khi Lận Chước càng hiểu rõ tâm ý mình, hắn càng thêm rối rắm, vì vậy hắn liều mạng đối tốt nàng, để có thêm tự tin giữ nàng lại.

Đợi Lận Chước phục hồi tinh thần, xa giá đã đến Thọ An Cung, lòng bàn tay hắn đau rát, nguyên nhân là vì chỉ thêu hình rồng trên tay áo bị hắn siết đứt, những sợi dát vàng mỏng đâm vào ngón tay hắn, một đốm đỏ dính lên sợi chỉ vàng, làm cho hắn ngây người.

"Điện hạ, đã đến Thọ An Cung!" Hỉ Phúc ở bên ngoài đã gọi hắn nhiều lần, thấy hắn im lặng bèn lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm!" Lận Chước ừ một tiếng, lúc này Tiểu Hạ Tử mở màn xe, kê bậc ghế.

Lận Chước nhanh nhẹn xuống xe không để ý đến chiếc ghế bên cạnh, hắn sải bước đi về chính điện.

Thời gian phi tần hậu cung vấn an lệch với hoàng tử và công chúa, bên trong chính điện, người ngồi ngay ngắn trên chủ vì kia là Thái hậu. Tuyên thị của Thái hậu cũng cũng là thế gia trăm năm, đều có liên hôn cùng với Liên gia và Lận Gia.

Nếu mà nói thì hắn phải gọi Hoàng hậu là biểu Di.

Thái hậu đã qua tuổi sáu mươi, vì được điều dưỡng kỹ càng nên làn da vô cùng trơn bóng, bà có đôi mắt phượng cong lên tinh tế, trông có vẻ nhân hậu. Nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài, người có thể chiến đấu ở hậu cung đến phút cuối, có được Trung Cung điện thì chẳng phải người lương thiện gì.

Có lẽ nghiệt sát ở nửa đời trước quá nhiều cho nên những năm gần đây bà thường quan tâm Phật Pháp, quần áo thanh tịnh, dùng toàn đồ chay.

Ngồi bên trái của Thái Hậu là Hoàng Hậu, bên phải là Ngôn Khinh

Linh. Ý tứ của Thái hậu vô cùng rõ, Lận Chước đảo mắt qua Ngôn Khinh Linh nhưng không dừng lại trên người nàng khiến Thái hậu có chút không hài lòng. Bà ho nhẹ vài tiếng, ý bảo Lận Chước nên chủ động mở lời, nhưng Lận Chước không nghe lời.

Ngoại trừ Hoàng hậu và Ngôn Khinh Linh, quý phi cũng ở lại. Thái hậu không bài xích Quý phi, nói về huyết thống thì Quý phi còn thân cận với Thái hậu hơn Hoàng hậu, phần lớn các hoàng tử, công chúa đều ở đây, hai nhi tử của Quý phi là Cung Vương và Chúc Vương mang tâm thế đến xem kịch vui, bọn họ nhìn chằm chằm Lận Chước.

Thái hậu là người dựng sân khấu kịch, vai chính là Lận Chước và Ngôn Khinh Linh. Lận Chước không muốn diễn đã dành, còn ngang nhiên rời sân khấu. Hắn nghe mọi người hợp xướng, kháng cự duy nhất hắn có thể làm là cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đúng là một con hát kém cỏi.

Chương 66

Trên người Ngôn Khinh Linh mặc một thân bạch y, nhưng vì Thái hậu thích cô nương xinh đẹp dung nhan rực rỡ, nên hôm nay nàng khoác thêm chiếc áo khoác đỏ ở bên ngoài, chiếc áo dùng gấm Tứ Xuyên cắt may. Trong số cống phẩm được gửi đến, chỉ có hai kiện gấm đỏ Tứ Xuyên, một tấm Lận Chước đã lấy đi, cái còn lại ắt hẳn là chiếc áo trên người Ngôn Khinh Linh. Sắc màu trên gấm tươi tắn, bên trên mặt gấm thêu con khổng tước có đôi mắt to lớn màu trắng đục trắng, nhìn qua vô cùng sống động.

Ngôn Khinh Linh thích khổng tước trắng là còn có nguyên do khác liên quan đến Lận Chước. Khi Ngôn Khinh Linh mười ba tuổi, ở trong thu săn, Lận Chước bắt được một con khổng tước trắng, trưởng bối gài bẫy hắn, bắt nhốt con khổng tước trắng trong lồng vàng đưa đến phủ Quốc Công, từ đó trở thành một câu chuyện để người đời ca tụng.

Thái tử vì chinh phục nụ cười của người đẹp nên đem lông chim khổng tước đến tặng cho giai nhân.

Mọi người đều nói đó là con vật đính ước của bọn họ, cũng từ đây Ngôn Khinh Linh rất yêu thích khổng tước trắng đó. Phủ Quốc Công còn làm một cái vườn cho khổng tước, kết quả sau khi Lận Chước đưa con khổng tước trắng cho Ngôn Khinh Linh liền bị chim Cắt của Thiệu Tình nuôi dưỡng mổ cho bị thương. Đây đều là những lời đồn lúc sau.

Lúc đó Lận Chước còn nghe nói thứ nữ kia ghen tị, tơ tưởng muội phu cho nên mới muốn huỷ hoại tín vật định ước của đích muội

mình.

Chiếc áo gấm khổng tước Tứ Xuyên này là Thái hậu lệnh cho tú nương trong cung may gấp. Ý nhắc nhở Lận Chước biết, Ngôn Khinh Linh mới là đích nữ, là dòng chính thống mới có tư cách mặc áo màu đỏ, còn Thiệu Tình chỉ là hạ đẳng, không xứng mặc!

Thật ra Lận Chước có chút bội phục Ngôn Khinh Linh có thể nhúng tay vào mọi nơi, nàng ta diễn trò như vậy là vì vài ngày trước Lận Chước có lấy một kiện gấm Tứ Xuyên trong đống đồ cống phẩm nhưng không đưa đến phủ Quốc Công, giờ hắn mới nhớ ra.

Đáy lòng Lận Chước khẽ hừ lạnh, những tiểu xảo như vậy hắn nhìn không quen, hắn càng cảm thấy Ngôn Khinh Linh không đáng đặt lên bàn cân, có điều sau khi so sánh, hắn cảm thấy Ngôn Khinh Linh đúng thật rất giả tạo.

"Đã lâu rồi không gặp Ngọc Tiết, Ngọc Tiết đến đây để Ai gia nhìn xem nào!" Ngọc Tiết là tên tự của Lận Chước, Thái hậu thường lấy tên tự để xưng hô với hậu bối đã trưởng thành.

Không dùng được ám hiệu, Thái hậu gọi thẳng người đến.

"Quả thật lâu rồi không gặp Chước Nhi, thương thế trên người thế nào rồi?" Hoàng hậu cũng tiếp lời, lúc này Lận Chươc mới tiến lên phía trước vài bước.

"Ngọc Tiết có tội, để Hoàng tổ mẫu và mẫu hậu phải lo lắng!" Lận Chước nhanh trí quỳ gối, dập đầu trước Thái hậu.

"Đứa trẻ này, thân thể còn chưa hồi phục, còn không mau đứng lên!" Thấy thái độ cung kính của Lận Chước, sắc mặt Thái hậu giãn ra ít nhiều.

"Tạ Hoàng tổ mẫu!" Lận Chước chậm rãi đứng dậy, trên người hắn khoác áo choàng màu đen tuyền, thoạt nhìn mảnh khảnh hơn so với

ngày thường, sau khi hắn bị thương nặng lại cảm thấy hắn càng ốm yếu hơn.

"Khinh Linh, Ngọc Tiết đã đến rồi, khí sắc rất tốt, ngươi đã yên tâm chưa?" Thái hậu thân mật vẫy tay về phía Ngôn Khinh Linh. Ngôn Khinh Linh ngượng ngùng đến trước mặt Thái hậu, đôi tay bạch ngọc đặt lên tay Thái hậu. Thái hậu nắm lấy đôi tay mềm mại của nàng, vỗ vỗ lên mu bàn tay, sau đó đưa tay còn lại về phía Lận Chước.

"Khinh Linh rất nhớ con, nàng lo lắng đến mức gầy yếu, mấy ngày nay nàng ở nơi này của Ai gia, sao chép huyết kinh cho con, thân thể con bây giờ tốt lên cũng một phần là công lao của Khinh Linh!" Thái hậu vẫn đưa tay về phía Lận Chước.

Lận Chước cầm tay Thái hậu: "Hoàng tổ mẫu nhân từ, phụ hoàng và mẫu hậu còn chờ Tôn nhi hiếu thuận, Tôn nhi nào dám để trưởng bối đau lòng!" Không có chữ nào Lận Chước đề cập tới Ngôn Khinh Linh, tựa như không hiểu Thái hậu ám chỉ gì.

Thái hậu nào sẽ bỏ qua cho hắn? Bà là người thích ép trâu uống nước, mối nghiệt duyên của Thánh thượng và Nguyên hậu có thể nói là một tay Thái hậu thúc ép. Thái hậu sẽ không bao giờ tỉnh ra, giờ này đang bổn cũ soạn lại.

Chương 67

Thái hậu một bên nắm tay Lận Chước, một bên nắm tay Ngôn Khinh Linh, muốn đan hai tay lại với nhau. Ngôn Khinh Linh thẹn thùng rũ mắt xuống, Lận Chước là người quân tử, từ ngày phát sinh tình cảm, hai người dừng lại trước lễ nghĩa, không vượt phép tắc. Hai người bọn họ mười bốn tuổi đã đính ước, hiện tại nàng mười sáu rồi mà hai người chưa hề chạm vào nhau.

Ngay cả tết Nguyên Tiêu, Lận Chước cùng nàng đi xem hoa đăng, hắn đều giữ kẽ từ đầu đến cuối không chạm vào nàng, khi nàng chủ động kéo tay áo hắn, hắn cũng lẳng lặng rút tay áo về.

Lận Chước không biết tình thú, Ngôn Khinh Linh ở bên cạnh hắn đều vui vẻ chịu đựng. Hắn thích cao quý điềm tĩnh, nàng liền biến mình thành cao quý điềm tĩnh. Nàng cảm thấy Lận Chước như đang sống ở một thế giới khác, giống như thần tiên cao cao tại thượng khiến chúng sinh đều hướng tới. Nàng luôn đuổi theo phía sau hắn, muốn cùng hắn bay lên giống như loài phượng hoàng, phát ra cùng âm thanh với hắn.

Cuối cùng bây giờ cũng có thể đến gần hắn, hai má Ngôn Khinh Linh ửng hồng, không dám ngước nhìn Lận Chước.

Sân khấu dựng rất tốt, nhưng Lận Chước không phải là Thánh thượng, càng không phải là con hát, hắn không có ý định sẽ phối hợp múa hát theo Thái hậu.

Không có được cảm giác ấm áp khi tiếp xúc da thịt, Lận Chước liền rút tay mình lại, trên mặt vô cùng bình tĩnh. Sắc mặt Thái hậu cứng

đờ, liền lảng sang chuyện khác, nếu không cẩn thận quan sát, sẽ rất khó phát hiện ra.

"Thường Nhân, mang kinh dược sư mà Khinh Linh sao chép đến đây, đưa cho Ngọc Tiết mang về Đông Cung, cho người treo kinh dược sư này ở tẩm điện của Ngọc Tiết!"

Lận Chước treo ý cười tao nhã trên mặt, không nhiều lời. Những ngày ở bên Thiệu Tình quá thoải mái, dường như hắn đã quên mất cách mang gương mặt giả tạo này để sống qua ngày rồi.

Mỗi khi thái hậu nhắc đến huyết kinh, Ngôn Khinh Linh liền để lộ cổ tay của nàng, giống như muốn Lận Chước hỏi thăm nàng bị làm sao vậy. Miệng vết thương ở cổ tay nàng đã dùng phấn tốt nhất để xử lý qua, chỉ dùng lụa phù dung trắng băng lại, ngay cả mắt mờ cũng có thể nhìn thấy vậy mà Lận Chước lại cố tình như người mù, không chút dao động

Huyết kinh? Mệnh của hắn là dùng máu thịt của Thiệu Tình để đổi lấy, huyết kinh thì tính là gì? Nếu chép kinh có tác dụng thì cần đến Thái y viện làm gì? Tìm người đến chép kinh là được rồi, mà Đại Tĩnh cũng không cần Lận Chước, tướng sĩ cùng nhau ngồi chép kinh, sau đó tụng kinh văn để xua đi sát tính của quân địch.

Từ sau khi hiểu rõ Thiệu Tình, tính tình của ông cụ Lận Chước tươi mới hơn nhiều, trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh các tướng sĩ cầm kinh tụng, hắn không nhịn được liền lộ ý cười trên mặt.

Ngôn Khinh Linh thấy khóe miệng hắn mỉm cười, cuối cùng trong lòng cũng nhóm lên chút tự tin, nàng luôn sợ hãi Lận Chước phiền chán nàng, cũng sợ Lận Chước sẽ vì ơn cứu mạng mà thích Thiệu Tình, cho nên mới bàn với Liên Dung, nàng sẽ tiến cung ở bên cạnh Thái hậu, muốn mượn tay Thái hậu để Lận Chước quay đầu. Nước cờ này của Ngôn Khinh Linh vô cùng sai lầm, vừa chịu đau đớn còn bị Lận Chước chán ghét.

Lận Chước ghét nhất là bị uy hiếp, không uy hiếp hắn thì thôi, nếu uy hiếp hắn, bọn họ cho rằng hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?

"Ngọc Tiết, bởi vì con bị thương nên để lỡ hôn kỳ, hiện giờ thương thế con cũng tốt rồi, tháng 7 này con cũng đã 22 tuổi, cũng nên đề cập đến hôn sự đi!" Thái hậu muốn Lận Chước xác nhận.

Lận Chước chỉ cười không nói gì, Thái hậu lo lắng liền nói: "Được rồi, Ai gia cũng mệt rồi, mấy nay Khinh Linh vào cung không có ngày nào rảnh rỗi, con đưa nàng về Đông Cung đi, phải đón tiếp cho chu đáo vào, biết chưa?" Thái hậu cho rằng chuyện này rất thú vị, bà chớp mắt nhìn về phía hai tiểu bối, hy vọng mối quan hệ hai người sẽ phát triển hơn.

"Cẩn tuân lời tổ mẫu dạy bảo!" Lận Chước đáp, lời này của Thái hậu đã là nhượng bộ, nếu hắn còn không chịu hé răng, có thể Thái hậu sẽ tự mình đi tìm Khâm Thiên Giám để chọn ngày lành, chỉ đành mở miệng lên tiếng.

"Được rồi, giải tán đi!" Thái hậu cảm thấy hài lòng.

Sau khi Hoàng hậu đưa vài người đi, lúc này mọi người chia nhau tốp năm tốp ba lui ra ngoài.

Ngôn Khinh Linh đuổi theo Lận Chước, mắt Lận Chước nhìn thẳng, nội tâm đang suy nghĩ, hiện giờ trình hôn sự lên thánh thượng đương nhiên hắn không muốn, nhưng đưa người về Đông Cung để tiếp đãi thì hắn làm được. Còn nên tiếp đãi thế nào, trong lòng hắn tự có dự tính.

Nhưng cách hắn tiếp đón sẽ không giống như những gì thái hậu mong đợi.

Chương 68

"Đại huynh, nghe nói huynh đối xử với xú yêu tinh kia của Ngôn gia khá tốt, muội không ngờ đại huynh cũng là nam nhân thấy sắc nảy lòng tham đấy! Còn nữa, nếu Đại huynh khi dễ Ngôn tỷ tỷ, Ngọc Hàm sẽ không tha cho huynh đâu!" Thân ảnh nhỏ nhắn theo sát Lận Chước, tự nhiên đi bên cạnh hắn, nói không ngừng.

Đương kim thánh thượng có vài nhi tử nhưng nhi nữ lại rất ít, Ngọc Hàm sinh sau, hiện tại Quý phi không có nữ nhi, đây là công chúa kim tôn ngọc quý của chính thất, nàng ta nhận hết mọi sủng ái. Đối với các đệ đệ, Lận Chước lúc nào cũng nghiêm khắc, nhưng đối với các muội muội, hắn luôn ôn hòa. Các công chúa đều xem hắn như Đại huynh, bọn chúng đều ngây thơ, chỉ có Ngọc Hàm này hơi ngang ngược, Hắn không vui nhưng không biểu lộ trên mặt.

Công chúa Ngọc Hàm chống hông, phồng má: "Nếu Đại huynh không biết quý trọng Ngôn tỷ tỷ, mà cứ một mực sủng ái hồ ly tinh kia, thì Ngôn tỷ tỷ cũng không cần huynh nữa, chi bằng gả cho Nhị huynh của muội, tỷ tỷ nói xem có phải không?" Ngọc Hàm ôm lấy cánh tay của Ngôn Khinh Linh, thân mật lắc lư. Ngôn Khinh Linh rất được lòng mấy quý nữ trong kinh thành, cũng có giao tình rất tốt với những công chúa được sủng ái.

"Ngọc Hàm chớ nói vậy, sẽ bị người khác chê cười đấy!" Mặt Ngôn Khinh Linh tỏ vẻ thẹn thùng, nàng kéo tay áo Ngọc Hàm, ý bảo nàng đừng nói nữa.

"Tỷ tỷ hiền quá đấy, cho nên ác nữ kia mới leo lên đầu tỷ ngồi, chỉ là được di nương nuôi dưỡng thôi mà, còn tưởng mình có thể trèo cao

sao?" Ngọc Hàm là công chúa của chính thất, cho nên luôn khinh thường những thứ nữ. Nàng đặc biệt căm ghét Thiệu Tình bởi vì thiếu niên nàng ái mộ có cất giấu tranh của Thiệu Tình, làm thanh danh hắn truyền ra không tốt.

Lận Chước nghe đến đây bắt đầu nổi giận: "Ngọc Hàm, muội nói đủ chưa? Đường đường là đích công chúa của Đại Tĩnh, sách vở học hành quăng đâu cả rồi? Nói chuyện đanh đá chẳng khác gì nữ nhân chợ búa!"

"Đại huynh!" Ngọc Hàm tức giận dậm chân, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của Lận Chước, nàng chỉ biết ngậm miệng lại. Lận Chước vừa sinh ra đã được phong làm Thái tử, đều là hoàng tử, hoàng nữ tốn quý nhất, dù hắn không được hoàng đế thích nhưng địa vị kia cao hơn nàng rất nhiều, nàng không thể trêu chọc được.

"Lên xe!" Ở cửa Từ Ninh Cung, xa giá của Hoàng Hậu xếp trước, sau đó đến xa giá của Thái tử, tiếp đó là kiệu của Quý phi, đằng sau cứ như vậy xếp theo cấp bậc.

Phượng hoàng Ngọc Châu của Hoàng hậu rời đi, rồi đến phiên Lận Chước.

Trước xa giá vô cùng im ắng, Tiểu Hạ Tử đưa ghế bậc đến, Ngôn Khinh Linh thoáng nhìn Lận Chước mong chờ, nhưng hắn không hiểu nàng đang mong chờ cái gì. Cuối cùng Ngôn Khinh Linh đành vịn tay Tiểu Hạ Tử, chầm chậm bước lên xa giá. Nàng ngồi đó định thần chờ Lận Chước lên xe, trong lòng có chút hồi hộp. Qua một lúc, người nàng mong chờ không thấy đâu, cánh cửa xe trước mặt liền đóng lại.

Lận Chước không lên xe, ngược lại hắn ngồi ở càng xe phía trước. Thái tử một thân y phục gấm hoa ngồi ở càng xe, đương nhiên thu hút không ít sự chú ý. Xem ra lần này Lận Chước không có ý định chừa mặt mũi cho Ngôn Khinh Linh, hành động này không giống Lận Chước chút nào. Gánh nặng trên vai bao năm qua của hắn nay lại

thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Hóa ra tùy ý lại thoải mái đến vậy!

Bên trong xa giá, Ngôn Khinh Linh ngẩn người, trên mặt nóng rát không biết là vì xấu hổ hay tức giận, khóe mắt cay xè, nàng chớp mắt vài cái, nước mắt liền chảy ra, từng giọt từng giọt thấm ướt lên làn váy trắng tinh khôi trên người nàng. Một tiểu cô nương lớn lên trong sự thương yêu bao bọc, chưa từng chịu qua phong ba bão táp nào, dù đi đến đâu mọi người đều đối xử tốt với nàng, có nơi nào phải chịu ghẻ lạnh đến vậy?

Ở đại tĩnh không hề khắc nghiệt chuyện nam nữ hôn phu thê chung phòng, đặc biệt là con cháu hoàng thất. Hai người ngồi chung xe đương nhiên có ý muốn thân cận, vậy mà Lận Chước không cho nàng thể diện, tình nguyện ngồi ở càng xe cùng hoạn quan chứ không muốn ngồi chung xe với nàng, nàng sợ mình sẽ trở thành đề tài đàm tiếu trong miệng người khác.

Biểu hiện giả tạo của nàng trang bị bao năm sắp bị xé toạt, điều này khiến Ngôn Khinh Linh vô cùng sợ hãi, sau này nàng tham gia yến tiệc, không phải sẽ bị người khác chê cười sao?

Chương 69

Tiểu cô nương năm nay chỉ mới mười sáu tuổi, từ khi đính hôn nàng luôn trông chờ từng giây từng phút để được thành hôn. Thời điểm nàng đẩy nữ nhân khác lên giường hôn phu mình, nàng đã hối hận, nhưng thế gian này nào có thuốc hối hận, nàng chỉ có thể ngày đêm sống trong lo lắng sợ hãi.

Lúc nàng biết Lận Chước bị trúng độc nguy kịch, lòng nàng như lửa đốt, vội vàng tiến cung thăm hỏi. Đến khi nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Lận Chước không có tròng trắng, nàng thực sự sợ hãi, trên người hắn lại có chi chít những đường vân dữ tợn đáng sợ, giống như dã thú mất hết nhân tính, còn phát ra âm thanh gào rống doạ người.

Nàng không dám tin người nàng ái mộ lại trở thành dáng vẻ này, cho nên nàng liền ngất đi. Khi đương kim thánh thượng lệnh cho thái y đưa cổ trùng đến phủ Quốc Công, ý chí cứu hôn phu của nàng sụp đổ. Lớp da của cổ trùng đen nhánh bóng bẩy giống như màu của men gốm, nhìn thấy thần sắc kinh sợ của nàng, con sâu kia hơi giật mình ngọ nguậy, tim nàng run lên, nó khiến nàng nhớ tới bộ dạng xấu xí vì trúng độc của nam nhân kia.

Nghĩ đến phải nuốt con sâu này vào người rồi âm dương hoà hợp với người như vậy, nàng tuyệt đối không muốn. Cuối cùng nàng khóc lóc cầu xin mẫu thân nghĩ cách cho nàng, mẫu thân nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó để cho Ngôn Thiệu Tình nuốt.

Ngôn Khinh Linh thấy Ngôn Thiệu Tình nuốt cổ trùng, nàng cảm thấy thật may mắn, rốt cuộc nàng không phải chịu khổ nữa. Cho

đến khi các tỷ muội trong nhóm nói, kể từ khi hoà hợp với Thiệu Tình, Lận Chước luôn giữ thân trong sạch.

Rất nhiều nam nhân thường có tình cảm khó nói đối với người thông phòng đầu tiên, khi đó nàng mới bắt đầu có chút hối hận.

Ở trong cung nàng có nuôi vài tai mắt để "chiếu cố" Thiệu Tình, để bọn họ thông báo tin tức cho nàng. Mỗi khi nghe nói Lận Chước căm ghét Thiệu Tình, trong lòng nàng liền dâng lên cảm giác sung sướng khó tả. Song, cảm giác thỏa mãn đó không tồn tại lâu, có lẽ lúc này Lận Chước đã phát hiện ra điều gì đó.

Đường đường là một phủ Quốc Công vậy mà có thể để đồ ngự ban rơi vào bụng thứ nữ? Lận Chước không nghi ngờ sao? Với tâm tính của hắn, cho dù không thích Thiệu Tình, thì cũng sẽ sinh nghi với nàng.

Ngôn Khinh Linh bắt đầu muốn ra vào Đông Cung thường xuyên hơn, cho đến khi nàng gặp Thiệu Tình ở thư phòng hôm đó, nàng mới ý thức được, nàng đã đẩy nam nhân của mình ra xa, xa đến mức lệch khỏi quỹ đạo của nàng, hắn không thể khống chế được mà ân ái triền miên trên người kẻ địch từ nhỏ của nàng.

Đôi tay nàng siết chặt làn váy, nàng tự nhủ nhất định sẽ nắm chắc cơ hội lần này. Lấy khí thế phủ đầu Ngôn Thiệu Tình, để cho nàng ta biết Lận Chước không phải là người nàng ta có thể với tới được, nàng cũng muốn nhân cơ hội này níu kéo trái tim Lận Chước.

Ngôn Khinh Linh lau nước mắt, thân là đích nữ của phủ Quốc Công, tâm tính nàng cũng có vài phần cứng rắn. Lúc xa giá dừng ở Đông Cung, những người phía trước đã đi vào viện, nàng mới khôi phục lại trạng thái tự nhiên, khi chân vừa đặt xuống đất, trên mặt liền treo lên nụ cười rạng rỡ, đuôi mắt nhiễm hồng nhìn qua chỉ như trang điểm phấn mắt, nàng có kẽ mắt để lộ ra thần thái yếu đuối đáng thương của giai nhân thanh tú.

Suốt một tháng qua, cuối cùng nàng cũng bước chân vào cửa lớn của Đông cung một lần nữa. Nàng hít một hơi, nhìn tòa cung điện nguy nga xung quanh, ít hôm nữa nàng sẽ là chủ nhân của nơi này. Quan trọng là phải níu kéo trái tim của nam nhân này như thế nào, đừng sống thành dáng vẻ của mẫu thân nàng hiện giờ.

Từ nhỏ Ngôn Khinh Linh đã nhìn thấy phụ thân xa lánh mẫu thân mình thế nào, thái độ của Ngôn Dạ Đình đối với Liên Dung khác xa khi đối với Tần di nương, khiến cho Liên Dung ngày càng hà khắc, hành sự độc ác. Nét ngoan độc của bà bắt đầu xuất hiện trên tướng mạo, ngay cả khi trang điểm cũng hiện ra được thái độ ghen ghét, khiến cho bà ngày càng lố bịch. Dường như không còn ai nhớ rõ, Liên Dung cũng đã từng là mỹ nhân nổi tiếng ở Kinh Thành thế nào.

"Thái tử ca ca, thân thể của huynh tốt hơn chưa? Mấy ngày nay không nhìn thấy huynh, Khinh Linh thật sự rất lo cho huynh!"

"Ồ, thật sao?" Bước chân Lận Chước không dừng lại, hai người một trước một sau bước vào chính điện, hắn ngồi xuống để Khinh Linh xấu hổ đứng đó.

"Tất nhiên rồi, Khinh Linh cũng lo lắng cho tỷ tỷ nữa, không biết tỷ tỷ có khoẻ không? Thái tử ca ca có thể cho hai tỷ muội muội gặp nhau để tâm sự được không?"

Ngôn Khinh Linh này cái hay không nói lại đi nói cái dở, thời điểm này mà nhắc đến Thiệu Tình chẳng khác nào tự đưa mình lên hoả đầu đài: "Ngôn Khinh Linh, ngươi đang đùa Cô sao? Ngươi lo lắng cho tỷ tỷ ngươi? Ngươi lo lắng cho người tỷ tỷ đã đoạt nam nhân của ngươi?" Lận Chước nhịn không được buông lời châm chọc.

Chương 70

"Thái tử ca ca, ngài hiểu lầm thần nữ rồi!" Đôi mắt trong veo của Ngôn Khinh Linh xuất hiện ánh nước, ở bên ngoài nàng luôn trang bị bộ dạng yếu đuối đáng thương này: "Thần nữ thật sự lo lắng cho thân thể của tỷ tỷ mình, có phải tỷ tỷ đã nói gì với ngài khiến ngài hiểu lầm không? Tỷ tỷ…" Mỗi lần nàng muốn nói rồi lại thôi, khiến nhiều người liên tưởng tới lời đồn, cảm thấy nàng chịu rất nhiều ấm ức.

Ngôn Khinh Linh đang muốn đánh cược, Lận Chước không hiểu khúc mắc của nữ nhân, hắn sẽ thương tiếc cho đích nữ nàng không được sủng ái bằng thứ nữ, còn bị thứ nữ bắt nạt.

"Kể từ lúc tỷ tỷ của ngươi ở Đông Cung, nàng chưa từng nhắc đến ngươi dù chỉ một lần, ngươi đừng xem trọng mình quá!" Lận Chước cười lạnh, hắn móc một cái bình sứ từ trong ngực, đưa cái bình đến trước mặt Ngôn Khinh Linh, sau đó mở nút bình, bên trong bình sứ có một con sâu màu đen ước chừng to bằng ngón cái đang bò ra.

Cả mặt Ngôn Khinh Linh trắng bệch, nàng sợ đến mức hét lên.

Lận Chước thấy thế liền bĩu môi: "Đến bây giờ ngươi còn nghĩ sẽ lừa được Cô sao, tỷ tỷ ngươi cướp con sâu này vì muốn bò lên giường Cô? Cô không có mặt mũi đến vậy, ngươi cảm thấy sẽ có người vì Cô mà cướp con trùng này sao, ngay cả vị hôn thê của Cô cũng không dám?"

Lận Chước vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt Ngôn Khinh Linh trắng bệch, hắn lạnh lùng cất con sâu vào trong lọ: "Nếu như có, Cô thật

sự nên cảm tạ người kia, cảm tạ người kia đã thương cảm cho Cô, mà hy sinh lớn đến vậy!" Hiện giờ hắn hy vọng lời nói của Ngôn Khinh Linh là thật! Nếu là thật thì Tình Tình của hắn sẽ nguyện ý ở lại.

"Ngôn Khinh Linh, ngươi nên biết rõ bổn phận của ngươi, đừng làm chuyện dư thừa, đừng mơ sẽ dùng bất cứ kẻ nào để uy hiếp Cô, cũng đừng nhắm vào tỷ tỷ ngươi. Nếu ngươi làm khó nàng, Cô sẽ gây khó dễ cho ngươi y như vậy..Nếu ngươi còn loan truyền tin đồn để hãm hại tỷ tỷ ngươi, Cô sẽ nhét con sâu vừa rồi vào miệng ngươi!" Nói dứt lời, Lận Chước đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

"Điện hạ!" Ngôn Khinh Linh sốt ruột không có cách nào giả vờ đoan trang được nữa, nàng tức giận nói: "Ngài không sợ thần nữ quay về cáo trạng với phụ thân sao?"

"Ngươi không ngại thì thử xem!" Lận Chước quay đầu liếc mắt, ánh mắt sắc lạnh của hắn làm Ngôn Khinh Linh phát run, như thể hôm nay nàng mới biết được con người thật của Lận Chước.

Người này khác xa với nam nhân ôn nhu phong độ trong ký ức của nàng.

"Ngươi cứ tự nhiên, sân ở Đông Cung ngươi cứ đi dạo thoải mái, đừng đến gần Đông điện thờ phụ, chớ chọc cho tỷ tỷ ngươi phiền lòng!" Nói xong hắn quay đầu đi, để Ngôn Khinh Linh ở lại với trái tim tan nát. Một người ở hoàng điện nguy nga tráng lệ, trong lòng mờ mịt không biết phải làm thế nào.

Tuy nói nàng và Ngôn Thiệu Tình là tỷ muội, nhưng thực tế hai người sinh cùng ngày, Ngôn Thiệu Tình chỉ lớn hơn nàng hai canh giờ.

Trước khi Ngôn Thiệu Tình trở về, phủ Quốc Công làm sinh thần cho nàng, phụ thân luôn vắng mặt. Ngày đó hắn tới biệt trang cùng Ngôn Thiệu Tình và Tần di nương. Mẫu thân là người hiếu thắng nên

miễn cưỡng vui cười, nhưng đêm đó lại lặng lẽ ôm lấy nàng mà rơi nước mắt.

"Khinh Linh, ngàn vạn lần con đừng giống mẹ!" Liên Dung nước mắt dàn dụa, khóc hết nỗi lòng chua xót cả đời này.

Sau khi Ngôn Thiệu Tình trở về, hai người cùng ngày sinh, nàng lại luôn hâm mộ Thiệu Tình. Tuy Thiệu Tình không có nhiều lễ vật bằng nàng, nhưng Thiệu Tình có được lễ vật do phụ thân chuẩn bị cho, còn nàng thì không.

Nàng vẫn luôn rất hâm mộ Thiệu Tình, từ hâm mộ dần dần chuyển thành đố kỵ, khiến nàng điên cuồng lúc nào cũng muốn nhắm vào Thiệu Tình. Cho đến một ngày, nàng phát hiện, phụ thân làm vậy là đều có lý do cả, nàng cảm thấy thật buồn cười, tất cả những kiêu ngạo, thành quả vốn có của mình đều đoạt từ trên tay Thiệu Tình.

Đến cuối cùng, nàng vẫn dẫm lên vết xe đổ của mẫu thân nàng.

Lận Chước ném lại một câu cuối, liền đập tan hết lí trí của nàng: "Chớ chọc tỷ tỷ ngươi phiền lòng!" Lời này phụ thân nàng cũng đã từng nói.

Nam nhân trên thế gian này đều như nhau, đều là thấy sắc nảy lòng tham.

Chương 71

Giữa tháng 4, hoa Du Đồng ở Đông điện thờ phụ đã nở, hoa Du Đồng được mệnh danh là tuyết tháng 5. Hiện giờ đã cao qua đầu, một cơn gió ngang qua làm cánh hoa bay lung tung, rơi trên người Lận Chước. Hắn nhanh chân đến Đông thờ phụ, bên trong sân tĩnh lặng, hắn gọi cung nhân đến hỏi thì biết Thiệu Tình đang ở thư phòng.

Hắn chuyển hướng đi về thư phòng nằm phía bên phải phòng ngủ, bước chân hắn chậm lại, trong lòng có dự cảm không tốt.

Khi đẩy cửa ra, một khung cảnh yên tĩnh ngoài sức tưởng tượng. Thiệu Tình cầm bút, ngồi ở bàn viết rất nhanh, nàng viết rất chăm chú, ngay cả Lận Chước đến bên cạnh nàng, nàng cũng không ngẩng đầu lên. Lận Chước chú ý đến kiểu tóc khác lạ của nàng, tóc búi thành kiểu phụ nhân, phía trên còn có cây trâm cài hoa quỳnh tinh xảo. Lận Chước biết trâm cài này không phải của hắn đưa qua, hoa quỳnh đẹp thì có đẹp nhưng lại mang hàm ý không tốt.

Phụ nhân: nữ nhân đã có trượng phu.

Hoa quỳnh đẹp thì có đẹp, phù dung sớm nở tối tàn, còn mang hàm ý gì thì không cần nói cũng biết.

Giữa mày Lận Chước hiện lên nếp nhăn, bây giờ hắn mới biết là Thiệu Tình đang tức giận, nhưng chỉ cây trâm không thể làm nàng tức giận đến vậy.

Ánh mắt Lận Chước nhìn về Tử Ninh đang hầu bên cạnh: "Có

chuyện gì?" Hắn trầm giọng hỏi.

"Bẩm thái tử điện hạ, Thường Như cô cô mang ban thưởng của Thái hậu đến, một rương trang sức, còn có một ít vải vóc màu hồng nhạt, cùng với bộ sách "nữ tứ thư" do Ngôn nhị tiểu thư viết!"

"Thường Như cô cô nhìn thấy tóc tiểu thư liền nói tiểu thư không hiểu chuyện, tự chải tóc lại cho tiểu thư, còn nói "nữ tứ thư" này là sách quý hiếm có, muốn tiểu thư viết lại một bản đưa về Từ Ninh Cung!"

Đây rõ ràng là làm khó người khác, Ngôn gia đại tiểu thư thích giơ đao múa kiếm, không thạo văn thư, trong lòng mọi người đều biết, muốn nàng chép ra một bộ khác, sợ là đến 15 tháng 6 cũng chưa xong.

Quả nhiên là nhằm vào nàng, hơn nữa còn lấy quyền thế mà khinh khi nàng, chẳng trách nàng tức giận đến vậy. Đem thưởng cho nét chữ của Ngôn Khinh Linh đây không chừng là dùng vật nói người.

Lận Chước nhìn thấy bộ dạng khó chịu của nàng, hắn cảm thấy rất hiếm khi được nhìn thấy nàng thế này. Bề ngoài trông nàng có vẻ kiêu ngạo, nhưng thực tế nàng hành sự tiến lùi có chừng mực, bằng không sẽ không thể thu hút sự chú ý của hắn.

Lận Chước suy đoán không tồi, nét mực gửi đến kia có hai chữ "bổn phận", hiện giờ được treo trên đầu giường của Thiệu Tình, ngước mắt lên là có thể thấy. Lận Chước đã vô tình hoà làm một với Thiệu Tình, hai chữ này là đánh lên mặt nàng.

Thiệu Tình tiếp tục vùi đầu khổ luyện, ngay cả đuôi mắt cũng không muốn nhìn Lận Chước, khiến hắn vô cùng đau lòng, song, lại có chút buồn cười.

"Các ngươi lui ra đi!" Hắn vẫy tay cho người trong phòng lui ra, lúc sau hắn gọi: "Tình Tình…" chiếc bút lông trong tay Thiệu Tình vẫn

tiếp tục lướt đi, nhưng chẳng ra hình thù gì.

Lận Chước cúi thân mình, nhìn biểu tình chăm chú của nàng, trên chóp chiếc mũi trắng hồng có dính vài chấm mực nhỏ, thoạt nhìn trông như con tiểu thú có chút đáng yêu.

Hắn vươn tay, muốn lau chấm mực kia đi, Thiệu Tình lại nghiêng đầu tránh khỏi tay hắn.

"Giận rồi.." Lận Chước khẽ thở dài. Cũng không trách được nàng, nếu là hắn có khi cơn giận còn ác liệt hơn.

"Không giận!" Thiệu Tình lạnh nhạt đáp lại, nàng tiếp tục viết thêm ba chữ. Thiệu Tình thật sự không giận, chỉ là nàng đã tỉnh ra rất nhiều, cho dù Lận Chước tốt thế nào cũng không phải của nàng, hắn là của Ngôn Khinh Linh.

Rõ ràng nàng biết đây là sự thật rành rành, nhưng khi nghĩ tới, ngực lại đau nhói.

Cũng có thể là nàng giận, mà giận chính bản thân mình.

"Tình Tình, nàng đừng vì Cô không kháng cự được mà trách Cô, được không?" Lận Chước cảm nhận rõ ràng Thiệu Tình đang cố tình xa cách hắn, trong lòng hắn vừa chua xót vừa hoảng loạn, những ngày ngọt ngào biến đâu mất rồi?

"Thần nữ không trách điện hạ!" Thật không thể trách hắn được. Đây chỉ là chuyện thường, trong cung chính là nơi ăn thịt người, người không có năng lực thì phải cầu xin người khác bảo vệ mình.

Hiện giờ nàng sống dưới ô dù của Lận Chước, nhìn qua có lẽ rất êm đẹp nhưng khi người có quyền thế hơn Lận Chước ra tay thì nàng cũng chỉ có thể rơi vào thế bị động.

Chương 72

"Không trách Cô mà không thèm để ý đến Cô sao, Cô đã từng nói là sẽ đối xử tốt với nàng, nàng phải tin tưởng Cô chứ!" Lận Chước ôm Thiệu Tình từ phía sau. Thiệu Tình dừng bút, toàn thân cứ đờ, rõ ràng nàng đang kháng cự.

Ánh mắt Lận Chước từ đầu đến cuối đều chú ý lên chữ viết của nàng, nàng viết rất nhanh, tuy rằng nét chữ không đúng nhưng mang hình dạng tương tự.

Thật sự mà nói thì mấy chữ Thiệu Tình chép ra khá hơn những gì Lận Chước tưởng tượng.

Thiệu Tình biết Lận Chước dừng lại trầm mặc là có ý gì, nàng tức giận nói: "Thần nữ không thông thạo viết văn, chỉ biết chút cung mã, so về tài hoa vẫn kém xa nhị muội, tuy nhìn lên không bằng ai nhưng nhìn xuống chẳng ai bằng mình!"

Thật ra, lúc năm tuổi Thiệu Tình đã học vỡ lòng, là tự tay Ngôn Quốc Công dạy nàng. Tuy là ba ngày đánh cá, năm ngày phơi võng nhưng trời sinh nàng sáng dạ, có thể đọc làu làu Thiên Tự Văn, sau đó chờ đợi nhập vào trường của gia tộc. Tần Vô Song muốn nàng cúi thấp đầu, nàng cũng không thích những tỷ muội trong tộc đó, cho nên mỗi ngày đều trốn học, dần dà việc học cũng sa sút, thật ra nàng rất thích đọc sách, tuy nàng không am hiểu làm thơ nhưng nàng có một bụng thư pháp.

"Tin đồn liên quan đến Tình Tình thì cũng chỉ là tin đồn thôi, Cô thật may mắn vì được chiêm ngưỡng chữ viết cuả Tình Tình!" Bàn tay vô

phép tắc của Lận Chước len lỏi trên cơ thể Thiệu Tình. Thiệu Tình trừng mắt, hất vai, đợi Lận Chước dừng lại, nàng tiện tay với lấy một cây viết ngòi mảnh, nàng không viết thơ mà dùng lá gan của mình đặt bút viết bốn chữ lớn "TIỂU TỬ LẬN CHƯỚC", nàng dùng nét chữ mảnh để viết. Điều này khiến Lận Chước bất ngờ, chữ nàng ngay ngắn chỉnh tề, hơn nữa có thể thấy nàng tốn rất nhiều thời gian để luyện tập.

Nếu người khác mạo phạm hắn như vậy, hắn nhất định sẽ nghiêm trị, nhưng Thiệu Tình viết như vậy khiến hắn cảm thấy Thiệu Tình như đang làm nũng với mình, trong lòng như có gì đó ngứa ngáy.

"Lá gan nàng lớn quá rồi!" Hắn xoa đầu nàng, tiếp đó thuận tay rút cây trâm hoa quỳnh xuống. Búi tóc của Thiệu Tình bị tháo ra, đổ xuống như thác nước đen nhánh, khiến cho nàng mang một vẻ đẹp yếu đuối mỏng manh.

Trên tay Lận Chước nắm cây trâm, giây tiếp theo liền nghe tiếng "rắc" vang lên.

Cây trâm bị hắn bẻ gãy làm đôi.

"Ngươi!" Thiệu Tình kinh ngạc mở to mắt nhìn. Lận Chước bị nàng chọc cười, hắn nhịn không được hôn trộm lên môi nàng một cái.

"Điện hạ! Đó là đồ Thái hậu nương nương ban thưởng cho thần nữ!" Làm hỏng đồ vật Thái hậu ban thưởng, đó là tội.

"Cô biết, nàng sợ cái gì? Cây trâm này là do Cô bẻ!" Hắn tiện tay ném cây trâm kia đi. Dù là Thái hậu cũng không thể vì một cây trâm mà đến gây khó dễ với hắn.

"Cây trâm này mang ý nghĩa không tốt, Tình Tình của Cô vì sao phải làm hoa quỳnh? Tình Tình của Cô có trở thành mẫu đơn cũng không ai làm gì được. Tình Tình của Cô nên làm hoa mai, không cần phải tranh giành mùa xuân, mặc cho hoa thơm cỏ lạ đố kỵ!"

Lời khen này thật sự hơi quá, nhưng đối Thiệu Tình mà nói thì nó lại đúng tâm ý nàng.

"Cô có một ít trân châu, Cô cho người làm cho nàng một bộ trang sức hoa mai, bản vẽ Cô sẽ tự vẽ!"

Lúc này Thiệu Tình có chút vui vẻ: "Thái tử điện hạ thừa hưởng khả năng hội hoạ từ tiên hoàng, nổi danh thiên hạ, không ngờ còn có thể vẽ thiết kế trang sức nữa đấy!"

"Biết làm sao được, ai bảo Cô tài hoa quá làm gì!" Lận Chước nở nụ cười, cuối cùng cũng có hiệu quả.

"Mồm mép!" Trên mặt Thiệu Tình lần đầu tiên xuất hiện nụ cười từ khi Lận Chước bước vào thư phòng.

Lận Chước sủng nịch vuốt ve mái tóc đen của nàng: "Cũng đúng thôi, cho dù trời có sập xuống cũng có người chống đỡ! Nàng lại quá thành thật, bọn họ muốn nàng làm gì, nàng đều làm theo sao? Ngày thường sao không thấy nàng ngoan như vậy?"

"Kia là ý chỉ của Thái hậu đấy!" Mặc kệ thế nào, tốt xấu gì Thiệu Tình cũng xuất thân từ thế gia trăm năm, ngay cả là một thứ nữ thì lạc đà gầy cũng lớn hơn con ngựa. Nhưng từ nhỏ nàng giành giật sự sống qua từng chân tơ kẽ tóc, đương nhiên biết được những người này không thể nào đắc tội được.

"Cô đã nói rồi, có Cô ở đây, Cô sẽ che chở cho nàng, chỉ cần Cô không ngã xuống, nàng không việc gì phải sợ cả!" Những lời này là thật lòng, hắn có năng lực thực hiện được, hắn muốn cho nàng cả đời này đều bình an.

"Đưa bút cho Cô!" Hắn vươn tay về phía Thiệu Tình.

Thiệu Tình chần thờ một lát, lúc này mới nhét cán bút vào trong tay

hắn. Lận Chước ra hiệu bảo nàng ngồi nhích qua một tí, tiếp đến hắn chen vào ngồi chung ghế với nàng, trên xấp giấy Thiệu Tình đang sao chép, hắn múa bút nhanh trên mặt giấy.

Thiệu Tình mở to hai mắt nhìn, không ngờ tới, cách giải quyết mà Lận Chước nói lại là…chép giúp nàng sao?

Từ cổ chí kim, có lẽ Lận Chước là Thái tử đầu tiên bị "phạt" chép "nữ tứ thư".

"Trước mắt chép một quyển "nữ tắc" cho có lệ đi, sau đó không cần chép nữa!" Lận Chước ngồi không ngay ngắn, hắn thân mật lên người Thiệu Tình.

"Có thể làm vậy sao?" Bộ mặt hôm nay của Lận Chước, hình như trước giờ nàng chưa bao giờ thấy.

"Có thể, chép xong một quyển, rồi sau đó giả bệnh!" Lận Chước nói được đương nhiên sẽ làm được, khiến Thiệu Tình nhất thời khó tiếp nhận được.

"Sao vậy, lúc còn nhỏ Tình Tình không có kinh nghiệm giả bệnh để trốn học sao?"

Thiệu Tình lắc đầu, nàng cũng không cách nào tưởng tượng được Lận Chước sẽ là người hay giả bệnh.

"Không sao, nàng xem Cô giả là được!" Mặt Lận Chước tươi cười sung sướng, mặc dù lòng Thiệu Tình đầy nghi ngờ nhưng không thể phản bác hắn được.

Lận Chước thấy bộ dạng trợn mắt há mồm của nàng, chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hắn liền buông bút lông xuống, giữ lấy mặt nàng mổ xuống từng cái hôn: "Hoàng tổ phụ rất nghiêm khắc, nếu chiếu theo khoá huấn luyện của ông ấy, Cô chỉ có thể bệnh thật thôi!" Thời điểm Tiên Hoàng còn tại thế, hắn cũng có lúc nghịch ngợm gây

chuyện, Tiên Hoàng tự mình lấy roi mây đánh hoàng tôn mình, như những gia đình bình thường khác.

Chương 73

Chép sách là chuyện tẻ nhạt nhất, Lận Chước vừa chép vừa lầm bầm: "Tưởng nữ nhi Đại Tĩnh chúng ta là con rối sao?" Đúng là rắm chó không kêu.

Thiệu Tình nhìn thoáng qua từng câu từng chữ của Lận Chước, nàng gật đầu: "Cũng không hẳn vậy!"

Lận Chước lắc đầu, cảm thán: "Thân là nam tử, Cô không hề biết nữ tử lại khổ sở đến vậy!" Người dân ở Đại Tĩnh qua bao đời nay cũng xem như cởi mở, nhưng cuộc sống của nữ tử vẫn gian nan như trước.

Lận Chước viết vài câu lại không nhịn được mà bình phẩm hai ba câu. Thiệu Tình ghé vào cạnh hắn, đôi lúc đáp lại một hai câu. Sau một vài bất đồng nho nhỏ, hai con người này ở bên nhau vô cùng hòa hợp.

Tốc độ Lận Chước chép sách nhanh như bay, ước chừng qua một canh giờ, hắn đã chép xong một quyển.

Thiệu Tình dựa lên tay trái của Lận Chước, hai mắt híp lại, tinh thần mơ màng.

Lận Chước xoay bả vai phải, nhìn Thiệu Tình mỉm cười. Đôi mắt tiểu cô nương nửa đóng nửa mở, tóc rối tứ tung, khuôn mặt xinh đẹp cứng nhắc. Lận Chước càng nhìn càng thấy vừa ý, hắn nhịn không được ghé sát vào, mổ nhẹ lên vành tai nàng.

Thiệu Tình đang lim dim ngủ, đột nhiên giật mình, cả người giật bắn lên, phản ứng của nàng chọc Lận Chước cười thành tiếng: "Tiểu vô lương lâm, Cô cực khổ chép sách thay nàng, nàng không khen thì thôi, ngược lại còn ngủ gục?"

Thiệu Tình hơi chột dạ, đang định chối, khóe miệng lại chảy ra một chút nước miếng, nàng túng quẫn liền hút lên, chỉ bạc lại rũ xuống. Đột nhiên Lận Chước giữ lấy mặt nàng, đưa lưỡi liếm từ dưới chiếc cằm tinh xảo của nàng hướng lên, nuốt hết sợi chỉ bạc kia, nuốt luôn cả tiếng hô thất kinh của nàng.

Ban đầu Thiệu Tình bị dọa, nhưng sau đó nàng liền nhập cuộc, đôi tay lướt trên vai Lận Chước, ngón tay bất giác vuốt ve, cảm nhận thân thể cường tráng qua lớp vải.

Lận Chước tách môi Thiệu Tình ra, hắn cuốn lấy lưỡi nàng triền miên, liếm mút hương vị ngọt ngào trên chiếc lưỡi đinh hương thơm tho.

Lận Chước khuấy đảo trong khoang miệng nàng, mặc sức hút hết hơi thở của nàng.

Thiệu Tình bị hắn hôn đến mức đầu óc trống rỗng, Lận Chước gạt hết đóng giấy sao chép sang một bên, tất cả đồ vật đều rơi xuống mặt đất, kể cả những thứ quý giá như giấy, bút, nghiên, nước mực đen nhánh thấm ướt lên tấm thảm. Lận Chước không thèm để tâm, hắn bế Thiệu Tinh lên đặt ở trên án.

Một thân hình lớn bao phủ lên thân thể mềm mại của thiếu nữ, hai người dán sát vào nhau, chỉ cách nhau lớp vải. Thiệu Tình tách chân ra, phân thân nam tính kia của Lận Chước khiến nàng không thể bỏ lỡ, cho dù ngăn cách bởi tầng tầng lớp vải, nàng cũng có thể cảm nhận được dục vọng mãnh liệt của hắn.

Đôi tay Thiệu Tình bắt đầu thản nhiên cởi đồ trên người Lận Chước, Lận Chước cũng cởi cho nàng, rất nhanh, trên thân thể hai người

không còn trói buộc nào, da thịt dán vào da thịt, độ nóng thích hợp, sưởi ấm cho nhau.

Sự mềm mại và cứng rắn quấn quanh nhau, nhẹ nhàng tiến lại, cọ xát liên tục, trong lòng hai người đều có tình ý khó nói, chỉ có thể dùng hành động thân thể để biểu đạt. Lận Chước hơi vội, hắn đối với nàng, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rơi.

Cuộc đời hắn, đây là lần đầu tiên muốn thay đổi quỹ đạo đã định sẵn, đột ngột tiếp nhận một sự cố ngoài ý muốn, lần đầu tiên hắn nghi ngờ con đường mình đi, nếu tương lai không có nàng thì đích đến kia còn có ý nghĩa gì nữa?

Nụ hôn của hắn trở nên bực bội, cơ bụng hắn dán vào chiếc bụng nhỏ mềm mại của Thiệu Tình, mông và eo cong lên, cánh hoa bị cọ xát đã nở rộ ướt át nhưng vẫn chưa hợp nhất với hắn.

Đôi tay Thiệu Tình giữ lấy hông hắn, vuốt ve làn da nóng bỏng trơn láng, hắn cũng cong eo háo hức như thể muốn nàng bắt lấy nhục căn đang hỗn loạn bên dưới, dùng hắn lấp đầy cơ thể trống trải không thể tả của nàng.

Lận Chước dừng hôn, hai người đều thở dốc, hắn cẩn thận quan sát Thiệu Tình, hắn thốt lên nghi hoặc trong lòng: "Tình Tình, nàng có muốn Cô không?"

Trên người Thiệu Tình đang bị hỏa dục thiêu đốt, lúc này Lận Chước dừng lại, không như ý muốn của nàng, nàng tức giận ấn eo Lận Chước xuống. Lận Chước vững chãi đứng đó, không hề xê dịch.

Thiệu Tình biết lời này của Lận Chước không đơn thuần là những lời thô tục trên giường, câu hỏi của hắn có hàm ý xâu xa. Về lâu dài, nàng có muốn ở với hắn không? Đương nhiên không muốn, nhưng nàng không nhẫn tâm, vào thời khắc này chỉ có nói…

"Muốn…muốn…Thiệu Tình muốn Điện Hạ…" Muốn điện hạ cắm vào!

Thiệu Tình có thể hiểu được vì sao nam nhân thường nói mê sảng khi lên giường, vào lúc thân thể khát dục nói ra, có lời nào là đáng tin? Chắc chỉ có những nữ tử ngu ngốc mới tin được.

Lận Chước không phải những cô nương ngốc nghếch, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của Thiệu Tình: "Tiểu lừa đảo, gọi Lận ca ca, Cô sẽ đáp ứng nàng!" Chuyện này vốn hắn cũng đoán đươc nhưng lồng ngực vẫn co thắt khó chịu.

Lận Chước rõ ràng cảm nhận được, Thiệu Tình không có gì lưu luyến hắn, tiểu vô lương tâm này chỉ sợ vừa đến 15 tháng 6, nàng liền chạy mất, sẽ không hoảng loạn giống hắn.

"Lận ca ca, Tình Nhi rất muốn huynh, muốn huynh cắm côn th*t to lớn vào…" Đôi mắt khép hờ, hơi thở gấp rút, Thiệu Tình vừa dứt lời, Lận Chước đã không thể kiềm chế được nữa, hắn liền tiến quân thần tốc.

Bàn tay Lận Chước tách hai chân nàng ra, dùng sức véo lên bắp đùi nàng, da thịt mềm mịn của nàng nhanh chóng ửng đỏ. côn th*t xông vào huyệt đạo chặt chẽ, mị thịt kia dường như cũng có kí ức với nghiệt căn này, nó hoan nghênh, bao bọc, tự động căng thành hình dạng của hắn, hung hăng trói chặt hắn.

"A….thật thoải mái!" Bị đâm đến nơi sâu nhất, cả người Thiệu Tình run rẩy không thôi, nàng chủ động dạng hai chân ra càng lớn để Lận Chước vào sâu hơn. Thiệu Tình vặn vẹo chiếc mông phối hợp với Lận Chước đang điên cuồng thúc vào, cảm giác tê dại nhanh chóng ập đến hai người, hắn không có tâm trạng mà oán than, chỉ có thể hung hăng đâm vào.

Nhép…nhép…, âm thanh tiếng nước dấp dính vang lên, Lận Chước dùng lực mạnh như vậy là muốn hoà hai người là một, ngay cả tinh hoàn cũng muốn nhét vào trong.

Cửa huyệt đầy đặn bị côn th*t đâm vào hết lần này đến lần khác đã đỏ lên, đôi chân trắng nõn suy sụp treo bên hông Lận Chước. Dưới lực thúc mãnh liệt của hắn, thân thể Thiệu Tình lắc lư không ngừng, đôi nhũ hoa lớn nhảy nhót lên xuống, Lận Chước cúi đầu ngậm một bên, mút mạnh.

"A…Thật thoải mái….ưm….Lân ca ca mút mạnh lên, bên kia nữa…" Tay Thiệu Tình xoa nắn một bên còn lại của mình, nhũ hoa trắng nõn được nàng xoa nắn biến thành hình dạng dâm dục nhất. Lận Chước đang liếm mút bên ngực trái của nàng, hắn nghiêng đầu nhìn nàng tự xoa bên còn lại, sữa chảy ra từ kẽ tay, trong miệng cũng là mùi vị của sữa tươi, trong đầu Lận Chước tưởng tượng rất nhiều thứ.

"Cô muốn chết trên người nàng!" Lận Chước nghĩ trong lòng, hắn vặn hông tăng thêm lực, tiếng bạch bạch vang lên không ngừng nghỉ.

"Ưm…" Mọi thứ trước mắt như muốn nổ tung, giống như ánh sáng của pháo hoa. Thiệu Tình ngửa cổ, cong eo, từng ngón chân trắng như ngọc cuộn lại, nghênh đón khoái cảm đang đến.

Mị huyệt bên trong bắt đầu dùng sức co rút lại, xoắn chặt côn th*t đang ra ra vào vào. Lận Chước nhắm mắt lại, một bên mút sữa, một bên đâm mạnh vào, cuối cùng qua trăm cái, dương tinh đặc sệt bắn tất cả vào tử cung nhỏ xinh của Thiệu Tình.

Sóng gió chưa ngừng lại ở đó, hai người điên loan đảo phượng ở trong thư phòng, không biết thế sự bên ngoài.

Chương 74

Ngày hôm sau, Lận Chước sai Bao cô cô đến Từ Ninh Cung trình lên quyển nữ tắc đầu tiên mà Lận Chước chép.

Mùng 1, 15 được nghỉ phép, sau ngày hôm đó là yến hội. Từ khi được điều trị, Lận Chước chưa bao giờ vắng mặt, nay lại cáo bệnh. Gần đây Lận Chước rất nổi bật, tuy Thánh thượng không để ý đến hắn lắm nhưng vì mặt mũi nên phải hỏi thăm một chút, cho nên triều thần liền biết nguyên nhân.

Vì "dược nhân" của Thái tử "ngã bệnh" nên làm chậm trễ thời gian dùng dược của Thái tử, dẫn đến việc Thái tử bị cổ độc phát tác.

Thân là dược nhân mà lại làm tổn hại thân thể đương nhiên phải bị vấn tội. Thánh thượng hỏi trên hỏi dưới thì mới biết được là do Thái hậu phân phó Nhũ Nhân của Thái tử chép lại sách nữ tứ thư, Nhũ Nhân phải chép sách suốt đêm nên đổ bệnh ở Đông Cung, liên luỵ đến Thái tử.

Thánh thượng đương nhiên không thể làm Thái hậu mất thể diện, hắn không nói gì, chỉ ra lệnh cho cung nhân đem đủ loại đồ bổ đến Đông Cung thăm hỏi, còn lệnh cho Thái y viện chữa trị khẩn cấp.

Lận Chước thật tàn nhẫn với bản thân hắn, tiểu huyệt cũng thao rồi, sữa cũng uống rồi, nhưng độc của hắn vẫn ứ đọng không tiêu tán là do hắn dùng nội lực khoá cổ trùng trong kinh mạch, cho nên mới có tình trạng phát độc như bây giờ. Hàn thái y hiện tại không dám đắc tội với hắn, chỉ đành phối hợp với hắn để diễn kịch, y diễn thật đến mức như thể Lận Chước có thể bị độc phát qua đời ngay tức khắc.

Sau khi nghe Thái y viện bẩm báo lại, Thánh thượng phái công công đến Từ Ninh Cung ám chỉ, hắn không hề đề cập đến chuyện Thái hậu hành sự không ổn thỏa, nhưng phạt cô cô đã ra lệnh Thiệu Tình chép sách, xem như cho Đông cũng một công đạo.

Những người khác không rõ khúc mắc trong đó, nhưng Thái hậu và Hoàng thượng lại rất rõ, Lận Chước đang rất tức giận.

Sau hành động của Lận Chước, tin tức Ngôn Khinh Linh ở Từ Ninh Cung lan truyền chóng mặt, làm sao mọi người lại không biết được, Thái hậu đang giúp Thái tử phi tương lai chỉnh người trong phòng Thái Tử.

Triều thần đều là nam tử, tuy bọn họ không vui khi thấy Lận Chước tham luyến nữ sắc, nhưng lại càng chướng mắt hành động chỉnh đốn kia của Thái hậu, đồng thời cũng lén lút phê bình Ngôn Khinh Linh đang ở Từ Ninh Cung, nam nhi quen đương đầu sóng to gió lớn, nào có thể chấp nhận hành động ám muội như vậy của tiểu nương tử.

Thái tử phi tương lai này cũng nổi danh, vậy mà chưa xuất giá đã ghen tuông thế này, không phân biệt đâu là chuyện lớn đâu là chuyện nhỏ. Chỉ vì chuyện nữ nhi cỏn con mà tổn hại thân thể của trữ quân, nữ tử như vậy sẽ thích hợp thành Thái tử phi sao?

Trung cung, chính thất cần phải quản lý tất cả các mặt, giao thiệp nhã nhặn, giải quyết thoả đáng, nam chủ xử lý bên ngoài, nữ chủ xử lý trong nhà. Danh môn thế gia đều nói, cưới thê tử thì phải cưới người hiền đức, tuy Ngôn Quốc Công mang danh sủng thiếp diệt thê, nhưng trong mắt danh môn thế gia là vì nữ chủ không đủ hiền đức nên mới có cớ sự này. Làm gì có chính thất nào muốn so đo, tranh sủng với tiểu thiếp? Dù sao thì con của thị thiếp không thể thừa kế sản nghiệp, nhi nữ do thị thiếp sinh ra khó được gả cao, vì vậy chủ mẫu việc gì áp bức thiếp thất, giở thủ đoạn với thứ nữ? Liên thị kia không chịu hiểu rõ, cứ gây báo loạn ầm ĩ với thiếp thất của

Ngôn Quốc Công, khiến cho gia trạch không yên ổn, làm trò cười cho thiên hạ.

Ngay từ đầu đính thân, mấy lão thần bảo thủ luôn cảm thấy trong nhà Ngôn Quốc Công chướng khí mù mịt như vậy sao có thể dạy ra được đích nữ có thể đảm đương trọng trách lớn? Cũng may trước đó thanh danh Ngôn Khinh Linh vô cùng tốt, cho nên mới không có sóng gió gì.

Hiện giờ, hai vị tiểu thư của Ngôn Quốc Công đều gây náo loạn nội trạch của Thái tử. Lúc Ngôn Dạ Đình hạ triều, không thể tránh được bị đối thủ công kích vài câu, nhưng những người này sẽ không biết được tính toán của hắn thế nào!

Lận Chước nằm trên giường trong tẩm điện, khuôn mặt tuấn tú bị hoa văn màu đen chiếm lĩnh, đôi mắt đỏ như máu trông rất dữ tợn.

Nhưng cổ phát lần này là vì hắn cố tình, cổ trùng bị phong ấn trong kinh mạch không làm hắn mất lý trí, chỉ là mất đi chút sức sống.

"Ngài làm vậy có đáng không?" Đây là lần thứ 2 Thiệu Tình vào tẩm điện của Lận Chước, cả hai lần đều đối mặt với bộ dạng giống quỷ của hắn.

"Ít nhất không cần phải chép lại nữ tứ thư nữa. Cô đã nói rồi, cứ giao cho Cô!" Lận Chước khẽ cong khoé miệng cười lên.

Nếu như trên mặt hắn không phải là những đường vân mạng nhện đen thui khiến người khác hoảng sợ kia thì nụ cười này có thể làm ngàn vạn thiếu nữ chết mê chết mệt. Nhưng trên mặt hắn hiện giờ là một mảng xanh tím, tròng trắng thì vừa đen vừa đỏ, nhìn thế nào cũng vô cùng đáng sợ.

Trước giờ Thiệu Tình chưa bao giờ bị hắn doạ, lúc này nàng lại cảm thấy Lận Chước thật động lòng người. Ngoại trừ mẹ nàng, không có ai toàn tâm toàn ý che chở cho nàng cả, ngực nàng đau nhói. Thiệu

Tình cầm khăn, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Lận Chước.

"Không đáng, khi cổ độc phát tác sẽ đau đớn vô cùng…" Thiệu Tình thấp giọng, bên trong còn xen lẫn giọng mũi

"Đáng, chẳng những Tình Tình không cần phải chép sách, Cô còn có thể nhận được sự xót thương của Tình Tình, nàng nói có phải không?" Lận chước bắt lấy tay Thiệu Tình: "Tình Tình, Cô khát!" Âm thanh của Lận Chước khàn đặc, hơi giống tiếng kêu của con thú bị thương, đôi mắt chỗ đen chỗ đỏ chăm chăm nhìn Thiệu Tình, bên trong có dục vọng không thể tan ra được.

Chương 75

Lận Chước nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, đôi mắt nàng sáng như sao trời tràn đầy lo lắng. Hắn có thể cảm nhận được nàng có tình ý với hắn nhưng hắn không có cách nào khiến nàng tiến thêm một bước nữa.

Một lần trải qua sinh tử, đã khiến tư tưởng của Lận Chước thay đổi, cũng ngay thời điểm khốn khó nhất mới có thể biết được ai thật lòng với mình.

Từ trước đến giờ, hắn luôn nghĩ nữ tử bên cạnh hắn là người thế nào không quan trọng, nhưng hiện giờ hắn lại hy vọng, người bên cạnh hắn sẽ là nàng. Chỉ là hắn đang dò la, làm cách nào để giữ nàng ở lại, hắn muốn cùng nàng trải qua quãng đời còn lại.

Trong mắt Lận Chước có quá nhiều tình cảm, Thiệu Tình không có cách nào chấp nhận, nàng nghiêng đầu nhìn nơi khác. Lận Chước không buông tha, hắn đưa tay nâng cằm nàng lên: "Tình Tình, Cô khát!" Khát vọng sinh lý, khát vọng tâm lý, và khát vọng nàng.

Thiệu Tình lại muốn quay đầu đi nhưng không địch lại sức lực của Lận Chước, nàng chỉ đành khép mi lại, hai hàng lông mi như cánh quạt khẽ run, chiếc bóng in xuống bên dưới tựa như cánh bướm vỗ.

Thiệu Tình hít sâu một hơi, nàng cởi vạt áo của mình, âm thanh mềm mại ẩn chứa mê hoặc: "Điện hạ khát phải không, uống chút sữa đi!" Động tác nàng ung dung thong thả, khiến Lận Chước không tự giác nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu lăn lộn lên xuống.

Phản ứng của Thiệu Tình không như mong muốn của hắn, trong lòng có chút mất mát, song hắn suy nghĩ lại, chỉ có thể mưu tính từ từ.

Hắn từng đê mê ở trên giường hỏi nàng: "Nàng có đồng ý trở thành chủ nhân của Đông điện thờ phụ không?" Nữ chủ nhân của Đông điện thờ phụ, chính là Trắc phi.

Nàng không chút nghĩ ngợi, nói: "Thần nữ không muốn, nhốt một chỗ với nữ chủ nhân của Tây phối điện, cả đời đấu đá với nhau, thần nữ không muốn, không muốn làm thiếp cho bất kỳ kẻ nào!" Nàng nói hai lần "thần nữ không muốn".

Khi đó hắn không vui, chỉ nói: "Thiếp thất hoàng gia không giống như thế gia, cho dù là Trắc phi hay Nhũ Nhân đều có thể trở thành Hoàng hậu, thậm chí có thể trở thành Thái hậu, thân phận tôn quý, mẫu nghi thiên hạ!"

Thiệu Tình cong môi cười: "Vậy thì sao, thần nữ không muốn thờ chung phu quân với người khác, càng không muốn phu quân triền miên trên thân thể nữ nhân khác, tuyệt đối chỉ yêu thương một mình thần nữ!" Nàng không muốn dùng sự bất hạnh của nữ nhân khác để thoả mãn hạnh phúc của mình.

"Nói ra có lẽ đi quá giới hạn, nhưng Điện hạ có chấp nhận để thần nữ nuôi dưỡng mấy tên tiểu bạch kiểm, điện hạ mưa móc rải đều, thần nữ cũng vậy?" Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt cố chấp không vương hạt bụi. Lận Chước sớm đã biết suy nghĩ của Thiệu Tình không giống với nữ tử hình thường, song, lại không ngờ trong đầu nàng lại nghĩ đến điều đó.

Nàng muốn đứng cùng tầng mây với hắn, nếu hắn không thể cho nàng thì nàng sẽ không cần hắn, thậm chí…hắn lưỡng lự, nàng sẽ kiên quyết thay hắn.

Nếu người khác tuyệt tình như vậy, Lận Chước cũng sẽ không lấy

mặt nóng mà dán mông lạnh, nhưng sau khi bị Thiệu Tình cự tuyệt, lòng hắn lại sinh ra lo lắng hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Mặt nóng dán mông lạnh: đây là một câu tục ngữ có xuất phát từ Trung Quốc ám chỉ sự việc một người khi được người khác nồng nhiệt bắt chuyện cũng chỉ lạnh nhạt, hờ hững đáp lại.

Lấy thân phận, địa vị, thậm chí cả dung mạo của hắn cũng đều không lay chuyển được nàng, nhưng hắn hiểu rõ dưới đáy mắt nàng là tình cảm chân thành tha thiết, nhưng trong đôi mắt nàng hôm nay, hắn không tìm được tia động lòng.

Lận Chước hốt hoảng, hắn không biết nàng muốn cái gì, cũng không biết mình có thể cho nàng được điều gì, hắn chỉ có thể tận hưởng lạc thú trước mắt, ở bên cạnh người yêu nhiều hơn.

"Lận ca ca?" Thiệu Tình thấy Lận Chước không phản ứng gì, liền biết hắn đang rối rắm. Hắn càng ngày càng có hứng thú với nàng, vào thời khắc then chốt hắn luôn hỏi nàng có muốn ở lại hay không.

Mỗi khi nàng cự tuyệt, hắn vẫn bám riết không tha, tựa như hắn lặp đi lặp lại thì nàng sẽ đồng ý.

Ý chí nàng không kiên định như nàng nghĩ, có đôi lúc tâm tình nàng yếu đuối, nàng cũng muốn đồng ý với hắn nhưng lời nói ra đến đầu lưỡi, nàng vội nuốt vào.

Nam nhân mà, lúc có hứng thú thì rất nhiệt tình, nhưng khi đạt được trên tay rồi thì nữ nhân cũng chỉ để trưng bày. Thiệu Tình chưa thấy tình yêu nào đẹp đẽ cả, chỉ toàn nhìn thấy tình yêu u tối, nàng không muốn lấy cuộc đời mình ra đánh cược.

Thiệu Tình biết cách làm Lận Chước mất khống chế, nàng giữ lấy đôi nhũ hoa, màu sắc của hai ngọn núi vô cùng xinh đẹp, chạm vào vô cùng mềm mịn, nàng kề vào môi Lận Chước.

Mùi hương trên người thiếu nữ cùng với hương thơm của sữa tươi len lỏi vào mũi hắn, thấm đẫm ruột gan, khiến tâm tình người rạo rực, nào có nam tử nào khí huyết đang cương dương có thể cưỡng lại được người trong lòng đang chủ động?

Hơn nữa, Lận Chước bị cổ độc phát tác, so với ngày thường càng dễ mất khống chế hơn, hắn đưa mũi lại gần đôi núi mềm mại kia hít sâu, môi lưỡi tàn sát bừa bãi. Lận Chước ngậm trọn nhũ hoa non mềm trong miệng, vừa liếm vừa mút, dày vò đầu v* mẫn cảm của nàng, thúc ép máu thịt chuyển hóa thành sữa.

Dòng sữa ngọt ngào chảy xuống bụng, giống như giải tỏa cơn khát của từng bộ phận trong cơ thể hắn.

Lận Chước nghĩ đến đây là huyết nhục của nàng, khiến hắn tham lam mút mạnh hơn.

"A…" Thiệu Tình bị Lận Chước đè dưới thân, sức nặng của nam nhân khiến nàng có chút khó thở, hơn nữa thân thể cả hai như đang bốc hỏa.

Roẹt!

Váy trên người Thiệu Tình bị nam nhân tiện tay xé rách, chiếc váy được thêu tinh xảo hai mặt, bề mặt có đính trăm viên trân châu quý hiếm. Chiếc váy bị xé rách khiến cho hạt trân châu tròn trịa văng ra tứ tung, nhảy nhót trên sàn tạo thành âm vang vui tai. Lận Chước không để tâm đến tổn thất của vật ngoài thân kia, hắn đang khẩn cấp muốn hòa làm một với nàng.

dương v*t cứng rắn nóng hổi vùi vào thung lũng lầy lội theo thói quen, hai thân thể rực lửa dán sát vào nhau. Để tận hưởng sự tuyệt diệu nhất của hai thân thể hợp nhất, Lận chước chuyển động hông, cảm nhận lạc thú khi từng tầng mị thịt gắt gao siết chặt dương v*t. Chiếc bụng nhỏ của nàng nóng bỏng, vô vàn tình ý không thể nói hết đều dồn vào từng cú thúc sâu. Hắn hung hăng đâm như muốn

đem hết sự vùng vẫy và thống khổ sang qua cho nàng, nhưng lại không đành lòng nhìn nàng bị dày vò cùng hắn.

"Ưm..a…" Mị huyệt mẫn cảm của nàng căng thành hình dạng của hắn, mỗi sự kích thích của hắn khiến nếp nhăn bên trong huyệt nàng dường như bị hắn chèn ép cho bằng phẳng. Cảm giác tê dại truyền khắp thân thể, hai mắt nàng đê mê, miệng phát ra tiếng rên rỉ động lòng người.

"Sướng không?" Lận Chước ngẩng đầu từ giữa ngực nàng, dấu vết xanh tím trên mặt hắn đã phai đi một ít vì dược hiệu của sữa, tơ máu trong mắt cũng tan ra.

Thiệu Tịnh đối mặt với ánh nhìn chăm chú của hắn, giọng nũng nịu đáp: "Sướng….rất sướng…ưm…"

Lận Chước càng ra sức đâm nàng, hắn lần tìm đôi tay nàng, tiếp đó tách mười ngón tay nàng ra, mạnh mẽ đan vào nhau. Hắn ở bên trên giam cầm nàng, bày ra tư thế thân mật nhất của hai người.

Thiệu Tình có cảm giác bất an muốn quay đầu đi, nhưng Lận Chước lại cúi người ngậm lấy môi nàng, cường thế chiếm đoạt hơi thở mát lạnh thuộc về hắn, dù thế nào hắn cũng không thể buông bỏ được nàng.

Hắn đang ở bên trong cơ thể nàng, nằm đè lên người nàng, nắm giữ cảm quan của nàng, cho dù nàng nhắm mắt lại cũng không cách nào ngăn được hắn mang lạc thú đến cho nàng.

"A…ư…." Khoái cảm từng đợt dồn nén, cuối cùng Thiệu Tình không thể tiếp nhận được nữa, cơ thể nàng bùng lên như pháo hoa, nàng cảm thấy thân thể mình như bị nổ ra từng mảnh nhỏ.

Mật huyệt cao trào thay nhau co rút, gắt gao mút chặt phân thân nam tính của Lận Chước, cho đến khi hắn không thể kiềm chế được nữa. Sau vài cái đâm sâu tàn nhẫn, đột nhiên hắn run lên, dương

tinh bắn thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Sau khi phóng thích, Lận Chước vẫn ôm lấy nàng, dùng dương v*t có hơi mềm một chút cọ nhẹ trong cơ thể nàng, nhằm kéo dài dư âm của khoái lạc, ở tư thế này, hắn có thể bắt đầu trầm luân một lần nữa.

Nghĩ đến chuyện phát sinh ở Từ Ninh Cung ngày hôm đó, Lận Chước thở dài, để Thiệu Tình đi đối phó với đám dung chi tục phấn đó, thật sự rất khó khăn.

"Tình Tình, nếu ta cưới nàng làm chính phi, không nạp bất cứ kẻ nào, nàng đồng ý không?" Hắn không xưng Cô nữa mà hạ mình xưng ta.

Thiệu Tình đang trong thời gian lười nhác, nghe hắn nói đến vấn đề này đôi mắt liền mở to hết cỡ.

Lận Chước sợ nàng lại cự tuyệt, vội thêm vào: "Ta biết con đường này rất khó đi, nhưng chỉ cần nàng nguyện ý, mọi chông gai trên đường này ta đều vượt qua được!"

"Nhưng thần nữ không muốn!"

Mặc kệ Lận Chước thành tâm đến nhường nào thì đáp án của Thiệu Tình chỉ có một.

Lận Chước là người kiêu ngạo, song vẫn không thể chịu nổi đả kích này: "Vì sao?" Trái tim hắn như có một cơn gió rét buốt cứa vào, đau đớn vô cùng, hắn hoảng loạn không thôi, tại vì sao?

Thần sắc Thiệu Tình vẫn bình tĩnh: "Vì bụi gai trên đường quá nhiều, không thể bảo toàn được thân thể, thân nữ không muốn…" Không muốn cùng điện hạ đi trên con đường này.

"Điện hạ, con đường của ngài đang bằng phẳng suông sẻ, đừng rẽ

lối!” Tiên hoàng san bằng đường đi cho hắn, ông ấy không muốn hắn đi sai đường, vị trí kia là của hắn, nàng không muốn mình trở thành cái “sai lầm” của hắn.

Lận Chước cảm thấy hơi thở không thông, nghẹn tức vô cùng: “Nữ nhân nhẫn tâm!”

Thiệu Tình thở dài: “Điện hạ, chúng ta như vậy không phải tốt sao? Trước khi ngài thành hôn, thần nữ vẫn sẽ là hồng nhan tri kỷ của ngài!” Nàng nhượng bộ một bước, vốn nghĩ rằng sẽ chẳng liên quan gì nhau, nào ngờ bây giờ lại giống như tiểu tình nhân của hắn.

Nhân duyên mỏng manh tựa sương sớm, Lận Chước đau thương nói: “Nếu Cô thành hôn, nàng có còn thủ vì Cô không?” Hắn mơ hồ hy vọng.

“Điện hạ nói gì vậy? Ngài đã có nữ nhân khác, việc gì thần nữ phải thủ vì ngài?” Không sai, hiện tại nàng cậy sủng sinh kiêu, nhưng Lận Chước lại vô cùng thích bộ dạng nàng của nàng, hắn không có cách nào để cưỡng lại.

Nhìn ý cười trên mặt Thiệu Tình, mặt Lận Chước đen thui. Hắn oán hận cắn lên vai nàng, khí huyết công tâm, côn th*t kia bừng bừng khí thế dựng đứng lên, bão tố ập đến, Thiệu Tình thiếu chút nữa bị thao đến mức không xuống giường được.

Chương 76

Thái tử bệnh nằm "triền miên trên giường" 7 ngày, mà không đỡ hơn chút nào, Thái y viện liền thượng tấu đề nghị cho Thái tử đến biệt trang dưỡng bệnh.

Diễn thì phải đến nơi đến chốn, Hàn thái y còn khóc lóc ở đại diện nói Lận Chước vì bị thương trên chiến trường, sau đó lại bị trúng cổ độc, lúc này vừa khỏi sắc chút liền chịu đả kích. Hiện giờ sức lực cạn kiệt không thể lao tâm hay chịu thêm đả kích nào nữa, hắn cần một nơi yên tĩnh để tĩnh dưỡng. Hàn thái y nói một hồi, chúng đại thần liền cảm thấy Thái tử là người tài đức hy sinh tất cả vì Đại Tĩnh, làm cho Hoàng đế nghẹn tức không nói nên lời.

Lão tử còn sống sờ sờ ở đây mà mọi người lại tôn sùng Thái tử đến vậy, có hoàng đế nào chịu được? Hoàng đế lập tức chuẩn tấu, còn ban thưởng cho Lận Chước nhiều thứ, lệnh cho cung nhân chuẩn bị. Người không biết thì nghĩ hắn phụ thân hiền từ, người biết thì cảm thấy hắn đang vô cùng vui sướng.

Lận Chước cũng hiểu tính tình hoàng đế, lúc này lấy lui làm tiến. Lận Chước có thể dưỡng bệnh tốt, Hoàng đế cũng có thể nhảy nhót với bảo bối của hắn. Đương kim thánh thượng chưa từng trải qua trận đoạt đích căng não nào, một đám huynh đệ của hắn đều bị Tiên hoàng áp chế chặt chẽ, khiến hắn cho rằng trong cung thật sự có tình huynh đệ. Hắn mơ hồ vậy thì làm sao có thể dưỡng ra hoàng tử nào có dã tâm, hậu cung thì như lò luyện cổ trùng, càng lúc càng thâm độc nhưng hắn cảm thấy rất thoả mãn, còn cho rằng thủ đoạn của mình lợi hại.

Lận Chước quá lớn mạnh, hắn muốn rời khỏi sự đấu tranh triều chính một thời gian, nhân cơ hội này đi gặt hái tình cảm, cũng mượn cơ hội lần này để hiểu rõ bản thân, rốt cuộc tương lai hắn muốn gì.

Thánh thượng vốn rất kiêng kị Lận Chước. Sau khi Lận Chước khải hoàn trở về, liền tiến cử nội các, sai bảo được Lại Bộ. Tuy hắn còn đang bệnh nhưng những vị trí đó đều cài người của hắn vào, lẽ ra đây nên là thời điểm mấu chốt để Lận Chước bắt đầu tích luỹ lực lượng, song, hắn lại đi biệt trang dưỡng thương, chắp tay dâng cơ hội này cho người khác.

Thánh thượng trước giờ vẫn luôn muốn dìu dắt hai hài tử của Quý phi, cho nên mượn chuyện Lận Chước cần nghỉ ngơi không thể lao lực để cho Cung Vương nhận tiếp việc của Lận Chước, còn nhét Chúc Vương vào Hộ Bộ. Hai hài tử quý, một người quản sát hạch, một người quản quốc khố, thật sự thiên vị quá nhiều.

Hoàng hậu đương nhiên không chịu ngồi yên, Thánh Thượng vì trấn an Hoàng hậu nên cho Thọ Vương vào Lễ Bộ. Các hoàng tử đều có việc như nhau, nhưng Lễ Bộ rất nhàn chẳng có việc gì làm, nhìn qua ai cũng đều thấy bất công rõ ràng, song, chỉ dám bất mãn trong lòng, nào dám nói ra khỏi miệng.

Tâm tư đế vương rất khó đoán, người của Lận Chước không dám phê phán Đế vương trên triều, nhưng Thái phó lại vô cùng tức giận. Thái phó là lão thần của Tiên đế, nhận uỷ thác của tiên đế làm thái phó cho Tiền thái tử. Sau khi Tiền Thái tử đăng cơ làm hoàng đế, tiên đế tự mình dạy vỡ lòng cho Lận chước, cũng để lão thái phó làm thái phó cho Lận Chước. Trương thái phó làm sư phó của hai Thái tử của hai triều, đương nhiên không thể đứng nhìn Lận Chước bị chèn ép như vậy, nhưng người chèn ép lại là đồ nhi khác của hắn.

Trương thái phó oán hận Ngôn Quốc Công. Nữ nhi của Trương thái phó cũng là phi tần trong cung, những năm gần đây chỉ sinh hạ một vị công chúa, nữ nhi cao quý nhất của Trương thái phó, đương nhiên đứng ngược chiến tuyến với quý phi. Hắn đem mọi hy vọng đặt lên

người Lận Chước. Khi ngôi vị hoàng đế thay đổi thì đó chính là cuộc chiến sinh tử, nếu Lận Chước suy thoái, từ Thái phó đến tôn tử sẽ chờ xử lý, hoặc là mất mạng, hoặc sẽ xung quân ở biên cương làm một tiểu quan be bé.

Nữ nhi của Trương gia hiền lương thục đức, từ nhỏ tôn nữ của Thái phó đã được nuôi dưỡng hướng tới vị trí hoàng hậu. Trước lúc định thân cho Thái tử, nữ nhi của Trương gia và nữ nhi của Nhan gia là hai lựa chọn, nhưng hoàng hậu lại chọn nữ nhi của Ngôn gia cho Lận Chước, cho nên đích nữ của Trương gia phải hoãn lại, cuối cùng gả cho trưởng tử của Thủ phủ nội các.

Hoàng hậu có tâm tư của hoàng hậu, nàng muốn khống chế nữ nhi của Ngôn gia, mặt khác còn muốn gả nữ nhi của Trương gia cho nhi tử mình, hy vọng Trương gia tận tâm tận lực cho nàng.

Lận Chước rời kinh, làm cho triều đình nổi một trận sóng gió.

Lận Chước đắc ý, nằm trên đùi mỹ nhân vô cùng nhàn nhã.

"Đáng sao?" Từ khi Lận Chước nhìn rõ tâm ý của mình, hắn thật sự thoải mái, khi có được cơ hội hắn muốn nhìn rõ hết mọi chuyện.

Dù sao thì nước đi này của Lận Chước có chút ảnh hưởng đến Thiệu Tình.

Nếu trước kia, muốn đoạt lấy thủ hạ trong tay Lận Chước tuyệt đối là chuyện không thể, nhưng hôm nay,chỉ vì muốn giữ Thiệu Tình lại bên người, muốn lấy lòng nàng, hắn tự nhường Lại bộ cho chúng.

"Đáng, chỉ cần có chút cảm động của Tình Tình, cái gì cũng đáng!" Lúc xe ngựa ra khỏi kinh thành, Lận Chước từ bộ dạng ốm yếu đột nhiên trở thành đăng đồ tử, hắn ghé lên đùi mỹ nhân, đôi tay không chút phép tắc sờ soạng trên người nàng, hắn trộm véo thịt mềm mềm bên hông nàng.

“Tình Tình được Cô nuôi có tí thịt rồi này!” Lận Chước cười đắc ý.

Ngôn Thiệu Tình tức giận, nàng to gan vỗ mạnh lên mặt Thái tử, vang lên tiếng “bép”.

“Ngươi thì làm được gì?”

Lận Chước không giận, vừa vui vừa cam chịu.

“Tình Tình không tin Cô, vậy để Cô làm cho nàng xem!” Hoàng tổ phụ đã dạy hắn, chỉ cần chân thành, sắt đá rồi cũng sẽ mòn.

“Được rồi, đừng làm quá mức, chọc Trương thái phó tức đổ bệnh thì khổ, đến lúc đó lão nhị của Trương gia không gả Trắc phi cho ngài, điện hạ à….” Thiệu Tình khẽ thở dài “Hiện tại ngài chỉ tạm thời hăng hái chút thôi, đến khi hết hứng, ngài sẽ thấy mình mất cái gì, đến lúc đó ngài sẽ hối hận!”

Nam nhân nào cũng thích mỹ nhân, nhưng càng yêu quyền lực hơn.

Nếu vì nữ nhân mà đánh mất quyền lực, đợi đến khi tình cảm biến mất, bọn họ sẽ quay lại trách tội nàng. Cũng kể từ đó, dù hai người có tình thì kết quả lại như hoa lan khô héo, nàng không thể hiểu được, dừng lại ở đây không phải sẽ tốt đẹp hơn sao?

Ít nhất khi nhớ lại chút năm tháng ngọt ngào đơn thuần này, sẽ giống như thưởng thức rượu ngon năm xưa, lưu luyến nhấm nháp hương vị thơm ngon.

Chương 77

Lận Chước từ đùi của Thiệu Tình ngồi dậy, hắn giống như người không xương ôm lấy nàng, đầu tựa lên vai: "Tình Tình đừng suy đoán linh tinh, cả đời này có mấy chuyện khiến Cô phải hối hận?" Nếu mà nói thì hắn hối hận ngay từ đầu đã ngược đãi nàng, mà chuyện đã xảy ra rồi thì không thể thay đổi.

Nhưng không sao, tương lai có thể bày mưu lập kế được.

Hiện tại rời thành đến biệt trang dưỡng thương, Lận Chước không gióng trống khua chiêng, bên ngoài xe trang bị 12 người đội Vũ Lâm Quân cùng với cận vệ của Thái tử do Lâm Nguyên Cẩn dẫn đầu, tổng cộng 24 người.

Khoác lên vẻ ngoài chất phát, nhưng bên trong xe ngựa vô cùng xa hoa lộng lẫy. Xe ngựa này được thợ khéo tay nhất chế tạo ra, xe chạy vững vàng, cách âm tốt, không giống những chiếc xe khác, bên trong có thể nghe được tiếng lộc cộc vang lên, còn bên ngoài thì không nghe được gì từ bên trong.

Xe ngựa thiết kế có hai cửa đi vào, đằng trước bày bộ bàn ghế, phía sau đặt một chiếc giường, một chiếc bàn trà và mấy ngăn tủ.

Trên bàn trà đặt một đĩa trái cây và một ấm trà ngon, còn có lò Tì Hưu, bên trong có chút hương Thuý Vân Long Tường, khói hương lượn lờ giống như bóng dáng của con rồng đang bay, làn khói kéo dài lâu tan trong không khí, đây là loại hương Lận Chước vô cùng yêu thích.

"Đừng làm loạn, còn đang ở trên xe đó!" Lận Chước ôm Thiệu Tình, bàn tay đi vào trong cổ áo nàng thám thính, sau đó xoa bóp nhũ hoa mềm mại bên trong.

"Nàng sợ cái gì? Sợ người khác nghe thấy sao? Cô không sợ!" Dục vọng của Lận Chước vô cùng đơn giản. Sau khi Tiên hoàng băng hà, dục vọng của hắn là quyền lực, còn hiện tại dục vọng của hắn là nàng. Những thứ mà hắn muốn có được, trước đây hắn luôn nắm thật chặt.

Lòng bàn tay cọ xát da thịt non mềm, bề mặt da thịt thu hút người khác động tình. Lận Chước cảm giác thân thể Thiệu Tình run lên, hắn mạnh mẽ cởi quần áo nàng, ấn nàng lên giường phía sau.

Đôi chân dài của nàng bị tách ra, lộ ra mép thịt mập mạp. Nơi này cho dù bị hắn chà đạp cả ngày lẫn đêm nó vẫn xinh đẹp mịn màng như cũ. Chỉ là chiếc màn thầu trắng trẻo tựa như phồng lên một chút, đó là biểu hiện sau khi nhận mưa móc đều đặn.

Lận Chước nhìn cánh cửa non mềm đầy đặn kia, có một chuyện hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm, nhưng thời khắc này đây trong lòng hắn như thể có một khát vọng chôn sâu muốn làm chuyện này.

Lận Chước quỳ gối trên mặt đất, mỹ mạo anh tuấn lại gần hai chân nàng.

Thiệu Tình nhìn thấy hành động của hắn liền kinh hãi, tiểu huyệt đáng yêu kia cũng hoảng sợ đến mức mấp máy co rút lại.

"Điện hạ, ngài muốn làm gì?" Chẳng lẽ là như những gì nàng đang nghĩ?

Chiếc lưỡi nóng ướt của Lận Chước gần như đã để lại dấu vết trên khắp người nàng, đặc biệt những ngày gần đây, hắn rất thích mút mạnh, để lại dấu vết hoan ái rõ ràng hơn.

Nhưng chỗ kia, hắn chưa từng lướt qua.

"A…Đừng…a….bẩn…" Nơi tư mật của nữ nhân bị đầu lưỡi hắn quét qua, hai chân Thiệu Tình căng cứng, nàng căng thẳng đến độ muốn bật khóc.

Dòng điện từ đầu lưỡi hắn chạm vào nơi đó của nàng nhanh chóng truyền khắp cơ thể, khiến toàn thân nàng tê dại. Đầu lưỡi kia dừng lại trên hạt trân châu đang dựng thẳng đứng, Thiệu Tình cảm thấy ở sâu trong huyệt có gì đó châm chích ngứa ngáy, vừa trống trải vừa hưng phấn nhưng lại có chút sợ hãi.

Cảm giác vừa xa lạ vừa kích thích này làm cho tiểu huyệt bên trong cánh môi phun nước ra.

Nàng muốn kẹp hai chân mình lại, nhưng Lận Chước đã ngăn nàng, bàn tay đè ở bắp đùi non, da thịt trắng nõn tản ra theo những ngón tay của hắn, xung quanh hiện lên màu hồng nhạt.

Lận Chước liếm qua liếm lại vài cái, Thiệu Tình nức nở đưa tay nắm tóc hắn, chẳng những hắn không dừng lại, ngược lại còn hưng phấn hơn rất nhiều.

Âm thanh xấu hổ của nước bọt vang lên, môi lưỡi hắn ngậm lấy những mép thịt mềm mềm mút mạnh, Thiệu Tình phát ra tiếng rên rỉ kéo dài, vừa muốn nghênh đón dục vọng, song lại vẫn còn ý tứ cự tuyệt.

Lúc Lận Chước buông nàng ra, hắn ngẩng đầu từ giữa hai chân của nàng, Thiệu Tình đã chống tay nửa ngồi dậy.

"Sao lại bẩn! Rất ngọt! Tình Tình thật nhiều nước, ngọt lắm!" Hắn liếm môi, trông không chút nào là đứng đắn. Trái tim Thiệu Tình nhảy dựng lên, nàng phát hiện Lận Chước này so với người nàng biết hết sức thô bỉ.

Vốn dĩ nàng luôn cho rằng hắn là người nghiêm túc, ôn tồn lễ độ, nhưng hôm nay nàng mới biết được, hắn có hài hước, cũng có bộ dạng lười biếng giả bệnh như bao người. Hắn ở bên cạnh nàng càng ngày càng vui tươi, nàng thích một Lận Chước như vậy, nhưng không thể thích một Lận Chước như vậy.

"Cô rất thích Tình Tình, để Cô liếm cho nàng!"

Chữ "thích" này sao có thể phát ra từ miệng hắn một cách dễ dàng đến vậy?

Thiệu Tình vẫn rất ngưỡng mộ Lận Chước, ngưỡng mộ hắn có năng lực để được sống buông thả theo ý mình.

"A…ưm…Nhẹ một chút….ư…" Lận Chước lại vùi đầu vào giữa hai chân nàng, bắt đầu dùng sức liếm mút hoa hạch đã sưng lên.

"A…" Được môi lưỡi tung hoành ở dưới, Thiệu Tình cảm thấy vô cùng thoải mái. Tuy Lận Chước không hề có kỹ xảo nào, nhưng sau vài lần liếm láp, cảm giác dưới hạ thân nàng tê dại như muốn nổ tung, song, Lận Chước vẫn chưa dừng lại.

Lưỡi hắn lại lướt xuống cửa huyệt, bắt đầu thăm dò.

"Ha….a….Sướng quá….ư…" Lúc âm đế bị liếm đến cao trào, bên trong huyệt co thắt hào hứng, mong chờ thứ gì đó có thể lấp đầy.

Đầu lưỡi đầy đặn của Lận Chước tiến vào bên trong mị thịt, lưỡi hắn khuấy đảo, bụng dưới nàng run rẩy, tinh dịch tuôn ra đều bị hắn mút hết. Động tác hắn có chút thô lỗ, ngang tàng kích thích cơ thể nàng.

Hắn vùi đầu tiếp tục, chiếc mũi cao cũng cọ vào nơi tư mật mẫn cảm của nàng.

"Ưm….đừng…đừng….điện hạ…." Sau khi âm đế lên cao trào, mị huyệt bên trong cũng đã chuẩn bị tốt. Lận Chước hết liếm, mút, cắn

lại chuyển sang dùng lưỡi lấp đầy. Thiệu Tình ngẩng cổ, mọi thứ trước mắt nổ tung như pháo hoa, trong đầu ngập tràn cảm giác vui sướng chiếm lĩnh.

Chương 78

Thời khắc Thiệu Tình đạt cực khoái, tinh dịch phun tung tóe, làm ướt mũi miệng của Lận Chước. Hạ thân hắn tê ngứa vô cùng, dương v*t sớm đã bừng bừng chiến đấu.

Tuy rằng sinh lý đang đói khát chưa được ăn no, song, hắn lại có một cảm giác thỏa mãn nói không nên lời. Ngón tay Lận Chước lau dâm dịch bên khóe miệng, rồi đưa tay vào miệng mút, ánh mắt si mê nhìn tiểu huyệt vừa qua cao trào. Hai cánh hoa hồng đậm thường ngày thẹn thùng khép lại giờ đây bị hắn liếm mút sưng lên, cửa huyệt ẩn nấp ở bên trong run rẩy không ngừng. Cảnh tượng dâm dật như vậy khiến bụng dưới hắn vừa tê tái vừa ngứa ngáy.

Lận Chước khẽ thở gấp, trong đầu toàn là hình ảnh hạ thân vùi mình vào tiểu huyệt kia, nhất định sẽ lạc đến chốn thiên đường.

Tầng tầng lớp lớp mị thịt trong huyệt vô cùng mềm mại, hắn nhìn một hồi lại thấy cực kỳ đáng yêu, hắn không kiềm được liếm môi. Thiệu Tình nhìn hành động này của hắn, toàn thân thoáng giật mình, cửa động của co rút lại, phun ra một ít chất nhầy. Lận Chước thỏa mãn chọc chọc cái huyệt đầy đặn kia, rồi ngẩng đầu lên, thưởng thức sóng tình trên mặt nàng.

"A…" Bộ ngực phập phồng, hơi thở hỗn loạn, đôi hoa anh đào trước ngực gây chú ý, khiến người khác đưa mắt chăm chú nhìn.

Mặt mày phiếm hồng, tóc tai tán loạn, hai mắt đê mê, đôi môi khẽ mở, bộ dạng mê mang, tất cả đều vì hắn. Lận Chước cảm thấy khí huyết trong người sục sôi lao nhanh xuống thân dưới, dục vọng

nặng nề, nặng đến phát đau.

Thân thể hắn ở trên vây kín thân nàng. Lận Chước có một sự kiên định nói không nên lời, ngay lúc này đây, Tình Tình của hắn là ngoan ngoãn nhất, cũng chỉ có lúc này hắn mới tin rằng nàng có thích hắn. Nếu hắn có thể dựa vào thân thể này để có thể giữ nàng ở lại thì tốt biết mấy?

Trong đầu Lận Chước nảy sinh ra ý nghĩ đen tối. Chớp mắt, Thiệu Tình bắt được tia nham hiểm của hắn.

Thiệu Tình đối với Lận Chước là có si mê, giống như nàng thích loài chim cắt. Trong xương cốt nàng đã mang bản tính hoang dã, cho nên thường bị người tàn ác thu hút. Ngay lập tức nàng cảm thấy mình giống như con mồi của hắn, hơn nữa nàng không thể kiềm chế được mà có chút kích thích.

Trước khi nàng có bất kỳ phản ứng nào, Lận Chước đã cởi dây quần. Trong lúc hắn đang mong chờ được đâm vào nàng thì dương cụ đã gấp gáp nhảy ra, đánh mạnh lên bụng nhỏ của nàng, làm cho nơi đó ửng đỏ lên.

Lận Chước quá thuần thục, hắn đẩy phân thân đến nơi sâu nhất trong cơ thể Thiệu Tình.

"Ưm….ha….điện hạ…." Thiệu Tình ưm lên một tiếng.

Lận Chước đâm quá sâu, khiến cả người nàng run lên, đôi tay nàng chủ động ôm eo hắn, đôi chân cũng cường thế vắt lên hông.

Thiệu Tình tiếp nhận từng đợt tấn công mãnh liệt của Lận Chước, hắn nhiệt tình thúc hông vào mị huyệt vừa mới cao trào.

Thân thể Thiệu Tình có chút lười nhác, khi bị hắn đâm vào mạnh mẽ như vậy, một cảm giác tê dại ập đến, nàng thấy bên trong tiểu huyệt có một cảm giác khó phân biệt rõ ràng được, có chút đau

đớn, nhưng lại càng sảng khoái. Lận Chước nhấc một chân nàng lên, một chân của nàng bị hắn kẹp giữa háng, một chân được hắn ôm chặt, hung hăng đâm vào.

Đường cong lả lướt dưới tư thế này được phô bày ra tất cả, Lận Chước hít thở không thông vì cảnh trước mắt, cho nên động tác đâm vào ngày càng ác liệt, tiếng bạch bạch vang lên trong không gian xe, thân thể Thiệu Tình bị thúc đụng vào vách xe.

Cơ thể tựa lên vật cứng khiến nó càng mẫn cảm hơn theo từng động tác của hắn, từng đợt xâm nhập càng trở nên chân thật hơn.

"Điện hạ…nhẹ chút…ngài làm nhẹ chút…" Thật sự thì Thiệu Tình rất thích hắn thọc mạnh vào rồi rút ra, nhưng hôm nay hắn tích tụ nhiều oán khí cho nên mỗi cú đâm vào vô cùng mạnh làm cho cổ tử cung của nàng tê dại, Thiệu Tình hơi lo sợ.

"Đừng…ưm…điện hạ….sâu quá…a…" Sau khi Lận Chước biết nàng không thể mang thai, hắn không còn tiến vào tử cung của nàng nữa, nhưng hôm nay hắn đột nhiên tàn bạo, hết lần này đến lần khác muốn đâm vào sâu thêm.

Tuy rằng đâm vào tử cung có thể đạt thêm nhiều cực khoái khác nhưng quá trình khó khăn khiến nàng có chút sợ. Thiệu Tình giãy giụa đá chân nhưng không làm lung lay được ý chí của Lận Chước.

"Tình Tình, để Cô vào…" Âm thanh hắn trầm thấp lộ rõ kiên nhẫn. Thiệu Tình đáng thương nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, khoé mắt nàng vô tình rơi ra giọt nước mắt càng khiến dục vọng của hắn tăng thêm.

"Thả lỏng người…" Trong giọng nói của Lận Chước mang theo ý tứ dỗ dành. Thiệu Tình biết không thể kháng cự được, chỉ đành thả lỏng mình.

Lận Chước lại nhấc chân nàng cao hơn một chút rồi đẩy hông về

phía trước. Quy đầu to lớn liên tục đụng vào cánh cửa nhỏ trong tử cung, cho đến khi bên trong mở ra một khe nhỏ, tiếp đó cự vật từ từ chen vào cuối cùng cũng đột phá được tử cung, chui vào nơi kín đáo nhất.

"A…." Nước mắt rơi ra từ khoé mắt, nước mắt sinh lý của nàng rối loạn giống như trân châu rơi xuống từng hạt. Lúc này sự yêu thương của Lận Chước mới bị đánh thức, động tác của hắn cũng nhẹ đi đôi chút.

"Lát nữa sẽ không đau!" Không chỉ có nàng đau, hắn cũng chịu không nổi. côn th*t bị tử cung gắt gao siết chặt, hắn lại yêu thương nàng mà thả chậm tốc độ lại, áp lực ở quy đầu không thể phóng ra, khiến hắn nghẹn lại, mặt mày đều đỏ lên.

Lận Chước chậm rãi thúc năm sáu cái, cho Thiệu Tình thời gian để thích ứng. Sau đó hắn dốc sức bắt đầu đâm sâu hơn, cổ tử cung trơn bóng hết lần này đến lần khác bị cọ sát, cảm giác đau rát thay bằng cảm giác tê dại sung sướng.

"A…ư…ưm…" Thiệu Tình không thể nói được câu hoàn chỉnh, chỉ có thể rên rỉ. Lận Chước đột nhiên bị kích thích, đâm liên tiếp vào tiểu huyệt. Qua chừng trăm cái, Thiệu Tình hét lên, thân thể rã rời nhưng Lận Chước vẫn còn có thể chiến đấu được nữa.

"Không được…Sắp hỏng của ta rồi…" Lúc sóng tình dâng lên, đầu óc Thiệu Tình trống rỗng, miệng không ngừng rên rỉ. Còn Lận Chước lại cố cắn răng chịu đựng để không bắn ra. Sau một hồi thọc vào rút ra độ khoảng trăm cái nữa, lúc này hắn mới gầm nhẹ lên, bắn hết tinh dịch vào tử cung của nàng.

Bên trong chiếc bụng ấm lên, Thiệu Tình bị vật lộn đến mức không thể gượng dậy, mắt nàng hơi mở, miệng thở dốc không nói ra được lời nào, đầu ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Đường đến biệt trang còn một đoạn đường khá xa. Lận Chước lợi

dụng điểm này, ở trong xe chiếm đoạt Thiệu Tình mọi lúc bằng mọi loại tư thế. Cuối cùng thần trí của Thiệu Tình không biết trôi đi phương nào, nàng mơ hồ không thể hiểu được Lận Chước lấy đâu ra nhiều tinh lực đến vậy?

Thiệu Tình không tính nổi mình bị hắn làm bao nhiêu lần, cuối cùng mơ màng ngủ trên giường. Lận Chước sửa sang lại quần áo của hai người, sau đó ôm người vào trong lòng, khép mí mắt lại.

Chương 79

Thiệu Tình ngủ một mạch, giờ Mẹo bọn họ rời kinh, đến giờ Tỵ canh ba thì đến địa điểm cần tới. Lúc này Thiệu Tình mới phát hiện xe ngựa nhẹ hơn nhiều, mọi người đã vào trong biệt trang cả rồi.

"Muốn ngủ tiếp không hay là đi tham quan?" Lận Chước ôm Thiệu Tình xuống xe, dáng vẻ cẩn thận khiến cho những người bên cạnh hắn há hốc mồm. Hỉ Phúc công công đi theo Lận Chước từ khi hắn còn gói trong tã, từng thời từng khắc nhìn chủ tử lớn lên, giờ đây trong lòng y cũng có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

Y rất vui vì từ khi Tiên đế băng hà, cuối cùng Lận Chước cũng có chút màu sắc, đồng thời y cũng lo lắng Lận Chước đang quá để tâm đến đại cô nương của Ngôn gia, mà cái tôi của nàng rất lớn, không thích hợp với lối sống trong cung.

Hỉ Phúc không dám nghĩ, nếu hai người không có kết quả thì Thái tử sẽ biến thành bộ dạng như thế nào. Nhưng y cũng không yên, nếu có kết quả thì tiểu cô nương này sẽ phá nát hậu viện của Thái tử mất.

Đột nhiên Hỉ Phúc cảm thấy Ngôn Quốc Công này quả thật là kỳ nhân, có thể dạy ra hai nữ nhi như nước với lửa.

Thiệu Tình không có nhiều phiền não như Hỉ Phúc, khi ý thức tỉnh táo chút nàng liền hào hứng, tuy hai chân vẫn còn bủn rủn, trong lòng có oán khí nhưng nàng vẫn chừa mặt mũi cho Lận Chước: "Ngài bỏ ta xuống, ta muốn tự đi!" Tuy trên mặt không biểu lộ thái độ gì, song, lời của nàng cũng chẳng lễ phép mấy.

Lận Chước lại rất thích nàng vô lễ như vậy.

"Chi bằng nghỉ ngơi một lát rồi đi gặp chủ nhân của biệt trang này!" Tâm tình Lận Chước rất tốt, từ thần sắc đến tinh thần, nhìn không ra là hắn đến đây để dưỡng bệnh mà giống đi du ngoạn hơn.

"Biệt trang này, không phải là…" Thiệu Tình tưởng rằng đây là biệt trang của hoàng gia.

"Chính xác mà nói thì Ỷ Vân Trang này đúng thật là biệt trang của hoàng gia, là biệt trang của Kỳ An trưởng công chúa!"

Nhắc đến Kỳ An trưởng công chúa, tinh thần của Thiệu Tình phấn chấn tức thì. Thiệu Tình không thân với Kỳ An trưởng công chúa nhưng nữ nhi của nàng là Tân An quận chúa là tỷ muội kết nghĩa của Thiệu Tình.

"Điện hạ…" Đột nhiên trong lòng nàng có chút cảm động.

Trong kinh thành có tam đại ác nữ là Tân An quận chúa, Ngôn đại tiểu thư, Mục đại tiểu thư, ba người này lại là tỷ muội tốt của nhau.

Trong ba người, Tân An là cô nương lớn tuổi nhất, thân thế cũng cao quý song lại nhiều bấp bênh nhất. Lúc trước Tiên đế đăng cơ, Đại Tĩnh suy yếu đã lâu lại trải qua trận đoạt đích đầy phong ba, khi đó tộc Hồi Hột ở phương bắc như hổ rình mồi, bọn chúng đưa ra yêu cầu hoà thân, Đại Tĩnh lúc này không có lực lượng để chiến đấu đành phải đồng ý, đây trở thành vết nhơ lớn trong lịch sử của Đại Tĩnh.

Lúc đó Kỳ An trưởng công chúa là công chúa duy nhất đến tuổi thành thân mà chưa có hôn phối. Ngay lập tức nữ nhi xả thân vì xã tắc, gả cho tộc Hồi Hột, trở thành Khả Hãn vương phi. Sau khi nàng gả đến nửa năm thì Khả Hãn kia đột nhiên chết, tam vương tử kế vị, theo phong tục của tộc Hồi "phụ tử, tử kế", nàng buộc phải trở

thành tân Vương phi. Lại qua tiếp một năm nữa Tam vương tử bị phục kích mất mạng, huynh tử đệ kế, công chúa xinh đẹp trong vòng hai năm ngắn ngủi đã qua ba lần gả.

Tân An quận chúa là nữ nhi của lần gả thứ ba của nàng và Lục vương tử. Lục vương tử vô cùng yêu nàng, cùng nàng sinh ba nam một nữ, Tân An là ấu nữ của hai người.

Trưởng công chúa nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm, sau một năm hạn hán qua đi, chiến sự nổi lên, hai mẫu tử trốn đi, nhờ Ngôn Dạ Đình mới có thể trốn về Đại Tĩnh.

Khi đó Tiên đế băng hà, Đại Tĩnh đổi chủ, mà đối với muội muội ruột thịt này Tân đế muốn cho nàng hết thảy sự tốt đẹp, cho nên giúp Tân An chọn một tuấn tài để làm rể.

Tân An dù sao cũng là dị tộc, thế gia không muốn có một tức phụ (con dâu) như vậy. Hoàng đế không muốn muội muội mất mặt nên chọn đích danh thế tử Thường Ân Hầu, tứ hôn cho hai người. Thiên tử tứ hôn, ai dám phản kháng? Nhưng thế tử Thường Ân Hầu này đã có ý trung nhân.

Trong lúc mọi người vui vẻ chuẩn bị hôn sự, Thứ tử Thường Ân Hầu oán hận không vui, sau khi uống rượu xong, hắn cưỡi ngựa lao đi, cuối cùng say chết ở con sông bên cạnh thành, làm cho Tân An chưa gả đến cửa đã trở thành quả phụ.

Trưởng công chúa vốn oán hận hoàng thất, cộng thêm chuyện này, nàng càng hận huynh trưởng đã chọn mối nghiệt duyên cho nữ nhi mình. Sống ở phương Bắc đã lâu, suy nghĩ của Kỳ An trưởng công chúa cũng khác với người thường, vào ngày thất đầu của quận mã, nàng mua mười tiểu bạch kiểm cho nữ nhi mình lựa chọn, từ đó trở thành giai thoại lưu truyền trong thành.

*Thất đầu: cứ 7 ngày sau khi mất sẽ cúng 1 lần, ở VN mình hay gọi là "cúng tuần/làm tuần"

*Quận mã: chồng quận chúa.

Kể từ lúc này, thanh danh của Kỳ An và Tân an chẳng khác gì tôm nhừ cá thối, đương kim thánh thượng cũng từ bỏ chuyện hôn sự của Tân An. Trên danh nghĩa nàng là quả phụ, nhưng thực tế nàng còn hưởng thụ hơn bất cứ ai.

Không có tiểu thư danh môn nào muốn giao du với Tân An, nhưng Thiệu Tình rất ăn ý với nàng, hai người cùng với Mục đại tiểu thư thường đua ngựa với nhau, hình thành nên cái danh tam đại ác nữ.

"Cô nghĩ ở trong cung nàng rất cô đơn, chi bằng đến thôn trang của Tân An ở một thời gian, nàng cũng được vui vẻ!" Lận Chước không đầu hàng trước thất bại, sau vài lần bị từ chối, hắn đã rút kinh nghiệm. Thiệu Tình vào cung thì sau này cũng không êm đềm, trong cung cấm là nơi ăn thịt người, những người ở nơi đó ai cũng đều cao quý, mỗi người đều muốn tìm cách giẫm lên người nàng một cái, cho nên đưa nàng ra khỏi cung, để mỗi ngày của nàng ngập tràn vui vẻ, biết đâu nàng có thể sẽ suy xét lại yêu cầu của hắn.

Thiệu Tình rũ mắt xuống, không biết nên đáp thế nào, nàng sợ nàng nói nhiều hơn một chút Lận Chước sẽ mang thêm chút hy vọng. Nàng hơi rối loạn, dù sao Lận Chước cũng là Thái tử, chỉ cần chọc giận hắn, hắn nhất định sẽ giở thủ đoạn ngang ngược để giữ nàng lại, nàng căn bản không thể chống cự được, tình trạng của nàng bây giờ giống như đã leo lên lưng cọp, khó mà xuống được.

Lận Chước có khả năng kiểm soát rất tốt, hắn siết nàng nhưng không gấp gáp: "Đi thôi, Tân An đang sốt ruột đợi đó!"

Lận Chước vừa nói xong, hai nữ tử mang hai phong thái khác nhau từ khúc cua hành lang đi tới, phía sau còn có mười hai nô tỳ đi theo.

Lận Chước: Cô tìm tiểu tỷ muội cho thê tử giải khuây, Cô thật tuyệt vời!

Chương 80

Hai nữ tử bước tới, một người trang điểm sặc sỡ là Tân An quận chúa, nàng mặc áo quây ngực màu hồng, phía trước thêu những đoá hoa mẫu đơn vàng, bên hông đeo đai lưng lưu li bảy màu, rũ xuống phát ra tiếng kêu leng keng, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo mỏng màu hồng kim, cổ tay áo màu vàng đỏ đan xen, khuôn mặt tròn như trứng ngỗng được trang điểm bằng bột ngọc trai, giữa mày vẽ một đoá hồng liên, đuôi mắt đính một vài vảy cá sáng lấp lánh, cả người long lanh quyến rũ. Bỏ qua chuyện nuôi dưỡng tiểu bạch kiểm, thì lối trang điểm này của quận chúa cũng làm cho quý nữ trong kinh thành khinh thường, nàng có đôi ngực rất lớn, giờ đây như muốn nhảy ra ngoài.

Thật sự mà nói thì mỗi lần gặp Tân An, Thiệu Tình đều muốn nhét chúng lại thật sâu trong áo.

Người kia hoàn toàn ngược lại so với Tân An, một nữ nhân vừa ngăm đen vừa rắn chắc. Thân thể nàng tráng kiện đến độ một thân hắc y phủ trên người cũng có thể nhìn ra đường cong của cơ bắp, làn da nàng đen tựa như một nữ nhân nông thôn làm việc dưới ánh nắng mặt trời gay gắt. Nhưng nàng lại là quý nữ, phụ thân nàng là Mục hầu gia, biểu thúc của Lận Chước, nàng tên Mục Nùng Nùng, sở dĩ cả nhà nàng mấy năm nay trở về kinh thành là vì Mục hầu gia bị trúng tên.

Mà hầu gia phu nhân này là một giai thoại, nàng vốn là thủ lĩnh thổ phỉ, bắt trói Mục hầu gia về làm áp trại tướng công, nào ngờ hai người thật sự nảy sinh tình cảm. Mục phu nhân chiêu binh cho Mục hầu gia, lập quân công, là nữ tướng hiếm hoi của Đại Tĩnh. Mục

Nùng Nùng cũng không chịu thua kém, rất có phong thái của mẫu thân, nàng đến kinh thành liền bắt tế, trói Thám Hoa Lang về thành thân. Họ thành thân chưa đến hai năm đã hoà ly, đây cũng là một câu chuyện li kì.

Thiệu Tình cảm thấy, nàng còn cảm tính hơn so với hai người này.

Nàng cự tuyệt vị trí Trắc phi của Thái tử đương triều, nguyện làm một tiểu tình nhân, là đã quá tàn nhẫn rồi.

"Thái tử điện hạ vạn an!" Hai người đến trước mặt Lận Chước và Thiệu Tình hành lễ.

"Đứng lên đi! Ở biệt trang không cần giữ lễ!" Thái độ Lận Chước ôn hoà. Hai người cũng không giữ kẽ liền cảm tạ Lận Chước.

Lận Chước biết tỷ muội các nàng gặp nhau sẽ không có chuyện của hắn, liền nói với Thiệu Tình: "Nàng với hai người họ tâm sự đi, đến giờ cơm thì quay về dùng bữa!"

Thiệu Tình đồng ý tức thì, lúc này trong lòng Lận Chước có hơi lo lắng, hắn cảm thấy sự chú ý của Thiệu Tình không còn hướng về hắn nữa.

Dù sao thì nam nữ khác biệt, thân phận cũng chênh lệch, hắn cũng không có lý do gì để ở lại, các cô nương sẽ không được thoải mái.

Nhưng Lận Chước nhìn ba nữ nhân này, trong lòng hắn thoáng bất an, hình như hắn đang lấy đá tự đập chân mình thì phải.

Đến giờ cơm trưa, Lận Chước đối mặt với những món ngon đặt trên bàn, không khí trong phòng lạnh xuống thấy rõ.

"Điện hạ, có cần nô tài sai người giục Ngôn đại tiểu thư về không ạ?"

“Ngôn đại tiểu thư cái gì, gọi là chủ tử!” Cơn giận này của Lận Chước không biết từ đâu ra, hắn chỉ cảm thấy bọn họ gọi Ngôn đại tiểu thư cũng giống như gọi Mục đại tiểu thư, như thể nhắc nhở hắn, Thiệu Tình không liên quan gì đến hắn.

“Nô tài lỡ lời, vậy nô tài sẽ sai người đi giục chủ tử một chút…”

Lận Chước vô cùng bực bội, hắn cắt ngang: “Không cần! Để Cô xem xem, nàng đi chơi đến khi nào mới chịu về!”

Đáy lòng hắn thầm thề, nếu Thiệu Tình trở về, hắn nhất định phải dạy dỗ lại nàng.

Nhưng lời thề này của hắn thật tẻ nhạt, đứng trước mặt Thiệu Tình, hắn nào dám phát ra được loại khẩu khí này.

Ước chừng qua hai nén nhang, cung nhân đến bẩm báo: “Điện hạ, chủ tử đã về!” Người này vừa thấy Hỉ Phúc bị quở trách, liền nhanh nhẹn thay thế hai từ “chủ tử”.

Thiệu Tình vừa vào, Tử An và Tử Câm đi theo phía sau mặt đầy lo lắng, hắn là đã có khuyên nàng. Thiệu Tình không chào hỏi Lận Chước, nàng tuỳ tiện ngồi lên người hắn. Lúc nàng ngồi xuống, Lận chước có thể thấy rõ gương mặt nàng ửng hồng, trên người còn phảng phất mùi rượu.

Chương 81

Lại còn dám uống rượu!

Lận Chước đang muốn mở miệng trách móc liền bị Thiệu Tình chặn lại, trong tay nàng nắm một gói giấy: "Lận ca ca, đây là khoai lang đỏ nướng, huynh ăn thử đi!"

Trên mặt Thiệu Tình cười quá mức rạng rỡ, vậy là chút oán khí trong lòng Lận Chước tiêu tan sạch sẽ.

Lận Chước cũng cảm thấy bản thân mình cực kì vô dụng, hắn thật sự không có cách nào để giận nàng, chỉ bằng một tiếng "Lận ca ca" đã khiến băng trên mặt hắn tan chảy.

Lận Chước phải cố xụ mặt mới không lộ ra bộ mặt cười ngây dại.

Tâm tình của Thiệu Tình hôm nay rất tốt, nàng còn nhẫn nại dỗ dành hắn, đang ngồi trên đùi hắn, nàng chuyển vị trí ngồi xuống ghế, lấy khoai lang đỏ vỏ bên ngoài bị nướng cháy đen ra.

Thiệu Tình bẻ củ khoai lang nóng hổi ra, bên trong vàng óng đang bốc khói: "Ăn nóng mới ngon, Lận ca ca, huynh nếm thử đi!" Thiệu Tình dựa vào ngực hắn, nụ cười trên mặt xán lạn thêm vài phần. Lận Chước cảm thấy bản thân mình điên mất rồi, hắn không chút nghi ngờ, cũng không muốn dùng ngân châm kiểm tra, thời khắc này nếu hắn bị nàng hạ độc, hắn cũng chấp nhận.

Đây là lần đầu tiên Lận Chước ăn loại khoai lang đỏ này, thật ra mà nói, hắn từng ăn qua rất nhiều sơn hào hải vị, cho nên mùi vị của

khoai lang đỏ hắn không thích, hơn nữa hắn cực kì ghét đồ ngọt.

Nhưng củ khoai này ăn rất vừa miệng, vô cùng hài lòng.

Lận Chước không thích vị ngọt trong miệng, nhưng vị ngọt trong lòng, hắn lại rất thích.

Thiệu Tình đút từng miếng khoai lang vào miệng Lận Chước, người cho ta đu đủ, ta trả lại ngọc quý, lúc này đây Lận Chước quan sát tâm ý của nàng, nếu sau lưng không có nhiều hiểm trở nàng nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của hắn. Đáng tiếc khoảng cách của hai người như trời với đất.

Nàng không thể cho hắn thứ mà hắn muốn vậy thì trước khi rời đi, nàng sẽ cố gắng làm cho hắn thật vui vẻ.

Hai thân thể quen thuộc dán lại gần nhau, nhưng tâm tư lại cách xa ngàn dặm, ngay cả khi mệt mỏi muốn dựa vào nhau cũng phải suy tính đủ thứ.

"Ngon không?" Thiệu Tình mong chờ nhìn Lận Chước.

Lận Chước gật đầu: "Ngon!" Nói dứt lời, hắn cầm ngón tay trắng trẻo của nàng đưa vào miệng mút từng ngón một.

Tay Thiệu Tình bị Lận Chước nắm chặt, đôi mắt hắn rũ xuống, ở góc độ này nàng nhìn thấy được đường cong của chiếc mũi thẳng tắp, vô cùng nổi bật, sắc môi hồng hào khoẻ mạnh, đôi môi hắn ngậm lấy ngón tay nàng thoạt nhìn có vài phần ham muốn.

Thiệu Tình có cảm giác tê dại từ đầu ngón tay truyền đến, đột nhiên nàng phát hiện nam nhân trước mắt mình cực kì ngon miệng. Nàng rút ngón tay ra, áp má Lận Chước, chủ động đưa đến môi mình, cung nhân còn xung quanh nhưng nàng không quan tâm.

Tâm trạng hiện giờ của Lận Chước rất tốt, nhưng hắn không kéo

nàng để hôn sâu hơn. Thiệu Tình chỉ hôn hắn như vậy, thường ngày đều là Lận Chước chủ động, hôm nay hắn không có phản ứng gì, nàng liền lui lại. Thiệu Tình buông mắt xuống, vùi mặt vào lòng ngực Lận Chước.

"Tình Tình nóng lòng không đợi nổi sao, nhưng không thể trễ giờ cơm, ăn cơm trước đã!" Lận Chước cười lên, ngực hắn cũng rung theo, hắn không thể vì ham muốn mà bất chấp được, đứng trước dục vọng của bản thân, thân thể của Thiệu Tình vẫn quan trong hơn.

"Nàng đừng quên trên người còn đang mang cổ độc, không ăn uống đúng giờ sẽ tổn hại cơ thể!" Hiện giờ Thiệu Tình ăn uống vô cùng cẩn trọng, không chỉ là đủ loại màu sắc hương vị, mà bên trong cũng toàn những dược liệu quý hiếm.

"Về sau không được để trễ giờ cơm nữa, biết chưa?" Bàn tay Lận Chước vuốt ve gương mặt nàng, sau đó tự mình gắp thức ăn cho nàng.

"Còn rượu, thân thể nàng đang tổn thương, không được uống nữa!" Lận Chước nhắc đi nhắc lại, tay vẫn liên tục gắp thức ăn cho Thiệt Tình.

"Biết rồi!" Thiệu Tình không dám phản bác. Thấy bộ dạng nghiêm túc gắp thức ăn cho mình của Lận Chước, nàng thầm nghĩ, mình đúng là nữ nhân tâm địa sắt đá, cho đến thời khắc này nàng vẫn muốn rời khỏi hắn.

Tóm lại, trong thiên hạ này liệu có bao nhiêu mỹ nhân có thể cự tuyệt hắn? Nàng rời đi, cùng lắm hắn chỉ đau buồn một ít, rồi sau đó hắn sẽ gặp được nữ nhân mà hắn yêu thương.

Chương 82

Suốt bữa cơm, Thiệu Tình như người không xương dựa vào lòng Lận Chước, tiếp nhận mọi hầu hạ của hắn. Thái tử uy nghiêm tôn quý đút nàng ăn, ai dám nhìn, vậy mà Thiệu Tình lại thoải mái, tựa như Lận Chước vốn nên sủng nàng như vậy.

Sau khi ăn cơm xong, Thiệu Tình uống thuốc, Lận Chước móc từ trong tay áo ra một viên kẹo sắc màu, lập tức đưa đến môi nàng, đầu lưỡi nàng cuốn viên kẹo vào trong miệng, đầu lưỡi còn tinh nghịch lướt qua lòng bàn tay của Lận Chước.

Hương vị ngọt ngào đẩy lui vị đắng trên đầu lưỡi, nét ôn nhu trên mặt Lận Chước làm tan biến hết những ấm ức khi nàng trở thành dược nhân.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, việc uống thuốc không còn phải chịu khổ sở nữa, ngược lại, nó giống như một loại tình thú. Thiệu Tình thỏa mãn liếm viên kẹo trong miệng, viên kẹo này rất quý, nó là cống phẩm từ Ba Tư gửi đến.

Lận Chước nhìn viên kẹo ở trong miệng Thiệu Tình, hô hấp hắn trở nên nặng nề, hắn hận không thể thay thế viên kẹo kia, để cho nàng liếm, rồi nuốt vào bụng, hoà thành một với nàng.

Thiệu Tình ôm cổ Lận Chước, viên kẹo đã nhỏ lại lăn đến đầu lưỡi, nàng lăn nó lên môi. Lận Chước ngồi đó tận hưởng sự chủ động của nàng, trước tiên nàng chạm nhẹ lên môi hắn, sau đó lại đè mạnh lên, vị ngọt cùng hương thơm trên người nàng kích thích giác quan của Lận Chước. Hai tay hắn hơi siết chặt vòng eo nàng, Thiệu Tình

ngước mắt nhìn hắn, bốn mắt đối nhau, ánh lửa bùng cháy.

Lận Chước thở hổn hển, hắn chuyển từ bị động sang chủ động, cúi đầu hôn nàng, viên kẹo kia lăn lộn giữa môi lưỡi của hai người, tan thành nước đường, bị hai người nuốt hết.

Âm thanh nước bọt vang lên không dứt, hai người vừa tách ra lại giống như bị trói buộc lại khó có thể rời nhau, sợi chỉ bạc giữa miệng hai người, không phân biệt được nó là của ai.

Hai người bốn tay, miệt mài thăm dò trên cơ thể đối phương, chuyện nam nữ thân mật, bọn bọ luôn hiểu người kia muốn gì, mặc kệ phải làm thế nào, hai người đều có thể dập tắt lửa trên người nhau.

Thiệu Tình nhanh tay cởi quần áo Lận Chước, quần áo trên người hắn xộc xệch, đôi bàn tay mềm mại to gan thò vào trong áo hắn, tham lam ngao du trên thân thể rắn chắc của hắn, cảm nhận làn da của riêng hắn. Mười ngón tay xoa chậm rãi, khiến toàn thân Lận Chước run lên, dục vọng giữa hai chân căng tức đến phát đau.

Thiệu Tình quyến luyến sờ từ tấm lưng rộng cường tráng đến cơ ngực rồi cơ bụng của Lận Chước khiến hắn không thể chịu nổi khẽ run lên, thiếu chút nữa đã phát ra tiếng rên khiến người khác xấu hổ. Nụ hôn của Lận Chước thay đổi, nó bắt đầu bực bội, vội vàng, eo bụng cũng không biết vì sao cứ thúc lên, để cho dương v*t nam tính kia cọ vào mông nàng qua lớp vải.

Ngọn lửa tình dục mãnh liệt đốt nóng cơ thể, hai người không thể nhịn được dừng lại hớp từng ngụm không khí, nụ hôn kéo dài khiến cho đôi môi đầy đặn của Thiệu Tình sưng lên.

Ánh mắt hai người lại một lần nữa chạm nhau, ảnh ngược hiện rõ trong đáy mắt của đối phương. Thân trên của Thiệu Tình lúc này bị Lận Chước lột sạch, chỉ chừa lại một chiếc váy bên dưới. Chiếc quần bị ném trên mặt đất, nàng cũng cởi luôn chiếc váy còn lại của mình. Sau đó, nàng to gan đổi tư thế, trần truồng ngồi khoá trên người

Lận Chước, đối mặt với hắn.

Thiệu Tình kéo dây quần Lận Chước, vật đỏ tím nóng hổi nhảy ra đánh vào lòng bàn tay Thiệu Tình, quy đầu to lớn bóng loáng, gân xanh dày đặc quấn quanh thân, nó bị cái nhìn của Thiệu Tình kích thích, đỉnh đầu rỉ ra chút chất nhờn

Thiệu Tình cầm "tiểu gia hoả" to lớn kia, trong lòng thầm kinh ngạc, một tay nàng không thể cầm hết vậy mà thường ngày vẫn bị nàng nuốt vào cơ thể, không hiểu vì sao có thể nuốt nổi.

"Tình Tình, nàng ngồi lên đi!" Lận Chước thấp giọng nói, âm thanh ngập tràn mê hoặc.

Ánh mắt nóng rực của Lận Chước chăm chăm nhìn Thiệu Tình làm nàng có chút thẹn thùng. Nàng hít một hơi thật sâu, rồi nâng "tiểu tử" nóng hổi kia đưa tới cửa huyệt ướt át của mình.

Quy đầu to lớn chui vào hai mảnh thịt trai mập mạp, cọ từ cửa huyệt lên hạt ngọc mẫn cảm của nàng, đỉnh đầu của hắn dính mật dịch của nàng, cứ như vậy trượt lên trượt xuống một hồi, tinh dịch của nàng thấm ướt hết côn th*t quấn đầy gân xanh.

Chỗ nhạy cảm của nam nữ vô tình bị cọ xát khiến nhịp tim của hai người tăng nhanh, ngọn lửa kia dường như làm chân Thiệu Tình mềm nhũn ra.

"Tình Tình ra thật nhiều nước.." Lận Chước khẽ cười, ngực hắn rung lên theo tiếng cười. Hắn nhẹ véo hông nàng, côn th*t khẽ thúc vào, tách ra làm biến dạng hai cánh hoa thịt.

"Làm lại, tự nàng nuốt lấy nó!" Lận Chước cố chịu đựng dục vọng sắp bùng nổ, nhẹ dỗ dành nàng. Nam nhân ấy mà…đôi khi muốn buông lỏng tiểu tâm can mình, để nàng chủ động, như vậy bọn họ sẽ cảm thấy vô cùng thoả mãn, loại thoả mãn tinh thần này có thể sánh ngang với khoái cảm thể xác.

“Không được!” Sắc mặt Thiệu Tình vốn đã đỏ lên, giờ này nhìn như cua bị nấu chín, nàng lấy hết dũng khí muốn thử nhưng lúc này có chút miễn cưỡng. Nàng với Lận Chước giằng co với nhau, nàng nghĩ đến khi Lận Chước không nhịn nổi sẽ chủ động đâm vào.

Hai người mang hai suy nghĩ khác nhau, đều muốn dùng thân thể mình khiến đối phương đầu hàng. Thiệu Tình giữ mặt Lận Chước, nàng gắng gượng cọ lên cô thịt, thường ngày tên kia đều say đắm trong thân thể nàng, giờ đây cọ tới cọ lui thế này cũng có chút thú vị, nàng có thể cảm nhận được lời nói của hắn run rẩy, huyết mạch nhảy nhót.

côn th*t đảo quanh cửa huyệt nhưng không chịu đi vào.

Lận Chước thở hổn hển tựa vào trán Thiệu Tình, ôm chặt lấy nàng. Thiệu Tình động tình, sữa phun tung toé làm ướt thân thể hai người, vừa ướt át vừa dấp dính, còn ngập tràn mùi sữa.

“Tình Tình, ta thật sự rất muốn nàng chủ động nuốt lấy nó…” Lận Chước nhìn nàng chăm chú, giọng nói mang chút khẩn cầu. Một chữ “ta” của hắn giống như chiếc lông ngỗng, quét nhẹ qua trái tim của nàng.

Thiệu Tình mềm lòng, nàng cảm thấy yêu cầu này của hắn cũng không quá đáng lắm.

Nàng nhẹ nâng mông lên, nắm con thú đã ướt dầm dề trong lòng bàn tay, lần này nàng cẩn thận đặt đúng chỗ, tự mình nuốt lấy hắn, cảm giác không giống như những lần trước. Lúc quy đầu đi vào trong, nàng cảm thấy cả người giống như lửa đốt, khi nàng ngồi xuống, cơ thể từ từ được lấp đầy, trong lòng dâng lên cảm giác thoả mãn nói không nên lời.

Được như ước nguyện, cuối cùng Lận Chước cũng không thể nhẫn nại được nữa, hắn bắt đầu thúc nhanh lên trên, đâm thật sâu vào

bên trong nàng khiến cơ thể nàng rung lắc. Thiệu Tình ngẩng cổ, bộ ngực sữa dựng đứng, Lận Chước vùi đầu vào đỉnh núi đang nhún nhảy mà liếm mút.

"A…Thật thoải mái…ư…" Khoái cảm ập đến Thiệu Tình nhanh sét đánh, những nơi nữ tử dễ động tình nhất đều bị hắn mạnh mẽ chiếm lấy, môi lưỡi tàn sát bừa bãi, côn th*t liên tục thúc lên, mỗi lần đều chạm đến nơi sâu nhất, tinh dịch tiết ra nhiều vô số, làm ướt luôn hông Lận Chước.

Lận Chước điên cuồng "chiến đấu", tiếng bạch bạch vang lên không ngừng, xen lẫn tiếng thở gấp gáp của hắn và tiếng rên rỉ của nàng. Cho đến khi trước mắt Thiệu Tình có ánh sáng trắng loé lên, hai chân nàng gắt gao kẹp chặt hông Lận Chước, cả người căng cứng dựng đứng, dòng điện nhanh chóng truyền đến: "A…" Nàng rên lên, sung sướng nhiều quá khiến cơ thể nàng căn bản không thể tiếp nhận được.

Thành vách bên trong tiểu huyệt ra sức cắn mút thân gậy, những mạch máu nhảy nhót điên cuồng giờ đây hoà làm một. Sau một hồi điên cuồng thúc hông, cả người Lận Chước cứng đờ, hắn dồn lực tập kích lần cuối, tinh dịch tràn ra trên lỗ nhỏ trên đỉnh đầu, tưới lên tử cung.

Động tác dừng lại, chỉ còn âm thanh thở dốc của hai người, rất lâu cũng chưa hồi phục.

Chương 83

Lận Chước mang theo Thiệu Tình rời xa triều chính. Mấy ngày gần đây bản thân hắn không thèm quan tâm đến sóng gió trên triều, ở tiểu biệt trang ẩn sâu trong núi, hắn hoàn toàn tách biệt với những thay đổi chốn quan trường.

Người ủng hộ, hay người phản đối đều chú ý nhất cử nhất động của Lận Chước, có người lo lắng cho hắn cũng có người chờ hắn ngã ngựa nhưng nhìn chung mọi người đang rất nóng lòng, còn Lận Chước thì đang rất phiêu diêu tự tại. Nếu đã bám rễ sâu trong triều đình thì làm gì có chuyện hắn vừa rời đi một thời gian thì lực lượng liền suy yếu? Lận Chước không ở đó nhưng cái bóng của hắn vẫn ở đó, đứng sau người khác, sai khiến bọn họ hành động, tựa như hắn chưa từng rời đi.

Trong lúc mọi người đang hoảng loạn, Lận Chước lại có cuộc sống vô cùng hài lòng mà trước nay hắn chưa từng có. Ngoại trừ hai người cứ chiếm lấy quá nhiều thời gian của Thiệu Tình khiến hắn bất mãn, còn lại đều rất vừa ý hắn. Bọn họ cùng nhau chơi cờ, câu cá, săn thú, cưỡi ngựa, dạo chơi sơn cốc lúc rảnh rỗi, những nơi này bọn họ nhiệt tình ân ái, hưởng thụ niềm vui sướng khi cá nước gặp nhau.

Bọn họ nắm tay nhau đi dạo chợ dưới chân núi, nếm những món hàng rong mà Lận Chước chưa từng ăn qua, mua những món đồ hắn chưa từng mua, tạo nên những đoạn hồi ức đẹp.

Sau khi tách khỏi lối sinh hoạt ban đầu, Lận Chước từ từ chiêm nghiệm lại thời gian sinh hoạt của chính mình, hắn tự hỏi bản thân,

đến tột cùng là hắn đang muốn điều gì?

Trước đây, mỗi ngày trôi qua của hắn không có gì mới lạ, như một khuôn khổ, đều được sắp đặt sẵn, mặc dù trên đường sẽ có chướng ngại, sẽ có người ngáng chân hắn, nhưng con đường hắn đi sẽ không đổi, chỉ là hắn có thể đến đích được hay không thôi.

Mà nay hắn thấy được một con đường nhỏ khác, bên trong có ong có bướm, có cả cỏ dại với ý chí phi thường, và có nàng.

Mà con đường kia nhìn không thấy điểm cuối, không biết đi vào sẽ có quang cảnh thế nào, nhưng trái tim hắn muốn hướng về nơi đó.

Quyền thế, địa vị, tiền tài, nữ nhân, hắn muốn có dễ như trở bàn tay, nhưng có một thứ hắn lại không có được, đó là tiểu tâm can trong lòng hắn.

Thiệu Tình rõ ràng cảm nhận được, ánh mắt Lận Chước nhìn nàng đã thay đổi. Từ vô tình lúc ban đầu, đến tìm hiểu, tán thưởng, hiện giờ tỏ rõ yêu thương, cho dù nàng có giả vờ không biết cũng rất khó.

Trời sinh Lận Chước là thợ săn, Thiệu tình biết, mình chính là con mồi của hắn. Mặc dù gần đây Lận Chước có im lặng, nhưng nàng biết hắn chưa bao giờ từ bỏ việc thuyết phục nàng đổi ý, nếu như không phải Lận Chước trước giờ quang minh lỗi lạc, Thiệu Tình sợ rằng đến lúc đó hắn sẽ gây trở ngại cho nàng. Nàng không phải là người dễ bị bắt nạt, từ nhỏ nàng đã nhìn thấy ánh mắt liều chết của mẫu thân, nàng chẳng những không để bị nhốt lại, mà còn phải trở về để cứu mẹ nàng.

Tình yêu là lý do duy nhất nàng ở lại, nhưng lại có hàng vạn lý do để nàng phải rời đi, vậy thì ở lại làm gì?

Mùng 1 tháng 6 đã đến, thời hạn ba tháng cũng sắp hết, Thiệu Tình có dự cảm, Lận Chước nhất định sẽ ra tay một lần nữa. Không biết

được là khi nào, hắn nói gì, làm gì, nhưng mục đích vẫn là làm nàng buông bỏ ý chí.

Thiệu Tình vẫn luôn đợi tuyệt chiêu sau cùng của Lận Chước, nhưng hắn lại không an phận. Thiệu Tình nhìn thấy bộ dạng thành thật của hắn không biết có nên tin hay không, tóm lại trong lòng cần phải luôn đề phòng, đôi khi có một số chuyện ngoài ý muốn xảy ra, dần dà, nàng suýt quên.

Ánh nắng chiếu vào bên trong rèm, đánh thức Thiệu Tình, ý thức nàng từ từ tỉnh táo, nàng bị Lận Chước khóa chặt trong ngực. Trước giờ nàng ngủ rất nghiêm túc, tư thế ngủ thế nào thì tư thế thức cũng như vậy, không hề thay đổi, cho nên đêm qua lúc ngủ cũng là tư thế thân mật, da thịt dán vào nhau như thế này.

Trên thân thể trần trụi của nàng có rất nhiều dấu vết đỏ ái muội, Lận Chước đã thức dậy, hắn lại mút lên những dấu vết kia như muốn làm nó đậm hơn.

Thiệu Tình vốn không thể chịu nổi hành vi này của hắn, nhưng có lẽ mài sắt đã thành kim nên nàng đã dần quen với hành vi không đứng đắn này của hắn.

Lận Chước từ từ xâm nhập lối sinh hoạt của nàng, giống như tằm ăn lên, có rất nhiều chuyện trở thành đương nhiên, biến thành một nghi thức trong sinh hoạt.

Không thể nói là nàng không lo lắng, nếu sau này rời xa hắn, chỉ e là nàng cần một khoảng thời gian dài mới có thể quen được việc không có hắn bên cạnh.

"Tỉnh rồi sao? Đêm qua ngủ ngon không?" Lận Chước xoay người, đè nàng dưới thân, đặt lên môi nàng nụ hôn, ánh mắt say mê quyến luyến.

"Ngươi nói xem…" Xương cốt nàng đều bị hắn làm cho lung lay cả

rồi, hắn còn hỏi nàng vấn đề này. Ngữ điệu của Thiệu Tình có chút nũng nịu, càng làm hắn đắc ý cọ xát một hồi trên môi nàng.

Phản ứng của nam nhân rất thẳng thắn, Thiệu Tình thuận thế tách đùi ra, tựa như đã biết bước tiếp theo nên làm gì, vì nàng đã chảy dịch ra ướt cả giường.

Đôi chân thon dài quấn lên vòng eo săn chắc của Lận Chước, thân gậy tức giận cắm sâu đến điểm cuối không chừa chút khe hở nào, chiếc eo cường tráng của hắn bắt đầu dùng sức khuấy đảo

"A…Lận ca ca…" Hương Kim Nghê lạnh lẽo, bên trong rèm có bóng dáng đôi nam nữ triền miên, phóng túng.

"Sâu….Căng quá…." côn th*t to lớn kéo căng mị huyệt đến cực hạn, quy đầu nghiền ép từng nếp nhăn, gân xanh phủ kín trên côn th*t dán sát thành vách, mỗi lần ra vào đều đẩy hai người đến khoái lạc của tiên nhân hợp nhất.

"Tình Tình siết quá, nàng cắn Cô rất chặt!" Lận Chước cắn răng, rõ ràng nàng không phải xử nữ, rõ ràng ngày đêm đều thao nàng, nhưng tiểu huyệt này vẫn siết chặt như vậy, trước sau như một.

"Phải thao nàng thật nhiều, đâm vào nàng thật nhiều, nếu không nàng sẽ đi cắn người…" Hết lần này đến lần khác bị đâm sâu vào trong, toàn thân Thiệu tình rung lắc, đôi ngực to lớn giống như hai con thỏ trắng đua nhau chạy, trên dưới nhảy nhót. Một tay Lận chước vân vê hạt đậu trên ngực nàng, một tay hắn bắt lấy chân nàng, gác lên vai, sau đó điên cuồng đâm vào nhục huyệt dưới thân nàng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía hai người kết hợp, trong lòng hắn dâng lên cảm giác sung sướng, mị thịt hồng phấn bị hắn kéo ra rồi đâm vào lại, mép thịt bị hắn đâm đến mức biến dạng, côn th*t đáng thương di chuyển theo động tác của hắn, xung quanh cánh môi là bọt trắng bao phủ, mật dịch của nàng bị hắn dập thành bọt mịn dính

lên thân gậy, tạo thành dải sáng bóng, từng cú đâm sâu của hắn vang lên tiếng bạch bạch, dải sáng bóng kia giãn ra, co lại, nhìn vào trong thật dâm mĩ.

"A…ha…" Âm thanh đứt quãng của Lận Chước truyền vào tai Thiệu Tình, khiến nàng động tình, hoa dịch tiết ra càng nhiều tưới lên quy đầu, thậm chí còn chảy vào khe hẹp trên đỉnh đầu của hắn, hai người thoải mái run lên.

Lận Chước tức giận dùng dương v*t rắn chắc đâm mạnh vào vách thịt mềm mại nữ tính, dòng điện chạy khắp cơ thể, Thiệu Tình phát ra tiếng rên rỉ.

Cao trào vừa đi qua, Thiệu Tình hơi nhíu mày, nàng ngửa cổ, mị huyệt bắt đầu co rút theo quy luật, nàng hơi cong người, bày ra tư thế chào đón hắn.

Lận Chước trở nên tàn nhẫn, hắn lao điên cuồng đến, cuối cùng rót tinh dịch nóng hổi vào trong nàng.

Sáng sớm, bắt đầu ngày mới bằng ân ái, ban đêm, dùng ân ái để kết thúc một ngày, ngày qua ngày, nảy sinh tình cảm. Có lúc Lận Chước nghĩ, hắn thật sự thất bại, chìm trong vũng lầy không thể kiềm chế, nhưng tiểu nữ nhân này sao lại nhẫn tâm đến vậy, vì sao không lưu luyến hắn chút nào?

Lận Chước muốn lắc người nàng, hoặc là xé lồng ngực nàng ra nhìn xem nàng có trái tim hay không, nhưng hắn không nỡ, chỉ có thể tự trách mình, nếu lúc trước hắn đối xử với nàng tốt hơn một chút, thì nàng có thể yêu thương hắn hay không?

So với nội tâm rối bời của Lận Chước, Thiệu Tình vô tâm vô phế hơn nhiều, nàng hưởng thụ rất nhiều từ người hắn, nhưng khi xuống giường nàng liền không nhận người, thật đúng là đồ đáng ghét.

Chương 84

Sau khi ăn sáng xong, họ lại triền miên một trận nữa, lúc này Lận Chước mới nói: "Tình Tình, chúng ta đến trại nuôi để đua ngựa đi!"

Giữa chân Thiệu Tình còn rát, nàng cự tuyệt: "Đã cưỡi ngựa mấy ngày rồi, chi bằng chúng ta xuống núi dạo đi?" Nàng nhớ những sạp bán hàng dưới chân núi, Thiệu Tình rất thích mì, một tiểu thư của công hầu lại rất thích ăn mì Dương Xuân, cũng chẳng vì lí do gì đặc biệt, đó là món Tần Vô Song đã từng nấu.

Tần Vô Song luôn bị xiềng chân, thỉnh thoảng Ngôn Dạ Đình nhớ đến đoạn thời gian bên nhau thuở niên thiếu của hai người, hắn sẽ bảo Tần Vô Song nhào bột, làm mì Dương Xuân, còn hắn tự làm gà ăn mày. Nghe nói lúc còn trẻ, bọn họ đều ăn như vậy, còn trò chuyện, sau này có con cũng sẽ ăn như vậy, lắm lúc có thêm bầu rượu do Tần Vô Song ủ cho hắn, hai người ăn vô cùng thoải mái.

Từ đâu có món mì Dương Xuân? Tần Vô Song cũng từng là tiểu thư của phú hộ có nô bộc xung quanh, làm gì phải xuống bếp? Nàng chỉ biết món này, ngay cả nhào bột cũng là Ngôn Dạ Đình dạy cho nàng.

Ngôn Dạ Đình rất thích nhớ về lúc trước, nhưng những gì hắn mang lại cho Tần Vô Song chỉ toàn máu và nước mắt. Tần Vô Song không dám chống đối vì lúc này Thiệu Tình đã trở thành vũ khí trong tay Ngôn Dạ Đình, lúc Thiệu Tình bị kẹt giữa hai người, Tần Vô Song sẽ nhượng bộ, nhường hắn một bước.

Khi còn bé, Thiệu Tình ngốc nghếch, trong lúc Tần Vô Song suy sụp,

nàng còn giật góc váy của mẹ, giọng vòi vĩnh: "Mẹ, Tình Tình muốn ăn!"

Đến khi lớn một chút, sau khi nàng hiểu được những gút mắt của cha mẹ, nàng không còn trộn nước với bùn vào chuyện cha mẹ mình nữa, nhưng mỗi khi nhớ đến ký ức hạnh phúc giả dối kia, nàng vô tình trộn mì Dương Xuân vào. Cho nên, khi Lận Chước đưa nàng dạo trên đường, mùi hương quen thuộc khuấy đảo tâm tình của nàng.

Nàng cảm thấy hôm nay mình cần phải ăn một chén mì Dương Xuân, để nhắc nhở bản thân về ước nguyện ban đầu khi bước chân vào Đông Cung: Một là, cứu Thái tử, trả ân tình, hai và tìm cách cứu mẹ.

Hiện tại, nàng đã hoàn thành điều một, tiếp theo nàng phải hoàn thành điều hai, không thể chìm đắm trong bẫy tình này mãi được.

Mấy ngày đây Lận Chước đều nghe theo lời Thiệu Tình, nhưng hôm hắn có tính toán riêng, không thể nghe theo nàng được.

"Tình Tình, mấy ngày nay nàng đều ở bên cạnh Tân An và Mục tiểu thư, bây giờ rảnh rỗi thì ở cạnh Cô đi!" Lận Chước không thể tìm ra được cái lí do nào chính đáng, đành bán thảm.

Quả thật mấy ngày nay, thời gian của Thiệu Tình đều phân cho hai tỷ muội, rất ít khi ở bên hắn, trong lòng hắn vô cùng chua xót nhưng có thể thấy nàng vui vẻ, hắn cũng thấy đáng giá cho nên hắn có thể chịu đựng được.

Hắn vất vả chờ đợi, cho đến năm ngày trước, Tân An rời đi quá lâu, đám tiểu bạch kiểm trong phủ náo loạn lên, cho nên nàng phải về kinh trước, chỉ còn lại Mục Nùng Nùng. Mục Nùng Nùng kia thật không có mắt nhìn, vì nàng đã trải qua cuộc hôn nhân thất bại cho nên có hơi thù nam nhân, nàng ta quấn lấy Thiệu Tình không buông, Lận Chước thật sự hối hận khi gọi nàng ta đến.

Cuối cùng Lận Chước phải giở chút thủ đoạn để phu quân trước của Mục Nùng Nùng tìm đến cửa, lúc này mới doạ Mục Nùng Nùng chạy mất.

Chuyện của Mục Nùng Nùng và phu quân trước cũng là một giai thoại nghiệt ngã. Ban đầu nam nhân kia e ngại nàng thô tục, không màng đến tấm chân tình của nàng, ở bên ngoài nhiều lần làm nàng mất mặt, tấm chân tình của nàng cuối cùng cũng cạn kiệt. Đến lúc hoà li với Mục Nùng Nùng hắn mới hối hận, bây giờ lại điên cuồng theo đuổi nàng. Lận Chước là nam tử nên chẳng biết nhận xét thế nào, nhưng ba nữ nhân này ngồi lại với nhau liền đem thám hoa lang ra mắng đến mức không bằng con chó. Có lần Lận Chước vô tình nghe được, Thám Hoa Lang đáng thương kia bị nói là hành sự trên giường rất chán, khiến hắn mấy ngày nay tích cực nỗ lực, hắn sợ bị lấy ra làm đề tài bàn chuyện của các nàng.

Lần bán thảm này của Lận Chước đúng là đánh bậy bạ lại chọc trúng tâm tư của Thiệu Tình. Nói đến đua ngựa, vì phi ngựa với Mục Nùng Nùng nên nàng đã thất hứa với Lận Chước hai lần, nàng hơi ái ngại, lập tức thay đổi chủ ý: "Bỏ đi, chúng ta đi đua ngựa!"

Thiệu Tình không nói nhiều, lập tức thay đổi kỵ trang, lúc nàng bước ra, đôi mắt Lận Chước sáng lên nhìn nàng không rời.

Người đẹp mặc gì cũng đẹp, Thiệu Tình là người như vậy, nàng mặc Hồ phục đỏ rực, bên hông treo roi da màu đỏ, đôi giày lông chồn, toàn thân nàng như có ngọn lửa quấn quanh. Mỗi cái giơ tay nhấc chân đều đẹp mắt, sinh mệnh mỏng manh của Lận Chước khao khát muốn lao vào, nguyện làm thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thiệu Tình cười cười nhìn hắn, Lận Chước là người vô cùng nghiêm túc, hắn thích mặc quần áo tối màu, mà màu đen thật sự rất hợp với hắn, nàng nhìn Lận Chước, nói: "Nếu điện hạ mặc y phục chu sắc (màu đỏ), nhất định rất phong lưu!"

"Ngày đại hôn của Cô sẽ có màu đỏ, Tình Tình có nên suy xét chút

không?”

Lận Chước nửa đùa nửa thật, hắn nói câu này khiến Thiệu Tình trở tay không kịp. Nhưng tâm nàng chỉ loạn một chút liền ổn định, nàng khẽ cười nhìn Lận Chước: “Ngày điện hạ đón dâu, thân là tỷ tỷ của Thái Tử phi, đương nhiên thần nữ sẽ nhìn thấy, thần nữ mong chờ dáng vẻ phong hoa nguyệt đại của điện hạ!”

Lận Chước cảm thấy ngực hắn đông cứng lại, đáy mắt xuất hiện bi thương.

Rõ ràng nàng biết tâm ý của hắn, hắn sẽ không bao giờ cưới Ngôn Khinh Linh.

Chương 85

Thiệu Tình cười không thấy đáy mắt, lòng Lận Chước cũng không vui vẻ gì, hắn có chút giận bản thân nhất thời lanh mồm lanh miệng: "Không nói nữa, đi thôi!" Lận Chước nắm tay Thiệu Tình, tay nàng vô cùng mềm mại vì sao tim lại sắt đá đến vậy? Lận Chước đi phía trước, hắn không muốn Thiệu Tình nhìn thấy vẻ bất lực trên mặt hắn vào lúc này.

Trời sinh vỏ quýt dày có móng tay nhọn, hắn vốn cho rằng bản thân chẳng có gì phải vướng bận, chỉ cần quyết chí tiến lên, nào ngờ nửa đường lại gặp phong cảnh tuyệt đẹp khiến hắn muốn dừng chân mãi mãi.

Hai người một trước một sau, không ai nói với nhau lời nào, Thiệu Tình chỉ cảm nhận qua nhiệt độ cơ thể, nàng rũ mắt xuống, không muốn nhìn thấy bóng dáng của Lận Chước, tên này từ trước đến nay đều không biểu hiện rõ vui buồn vậy mà ở bên nàng đều để lộ ra dáng vẻ buồn tủi.

Thiệu Tình có thể khống chế được chính mình, nàng sẽ không xoa tay hắn, nàng không muốn hắn mong chờ bất cứ điều gì.

Đôi khi nàng thấy bản thân mình vô cùng yếu đuối, rõ ràng thời khắc này nàng chỉ cần quyết liệt thì sẽ tốt cho cả hai.

Nàng luôn tự nhủ không được đối xử tốt với hắn, chỉ cần nàng tốt với hắn 1 phần hắn sẽ đáp lại 10 phần, cứ như vậy thì đến khi nào mới giải quyết xong?

Lúc đến trại nuôi ngựa, một thân ảnh màu vàng kim đập vào mắt Thiệu Tình.

"Điện hạ…đó là…" Thiệu Tình không thể nói được tâm trạng mình bây giờ thế nào.

"Ừm, thuần huyết thuần sắc, trên người không lẫn một sợi lông tạp nào, đến xem thôi!"

"Được!" Ánh mắt Thiệu Tình thất thần, hoàn toàn bị thứ kia thu hút.

Toàn thân ngựa kia đều là lông ngắn, có thể nhìn thấy rõ dáng người cao to vạm vỡ của nó, đây là bảo mã Hãn Huyết của Đại Uyên, giống của phương bắc, trị giá ngàn vàng, con trước mặt có danh "Hoàng Kim Thành" là bảo mã có huyết mạch cao quý nhất. Trong vòng mấy chục năm qua ở Đại Tĩnh, chỉ có Tiên đế từng có một con, dù chăm lo việc nước nhưng ngài rất thích nuôi dưỡng ngựa, năm đó khi bảo mã của tiên đế mất, ngài đau buồn bãi triều ba ngày.

Thiệu Tình cũng thích ngựa, nàng từng thuận miệng nói với Lận Chước, nếu đời này nàng có thể cưỡi được Hoàng Kim Thành thì nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Thật không ngờ, bảo mã khó có được mà hắn có thể tìm đến cho nàng.

Trong lòng Thiệu Tình kích động, ngựa của Đại Uyên thì phủ Ngôn Quốc Công cũng có một con, nhưng con đó chỉ màu nâu bình thường, nó là ngựa của Ngôn Dạ Đình, nàng cũng từng cưỡi một lần.

"Hơi tốn công, nhưng đã tìm thấy!" Con ngựa này lông cực ngắn nhưng lại rất sáng, giống như trên người được phủ một lớp tơ lụa, bờm của nó thì ngược lại, rất dài, rậm rạp mà lại bồng bềnh, thật không thể tưởng tượng được khi chạy cái bờm tung bay đẹp đến

mức nào.

"Thích không? Sau này mỹ nhân này sẽ thuộc về nàng!" Muốn đoạt được con ngựa này không chỉ có tiền mà phải có quyền nữa.

Lời của Lận Chước kéo tinh thần Thiệu Tình trở về: "Điện hạ, ngựa quý đến vậy thần nữ không dám nhận, không nuôi nó được thì phủ Quốc Công của bọn ta phải chịu trách nhiệm, thần nữ có thể cưỡi thử thì đã thấy mãn nguyện rồi!" Tiền tài ngoài thân nàng dám nhận, những thứ có sự sống nàng không muốn tạo nghiệt.

Hơn nữa, nàng không có ý định ở lại kinh thành, tuỳ tiện cưỡi ngựa ra ngoài khiến nhiều người nảy sinh lòng tham muốn cướp đoạt, với giá trị của nó, con người sẽ nổi sát khí, nàng không muốn vậy.Lận Chước cũng không bận tâm lắm, hắn chỉ muốn thành hôn với nàng, nếu có thể thành phu thê, việc gì phải bận tâm nó là của ai? Của hắn cũng là của nàng: "Lên ngựa đi, Cô ngồi chung với nàng!"

Thiệu Tình không có ý kiến, kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng không tồi, nhưng dù sao cũng không bằng Lận Chước, ngựa của Đại Uyên trước giờ đều cương liệt, nàng cũng không dám cưỡi một mình.

Chương 86

Lận Chước đỡ Thiệu Tình lên ngựa trước, sau đó hắn gọn gàng dứt khoát xoay người lên ngựa, vừng vàng ngồi sau lưng nàng, một tay cầm dây cương, một tay chiếm hữu ôm chặt vòng eo nàng.

Thiệu Tình thích thú nhìn xung quanh, con ngựa này cao lớn gấp đôi con ngựa bình thường, tầm nhìn cũng khác.

Đợi cho Thiệu Tình ngồi ngay ngắn, Lận Chước kẹp bụng ngựa, thấp giọng "giá!" một tiếng, con ngựa liền phi nhanh ra ngoài.

Tốc độ của con ngựa ngay lập tức làm khí huyết Thiệu Tính sục sôi, từ nhỏ nàng đã không thích ngồi yên, nữ công của nữ nhi nàng chỉ biết chút chút, nhưng nàng cực kì thích những hoạt động mạo hiểm, cảm giác chạy đua với gió khiến nàng tạm thời quên đi bản thân.

Lận Chước điều khiển con ngựa, tiếng ngựa hí vang hướng lên núi, ngay cả khi chạy trên đường đồi núi gập ghềnh, bảo mã vẫn chạy rất nhanh lại rất vững vàng. Cảnh sắc trước mắt thay đổi nhanh chóng, gió liên tục táp vào mặt, chiếc bờm tung bay phất phới, Thiệu Tình cũng cảm nhận được nam nhân đằng sau mình hưng phấn đến độ nào, cả người hắn nhấp nhô theo tốc độ của ngựa, vật cứng chọc vào mông nàng càng thêm rõ ràng.

Miệng Thiệu Tình có cảm giác khô khốc, bên trong cơ thể phấn khích càng sinh ra ham muốn, nàng phát hiện bản thân mình cũng bắt đầu có dấu hiệu động tình.

Nàng thả lỏng thân thể mềm mại, dựa người vào lòng ngực Lận

Chước. Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, Lận chước hiểu nàng đồng ý giao hoan cùng hắn. Bàn tay to lớn của hắn mơn trớn đường cong của nàng, xoa eo nàng được một lúc, hắn bắt đầu cởi quần áo trên người nàng.

Hồ phục dễ mặc dễ cởi hơn y phục cung nữ, bảo mã thả chậm tốc độ, những trói buộc dưới thân nàng cũng từ từ tháo bỏ. Sau khi sờ soạng chán chê, Lận Chước tìm được lối vào khiến hai người lạc vào thiên đường. Hắn nhẹ nhàng nâng hông nàng lên, nhắm chuẩn xác cửa huyệt ướt át, rồi thả nàng xuống, hai người hòa làm một, cảm giác sung sướng kia làm cho hai người đồng thanh bật ra tiếng rên nhỏ.

Ở tư thế này, mị huyệt siết chặt, quy đầu to lớn đẩy lùi mọi chướng ngại, đâm thẳng đến hoa tâm, khiến Thiệu Tình mềm nhũn người, dòng điện len lỏi trong cơ thể làm nàng phải phát ra tiếng rên rỉ, mị thịt co rút lại, dùng sức siết lấy thân gậy đang xâm chiếm lãnh thổ.

Gân xanh quấn quanh côn th*t, máu nóng sục sôi, dán sát vào lớp mị huyệt bên trong, chặt chẽ khắng khít. Trái tim hai người gần như nhảy cùng nhịp đập, từ từ sát lại gần, muốn hòa làm một với nhau.

"A…a….ha…." Thiệu Tình thở gấp. Lúc này Lận Chước thúc ngựa lao nhanh đi, con ngựa chạy băng băng, lúc lưng ngựa nhấp nhô, côn th*t cũng ra vào trong cơ thể nàng, âm thanh phập phập cùng tiếng nức nở thỏa mãn bị gió cuốn trôi.

Lận Chước một tay vẫn cầm cương, tay kia đã mò lên ngực Thiệu Tình, không khách khí bao trùm lấy nó. Ban đầu hắn vuốt ve nụ hoa qua lớp vải, khiến đầu v* dựng đứng lên, tiếp đó hắn luồn tay vào cổ áo, ngang ngược xoa nắn nhũ hoa mềm mại, cảm nhận được khối thịt tươi mát nhảy nhót trong tay.

Mọi thứ đều nảy lên theo bước chân của con ngựa, tốc độ phi thường, dưới mặt đường xóc nảy, nhục hành không kiêng nể gì lao vào trong nàng, không theo quy tắc, không thể đoán trước, những

cú va chạm mãnh liệt làm cho toàn thân nàng bốc cháy.

"A…ưm" Tiếng rên rỉ như tiếng mèo kêu của Thiệu Tình bị gió nuốt vào vẫn truyền đến tai Lận Chước, len lỏi vào trái tim hắn.

Dục vọng của hắn bị mị thịt điên cuồng cắn chặt theo từng cái lên xuống của lưng ngựa, mạnh mẽ đâm vào bên trong, đi được một lúc, mị huyệt kia lại bắt đầu co rút. Khi hắn vừa mới thả lỏng, tầng tầng lớp lớp mị thịt nhào nặn côn th*t của hắn, càng lúc nàng nhanh. Một mặt hắn kiêu ngạo xoa bóp ngực nàng, một mặt hắn căng cứng người, tiếp nhận từng cái co thắt từ bốn phương tám hướng ập đến, nghiệt căn của hắn như bị hàng vạn cái miệng nhỏ cắn mút cùng một lúc, dòng điện không ngừng chạy từ dưới xương cụt lên thẳng đỉnh đầu.

Tốc độ song hành với tình dục khiến cho nhiệt độ trên cơ thể hai người tiêu tán đi rất nhiều. Thiệu Tình nhắm mắt lại, liên tục thở dốc, trong cơ thể có cảm giác vui sướng nói không nên lời, tinh dịch từ tử cung bắn ra, làm ướt nhẹp chỗ hai người giao hợp, ướt luôn cả hông của Lận Chước.

"Ư…." Âm thanh Thiệu Tình vút cao, pháo hoa trước mặt nàng nổ ra, khoái cảm mãnh liệt khiến cơ thể nàng căng cứng, nhưng con ngựa vẫn chưa dừng lại, trong lúc nàng đang cao trào, thứ đồ kia vẫn tiếp tục lao tới, nàng đê mê không biết đang ở phương trời nao.

Chất lỏng trong mị huyệt bị giữ lại, ước chừng qua một nén nhang, Lận Chước mới gầm nhẹ lên, phóng thích tinh dịch đặc sệt vào trong cơ thể nàng, nơi hai người giao hợp vẫn không có một khe hở, trong chốc lát, hắn lại cương cứng lên. Trước khi chạy đến đỉnh núi, Thiệu Tình giống như người vớt lên từ trong nước, lúc vó ngựa dừng lại, nàng khẽ mở mắt, chỉ có thể nằm trong ngực Lận Chước, qua một lúc lâu cũng không thể cựa được nổi.

Lúc hai người tách ra, tinh dịch chảy xuống giữa hai chân Thiệu Tình không thể ngăn được, lúc này mới thấy rõ nam nữ khác nhau chỗ

nào. Thiệu Tình cảm thấy mình sắp vỡ vụn thành từng mảnh, nhưng Lận Chước vẫn còn dồi dào tinh lực. Sau khi hắn mặc lại quần áo cho hai người, buộc ngựa lại, rồi bế ngang Thiệu Tình đi đến cái đình trên đỉnh núi hóng gió, hắn đặt nàng xuống, để nàng ngồi nghỉ.

Chương 87

Phong cảnh trên đỉnh núi vô cùng hùng vĩ, cả đỉnh núi này đều là tài sản của Kỳ An Trưởng công chúa, Tiên đế nợ nữ nhi này rất nhiều. Xét về tư tài, có thể nói vị trưởng công chúa này giàu nhất Đại Tĩnh, Tân An là nữ nhi duy nhất của nàng, lại càng trù phú hơn.

Năm đó sau khi Tân An thủ tiết, nàng đến biệt trang này, thấy phong cảnh nơi này tuyệt đẹp liền sai thợ thủ công dựng một tòa đình hóng gió ở đây. Tòa đình hóng gió này vô cùng tinh xảo, làm bằng lưu li, khi trời mưa, nước trút xuống tạo thành tấm màn thủy tinh cực kì đẹp, gọi là "Ngân Hà Lạc Cửu Thiên".

Đây là một nơi rất thú vị, mấy ngày nay Lận Chước cùng Thiệu Tình thường xuyên đến tận đây thưởng trà, đánh cờ, nghỉ ngơi và..ân ái.

"Tình Tình, chỉ cần nàng yêu cầu ta, ta sẽ làm mọi cách để đạt được cho nàng, Tình Tình…Cô thích nàng, nàng gả cho Cô không phải sẽ tốt hơn sao?" Lận Chước nghiêm túc nhìn Thiệu Tinh, mỗi từ mỗi chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Trong chớp mắt, Thiệu Tình tin hắn thật lòng, nhưng nàng phải buộc bản thân lãnh đạm vô tình, ánh mặt nàng kiên định: "Thần nữ chỉ xin Thái tử điện hạ tuân thủ ước hẹn, ngày 15 tháng 6 thả thần nữ về phủ, lệnh cho thần nữ không được gả đi, còn phải mở tư khố để thần nữ chọn bảo vật!" Mỗi chữ của nàng nói ra đều đánh mạnh lên đầu quả tim của Lận Chước, khiến hắn đau đớn không thôi.

Cả đời Lận Chước sau này còn dài, hai mươi năm nay hắn trải qua không ít giông bão, ngay cả ở trên chiến trường sinh tử hắn cũng

không lùi bước, vậy mà hôm nay lại vô cùng căng thẳng, hắn đem cả cuộc đời mình đánh cược vào thời khắc này bằng một câu nói.

Lận Chước sợ hãi, hắn chưa từng sợ thất bại, cũng chưa từng nghênh đón thất bại.

Nhân sinh 21 năm trôi qua êm đẹp, giờ đây biến thành trò cười.

"Ngôn Thiệu Tình, nàng…"

"Thần nữ cảm tạ điện hạ hậu ái!" Thiệu Tình không muốn bị những thứ tốt đẹp trước mắt che mờ, tuy rằng tâm ý của Lận Chước thật sự khiến nàng rung động, nhưng lợi ích chằng chịt sau này quá lớn, nàng không thể khuấy đảo nó, càng không để trái tim mình trộn lẫn vào.

"Điện hạ hiểu thần nữ mà, người đời nói, cưới thê thì phải cưới người hiền đức, thần nữ không thể nào làm nội trạch yên ổn, cũng không thể trở thành thê tử của đế vương, thần nữ chỉ mong điện hạ sống tốt, mọi chuyện đều được như ý!"

"Tình Tình, dạo gần đây ta hay nghĩ, một nam nhân muốn hoàn thành bá nghiệp thì nhất định phải dựa vào mối quan hệ "cạp váy" kia, đó chẳng phải là chuyện cực kỳ hèn hạ sao? Nàng cho ta một cơ hội, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, những chuyện nàng lo lắng ta đều có thể khắc phục được!" Đúng vậy, trong lịch sử của Đại Tĩnh không có quân vương nào dẹp bỏ tam cung lục viện, ngay cả Trương đế nổi tiếng là thâm tình cũng phải nạp mấy nữ nhân của thế tộc để cân bằng thế lực triều đình, con đường này định sẵn là vô cùng gian nan, nhưng hắn nguyện buông tay vì nàng.

Vì Lận Chước nghiêm túc cho nên Thiệu Tình càng thêm khó chịu, vốn dĩ nàng luôn hiếu thắng, nên mặt mũi không lộ ra chút lung lay nào nhưng mắt nàng lại đỏ lên, Thiệu Tình cúi đầu: "Thần nữ không muốn, hoàn toàn không muốn phải nếm thử nó!" Lời nàng bén nhọn như dao, nhẹ cứa qua trái tim Lận Chước, cũng lặng lẽ chém bị

thương nàng.

Miệng lưỡi Lận Chước khô đắng, dạ dày lạnh cóng, như thể có một đám bướm đang dang cánh ở bên trong, hắn cố nén nỗi cô độc, im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: "Tình tình…Nàng có thể ở lại lâu một chút được không? Mồng 1 tháng 7 là sinh thần của ta, nàng…ở với ta?" Là ngôi sao ở chân trời, hắn nguyện trở thành sao băng, chạy về phía nàng, để rồi hóa thành bùn đất hắn cũng không hối hận.

Lận Chước nghĩ, hắn đã hèn mọn lắm rồi, nhưng Thiệu Tình lại cảm thấy hắn đang ép buộc nàng, nếu nàng ở lại lâu hơn nửa tháng, vào ngày sinh thần của hắn, cùng hắn thiết đãi yến tiệc, nàng còn có thể rời đi được sao?

"Điện hạ, đêm dài lắm mộng, tốt nhất là không nên, sinh thần điện hạ trong cung sẽ náo nhiệt, có rất nhiều người nguyện ý làm bạn bên cạnh điện hạ, thần nữ không quen chốn náo nhiệt này!"

Lận Chước thật không ngờ, ngay cả tâm nguyên nhỏ nhoi như vậy nàng cũng không muốn toàn thành cho hắn, hắn đau lòng đến cực độ, nữ nhân này quá tàn nhẫn, tự tay cầm đao chọc vào tim hắn không chút nương tay, nàng quá mức lý trí, không xen lẫn chút tình cảm nào.

"Cô hiểu rồi, Cô sẽ không ép nàng!" Lận Chước tỏ vẻ bình thường rồi quay lưng lại, muốn che giấu bộ dạng chật vật của mình: "Về thôi!"

Hắn xoay người lên ngựa, hiện giờ hai người cưỡi chung một con thật sự rất bất tiện, hai người không ai nói với nhau câu nào, cũng không muốn nhìn đối phương. Nếu lúc này Thiệu Tình nhìn vào mắt Lận Chước, nàng sẽ thấy được nam nhi khí phách hăng hái trước kia đang đỏ mắt, hắn cố kìm nén để không phải rơi nước mắt.

Gió lùa qua khóe mắt, Lận Chước không dám chớp, hắn sợ mình chớp mắt thì những giọt nước mắt kia sẽ lăn xuống.

Lúc đi có bao nhiêu hy vọng, lúc về có bấy nhiêu mất mát, vó ngựa chạy như bay, Lận Chước cũng phóng đi mặc kệ phương hướng. Rất nhanh hai người đã xuống núi, mọi dịu dàng luyến tiếc đều tan biến. Sau khi trở về trại nuôi ngựa, Lận Chước và Thiệu Tình vẫn không nói gì với nhau, hai người đồng loạt rời đi trong không vui.

Các cung nhân theo chủ tử đến biệt trang cảm nhận được tình huống của hai chủ tử không đúng, trước đó một ngày còn tình cảm dạt dào, mà hiện giờ ở cạnh nhau dường như có một tấm rào ngăn cách hai người, tựa như hai người không liên quan gì đến nhau, trói buộc chỉ vì cổ độc.

Tất cả mọi người đều cẩn trọng, họ cảm giác dường như thở mạnh cũng có thể kinh động hai vị chủ tử này.

Giằng co, không dứt.

Hai người không nói với nhau lời nào, chỉ có tứ chi là vui thích, toàn thân Lận Chước lạnh băng, như băng tuyết ngàn năm không tan.

Chương 88

"Song Song, ta mang tin tốt đến cho nàng đây, nàng muốn nghe không?" Ngôn Dạ Đình đẩy cửa phòng ngủ ra, hắn đến bên cạnh Tần Vô Song.

Tần Vô Song rũ mắt, trên tay cầm cuốn sách, căn bản không xem được gì, từ khi Ngôn Dạ Đình đẩy cửa vào, đến cạnh nàng, nàng chỉ yên lặng không có bất kì phản ứng gì, trên người không toát ra được một tia sinh khí.

Sau khi nữ nhi rời đi, Tần Vô Song biến thành bộ dạng này, không nói, không khóc, không cười, môi nàng đều bị rách, mỗi khi Ngôn Dạ Đình đè nàng xuống làm xằng bậy, nàng chỉ cắn môi không phát ra tiếng nào.

Một tia sáng cuối cùng trong cuộc đời tăm tối của nàng đã vụt tắt, nàng chỉ muốn chìm vào giấc ngủ thật dài, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Mỗi lần đi ngủ, nàng luôn thấp thỏm lo lắng, liệu đêm nay ông trời có rủ lòng thương nàng hay không? Nếu có, thì nàng mơ thấy Tình Tình, tiểu cô nương nhỏ xinh chạy về phía nàng gọi mẹ. Nếu không, nàng sẽ mơ thấy nam nhân không bằng cầm thú kia, mỗi thời mỗi khắc ở bên cạnh hắn đều giống như ở địa ngục.

Mỗi khi mở mắt ra, nàng đối mặt với nỗi cô độc cùng với vô vàn nhớ thương.

Nếu không phải Tần Vô Song còn muốn gặp lại nữ nhi, nàng sớm đã

chọn tự sát rồi.

Ngôn Dạ Đình đưa tay nâng mặt Tần Vô Song lên, cả người nàng gầy đi thấy rõ, tứ chi mảnh khảnh giờ đây khô héo, gương mặt trắng toát không có sức sống, còn thêm mấy vệt đỏ thật sâu.

Vài ngày trước đó, Liên Dung xông đến nhục mạ nàng, đay nghiến lên án: "Nữ nhi của thứ đê tiện thì cũng chỉ là thứ dâm loàng, ta thật không ngờ ả tiện nhân kia lại có thể mê hoặc Thái tử đến mức quay cuồng đất trời đến vậy!" Liên dung vì nữ nhi bảo bối của mình mà phát điên.

Liên Dung gào lên: "Ta đúng là điên rồ khi tin tưởng lời nữ nhi ngươi nói! Nói cũng dễ nghe lắm, gì mà sẽ vô tình với Thái Tử, gì mà trong lòng chỉ có một mình mẫu thân, nàng ta nói sẽ không ở lại Đông cung, vậy mà muốn cướp lấy mọi ân sủng của Thái tử, rõ ràng là muốn chèn ép Khinh Linh của ta! Đồ tiện nhân!"

"Nàng ta chính là bạch nhãn lang, ta không nên để nàng ta lừa mới phải!" Liên Dung giận dữ cào vào mặt Tần Vô Song, chuyện này làm cho một đám hộ viện trong viện Tần Vô Song bị xử tử, máu tanh phảng phất trong viện qua mấy ngày cũng không tiêu tan hết, cũng vì vậy mà Liên Dung bị Ngôn Dạ Đình đánh gãy một bàn tay.

Liên Dung vô tình cứu Tần Vô Song một mạng, Tần Vô Song ngày đó vốn đã không còn nghị lực để sống nhưng Liên Dung đột nhiên nhắc đến nữ nhi mình, nàng liền nhớ đến nữ nhi mình trước khi rời đi có nói với nàng: "Con sẽ về đưa mẹ đi!" Những lời này Thiệu Tình dùng khẩu hình nói với nàng.

Đúng vậy! Nàng sẽ đợi, đợi đến khi Thiệu Tình trở về.

"Song Song…" Ngôn Dạ Đình gọi "Song Song, nàng có muốn nghe tin tức của Thiệu Tình không?"

Ngôn Dạ Đình vốn dĩ không muốn nhắc đến tên của nữ nhi mình,

trong lòng hắn buồn rầu, nhiều năm như vậy, hắn luôn thật lòng đối xử tốt với Tần Vô Song, chỉ cần nàng chịu liếc mắt nhìn hắn một cái, những ngày sau hắn liền vui vẻ như trẻ con, nhưng nàng vĩnh viễn chỉ để tâm chuyện của nữ nhi, trong lòng nàng đã không còn vị trí nào cho hắn, tiểu cô nương gọi hắn là "Đình ca ca" tựa như chỉ tồn tại trong ký ức.

Ngôn Dạ Đình thật sự đố kỵ, tình cảm của hắn đối với nữ nhi mình vô cùng phức tạp, nữ nhi này tướng mạo giống hắn như đúc, tính cách lại giống Tần Vô Song lúc trước, bướng bỉnh cứng đầu, trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

Ngôn Dạ Đình có yêu thương, nhưng đồng thời hắn cũng chán ghét nữ nhi này, hắn không thích Tần Vô Song luôn ở trước mặt hắn nhắc tới nữ nhi, song cũng chỉ có nhắc đến nữ nhi này thì nàng mới có thể đáp lại hắn.

Quả nhiên, đôi mắt vô hồn kia cuối cùng cũng nhìn hắn: "Tình Tình?" Giọng nàng rất lạ, lâu ngày không nói chuyện, giọng nói trở nên khản đặc.

Trái tim Ngôn Dạ Đình như có lưỡi đao lạnh lướt qua, hắn nhịn không được cười giễu một tiếng, đã nhiều năm rồi, trái tim hắn vẫn đau đớn khi bị nàng lạnh nhạt, nghĩ đến thật buồn cười.

Đôi lúc Ngôn Dạ Đình nghĩ, nếu cả đời này cứ tra tấn nhau như vậy, thì tình yêu của bọn họ hắn là độc nhất vô nhị.

Chương 89

"Đúng, là Tình Tình… Thái tử điện hạ gửi thư đến, nàng đoán xem thái tử nói gì?" Khuôn mặt hắn chứa đầy yêu thương dỗ dành Tần Vô Song.

Những chuyện khác, Tần Vô Song có thể làm bộ không nghe thấy gì, nhưng kia là tin tức của Tình Tình nhà nàng.

"Đình ca ca, chàng mau nói cho ta biết, điện hạ nói gì? Hắn nói Tình Tình của chúng ta thế nào?" Sắc mặt Tần Vô Song thay đổi nhanh chóng, chữ "Đình ca ca" và "chúng ta" khiến Ngôn Dạ Đình vui vẻ, lời nào cũng có thể nói với nàng. Đôi tay ngọc ngà cũng chủ động khoác lên bả vai Ngôn Dạ Đình, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười trái lương tâm.

Trong lòng Ngôn Dạ Đình dâng lên cảm giác thỏa mãn đến biến thái, hắn nhìn Tần Vô Song chỉ cười chứ không nói gì.

Tần Vô Song thức thời đưa môi mình lên, lúc nàng muốn rời đi liền bị Ngôn Dạ Đình giữ gáy, cạy cánh môi nàng ra, hắn điên cuồng liếm mút chiếc lưỡi mềm mại của nàng, Tần Vô Song miễn cưỡng đáp lại, cố gắng đợi Ngôn Dạ Đình phát điên xong.

Qua một lát sau, cuối cùng Ngôn Dạ Đình cũng buông nàng ra, lúc này môi nàng đã sưng lên, yếu đuối dựa vào lòng ngực hắn, khẽ thở dốc.

Ngôn Dạ Đình hài lòng, lúc này mới nói: "Y như ý nguyện của Song Song, qua ngày 15 tháng 6, Thái tử sẽ đưa Thiệu Tình về, Thái tử

còn đánh tiếng để Tình Tình sinh sống trong phủ, sau này không được phép đón dâu. Từ đây về sau, Song Song vĩnh viễn có thể ở cùng với Tình nhi, Song Song vui không?"

Tần Vô Song ngơ ngác, tuy rằng nàng cũng từng có suy nghĩ như vậy, nhưng khi điều đó xảy ra, trong lòng nàng vẫn bi thương.

Lúc trước nàng cầu xin Ngôn Dạ Đình để Thiệu Tình ở nhà chỉ là kế sách tạm thời, nàng không muốn Thiệu tình làm thiếp cho người ta, thâm cung là nơi long hổ tranh đấu, mỗi ngày trôi qua ở đó vô cùng khắc nghiệt.

Sau khi biết Thiệu Tình có thể trở về, trong lòng nàng vẫn có tham lam hy vọng có thể giúp nữ nhi mình tìm một đối tượng tốt.

Nữ nhi nàng tốt như vậy, sao lại có thể không tìm được một đức lang quân toàn tâm toàn ý yêu thương Thiệu Tình? Hay là vì nàng đã liên lụy đến Thiệu Tình?

Bất chợt, trái tim Tần Vô Song đau như cắt: "Vì sao lại vậy…Vì sao sau khi về phủ thì không được gả đi nữa?"

Ngôn Dạ Đình lại được thỏa mãn, hắn chỉ cảm thấy Tần Vô Song nói thêm với hắn vài câu hắn đã rất hạnh phúc, ngón tay hắn tham lam lướt qua đường cong trên thân thể Tần Vô Song.

"Không phải Tình Tình rất giống nàng sao? Rất giống… Ngang bướng như vậy, thật sự rất giống…" Ngay từ lúc hắn cầu xin chức Nhũ Nhân cho Thiệu Tình, hắn đã đoán được kết cục này. Ngôn Thiệu Tình sẽ không cam tâm làm thiếp, với tính tình của Thái tử cũng sẽ không giữ lại một nữ tử vô tâm với mình. Cuối cùng Ngôn Thiệu Tình sẽ về nhà, tiếp tục làm dây thừng trói buộc hắn và Tân Vô Song lại với nhau.

"Ngôn Dạ Đình! Ngươi là đồ cầm thú! Hổ dữ còn không ăn thịt con mà!" Sau khi hiểu ẩn ý trong lời nói của Ngôn Dạ Đình, Tần Vô Song

không kiềm chế được, nàng phát điên lên đánh đấm liên tục lên người Ngôn Dạ Đình, mong hắn lập tức chết đi.

Ngôn Dạ Đình lại cười, thà rằng bị nàng hận thấu xương còn hơn nhìn thấy bộ dạng không thiết sống kia của nàng, hệt như đèn dầu đã cạn.

Nghĩ lại, cái tính cách vô tình với hài tử này của hắn là thừa hưởng từ người cha hỗn trướng của hắn.

Ngôn gia ở kinh thành này có thể coi là một trong những gia tộc đứng đầu, một cây cổ thụ lâu năm. Ngôn Dạ Đình xuất thân ở nhánh chính nhưng sự tồn tại của hắn lại là vết dơ của dòng tộc. Mẫu thân hắn là tì nữ bị phụ thân hắn vấy bẩn, sau đó thu vào phòng làm thiếp, hắn là tạp chủng được sinh ra.

Mẫu thân Ngôn Dạ Đình có dung mạo xinh đẹp phi thường, tướng mạo hắn tuấn tú tiêu sái là do thừa hưởng từ mẫu thân hắn. Sau khi mẫu thân hắn bị cưỡng hiếp rồi thu vào phòng thì liên tục nhận được sủng ái. Đã xuất thân đê tiện còn được sủng ái khiến mẹ hắn ở hậu viện không ngày nào được yên ổn, trời đông rét buốt thì bị dội nước lạnh, giữa hè bị phơi dưới cái nắng gắt, động một chút là phạt quỳ, phạt đánh.

Thiếp thất của lão quốc công đều xuất thân cao quý, chỉ có mẫu thân của Ngôn Dạ Đình là xuất thân ti tiện, là hạ nhân trong phủ đương nhiên bị ngược đãi vô cùng nghiêm trọng. Lão quốc công chỉ ham mê mỹ mạo thiếu nữ, cũng chẳng yêu thương gì mẫu thân hắn, cho nên những người có liên can trong hậu viện ra tay càng tàn nhẫn hơn.

Khi Ngôn Dạ Đình còn nhỏ, nhân lúc phụ thân xuất chinh, đích mẫu tìm cớ bán mẫu thân hắn ra ngoài, từ đây hắn chẳng khác gì cô nhi, người duy nhất đối xử tốt với hắn đã bị hại. Hắn luôn nỗ lực đấu tranh với vận mệnh, rốt cuộc không thắng nổi hậu viện tranh sủng. Hắn bị vu oan là ăn cắp cho nên mới trở về quê sinh sống, trên

đường chạy trốn, hắn cầm kiếm phiêu bạt giang hồ, đợi ngày báo thù.

Ngay ở đoạn năm tháng khổ cực kia, hắn gặp ánh sáng của đời mình, năm đó hắn đã gặp Tần Vô Song. Nhưng trên lưng hắn còn mang theo thù hận, hắn biết rõ tình cách của đích mẫu, sau khi tích luỹ thực lực, hắn liền hạ độc thủ, thần không biết quỷ không hay hại chết thế tử. Sau đó, đích mẫu giống như hắn dự đoán, xem hắn là người không có bối cảnh dễ khống chế, bà ta tìm đến hắn, hắn cũng đồng ý trở lại phủ Quốc Công, thay thế phụ thân ngồi lên vị trí kia, tiếp đó lén đón mẫu thân sức cùng lực kiệt trở về, để bà yên ổn sống quãng đời còn lại, sau này có người hương khói, không phải trở thành cô hồn dã quỷ.

Điều duy nhất hắn không ngờ được là Tần Vô Song không thèm đến những ngày sống trong phú quý, cũng không muốn hồi kinh cùng hắn. Nàng thà rời xa hắn cũng không muốn trở thành thiếp thất của hắn. Nhưng dù thế nào hắn cũng không muốn buông tay nàng, cho nên hắn ngó lơ tâm nguyện của nàng, đưa nàng về kinh thành, cố ý để nàng mang hài tử. Hắn nghĩ, có nữ nhân nào có thể hận phu quân mình cả đời?

Gia đình phú quý, nhà nào cũng đều có việc dơ bẩn xấu xa, có cao môn nào mà không nạp thiếp, có cao môn nào mà không có thứ tử, thứ nữ?

Chỉ cần nàng nghĩ thông suốt thì cuộc sống sau này không phải sẽ rất tốt sao?

Đợi đến một ngày nàng nghĩ thông suốt rồi, hắn sẽ nghe lời nàng, từ quan, mang nàng du sơn ngoạn thuỷ, không phải rất rất hạnh phúc sao?

Nếu nàng kiên trì, mang theo nữ nhi của bọn họ, một nhà ba người, cùng với tiền tài hắn tích góp, cuộc sống sau này sẽ vô cùng tốt đẹp.

Chương 90

"Ha a..." Tiếng thở dốc đứt quãng vang lên, nữ tử quỳ bò trên giường, nửa người trên yếu đuối ngã xuống chiếc đệm mềm mại, bờ mông tròn trịa trắng nõn vểnh lên, cây gậy đỏ tím đan xen ra sức thúc sâu, đâm cơ thể mềm yếu của mỹ thân rung lắc kịch liệt, Thiệu Tình khẽ thở hổn hển, lúc này trong lòng Lận Chước có oán khí, quay về tư thế vào từ sau, không ngừng cắm vào nàng suốt hai canh giờ.

Hai chân nàng đã chết lặng, thế nhưng nàng vẫn thấy hơi thẹn với Lận Chước, cố gắng chống đỡ, đầu gối cũng không còn cảm giác nữa, cho dù nằm trên chiếc giường mềm mại thì đầu gối vẫn bị cọ thành một vết đỏ lớn.

Bên trong Thiệu Tình bị một lượng lớn tinh dịch lấp đầy, tràn ra ngoài hai chân, tinh dịch chảy xuống đùi dưới cũng sắp khô, chỉ để lại một cảm giác dính nhớp ướt át.

Thiệu Tình phát hiện, Lận Chước khó chịu, nàng cũng sẽ khó chịu theo, vài lần muốn xin hòa nhưng cuối cùng phải cắn răng chịu đựng.

Đáng tiếc chính là, Lận Chước cũng như thế, thấy nàng khổ sở, hắn càng khổ sở hơn nàng, dứt khoát để nàng nằm bò, vốn nghĩ không nhìn mặt nàng thì trong lòng sẽ dễ chịu một ít, không ngờ không nhìn thấy vẻ mặt nàng thì càng không nhìn được mà suy đoán, có phải nàng sẽ đỏ mắt, khó chịu trong lòng không, có phải sẽ cảm thấy hắn không thích nàng không?

Nhưng mỗi lần mềm lòng thì không nhịn được mà xem thường bản thân, tự tát mặt mình! Nàng để ý hắn chỗ nào? Làm gì để ý đến suy nghĩ của hắn?

12 tháng 6, đã sắp đến hạn ly biệt, Lận Chước đỏ đuôi mắt, bóp eo Thiệu Tình, bạch bạch bạch bạch, một trận tấn công như vũ bão, Lận Chước mạnh mẽ đụng tới cuối cùng, cả người run lên, không biết bắn vào trong cơ thể nàng biết bao nhiêu lần.

Thiệu Tình có chút đau khổ nhíu mày, dường như là ngay lúc đó, cơ thể đã rất mệt mỏi với chuyện chăn gối nhưng lại bị ép lên mây, cảm giác đó vô cùng khó tả, vừa thống khổ, vừa thoải mái, cơ thể nàng run rẩy, ngã nghiêng về phía trước.

Bặc ——

dương v*t của Lận Chước bị rút ra ngay khi Thiệu Tình lảo đảo, phát ra tiếng vang vang dội, dương v*t hơi mềm kia vẫn còn khả quan như cũ, quy đầu bị dâm dịch thấm ướt, phía trên dương v*t hơi vểnh lên dính đầy dịch yêu, tạo thành một mảng nước dâm dục, tản ra một mùi hơi tanh nồng.

Huyệt nhỏ bị cắm một thời gian vẫn chưa khép lại, thịt non bên trong hơi lật ra ngoài, sau một hồi co rút lại, hộc ra một ngụm chất lỏng trắng đục, chậm rãi chảy xuôi giữa hai chân Thiệu Tình, dính lên đệm giường dưới thân nàng.

Ý thức của Lận Chước dần rõ ràng, trong mấy ngày nay, hắn như đặt mình trong sương mù mười dặm, buồn đầu xoay vòng bên trong, hoàn toàn không tìm thấy con đường kế tiếp, nhưng hôm nay con đường lại hiện ra rất rõ ràng.

Hắn đang làm cái gì vậy? Đối mặt với nữ nhân mình yêu sâu đậm nhất, đang chần chừ cái gì chứ? Bị từ chối một lần, bị từ chối hai lần, bị từ chối không biết bao nhiêu lần nhưng theo đuổi là chuyện của hắn, nàng không có nghĩa vụ phải hùa theo hắn, nếu như nàng

không bị hắn làm cho cảm động thì cũng không thể trách nàng được đúng chứ?

Rõ ràng trong lòng bảo phải sớm chiều ở bên trong quãng thời gian cuối cùng, lại ngay lúc sắp chia tay mà quên mất ước nguyện ban đầu, lãng phí biết bao nhiêu thời gian.

Sao hắn phải làm lớn chuyện với nàng chứ? Không để ý tới nàng thì cũng khiến hắn đau khổ nhiều, một mình mình thống khổ không đủ, còn vì mỗi một chút khó chịu của nàng mà đau lòng.

"Tình Tình..."

"Lận ca ca..."

Thân không vẽ phượng mà tung cánh, tâm có thần nên dễ điểm thông, có lẽ tương lai sẽ không còn ở bên nhau nhưng lúc này lại hiểu lòng nhau, cùng một lúc, hai người mở miệng, cùng một lúc, hai người dừng lại.

"Nàng nói trước đi!"

"Ngài nói trước đi!"

Hai người lại cùng mở miệng lần nữa, cùng đáp lời: "Ta sai rồi." Rồi cùng nhận sai.

Cuối cùng hai người đều cười, thật sự cảm thấy buồn cười, cũng có chút đau khổ.

Thiệu Tình chậm rãi đứng dậy, kéo cơ thể mỏi mệt lên, tựa đầu vào trong ngực Lận Chước, nàng không tiếp tục mở miệng, Lận Chước duỗi tay véo mặt nàng: "Sai chỗ nào?" Hắn hỏi.

"Sai ở thân phận, sai ở thời gian gặp mặt, sai ở..." Giọng của Thiệu Tình khàn đi, không nói tiếp được.

Lận Chước không để nàng nói thêm gì nữa, sao có thể xem đó là sai lầm của nàng được? Không ai có thể quyết định xuất thân cao quý hay đê hèn, nàng không sai!

"Nàng không sai, người sai là ta... rõ ràng đã quyết tâm phải tốt với nàng, lại không chịu được chút thiệt, Tình Tình... dù sao cũng đã nhiều ngày rồi, chúng ta làm hoà, được chứ?"

Hai tay Thiệu Tình ôm chặt cổ Lận Chước, nghĩ dù sao ba ngày nữa cũng sắp từ biệt rồi, lồng ngực thật sự rất nặng nề, nếu như ngày cuối cùng vẫn tra tấn nhau như vậy, khi nhớ lại chắc chắn nàng sẽ hối hận.

"Được, chúng ta làm hoà." Thiệu Tình ngẩng đầu lên, rốt cuộc cũng có thể nhìn thẳng vào mắt Lận Chước.

Trong lòng Lận Chước vô cùng khổ sở nhưng cũng có một chút vui mừng, hắn thấy được vẻ lưu luyến và không nỡ từ trong đôi mắt lóng lánh này, cuối cùng cũng không phải một mình hắn diễn kịch.

Lận Chước cảm thấy bây giờ mình quá dễ dàng thỏa mãn, nếu hắn không thích nàng như vậy thì thật sự rất muốn tìm một căn nhà nhỏ yên tĩnh nhốt nàng vào, sống qua ngày với nàng, nhưng hắn không muốn khiến nàng giận, không muốn trong mắt nàng xuất hiện bất cứ oán giận nào với hắn, khi đó hắn mới biết, thì ra đối mặt với tình cảm, hắn không dũng cảm một chút nào cả.

Bờ môi mềm mại đưa lại gần, Lận Chước cúi đầu chăm chú nhấm nháp, thầm thề trong lòng, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay dễ dàng, nàng trở về cũng được, như vậy hắn mới có thể dùng đủ tam môi lục sính, kiệu tám người khiêng, hồng trang mười dặm, hiên ngang cưới thê.

Thiệu Tình không biết suy nghĩ này của hắn, nàng đang tận tình đáp lại, trong lúc môi lưỡi quấn quýt, hai cơ thể nóng như lửa cũng cọ

xát lẫn nhau, dục vọng dâng trào, Lận Chước lại thẳng lưng tiến quân thần tốc lần nữa, Thiệu Tình dựng thẳng vòng eo thon mảnh khảnh kia, nóng bỏng đón lấy dục vọng của hắn.

hoa huy*t bị lấp đầy một cách mạnh bạo, Thiệu Tình chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hai tay leo lên vai hắn, bấm vào tóc của hắn, hận không thể ép thành một thể.

Giống như cá rời nước lại trông thấy một thùng nước cứu mạng, vội vàng, khát vọng biết bao, Lận Chước không ngừng kích thích trên người nàng, mỗi một chút đều đánh sâu vào phần thịt non nhạy cảm nhất của nàng, tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng hắn biến thành tiếng ngâm nga buồn rười rượi.

"Hức hư..." Từng cơn sóng mãnh liệt vui sướng cuốn đến, Thiệu Tình giống như một chiếc thuyền lênh đênh, tìm không ra bến tàu, bị sóng đánh tan, quấn lấy, cuối cùng là bị cắn nuốt.

"Ha ưm..." Lúc vui sướng chồng chất đến cao nhất, cuối cùng Lận Chước cũng kết thúc nụ hôn lâu dài khiến người ta hít thở không thông này, tiếng rên rỉ yêu kiều của Thiệu Tình ngân dài, xuyên qua hai cơ thể đang dính lấy nhau, truyền vào trong xương cốt của Lận Chước.

Dưới sự kích thích mãnh liệt, một lượng lớn dâm dịch phun ra như mưa, giống như suối, phụt phụt, bị cây gậy th*t chặn lại, phát ra tiếng nước tà dâm theo từng nhịp thọc vào rút ra của hắn, đệm giường dưới thân hai người vô cùng lộn xộn.

"Tình Tình..." Sau trăm cú giã, tinh dịch bắn vào tử cung của Thiệu Tình, lấp đầy tử cung nhỏ bé của nàng

Ngay khi ý thức dần mờ đi, có vẻ Lận Chước nói gì đó bên tai nàng, nàng nghe không rõ, nhăn mày lại, ưm một tiếng, không hề biết rằng hắn đã nói: "Ta sẽ không từ bỏ."

———————————

Ngôn Dạ Đình, học con rể một chút đi!

Chương 91

Ngày 14 tháng 6, đoàn người nối đuôi nhau trở về kinh thành.

Rõ ràng chỉ rời đi không bao lâu, vậy mà Lận Chước cảm giác đã trôi qua một thập kỷ. Tâm trạng của hắn đã thay đổi, những chuyện trước kia hắn cảm thấy quan trọng hiện giờ lại thấy nhỏ bé, không đáng kể, vốn dĩ hắn cảm thấy chuyện tình cảm của nam nữ rất tầm thường, hiện giờ trở thành thứ quan trong trong trái tim hắn, nếu mất đi, chẳng khác nào xẻo tim hắn.

"Ta thật không hiểu, trong tư khố của ta rốt cuộc có thứ gì khiến cho Tình Tình yêu thích, ngay cả vị trí thái tử phi cũng không lung lay được quyết tâm của nàng?" Trước lúc chia ly, Lận Chước cũng nên giữ lời hứa, đưa nàng vào tư khố để cho nàng lựa chọn bảo bối mà nàng tâm tâm niệm niệm.

"Đương nhiên là bảo bối đáng giá, thiên hạ này ai lại không biết Tiên hoàng vô cùng yêu thương Thái Tử, thứ tốt đẹp gì cũng đều để lại cho Thái tử, vả lại những năm gần đây Thái tử chinh chiến khắp nơi, riêng về chiến lợi phẩm và đồ ban thưởng, thì ngài cũng đã là người giàu có nhất thiên hạ rồi!" Lận Chước là hoàng tử không có mẫu thân bên cạnh bảo vệ, sau khi Tiên hoàng mất đi, hắn không những không được phụ thân yêu thương, mà sợ rằng thánh thượng cũng từng có vài lần mang theo tâm tư hủy mọi thứ của hắn nhưng bất thành. Hơn phân gia sản Tiên đế đều để lại cho Lận chước, cùng rất nhiều bảo vật thánh thượng ban đều nằm trong tay Lận Chước.

Tiên Hoàng không những để lại tài vật cho Lận chước mà tiên hoàng còn để lại nhân mạch, đây cũng là nguyên nhân Lận Chước nhanh

chóng có chỗ đứng trong quân doanh.

Đối với vị trí thứ đích, Tiên đế có chấp niệm rất lớn, ông quyết định truyền ngôi cho thánh thượng nhưng tình cảm phụ tử giữa ông và thánh thượng cũng không mấy hòa thuận, người ông thương yêu nhất chỉ có Lận Chước. Nếu tiên đế sống được lâu hơn, e là Thánh thượng không thể nào lên ngôi được, có khả năng vị trí Thái tử kia sẽ trực tiếp truyền cho Lận Chước luôn. Nếu như lúc đó Lận Chước không phải là một đứa trẻ, sợ là thiên hạ này sẽ khác, cho nên ông không thể nào yêu thích được đích tử của mình.

"Trong tư khố ta quả thật có nhiều thứ tốt, Tình Tình muốn cái gì? Là San Hô cao ba thước, hay là cổ quyết ngàn năm ở xuất hiện ở nơi cực hàn hay là tấm vải Thất Dạ Hoa? Chi bằng ta đưa chìa khóa tư khố cho Tình Tình làm sính lễ, nàng gả cho ta đi!" Lận Chước đố kỵ với thứ đồ mà Thiệu Tình đang mong muốn, nếu hắn có thể thay thế thứ đồ kia thì tốt biết mấy?

"Điện hạ mở mồm ra nói năng càng ngày càng ngọt!" Thiệu Tình không nhìn vào mắt hắn, Lận Chước cũng không ép nàng.

Thiệu Tình trầm ngâm một lúc, rồi mới nói: "5 năm trước điện hạ xuất chinh, bắt sống Kim Xỉ Man Vương, thần nữ muốn điện hạ lấy đoản đao Ô Thiết của Kim Xỉ Man Vương tặng lại cho thần nữ!"

Lận Chước hơi sửng sốt, đồ vật của hắn quá nhiều, để khiến nhắn nhớ đến đều không phải vật tầm thường. Đoản đao mà Thiệu Tình đề cập đến hắn có chút ấn tượng, lưỡi đao mỏng như cánh ve, chém sắt như chém bùn, nhưng hắn không thể nào ngờ được Thiệu Tình lại yêu cầu đồ vật đặc biệt như vậy.

Lận Chước mang chút hụt hẫng nói không nên lời, nếu chỉ là muốn một cây đoản đao, vậy tại sao không nhận cả người hắn?

"Điện hạ…" Ít nhiều gì Thiệu Tình cũng nhận ra điểm nghi ngờ của Lận Chước, nàng dở khóc dở cười, Lận Chước này, đôi khi hắn lại rất

hay quên: "Ngài đã quên rồi sao? Lúc trước chẳng phải là ngài đã nói sau ba tháng ở Đông Cung, nơi này sẽ chẳng có vị trí của thần nữ sao?"

Từ sau khi trở lại Đông Cung, Lận chước đều xưng "ta", nhưng xưng hô của Thiệu Tình lại thay đổi, nàng biết đây là lúc nên đối mặt với hiện thực, Lận Chước nên đối mặt, nàng cũng vậy.

"Ta, ta không…" Hắn hối hận, hối hận đến mức ruột gan thối rữa, hận không thể quay ngược thời gian nện cho cái tên nhanh mồm nhanh miệng kia một trận.

"Tuy nhiên, thần nữ không hối hận, có thể đến Đông cung, cùng Điện hạ vượt qua hoạn nạn là thần nữ đã mãn nguyện rồi. Lúc trước, thần nữ nói thích ngài không phải là nói đùa, hiện tại thần nữ muốn rời đi cũng không phải là nói dối!" Thiệu Tình đưa tay vỗ về gương mặt Lận Chước "Ngài nói xem, nếu tính tình thần nữ không đi ngược so với những gì ngài nghĩ, liệu ngài có thích thần nữ không?"

Lận Chước á khẩu không nói nên lời.

Đúng thật, hắn thích một Thiệu Tình thông minh, dũng cảm, kiên định, nếu nàng vì lợi ích mà cúi người thì hắn sẽ không thích nàng. Nàng là đóa hoa mai hắn yêu thích nhất, một hoa mai cao ngạo không thể bẻ gãy.

"Nàng nói ra như vậy, Cô thật sự rất xấu hổ!" Lận Chước khôi phục lại tự xưng ban đầu, hắn biết, chỉ còn một ngày nữa, rất khó để Thiệu Tình thay đổi quyết định.

"Ngày mai, Cô sẽ đưa nàng về!" Hắn nắm tay nàng đi, không lừa mình dối người nữa. Đông điện thờ phụ đã được quét dọn sạch sẽ, từng rương vật phẩm đã được niêm phong để đưa đến phủ Quốc Công, kết cục của chuyện này đã được định sẵn.

Thiệu Tình không muốn hắn đưa đi, đau dài không bằng đau ngắn,

nhưng nàng không thể nào cự tuyệt tâm ý cuối cùng của hắn.

"Tình tình, chìa khóa này cho nàng, Cô không chỉ cho nàng đoản đao Ô Thiết, những thứ khác trong tư khố đều cho nàng cả!"

Thiệu Tình đi theo Lận Chước mở tư khố, trước tiên Lận Chước đến thư phòng mình mở chiếc hộp tối màu, lấy ra một chùm chìa khóa lớn bé đủ loại hình dạng.

"Điện hạ…ngài đã cho thần nữ rất nhiều đồ rồi, ngài đừng…" Nếu Thiệu Tình không có tình cảm với Lận Chước, nàng sẽ nhận nhưng hôm nay nàng không muốn chiếm phần lợi này.

"Tình Tình, nàng không cần từ chối, ở Đông Cung của Cô có ba cái khố phòng, đây chỉ là một trong số đó, ở bên ngoài Cô còn hai mươi mấy cái nữa, nàng đừng bận tâm!"

Thiệu Tình sửng sốt một chút, sau đó dở khóc dở cười, chỉ mới nói vài câu, Lận Chước đều khai báo của cải với nàng.

"Vậy, thần nữ cung kính không bằng tuân mệnh!" Thiệu Tình lặng lẽ nhận chìa khóa. Hiện giờ nàng từ chối cũng không có nghĩa lý gì, chi bằng đợi đến khi nàng đưa mẫu thân rời khỏi kinh thành, sau đó nhờ người trả lại cho hắn.

"Điện hạ, xin ngài đồng ý với thần nữ một chuyện. Chuyện thần nữ xin ngài đoản đao Ô Thiết này, ngàn vạn lần đừng nói với phụ thân thần nữ!" Thiệu Tình quay đầu lại mỉm cười.

Lận Chước bị nụ cười của nàng mê hoặc, tuy rằng hắn không biết vì sao nàng nói những lời vừa rồi, nhưng hắn vẫn gật đầu: "Cô đương nhiên sẽ không nói!" Sự thật thì nếu Thiệu Tình không đề cập đến thì Lận Chước cũng sẽ không giải thích với người khác về chuyện của hai người họ. Với hắn mà nói đây là đoạn thời gian bí mật của hắn, hắn chỉ muốn giữ trong lòng, không muốn chia sẻ với ai khác.

Hắn chỉ hận không thể thu nàng nhỏ lại, giấu trong tay áo mang đi, không cho kẻ nào nhìn trộm, cũng không muốn chia sẻ cho bất kỳ kẻ nào.

"Thần nữ tạ ơn điện hạ!" Thiệu Tình vui vẻ ôm lấy hắn tươi cười. Lận Chước cảm thấy bản thân mình bị nàng tóm lấy, không có chút năng lực chống đỡ nào.

Chương 92

Giờ Dần ngày 15 tháng 6, bên trong Đông Cung bộn bề tấp nập, Lận Chước ôm tiểu nữ nhân trong lòng, hắn cảm thấy việc buông tay khó khăn hơn những gì hắn nghĩ. Đêm qua, nàng uống chén thuốc cuối cùng, Hàn Kỳ và Trương Cảnh thay phiên nhau bắt mạch, sau khi xác định thể trạng của Thiệu Tình không có gì đáng ngại, Lận Chước mới yên tâm. Tiếp đó hắn sai người lấy đủ loại dược liệu quý giá nhất trong kho đưa đến, trong đó có cây nhân sâm ngàn năm cao lớn đến eo Thiệu Tình, tất cả đều đưa đến phủ Quốc Công. Mấy ngày nay, từng xe từng xe đưa đồ vật đến phủ cho Thiệu Tình còn nhiều hơn gấp mấy lần so với đồ những năm gần đây đưa đến cho Ngôn Khinh Linh.

Động tác khoa trương của Lận Chước khiến mọi người như đang lạc vào trong mười dặm sương mù, hoàn toàn không biết được ý Lận Chước muốn thế nào. Hắn không thích thứ nữ của Ngôn gia, nhưng lại đánh tiếng, tỏ thái độ muốn Ngôn Thiệu Tình thủ tiết vì hắn, không được cưới gả, nếu hắn đã muốn chiếm hữu như vậy, vì sao lại thả nàng về nhà?

Kỳ thật thì quý tộc trong kinh cũng không khác người thường là bao, khi rảnh rỗi không có việc gì thì cũng thích nói chuyện phiếm, bàn tán đủ loại giả thuyết. Có người nói Nhị tiểu thư của Ngôn gia không thu nhận người, cho nên sau khi điều trị xong cho Thái tử thì thứ tỷ kia nhất định phải rời đi, câu chuyện này không hiếm lạ gì, đi đâu cũng nghe thấy, hơn phân nửa là do đối thủ của Ngôn Quốc Công tung ra.

Cũng có người nói, bởi vì thuộc hạ thân cận của Thái tử khuyên y

nên gần người hiền đức, tránh xa tiểu nhân, trong lòng Thái tử có chút áy náy cho nên mới bồi thường cho nữ tử Ngôn gia nhiều đến vậy.

Ở một diễn biến khác, thuyết thư kể một phiên bản khác là Thái tử cực kỳ thương yêu đại tiểu thư của Ngôn gia, hắn không đành lòng để nàng bước vào Đông Cung trở thành thiếp thất bị muội muội tra tấn cho nên để nàng trở về nhà, nuôi dưỡng như tình nhân của hắn.

Ngôn Khinh Linh thích phiên bản Thái tử thâm tình trọng nghĩa với vị hôn thê của mình, không đành lòng để vị hôn thê phải buồn tủi, cho nên cố gạt bỏ thú vui, tống cổ thiếp thất kia về phủ.

Ngôn Khinh Linh tự lừa mình dối người, gặp người nào nàng cũng tỏ vẻ như thái tử điện hạ rất thâm tình với nàng. Ở trước mặt, mọi người không tiện làm nàng mất mặt nhưng sau lưng lại bàn tán, cười nhạo nàng rất nhiều. Nhân sinh không được như mong muốn khiến cho thiếu nữ chưa từng gặp thất bại không thể nào chấp nhận được, tinh thần nàng xuống dốc, ngày ngày hoảng loạn, làm cho Liên Dung thấp thỏm lo âu, hận Ngôn Thiệu Tình thấu xương.

Mà mấy ngày nay thoại bản trong kinh thành có chút đổi mới, đặc sắc hơn phiên bản cũ, đó là người Thái tử yêu sâu sắc là thứ nữ của Ngôn Quốc Công, nhưng thứ nữ kia không muốn làm thiếp thất giống mẹ mình cho nên Thái tử điện hạ không cưỡng ép nàng, để nàng hồi phủ, song lại không đành lòng nhìn nàng có hôn phối với nam tử khác, câu chuyện đặc sắc này còn viết thêm cái kết sau đó, Thái tử đến phủ Quốc Công cầu thân thứ nữ.

Câu chuyện này lại được dân chúng ca tụng, còn nhóm quý tộc lại cảm thấy đây là câu chuyện huyễn hoặc làm gì có chuyện Thái tử đến để xin cưới thứ nữ. Nhưng đối với lê dân bá tánh mà nói thì câu chuyện này ngoài tình yêu ra còn có một loại hy vọng mơ hồ, làm cho bọn họ có niềm tin hơn về chuyện một bước lên mây thật sự có tồn tại.

Người viết cái kết cho câu chuyện hoang đường này rất nhanh bị quan phủ bắt giữ, nhưng sau khi thuyết thư bị bắt, câu chuyện này ngược lại càng lan truyền hơn, những chuyện giấu đầu lòi đuôi này không phải cứ tóm những người cầm đầu là có thể bịt miệng được.

Thuyết thư: người kể chuyện trong các tửu lâu, trà lâu.

Người tung ra câu chuyện này vốn dĩ là Lận Chước, thuyết thư bị bắt, thư sinh viết sách, bộ khoái đi bắt người, đều là người của hắn, vì làm cách này thì chuyện càng được lưu truyền rộng rãi.

Dân chúng rất thích câu chuyện này, trong tương lai, nếu hắn muốn biến câu chuyện này trở thành sự thật thì lực cản cũng bớt đi ít nhiều. Dù sao thì phụ hoàng hắn rất coi trọng danh tiếng, lại không quan tâm gì đến hắn cho nên đây là cách duy nhất Lận Chước nghĩ ra được toàn vẹn.

Lận Chước nhìn Thiệu Tình chằm chằm, hắn muốn nhìn nàng nhiều hơn như thể hắn chớp mắt nàng sẽ biết mất.

Cảm giác suy tính thiệt hơn thật sự rất khó chịu.

"Sinh, Lão, Bệnh, Tử, Ái biệt ly, Oán tắng hội, cầu bất đắc, ngũ ấm xí thịnh. Ái biệt ly, cầu bất đắc…" Nhân sinh có 8 cái khổ, hiện giờ Lận Chước cảm nhận được rất sâu sắc.

Trong phật giáo có 8 cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, yêu mà phải xa cách (Ái biệt ly), chán ghét lại ở bên nhau (oan tắng hội), cầu không được (cầu bất đắc), Ngũ ấm xí thịnh là năm yếu tố tạo nên con người sắc, thụ, tưởng, hành và thức, chẳng hạn, mơ ước (tưởng) quá thì cũng khổ, biết (thức) nhiều thì cũng khổ.

Ngón tay Lận Chước vẽ theo khuôn mặt Thiệu Tình, vết chai mỏng trong lòng bàn tay lướt qua mí mắt mang đến cảm giác ngứa ngáy, mí mắt Thiệu Tình run lên, nàng mở to mắt, trên trong có màng

nước.

Kỳ thật nàng đã sớm tỉnh giấc, hắn biết, nhưng không quấy nhiễu nàng.

Bên trong giọng nói hắn mang theo bi thương khiến nàng không thể thờ ơ, nàng mở mắt, rồi khẽ chớp, giọt nước mắt trong suốt như muốn lăn xuống, hắn đưa tay nhẹ nhàng lau đi.

"Cô nương ngốc, rơi nước mắt sẽ để lại dấu vết!" Hắn khẽ cười, hôn lên mí mắt nàng, rồi mút hết nước mắt đọng lại trên ấy, giọt này… rất đắng.

"Ngồi dậy trang điểm thôi!" Lận Chước buông Thiệu Tình ra, rồi đứng lên.

Mất đi cái ôm ấm áp, Thiệu Tình ngây người nhìn theo bóng dáng hắn, trong lòng dâng lên cảm giác gì đó không rõ.

Chương 93

Giờ Thìn, ngày 15 tháng 6 mặt trời đã lên cao, Lận Chước mặc thường phục huyền sắc cao quý của Thái tử, ánh mặt trời chiếu lên kim long sáng lấp lánh, ngọc quan được khảm bằng đá quý cũng được ánh mặt trời chiếu sáng lộng lẫy, nhưng trong mắt Thiệu Tình, những thứ đó không chói mắt bằng gương mặt của Lận Chước.

Nghi trượng của Thái tử ra khỏi thành, Lận Chước đỡ Thiệu Tình lên xa giá, hắn không kiêng dè nâng tay cho nàng, nàng cũng không muốn gạt tay hắn ra vào lúc này. Cả hai người suốt dọc đường đi không nói gì, không khí bên trong xa giá có hơi ngột ngạt.

Thiệu Tình lặng lẽ liếc nhìn Lận chước, Lận Chước cụp mắt xuống không có bất kỳ phản ứng gì. Cho đến thời khắc này, Thiệu Tình phát hiện đáy lòng mình có mang cảm giác không nỡ buông tay, nàng rời mắt nhìn xuống bàn tay hai người đang đan lấy nhau, ngón tay nàng động đậy muốn rút ra khỏi.

Trong lúc Thiệu Tình cho rằng mình có thể thuận lợi rút được tay ra thì Lận Chước thu tay lại, Thiệu Tình đang cẩn thận lập tức bị dọa hít sâu một hơi.

Đây là lần đầu tiên hai người đối mặt với nhau kể từ khi lên xe, nhìn thấy đôi mắt Thiệu Tình mở to vì kinh hãi, Lận Chước bật cười: "Để cho ta nắm một lúc, sau này không phải cứ muốn nắm là nắm được đâu!"

Lận Chước nâng bàn tay nàng lên áp lên mặt mình cọ cọ, mọi giác quan của Thiệu Tình đều tập trung lên gương mặt hắn, khi chạm

vào làn da chỉ thuộc về hắn, hơi thở hắn đột nhiên tăng lên, Thiệu Tình miễn cưỡng rút tay lại.

Trong lòng Thiệu Tình hy vọng khoảnh khắc này có thể kéo dài một chút, nhưng lúc nghĩ đến, thời gian lại trôi qua cực kì nhanh, muốn bắt lấy lại bắt không được.

Nghi trượng của Thái tử dừng trước cửa phủ Quốc Công.

Toàn gia trên dưới của phủ quốc công đều ra đón.

Lận Chước tự mình đỡ Thiệu Tình xuống xa giá. Liên Dung đứng bên cạnh Ngôn Dạ Đình, phía sau hai người là một đôi nam nữ, Ngôn Kinh Linh và thế tử của phủ Quốc Công, Ngôn Ngai Như.

Thê, thiếp khác biệt, mặc kệ Ngôn Dạ Đình sủng ái Tần Vô Song thế nào, thì nàng không thể ra khỏi Tích Xuân Viên. Cho dù Tần Vô Song có thế yên ổn sống ở hậu viện, cũng không thể nhận được sự coi trọng. Không có bất kỳ phu nhân cao môn nào coi trọng nàng, nữ nhi nàng cũng sẽ xấu hổ vì thân phận của nàng, so với Ngôn Dạ Đình, Lận Chước vẫn có lòng hơn, đáng tiếc, thế gian này so với chuyện tình yêu nam nữ thì vẫn còn nhiều chuyện quan trọng hơn.

Thiệu Tình có tính toán riêng, đợi đến khi nàng không còn ở bên cạnh hắn nữa, lúc hắn cô đơn sẽ lại nuôi dưỡng một đóa hoa khác, mặc dù điều này sẽ làm nàng tan nát cõi lòng nhưng là cách để giải thoát cho hai người.

"Điện hạ vạn an!" Cả nhà hành lễ với Lận Chước, Lận Chước làm bộ nâng đỡ lên, Thiệu Tình yên lặng đi theo sau Lận Chước, giống như một chiếc bóng tuyệt đẹp.

"Tạ ơn điện hạ…" Sau khi tạ ơn xong, cả nhà từ từ đứng lên, có Lận Chước ở đây, bọn họ chỉ được nhìn thẳng không dám nhìn trộm những cử chỉ thân mật của hắn và Thiệu Tình.

Lận Chước hàn huyên với Ngôn Dạ Đình và Ngôn Ngai Như vài câu, rồi cự tuyệt đến chính đường uống trà, tự mình đưa Ngôn Thiệu Tình về Tích Xuân Viên. Trong khoảnh khắc đó, Ngôn Khinh Linh như không thể trụ nổi, toàn thân run rẩy, cũng may có Ngôn Ngai Như nhanh tay đỡ nàng.

Ngôn Ngai Như lớn lên cùng Lận Chước, dáng vẻ của Ngôn Ngai Như vô cùng giống Ngôn Dạ Đình, dáng người cao gầy, hắn là bạn học của Thái tử, còn từng là thư đồng cho Thái tử.

Trong trí nhớ của Thiệu Tình, nàng và huynh trưởng này không mấy thân thiết. Từ khi sinh ra, Liên Dung đã tốn tâm tư để bày mưu cho hắn rất nhiều, nhờ mối quan hệ thân thiết với hoàng hậu, năm 3 tuổi Ngôn Ngai Như đã được vào cung. Sau khi học vỡ lòng liền làm thư đồng bên cạnh Thái tử, được nuôi dưỡng dưới tay Tiên hoàng, cũng vì tình cảm và thân phận này cho nên năm hắn 14 tuổi liền được đưa đến phía Tây để rèn luyện, lập quân công, hiện giờ mới hai mươi tuổi đã làm Phiêu Kỵ đại tướng quân trấn thủ một phương.

Ngôn Ngai Như không thân thiết với những người cùng huyết thống, ngược lại hắn với Lận Chước giống như huynh đệ ruột thịt. Giờ đây Lận Chước dây dưa với hai muội muội của hắn không biết hắn đang nghĩ gì?

Ngôn Ngai Như liếc mắt tới Thiệu Tình một cái rồi thôi, từ ánh mắt không bình thường này của huynh trưởng, Thiệu Tình nhìn thấy tia nghiền ngẫm của hắn.

Hôm nay, ngoại trừ Thiệu Tình, Lận Chước không muốn để ý đến ai cả, ngay cả Ngôn Ngai Như kia cũng xếp sau Thiệu Tình.

"Điện hạ…" Thiệu Tình cảm thấy Lận Chước tiến vào hậu viện dường như không hợp lễ nghi, nhưng lại không nói ra được lời cự tuyệt nào.

"Cô muốn xem một chút, nơi mà Tình Tình đã lớn lên!" Thái độ Lận

Chước mềm mỏng, Thiệu Tình cũng không nỡ cứng nhắc với hắn, ngay lập tức bị hắn đảo khách thành chủ kéo vào viện. Nghiêm túc mà nói thì Tích Xuân Viên là sân của Thiệu Tình, tuy rằng Tần Vô Song cũng ở đó nhưng thi thoảng Liên Dùng thường đến sỉ nhục nàng, để cho Tần Vô Song nhớ rõ, Thiệu Tình là chủ, còn nàng là nô.

Phòng ngủ Thiệu Tình là gian lớn nhất, lấy được rất nhiều ánh sáng, bên trái là giàn nho, phía dưới là chiếc xích đu, khi vào mùa những hạt ngọt tím đong đưa dưới giàn, Thiệu tình thích nhất những thời khắc nhàn rỗi đó.

Hiện giờ bên cạnh chiếc xích đu còn trồng thêm vài nhánh mai ưu nhã thư thái, chúng đều là giống quý hiếm lấy từ Đông Cung, nhánh cây trụi lủi đang chờ trời giá rét để nở rộ.

"Cô muốn gieo ở nơi này chút bóng dáng của Cô, đỡ phải nàng vô tâm vô phế quay đầu đã quên mất Cô!" Lận Chước không để bụng cười lên.

Chương 94

Hắn kéo tay Thiệu Tình, đảo khách thành chủ tiến vào phòng ngủ. Đúng theo lời Lận Chước nói, hắn muốn để lại dấu vết trong lòng Thiệu Tình, muốn trong cuộc sống của Thiệu Tình có chút bóng dáng của hắn.

Mới đầu Thiệu Tình đi vào phòng ngủ, nàng cảm thấy bên trong vô cùng quen thuộc, cũng có chút xa lạ, nơi này trong trí nhớ của nàng hình như có thêm bóng dáng của hắn.

Chẳng trách sau khi trở về Đông cung, nàng thấy nhiều đồ vật trong tẩm điện đã bị thay đổi, hóa ra những đồ vật đó đã đem đến phủ Quốc Công. Bộ mành ngà voi, bình phong hoa điểu, còn có bộ dụng cụ uống trà làm bằng sứ mà Lận Chước yêu thích, bên kia là lò vàng Tì Hưu và lò hương Thúy Vân Long Tường, ngay cả bộ rèm giường do chính tay Tôn gia thêu cũng mang đến.

"Nói chung là, Cô luôn ở bên cạnh nàng!" Lận Chước khẽ thở dài.

"Cảm ơn nàng!" Lận Chước bẩm bẩm đánh tan hết khiên chắn dựng lên xung quanh trái tim Thiệu Tình, nàng nhịn không được đưa tay lên muốn vùi đầu vào ngực Lận Chước, nhưng tay đưa ra rồi cắn răng thu lại. Nàng cúi đầu kìm nén xúc động.

"Chậc!" Lận Chước chép miệng bất mãn, hắn dùng sức ôm Thiệu Tình vào trong lòng: "Không phải đã đồng ý với Cô, trước khi Cô đón dâu, nàng vẫn còn là nữ nhân của Cô sao?" Sức lực hắn rất lớn, như thể muốn Thiệu Tình hòa vào xương cốt của hắn.

Đôi tay Thiệu Tình siết chặt đai lưng Lận Chước, mặt nàng chôn vào lòng ngực hắn tham lam hít hơi thật sâu, mùi hương sạch sẽ trên người Lận Chước ùn ùn kéo đến, nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với hắn.

Thiệu Tình không chú ý nhiều, đến khi nàng có phản ứng thì cả người bị Lận Chước đè trên giường, chăn mền gối nệm của nàng đều là hắn bố trí cho nàng, bọn họ ở chung lâu như vậy, sao có thể tách rời ra ngay lập tức được?

Lận Chước cướp lấy môi Thiệu Tình điên cuồng mút, qua một hồi môi lưỡi quấn quýt, Thiệu Tình cảm thấy đầu óc quay cuồng, trong đầu không có bất kỳ suy nghĩ nào, chỉ muốn tận hưởng khoảnh khắc ở bên cạnh nhau.

Đôi tay Lận Chước mân mê trên người nàng, rất nhanh quần áo trên người Thiệu Tình đã bị cởi ra không còn một mảnh, thân thể trắng ngần như ánh trăng đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Lận Chước buông môi Thiệu Tình ra, nàng liên tục thở dốc, sau đó bắt đầu chủ động cởi đồ trên người Lận Chước xuống.

Lận Chước hôn lên gò má Thiệu Tình, rồi đến chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hắn tham lam liếm mút, muốn lưu lại ký hiệu của riêng hắn. Thiệu Tình không cự tuyệt, ngược lại còn nhẹ nghiêng đầu, chiếc cổ hoàn toàn lộ ra để hắn dễ bề xâm chiếm.

Môi lưỡi Lận Chước dừng lại trên huyết mạch nàng đang đập, hắn muốn cảm nhận sinh mệnh hiện hữu thuộc về nàng.

Thiệu Tình cởi bỏ quần áo trên người hắn, ngón tay mềm mại lướt nhẹ trên tấm lưng rộng khiến Lận Chước ngứa ngáy khó nhịn, phát ra tiếng thở nặng nhọc.

Dọc theo chiếc cổ tinh xảo của nàng hắn lần mò đến xương quai xanh, chiếc lưỡi ẩm ướt liếm lên khe rãnh mê người kia, âm thanh nước miếng vang lên, tiếp đó trên bề mặt da thịt hiện lên từng đóa

hồng tinh tế.

"Ưm…" Thiệu Tình phát ra tiếng rên vỡ vụn, đôi tay từ lưng đi xuống đến thắt lưng kiên cố của hắn, xốc vạt áo phía dưới lên, ngón tay khẽ kéo sợi dây co giãn của tiết khố.

"Yêu tinh!" Lận Chước dừng động tác hôn lại, khẽ mắng.

"Yêu tinh chỉ quyến rũ một mình điện hạ, không thích sao?" Tay Thiệu Tình vẫn tiếp tục phá rối ở tiết khố hắn, ngón tay lượn vòng mô tả theo hình dạng nam tính đặc trưng của hắn, làm cho Lận Chước hít thở không thông.

Nghiệt căn ở phía dưới sắp đội đầu phá tan tiết khố rồi.

Trên trán Lận Chước nổi lên gân xanh, Thiệu Tình nhìn thấy dáng vẻ chịu đựng của hắn, trên mặt nàng xuất hiện nụ cười gian xảo. Nàng kéo dây quần hắn xuống, dương v*t bên trong hưng phấn nhảy ra, đánh mạnh vào tay Thiệu Tình.

Thiệu Tình to gan cầm lấy vật kia, mạch máu dưới da phấn khích đập nhanh hơn.

"Nghịch ngợm!" Lận chước bất đắc dĩ, hắn sủng nịch dùng trán cụng vào đầu nàng. Gan Thiệu Tình thật sự phát phì rồi, bàn tay nàng siết lại khiến cho Lận Chước cảm nhận được chút áp lực.

"Ngoan, bỏ tay ra, để ta yêu thương nàng!" Ngữ khí Lận Chước mang theo chút bất đắc dĩ, Thiệu Tình tỏ ra rất thích thú, nàng bắt đầu nổi hứng vân vê túi tinh binh đầy nếp nhăn của hắn.

Thiệu Tình nghiêm túc thưởng thức, nàng cảm thấy túi tinh hoàn bên dưới côn th*t là một thứ kì cục, cảm giác chạm vào cũng rất lạ, nó nóng hổi, bề mặt dúm dó, lại còn rất nặng.

Thấy Thiệu Tình không có ý định dừng lại, Lận Chước liền kéo tiết

khố của nàng, ngón tay không khách khí tiến đến âm hộ ươn ướt kia tìm kiếm.

Hắn tách hai cánh hoa đang khép kín ra, hai ngón tay hắn cắm vào, thọc vào rút ra nhanh như bay, bên cạnh đó hắn dùng ngón cái xoa xoa lên hạt châu mẫn cảm bên ngoài.

Rất nhanh, vẻ mặt trêu đùa trên mặt Thiệu Tình biến mất, hai mắt đê mê, môi anh đào khẽ mở, phát ra tiếng ngân nga.

"Ha…Ưm.. Điện hạ…"

Lận Chước tăng tốc, cả người Thiệu Tình bị chấn động vì động tác của hắn, hoa dịch thấm ướt tay hắn.

"Gọi Lận ca ca!" Hắn cắn răng nói.

"A…a….Lận ca ca… tha cho ta, ta không dám…ưm…" Nàng đã buông tay, đôi tay siết chặt cánh tay cường tráng của Lận Chước. Vì động tác của hắn, Thiệu Tình nghiêng đầu qua, thân thể mềm như bông xin tha, dục hoả trong cơ thể đang bùng cháy, cần được dập tắt, mà người có thể dập tắt ngọn lửa này chỉ có hắn.

"Ca ca, ca ca tốt, cắm côn th*t vào đi được không? Đừng giày vò ta…a…" Nàng bị thọc vào rút ra liên tục đến cao trào, nhưng lại thiếu chút tư vị nào đó, nàng muốn bị dục vọng lấp đầy, nhét căng hoa huy*t nàng.

Lận Chước vốn đã chịu đựng đến cực hạn, nghe âm thanh mềm mại như thế cầu xin, nơi nào còn có thể nhẫn nhịn được nữa?

Lận Chước rút ngón tay ướt nhẹp bởi dâm dịch, hắn thẳng lưng đâm tới, đưa dương v*t đến nơi sâu nhất, đâm cho hai chân của Thiệu Tình tê mỏi, hoa dịch lại tuôn ra lần nữa, Lận Chước bóp hông nàng, điên cuồng quấy phá.

“Ư…a….” Thiệu Tình rên rỉ, từng cơn khoái cảm trong người ập đến, chất chồng lên nhau, đẩy nàng lên đến đỉnh điểm. Hai chân nàng bất giác kẹp chặt hông Lận Chước, móng tay cào sau lưng đầy tính chiếm hữu. Thiệu Tình thẳng lưng, tận tình nghênh đón hắn, bên trong hoa huy*t mưa rền gió dữ, hai người điên cuồng lưu ai ấn ký trên người đối phương.

“Ưm…” Lúc cao trào đến, trước mắt Thiệu Tình là đốm hoa râm, nàng cắn lên vai Lận Chước, dấu răng thẳng tắp hằn rõ trên vai

Lận Chước không cảm thấy đau, ngược lại càng hưng phấn, hắn hận không thể để nàng cắn mạnh hơn, trở thành cái sẹo trên người hắn, để hắn vĩnh viễn mang bên người.

Bạch bạch, mật độ hắn đâm vào ngày càng dày đặc, tiếng vang ngày càng vang dội.

“Xít….a….” Sau hơn trăm cú thúc, Lận Chước thấp giọng rên rỉ, phóng hết mọi thứ vào tử cung nàng.

Rèm giường vì một trận mây mưa mà tung bay phất phới, trên dưới Ngôn gia đều thì thầm truyền tai nhau, Thái tử ở Tích Xuân Viên ba canh giờ, còn gọi người mang nước vào.

Lại nói ở bên này, Ngôn Dạ Đình bày cơm trưa ở chính đường, bên cạnh là thê tử và nhi nữ mặt mày đau khổ, cuối cùng hắn phất áo rời đi.

Thiệu Tình bị làm đến mức hôn mê bất tỉnh, nàng không hề hay biết trong nhà đang nổi lên sóng gió vì nàng.

Trước khi rời đi, Lận Chước có nói chuyện riêng với phu thê Ngôn Quốc Công, nội dung thế nào không ai biết được, chỉ biết là lúc sau vẻ mặt Liên Dung rất khó coi.

Chương 95

Lúc Thiệu Tình tỉnh dậy, bên trong phòng khách đã bày một bàn đồ ăn, Xuân Nhi bận rộn đi theo Tử An và Tử Câm. Ngoại trừ ban thưởng cho Thiệu Tình không ít đồ tốt, Lận Chước còn điều hai cung nữ đắc lực đến cho nàng, cùng với đầu bếp nàng yêu thích ở Đông Cung đến. Có Lận Chước đảm bảo, những người này có thể ra ra vào vào Tích Xuân Viên nhưng bọn họ không được đến gần nơi ở của Tần Vô Song. Mấy năm nay Ngôn Dạ Đình canh phòng nghiêm ngặt, trừ Thiệu Tình ra chỉ có thân tín của hắn mới có thể đến gần Tần Vô Song.

Tử An và Tử Câm đương nhiên nghe rất nhiều chuyện xấu của nội trạch, không có chủ nhân căn dặn, nàng không dám làm loạn, hơn nữa, thiếp thất vốn không được xem là chủ nhân, bảo các nàng hầu hạ thiếp thất cảm giác giống như đang hạ nhục các nàng.

Tần Vô Song đã dùng xong bữa trưa, Thiệu Tình vẫn bảo Xuân Nhi đưa vài mâm đến cho Tần Vô Song.

Thiệu Tình vội vàng ăn xong rồi lập tức đến gặp Tần Vô Song.

Phía trước phòng ngủ của Tần Vô Song trước giờ luôn bị canh phòng nghiêm ngặt, cho dù không thấy ai thì trên cây cũng có ám vệ đắc lực của Ngôn Dạ Đình canh giữ. Nếu không phải vì Tần Vô Song lấy cái chết ra bức hắn thì những ám vệ này vốn nên ở trên nóc nhà, những chuyện riêng tư gì hai mẹ con họ nói với nhau đều bị nghe lén.

Khi cánh cửa mở ra, Tần Vô Song đã đứng ở cửa, có lẽ đã đợi ở đó

rất lâu rồi: "Tình Tình, nữ nhi của ta…" Nàng dang hai tay, ôm chặt nữ nhi vào trong ngực, dù thế nào cũng không muốn buông ra.

Vất vả lắm mới tìm thấy bảo vật đã bị mất, sao có thể dễ dàng buông tay?

"Mẹ!" Âm thanh nghẹn ngào của Thiệu Tình vang lên, nàng gắt gao ôm lấy mẫu thân mình, từ nhỏ hai mẹ con sống nương tựa nhau, 16 năm sớm chiều bên nhau, rõ ràng chỉ mới rời xa ba tháng vậy mà lại nhớ nhung đến vậy.

"Con đã về rồi đây!" Hai mẹ con không thể kiềm được nước mắt

"Tình Tình, để mẹ nhìn xem, con có bị người ta ức hiếp không?" Ôm một hồi, Tần Vô Song đưa tay xoa mặt nữ nhi, tay còn lại kéo tay nữ nhi, trên gương mặt lo lắng kia hồng hào xinh đẹp, ánh mắt nàng nhìn tới nhìn lui, yên tâm hơn rất nhiều. Cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại dấu vết đỏ đỏ trên cần cổ nữ nhi mình, nàng muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng không nói gì cả, chỉ nhéo nhéo khuôn mặt Thiệu Tình.

"Xem ra điện hạ đối xử với con rất tốt, thịt thà cũng đầy đặn!" Tần Vô Song đưa tay nhéo nhéo eo nữ nhi mình.

"Mẹ…" Thiệu Tình xấu hổ một chút.

Bởi vì Thiệu Tình trở về nên tâm tình Tần Vô Song tốt lên rất nhiều, hai mắt sáng rỡ nhưng làm sao Thiệu Tình không nhận ra được, mẹ mình đã lợi dụng son phấn đến che đi dáng vẻ tiều tuỵ? Nàng rõ ràng nhìn thấy những nếp nhăn ở đuôi mắt mà trước đó chưa từng thấy, khoé miệng khô nứt, còn có đôi mắt trước giờ không chứa nổi hạt cát giờ đây hằn lên tơ máu.

"Mẹ, mẹ gầy đi nhiều quá, không phải chỉ mỗi mẹ thương con, con cũng rất thương mẹ!" Hai người huyết mạch tương thông, loại cảm giác quan tâm lẫn nhau không gì có thể phá vỡ được.

Vẻ mặt Tần Vô Song hiền dịu, nàng nhớ đến lời Ngôn Dạ Đình nói với nàng trước đó, trái tim nàng đau đớn, hắn nói, Thái tử cố ý cầu hôn nhưng đều bị Thiệu Tình cự tuyệt. Nàng nhớ đến suy nghĩ của nữ nhi mình trước khi tiến vào Đông Cung, nàng cảm thấy mình là gánh nặng của con, không có cách nào đối diện với đứa trẻ này.

"Tình Tình, ta nghe người kia nói, Thái tử đối xử với con rất tốt, hắn muốn con trở thành chính phi tại sao con lại từ chối, con cự tuyệt là vì mẹ sao?" Càng nghĩ, Tần Vô Song càng cảm thấy có lỗi. Lận Chước cũng đã ngầm lên tiếng với Ngôn Dạ Đình hy vọng có thể cưới được Ngôn Thiệu Tình, nhưng Ngôn Thiệu Tình từ chối không nói, ngay cả Ngôn Dạ Đình cũng không tán thành hôn sự này.

Hắn không muốn gả thứ nữ cho Thái tử cao quý, như vậy chẳng thể nào phân biệt đâu là đích, đâu là thứ cả, nếu hắn đồng ý, chẳng phải vô duyên vô cớ hứng chịu thêm rất nhiều áp lực sao?

Bonus lời tác giả:

Không có ít người hỏi, vì sao Lận Chước không gặp nhạc mẫu.

Kỳ thật Lận Chước rất muốn, nhưng lễ nghi không hợp, thiếp thất không có tư cách xuất hiện trong những trường hợp thế này, cho dù công khai hay lén lút đều cũng không được

Hơn nữa, Ngôn Dạ Đình không để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy được Tần Vô Song, bắt nhốt nữ nhân của mình cũng không phải là chuyện quang minh chính đại gì. Tình Tình cũng không muốn Lận Chước biết chuyện này, nàng sợ Lận Chước muốn giúp đỡ thì nàng không thể cao bay xa chạy được.

Cuối cùng, ngay cả khi Lận Chước thật sự cưới Thiệu Tình, thì nhạc mẫu trên danh nghĩa của hắn là Liên Dung, không phải Tần Vô Song, cho nên để nữ nhân mình yêu thương làm thiếp thất thật sự rất quá đáng!

Chương 96

Thiệu Tình nghe vậy không đáp lại, nàng đỡ Tần Vô Song ngồi xuống, sau khi ngồi ổn định, nàng tựa đầu lên vai mẫu thân, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Mẹ, đương nhiên con làm vậy là vì người nhưng cũng là vì bản thân con, con không cần tình ái, con chỉ cần mẹ!" Tình cảm nam nữ có thể dứt nhưng tình thân mẫu tử không thể rời.

"Tuy hiện giờ điện hạ yêu thương con, nhưng mười năm nữa, hai mươi năm nữa thì sao?" Thiệu Tình tự sờ mặt mình "Nam tử giống như điện hạ, người ái mộ hắn đếm không xuể!" Nàng không dám tin mình có thể tồn lại lâu trong lòng hắn.

"Nếu con không thích điện hạ thì có lẽ con có thể bên cạnh hắn cả đời, thậm chí sẽ gật đầu với vị trí trắc phi!" Nhưng bởi vì nàng thật tâm thích hắn cho nên thà rằng nàng giữ lại ký ức vui vẻ chứ không muốn đón nhận thất bại sau này.

Tần Vô Song sửng sốt, nàng cảm thấy lời Ngôn Dạ Đình có phần đúng: "Hài tử ngốc, con quá giống ta, quá cứng đầu!"

Khi còn nhỏ Tần Vô Song rất thích câu thơ của Trác Văn Quân viết: "Mong gặp người chung thuỷ, bạc đầu không cách xa!" Cũng vì tấm gương của phụ mẫu đã giáo dục nàng, lúc mẫu thân nàng mất, phụ thân nàng chỉ ở vậy nuôi nàng lớn khôn. Nàng và phụ thân nàng đều bị Ngôn Dạ Đình gạt, ông dốc lòng truyền thụ võ công cả đời và nữ nhi cho hắn để yên lòng đi gặp thê tử, nào ngờ gửi gắm sai người!

Tần Vô Song hy vọng người sau khi chết sẽ không có linh hồn, để phụ thân nàng không trở thành hồn phách bất an vì nàng.

Tần Vô Song rất ít khi nhớ về quá khứ, nhưng thời khắc này cố gắng mở miệng vì nữ nhi: "Con đừng nhìn mối quan hệ của mẹ và cha con hiện giờ mà chùn bước, trước kia chúng ta cũng từng có khoảng thời gian tươi đẹp!" Những thứ đẹp đẽ luôn mờ ảo, quả nhiên nó không có thật.

"Vậy, mẹ hối hận rồi sao?"

Tần Vô Song thật sự khó có thể nói ra tình cảm chân thật nhất của mình, từ lúc bắt đầu là phẫn nộ, sau đó tuyệt vọng.

Thật ra không phải nàng không nghĩ đến chuyện thoả hiệp, nhưng mỗi lần đều thất vọng chồng chất thất vọng, tình cảm thuở ban đầu tan biến chỉ còn lại uất hận vô hạn.

Tần Vô Song muốn cho nữ nhi mình một đáp án tốt đẹp, nhưng nàng không muốn nói dối: "Hối hận, cực kỳ hối hận, ta hận chính bản thân mình không nhận biết hắn sớm hơn, sớm biết có hôm nay, ngày đó ta không nên cứu hắn, mà nên dứt khoát một kiếm giết hắn ngay tại chỗ!" Trên mặt Tần Vô Song không có tiếc nuối, khi nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt nữ nhi, nàng mới xấu hổ cười cười.

"Nhưng cha con lúc đó chỉ là một tên tiểu tử không hơn không kém, vả lại người như hắn rất hiếm, con phải tin tưởng vào nhân cách!" Tần Vô Song vừa nói xong, liền cảm thấy không đúng, gương mặt cau lại.

Người làm mẹ luôn phải mạnh mẽ, cho dù nàng xem Ngôn Dạ Đình như cặn bã thì cũng không thể nói hết trước mặt nữ nhi mình được, nhưng con cái lớn lên đương nhiên sẽ hiểu, sẽ nhìn thấy được cha mẹ mình không thể ở bên nhau được.

"Quả thật…Điện hạ rất quang minh lỗi lạc!" Mặc kệ hắn ghét nàng

hay thích nàng, hắn đều không giấu giếm, chán ghét thì sẽ ghét cay ghét đắng, yêu thương thì sẽ cưng chiều hết mực, người như vậy thật sự khác một trời một vực với loại người không từ thủ đoạn lừa gạt cả nam nhân và nữ nhân như Ngôn Dạ Đình.

"Nhưng thân phận điện hạ quá cao quý, nữ nhi thật sự không với tới!" Giờ có nói gì cũng dư thừa, nàng đã cự tuyệt Lận Chước, đối với nàng lời đã nói ra thì không thể rút lại.

Ánh mắt Tần Vô Song loé lên, nàng bất đắc dĩ vuốt đầu Thiệu Tình: "Con nói lung tung gì vậy? Tình Tình của chúng ta tốt như vậy, sao có thể không xứng với ai? Nếu mà nói thì là hắn không xứng với Tình Tình của chúng ta!" Con cái trong mắt cha mẹ là bảo bối quý giá nhất thế gian, cho dù hắn là Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không xứng.

Thiệu Tình gượng cười, nàng ôm Tần Vô Song: "Cũng giống như mẹ, khắp thế gian này con cảm thấy không ai tốt bằng mẹ, ai cũng đều không xứng với người!" Nàng nhẹ tựa lên vai Tần Vô Song thì thầm "Mẹ cố chịu một chút, đợi đến thu săn…con nhất định sẽ đưa mẹ đi!" Thế gian rộng lớn nhất định sẽ có chốn dung thân cho mẹ con nàng.

Tần Vô Song lo lắng nhìn Thiệu Tình: "Mẹ thật có lỗi, xin lỗi Tình Tình!" Tuy rằng nàng đã cố gắng không tranh cãi với Ngôn Dạ Đình trước mặt nữ nhi nhưng vòng xích lạnh lẽo kia không thể che giấu được.

Năm Thiệu Tình 10 tuổi, nàng và Ngôn Dạ Đình ầm ĩ một trận, kết quả Ngôn Dạ Đình mặc kệ Thiệu Tình ở bên cạnh, hắn dùng vũ lực với nàng. Kể từ lúc đó, Thiệu Tình trở thành một đứa trẻ ngoan, thậm chí còn ngoan ngoãn hơn lúc trước, nhưng Tần Vô Song biết, nữ nhi mình đã thay đổi, những ngây thơ hồn nhiên của nàng bị hai người thổi bay cả.

"Là mẹ cho con sinh mệnh này, mẹ vì con mà phải nhịn nhục với

hắn…Nếu mà nói thì là con liên luỵ mẹ mới đúng, nếu không có con…" Trong đầu Thiệu Tình hiện lên nỗi bất lực lúc ấy, hai mẹ con cũng không đề cập đến chuyện đó nữa, nhưng trong lòng hai người kể từ ấy đã hằn vết đao thật sâu.

"Con còn nhớ mẹ từng kể với con rất nhiều chuyện, nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết, có lẽ sẽ có một ngày nào đó nữ nhi sẽ trở thành nữ hiệp không bận lòng chuyện quá khứ, mẹ cũng không phải lo lắng thế này!" Thiệu Tình an ủi Tần Vô Song, nhưng bản thân nàng biết, Lận Chước đã in thật sâu trong đáy lòng nàng, nếu muốn quên, e không dễ dàng đến vậy.

"Nhưng điện hạ…" Kỳ thật Tần Vô Song có chút oán trách Lận Chước, hắn để nữ nhi hồi phủ, mà không để cho nữ nhi có hôn phối, chẳng phải sẽ làm chậm trễ cả đời nữ nhi nàng sao.

"Mẹ, đó không phải là chủ ý của điện hạ, mà là của con!" Thiệu Tình cảm thấy không nên giải thích nhiều nhưng nàng không muốn Tần Vô Song hiểu lầm Lận Chước.

"Con mất trí rồi sao? Sao lại ngốc đến vậy?" Dù sao Tần Vô Song cũng nghĩ nữ nhi mình cần một nơi để tựa vào.

"Mẹ cũng biết thanh danh của nữ nhi mà, có gia môn nào muốn kết thân với nữ nhi. Hơn nữ, còn đại phu nhân ở đây, nếu nữ nhi không được điện hạ che chở, e là sẽ bị đại phu nhân bán đi, Triệu hầu kia còn chưa có chết đâu!" Tang thê của Triệu hầu vừa dứt, trong một lần hắn đi du xuân liền để ý Thiệu Tình. Thiệu Tình mới cập kê, Triệu hầu kia lại vọng tưởng nhất thụ lê hoa áp Hải Đường.

Nhất thụ lê hoa áp hải đường là một câu thơ trong bài "Nhất thụ lê hoa" của Tô Đông Pha đại ý nói là tân lang 80 tân nương 18.

Liên Dung đã từng tính kế Thiệu Tình, nếu không phải Thiệu Tình lanh trí, quyền cước lợi hại, thì không biết chừng đã bị Triệu hầu kia

vấy bẩn rồi.

Tần Vô Song nhớ đến chuyện này ruột gan đau thắt lại, ánh mắt nàng lạnh lùng: "Nàng ta không dám đâu, có mẹ ở đây, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con, không cần biết sẽ đả thương ai, ai mẹ cũng không từ!" Nàng đã bỏ lỡ 1 lần, khiến bọn họ hại nữ nhi nàng, lần này nàng sẽ không để Liên Dung thực hiện được ý đồ.

Thiệu Tình không để ý đến biểu hiện khác lạ của Tần Vô Song, nàng chỉ dựa vào lòng mẫu thân làm nũng, xa nhau ba tháng, hai mẹ con chưa nói xong đã mệt mỏi ôm nhau lên giường ngủ.

"Tình Tình, là mẹ có lỗi với con!" Sau khi Thiệu Tình ngủ rồi, khoé mắt Tần Vô Song rơi xuống giọt nước mắt, trong lòng nàng đau đớn không thôi.

Không biết khi Thiệu Tình biết được bí mật cất giấu trong lòng nàng, thì Thiệu Tình nghĩ thế nào?

Chương 97

Sau khi trở về phủ Quốc Công, cuộc sống Thiệu Tình từ từ thích nghi lại, ngoài mặt trông nàng rất bình thường, nhưng chỉ có nàng biết, Lận Chước kia đã trộm đi không ít đồ của nàng, đêm khuya tĩnh lặng ngực nàng trở nên trống rỗng hụt hẫng.

Thiệu Tình về phủ 5 ngày, tinh thần hồi phục một chút liền đi luyện võ, sau đó đến phòng Tần Vô Song để nói chuyện hoặc chơi cờ giết thời gian, đến giờ Ngọ thì ăn cơm cùng Tần Vô Song. Nếu Ngôn Dạ Đình đến thì nàng về phòng của mình, hoặc là tự luyện tập, hoặc là đọc sách. Nàng ở lì trong phủ suốt 5 ngày không gặp ai, hôm nay mới đi ra cửa.

Trong kinh mọi người đều chú ý hướng đi của nàng, trong 5 ngày nàng về phủ đã nhận vô số thiệp mời chất cao như núi, đại khái bằng số thiệp những năm nàng trở về phủ Quốc Công, gì mà ngắm hoa, hội thơ, đánh cầu, du ngoạn ngoại thành, yến hội sinh thần….tiệc lớn tiệc nhỏ nào nàng cũng không muốn đi. Thiệu Tình đến phủ Mục đại tướng quân tìm Mục Nùng Nùng cưỡi ngựa. Mục phủ cũng là một phủ đệ lớn ở kinh thành, bên trong phủ có trại nuôi ngựa, Thiệu Tình đến đây cưỡi ngựa nhưng thật ra mang theo tâm tình khác.

Hôm nay Tân An cũng ở đây, lúc trước Thiệu Tình chưa trải sự đời, Tân An còn e dè nhưng sau khi nàng vào Đông Cung thì chẳng còn là tiểu cô nương thuần khiết như lúc trước rồi.

Tân An không kiêng kỵ, nàng đem theo mấy mỹ nam để hầu hạ thì không nói, nàng còn hào phóng chia sẻ cho tỷ muội. Mục Nùng

Nùng không biết làm cho ai nhìn, nàng cũng mang theo một tiểu bạch kiểm ngồi chung con ngựa, cầm tay chỉ cho tiểu bạch kiểm kia cưỡi ngựa.

Nhìn đám tỷ muội mình hưởng thụ bừa bãi thế này, Thiệu Tình cảm thấy thật đau mắt. Cuối cùng nàng chịu không nổi, nhét bầu ngực của Tân An vào trong áo, tiếp đó nàng nhảy lên một con ngựa, thúc chạy như bay giống như trốn chạy, câu mắng: "Chết tiệt!" Của Tân An tan trong không khí.

Thiệu Tình tận hưởng cảm giác vui sướng khi cưỡi ngựa, nhưng cảm giác hôm nay không còn rung động như xưa. Trước kia từng cưỡi Hoàng Kim Thành của Lận Chước, cho nên dù là giống ngựa tốt thế nào cũng vẫn thấy thiếu thiếu. Thiệu Tình cưỡi ngựa chạy trốn không xong lại còn sinh ra tương tư, nàng cảm thấy trong lòng trống rỗng. Nàng có cảm giác dường như Lận Chước đang ở bên cạnh mình, chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy hắn có thể nghe giọng nói của hắn nhưng khi nàng quay đầu lại, làm gì có hình bóng của hắn?

Thiệu Tình không thoải mái, nàng chạy khoảng 10 vòng rồi ghìm cương ngựa, giao con ngựa cho mã phu, về đình nghỉ chân. Lúc này, Tân An đã đi cưỡi ngựa cùng với hai tên tiểu mỹ nam thân thể cường tráng, còn bên kia Mục Nùng Nùng đã dạy được tên tiểu bạch kiểm kia tự cưỡi ngựa một mình, hai người một trắng một đen thả chậm vó ngựa, thỉnh thoảng con ngựa của Mục Nùng Nùng dừng lại, chờ tiểu bạch kiểm kia đi cùng.

Thiệu Tình cảm thấy Mục Nùng Nùng hôm nay rất lạ, tiếp đó nàng nhìn về phía hành lang, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt đầy bi thương của Thám Hoa Lang, hắn bị cánh cửa chặn lại, cửa của Mục gia có thủ vệ canh giữ, không cho hắn tiến vào nửa bước.

Đột nhiên nàng đối mắt với Thám Hoa Lang, Thiệu Tình thở dài rồi đi qua.

“Lam Hà, sao ngươi phải khổ vậy chứ? Ngươi biết tính của Nùng Nùng, bát nước đổ đi không thể hốt lại, chi bằng buông bỏ đi, sẽ khiến hai người tốt hơn, Nùng Nùng cũng không vì ngươi mà làm vài chuyện trái tính nết!” Mục Nùng Nùng kỳ thật cũng không phải người cố chấp, ở phương diện tình cảm đơn thuần nàng rất kiên trì, cũng bởi vì Lam Hà này là bức tường nam, nàng đụng đầu chảy máu, đau quá nên ngoan ngoãn thu tay.

Hai mắt Lam Hà đỏ ửng, hắn đợi nhiều tháng ròng, cuối cùng cũng bước vào được Mục phủ, nhưng chỉ có thể đừng từ xa để chờ Mục Nùng Nùng liếc mắt một cái, hắn không được đến gần còn phải nhìn nàng thân mật với tiểu bạch kiểm xa lạ kia.

“Vẫn chưa nghe được Ngôn tiểu thư gọi tại hạ một tiếng tỷ phu!” Lam Hà được chọn là Thám Hoa Lang, đương nhiên diện mạo hắn sẽ vô cùng xuất chúng, Thiệu Tình chưa nhìn thấy nam nhân nào xinh đẹp như hắn, đúng là yêu nghiệt, nhưng mà ẻo lả quá, nàng không thích nhưng Nùng Nùng thích, cho nên mới chọn tiểu bạch kiểm kia, âu cũng vì yêu thích cái đẹp.

Chương 98

Lam Hà xuất thân bần hàn, lúc trước bị bắt tế, nói là "bị bắt" chứ thật ra cả nhà Lam Hà đều nguyện ý. Cha mẹ huynh đệ của Lam gia đều dựa vào tài sản và cửa hàng hồi môn của Mục Nùng Nùng. Lúc đó Thiệu Tình cảm thấy bất bình cho Nùng Nùng, tất cả mọi chuyện đều bất bình, song nàng lại cảm thấy Lam Hà có phúc không biết hưởng.

Một nữ tử gả qua, sính lễ, của hồi môn đều tự bỏ ra, lại nuôi cả thân thích họ hàng nhà trai, vậy mà bọn họ còn nói bị nàng áp bức, đúng là kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết!

Chẳng lẽ Mục Nùng Nùng ỷ mạnh hiếp yếu với Lam Hà không được sao? Vậy cũng được, Thiệu Tình nghĩ, nếu Mục Nùng Nùng có ý, thì nàng mạnh mẽ hơn một Thám Hoa Lang yếu đuối cũng được.

Thiệu Tình phát hiện tinh thần mình trôi đi xa, nàng vội tập trung vào câu nói của Lam Hà, nàng cười: "Lúc trước không quý trọng, giờ hối tiếc thì có ích gì?" Lam Hà thích Ngôn Khinh Linh cho nên bắt bẻ Mục Nùng Nùng đủ điều. Khi đó Mục Nùng Nùng theo đuổi hắn cho nên cố thay đổi mọi thứ, bước chân vào cuộc hôn nhân này, Lam Hà kiêu ngạo tự cảm thấy bản thân mình hy sinh vì gia tộc, kết hôn cùng nữ tử thô thiển.

Cũng vì Lam Hà, Mục Nùng Nùng nổi hứng diễn như những danh môn quý nữ, vẽ hổ không ra lại ra chó, rước lấy chế giễu nhưng Lam Hà không chút xót xa, còn nhục nhã nàng thêm.

Thời điểm Lam Hà còn là đồng sinh, vì hắn học cao hiểu rộng nên

thường được mời đến nhiều hội thơ, hắn viết chữ đẹp lại có vẻ bề ngoài nên được nhiều tiểu thư thế gia tôn sùng. Ở hội thơ, hắn gặp Ngôn Khinh Linh, đương nhiên hắn biết mình không xứng với nàng ta nhưng đáy lòng lại âm thầm thề, đợi hắn thi đậu nhất định sẽ cưới nữ tử ôn nhu thục nữ của thế gia.

Ai ngờ, trời cao không thấu lòng người, cho hắn cưới một nữ tử dòng dõi cực cao nhưng xét về bề ngoài hay phẩm hạnh đều không phải kiểu nữ tử hắn mơ ước. Thật ra mà nói, Mục Nùng nùng không xấu, bên ngoài nàng rất xinh nhưng vì làn da ngăm đen, giống như nông dân phơi dưới trời nắng, thân thể còn dày đặc những đường cong cơ bắp, chỉ là ăn nằm với nhau lâu rồi cũng sẽ thích, chẳng có nam nhân nào không mơ ước ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong tay cả.

Ở bên ngoài Ngôn Khinh Linh biểu hiện rất tốt, còn trong xương cốt thì nàng giống hệt mẹ mình, nói nàng tội ác tày trời cũng không quá, tâm địa thì gian xảo. Nàng biết Lam Hà ngưỡng mộ nàng, cũng biết phu thê Lam Hà và Mục Nùng Nùng không thuận.

Ngôn Khinh Linh này rất thích áp bức Thiệu Tình, nàng ta biết Mục Nùng Nùng có giao tình tốt với Thiệu Tình cho nên cố ý gây khó dễ.

Ngôn Khinh Linh tìm đâu ra một người bà con xa, người kia giống Ngôn Khinh Linh 6 7 phần, tính cách cũng giống 7 8 phần, làm cho Lam Hà si mê, có ý muốn nạp thiếp.

Mục Nùng Nùng có thể chịu được Lam Hà hời hợt, kiệm lời với nàng, đó là bởi vì nàng tin tưởng mình có thể cảm hoá trái tim hắn, nhưng khi nàng phát hiện trái tim Lam Hà hướng về người khác, nàng liền chặt đứt tình cảm.

Mục Nùng Nùng học thơ rất ít nhưng học câu "Nếu phu quân vô tâm thì ta sẽ hưu" rất nhanh, nếu lòng Lam Hà không chung thuỷ, vậy thì hoà ly ai nấy đều vui. Thư hoà ly của Mục Nùng Nùng là do Thiệu Tình soạn, dù sao Nùng Nùng cũng không đọc nhiều sách.

Lam Hà cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc: "Chỉ cần chân thành, sắt đá cũng mòn!" Lúc Mục Nùng Nùng đưa thư hoà ly, hắn mơ hồ nhận ra tâm tư của mình nhưng trong thâm tâm hắn không tin được Mục Nùng Nùng sẽ nhẫn tâm rời đi, mặt khác hắn không vứt bỏ được tự trọng cho nên không giữ lại.

Thiệu Tình hừ lạnh: "Nói cho cùng thì là ngươi cho rằng Nùng Nùng chắc chắn có tình với ngươi, ngươi phung phí tình cảm của nàng, nhưng giờ đây tình cảm của nàng đối với ngươi đã không còn, ngươi có hối hận cũng muộn rồi!"

"Nếu không được, tại hạ sẽ làm nàng thích tại hạ một lần nữa!" Sau khi nhìn nhận rõ tâm tư của mình, hắn đã hạ quyết tâm, sẽ kéo nàng trở về. Hắn cũng là người có quyết tâm cao, nếu không vì vậy thì người xuất thân hèn kém như hắn sao lại có thể vượt qua kỳ thi Đình với tuổi còn rất trẻ?

Lam Hà rất tin tưởng vào bản thân mình, Thiệu Tình không để hắn vào mắt, nàng thở dài: "Vậy ngươi cứ thử đi!" Nói xong nàng quay trở lại đình, trong đình hương trà đã lượn lờ.

"Ngụy Tử pha trà vẫn ngon nhất!" Tuy nhìn Tân An phóng đãng nhưng lại là người thấu hiểu, tiểu bạch kiểm vào phủ nàng, nàng đều nuôi dưỡng tốt, nếu một ngày nào đó bọn họ muốn rời đi, nàng còn có thể cho bọn họ chút tiền để sống an nhàn. Trông nàng đa tình như vậy song lại rất chung tình, người có thể khắc sâu vào trong lòng nàng chỉ có Ngụy Tử. Vẻ ngoài Nguỵ Tử nghiêm túc, tuy hắn không quá xuất sắc nhưng lại là người an phận, mang đến cảm giác thoải mái, đây chính là khí chất riêng của hắn, được sủng không kiêu. Từ sau khi có Ngụy Tử, Tân An chưa từng sủng hạnh bất kì nam nhân nào, trước sau chỉ có mình Ngụy Tử, thậm chí còn muốn sinh hài tử cho hắn.

Thiệu Tình nâng ly trà, lâm vào trầm tư.

Nàng khuyên Lam Hà nhưng cũng khuyên chính mình, không phải nàng cũng đang lãng phí tình cảm của Lận Chước sao? Nàng nghĩ nàng điên mất rồi, nghĩ đến bước tiếp theo của kế hoạch, nàng cảm thấy bản thân mình chính là tên lừa đảo tình cảm yếu kém nhất.

Chương 99

Thiệu Tình ở Mục gia cả buổi chiều, phu thê Mục đại tướng quân vô cùng yêu thương Tân An và Thiệu Tình, tỷ muội thân tình của nữ nhi cường đại của bọn họ không có nhiều, Mục phu nhân đứng ra làm chủ giữ Tân An và Thiệu Tình ở lại dùng cơm.

Sau khi ăn cơm chiều, Thiệu Tình về lại phủ Quốc Công.

Không biết lúc ấy Lận Chước nói gì với Liên Dung, mà đã năm ngày rồi, Thiệu Tình vẫn không thấy bóng dáng bà ta đâu, khác với những gì nàng dự đoán. Nàng vốn tưởng rằng sau khi Lận Chước đi thì Liên Dung sẽ cho người điều tra nàng nào ngờ bà ta thật sự rất yên phận, đây là chuyện cực kỳ hiếm có.

Nói như vậy, không phải thứ nữ tránh được chuyện sớm thưa tối hầu, mà vì phủ Quốc Công sớm đã loạn rồi. Từ khi Liên Dung hạ độc thủ với Thiệu Tình, chuyện sớm thưa tối hầu đã bãi bỏ, đương nhiên, sau này Liên Dung cũng không ít lần ngầm giở trò để Tần Vô Song phải khom lưng cúi đầu.

Liên Dung vẫn luôn bất mãn chuyện này, miễn là có thể gây khó dễ cho Thiệu Tình, việc gì bà ta cũng không từ.

Xem ra với uy nghiêm của Lận Chước, Liên Dung chỉ có thể khuất phục, đại khái là bà ta bị Lận Chước bắt được thóp gì đó, bằng không chỉ bằng việc Lận Chước ở Tích Xuân Viên gọi nước vào, bà ta đã làm ầm ĩ một trận.

Dù không gặp Liên Dung, song nàng lại gặp Ngôn Khinh Linh vài lần,

mỗi lần gặp Ngôn Khinh Linh là nàng ta lại dùng ánh mắt bi thương sầu ai nhìn chăm chăm vào nàng, giống như là nàng đã gây ra tội ác tày trời gì không bằng.

Nếu không phải vì nàng còn một giao dịch chưa hoàn thành xong với Liên Dung thì Thiệu Tình thật sự muốn xé rách cái mặt nạ giả tạo kia của Ngôn Khinh Linh ra.

"Đại tỷ, cuối cùng tỷ cũng về rồi!" Mấy ngày nay Ngôn Khinh Linh muốn tìm Thiệu Tình để nói chuyện, nhưng đều bị Thiệu Tình tránh mặt, hôm nay nàng liền đợi ở cửa.

Ngôn Khinh Linh vẫn mặc bạch y như cũ, trước kia Thiệu Tình cảm thấy rất xúi quẩy, trong nhà không ai chết cả, vậy mà muội muội này quanh năm suốt tháng cứ mặc tang phục, trên mặt biểu tình ưu sầu, giống như có người thiếu tiền nàng ta. Nàng ta đang cố tỏ vẻ mình liễu yếu đào tơ, Tây Thi xinh đẹp nắm giữ trái tim nam nhân, nhìn cực kỳ chướng mắt.

Trên gương mặt Ngôn Khinh Linh đều là vẻ ưu sầu, đôi mắt long lanh ngấn nước. Thiệu Tình cố nhẫn nhịn lắm mới không bộc phát thái độ hung dữ của mình, mấy ngày nay nàng vẫn yên ổn sống, không nên làm quá làm gì.

"Ừ, cả ngày cưỡi ngựa bắn cung nên có hơi mệt, nếu Nhị muội không có việc gì thì ta về nghỉ ngơi trước đây!" Ngôn Thiệu Tình cố gắng đè ép âm thanh lãnh đạm của mình, trả lời cho phải phép.

"Tỷ tỷ xin dừng bước, muội có việc muốn nhờ!" Ngôn Khinh Linh hành lễ, Thiệu Tình vội tránh né, rồi cũng nhún người trả lại cái lễ, Ngôn Khinh Linh cũng nghiêng người sang một bên né tránh, hai người đều làm bộ làm tịch. Nếu là nữ nhi nhà khác, bọn họ sẽ không xa cách tỷ muội ruột thịt của mình như các nàng, có lẽ là huyết mạch tương liên nhưng lại không có duyên phận.

"Muội nói thử xem, nếu giúp được ta sẽ không từ chối!" Phần lớn là

giúp không được.

"Hôm nay trong cung đưa thiệp tới, mồng 1 tháng 7 là yến tiệc sinh thân của Thái tử điện hạ, muội tự mình xử lý mọi chuyện, muội thỉnh tỷ tỷ giúp đỡ, tham gia yến hội cùng muội để bác bỏ tin đồn, để chứng thực mọi chuyện không như tin đồn rằng tỷ muội chúng ta bất hoà vì thái tử, đây cũng là ý của mẫu thân!"

Thiệu Tình nghe xong, nụ cười giả tạo trên gương mặt cũng không cố được nữa, nếu như lúc trước bị Ngôn Khinh Linh ẩn ý uy hiếp thế này thì nàng sẽ kiêng kị, nhưng giờ có liên luỵ đến Lận Chước nàng không còn sợ nữa, nàng rất có tự tin, mà tự tin này là Lận Chước cho nàng.

"Để chứng minh lời đồn bên ngoài?" Ngôn Thiệu Tình cười lạnh: "Ta không rảnh đi nghe những lời nhàn thoại đó, ta khuyên muội cũng đừng nghe, đừng nhìn, bản thân muội là người trong cuộc, thật hư thế nào, chẳng phải muội là người rõ nhất sao?" Sắp bị từ hôn rồi, còn muốn dựa vào nàng để duy trì sự giả tạo đó sao? Muốn nàng đến yến hội chung, để làm gì? Muốn giẫm lên nàng, dùng mẫu thân để uy hiếp nàng, bắt nàng diễn kịch chung sao? Bộ nàng ta tưởng cả thiên hạ này đều là đồ ngốc? Nàng ta nghĩ Lận Chước chịu để yên cho nàng ta?

Thiệu Tình cảm thấy Ngôn Khinh Linh đọc sách nhiều quá nên điên rồi, nàng ta cho rằng chỉ cần có ca từ thơ phú, cầm kỳ thi hoạ thì sẽ trở thành người thông minh, người người nâng niu, nhà nhà yêu thích?

Ngôn Khinh Linh muốn tất cả mọi người đều phải thích nàng, nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy?

"Tỷ tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy?"

"Được rồi, ngươi thu cái bộ dạng thảm hại của mình lại đi, ngươi biết rõ là ta không nuốt nổi bộ dạng này của ngươi mà, đương nhiên,

Thái tử cũng vậy. Ở đây nói nhảm với ta thì chi bằng ngươi nên nghĩ cách làm thế nào để mặt mũi không bị thê thảm khi Thái tử điện hạ giải trừ hôn ước đi!”

“Dù sao thì Thái tử điện hạ không chịu được khi bị người khác gạt đâu!” Thiệu Tình nói không sai, Lận Chước sẽ không trách Ngôn Khinh Linh không hy sinh vì hắn nhưng hắn không thể để Ngôn Khinh Linh lừa dối, điều đó là tối kỵ với hắn.

Trong lòng Thiệu Tình có chút an ủi, nếu tương lai Lận Chước thật sự có cưới thê thì khả năng hắn sẽ không cưới Ngôn Khinh Linh, có thể chọn nữ tử của Trương gia, hơn nữa Trưởng tử của Ngôn gia sẽ có chức vị cao hơn.

Nhắc tới cô nương của Trương gia, tâm tình của Thiệu Tình chùng xuống, nàng hơi nhớ Lận Chước, không biết tiểu tình nhân của nàng khi nào sẽ đến tìm nàng đây?

Chương 100

Người Lận Chước phái đi theo Thiệu Tình không chỉ có đầu bếp và tỳ nữ mà còn an bài hai nữ ám vệ hàng đầu ở bên cạnh nàng.

Cũng không phải xung quanh Thiệu Tình có nguy hiểm trùng trùng gì mà vì lúc trước Lận Chước có thử nàng, hắn phát hiện công phu của nàng nếu phái ám vệ hạng trung đi thì không đủ năng lực, sẽ bị nàng phát hiện ngay. Thiệu Tình mà biết nhất cử nhất động của nàng đều bị Lận Chước nắm trong lòng bàn tay, thì nàng nhất định sẽ bùng lửa giận.

Đường đường là đương kim Thái tử của Đại Tĩnh, trời không sợ đất không sợ vậy mà đi sợ cái nhăn mặt nhíu mày của một tiểu cô nương mười sáu tuổi. Trong tình yêu, người nào yêu nhiều người đó thua thiệt, Lận Chước vốn nghĩ mình sẽ chiếm thế thượng phong, nào ngờ đâu hắn thật sự bị tình yêu quật cho tơi tả.

Ngày đầu tiên Thiệu Tình rời đi, Lận Chước chờ đợi, hắn chờ Thiệu Tình chủ động liên lạc, nhưng hình như hắn nhìn thấy được lòng dạ sắt đá của nàng.

Ban đêm hắn trằn trọc không yên, còn nàng lại ngủ ngon giấc nồng.

Hắn chỉ có thể đáng thương ôm lấy y phục nàng sót lại, tự an ủi mình.

Hiện giờ chỉ mới trôi qua năm ngày, nàng dạo chơi với Tân An, còn để cho nam sủng của Tân An châm hương châm trà. Sau khi Lận Chước nghe báo cáo về những việc làm ngày hôm nay của Thiệu

Tình, tinh thần hắn trở nên bất an.

Trăng lên cao, côn trùng cũng bắt đầu hát ca, thời điểm này thật thích hơn xông vào khuê phòng của nữ tử.

Đêm nào Ngôn Dạ Đình cũng đều ngủ lại ở Tích Xuân Viên, Thiệu Tình dùng cơm ở phòng khách xong cũng không quấy rầy, nàng trở về phòng đi tắm. Tử Câm và Tử An hong khô tóc cho nàng, sau khi hai người lui ra, Thiệu Tình chỉ còn lại một mình, nàng nửa nằm dựa lên chiếc ghế mỹ nhân, lấy cao hoa lộ bôi lên tay chân. Trên người nàng hiện giờ chỉ có một chiếc yếm cùng chiếc quần lụa, áo ngủ khoác lên lưng ghế, tóc dài bung xoã, lộ rõ dáng vẻ lười biếng.

"Ai?" Thiệu Tình đột nhiên ngẩng đầu lên, nàng liền ngồi dậy. Song cửa sổ phát ra tiếng động rất nhỏ, sau đó một thân ảnh đen đi vào, cửa sổ được hắn tiện tay khép lại, tiếp đó hắn ta lắc người đến bên cạnh Thiệu Tình.

Tuy thân thủ Thiệu Tình lợi hại nhưng người kia càng lợi hại hơn. Nàng còn chưa kịp phản ứng gì đột nhiên bị hắn bắt lấy cổ tay trắng nõn nà, dáng người hắn cao lớn vững vàng như tùng như bách, hắn che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt lạnh lẽo.

"Hái hoa tặc!" Hắn ta nghiến răng nói.

"Vị đại hiệp này xin rũ lòng thương, trong lòng tiểu nữ đã có ý trung nhân, xin đừng làm khó tiểu nữ!" Nghe giọng nói quen thuộc của người kia, khuôn mặt Thiệu Tình không nhịn được tuông ra tràn cười, nàng không đứng đắn đáp lại, từ ngữ thể hiện tình ý với Lận Chước.

Trong lòng Lận Chước vẫn còn giận: "Có ý trung nhân? Tiểu thư đừng nói đùa, tiểu thư cùng tiểu bạch kiểm của quận chúa giao du với nhau, nhìn không ra được nàng cũng có người trong lòng đó! Xem ra tiểu thư ở khuê phòng rất cô đơn, khiến tại hạ đây rất muốn thỏa mãn cho tiểu thư!" Lận Chước ấn Thiệu Tình lên giường, để cho

nàng nằm bò ra, đưa lưng về phía hắn. Lưng Thiệu Tình loả lồ ra trước mắt, bày ra một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp, còn có đôi xương cánh bướm tinh xảo, như muốn vỗ cánh bay đi. Lận Chước cúi đầu cắn nhẹ bả vai nàng, bàn tay tham lam vuốt ve trên người, rồi chui vào trong yếm nàng, xoa nắn đầu v* hơi cương cứng kia.

"Tiểu thư thật dâm đãng, mới sờ tí xíu mà đã cứng đến vậy rồi, lại còn có sữa nữa…" Thiệu Tình chưa hoàn toàn cắt hết sữa, sau khi bị Lận Chước sờ soạng, sữa rỉ ra ướt hết cả tay hắn "Đói như vậy mà không có nam nhân nào thỏa mãn cho tiểu thư sao?" Lận Chước kề sát Thiệu Tình, dương v*t giữa hai chân hắn cương lên thẳng đứng, khiến Thiệu Tình chịu đựng không nổi rên lên một tiếng.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Lận Chước lấy ra sợi dây thừng đã chuẩn bị trước đó, trói hai tay Thiệu Tình ra sau, hắn nới lỏng sợi dây để chắc chắn nàng không bị thương sau đó kéo dây quần, vật nam tính của hắn nhảy ra đánh mạnh lên mông nàng. Cách lớp quần lụa, Thiệu Tình có thể cảm nhận được cảm giác áp bức kia.

"Đại hiệp, xin ngài hãy tha cho ta…" Nàng phối hợp, từ ngữ mềm nhẹ, kéo dài tà ý, lời nịnh nọt phát ra đều mang dáng vẻ hoan nghênh, vô cùng gợi tình.

Lận Chước bất giác thở dốc, nhục côn bên dưới cứng lên phát đau, hắn dùng dương v*t đánh lên cánh mông non mềm của Thiệu Tình.

"a….Đừng mà…" Thiệu Tình lại kéo dài tiếng rên, miệng dưới không biết nói dối, nó đã sớm tiết ra xuân thủy, dưới đũng của quần lụa đã ướt một mảng, đỉnh đầu của Lận Chước chạm vào cũng bị ướt theo.

Cách một lớp quần, Thiệu Tình lắc mông, cọ cọ lên côn th*t mẫn cảm. Lận Chước thẳng hông, thân gậy trượt trên hai cánh hoa của Thiệu Tình, chẳng mấy chốc, cả thân gậy đều bị ướt.

"Ướt thành như thế này rồi, hình như cái miệng nhỏ ở dưới đang nói nó rất muốn!" Lận Chước vén mái tóc của Thiệu Tình ra đằng trước, rồi hôn liếm từ cổ xuống lưng, âm thanh nước bọt vang lên cực kỳ ái muội, xuyên qua da thịt đi vào xương cốt. Thiệu Tình khẽ run, chỉ mới như vậy mà chân cẳng nàng đã mềm nhũn, thân trên ngã xuống giường.

Lận Chước có thể cảm nhận được bên dưới của nàng run rẩy, bề mặt thân gậy càng ướt đẫm hơn.

Cuối cùng, Lận Chước không thể chịu đựng được nữa, hắn kéo lớp vải còn đang che chắn hai người, sau đó gồng người để gậy th*t ngẩng đầu lên, chạm đến ngay cửa huyệt, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất. Tiểu huyệt thoải mái liền co thắt, không ngừng cắn mút hành thân của Lận Chước, xoắn chặt đến mức toàn thân hắn sướng rơn, dòng điện bắt nguồn từ nơi hai người giao hợp len lỏi đi khắp cơ thể, khiến cho những cơ bắp đang gồng cứng của hắn được thả lỏng. Sung sướng vừa qua hắn liền bắt đầu tăng tốc, hắn dùng sức lao tới, từng tất da tất thịt của Thiệu Tình đều rung lên theo.

Đôi tay nàng đã bị trói ra sau sưng, nàng chỉ có thể nghiêng mặt sang một bên rên rỉ thống khổ: "Nhẹ…nhẹ một chút….a…" Ngực của nàng bị ép lên giường khiến nó biến dạng, giờ đây phập phồng theo động tác thô bạo của Lận Chước.

"Đã ướt đến như vậy, nếu tại hạ làm nhẹ thì sao có thể thỏa mãn cho tiểu thư? Đương nhiên phải làm mạnh rồi!" Lận Chước cười nhạo, ra sức đâm đến nơi sâu nhất, cùng với đó hắn phát lên cánh mông tròn trịa của Thiệu Tình, tiếng "bép" xấu hổ liên tục vang lên, nhưng nàng không cảm thấy đau.

Tiếng phụt vang lên, nhục hành xâm chiếm đường đi chật hẹp ẩm ướt bên trong theo quy luật, trong nháy mắt nhịp tim hai người tăng lên, họ cảm nhận được khoái cảm đặc trưng. Một bên Lận Chước thọc vào rút ra, một bên hắn phát lên mông nàng, khiến cho cặp

mông co tròn sóng sánh liên tục.

Dường như mỗi động tác của Lận Chước như đang muốn phát tiết oán giận trong lòng, song hắn lại không nhẫn tâm, vẫn nương tay với nàng, dù vậy trên mông nàng vẫn xuất hiện sắc hồng ái muội.

"A…ưm…" Cảm giác của nàng bị những cái đánh của Lận Chước làm cho xáo trộn, vừa đau vừa sướng, Thiệu Tình khép đôi mắt hạnh lại, hơi thở hổn hển, khóe miệng vương chút nước miếng. Cảm giác tê mỏi len lỏi khắp người, cuối cùng nổ tung trong cơ thể nàng, trước mắt nàng là ánh sáng trắng chói mắt.

Lận Chước không đánh nàng nữa, bắt đầu dồn lực để thúc hông.

Bạch..bạch…

Âm thanh tinh hoàn đập vào bánh bao trắng hồng của nàng vang lên rõ ràng, giằng co một hồi hơn trăm cái, cuối cùng hắn nằm úp trên người nàng, phóng thích tất cả. Từng giọt mồ hôi của hắn đều rơi trên tấm lưng trơn láng của nàng.

Lận Chước không muốn rời xa cơ thể Thiệu Tình, qua một thời gian lâu cũng không chịu đứng lên.

Chương 101

Sau khi hai người hồi phục lại, Lận Chước từ từ rút dương v*t thấm đầy tinh dịch ra. Từ đầu đến cuối hắn đều nhìn chăm chăm vào nơi hai người giao hợp, cho đến khi rút côn th*t ra, ánh mắt của hắn cũng không rời.

Bụp.

Thân gậy được phủ bởi những hạt bọt nhỏ li ti từ từ rút ra kéo thành một màng nước mỏng, cửa động như miệng bình bị mất nút chai, âm thanh nhép nhép vang lên, hoa huy*t từ từ co rút lại.

Chất lỏng trắng đục từ từ trào ra, đi qua những nếp nhăn hồng hào ban đầu, cuốn theo tinh dịch trong suốt của nàng chảy xuống chân, rồi xuống mắt cá trắng trẻo đáng yêu, cuối cùng nhỏ xuống mặt đất, tạo thành dấu vết ái muội.

Lận Chước tháo tay Thiệu Tình ra, cho dù hắn cẩn thận thế nào đi chăng nữa thì trên cổ tay mảnh khảnh của nàng vẫn xuất hiện vệt đỏ, hắn đau lòng xoa xoa cổ tay nàng, song tâm tình không vì vậy mà hối hận.

Lận Chước xoay người Thiệu Tình lại, rồi úp vào ngực nàng, hắn mút ngọn núi tuyết trên ngực nàng cho hả giận, tay còn lại kẹp hạt đậu bên kia. Hắn mút rất mạnh, khó khăn lắm mới ra được chút sữa, giọt sữa tươi mát trôi xuống bụng mới làm tâm tình hắn dịu đi chút.

Chỉ là… hắn rất nhớ nàng, cũng thấy tủi thân, lại rất ấm ức.

Hắn đường đường là Thái tử đương triều vậy mà muốn gặp người trong lòng phải lợi dụng trời tối, vòng vèo hết hậu viện, lén lút tìm kiếm khuê phòng của cô nương như một tên trộm, không phải hái hoa tặc thì là gì?

"Ưm…ngứa….ngứa quá…" Mái tóc rối xù của Lận Chước cọ lên người nàng, Thiệu Tình không nhịn được nở nụ cười. Lận Chước dán trên ngực nàng, tiếng cười phát ra từ lồng ngực, qua da thịt truyền đến tai Lận Chước, trái tim hắn nhảy nhót, ngứa ngáy vô cùng.

"Chàng thật là, sao lại nhanh vậy!" côn th*t nóng rực đã phục hồi tinh thần, nó dựng thẳng tắp ở giữa hai chân nàng.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Lận Chước nghe vậy, liền hung dữ ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng hung ác, khoé miệng còn vương lại giọt sữa trắng, giống như con mèo ăn vụng, khẩu khí chùn lại: "Nàng nói ai nhanh? Nhanh cái gì?" Là nam nhân mà bị nữ nhân của mình chê "nhanh", có ai mà chịu được.

Cảm xúc của Lận Chước bị kích động nhục côn bắt đầu cọ giữa hai chân nàng, chốc chốc lại chạm vào mép thịt mẫn cảm, rồi cọ xát lên hạt trân châu khao khát được yêu thương.

"Ta nói chàng cứng rất nhanh…không phải nhanh cái kia….Điện hạ làm rất lâu…" Thiệu Tình tự biết mình nói sai, nên mặt cười xán lạn, hai tay ôm cổ Lận Chước.

Lận Chước cũng không phải tức giận gì, chỉ là hắn không thấy sảng khoái mấy, hắn cảm giác lời này của Thiệu Tình hình như không đúng lắm.

"Sao nàng biết ta làm lâu, nàng so với ai? Là tiểu bạch kiểm của Tân An sao?" Trong thâm tâm hắn biết Thiệu Tình không phải là nữ tử

như vậy, nhưng hắn lại lo sợ, vì hắn không có cách nào khống chế nữ nhân này, cho nên phải cẩn thận một chút.

Thiệu Tình nhìn bộ dạng ghen tuông của hắn, nàng cảm thấy có chút giận cũng có chút buồn cười: "Cứ cho là ta mang tội danh này đi! Nhưng ta còn chưa hỏi điện hạ, vì sao ngài biết ta và tiểu bạch kiểm của Tân An có tiếp xúc với nhau?" Thiệu Tình đưa tay ra, nàng không khách khí véo mặt Lận Chước, làm cho gương mặt tuấn tú đang ghen tuông ngập tràn kia vô cùng buồn cười.

Thiệu Tình nhịn không được nở nụ cười: "Nói ra ai có thể tin được, Thái tử ngọc thụ lâm phong, ôn nhu như ngọc lại phái người theo dõi tiểu nữ tử, thật đúng là…"

"Từ khi gặp nàng, Cô không còn là quân tử nữa, sớm đã thành cầm thú rồi!" Lận Chước quay mặt đi, mặt hắn cũng thoát khỏi tay Thiệu Tình.

Nói chung là, ở trước mặt Thiệu Tình, thi thư trước giờ hắn đọc đều ném cho chó ăn, lý trí chết tiệt gì đều ném ở chân trời góc bể, chỉ nghĩ đến chuyện cầm thú, muốn làm một tên cầm thú để dục vọng nuốt chửng lý trí.

"Điện hạ thật là…" Thiệu Tình bị hắn đáp trả nói không nên lời, trong lòng có hơi xúc động nhưng không muốn để lộ quá nhiều. Tay nàng áp lấy má Lận chước, kéo xuống hôn thật mạnh.

Trong lòng Lận Chước còn tức giận, hắn không đáp lại nàng, Thiệu Tình cắn mạnh môi dưới của hắn, thì thầm: "Ta nhớ chàng…" Lời này của nàng giống như một viên đá ném xuống mặt hồ yên ả, bọt nước văng tung toé.

Lận Chước cảm giác những oán khí của mình chỉ vì câu "nhớ" này của nàng làm cho tiêu tan đi hết, hắn thật không có tiền đồ mà! Bị một tiểu cô nương thâu tóm linh hồn. Lận Chước đưa tay siết lấy vòng eo Thiệu Tình, cúi người hung hăng hôn lên đôi môi đỏ thắm

khiến hắn ngày đêm nhớ mong. Hắn cẩn thận liếm mút từng chút, từng chút một cho đến khi hắn ngậm giữ được chiếc lưỡi đinh hương của nàng, hắn liền điên cuồng mút, hút hết hương vị của riêng nàng. Nhục côn lại gồng lên nhảy vọt vào trong cơ thể Thiệu Tình, đôi chân thon dài của nàng móc lấy hông hắn, nghênh đón hắn đi vào.

Hai người ngập tràn khát vọng với nhau, một người mạnh mẽ đâm đến nơi sâu nhất, một người nghênh đón tận tình, dây dưa ở một nơi, giống như củi và lửa gặp nhau, đốt cháy mọi thứ, không thể cứu vãn.

Bạch..bạch…

Lận Chước như điên như dại, hắn quất roi trên thân thể nàng, tận tình đâm thật sâu, toàn thân Thiệu Tình chấn động. Sau khi đâm vào trăm cái hắn mới buông môi Thiệu Tình ra, hai mắt nàng mơ màng, nhìn hắn với ánh mắt dụ hoặc. Lận Chước nhịn không được thở hổn hển, mị huyệt xoắn chặt, siết đến mức toàn thân hắn thấy sung sướng vô cùng.

Nàng có độc, từ khi hắn chạm vào nàng liền bị trúng độc. Nàng giống như ngũ thạch tán, khiến người khác phát nghiện, khiến người khác không thể rời xa, có trời mới biết, 5 ngày qua hắn khó chịu đến nhường nào?

"Nàng là yêu tinh, không có nàng bên cạnh ta phải làm sao bây giờ? Làm thế nào để có được vật giống nàng ôm trọn dương v*t của ta, để ta không phải trằn trọc mỗi đêm!" Nói dứt lời, Lận Chước dùng sức đâm mạnh vào tử cung, đâm cho Thiệu Tình rên rỉ không ngừng.

Mắc dù đôi khi Lận Chước hay nói những lời thô tục để kích thích, song lần này nghe hắn nói Thiệu Tình vẫn đỏ mặt, nàng cắn môi dưới, phát ra tiếng kháng nghị mỏng manh.

Lận Chước liên tục kích thích trên người nàng, hết lần này đến lần khác đâm đến tử cung, đâm đến mức xương cốt mềm nhũn, chỉ đành xụi lơ phó mặt cho trời.

"A…a…" Thiệu Tình thở gấp, chỉ mới 5 ngày không hoan ái, hiện giờ nàng còn chưa gầy được "Sắp hỏng rồi…hỏng rồi…."

"Cái miệng nhỏ phía dưới của Tình Tình lợi hại như vậy, sao lại hỏng được?" Lận Chước lại dùng sức đâm sâu, hé mở khe hẹp trong tử cung chặt chẽ kia.

"Tha cho ta đi…ưm…" nửa người dưới vừa đau vừa căng lại vừa sướng, Thiệu Tình nhịn không được mở miệng xin tha, nhưng Lận Chước nào dừng lại được.

Khe hẹp của tử cung cuối cùng cũng mở, cự long xông vào nơi dựng dục của nữ tử, dùng sức ma sát bên trong.

"A…ha…" Cơn đau qua đi, khoái cảm mãnh liệt ập đến, từ nơi hai người giao hợp len lỏi đi khắp cơ thể. Thiệu Tình ngửa cổ rên rỉ, lúc cao trào đến mị huyệt bắt đầu co rút dữ dội, ra sức siết chặt dương v*t trong cơ thể.

"Ư…a…" Khi tử cung cắn mút, cảm giác tê dại từ xương cụt công lên đỉnh đầu. Lận Chước không nhịn được, bắn lượng lớn tinh dịch vào trong tử cung, Thiệu Tình như chết đi sống lại, nắm chặt bả vai Lận Chước không buôn, in lại dấu vết nông sâu có đủ.

Chương 102

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phong vũ đung đưa, mây mưa dừng lại. Thiệu Tình nằm trong ngực Lận Chước, nàng mệt đến mức ngón tay cũng không thể nhúc nhích, hôm nay có thể nói là Lận Chước đã bớt phóng túng lại, hắn chỉ đành cọ xát bên tay Thiệu Tình một lúc lâu. Nếu hôm nay hắn không giữ được bình tĩnh làm nàng ngất xỉu, thì sao hắn có thể tố cáo tâm tư với nàng được?

Bàn tay hắn tùy ý xoa nắn trên đồi núi lả lướt kia, nhưng thật ra hắn lại rất chú tâm, Lận Chước không có ý định buông tha từng thớ da tấc thịt trên người nàng, nhất định phải cảm nhận thật tốt để sau này còn hồi tưởng lại.

Thiệu Tình cảm nhận được sự thoải mái, nàng nằm trong lòng Lận Chước lim dim đôi mắt, tận hưởng cảm giác thân mật da kề da cùng với Lận Chước, cực kỳ giống con mèo ngoan ngoãn nghe lời. Khi hắn sờ, nàng thấy dễ chịu thì sẽ cọ vào lòng ngực hắn.

Lận Chước thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mấy ngày nay tích trữ dồn xuống dưới căng cứng giờ đã được giải phóng, hắn có mơ hồ nghĩ cuộc sống như thế này mới là thật, còn 5 ngày cách xa kia đối với hắn chỉ là cơn ác mộng.

"Nếu đã nhớ ta, vì sao không cho người nói với ta?" Trong lòng Lận Chước có gì đó ấm ức, dù thế nào cũng không thể tiêu tan được, hắn rũ mày nhìn nữ nhân trong lòng, hắn lại trằn trọc, suy nghĩ

nhiều hơn.

Chỉ sợ rằng, Thiệu Tình không nhớ nhung nhiều như Lận Chước, nhưng khi nghe hắn u sầu như vậy, nàng cũng không thể nói toạc ra được. Người cương trực thẳng thắn như nàng hôm nay lại đi đường vòng: "Điện hạ nhớ cũng đâu có nói với ta, vậy thì ta nhớ điện hạ thì nên tìm ai để nói đây?" Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt vô tội chớp chớp, viên dạ minh châu chiếu sáng, hắn tựa như đã nhìn thấy vô vàn tinh tú trên bầu trời đêm, lông mi dài cong vút không hề che mất những ngôi sao kia.

Lận Chước vừa giận vừa buồn cười, tiểu gia hỏa này lại giở trò với hắn! Nhưng hắn không thể so đo với nàng, Tình Tình của hắn không phải là cô nương ngốc nghếch, sao lại không biết nói cùng ai? Nhưng từ ngữ biện minh như vậy, hắn biết phải làm sao với nàng đây?

Đến khi ôm nàng vào lòng, Lận Chước mới cảm nhận rõ ràng, đây là tiểu cô nương mười sáu tuổi, giống như đóa hoa rực rỡ vừa nở rộ, mỗi người đi ngang qua đều sẽ kinh ngạc, sẽ nổi lên ý định muốn ngắt hoa, muốn đưa nàng về để chăm sóc.

"Hơn nữa, nếu điện hạ nhớ ta, không phải đã đến rồi sao? Nói như vậy thì những ngày trước đó không nhớ?" Thiệu Tình đột nhiên ngồi dậy, nàng bò lên người Lận chước, chống khuỷu tay lên người hắn, từ trên cao nhìn xuống. Trên mặt nàng lộ ra nụ cười tinh ranh cộng thêm ngữ điệu giận dỗi quả thật đã thổi bay chút ấm ức bất công trong lòng Lận Chước đi.

Hắn khẳng định, tiểu cô nương này sinh ra là để khắc hắn: "Được, mỗi lần Cô nhớ nàng thì sẽ đến, mỗi đêm làm cho nàng đến mức không thể xuống giường được mới thôi!"

"Được! Kính cẩn nghiêng người đợi điện hạ!" Thiệu Tình cũng không ngại, nàng cũng chớp chớp mắt bỡn cợt lại, khiến cho Lận Chước cảm thấy như mình đang đánh vào gối bông.

"Nàng đúng là tiểu quỷ!" Lận Chước dùng sức ôm chặt Thiệu Tình, lại một lần nữa đè nàng dưới thân, mổ lên môi nàng từng cái một. Hai người cọ xát, cuốn lấy môi nhau, giống hệt như những đôi tình nhân bình thường.

"Ngày sinh thần của ta nàng có thể không tới, nhưng phải chuẩn bị lễ cho ta, có biết chưa?" Lận Chước biết, nếu muốn nàng đến thì thật không công bằng cho nàng. Hiệu giờ tình cảm của hai người không thể công khai, hơn nữa hắn cũng sẽ không thể từ hôn với Ngôn gia được, nếu nàng tham dự nhất định sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Lúc này hắn cực kỳ chán ghét thân phận của mình, nếu hắn không phải là Thái tử, như vậy hắn có thể làm gì tùy ý, không cần phải đi một bước, suy tính ba bước, lo trước lo sau, không có cách nào để nàng quang minh chính đại ở bên cạnh hắn.

Nhưng mà, miễn nàng không nghĩ gì là được.

"Nào có ai giống Điện hạ, đi đòi người ta tặng lễ!"

"Có qua có lại, sinh thần của Tình Tình ta nhất định sẽ chuẩn bị lễ thật tốt!" Sinh thần của Thiệu Tình là vào mùa thu, qua mấy tháng nữa nàng đã 17 tuổi rồi, đồng thời Ngôn Khinh Linh cũng 17, hôn nhân này nên chấm dứt, nếu không, làm chậm trễ nghị thân của Ngôn Khinh Linh, hắn cũng mang tội.

Nét tươi cười trên mặt Thiệu Tình thu lại một chút.

Nhưng…đến khi đó, chắc sẽ không còn gặp lại!

"Được, ta sẽ nghiêm túc chuẩn bị một phần lễ cho điện hạ, chỉ là điện hạ không cần phải hao tâm vì ta, những thứ điện hạ cho ta đã rất nhiều rồi!" Nếu lấy thêm, người ta gọi đó là tham lam.

“Không vấn đề, ta làm được!” Nghe Thiệu Tình đồng ý, đáy lòng Lận Chước trở nên vui sướng, hắn không hề phát hiện ra thần sắc quái lạ của Thiệu Tình.

Thiệu Tình dời mắt, đôi tay quấn lên cổ hắn, đôi môi đỏ tiến lại. Sau một hồi môi lưỡi triền miên, hai người lại hợp làm một, bắt đầu một đêm điên cuồng, cho đến canh năm cũng chưa dừng lại.

Đến khi chân trời hừng sáng, Tích Xuân Viên lặng lẽ đun nước, Tử Câm đang gác đêm, nàng gọi nha hoàn vẩy nước quét sân đem nước đến, trên đường đi vô tình gặp nha đầu hậu hạ trong phòng Tần Vô Song. Tuy Tử Câm là người ngay thẳng song cũng phải líu lưỡi, Quốc công gia mặc dù rất bê bối nhưng lại có thực lực, hắn đối với vị di nương trong truyền thuyết này thật sự sủng ái lên trời.

Cũng may, người trong cung đều biết, hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, cho nên ngoài chút kinh ngạc ra, bọn họ không muốn dò hỏi thêm gì.

Khả Khả: Ủa, cha kiu nước, con kiu nước, chắc để uống
Click để xem ảnh
))))

Chương 103

Hôm sau, Thiệu Tình dậy muộn, lúc nàng rời khỏi giường thì đã gần đến giờ Tỵ, Lận Chước sớm đã đi khỏi. Đêm qua Tử Câm cẩn thận xử lý mọi chuyện, cho nên không còn dấu vết hắn đã ở đây, chỉ còn lại mùi hương lạnh lẽo trên người hắn. Thiệu Tình ôm chăn gấm còn vương hơi thở hắn, hít sâu một hơi rồi mới đứng dậy.

Nàng rửa mặt chải đầu xong, dùng bữa sáng đơn giản.

Trước giờ, Tần Vô Song sinh hoạt có quy luật, ấy vậy mà hôm nay qua giờ Mẹo mới thức, cho nên nàng cũng đã ăn rồi.

Dùng xong cơm, một ngày mới bắt đầu, Thiệu Tình đến phòng ngủ Tần Vô Song tìm người, vừa đến cửa nàng đã gặp một vị khách ngoài ý muốn.

"Huynh trưởng!" Thiệu Tình thu váy hành lễ theo quy củ. Nàng thật sự rất bất ngờ, không nghĩ sẽ gặp Ngôn Ngai Như ở đây. Ngôn Ngai Như từ nhỏ đã học chung với Lận Chước, nhìn hắn có đôi nét giống Lận Chước.

Thần sắc Ngôn Ngai Như lạnh nhạt, khẽ gật đầu: "Đại muội muội!" Cái gật đầu của hắn xem như lời thăm hỏi.

Sau khi hai huynh muội chào hỏi nhau, không gian lại chìm vào yên lặng.

Nghe nói, khi còn nhỏ Ngôn Ngai Như không xem Tần Vô Song ra gì, cho đến khi Thiệu Tình được sinh ra, nàng và Tần Vô Song đến biệt

viện ở mới né tránh được phần nào.

Bởi vì Ngôn Ngai Như là đích tử cho nên từ nhỏ hắn đã được Ngôn Dạ Đình sủng ái, cũng chính vì vậy, Liên Dung được nước lợi dụng nhi tử nhỏ tuổi, biến hắn thành vũ khí, công kích kẻ địch lớn nhất đời nàng.

Tiểu hài tử thường háo thắng, Liên Dung lòng dạ hẹp hòi luôn rỉ tai đứa trẻ 4 tuổi lặp đi lặp lại rằng Ngôn Thiệu Tình là tạp chủng, là thứ tạp chủng được sinh ra để đoạt phụ thân của huynh muội hắn. Ngôn Ngai Như còn nhỏ như trang giấy trắng ai nói sao nghe vậy, có lần hắn ném Ngôn Thiệu Tình còn bọc trong tã xuống đất trước mặt Tần Vô Song, tay chân Tần Vô Song bị xiềng xích không có cách nào ngăn chặn. Khi đó hắn còn thấp bé, có quăng Thiệu Tình xuống đất cũng không tổn hại đến tính mạng, chỉ là đến đêm nàng khóc không ngừng. Lúc sau Ngôn Dạ Đình đưa mẹ con nàng đến chùa ở mấy ngày, cuối cùng an bài ở biệt viện.

Chuyện này vốn Thiệu Tình chẳng biết đến, mà do lão điêu nô bên cạnh Liên Dung liên tục nhắc đến. Cũng may trong thời khắc Thiệu Tình hình thành tính cách, nàng đã sống ở biệt viện, không bị sự rối ren trong phủ ảnh hưởng.

Sau chuyện đó, mẹ con Tần Vô Song ở biệt viện gần mười năm trời, đến khi các nàng hồi phủ, Ngôn Ngai Như đã hiểu chuyện hơn, vả lại cũng ít ở trong phủ, cho nên hắn không còn gây khó dễ cho các nàng nữa, càng không thân thiết.

Rõ ràng là huynh muội, vậy mà còn xa lạ hơn người ngoài: "Nếu huynh trưởng không có gì chỉ dạy, tiểu muội cáo lui trước!"

Ngôn Ngai Như nhìn Thiệu Tình, thần sắc có chút phức tạp, điều đáng nói ở đây là ánh mắt hắn hiện rõ áy náy. Nàng đã từng nhìn thấy trong đáy mắt của Lận Chước, không hổ là huynh đệ nối khố với nhau, nhưng mà người này áy náy chuyện gì?

Dù sao thì nàng cũng không cần để ý, nàng chỉ cần quan tâm đến bản thân mình, Ngôn Ngai Như không nợ gì nàng, nếu là nàng, nàng cũng sẽ làm như Ngôn Ngai Như.

Thiệu Tình cũng không ghét Ngôn Ngai Như, lúc còn nhỏ nàng biết huynh trưởng là người rất bản lĩnh, trước khi nàng mất hết tình cảm với Ngôn Dạ Đình, nàng cũng từng nghĩ đến cảm giác có ca ca là như thế nào. Có làm bộ lạnh lùng giống Lận Chước không? Trong người Ngôn Ngai Như đâu đó cũng có bóng dáng hắn, nhưng sau khi nhìn thấu con người của Ngôn Dạ Đình, nàng không còn chút hy vọng nào đối với những người cùng chảy chung huyết thống với mình.

Bọn họ đều dơ bẩn, nàng cũng vậy, bọn người độc ác khoác lên chiếc mặt nạ, che đi thứ xấu xa ở bên trong.

Ngôn Khinh Linh dơ bẩn là điều không thể chối cãi, nàng không rõ Ngôn Ngai Như thế nào, nhưng chỉ e là không thua kém gì.

Lúc Thiệu Tình chuẩn bị cáo lui, Ngôn Ngai Như liền gọi nàng lại. Diện mạo của Ngôn Ngai Như vô cùng tuấn mỹ, song da lại trắng cho nên trong quân rất khó lập uy, dần dà sinh ra bộ mặt vô cảm, đến ngay cả Ngôn Khinh Linh cũng phải sợ, nhưng Thiệu Tình trước giờ không sợ hắn.

"Đại muội, lúc trước có nhiều chỗ không phải, mẫu thân và Nhị muội lại có ý thù địch với muội và di nương, ta…thay mặt bọn họ cáo lỗi với muội!"

Thiệu Tình sửng sốt, sau nó nàng quơ tay: "Huynh trưởng đừng bận tâm, ta vốn không để bụng chuyện này!" Nàng đã sớm không để trong lòng nữa rồi.

Ngôn Ngai Như vô cung nghiêm túc: "Đại muội không để bụng đó là chuyện của Đại muội, nhưng ta có lỗi với Đại muội, cáo lỗi với Đại muội là chuyện ta nên làm!"

“Huynh trưởng thật sự rất giống với Điện hạ!” Thiệu Tình bị thái độ của hắn chọc cười, nàng khẽ che miệng cười. Bộ dạng này của Ngôn Ngai Như cực kỳ giống Lận Chước, Lận Chước cũng từng nói với nàng như vậy: “Cự tuyệt ta là chuyện của nàng, thích nàng là chuyện của ta!”

“À…thật xin lỗi!” Thiệu Tình xin lỗi theo bản năng, dù sao Lận Chước và Ngôn Khinh Linh cũng có hôn ước, mà hai người bọn họ lại là huynh muội ruột thịt, nàng vô duyên vô cớ nhắc đến Lận Chước, thật sự rất vô duyên.

“Không, muội không cần phải xin lỗi, trong chuyện này…Nhị muội và mẫu thân không đúng!” Ngôn Ngai Như nhắc đến chuyện này thật không công bằng lắm.

“Tính cách của Nhị muội không hợp với Điện Hạ!” Điều này Ngôn Ngai Như nói thật. Hắn cảm thấy thật lạ, những lời này hắn không dám nói trước mặt phụ mẫu hay đích muội, song lại nói với Thiệu Tình rất nhẹ nhàng.

Chương 104

Hai huynh muội không mặn không nhạt khách sáo nói vài câu rồi cáo lui, lúc này Thiệu Tình đẩy cửa tiến vào phòng ngủ của Tần Vô Song, nhìn thấy mẫu thân mình đang ngồi lên giường La Hán, tinh thần hơi hoảng, qua một lúc lâu mới ý thức được nữ nhi mình đang tiến vào.

"Mẫu thân, mẹ khóc sao? Là huynh trưởng…Ngôn Ngai Như vừa mới kiếm chuyện với mẹ sao?" Thiệu Tình nhìn thấy hai mắt Tần Vô Song đỏ bừng.

Tần Vô Song xoay người đi lau khô nước mắt rồi nói: "Không phải, con cũng biết tính tình của huynh trưởng con mà, tuy từ nhỏ hơi ngỗ nghịch một tí, nhưng khi trưởng thành lại là nhân tài, huynh trưởng con cho rằng ta có thể nói được tên kia cho nên mới nhờ mẹ khuyên bảo hắn một chút!"

"Có chuyện gì, huynh ấy bảo mẹ khuyên hắn chuyện gì?" Thiệu Tình nhíu mày.

"Ở biên quan, huynh trưởng con có ái mộ một nữ tử, hắn muốn cầu thân!"

"Mẹ, tuyệt đối không thể nhảy xuống vũng nước bùn này! Nếu dây vào, đại phu nhân nhất định sẽ lật Tích Xuân Viên của chúng ta lên đấy!" Nếu Ngôn Ngai như muốn cử hành đại lễ thì hắn có thể cử hành ở đại doanh Tây Bắc, nhưng lúc này hắn hồi kinh, ngoài việc thu săn sắp tới, hắn còn muốn xử lý dứt điểm hôn sự của mình.

Đối với Liên Dung, hôn sự của hai hài tử ruột thịt này nàng ta cực kỳ coi trọng. Tuy Ngôn Ngai Như không ở trong kinh thành, nhưng nàng ta sớm đã chọn ra một mối hôn nhân tốt đẹp cho nhi tử mình. Hiện tại chưa có đính thân nhưng hai nhà đã ngầm hiểu, không cần phải nói ra.

Liên Dung luôn quan niệm, nữ tử phải gả đến nơi tốt, nam tử phải cưới người ngoan hiền. Nữ tử mà nàng dự tính cho hài tử mình là người đại phú đại quý, là người mà nàng hiểu đến chân tơ kẽ tóc, người nàng coi trọng đó là tiểu cô nương của Liên thị, là đích nữ của ấu đệ nàng, từ nhỏ đều nghe lời cô mẫu, nàng cực kỳ hài lòng.

Khắp phủ Quốc Công này ai cũng biết, Ngôn Ngai Như không vừa lòng mối hôn sự này, mà Ngôn Dạ Đình cũng không hài lòng. Ngôn Dạ Đình muốn nhi tử của mình có thể cưới quý nữ của cao môn, người Ngôn Dạ Đình nhắm tới là đích nữ của phủ Vệ Quốc Công. Cũng vì vậy mà hai phu thê họ tranh cãi dữ dội, tuy nhiên Ngôn Ngai Như chẳng thích ai cả. Nữ tử hắn thích là nữ nhi của thuộc hạ hắn, phụ thân của nàng là võ giáo uý ở vị trí Lục phẩm, ngay cả vào phủ Ngôn Quốc công làm thiếp cũng không đủ tư cách.

Thiệu Tình không có nhiều tình cảm với Ngôn Ngai Như, sau khi nghe Tần Vô Song nói, nàng lại thấy vui. Nếu như Ngôn Ngai Như làm ầm lên, thì mẹ con nàng sẽ giảm bớt được sự chú ý của phu thê Ngôn Dạ Đình.

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Vô Song không dám nhìn thẳng nữ nhi mình, làm thế nào để nói với nữ nhi rằng nàng đã đồng ý, hơn nữa sẽ dốc toàn lực vì Ngôn Ngai Như.

Suy cho cùng thì đó chính là nhi tử thân sinh của nàng! Mong nhớ nhiều năm cuối cùng nàng cũng có thể ở gần hắn, nói chuyện với hắn được vài câu, làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân, nàng làm sao có thể ích kỷ chỉ lo thân mình được?

Ngôn Thiệu Tình không biết những suy nghĩ trong lòng Tần Vô

Song, nàng cho rằng chắc là vì gút mắt tình cảm của Ngôn Ngai Như nên mới khiến Tần Vô Song động lòng trắc ẩn. Lựa chọn hiện giờ của Ngôn Ngai Như chẳng phải giống hệt với tình huống của Ngôn Dạ Đình năm đó sao? Chỉ là Ngôn Ngai Như may mắn hơn một chút, vì hắn có công lao trên người, lại được người nhà sủng ái, cho nên có tư cách để đánh cược.

Chương 105

"Huynh trưởng của con… tính tình rất tốt!" Trong lòng Tần Vô Song nhất định bị dao động bởi lời nói của Thiệu Tình.

"Mẫu thân, chuyện cưới gả không phải chuyện của hai người! Đó là chuyện của hai nhà!" Ở phương diện này Thiệu Tình đã được khai thông, trừ khi có thể thoát khỏi sự ràng buộc của gia tộc, bằng không loại hôn nhân như thế này suy cho cùng cũng chỉ là đang ép buộc nữ nhân. Nếu như mẫu tộc của đối phương không mang lại lợi ích gì, thì sau khi gả vào, cuộc sống sau này của nàng ta vô cùng chật vật.

Trái tim Tần Vô Song thắt lại, nội tâm có chút bất an, nhưng so với tiểu tức phụ chưa từng gặp mặt này, thì hài tử mình vui vẻ mới là điều quan trọng.

Sau khi trưởng tử nàng qua đời, nàng và Ngôn Dạ Đình gây nhau cực kỳ ác liệt, gần như là không đội trời chung. Đến khi hoài thai hài tử thứ hai, Ngôn Dạ Đình cũng cố tình làm Liên Dung mang thai theo, nàng không hiểu được Ngôn Dạ Đình đang toan tính điều gì, cho đến khi nàng sắp sinh, Ngôn Dạ Đình lại cố ý kích thích Liên Dung, hơn nữa còn động tay động chân làm Liên Dung sinh non, mà người ngoài nhìn vào đều nghĩ rằng Liên Dung ghen tị với Tần Vô Song nên khiến nàng sinh non.

Sau khi sinh, hai đứa nhỏ đều cùng giới tính, cho nên Ngôn Dạ Đình sắp xếp người đánh tráo hai đứa nhỏ. Lúc đó Tần Vô Song đau khổ đến cùng cực, nhưng qua vài tháng, hài tử nàng đang nuôi nấng đã bị Liên Dung xuống tay hại chết. Tần Vô Song không thể quên được

khi đó Ngôn Dạ Đình đã vui sướng biết nhường nào, Liên Dung bị hắn tính kế, không hề hay biết bản thân đã ra tay giết hại chính hài tử của mình.

Ngôn Dạ Đình cảm thấy hắn đang báo thù cho trưởng tử của hai người, hắn thật sự điên rồi.

"Huynh trưởng của con là một người có trách nhiệm, đương nhiên sẽ không để người nó yêu phải khổ!" Tình cảm của Tần Vô Song đối với Ngôn Ngai Như vô cùng phức tạp, bên cạnh tình thương tràn ngập của một người mẹ, còn có những áy náy không nói nên lời.

Nghe Tần Vô Song nói vậy, Thiệu Tình cũng không phản bác, nhưng có thể thấy được nàng không đồng tình với cách nói này. Thiệu Tình cảm thấy Tần Vô Song quá dễ tin người, cho dù đã gặp phải người như Ngôn Dạ Đình, song, bà vẫn rất dễ tin lời người khác.

Trong lòng Thiệu Tình luôn nghĩ Tần Vô Song là người lương thiện nhất thiên hạ, cho nên, nàng nhất định phải mau chóng đưa mẫu thân rời khỏi lồng son đáng sợ này.

Giống như Thiệu Tình dự đoán, sau khi Ngôn Ngai Như muốn cưới nữ nhi của giáo uý, Ngôn phủ thật sự rối tung. Liên Dung lúc này hoàn toàn không có tâm trạng quản chuyện ở Tích Xuân Viên nữa, mà xoay quanh câu chuyện một khóc, hai nháo, ba thắt cổ, cả ngày u uất. Nàng ta có lòng đưa biểu cô nương vào phủ, Ngôn Ngai Như lại trốn đến Đông Cung, Liên Dung muốn tìm hắn để diễn kịch, nhưng không chạm được góc áo của hắn.

Liên Dung vô cùng hối hận, tất cả vì tiền đồ mà ngay thời điểm Ngôn Ngai Như cần mẫu thân nhất, nàng lại đẩy hắn vào cung bầu bạn với trưởng tôn của Hoàng thất.

Nàng không có thời gian nhiều ở bên cạnh đứa trẻ này, nhưng trong những ngày ít ỏi có thể ở bên cạnh hắn, nàng chưa hề quan tâm đến mong muốn của hài tử. Nàng chỉ muốn lợi dụng cái danh "nhi tử

của chính thất" để đạt được mục đích tranh sủng của mình.

Cũng kể từ đó, cảm tình mẫu tử trở nên nhạt nhoà, trái ngược hoàn toàn với nữ nhi nàng nuôi từ nhỏ xem như tri kỷ.

Nghĩ đến tính tình lãnh đạm của nhi tử, Liên Dung cảm thấy trái tim đau như cắt. Hiện giờ trong phủ bát nháo, chủ mẫu không khoẻ, còn thêm một biểu tiểu thư đang sống ở đây, loạn như gà bay chó nhảy.

Ngôn Khinh Linh vội trấn an Liên Dung, cũng không có thời gian đến tìm Thiệu Tình "nói chuyện".

Náo loạn hết mười ngày, chuyện này nằm ngoài dự đoán của Thiệu Tình, đi một vòng lớn, vậy mà hôn sự này lại thành!

Ngôn Dạ Đình đồng ý cuộc hôn nhân này, hắn gạt bỏ Liên Dung một bên, tự mang theo Ngôn Ngai Như đi cầu thân. Lúc Liên Dung biết chuyện, thì Ngôn Ngai Như đã tự mình bắt một đôi nhạn sống, đi với Ngôn Dạ Đình đến cửa nhà người ta đặt sính lễ.

Liên Dung nghe tin liền hôn mê bất tỉnh, còn biểu tiểu thư của Liên gia thì ở một bên khóc đến thương tâm. Bình thường, không có chuyện gì thì Thiệu sẽ không đến chính đường, nhưng nay nghe nói có chuyện náo nhiệt, nàng liền đến xem thử, vừa hay xem đủ một màn kịch.

Đối với việc Ngôn Ngai Như được toại nguyện, thật sự Thiệu Tình có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, nàng nhanh chóng ném tất cả ra sau đầu, không nghĩ tới nữa.

Ngôn Dạ Đình có thể đồng ý hôn sự này vì phía trước có Tần Vô Song thúc đẩy, phía sau còn có Lận Chước phụ hoạ.

Chương 106

"Các ngươi nói thử xem, Thái Tử muốn lễ vật gì?" Sinh thần Lận Chước ngày càng đến gần mà Thiệu Tình không hề có chút ý tưởng nào, cũng không phải nàng không nghiêm túc suy nghĩ, mà là nàng thật sự nghĩ không ra.

Tử Câm và Tử Ninh bốn mắt nhìn nhau, trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi Tử Ninh liền: "Thái Tử không thiếu gì cả, ước nguyện lớn nhất của ngài chính là tâm ý của tiểu thư!"

"Đúng vậy! Nếu tiểu thư có thể tự tay làm đồ vật gì đó để biểu đạt tâm ý với điện hạ, ngài ấy nhất định sẽ rất vui!" Tử Câm phụ họa theo đề nghị của Tử Ninh.

Thiệu Tình ngạc nhiên: "Cái này thật sự làm khó cho ta, mấy cái nữ công ta đều mù tịt!" Vì phải duy trì cái danh ác không học thức, không nghề ngỗng, nói về cầm, thi, hoạ, nữ công Thiệu Tình giỏi cái nào cả, nhưng riêng kỳ nghệ, Thiệu Tình là một tay cao thủ, cũng vì Tần Vô Song hay dụ dỗ nên mỗi khi rảnh rỗi nàng hay đánh cờ với mẫu thân.

"Khắc gỗ? Thắt vòng? Vẽ chân dung? Hay là viết chữ?"

Biết Thái Hậu thích điêu khắc tượng Phật, cho nên có một thời gian các quý nữ trong kinh thành quyết tâm học khắc gỗ, trong đó, Ngôn Khinh Linh lại là một nhân tài kiệt xuất. Bản thân Thiệu Tình chưa bao giờ có ý định nịnh bợ quyền quý, nên nàng không theo đuổi trào lưu này. Còn, thắt vòng thì nàng không biết làm, vẽ chân dung thì… nàng không đủ kiên nhẫn, tuy chữ nàng không khó nhìn,

nhưng muốn viết to rồi dán lên tường, thì chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ.

"Ta giỏi nhất là cưỡi ngựa bắn cung, các ngươi nói xem… Nếu ta lên núi săn thú hoang dã về làm thức ăn tặng cho Thái Tử thì thế nào? Hay là đi xa một chút, xem có thể tìm con hồ ly nào lột da mang về được không?" Thiệu Tình chớp mắt nhìn hai cung nữ, bình thường Tử Ninh rất giỏi ăn nói, ấy vậy mà lúc này, nàng ta cũng không biết nên trả lời nàng như thế nào.

Hình như Thái Tử điện hạ không thiếu mấy tấm da hồ ly đó…

"Nếu Tiểu thư muốn bày tỏ tâm ý của mình, chi bằng… bọn nô tỳ dạy tiểu thư làm điểm tâm?" Chỉ cần nghĩ đến việc phải hầu đại tiểu thư đi săn thú, đáy lòng hai vị cô nương như hoa như ngọc này liền than khóc.

Tuổi của Tử Ninh và Tử Câm đều còn nhỏ, vì gia cảnh bần hàn, nên từ khi 11-12 tuổi các nàng đã tiến cung. Vì thông minh nhanh nhẹn nên hai nàng mới có cơ hội hầu hạ bên cạnh Thiệu Tình. Người trong cung đều giống như nhau, nước chảy xuống chỗ trũng, người bò lên trên cao. Sau khi Thiệu Tình đưa đến Đông Cung, Lận Chước cố tình gọi hai người đến hỏi, bọn họ có đồng ý xuất cung không?

Một mặt, hai nàng đánh cược, liệu đến cuối cùng Thiệu Tình có thể chiếm vị trí trung cung hay không. Mặt khác các nàng cũng yêu mến vị chủ tử này, trong mắt các nàng, Thiệu Tình là một chủ tử có tâm tính cực kỳ tốt, lại không hề yếu đuối. Đáng quý hơn là tính tình nàng rất hào phóng, ra tay rộng rãi, thưởng phạt phân minh. Ở trong cung mà tìm được một chủ tử như vậy thật sự vô cùng hiếm. Cho nên các nàng nguyện ý từ bỏ thân phận nhất đẳng cung nữ, xuất cung đi theo Thiệu Tình. Trước giờ, phần lớn thời gian các nàng đều sinh hoạt trong cung, có bao giờ phải theo hầu vị tiểu thư nào cưỡi ngựa săn bắn đâu?

"Nhìn bộ dạng sợ hãi của Tử Ninh này, yên tâm đi, nếu muốn đi săn

ta sẽ mang theo Xuân Nhi, không phiền đến các ngươi!" Thiệu Tình nhìn thấy vẻ mặt thống khổ Tử Ninh, nàng nhịn không được đưa tay véo gương mặt Tử Ninh. Cảm giác thật thích, càng ngày Thiệu Tình càng hiểu được cảm giác của mấy tên háo sắc.

"Nói chung là cứ đi dạo thôi, với thân phận của Thái Tử nhà các ngươi, thì lễ vật của ta dù thế nào cũng như dệt hoa trên gấm!" Thiệu Tình cũng chỉ buồn thoáng qua.

Kế tiếp nàng quan tâm cho bản thân mình, nàng đi dạo các cửa hàng ở đường đông. Lúc ở Đông Cung, suốt ba tháng trời nàng buồn chán vô cùng, sau khi về phủ chỉ cần có cơ hội nàng liền "Xuất đầu lộ diện", chẳng thèm quan tâm đến những cái chỉ trỏ sau lưng, mỗi ngày trôi qua thật thoải mái, không chút gò bó.

Chương 107

Từ sau đêm Lận Chước đột nhập, hễ khi rảnh rỗi, mỗi đêm hắn đều tìm đến Thiệu Tình. Hai người ân ái triền miên không thua gì khi ở Đông Cung, bởi vì chia ly, khoảng cách kia tựa như hình thành một sức mạnh thần bí nào đó lôi kéo hai người đến gần nhau.

Hiện giờ hai người đều trần trụi, tứ chi quấn với nhau thành một thể, Thiệu Tình cảm thấy dưới thân vô cùng căng tức. Hôm nay Lận Chước đến sớm, nàng còn chưa kịp tiêu thực đã bị hắn lôi lên giường. Một lần làm chính diện, một lần nằm nghiêng, sau cùng là siết chặt eo nàng đâm vào từ đằng sau, trong cơ thể bị hắn bắn ba lần liên tiếp, hiện giờ trong tử cung nàng tràn đầy tinh dịch, chiếc bụng nhỏ sưng to, giữa hai chân là vũng đầm lầy nhớp nháp.

Rõ ràng mỗi ngày đều có người báo cáo nhất cử nhất động của Thiệu Tình cho hắn, nhưng Lận Chước vẫn cứ thích gặng hỏi nàng từng chút một: "Nàng chọn lễ cho Cô đến đâu rồi?" Lận Chước vừa hỏi, ngón tay vừa chọc vào cửa huyệt nàng, Thiệu Tình bị bị hắn chọc như vậy, tinh dịch ở bên trong chảy ra, dính ướt cả chăn nệm dưới thân Thiệu Tình.

Thiệu Tình không còn sức lực, chỉ đáp cho có lệ: "Điện hạ cứ chờ đi, thần nữ đã chuẩn bị cho Điện hạ một phần lễ độc nhất vô nhị, sau khi điện hạ rời khỏi yến tiệc có thể đến tìm thần nữ nhận thọ lễ!" Những lời này nàng đã nói rất nhiều lần, không có chút thành tâm nào, chọc cho Lận Chước không vui, nhưng hắn không bận tâm.

Kỳ thật trong lòng hai người đều rõ, Thiệu Tình căn bản chưa chuẩn bị gì cả, nàng dạo hết kinh thành cũng không tìm được thứ gì có thể

làm lễ vật cho Lận Chước.

"Bằng không, nàng gả cho Cô làm lễ vật đi!" Hai ngón tay hắn đi vào bên trong huyệt tràn đầy tinh dịch, đẩy đưa một hồi, hết lần này đến lần khác xoa ấn lên hạt thịt mẫn cảm nhất. Cả cơ thể Thiệu Tình căng cứng, âm thanh rên rỉ phát ra từ khoé miệng.

Nghe qua thì giống như Lận Chước đang nói đùa, nhưng kỳ thật hắn đang rất nghiêm túc, vừa nói những lời từ đáy lòng mình xong lại thấy bồn chồn, hắn không biết vì sao bản thân lại mong chờ. Trong lúc mong chờ, tay hắn tăng thêm lực, từng cảm giác tê dại chiếm lĩnh mọi giác quan của Thiệu Tình, nàng bất giác rên rỉ, đầu óc mơ hồ, có lẽ Lận Chước đang mong chờ nàng sẽ đồng ý trong lúc thần trí không minh mẫn thế này.

"A…à….Điện hạ thật thích nói đùa…ở đó không cần…" Đúng như hắn đoán, Thiệu Tình không dễ đồng ý như vậy. Hắn có chút bực bội, ngón tay bắt đầu dùng lực xoa mạnh hạt trân châu dễ mẫn cảm kia, hạt trân châu bị hắn xoa đến độ sưng lên, khoái cảm ngay lập tức ập đến đỉnh đầu của Thiệu Tình.

"Hự…" Lận Chước có thể cảm nhận được thành vách của động huyệt bắt đầu co rút.

Lận Chước không thể nói là quá mất mát, dù sao hắn không phải chỉ bị nàng cự tuyệt một lần, hắn chỉ cảm thấy nội tâm của mình dường như càng ngày càng không thể ngăn lại.

Lận Chước rút ngón tay ra khỏi cửa huyệt, sau đó đỡ lấy long căn đã ngẩng đầu, đặt ở cửa huyệt, hung hăng đâm vào bên trong cơ thể Thiệu Tình. côn th*t xông thẳng đến nơi sâu nhất, quy đầu cứng ngắc chạm vào cái miệng nhỏ của tử cung, hắn không vào ngay, mà ở trong mị huyệt rong ruổi theo những cái co thắt điên cuồng.

Mỗi một cú thúc vào dường như để hả giận, hắn bắt lấy một tay Thiệu Tình, đan mười ngón vào nhau, bàn tay còn lại thì thay phiên

xoa nắn hai khối ngực, hắn bôi tinh dịch còn dính trên kẽ tay lên đôi vú to lớn của nàng, ngón trỏ và ngón cái vân vê đầu v*, khiến cho hạt đậu đỏ bừng kia nổi lên những hạt da gà nhỏ.

Hông hắn liên tục dùng lực tạo ra âm thanh bạch…bạch không ngơi nghỉ, hắn nghiến răng: "Ngày mai Tình Tình nhất định phải làm cho Cô bất ngờ, nếu không làm tốt, Cô sẽ đâm nàng, nghe rõ chưa?" Lời nói tàn nhẫn bao nhiêu thì nội tâm bất lực bấy nhiêu, Lận Chước tựa trán lên trán Thiệu Tình, đem tất cả những suy sụp chuyển thành hành động.

"Nhẹ…nhẹ chút…ưm…" Bàn tay còn lại của Thiệu Tình không bị trói buộc quấn lên vai Lận Chước, sau mỗi cú thúc mạnh của hắn, năm ngón tay nàng co lại. Từ khi rời khỏi Đông Cung, Thiệu Tình đã để móng tay dài trở lại, cắt tỉa thành hình vòng cung xinh đẹp, tô lên màu đỏ tươi trên móng, móng kia đâm vào da thịt. Mới đầu là xuất hiện dấu trăng non nhợt nhạt, sau một tiếng rên rỉ, dấu trăng non in thật sâu, kéo xuống lưng thành một đường quanh co tạo nên dấu vết ái muội.

"Làm nhẹ không được, phải làm mạnh…." Lận Chước đâm vào thật sâu, cái trán cũng nhẹ nhàng cụng nàng, động tác dã man này lại mang đến khoái cảm mãnh liệt đến vậy.

"A…" côn th*t đâm sâu thông tuân theo bất kì quy luật nào, Lận Chước như bị mất trí, tựa như dã thú hưởng thụ hoan ái nguyên thủy nhất.

Thiệu Tình không theo kịp bước đi của Lận Chước, đôi đùi ngọc của nàng mở rộng ra, cự vật đen tím điên cuồng ra vào, đâm đến mức toàn thân Thiệu Tình đều lung lay theo. Nếu nàng có trái tim, Lận Chước hy vọng trái tim nàng cũng lung lay như vậy.

Có lẽ Lận Chước đã thành công.

"A…sướng…Lận ca ca…" Sung sướng mãnh liệt bắt đầu chiếm lấy tri

giác của Thiệu tình, nàng không thể chạy trốn.

Thiệu Tình thở hổn hển, khóe mắt xuất hiện ánh nước, nhưng ánh nước này là vì kích thích sinh lý mà ra, cũng có thể là cảm xúc trong lòng.

Tay Thiệu Tình gác lên vai Lận Chước, nhẹ vỗ về, trong lúc cao trào, nàng không muốn tự vấn bản thân, chỉ muốn gần bên hắn, cùng hắn chia sẻ vui sướng.

Âm thanh của nàng, mọi cái chạm của nàng đều ở trên đầu quả tim của Lận Chước, qua trăm cú thúc, Lận Chước gầm lên rồi phóng thích trong cơ thể nàng. Trên cơ thể hai người đều là mồ hôi nhễ nhại, dính chặt hai thân thể lại với nhau, hơi thở hổn hển hòa quyện cùng khoái cảm, sau mây mưa, căn phòng yên ắng trở lại.

"Tình Tình, lần này phụ hoàng muốn ta dẫn đầu cấm quân, chủ trì thu săn, ta sẽ xuất phát đến khu vực săn bắn trước, ta chọn Thế tử đi cùng, nàng cũng là nội quyến của phủ Quốc Công, chuyến này nàng đi không?" Trong lúc Thiệu Tình hoàn hồn, Lận Chước mở miệng, Thiệu Tình đang dán vào ngực hắn, âm thanh giống như truyền ra từ cơ thể nàng.

Thiệu Tình im lặng một lúc rồi nói: "Chàng biết ta không thể đi mà, từ khi ta về phủ, những sự kiện có muội muội thì sẽ không có ta!"

Trong lòng Lận Chước không vui: "Là người trong nhà không cho nàng đi hay nàng không muốn đi?"

"Cả hai!" Thiệu Tình khẽ thở dài "Phụ thân vẫn chưa từ bỏ chuyện kết thân cùng với Điện hạ đâu!"

"Cô đã nói với hắn, Cô đồng ý kết thân cùng phủ Quốc Công, nhưng người Cô cưới chỉ có thể là trưởng nữ của phủ Quốc Công!"

Trái tim Thiệu Tinh chua xót: "Hà tất gì Điện hạ phải cố chấp như

vậy, cho dù phụ thân đồng ý thì thánh thượng cũng sẽ không đồng ý, dù điện hạ nghĩ thế nào, ta cũng không đồng ý!"

Đúng, cũng không phải là không thể, thứ nữ thay đích nữ tuy rằng không quan minh chính đại gì nhưng chỉ cần công khai làm thì cũng chẳng xấu mặt ai.

Chỉ cần Thiệu Tình trên danh nghĩa được Liên Dung nhận nuôi, sau đó phái mấy cung nữ, ma ma đức cao vọng trọng chỉ dạy lễ nghi cho Thiệu Tình, thì không có gì trở ngại.

Có rất nhiều cao môn đã làm như vậy, Thiệu Tình tự nhủ với chính mình, Lận Chước không hiểu được những ân oán của mình và Liên Dùng nên không thể trách hắn được.

"Điện hạ, chúng ta cứ như vậy, cứ sống vui vẻ không phải tốt sao?" Thiệu Tình đặt lên môi Lận Chước nụ hôn bi thương.

Đối mặt với thần sắc đau thương của Thiệu Tình, Lận Chước không nhắc nữa, hắn chỉ nói: "Nàng không muốn ta cũng không ép, dù sao ta cũng còn rất nhiều cách!" Ngụ ý rằng, hắn vẫn chưa lùi bước.

Nhưng Thiệu Tình đã lùi bước, nàng vùi mặt vào lòng ngực hắn nhắm chặt hai mắt. Lận Chước bất đắc dĩ vỗ về lưng nàng, đợi nàng đi vào giấc ngủ. Mồng 1 tháng 7 hắn còn phải ứng phó với rất nhiều người, không thể ở cả đêm ở Tích Xuân Viên cùng nàng được.

Đến khi hơi thở Thiệu Tình vững vàng, chìm vào giấc ngủ sâu, Lận Chước thầm mắng: "Đồ vô lương tâm!"

Khả Khả: Ủa? Tưởng làm dậy là dễ thương ó hỏ?

Chương 108

Tháng bảy nắng nóng đổ lửa, ban đêm có hơi lạnh nhưng khi mặt trời vừa lên cả người liền đổ mồ hôi như tắm. Sáng sớm, Thiệu Tình vừa thức dậy, nàng đến phòng ngủ của Tần Vô Song, hôm nay Ngôn Dạ Đình thức trễ, lúc đến hành lang vừa hay gặp Thiệu Tình.

"Phụ thân an khang!" Thần sắc trên mặt Thiệu Tình hoàn toàn bình thường, nàng hành lễ với Ngôn Dạ Đình.

Mấy ngày nay tâm tình Ngôn Dạ Đình rất tốt, Thiệu Tình không hề hay biết, Tần Vô Song vì hôn sự của Ngôn Ngai Như mà vứt bỏ hết nhưng rụt rè trước kia, sắm vai tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu trong ký ức của Ngôn Dạ Đình.

Tâm tình Ngôn Dạ Đình rất tốt cho nên mọi thứ diễn ra của ngày thường trở nên thuận mắt hơn, giống như bộ dạng ngoan ngoãn của Thiệu Tình bây giờ, đương nhiên hắn rất thích: "Rất khoẻ, mấy ngày nay vất vả cho con rồi…con có giận phụ thân không?"

Thiệu Tình không thể ngờ là Ngôn Dạ Đình lại hỏi câu này, nhất thời nàng ngây người, qua một lúc nàng mới nói: "Lần này cũng xem như đó là chút ưu phiền của nữ nhi, nữ nhi không giận phụ thân!" Chuyện vặt vãnh như vậy làm gì phải giận, phải biết là những chuyện nàng oán hận Ngôn Dạ Đình nhiều như lông trâu, làm gì mới chút chuyện này mà phải nghĩ nhiều?

Miệng nói không giận nhưng bên trong đôi mắt lại cất chứa không ít gươm dao, Ngôn Dạ Đình có chút xúc động…đứa trẻ này vô cùng giống Tần Vô Song, cũng cực kỳ giống hắn.

Hắn thấy trên người Thiệu Tình có sự ẩn nhẫn, một con hổ con đang cất giấu móng vuốt, chỉ cần hắn để lộ sơ hở thì chú hổ này sẽ lập tức biến lớn ra không chút do dự vồ lấy hắn, tựa như năm đó hắn vô tình với phụ huynh mình, chỉ e là khi Thiệu Tình có cơ hội, nàng sẽ hạ sát chiêu với hắn.

"Con đến thăm mẫu thân đi, chỉ có con ở cạnh nàng thì nàng mới thật sự vui vẻ!" Ngôn Dạ Định khoanh tay rời đi, sinh thần của Thái tử, trong cung mở yến hội, hắn phải đến tham dự, toàn gia đang đợi hắn. Còn hai mẹ con Tần Vô Song hắn chỉ có thể giấu ở Tích Xuân Viên, trong lòng hắn nổi lên áy náy. Hắn nghĩ, đợi qua thu săn, nếu nàng còn có thể duy trì dáng vẻ bình thản này thì hắn sẽ tìm cơ hội đưa nàng ra ngoài thăm thú một chút. Dù sao thì từ khi về phủ Quốc Công, nàng chưa từng bước chân ra khỏi Tích Xuân Viên.

"Cung tiễn phụ thân!" Thiệu Tình rũ mắt xuống, cố gắng cất giấu nỗi chán ghét đi, lúc hai người ngang qua nhau, Thiệu Tình kiềm chế lùi bước theo bản năng, đặc biệt khi Ngôn Dạ Đình đặt tay lên xoa đầu nàng, suýt nữa nàng đã bộc phát.

Sau khi cân bằng lại tâm trạng, trên mặt Thiệu Tình là nét cười tươi tắn. Nàng bảo Xuân Nhi và Hạ Nhi chuẩn bị đồ đến học Tần Vô Song cách nhào bột.

Cả đời này của Thiệu Tình chưa từng đặt chân vào bếp, vì Lận Chước, đây là lần đầu tiên của nàng.

"Hắt xì!" Tay chân Thiệu Tình vụng về, nàng nhào bột không đều tay, còn hít phải bột mì vào miệng, làm một cái hắt xì thật lớn.

Tần Vô Song chăm sóc Thiệu Tình từ nhỏ đến lớn, tuy không thể nhận nhi tử nhưng như vậy cũng tốt rồi, cả người nàng vui tươi, cười rạng ngời, hiện lên bóng dáng của đệ nhất mỹ nhân võ lâm năm nào.

"Tình Tình thật vụng mà, con sinh ra là mệnh phú mệnh quý, phải gả cho một phu quân tốt mới được!" Tần Vô Song cảm thán, nhìn lúc nữ nhi được vui vẻ nàng lại bắt đầu suy nghĩ, nếu bản thân nàng chịu ấm ức một chút mà nữ nhi mình được hạnh phúc thì có thiệt thòi gì đâu?

Thiệu Tình ngẩng đầu lên, dường như nàng nhìn thấu được do dự trong mắt Tần Vô Song, giọng nàng kiên định: "Mẫu thân, con đã nghĩ kỹ rồi, giữa con và điện hạ là có duyên không phận, mẹ đừng nghĩ là sẽ đi cầu xin hắn ta toàn thành cho con, nếu mẹ làm vậy, cả đời này nữ nhi sẽ sống trong dằn vặt!"

Tần Vô Song thở dài: "Vì sao Tình Tình lại luôn hiểu chuyện đến như vậy!" Nàng thật sự đau lòng cho Thiệu Tình, tiểu nữ nhi này là cô nương hiểu chuyện nhất, mà thanh danh lại bê bối, bị gắn cho biết bao cái danh tuỳ hứng, kiêu căng, phóng đãng…

Nhưng tâm tư nữ nhi này cực kỳ tinh tế nhạy cảm, biết cách chăm sóc người khác, ngay từ khi còn nhỏ đã không có hành động nào tuỳ hứng, trước giờ không yêu cầu mẫu thân bất cứ điều gì. Học cách nhào bột là chuyện duy nhất nàng xin mẫu thân trong suốt mấy năm qua.

"Tóm lại, hôm nay nhất định sẽ thành công, mẹ sẽ dốc toàn lực để giúp Tình Tình nấu một bát mì trường thọ hoàn hảo nhất, đây là bát mì lần đầu tiên Tình Tình đích thân làm, mẹ nhất định sẽ giúp con!" Cho dù nữ nhi nàng làm cho ý trung nhân thì đã sao? Người đầu tiên nhấm nháp tay nghề của nữ nhi chẳng phải là nàng sao?

Hai mẫu tử nhìn nhau cười, sau hai canh giờ dày vò, buổi trưa hai mẹ con ăn tạm mì Dương Xuân đơn giản, nước dùng là măng khô hầm, vô cùng thơm ngon, thêm một ít rau thơm nữa là tuyệt hảo.

Sau khi ăn trưa xong, Thiệu Tình tìm một cái xẻng, nàng ra sân, đào dưới gốc cây hoa đào, miệng thì lẩm bẩm: "Chôn ở đâu ta?"

Chương 109

Tại Cung Thái Hòa, không khí ăn uống linh đình, ca cũ không dứt, tất cả cao môn quyền quý đều tập trung ở Cung Thái Hoà. Buổi yến tiệc này bắt đầu từ Ngọ yến, trước tiên là gia yến có Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu tham dự. Những thức ăn bày trong bữa tiệc đều tinh xảo và đẹp mắt, nhưng đại yến có rất nhiều quy củ, đợi đến lúc có thể dùng cơm thì phần lớn đồ ăn đã bị nguội lạnh, mỡ thịt để nguội sẽ đông lại, chẳng ai muốn động đến, sợ bị trướng bụng thất nghi trước đại điện. Cho nên trong yến hội không quan trọng chuyện ăn uống mà là giao thiệp và uống rượu với nhau.

Buổi gia yến này, Hoàng hậu để mặc cho Ngôn Khinh Linh tự chuẩn bị, cho dù trước đó Lận Chước đã thể hiện rõ ý định muốn từ hôn với phủ Quốc Công, nhưng Liên gia vẫn không buông tay. Cho dù là Nguyên Hậu sinh ra Lận Chước, hay Kế Hậu sinh ra Lận Giác thì bọn họ đều là nữ nhi chính thống của Liên gia.

Ngôn Khinh Linh biết mình đã mất đi sự tin tưởng của Lận Chước, cho nên lúc này dốc toàn lực, nàng còn làm cho hắn một cái bếp nhỏ, vì vậy thức ăn trên bàn hắn lúc nào cũng nóng hổi. Nhưng bất quá tam, Ngôn Khinh Linh đun đến bao nhiêu lần, hắn vẫn không thích, nhưng ít ra trên bàn hắn mỗi loại thức ăn đều tinh xảo, bảo toàn được hương vị.

Đáng tiếc, tâm tư nàng đều uổng phí, ngay cả một cái liếc mắt Lận Chước cũng không thèm nhìn đến, chỉ buồn bực ngồi đó uống mỹ tửu. Trong yến tiệc đều lấy rượu làm chủ, Lận Chước sợ khách khứa đến dự tiệc say mèm dẫn đến những việc không hay cho nên hắn chỉ uống qua loa vài chén, tâm trạng không vui thích mấy.

Ngọ yến lấy Hoàng thân quốc thích làm chủ, tiếng đàn hát, tiếng trò chuyện vang lên bên tai, Lận Chước cảm thấy hình như mình không thuộc về nơi này. Trong lúc hắn đang ngẩn người thì mấy người huynh đệ nâng cốc đến chúc mừng hắn.

"Hoàng huynh, đệ chúc huynh niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu!" Người vừa cất lời là Cung Vương Lận Du. Cung Vương ở giữa, bên trái là Chúc Vương Lận Thuỵ, bên phải là Thọ Vương Lận Giác.

Niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu: Hằng năm đều có ngày này.

Mấy ngày gần đây Lận Du trở nên đắc ý, trước giờ hắn vẫn xem Lận Chước như bóng ma nên không có cách nào tiếp cận đến Nội Các, nay Lận Chước nghỉ ngơi vì trúng độc cho nên hắn từ từ bồi dưỡng thế lực riêng cho mình.

Lại Bộ ảnh hưởng trực tiếp đến khảo hạch thăng chức, vì vậy người bên dưới càng lúc càng nịnh bợ Lận Du.

Lận Thuỵ ở vị trí Hộ Bộ, lúc đầu còn không dám vớt nước luộc, nhưng tặng lễ ở Hộ Bộ đã là văn hoá đặc trưng nhiều năm cho nên Lận Thuỵ bị mớ tài sản chi phối mờ mắt.

Hai huynh đệ bắt đầu trắng trợn hơn, đó là nuôi dưỡng môn khách.

Đương kim thánh thượng vốn cố ý muốn bồi dưỡng hai hài tử do Quý phi sinh ra, nên không cấm cản hành động mượn sức người tài này, dù sao thì Hoàng tử đương triều không cấm bồi dưỡng tâm phúc. Môn khách của Lận Chước cũng không ít, Lận Chước là Hoàng tử giàu có nhất, trong tay hắn nắm giữ khối tài sản lớn mà Tiên hoàng để lại, thủ hạ dưới tay hay toàn là kỳ nhân dị sĩ.

Còn Lận Du và Lận Thuỵ chỉ vừa mới bắt đầu, giống như trẻ con tập

đi, đi còn chưa xong mà đòi chạy? Hai người họ không hề biết, bồi dưỡng môn khách không phải giống Mạnh Thương Quân, không phải đầu trộm đuôi cướp nào cũng nuôi dưỡng được, đó chỉ làm lãng phí tiền bạc mà thôi. Nuôi binh là phải có thủ đoạn, phải nhìn người thế nào, chứ không phải dựa vào câu "anh hùng không hỏi xuất thân", không trải qua lựa chọn khắc nghiệt, chọn người không biết tiếp thu, thì cũng chỉ dưỡng ra đám sâu bọ.

Hai người này càng ngốc thì Lận Chước càng có lợi, đến khi hai người đủ lông đủ cánh thì thủ hạ của Lận Chước cũng đã trở thành khách quý của bọn họ cũng nên.

"Vậy thì càng phải uống một chén lớn!" Lận Chước lười biếng nâng chén, tiếp đó uống cạn một hơi.

"Hoàng huynh lại lấy lệ rồi, phải phạt!" Trước giờ Lận Thuỵ không dám lỗ mãng trước mặt Lận Chước, nhưng hôm nay hắn cảm thấy mình có khả năng tranh đua với Lận Chước cho nên âm giọng cũng lớn hơn. Lận Thuỵ rót đầy cốc rượu mạnh rồi loạng choạng mang đến trước mặt Lận Chước, rượu nhỏ giọt xuống đầy mặt bàn.

Lận Chước bình thản nhìn Lận Thuỵ, hắn cũng không tiếp nhận cốc này, không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên xấu hổ.

Ngôn Khinh Linh lượn lờ đi tới, cầm chén rượu đưa lên, giọng lánh lót nói: "Thuỵ ca ca, hôm nay là sinh thần của Chước ca ca, huynh nể mặt ta, cùng vui vẻ đừng làm nhau khó xử nữa, được không?" Trên môi nàng luôn bày ra nụ cười xinh đẹp, làm cho tâm tình Lận Thuỵ dịu đi không ít, nhưng khí lạnh trên người Lận Chước cũng không bớt đi chút nào.

"Nếu đã như vậy…"

"Ngôn nhị tiểu thư quá lời rồi, Cô không cần mượn mặt mũi của Ngôn nhị tiểu thư để giữ hoà khí!" Lận Chước đưa tay cầm cốc rượu trên bàn, ngửa cổ uống sạch, sau đó hắn nhìn Lận Thuỵ cười, nụ

cười này khiến toàn thân Lận Thuỵ run rẩy. Ánh mắt kia của Lận Chước rõ ràng là đang nhìn tử thi.

Lận Thụy không giấu được nỗi sợ hãi, Lận Du liền nháy mắt ra hiệu với hắn, hai huynh đệ cuối cùng vẫn không nói gì. Trong lòng Lận Du vô cùng khó chịu, hắn ngưỡng mộ Ngôn Khinh Linh đã lâu, ngay cả trong mơ hắn cũng luôn nghĩ nếu Ngôn Khinh Linh không gả cho Lận Chước, thì sẽ gả cho Hoàng tử cao quý nhất Tĩnh Quốc này là hắn, đến lúc đó hắn sẽ được Ngôn Dạ Đình yểm trợ, thì chẳng khác nào như hổ mọc thêm cánh.

Nhưng hôm nay, dưới khí thế áp bức của Lận Chước, hắn không thể nói được lời nào. Hoàng thượng cũng chú ý đến sóng ngầm mãnh liệt của các huynh đệ họ, biểu tình trên mặt nghiêm túc, lộ rõ bộ dạng hận rèn sắt không thành thép.

Hoàng hậu cúi đầu đứng xa nhìn hổ tranh đấu. Quý phi vốn là người nhà họ Thẩm không thể nhịn được, gương mặt xinh đẹp có chút vặn vẹo.

Trên mặt Ngôn Khinh Linh khó coi, nước mắt đã ở quanh hốc mắt, dưới tay áo rộng thùng thình nàng siết chặt bàn tay. Vốn dĩ đêm nay nàng còn ngần ngại không dám dùng kế, sau khi chứng kiến thái độ của Lận Chước, đáy mắt nàng hiện lên ánh lửa, lần này nàng sẽ hạ quyết tâm.

Lúc này Lận Giác lên tiếng để dẹp bỏ không khí ngượng ngùng: "Đệ chúc hoàng huynh mọi sự như ý, cầu gì được nấy!" Lời này nghe qua vô cùng mờ ám, tựa như lời nói vu vơ nhưng lại làm cơ mặt Lận Chước giãn ra.

"Đệ cũng vậy!" Hai huynh đệ nhìn lướt qua nha, mang theo vài phần thách thức.

Sau khi phá vỡ không khí trầm mặt, những người khác cũng rôm rả

nâng cốc đến chúc mừng. Lận Chước cũng khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, hàn huyên cùng mọi người.

Chương 110

Sắc màu ở phía chân trời đã thay đổi, tiếng đàn ca náo nhiệt cả ngày trời mới dừng lại, trên yến tiệc nhiều người đã say khướt, trước khi bọn họ thất nghi trước đại điện, cung nhân đã đưa bọn họ về phòng cho khách để giải rượu. Lúc này trong cung đã lên đèn, các khách nhân đã xếp thành hàng đi lên xe ngựa của mình, lần lượt ra khỏi cung.

Sắc mặt Lận Chước hơi đỏ, nhìn qua trông giống như đã say lắm rồi, Ngôn Khinh Linh theo ý chỉ của Hoàng hậu đưa Lận Chước đến thiên điện nghỉ tạm.

Thời khắc này đúng như đã mưu tính, nàng đã được sự đồng ý của Hoàng hậu và Liên Dung. Lận Chước được dìu đến chiếc giường. Dung mạo tuấn mỹ tựa như được điêu khắc tinh xảo, tuy hắn ở chiến trường nhiều năm nhưng làn da vẫn rắn chắc mềm mịn, không chút sần sùi. Lận Chước khép hai mắt lại, hơi thở đều đặn. Ngôn Khinh Linh rón rén đến cạnh mép giường, nàng bắt đầu cởi quần áo trên người xuống, tiếp đó liền bước lên giường.

"Ngôn Khinh Linh, Cô còn cho rằng ngươi có thể giữ thân mình trong sạch!" Trước khi cánh tay hắn chạm vào người nàng, hắn đã kịp thu lại. Ngay sau đó, trong phòng xuất hiện hai bóng đen, Ngôn Khinh Linh bị hai nữ tử mặc dạ hành đè ngã xuống đất.

Lận Chước cầm lư hương trên đầu giường lên, hương bên trong vẫn chưa đốt, bên trong là thứ có thể làm cho Liễu Hạ Huệ biến thành cầm thú, làm cho thánh nữ trinh tiết trở thành dâm phụ, đó là Mê tâm hương.

"Ngu xuẩn! Chẳng lẽ cha ngươi không biết mẹ ngươi muốn dùng loại thủ đoạn này để bẫy Cô sao?" Lận Chước khẽ cười.

Ngôn Khinh Linh sợ hãi tột độ, nàng không ngờ mọi chuyện mình làm đều bị Lận Chước vạch trần.

"Chước ca ca, huynh đừng giận, ta cũng là vì quá yêu huynh mà thôi!" Hai hàng nước mắt nàng rơi xuống lã chã, vô cùng thương tâm. Dung mạo nàng vốn xinh đẹp, nên khi khóc lên sẽ khiến nam nhân thương hoa tiếc ngọc. Đáng tiếc, Lận Chước không giống như những nam nhân đó, trong lòng hắn đã có người khác, đã sớm không để nữ nhân nào vào mắt. Còn nữ nhân nào đáng thương ra sao cũng không liên quan đến hắn.

"Yêu, mà không cần biết đối phương có đồng ý hay không, chỉ cần đạt được nguyện vọng của mình, ngươi không yêu Cô, ngươi chỉ yêu cái thể diện mà Cô có thể mang lại cho ngươi thôi!" Lận Chước hiểu thế nào là yêu cho nên hắn biết, yêu không phải là chiếm đoạt mà là cho đi, hiểu được mong muốn của người trong lòng. Nếu đối phương muốn rời đi thì không được giam cầm sự tự do của nàng mà phải nghĩ mọi cách để làm bản thân mình tốt hơn, để đối phương quay trở lại với mình. Người như Ngôn Khinh Linh không màng đối phương nghĩ gì, nàng chỉ làm vì lợi ích của bản thân mình.

Toàn tâm toàn ý yêu thương là luôn muốn đối phương được vui vẻ, cho dù bản thân mình thế nào. Chỉ cần ý trung nhân được vui thì bản thân cũng sẽ vui theo, đó mới là yêu. Nguyện để bản thân chịu khổ cũng không muốn để đối phương phải buồn thì đó mới là chân tâm.

Lận Chước nghĩ đến Thiệu Tình, đôi mày hắn giãn ra, hắn day day ấn đường: "Bỏ đi, ngươi cứ ở nơi này mà đợi, Cô không rảnh tiếp chuyện!" Lận Chước thở dài, dù sao người là cũng là hậu nhân của Liên gia, sẽ liên đới rất nhiều. Nếu chuyện xấu Ngôn Khinh Linh truyền ra ngoài, toàn bộ thanh danh của phủ Quốc Công liệu có còn

hay không? Ngay cả Thiệu Tình cũng bị liên luỵ, tuy rằng Thiệu Tình không để ý, nhưng tốt nhất vẫn không nên.

Nghe Lận Chước nói như vậy, hai ám vệ tự hiểu, một trong hai người đánh dứt khoát lên cổ nàng, Ngôn Khinh Linh liền ngất đi, hai người đặt nàng lên giường, thuận tay đắp chăn cho nàng.

Lận Chước xoay người rời đi. Vì để cho hai người hành sự cho nên Hoàng hậu đã rút hết cung nhân xung quanh đi, ngược lại càng thuận tiện cho Lận Chước rời đi, tâm tư của hắn sớm đã trèo ra ngoài bức tường cung cấm rồi.

Điều mọi người không ngờ đến là bọ ngựa bắt ve chim sẻ chờ sẵn. Sau khi Lận Chước và ám vệ rời đi, một thân ảnh khác đi vào trong phòng của Ngôn Khinh Linh. Một lúc lâu sau, âm thanh ái muội vang lên không dứt, tiếng nam nhân phóng túng dục vọng đứt quãng, âm thanh thiếu nữ mơ màng bị nuốt vào trong.Thân thể thiếu nữ mềm mại, vật nam tính nhấp nhô rồi phát tiết bên trong. Thiếu nữ nhăn mày lại, nửa mơ nửa tỉnh phát ra tiếng khóc nức nở càng làm nam nhân thêm hưng phấn.

Chương 111

Lợi dụng ánh trăng, một thân ảnh bay lên bay xuống trên mái nhà kinh thành, vòng qua đội tuần tra ban đêm, tránh né hộ vệ của phủ Quốc Công, âm thầm đi vào phòng Thiệu Tình. Cánh cửa phòng mở rộng, bên trong truyền ra giọng nói của Thiệu Tình: "Đợi Điện hạ đã lâu, giờ này Điện hạ đến thật vinh hạnh cho kẻ hèn này!"

"Thích mà còn làm bộ làm tịch!" Lận Chước đã đổi bộ xiêm y khác, hắn cố tình gạt bỏ mùi rượu trên người, chắp tay sau lưng phóng khoáng đến bên nàng.

"Chàng mới thích đó!" Thiệu Tình nhoẻn miệng cười.

Nụ cười tươi tắn kia hắn nhìn quen rồi, nhưng mỗi lần như vậy hắn giống hệt như tiểu tử ngốc chưa biết yêu, đứng ngây người thật lâu.

Không đúng, hắn đâu phải là tiểu tử ngốc chưa biết yêu!

Khuôn mặt anh tuấn xuất hiện sắc hồng nhạt, thật may vì có màn đêm che khuất.

"Nàng đã chuẩn bị cho ta cái gì rồi?" Lận Chước không được tự nhiên dời mắt đi, trái tim hắn đập liên hồi, nhưng hắn đang cố duy trì dáng vẻ bình đạm thường ngày.

"Đi, đến bên đình này ngồi đi!" Thiệu Tình kéo Lận Chước đến đình hóng gió, trên bàn đã bày ra hai chén mì trường thọ nóng hổi, còn có một vò rượu vừa mới đào lên, lộ rõ vết tích đã ủ nhiều năm.

Lận Chước không thể nói rõ được cảm giác của mình lúc này, hắn chỉ thấy mọi chuyện thật thần kì, có chút mong chờ, lại có chút lo lắng.

"Ở Đại yến nhất định Điện hạ không ăn nhiều, người nếm thử mì trường thọ do đích thân tiểu nữ làm đi. Dân gian tương truyền, vào ngày sinh thần được ăn mì trường thọ, nếu hút 1 hơi không bị đứt đoạn thì Điện hạ sẽ sống lâu trăm tuổi!" Thiệu Tình đứng dưới đèn lưu li, ánh sáng chiếu lên người nàng vô cùng xinh đẹp.

"Lấy mấy chuyện vớ vẩn này để lấy lòng ta, đúng là tiểu cô nương lanh lợi!" Hôm nay Lận Chước nhận biết bao đồ quý giá, mỗi thứ đều có giá trị ngàn vàng, nhưng chỉ có thứ này là hợp ý hắn "Nhưng…ta lại rất thích!" Tâm ý quan trọng hơn giá trị, mà tâm ý của người trong lòng lại càng quý hơn.

Nếu đổi lại là người khác, sẽ không ai tặng hắn chén mì làm lễ vật.

"Đây không phải là mì trường thọ bình thường đâu, đây là mì ta sẽ ăn cùng chàng!" Thiệu Tình ngồi xuống đối diện Lận Chước. Phía trên đình hóng gió thắp đèn lưu li lục giác, Lận Chước nhìn thấy rõ, ngoại trừ bát mì trường thọ, trên bàn cũng có một mâm đào mừng thọ.

"Đào mừng thọ là có sẵn, trong nửa khắc ta không thể học được!" Thiệu Tình nhìn theo ánh mắt hắn, nàng ngượng ngùng nói.

"Không sao, giờ nàng bắt đầu học đi, sang năm làm cho ta ăn!" Lận Chước cố ý nhắc đến, vừa nói xong trái tim liền treo lên căng thẳng.

"Sang năm…Điện hạ cũng nên đón dâu rồi, ngài còn không thành thân thì những Vương gia khác sẽ bồn chồn không yên mất!" Thân là đích trưởng tử, Lận Chước chưa thành thân, những đệ đệ khác không dám qua mặt. Hiện tại Cung Vương đã 18 tuổi, Chúc Vương 17 tuổi, năm sau Thọ Vương cũng 16 tuổi.

“Nghe nói Thọ Vương điện hạ cũng muốn nghị hôn, không biết sẽ là vị biểu tiểu thư nào của Liên gia đây?” Thiệu Tình cầm đũa đưa cho Lận Chước.

Trong lòng Lận Chước không tránh khỏi mất mát, dù vậy vẫn kìm nén trong lòng, hắn nhận đũa, trả lời qua loa: “Ai biết được! Không nói đến chuyện này nữa, ăn mì đi, không thể cắn đứt đúng không?” Sau đó hai người bắt đầu cẩn thận chu miệng hút sợi mì.

Bột Thiệu Tình nhào không đều tay, lúc Lận Chước ăn còn nếm thấy bột khô, nhưng hắn cảm thấy đây chính là món ăn ngon nhất hắn từng ăn, hắn sẽ không bao giờ quên hương vị này.

Thiệu Tình cũng hút trúng bột mì, nhưng nàng vẫn cố gắng hút hết tất cả vào miệng, cả khuôn mặt phồng lên, thoạt nhìn có vài phần ngây thơ, hai người nhai ngốn nhìn nhau.

Hai người đều được dạy lúc ăn không nói, cho nên trước khi ăn hết chén mì, không gian rất yên tĩnh. Lận Chước ăn sạch sẽ, đế chén có lật lên cũng không rơi ra giọt nào.

Hai người ăn xong, chỉnh đốn lại một chút, sau đó Thiệu Tình đặt vò rượu lên bàn: “Ở trong tộc của mẹ ta, lúc nữ nhi sinh ra sẽ ủ một vò rượu chôn trong sân, đợi đến khi nữ nhi xuất giá mới đào lên mời khách uống!”

Thiệu Tình vỗ lên vò rượu: “Cả đời này của ta sẽ không gả chồng, cho nên vò rượu này ta chia sẻ cùng với Điện hạ. Bởi vì đối với ta mà nói, Điện hạ là người duy nhất trong lòng ta!” Mặc kệ tương lai thế nào thì Lận Chước vẫn là người duy nhất trong lòng nàng, ngay cả khi bọn họ không ở bên nhau, hoặc thậm chí hắn có người khác, ý nghĩa của vò rượu này, nàng chỉ muốn chia sẻ với hắn.

Lận Chước nghe vậy, trái tim rung lên mãnh liệt, ánh mắt hắn sáng lên, nhìn chăm chăm Thiệu Tình. Thiệu Tình bị hắn nhìn đến mức mất tự nhiên, nàng liền cúi đầu xuống, cầm cây búa nhỏ gõ vào giấy

niêm phong vò rượu. Lúc mở vò rượu ra, mùi hương nồng toả ra khắp nơi, rượu ủ dưới đất 16 năm, quả nhiên không giống rượu bình thường.

"Rượu này tự nhiên nên không có ủ hương liệu, nhưng cũng là tâm ý của thần nữ, mong điện hạ đừng chê!" Thiệu Tình rót rượu cho hai người, dưới ánh trăng, hai người nâng chén đối ẩm.

Rượu này rất mạnh, thiêu đốt yết hầu của Lận Chước, cũng đốt luôn trái tim hắn, cả người hắn như đốm lửa, vò rượu này là lời tỏ tình của Thiệu Tình với hắn, cũng là lời cự tuyệt rõ ràng nhất.

Chương 112

Một vò rượu hai người chia nhau uống, hàm ý của rượu này vô cùng quý giá, cả hai không muốn lãng phí. Lúc đến đáy vò, sắc hồng đã hiện rõ trên mặt họ. Lận Chước cầm chén rượu hớp một ngụm rồi đứng dậy đến bên người Thiệu Tình, hắn cúi người, nâng cằm Thiệu Tình lên, ngậm lấy đôi môi đỏ của nàng, trút rượu trong miệng mình sang cho nàng.

"Ưm.." Thiệu Tình chưa chuẩn bị chỉ kịp phát ra tiếng kêu ngạc nhiên, ngay sau đó nàng liền ngoan ngoãn tiếp nhận rượu hắn đút cho. Rượu mang theo hơi ấm từ khoang miệng hắn truyền sang nàng, đó là nhiệt độ cơ thể của riêng hắn. Thời điểm rượu trôi xuống cổ họng, Thiệu Tình cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình cũng tăng theo.

Thiệu Tình đưa cánh tay ngó sen ôm cổ Lận Chước, kéo nụ hôn sâu hơn, môi lưỡi nàng cũng chủ động câu lấy hắn, hai người quấn quýt như thể muốn hoà làm một cùng với đối phương.

Lận Chước kéo nàng dậy, một mặt vừa hôn nàng, một mặt dìu nàng đến cây cột bên cạnh để nàng dựa vào, còn hắn đè sát lên người nàng, dục vọng bừng bừng nhiệt huyết cố ý cọ vào thân thể mềm mại. Bàn tay Lận Chước cách lớp vải chậm rãi sờ từ đùi đi lên rồi lại theo đường cũ trở về đùi.

Lúc rời nụ hôn, hai người bốn mắt nhìn nhau, hắn khàn giọng gọi: "Tình Tình…"

"Lận ca ca…" Thiệu Tình nhẹ giọng đáp, gương mặt nàng đỏ bừng,

đôi mắt long lanh đầy tình ý, lý trí của Lận Chước ngay lập tức tiêu tan sạch, hắn vội vén váy Thiệu Tình lên, động tác dứt khoát kéo tiết khố của nàng ra rồi nâng một chân nàng lên. Tiếp đó hắn kéo dây quần, côn th*t hung dữ phóng ra.

Lận Chước thẳng lưng, quy đầu nhắm chuẩn xác cửa huyệt ướt át, nó tách tầng tầng lớp lớp mị thịt để chui vào trong, tiến thẳng đến nơi sâu nhất.

"A…sâu quá…thật thoải mái…" Có chút men say trong người, giọng Thiệu Tình càng mềm mại hơn, nàng ngoan ngoãn nâng hông để thân thể mềm mại của mình dán chặt vào Lận Chước, hai người cọ xát nhau, hắn cũng bắt đầu vặn eo.

Bạch bạch..tiếng nước dâm mĩ không ngừng vang lên, tiếng rên rỉ đứt quãng làm nhạc đệm, còn có hơi thở dốc của hai người. Nhiệt độ hai thân thể tăng cao, trong lòng cũng ấm áp vô cùng, tựa như muốn bốc cháy.

Thiệu Tình ngẩng đầu, đối mắt với Lận Chước, đôi mắt kia thường ngày lạnh lùng sắc bén, giờ đây lại dịu dàng như nước, chỉ trách nàng không thể tiếp nhận tình cảm này. Biểu tình trên mặt nàng đê mê, đôi môi khẽ vểnh lên muốn hôn, Lận Chước làm sao có thể kháng cự được lời mời này? Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào, nàng đưa lưỡi ra liếm lên môi hắn, rất nhanh chiếc lưỡi của nàng bị hắn cướp lấy, âm thanh nước bọt vang lên trong không khí.

Sau lưng tựa lên cây cột vừa cứng vừa lạnh, trước mặt tiếp nhận nhiệt huyết nồng nàng, đêm còn dài, hai người chỉ mới mở màn.

Bạch..bạch… tinh hoàn đánh vào xương chậu tạo nên âm thanh ái muội, phân thân nam tính nóng rực của Lận Chước rong ruổi bên trong cơ thể Thiệu Tình. Hai cái miệng nhỏ trên dưới đều bị lấp kín, đều là hơi thở của hắn, Thiệu Tình cảm thấy trống rỗng, thể xác và tinh thần đều được thoả mãn.

Lận Chước nâng chân còn lại của Thiệu Tình lên để nàng quấn quanh hông hắn, còn hắn ra sức đâm mạnh vào. Hiện giờ trọng lượng cơ thể nàng đều đổ dồn lên phân thân của hắn, hai tay nàng ôm chặt cổ hắn, tứ chi quấn quanh: "Ha…ưm…" Nàng kéo dài tiếng rên rỉ, mà tiếng rên rỉ kia lại bị Lận Chước nuốt mất.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Cảm giác tê dại phát ra từ cơ thể, mỗi một lần Lận Chước thúc hông, cảm giác đó lại chạy khắp người nàng. Nàng chỉ cảm thấy tứ chi đều rã rời, hắn cho nàng quá nhiều, cả cơ thể nàng đang chịu đựng khoái cảm, từng cơn tê dại ập đến, cự vật mỗi lần vào đều chạm đến tấc thịt mẫn cảm của nàng. Khoái cảm tích luỹ đủ nhiều, hoa dịch lập tức tuông ra, tưới lên quy đầu hắn. Lận Chước bị siết chặt, song vẫn cắn răng ra ra vào vào làm cho chỗ giao hợp hai người ướt đẫm, chất lỏng chảy ra nhỏ giọt trên mặt đất.

Nụ hôn kết thúc, Thiệu Tình thở hổn hển, Lận Chước vẫn còn lưu luyến lại mổ lên môi nàng mấy cái, hơi thở nóng hổi phả lên má nàng.

Thiệu Tình cảm giác dường như mình đang đặt trên đám mây, toàn thân bủn rủn không thể chống đỡ, nàng nghĩ nàng thật sự say rồi, không biết là vì rượu hay vì hắn.

"Lận ca ca…a..nhanh…" Lận Chước ôm chặt hai chân Thiệu Tình, dùng lực đâm mạnh, mị huyệt kia đã sớm bị hắn đâm thủng, đâm đến tan chảy. Lúc này Thiệu Tình không thể tiếp nhận nỗi, nàng nức nở, khoé mắt xuất hiện nước mắt sinh lý.

Lận Chước nghe thấy càng hăng hơn, tốc độ thọc vào rút ra càng nhanh hơn, dương v*t to lớn khuấy đảo bên trong, phong ba bão táp nổi lên, nàng không thể chống đỡ nổi cuối cùng bị cơn sóng tình nuốt chửng.

Mị huyệt co rút mãnh liệt, siết chặt lấy côn th*t, thân hình hai người càng dán sát nhau hơn. Lận Chước bị mị huyệt cắn mút khiến hắn phát ra tiếng rên rỉ, trên trán hiện rõ gân xanh, hắn phải nghiến răng chịu đựng mới không bị nàng siết đến mức tước vũ khí đầu hàng.

"Cái miệng bên dưới cắn cũng chặt lắm đấy!" Lận Chước khàn giọng nói, tiếp đó hắn cắn răng thúc mạnh, ngay lập tức Thiệu Tình lại đón cơn cao trào khác, trước mắt nàng bao trùm pháo hoa sáng chói.

"A…" tiếng rên của Thiệu Tình kéo dài không dứt, nàng ngửa cổ ra sau tạo thành vòng cung, đầu tựa vào cây cột phía sau, mười ngón tay bấm chặt lên vai Lận Chước, vải dệt tơ tằm nhăn nhúm, với sức lực của nàng chỉ sợ làn da dưới lớp vải kia đều sưng đỏ lên.

Cơn đau nhói càng làm cho Lận Chước hưng phấn hơn, hắn lao đến lần cuối, dương v*t liên tục quất vào con đường chật hẹp đang cao trào, hắn có thể cảm nhận được vô vàng cái miệng nhỏ níu giữ hắn lại. Mỗi một lần tiến vào hắn đâm thật nhẫn tâm, trước tiên hắn lui ra thật xa sau đó cắm vào thật sâu, cứ như thế hắn làm hơn trăm cái, cuối cùng tinh quan mở rộng, tinh dịch phóng thẳng vào cơ thể Thiệu tình rót vào tử cung mỏng manh. Một lúc sau hắn còn chưa động đậy muốn kéo dài tư vị tuyệt diệu kia.

Từng nụ hôn vụn rơi xuống đôi má trắng ngần của nàng. Thiệu Tình thở hổn hển, đôi mắt khép hờ, mí mắt như cánh quạt run rẩy, quả nhiên tình triều còn chưa tan biến hết. Lận Chước cứ vậy ôm nàng tiến về phòng ngủ, nam căn đang mềm nhũn đi nửa đường bỗng cứng trở lại.

Chương 113

Đôi tay ngó sen của Thiệu Tình ôm chặt cổ Lận Chước, nàng dựa vào ngực hắn. Rõ ràng nàng cảm nhận được sinh lý hắn biến đổi, dương v*t kia đang cắm vào trong cơ thể nàng đã thức dậy, đang bành trướng thành vách chật hẹp của nàng. Mỗi một bước đi của hắn, côn th*t cứng rắn kia liền đâm sâu thêm vài phần, quy đầu to lớn gõ lên tử cung nàng như muốn xông vào nơi huyền bí kia.

"A…sâu quá…không được mà…" Thiệu Tình cảm thấy tử cung mình vô cùng ngứa ngáy, hai chân đều mất hết sức lực. Đôi tay kỳ lân của Lận Chước nâng nàng lên, trọng lượng cơ thể nàng giờ đây đều được hắn kiểm soát, nàng giống như lục bình, muốn trôi dạt đi đâu đều do dòng nước điều khiển nhưng để không phải rơi xuống thì nàng phải cố giữ thăng bằng.

Cảm giác như vậy khiến cho nàng giống như đang ngồi trên đống lửa, đồng thời cũng thấy vui sướng và ỷ lại. Lúc này nàng nhìn hắn, giao cho hắn toàn bộ quyền chủ động, để cho hắn mặc sức lao vào cơ thể nàng, đem lại khoái lạc cho cả hai.

"Thích không? Thích ta đâm sâu như vậy không?" Nghe thấy âm thanh nỉ non của nàng, Lận Chước khẽ cười hỏi. Bàn tay to lớn xoa nắn cặp mông căng tròn mịn màng, động tác của hắn có hơi thô bạo nhưng lại không đả thương đến nàng.

Da thịt mềm mịn bị hắn xoa nắn thành đủ loại hình dạng, bên trên chiếc mông căng tròn của nàng ngay lập tức xuất hiện dấu tay đỏ không đồng đều, lực bóp của hắn rất mạnh, cũng vì vậy mà thân hình nàng cũng đong đưa theo, côn th*t nằm bên trong mị huyệt

cũng bị ảnh hưởng, vách thị bị xô đẩy chèn ép mang lại cho nàng cảm giác sung sướng khó mà tả được.

"Thích không?" Hắn vẫn chưa bỏ qua câu hỏi, đương nhiên hắn nhận ra cơ thể nàng đã vui sướng đến mức nào, nhưng vẫn muốn nghe chính nàng thừa nhận, thừa nhận nàng thích hắn cắm vào thật sâu như vậy.

"A…a…thích…" Cảm giác tê dại chạy từ xương cụt lên thẳng đỉnh đầu. Thiệu Tình khẽ hé đôi môi anh đào, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại, lúc sau mới đưa ra câu trả lời làm Lận Chước hài lòng.

Lận Chước vừa xoa mông nàng, vừa thúc hông, khiến thân thể Thiệu Tình xụi lơ, dâm dịch tuôn ra, tưới lên quy đầu, nhiều đến mức thậm chí còn dính vào khe nhỏ trên quy đầu: "Thích Lận ca ca yêu thương ta như vậy…a…." Thân thể hứng chịu quá nhiều cảm giác sung sướng cho nên giọng nàng cũng bị run rẩy theo.

"Ta cũng rất thích, cái miệng nhỏ bên dưới của Tình Tình làm ta sướng chết đi được…" Ngày thường Lận Chước là người lạnh lùng cỡ nào, toàn thân tỏa ra hơi thở cấm dục, nhưng có ai biết được, đằng sau đó…hắn lại dâm đến vậy, nhưng những hành vi phóng đãng của hắn cũng chỉ thể hiện với nàng.

Mỗi khi Lận Chước nói lời thô tục, Thiệu Tình đều đỏ mặt tía tai, nhưng cũng vì vậy lại càng hưng phấn hơn. Đối với nàng, cùng hòa làm một với người mình yêu là một hạnh phúc vô tận, bên tai là giọng nói trầm khàn gợi cảm của hắn, từng câu từng chữ đều làm nàng run rẩy, khiến thân thể dâng lên phản ứng mãnh liệt.

Đôi vú nàng đều dựng đứng vì bị Lận Chước khiên khích, thậm chí còn rỉ ra chút sữa làm ướt y phục nàng. Mỗi khi chịu kích thích thân thể nàng trở nên mẫn cảm, từng dòng điện len lỏi trong cơ thể, đi đến đâu nàng run lên đến đó, nàng không kiềm chế được lại tiết hoa dịch làm cho chỗ hai người giao ướt đẫm, nhỏ giọt xuống đất, mỗi bước đi của Lận Chước đều để lại dấu vết dâm mĩ.

"Điện hạ cắm sâu….làm ta thật sự thoải mái…rất sướng…ha…" Cơn khoái cảm cuồn cuộn trong cơ thể, cảm giác tê dại bao phủ khắp người, toàn bộ cơ thể nơi nào cũng chịu ảnh hưởng, ngay cả mũi nàng cũng chua xót.

Lận Chước tiến về phía trước vài bước, mỗi bước là một lần đâm sâu. Bên trong cơ thể Thiệu Tình như đang có ngọn lửa thiêu đốt chỉ có mỗi lần thúc sâu của Lận Chước mới giảm bớt được phần nào, nhưng chỉ giảm như vậy vẫn không đủ, nàng quá tham lam, muốn hắn đâm vào thật mạnh, muốn hắn ra sức chà đạp tiểu huyệt của nàng.

"Ư…ư…nữa đi…" Thiệu Tình rên rỉ, toàn thân nàng mất hết sức lực, cánh tay chậm rãi trượt xuống, chỉ còn mấy ngón tay cố bám lên áo Lận Chước. Lận Chước nhẹ nảy thân nàng lên, Thiệu Tình giật mình, cái miệng nhỏ bên dưới cũng sợ hãi siết chặt lại, côn th*t Lận Chước đột nhiên bị kẹp chặt làm hắn không thể nhịn được phát ra tiếng rên. Hắn dừng bước, để Thiệu Tình tựa lên tường bắt đầu dùng sức thúc tới, mị huyệt nàng bắt đầu co rút dữ dội, từng đợt khoái cảm kéo đến.

Bụp..bụp…, côn th*t nhắm chuẩn xác phần thịt non mềm nhạy cảm mà đâm, Thiệu Tình nhịn không được hét lên.

"A …ha… nữa…nữa đi…." Nước mắt sinh lý nàng tràn ra khoé mắt, tiếng thở dốc ngày càng dồn dập, phá huỷ mọi thứ, trong chớp mắt Thiệu Tình lại bị vứt lên đám mây, đầu óc trống rỗng đón nhận cao trào. Lận Chước nhận thấy thay đổi trong cơ thể nàng, vách thịt bắt đầu bóp siết tứ phía như muốn giữ chặt hắn lại, mỗi lần ra vào vô đều trở nên khó khăn, nhưng mỗi lần tiến sâu vào đều mang lại cảm giác tuyệt vời cho cả hai.

"Ư…" Mồ hôi trên trán Lận Chước rơi xuống, dung nhan tuấn mỹ thoát tục bị hơi thở dục vọng của nhân gian vấy bẩn. Thiệu Tình mở đôi mắt mơ màng mình ra, đối mặt với Lận Chước, nàng cảm giác

mình sắp chết chìm trong sự dịu dàng nơi đáy mắt kia.

"Lễ sinh thần như thế này Cô thật sự rất thích, để Tình Tình trở thành lễ vật cho Cô thì còn gì bằng? Là lễ vật tốt nhất đời này của Cô…" Động tác hắn triền miên lưu luyến, Thiệu Tình nhắm mắt lại không dám nhìn hắn nữa. Lận Chước cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt của nàng, mùi hương mát lạnh chỉ của riêng hắn len lỏi ngấm vào tim phổi nàng, nàng cắn môi dưới kiềm chế tiếng rên rỉ phát ra.

Bạch Bạch, nhịp điệu của thân thể đánh tan màn đêm cô tịch.

Thiệu Tình mê loạn liên tục rên rỉ, côn th*t hung ác không ngừng quất mị huyệt, nếp nhăn bên trong dường như bị ép thẳng ra. Thiệu Tình không còn phân biệt trời tròn đất vuông nào nữa, sau khi đâm vào mấy trăm hồi, Lận Chước cảm nhận chiếc bụng dưới của mình căng lên, khoái cảm chạy khắp cơ thể, tinh quan mở rộng, bắn tinh dịch vào bên trong nhục huyệt.

Thiệu Tình tựa vào lòng ngực hắn nghe tiếng tim đập, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Lận Chước dừng nghỉ một lát rồi mới ôm nàng đi đến phòng ngủ, hắn đặt nàng lên chiếc giường lớn, lúc dương v*t rút ra, cái miệng nhỏ chưa kịp khép lại, tinh dịch bên trong chảy ra, làm dính ướt váy nàng. Lúc này Lận Chước mới thong thả cởi bỏ những trói buộc trên thân thể hai người.

Cuối cùng hai người lõa thể đối mặt nhau, Lận Chước nằm bên trên, bàn tay lướt qua làn da trắng muốt trơn láng, rồi sau đó tách hai chân nàng ra, dáng người Thiệu Tình mềm mại, đùi nàng bị hắn tách ra tựa như chữ Hình (型). Tiểu huyệt đầy đặn kia bị hắn đâm sưng lên, hai cánh hoa cũng hơi lộ ra ngoài, cửa huyệt co rút lại, phun ra chất nhầy trắng đục, không khí trong phòng phảng phất mùi vị hoan ái.

Đáy mắt Lận Chước chứa đầy dục vọng, hắn tuyên bố: "Ta ăn nàng vẫn chưa đủ đâu…"

Đêm nay, ai cũng đừng mong được ngủ, phóng túng ân ái cho đến tiếng gõ canh năm vang lên cũng chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Chương 114

Trước khi bình minh đến, Lận Chước lén lút về Đông Cung. Thiệu Tình lê thân thể mệt mỏi đứng dậy tiễn hắn, hắn vẫn còn lưu luyến, cố quấn quýt môi lưỡi một hồi mới chịu đi. Hắn không hề hay biết, sóng to gió lớn ngoài ý muốn đang từ từ hình thành.

Hắn cũng không thể ngờ được vì suy nghĩ sai lầm của mình mà gây nên đại hoạ không thể cứu vãn, làm thay đổi cả cuộc đời Ngôn Khinh Linh.

Lúc Ngôn Khinh Linh từ từ tỉnh giấc, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, thân thể như bị thứ gì đó đâm vào, giữa hai chân đau vô cùng.

Ngôn Khinh Linh nhớ rõ đêm qua Lận Chước nhục mạ nàng như vậy, đương nhiên người nằm bên cạnh nàng không phải là Lận Chước, vậy thì là ai?

Nàng hoảng loạn chống người dậy, nhưng bị một cách tay khác kéo vào trong ngực. Đôi mắt nàng mở lớn, khi thấy rõ nam nhân trước mắt mình là ai, nàng liền thất thanh hô lên: "Bệ hạ!" Có tiếng nổ lớn trong đầu nàng, đôi mắt to lập tức ngấn nước vì hoảng sợ.

Mỗi sáng sớm dục vọng của nam đều tích tụ lại tạo thành nhất trụ kình thiên, Lận Hiền không phải là người để bản thân thiệt thòi, hắn liền tách đùi Ngôn Khinh Linh ra, cứ vậy mà tiến vào.

Cứ vài năm thì sẽ có người mới vào cung, thiếu nữ ở nơi này tựa như hoa nở, hắn cũng vì vậy cảm thấy bản thân trẻ đi chục tuổi.

Suốt một đêm, trong bụng Ngôn Khinh Linh bị hắn rót đầy long tinh, hoa huy*t bên trong còn sót lại tinh dịch làm chất bôi trơn, Lận Hiền thuận lợi bắt đầu thúc hông, tiếng bạch bạch vang lên vừa ái muội vừa dâm đãng.

Tim Ngôn Khinh Linh hóa tro tàn, nàng biết mình đã khai cung thì không có đường lui và cũng là tự hủy hoại mình. Nếu như là nam nhân khác, nàng còn có thể phản kháng, nhưng ở dưới hoàng quyền nàng chỉ là một con kiến nhỏ bé.

Nói về tuổi tác, Lận Hiền thừa sức làm phụ thân Ngôn Khinh Linh. Nhưng nàng có thể làm gì bây giờ, Ngôn Khinh Linh bất lực nhắm hai mắt lại, càng bất lực hơn khi phát hiện nam nhân thọc vào rút ra bên dưới khiến cơ thể nàng sung sướng vô cùng, miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ.

"Khinh Linh đúng là bảo bối, trẫm sẽ cho nàng một danh phận, đừng sợ!" Hắn lại một lần nữa bắn tinh dịch đặc sệt vào trong cơ thể Ngôn Khinh Linh. Lận Hiền thỏa mãn thở dài, hắn xoa xoa khuôn mặt Ngôn Khinh Linh đầy yêu thương.

Trong lòng Ngôn Khinh Linh hận Lận Hiền thấu xương nhưng nàng càng hận Lận Chước hơn, nàng cố nén ý hận, nhẹ giọng đáp: "Thần thiếp tạ ơn bệ hạ!"

Lận Hiền cười: "Phủ Quốc Công dạy dỗ thật tốt, Khinh Linh đúng là hài nữ hiểu chuyện!" Lận Hiền đứng dậy gọi một tiếng, thái giám gác đêm ở ngoài chỉ đạo cung nhân tiến vào rửa mặt thay quần áo cho nàng. Mà ở bên ngoài còn có một người như ngồi trên đống lửa đó là Hoàng hậu, nàng ngàn vạn không thể ngờ được, kế hoạch của mình lại đưa cháu mình lên giường trượng phu mình.

Cho dù Hoàng hậu không có tình cảm với Hoàng đế nhưng nàng cũng cảm thấy mặt mình nóng rát như bị ai đó tát.

Tất cả đều là ý trời.

Lận Thuỵ nghe phong phanh mưu kế của Hoàng hậu và Ngôn Khinh Linh. Hắn biết sau khi xong chuyện, Lận Chước sẽ không làm ầm lên mà sẽ theo mưu kế của Hoàng hậu chấp nhận hôn sự với Ngôn Khinh Linh, cho nên hắn muốn ngáng chân.

Chuyện này vốn không hề liên quan đến Lận Thuỵ, nhưng sau khi hắn được tôi luyện một chút trong triều hắn liền sinh ra vài tâm kế, hơn nữa hắn không hề có chút thương cảm nào đối với bào huynh Lận Du của mình, ngược lại còn có ác ý. Hắn biết Lận Du ái mộ Ngôn Khinh Linh cho nên hắn muốn làm chuyện này ầm ĩ hơn, nếu có thể làm tinh thần Lận Du sa sút, hắn cũng thấy sảng khoái.

Đều là con của Quý phi sinh ra nhưng Hoàng đế và Quý phi lại đặt hy vọng lên người ca ca hơn hắn một tuổi, điều này đã khiến tâm hắn sinh ra bất mãn.

Lận Thuỵ hạ quyết tâm muốn làm Lận Chước khốn đốn cho nên cố ý dẫn Hoàng đế Lận Hiền đến thiên điện, muốn để Hoàng đế tự bắt gian để Lận Chước bị sỉ nhục cả đời. Mặc dù y và Ngôn Khinh Linh có hôn ước nhưng lén lút vụng trộm ở cung yến vẫn bị gièm pha, nếu để thánh thượng bắt gặp nhất định ông sẽ nổi trận lôi đình. Vốn ông đã không thích Lận Chước, bắt được sai phạm lớn như vậy nhất định sẽ thẳng tay trừng trị, tuy không đến mức ảnh hưởng đến tính mạng hay lung lay vị trí Thái tử nhưng những chuyện như cấm túc hay cắt bớt quyền lực là chuyện đương nhiên.

Còn nữa, trước giờ thanh danh của Lận Chước luôn hoàn hảo, những năm gần đây lại được mọi người tôn sùng, đây là cơ hội ngàn năm để đẩy hắn xuống bùn.

Chuyện như vầy không hiếm gặp nhưng một người thanh danh cực kỳ tốt dính vào nhất định sẽ tổn thương sâu sắc. Mặc kệ là đối với Lận Chước hay phủ Quốc Công đều sẽ bị tổn hại. Mối liên kết của phủ Quốc Công và Thái tử trước giờ như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của dòng tộc Quý phi.

Lận Thuỵ trăm tính vạn tính cũng không thể tính được mỹ nhân thân thể mỹ miều phơi bày trước mắt vậy mà Lận Chước vẫn có thể làm Liễu Hạ Huệ, gạt người qua một bên mà bỏ đi.

Lận Chước đã biết xung quanh đều là người của Hoàng hậu cho nên mang theo hai ám vệ lén lút rời đi, nào biết được sau đó sẽ có người vào tẩm điện?

Đêm hôm đó, Lận Hiền vẫn có vài phần ý thức, điều này chỉ có mình hắn mới biết.

Đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ ở kinh thành, là nữ nhi bảo bối của triều thần đắc lực, hắn đã nhìn nàng lớn lên, xinh đẹp như đoá hoa, nàng nằm ở đó, đôi vai ngọc lộ ra, trên người chỉ có một chiếc yếm và tiết khố, sắc xuân ngời ngời hiện ra trước mắt, có nam nhân nào cự tuyệt được?

Lận Hiền biết rõ đó là vị hôn thê của nhi tử mình nhưng hắn lại không nhịn được dục vọng dâng lên. Nguyên nhân là bởi vì nàng là vị hôn thê của nhi tử ưu tú nhất của hắn, có thể chiếm đoạt nàng khiến hắn cảm thấy hưng phấn tột cùng, cảm giác chinh phục và bội nghĩa tước đoạt lý trí của hắn biến hắn thành một con thú.

Đương nhiên, một nam nhân say đến mất phương hướng sẽ không thể làm ra loại sự tình này nhưng một chút hơi men có thể làm đấng chí tôn thiên hạ làm càn một chút. Hắn xốc chăn gấm lên, đôi mắt lộ liễu chiêm ngưỡng thân thể trẻ đẹp trước mắt.

Thiếu nữ này thật sự xinh đẹp, không hề thua kém bất kỳ nữ nhân nào từng qua tay hắn.

Hắn lột bỏ thứ che chắn trên người nàng, trong lúc ngủ mơ thân thể nữ tử cũng co rúm lại vì bất an, điều này càng làm tăng thú tính trong con người hắn. Hắn không quan tâm đến đối phương, dùng côn th*t của mình xé rách tấm lá chắn mỏng manh tượng trưng cho

sự thuần khiết của nữ tử. Kích thích vô bờ, tiếng khóc nức nở của thiếu nữ, tiểu huyệt xử nữ tuyệt diệu, múp máp động lòng người. Ngay cả trong mơ cũng bị thao đến cao trào liên tục, làm thỏa mãn sắc dục ham hư vinh của đế vương.

Nói về Khinh Linh, nàng đặt cược tất cả bằng một lần duy nhất, song lần này nàng không phải thua trắng tay, chỉ là tạo ra một chiến trường mới thôi.

Thái tử phi hay cung phi gì thì cũng đều là một bước lên trời.

Thân thể thánh thượng khoẻ mạnh, nếu được bảo dưỡng tốt thì sống thêm hai mươi, ba mươi năm thì cũng không thành vấn đề, Thái tử có thuận lợi đăng cơ hay không? Còn chưa biết được!

Ngôn Khinh Linh nằm ở đó, đôi mắt xinh đẹp xuất hiện thù hận.

"Lận Chước!" Nàng phẫn nộ đấm lên nệm, lúc cung nhân đi vào rửa mặt cho nàng, nàng liền khôi phục bộ dạng nhu nhược đáng yêu kia.

Chương 115

"Nhà dột còn gặp mưa" là câu nói để chỉ chính xác trạng thái của Liên Dung hiện tại. Đêm mồng một tháng bảy, sau khi trở về phủ Quốc Công, nàng chưa ngủ miếng nào, nàng mòn mỏi đợi chờ tin tức từ trong cung truyền ra.

Tuy nhiên, thứ nàng chờ truyền ra không phải tin vui, nàng đang chờ chiếu thư, triệu nữ nhi mười sáu tuổi sắc xuân tràn đầy của nàng vào cung. Lấy thân phân là đích nữ của phủ Quốc Công, tiến cung liền được phong tần, còn được phong hào tên Hoan, gọi là Hoan Tần. Nước mắt Liên Dung lưng tròng xót thương nữ nhi sắp sửa tiến cung, làm bạn với nam nhân 50 tuổi, thê thiếp đầy đàn.

Nàng còn chờ đợi cơn thịnh nộ của Ngôn Dạ Đình, sau khi tiễn cung nhân truyền chiếu ra về, Ngôn Dạ Đình theo nàng về Tiên Mai Uyển. Lòng Liên Dung đã hoá tro tàn, trên mặt hiện rõ dấu vết của bà cụ không còn chút sức sống nào, nàng không còn vẻ thách thức Ngôn Dạ Đình thường ngày.

"Đồ ngu, mấy năm nay ngoài chữ "ngu" ra, ta thật sự không thể tìm được từ nào có thể hình dung ngươi, nữ nhân ngu xuẩn!" Vẻ mặt Ngôn Dạ Đình vô cùng doạ người nhưng Liên Dung làm mẹ, nàng phải mạnh mẽ, nàng không có thời gian để sợ hãi. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngôn Dạ Đình, nàng quỳ phụp mạnh hai gối xuống, đưa tay giữ lấy vạt áo Ngôn Dạ Đình. Ngôn Dạ Đình chán ghét lui về sau, né tránh bàn tay đưa ra cầu cứu của nàng.

Liên Dung không vì hắn lạnh nhạt mà đau lòng, giờ này nàng chỉ quan tâm đến nữ nhi của mình, cho dù mọi hy vọng nàng đặt lên

người Ngôn Ngai Như nhưng Ngôn Khinh Linh là tiểu tri kỷ luôn bên cạnh nàng. Nàng nhớ đến nữ nhi của mình đã từng làm mình tự hào thế nào, cho dù đi đến đâu mọi người cũng đều khen ngợi. Nghĩ đến đây nàng liền chua xót, rơi nước mắt lã chã: "Ngôn Dạ Đình, ta không cầu xin gì lớn lao, chỉ xin chàng hãy cứu lấy nữ nhi của chúng ta!"

Ngôn Dạ Đình hừ lạnh một tiếng: "Ngươi còn cầu xin gì nữa? Lúc ngươi hại chết trưởng tử ta, giữa ta và ngươi đã chẳng còn tình cảm gì rồi!" Đã từng, hắn đã từng cho rằng bọn họ có thể chung sống hoà bình, cho dù không có tình cảm phu thê nhưng cũng có thể trở thành đồng minh.

Miệng Liên Dung ngập ngừng không nói nên lời, trước nay nàng luôn tâm cao khí ngạo, song, giờ đây nàng không muôn đắc tội với Ngôn Dạ Đình: "Được, không nhắc đến ta, vậy nói đến Khinh Nhi, những năm gần đây nó cũng cho chàng không ít thể diện, chàng cũng thương nó, xảy ra chuyện này, chàng không thể bỏ mặc nó được!"

Ngôn Dạ Đình thật sự rất hận Liên Dung, nhưng sau khi nàng vô tình hại chết nhi tử của mình, hận thù trong hắn đã tiêu tán đi rất nhiều. Sau khi báo thù xong hắn vẫn yêu thương Ngôn Khinh Linh, vẻ ngoài Ngôn Khinh Linh không giống Liên Dung, mà lại giống mẫu thân bị tra tấn đến chết của hắn. Cho nên đối với nữ nhi này hắn vô thức muốn bảo vệ, yêu thương nàng.. thậm chí không hề thua kém Ngôn Thiệu Tình do Tần Vô Song sinh ra.

Tình cảm con người thật phức tạp, hắn thật sự có tình thương của cha đối với Ngôn Khinh Linh.

"Bỏ mặc? Ta cũng mong mình có thể quản được chuyện này! Nữ nhi của ngươi sáng nay ngủ cùng một giường với Hoàng thượng. Ngươi phải biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Hoàng thượng đương nhiên biết đây là mưu kế của ngươi và Hoàng hậu. Tính kế Thái tử không xong còn để xảy ra chuyện này, nếu không

phải Hoàng thượng…” Biểu tình của Ngôn Dạ Đình có hơi vặn vẹo, hắn có lẽ không phải là người tốt nhưng cũng không phải máu lạnh vô tình. Nữ nhi mình ngủ chung với nam nhân hơn tuổi mình, hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nuốt nổi.

Ngôn Dạ Đình hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp: “Nếu không phải Hoàng thượng thích Khinh Nhi, thì chuyện này không xong đơn giản thế này đâu!” Hoàng thượng phong vị, một phát lên đến Tần vị, xem như đã cho phủ Quốc Công thể diện. Nếu Ngôn Dạ Đình không biết tốt xấu thì đó là đang khiêu chiến với Hoàng thượng.

“Hiện giờ Khinh Nhi được ban cho điện Nhuỵ Châu, ở hậu cung là gần với Hoàng thượng nhất. Ngai Nhi đang yên ổn phò tá Thái tử, ngươi đừng lấy hôn sự ra ép nó, khi tức nhi (con dâu) vào cửa ngươi cũng đừng hành hạ nó. Nếu không, đến lúc đó Ngai Như bỏ đi thì cũng chỉ có ngươi ngồi khóc thôi. Còn chỗ của Khinh Nhi, ngươi nên nói nó suy nghĩ cẩn thận, phải biết bo bo giữ mình, từ đây trải qua cuộc sống khắc nghiệt trong cung đến hết đời, hoặc là cố gắng tranh sủng, tranh thủ hạ sinh long tử. Hiện giờ Thánh thượng còn sung mãn, nếu sinh con trai thì cũng có cơ hội được phong vương phong đất!”

Tin tức Ngôn Khinh Linh vào cung nhanh chóng truyền ra khắp kinh thành, đương nhiên Thiệu Tình cũng biết. Ban đầu nàng nghe được tin, đôi mắt to của nàng trợn tròn ngạc nhiên, nhưng cũng không đặt nặng trong lòng.

Chuyện Ngôn Khinh Linh được triệu vào cung, trong triều cũng dấy lên không ít tranh luận. Thánh thượng chắc là cảm thấy thẹn trong lòng nên cố ban thưởng nhiều thứ cho Lận Chước, còn âm thầm triệu kiến hắn, dùng biết bao lời để khuyên giải, an ủi.

Chuyện nữ sắc của Thánh thượng quá hoang đường, vì vậy mấy vị ngự sử chính trực cũng đưa ra lời can gián. Tuy nhiên những lời này đều từ từ tiêu tan đi sau khi Ngôn Dạ Đình và Lận Chước đồng ý từ hôn.

Người thông minh đều biết đây là giữ thể diện cho Hoàng thất và Ngôn gia, nhưng không ai muốn vì chuyện hôn nhân riêng tư mà đắc tội với hai nhà. Việc này giống như một tảng đá ném xuống hồ sâu, sau khi bọt nước bắn lên tung toé thì một lúc sau mặt nước sẽ khôi phục lại vẻ yên ả, không có quá nhiều gợn sóng.

Chương 116

Những ngày sau trôi qua rất nhanh, Lận Chước bận bịu chuẩn bị cho thu săn, không có cách nào phân thân cho nên thời gian đến gặp nàng càng ít hơn.

Ngày thu càng đến gần, nỗi buồn trong lòng càng dâng lên, Thiệu Tình thả quyển sách trong tay xuống, tâm trạng rối bời.

Thu săn năm nay tổ chức vào tháng 8, lễ trung thu được cử hành ở bãi săn. Mồng 1 tháng 8 Lận Chước phải xuất phát đi kiểm tra an toàn xung quanh bãi săn. Chủ trì đi tuần tra lần này còn có Ngôn Ngai Như, Ngôn Ngai Như dẫn theo một đội quân, tất cả mọi người cùng xuất phát từ phủ Quốc Công.

Thiệu Tình tính toán lâu như vậy là để chờ đến ngày Ngôn Dạ Đình rời khỏi phủ Quốc Công.

Thân phận của Tần Vô Song thấp kém đương nhiên không thể đến khu vực săn bắn. Ngôn Dạ Đình luôn đề phòng Thiệu Tình, cho nên năm vừa rồi hắn mang Thiệu tình đi săn. Lúc còn lão phu nhân, hắn giấu Tần Vô Song ở biệt viện đề phòng nàng bị người nào đó hạ độc thủ.

Ngôn Dạ Đình cũng không phải là tên ngốc, làm sao hắn lại không biết Thiệu Tình với Tần Vô Song đang nghĩ gì? Nhưng hắn tự tin vào thiên la địa võng của mình, lại coi thường tiểu cô nương 16 tuổi chỉ biết chút quyền cước, bên cạnh còn có nữ nhân bị xiềng xích, phế hết võ công.

Dù vậy, nhưng Ngôn Dạ Đình cũng muốn đưa Thiệu Tình đi theo, dù sao Ngôn Khinh Linh cũng đã vào cung, khúc mắc của hai tỷ muội cũng nên loại bỏ.

Chuyện Ngôn Khinh Linh còn chưa nguôi ngoai, Liên Dung lại làm ầm lên nên cuối cùng Ngôn Dạ Đình cũng chịu để Thiệu Tình lại trong kinh.

Ba ngày trước khi đi, Lận Chước cuối cùng mới được rảnh rỗi, khoảng giờ Dậu hay giờ Tuất gì đó, Lận Chước tiến vào từ cửa sổ. Vì Lận Chước thường xuyên đến nên Thiệu không chốt cửa sổ, lúc Lận Chước xoay người đi vào, Thiệu Tình vô cùng ngạc nhiên, hai người đã không gặp 6 ngày rồi, từ sau khi nàng rời khỏi Đông Cung, đây là lần đầu tiên bọn họ xa cách lâu như vậy.

Thiệu Tình đứng lên, đi đến bên người Lận Chước, ôm lấy eo hắn: "Cuối cùng chàng cũng đến, ta nhớ chàng!" Nói dứt lời giọng Thiệu Tình đã nghẹn ngào.

Lận Chước rũ mắt nhìn nàng, suy nghĩ sâu xa: "Ta cũng nhớ nàng!" Trái tim Lận Chước chùng xuống, hắn nghe ám vệ bẩm báo, gần đây nàng rất không "an phận".

Thiệu Tình mượn tay Liên Dung truyền mấy mật hàm ra ngoài, những mật hàm kia bị chặn lại, nằm trên bàn hắn. Ngày đó hắn trầm tư cả một đêm trước mật tin kia, cuối cùng hắn cũng không mở nó ra, sai người phát thư đi.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Lận Chước không cần xem nội dung phong thư kia cũng có thể nhìn phản ứng của Thiệu Tình mà đoán được nàng đang nghĩ gì. Có lẽ hắn không muốn thừa nhận, không muốn thừa nhận rằng sau ngần ấy trả giá và nỗ lực bù đắp thì tiểu cô nương của hắn vẫn muốn rời đi.

Hiện giờ mọi biểu hiện nhiệt tình của nàng đều là giả, nàng chỉ đang muốn từ biệt hắn mà thôi.

"Tình Tình, ta đã nói chuyện với phụ hoàng, phụ hoàng cũng đồng ý cho ta làm chủ hôn nhân của mình, coi như đó là phần thưởng cho thắng trận. Chỉ cần nàng đồng ý, ta liền đi thỉnh chỉ!" Chuyện của Hoàng đế và Ngôn Khinh Linh khiến Lận Chước kinh tởm, hắn không quan tâm chuyện này có làm người khác chê cười hắn hay không, thứ hắn ghê tởm đó là phụ hoàng già mà không đứng đắn của mình.

Ngày đó, mê tình hương vẫn chưa được đốt, thân là nam nhân nên hắn biết, nếu nam nhân thật sự say đến mức không còn ý thức thì không thể hành sự được, lão già này biết rõ đó là vị hôn thê của nhi tử mình nhưng vẫn cứ leo lên giường.

Đương kim thánh thượng dường như cũng biết hành động của mình không có đức lắm, nên hiếm lúc tỏ thiện ý với Lận Chước. Lão nói muốn thưởng cho hắn vì có công bình loạn, thật ra cũng chỉ là đang bồi thường, bịt kín miệng hắn mà thôi.

Nét mặt Thiệu Tình cứng đờ, nàng còn chưa kịp rời tay lên thì bị Lận Chước hôn xuống. Trong lòng hắn đang tức giận nên lực mút mạnh hơn thường ngày, dường như hắn có thể nếm được mùi rỉ sắt trong miệng hai người.

"Đừng vội cự tuyệt ta, đợi ta trở về thì cho ta đáp án!" Lận Chước cẩn thận quan sát biểu hiện của Thiệu Tình, hắn phát hiện nàng hơi co người lại không dám nhìn vào mắt hắn, điều này gián tiếp khẳng định suy đoán của hắn là đúng.

Nếu lúc này, Thiệu Tình có thể nhìn thẳng vào Lận Chước nàng có thể thấy được sự bướng bỉnh trong mắt hắn, cách hắn nhìn nàng giống như con báo rình mồi.

Lận Chước khăng khăng muốn nhận được câu trả lời, Thiệu Tình

giằng co với hắn một lúc rồi thở dài: "Chàng hà tất gì phải vậy? Chàng cũng biết…ta không thích hợp với cuộc sống trong cung, cũng không thể sinh hài tử, nếu chàng cưới ta, hậu viện sẽ không được yên ổn. Hơn nữa ta không cho phép phu quân mình nạp thiếp, nếu không có con nối dõi, chàng phải giải thích với Hoàng thượng thế nào đây?"

Thiệu Tình có rất nhiều lý do nhưng Lận Chước không muốn nghe, hắn nói: "Điều này nàng không cần phải lo, nàng không thích cuộc sống trong cung vậy thì cùng ta đến trấn giữ ở Nam Cương, nếu nàng không muốn sinh hài tử vậy thì đừng sinh, nhận nuôi một đứa trẻ là được rồi, nàng chỉ việc gả cho ta, dù trời có sập xuống thì ta cũng chống đỡ được!"

Thiệu Tình hơi lo lắng, nàng cảm thấy Lận Chước chấp nhất quá nặng, nhưng đồng thời nàng cũng vô cùng cảm động.

"Không được cự tuyệt ta, ít nhất nàng nên suy nghĩ lời của ta nói, từ từ suy nghĩ cho kỹ!" Thái độ của Lận Chước vô cùng kiên quyết, Thiệu Tình chưa bao giờ đối diện với thái độ sắc bén này của hắn. Trước mắt, nàng không có cách nào để từ chối, nàng im lặng một lúc cuối cùng gật đầu.

"Tình Tình, Cô hy vọng khi Cô trở về nàng có thể cho Cô một đáp án khiến Cô hài lòng, làm Thái tử phi của Cô không tốt sao?" Trước giờ mặt Lận Chước luôn có thần, hiện giờ được bao phủ bởi u buồn, giọng nói của hắn nghe qua có vài phần tủi khổ.

Khả Khả: Từ chối lần thứ n+1 nhưng vẫn lì. Mà tui bị lung lay rồi chị em, chắc phải đi đọc lại mấy chương đầu.

Chương 117

Thiệu Tinh không nói nữa, nàng chỉ hôn hắn, từng cái hôn nhẹ nhàng mang theo ý lấy lòng rơi trên ấn đường đang nhăn lại, mỗi một cái hôn xuống nàng khẽ vuốt phẳng tiểu sơn (山) nhăn nhó kia.

Lận Chước cọ cọ lên người nàng, tủi thân vẫn còn đó nhưng có chút thỏa mãn, hắn dùng tứ chi để biểu đạt ngôn ngữ với nàng: "Nàng hãy yêu ta! Xót ta! Trân trọng ta!"

Thiệu Tình nhìn hắn u sầu như vậy trong lòng lại rối rắm.

Lận Chước bế ngang nàng lên, nàng yên lặng dựa vào lòng ngực hắn. Động tác càng thân mật, khoảng cách trong lòng càng gần hơn. Lận Chước sải bước đến bên giường, hai người dường như gấp gáp chờ không nổi.

Thiệu Tình được đặt trên chiếc giường, quần áo trên người nàng bị Lận Chước trút bỏ từng cái một. Thiệu Tình cũng không yên phận, nàng ngồi quỳ, đưa tay bắt đầu cởi quần áo trên người Lận Chước, từng mảnh từng mảnh rơi xuống đất, bộ ngực tráng kiện lực lưỡng lộ ra trước mặt nàng, một lúc sau, hai người hoàn toàn lõa thể trước mặt đối phương. Lận Chước ôm Thiệu Tình vào trong lòng, côn th*t bừng bừng khí thế chống lên hai mép thịt của nàng, hắn không vội tiến vào, chỉ cọ cọ ở bên ngoài, chỗ kia của nàng sớm đã ướt đẫm.

Thiệu Tình cảm thấy nửa người dưới của mình tê dại, nàng đối mắt với với Lận Chước, trong đôi mắt chỉ có đối phương không chứa thêm bất kỳ thứ gì. Lận Chước dùng trán chạm nhẹ lên trán nàng, cọ cọ một hồi hắn lại giữ mặt nàng, động tác dịu dàng không thể tả

nổi.

Tiếp đó, hắn hôn nhẹ lên chóp mũi nàng, từ từ đi xuống, chạm đến cánh môi, lúc này môi hắn ma sát với môi nàng, âm thanh nước miếng vang lên. Thiệu Tình cũng đáp trả nhiệt tình, dùng sức mút lại, hai cánh tay vòng ra sau ôm chặt lấy cổ hắn, thân thể đưa về phía trước khát khao tiếp xúc da thịt với hắn.

Ôm, hôn đôi khi lại hạnh phúc hơn cắm vào, cơ thể hoàn toàn thả lỏng để cảm nhận đối phương, hai người nhiệt tình muốn dung hoà vào nhau, chia sẻ hết thảy mọi thứ của mình, hiện giờ tâm tình của Thiệu Tình chính là như vậy. Vòng eo nàng đẩy tới đẩy lui, cọ lên thân côn th*t đầy hưng phấn, xuân thuỷ dính lên dương v*t ướt nhẹp, hành động dây dưa mờ ám này lại khiến hai người càng nhạy bén hơn ngày thường.

Thiệu Tình thở hổn hển, môi lưỡi đều bị hắn cuốn nuốt. Khoảnh khắc đó, quy đầu đang cọ cọ ở cửa huyệt vô số lần, ban đầu chọc vào rút ra hời hợt, sau đó liền từ từ đẩy tầng tầng lớp mị thịt ra đâm thẳng vào nơi sâu nhất, chạm đến tử cung, vô cùng dứt khoát, chỉ suýt chút nữa là chui vào tử cung nàng.

Bàn tay Lận Chước đặt ở hông Thiệu Tình bắt đầu cử động, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa, nhiều ngày nuôi nàng cuối cùng cũng có chút thịt. Một bên hắn thúc hướng lên, một bên những ngón tay đè xuống giống như mệnh lệnh, động tác vô cùng hài hoà, ăn ý với nhau, khoái cảm nhanh chóng len lỏi trong cơ thể hai người. Cùng lúc đó hai người gần như bật ra tiếng rên rỉ, buông môi nhau ra, đầu lưỡi tiếp xúc với không khí lạnh đầu thu không nỡ rời ra.

Đầu óc hai người giờ đây bị sắc dục chiếm đóng, ánh mắt nhìn đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lận Chước cảm thấy vẻ mặt của Thiệu Tình như vậy thật quá mức mê người, nếu nàng cứ nhìn hắn như vậy, thì có muốn mạng hắn hắn cũng sẵn sàng.

Lận Chước đưa tay che đôi mắt làm hắn mê đắm kia.

"Chàng làm gì vậy?" Tầm nhìn đột nhiên bị che khuất, thân thể Thiệu Tình theo bản năng co rúm lại, mị huyệt cũng co rút theo, vốn dáng ngồi của nàng nuốt trọn hắn vừa sâu vừa siết, giờ lại xoắn chặt hơn khiến Lận Chước sướng rơn người, da đầu đều tê dại.

Vốn đang động tình, giờ này khát vọng nơi đáy mắt Lận Chước càng đậm hơn, chỉ là tầm mắt của Thiệu Tình bị che đi nên không nhìn thấy bí mật này, ánh mắt hắn hiện tại chỉ còn si mê lưu luyến.

"Đừng nhìn, nàng hãy dùng thân thể nàng cảm nhận Lận ca ca yêu thương nàng thế nào!" Âm giọng Lận Chước trầm khàn khác thường, một tay hắn ôm lấy eo nàng, dùng sức thúc sâu vào cơ thể nàng.

Thiệu Tình không nhìn thấy, cho nên những giác quan khác nhạy bén hơn thường ngày rất nhiều, bên tai truyền đến âm thanh khiến nàng mềm nhũn, mà tận sâu trong cơ thể truyền đến cảm giác tê dại khiến nàng sung sướng vô cùng, niềm vui qua đi chỉ còn lại sự trống trải.

Thiệu Tình đưa đôi tay sờ soạng trên người Lận Chước, hắn không hề chớp mắt nhìn bàn tay nàng từ ngực mần mò lên cổ, khí huyết hắn tăng cao, mạch đập dữ dội, bàn tay kia lại vuốt ve mặt hắn, ngón tay mềm mại vẽ theo đường nét gương mặt khiến hắn ngứa ngáy vô cùng.

Tiếp đó, tầm mắt của Lận Chước cũng bị nàng che đi. Bàn tay nàng che lấy hắn, hông cũng bắt đầu vặn vẹo, chủ động cưỡi lên người hắn, bên trong cơ thể nàng chất chứa nhiều khoái cảm, nàng khẽ thở dốc, âm giọng kiều mị đáp: "Vậy Lận ca ca cũng nên cảm nhận Tình Tình của chàng yêu thương chàng nhiều thế nào..."

Lận Chước giữ eo nàng càng chặt hơn, động tác thúc lên mỗi lúc một nhanh, âm thanh bạch bạch va chạm cùng với tiếng nước ngày

càng vang dội, trong đó còn hoà quyện tiếng thở dốc của hai người. Lúc tầm mắt bị che khuất, Thiệu Tình phát hiện âm thanh này tựa như phát ra từ da thịt truyền qua cơ thể nàng.

"A…a…Chước ca ca…ha…" Toàn thân nàng rung lắc như lá rụng trong mưa, âm thanh cũng đứt quãng, hai người đều cảm nhận rõ, trong bóng tối cơ thể thay đổi, mỗi một lần đâm sâu đều mang lại khoái cảm tuyệt vời không thể tả.

"Tình Tình cắn thật chặt…đúng là trời sinh dâm đãng mà…" Lận Chước cảm thán, câu "dâm đãng" này không mang chút chê trách nào, tất cả đều là cảm thán: "Nó làm ta thật sự rất sướng…" Muốn ngừng mà không được.

Rõ ràng mấy ngày qua vô cùng bận rộn và mệt nhọc nhưng thời khắc này cứ muốn gắn kết với nàng hoài, không muốn chia lìa.

côn th*t tách tầng tầng lớp lớp mị thịt ta tựa như muốn là phẳng những nếp nhăn đó, những cái cọ xát, vuốt ve khiến tinh dịch tiết ra càng nhiều làm cho chỗ giao hợp của hai người vừa ướt vừa dính. Mặt khác, dòng điện trong cơ thể hai người liên tục chất chồng lên, Thiệu Tình thở dốc kịch liệt, mặc dù hai mắt đều bị Lận Chước che đi nhưng nàng vẫn nhận thấy trước mắt nổ tung ánh sáng trắng, nàng phát ra tiếng rên rỉ: "A…ta ra rồi…thật thoải mái…ưm…"

Ở bên trong mị huyệt đang cao trào, Lận Chước thả chậm tốc độ, tận hưởng cơn sướng thành vách bên trong siết chặt từng vòng, qua độ trăm hồi, tinh dịch nhắm vào tử cung Thiệu Tình bắn ra.

Hai người dựa sát vào nhau, thở hổn hển.

Một lúc sau, Lận Chước mới buông tay che mắt Thiệu Tình ra, khi đó Thiệu Tình cũng chậm rãi buông tay.

Bốn mắt nhìn nhau, ái tình bên trong không thể che giấu, hai người

ôm chặt lấy nhau, tận hưởng cảm giác thân mật độc nhất sau hoan ái.

Chương 118

Mồng 1 tháng 8, hoa quế bên trong Tích Xuân viên đã nở, không khí xung quanh thoang thoảng hương thơm thấm đẫm vào ruột gan. Lúc trước ở biệt viện, trong sân cũng trồng một cây quế, đợi đến khi hoa quế rụng xuống, Thiệu Tình sẽ cầm giỏ đi nhặt những cánh hoa, đưa xuống nhà bếp làm kẹo hoa quế, rồi đặt những viên kẹo trong túi tiền, đi đâu cũng luôn có kẹo ngọt bên cạnh, đây chính là hồi ức ngọt ngào nhất lúc nhỏ của nàng.

Phủ Quốc Công đi xa luôn chọn thời điểm xuất phát là trời hừng sáng. Thiệu Tình không đưa tiễn, lúc nàng tỉnh dậy, đoàn xe đã rời đi. Nàng là thứ nữ không vừa lòng chủ mẫu, đương nhiên sẽ tự biết không xuất hiện sớm để làm chướng mắt người khác.

Chủ tử đều ra ngoài, chỉ còn đại tiểu thư con thiếp thất ở nhà, bọn hạ nhân có thể cảm nhận không khí dễ thở hơn hẳn. Trong núi không có hổ, khỉ tự xưng Vương, những người để ở nhà để lo liệu mọi chuyện cũng trở thành "Quản sự".

Ngay cả nô tỳ vẩy nước quét sân cũng trốn sau núi giả chơi bài, lúc nhìn thấy Thiệu Tình các nàng còn có chút lo lắng, nhưng Thiệu Tình chỉ nhìn mấy tiểu cô nương mười mấy tuổi rồi cười một cái. Ở Tích Xuân Viên ngoại trừ mấy nô tỳ ở bên ngoài, hai mẹ con họ không có tâm phúc, đúng hơn là không được phép dưỡng tâm phúc, cho nên những nô tỳ này đều mới lạ với nàng.

Ngay cả Xuân Nhi và Hạ Nhi cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, bởi vì khế ước bán thân của các nàng đều nằm trong tay Ngôn Dạ Đình. Tuy ở lâu cũng có tình cảm nhưng các nàng không có khả

năng phản bội Ngôn Dạ Đình, nếu Ngôn Dạ Đình điên lên, hắn bán các nàng vào lầu xanh cũng không biết chừng.

Ban đầu Tần Vô Song cũng có nô tỳ bên người, nàng ta giúp Tần Vô Song trốn đi, sau, liền bị Ngôn Dạ Đình bán cho lầu xanh hạ đẳng nhất. Lúc đó, Tần Vô Song bệnh nặng một trận, sau đó cũng triệt bỏ quyết tâm trốn đi của nàng.

Cuối cùng, sắp thoát khỏi cái lồng đáng sợ này, trong lòng Thiệu Tình có chút hưng phấn, song vẫn có chút bất an, tuy nàng đã chuẩn bị mấy tháng rồi nhưng sự việc thành công hay thất bại phụ thuộc vào hôm nay.

Tim Thiệu Tình đập mỗi lúc một nhanh, trên mặt nàng ửng đỏ, nàng nóng vội đẩy cửa thiếu chút nữa kẹp ngón tay mình. Nàng nghĩ bộ dạng ngốc nghếch của mình nhất định sẽ bị mẫu thân nhìn thấy, nàng còn định lè lưỡi, giây tiếp theo nàng ngẩng đầu lên đối diện với căn phòng trống rỗng.

Trong thoáng chốc trái tim Thiệu Tình ngừng đập, nàng bắt đầu hoảng hốt, bàn tay vô thức đặt lên lồng ngực tự trấn an mình, dạ dày cũng quặn thắt lại. Nàng không dám chớp mắt, tựa như nàng nhìn chăm chăm vào không khi thì Tần Vô Song sẽ xuất hiện cười nói: "Lớn như vậy còn hấp tấp, để mẹ nhìn xem ngón tay có bị kẹp không?"

Thiệu Tình nhắm mắt lại cố gắng lắng nghe nhưng trong phòng lại yên ắng không tiếng động, im lặng đến đáng sợ.

Tần Vô Song đã bị Ngôn Dạ Đình đưa đi vào đêm qua. Thiệu Tình nhìn xích sắt trống không ở trước giường, đó là căn nguyên của mọi sự độc ác. Tiếng ầm ầm vang lên bên tai Thiệu Tình, thường ngày chỉ có tiếng leng keng, âm thanh từ nhỏ đến lớn mà Thiệu Tình nghe được, đó là âm thanh của cầm tù.

"Đại tiểu thư, xin hãy theo lão nô đến nơi này!" Trong lúc Thiệu Tình

không biết phải làm thế nào thì giọng nói già nua khàn khàn vang lên. Thiệu Tình vô cùng quen thuộc giọng này, đã vô số lần nàng nghe người này thầm gọi nàng là tiểu tiện nhân, đây là người thân cận nhất của Liên Dung, là vú nuôi khuê mật theo từ Liên gia đến. Mọi chuyện dưới tay bà đều bẩm báo lại cho Liên Dung, ở bên trong phủ vô cùng có uy, so với tổng quản bà càng có quyền lực hơn.

Khi Liên Dung không ở trong phủ, đương nhiên Hà ma ma là toàn quyền quyết định.

Chương 119

Nếu như ngày thường, tiếng "Đại tiểu thư" này của Hà ma ma tám phần là gượng ép.

Đại cô nương một tay bà nuôi lớn vì hai mẹ con họ mà từng bước nhập ma, lòng người luôn thiên vị, cho dù Liên Dung có làm sai quá mức, bà vẫn bao dung, bà nhớ rõ Liên Dung còn bé xíu ấm áp nằm trong lòng uống sữa của bà.

Khi bà sinh con thân thể tổn thương nên không thể mang thai được nữa, dù trong nhà bần cùng, bà vẫn yêu thương Liên Dung như con. Hài tử bà sinh ra yểu mệnh chết sớm, phu quân chết tiệt của bà chỉ biết vòi tiền, tiểu thư này là sinh mạng của bà. Những năm gần đây, bà luôn có một ý nghĩ đó là lấy mạng Tần Vô Song.

Nhưng lần này, tiếng "Đại tiểu thư" bà gọi có vài phần thật lòng, đến khi bà ý thức được "đại tiểu thư" này sắp phải rời, trong lòng bà có chút phức tạp.

Thân là nữ tử, bà nhìn hài tử còn nằm trong tã lót vẫn có chút xót thương. Năm đó, khi hại chết đứa con thứ hai của Tần Vô Song bà cũng có loại cảm giác này, nhìn đứa trẻ chưa biết gì dần mất đi hơi thở sau đó sắc mặt tím ngắt, trong lòng bà khó chịu không thôi.

Có lẽ là do lớn tuổi, ngày chết càng đến gần, ý hận đối với Tần Vô Song sẽ không thay đổi nhưng khi nhớ tới bộ dạng của Thiệu Tình khi còn nhỏ bà liền cảm thấy sợ hãi vì những gì đã làm, bà sợ sau khi chết bà sẽ đón nhận sự phán xét của Diêm Vương.

"Suốt đêm qua, Quốc Công sai người đưa di nương đi!" Hà ma ma đi ở đằng trước, bà đưa Thiệu Tình đến phòng sinh hoạt của Tích Xuân Viên, khép cửa lại, lúc này mới nhỏ giọng giải thích.

Dọc đường đi, hai người vô cùng cẩn thận, lòng đầy căng thẳng, sợ người của Ngôn Dạ Đình nhìn ra sơ hở sẽ đi bẩm báo với hắn.

Thiệu Tình nghe vậy, sắc mặt bỗng lo lắng.

"Đại tiểu thư đừng vội, thị vệ áp giải đi có người của Liên gia chúng ta, nơi đó có thị vệ mật báo về, nay lão nô giao lại cho đại tiểu thư, chúc cho tiểu thư mọi chuyện đều thuận lợi!" Ma ma móc một phong thơ từ trong tay áo ra đưa cho Thiệu Tình.

"Đa tạ ma ma!" Thiệu Tình nhận tin, giữ chặt trong tay, tựa như phong thư này chính là tính mạng của nàng.

Có nghĩ cũng không thể nào nghĩ tới, có một ngày nàng và Hà ma ma lại thản nhiên ở chung một phòng.

Làm trộm cả đời chứ không thể cả đời phòng trộm, mặc dù Ngôn Dạ Đình luôn là người cẩn thận nhưng vẫn có Liên Dung bắt thóp. Liên Dung quản lý nội viện hơn hai mươi năm, nếu chút bản lĩnh này còn không có nữa thì Thiệu Tình cũng xem thường.

"Không cần đa tạ, chỉ mong đại tiểu thư nhớ rõ những gì đã đáp ứng với phu nhân!"

Không bao giờ xuất hiện trước mặt người Ngôn gia, không bao giờ xuất hiện trước mặt Thái tử.

"Đương nhiên ta nhớ!" Lúc trước Liên Dung có cầu xin nàng, muốn nàng hy sinh bản thân để cứu nữ nhi bảo bối của nàng ta. Tuy rằng Liên Dung độc ác nhưng không phải là người ngu, nàng biết nếu uy hiếp Thiệu Tình thì sẽ không đạt được kết quả, cho nên nàng đưa ra một chút lợi ích, nàng đồng ý giúp đỡ hai mẹ con Thiệu Tình trốn đi

nhưng với điều kiện phải đoạn tuyệt quan hệ với phủ Quốc Công và rời xa Lận Chước.

Liên Dung kiêng kị Thiệu Tình, nàng không phải là người tốt lại không tin tưởng nam nhân, trong mắt nàng Ngôn Thiệu Tình và tiện nhân kia đều giống nhau, đều là tiểu dâm đãng câu hồn đoạt phách.

"Vậy xin tiểu thư nhớ rõ thân phận của mình cũng như những gì đã nói!" Hà ma ma nói xong liền cung kính rời đi, để lại một mình Thiệu Tình.

Bàn tay nàng siết chặt lá thư, biểu tình trên mặt mông lung.

"Đương nhiên ta biết…" Lúc nàng đồng ý điều kiện với Liên Dung, nàng đã cắt đứt tâm tư của chính mình để tiến vào Đông Cung, nào ngờ càng ở Đông Cung lâu, nàng càng lạc mất bản thân.

Không nhìn thấy người nào của Ngôn gia làm nàng cảm thấy hài lòng, nhưng không nhìn thấy Lận Chước lại khiến tim nàng đau đến cùng cực.

Nắm chặt tin tức trong tay, bên tai Thiệu Tình vang vọng tiếng nói: "Tình Tình, Cô hy vọng khi Cô trở về nàng sẽ cho Cô một đáp án khiến Cô hài lòng, làm Thái tử phi của Cô không tốt sao?"

"Xin lỗi…" Thiệu Tình khẽ thốt lên, nói cho cùng thì cũng là nàng đã phụ hắn.

Cũng vô cùng xin lỗi Tử An và Tử Câm đã thật tâm đối đãi với nàng, hai nô tỳ này sáng nay đã bị nàng bỏ thuốc, nàng chỉ để lại một phong thơ cho Lận Chước, hy vọng khi Lận Chước biết tin sẽ không quá tức giận, có thể sớm quên nàng đi mà nhìn về phía trước.

Ở vị trí Thái tử, không có nàng, con đường của hắn sẽ càng thông thuận.

Chương 120

Từ hy vọng tràn đầy đến tuyệt vọng tột độ, đó là tâm trạng của Tần Vô Song trong những ngày này. Những năm gần đây nàng bị cầm tù, trái tim sớm đã vỡ nát, cho dù người kiên cường thế nào đi chăng nữa không không thể nào chịu đựng sự tra tấn dai dẳng đến vậy. Tần Vô Song tựa vào mép giường, nàng đã mất cảm giác, đôi mắt vô hồn mở to, bên trong phản chiếu ánh nến lay lắt.

Từ sau khi Ngôn Ngai Như đính thân, Tần Vô Song luôn giữ thái độ hoà hoãn với Ngôn Dạ Đình. Sau khi làm xong chuyện như tra tấn nàng muốn đi ngủ nào ngờ bị hắn ấn cổ xuống, ngón tay hắn đè lên mạch máu, cảm nhận nhịp đập sinh mệnh của nàng. Hắn điên cuồng cười rộ lên, sau đó lại rơi nước mắt: "Nàng đừng cho là ta không biết nàng và Tình Nhi đang toan tính điều gì! Nàng muốn thừa dịp ta không có ở đây để bỏ trốn sao? Đừng hòng! Đừng hòng nghĩ đến chuyện đó!"

Hắn cũng đau, cũng rất mệt mỏi, hắn cho rằng hai bọn họ có hài tử, tiếp xúc da thịt lâu dài sẽ làm nàng thay đổi ý nghĩ nhưng trải qua thời gian lâu như vậy, nàng vẫn không buông bỏ suy nghĩ đó.

"Vì sao? Vì sao lại muốn bức ta? Chi bằng…Song Song, nàng chết đi…nàng chết đi…" Từng giọt nước mắt của hắn rơi trên mặt nàng, nhưng ngón tay đang ấn trên cổ nàng lại run lên bần bật, không thể xuống tay.

"Song Song, ta đúng là một kẻ nhu nhược! Đã biết bao nhiêu lần ta nhìn nàng ngủ say, mỗi lần ta đều nghĩ hay là cứ giết nàng đi rồi tự sát theo như vậy vĩnh viễn chúng ta sẽ ở bên nhau, nhưng ta lại

không ra tay được, ta tiếc thương nàng, cũng tiếc thương ta, ha ha ha..”

Tần Vô Song nhìn hắn chằm chằm, Ngôn Dạ Đình không thể nhận được chút dịu dàng nào từ nàng, ngược lại, trong ánh mắt nàng toàn vẻ cương trực cùng mỉa mai, đâm thẳng vào tim hắn.

“Ngươi giết ta cũng tốt, ta sẽ uống canh Mạnh Bà, cho dù có đầu thai, ta cũng không muốn gặp lại ngươi!” Nếu hắn đã biết rồi thì nàng không cần giả vờ nữa.

Mấy ngày nay Ngôn Dạ Đình bị dụ dỗ vào mộng cảnh tuyệt đẹp, hắn cho rằng Tần Vô Song đã đồng ý ở cùng hắn, cho đến khi hắn cảm nhận Thiệu Tình có gì đó không đúng, trong lòng hắn liền sinh nghi. Thiệu Tình làm việc cẩn thận, hắn chỉ có thể dùng trực giác tích luỹ bao nhiêu năm để đi thăm dò chân tướng.

Hắn vốn không xác định được sự thật có như hắn nghĩ hay không, đêm đó hắn chỉ nghĩ sẽ thử Tần Vô Song một chút, nào ngờ kết quả lại khiến hắn tan nát cõi lòng.

“Nàng đừng mơ!” Ngôn Dạ Đình gầm nhẹ, sau khi hét lên, hắn lại cười, cười đến độ Tần Vô Song phải rùng mình: “Song Song, sao ta có thể để nàng chết được? Sao ta nỡ…Nàng không thể chết thật nhưng ta có thể làm cho Tình Tình nghĩ là nàng đã chết!”

Ngôn Dạ Đình lẩm bẩm tự nói: “Đúng, để cho nó nghĩ nàng đã chết, sau đó giấu nàng đi, đợi đến lúc nó gả vào Đông Cung rồi thì ta đưa nàng hồi kinh, nàng có biết, Thái tử phi mỗi năm chỉ được về thăm nhà một lần không? Nó sẽ không bao giờ biết được nàng vẫn còn sống! Nàng nói xem, nàng có thoát được không?”

“Ngôn Dạ Đình ta hận ngươi đến chết!” Tần Vô Song gào lên, tất cả hy vọng của nàng đều tan biến.

Những lời này Ngôn Dạ Đình đều nghe đến nhàm chán: “Không sao,

chúng ta có thể sống thêm 20 năm nữa. Song Song, nàng nói đi nàng có muốn sống nữa không? Nàng có muốn để Thiệu Tình trở thành đứa không mẹ không? Nếu không muốn Tình Tình đau lòng thì nàng phải ngoan, ha?" Ngôn Dạ Đình cẩn thận quan sát nét mặt của Tần Vô Song, hắn nhìn thấy ngọn lửa phản kháng của nàng bị dập tắt, đột nhiên cảm thấy may mắn vì năm đó để lại Thiệu Tình bên người nàng.

Huyết thống mới là thứ ràng buộc tốt nhất.

Vốn dĩ hắn muốn giở lại trò cũ, đánh tráo hai nhi nữ nhưng thời khắc cuối cùng Tần Vô Song van xin hắn cho nên hắn dừng tay. Những năm gần đây hắn luôn nghi ngờ quyết định của mình lúc trước, giờ lại cảm thấy quyết định của mình vô cùng đúng đắn.

Bởi vì nuôi dưỡng Thiệu Tình từ nhỏ đến lớn cho nên nó muôn đời trở thành vật uy hiếp của nàng.

Oa Ngưu: Hôm nay Quốc Công vẫn khiến người khác muốn giết hắn, nhưng tin tốt là hắn sẽ truy thê hoả táng tràng, hơn nữa lại không truy nổi.

Khả: Sao tui thấy tội cha nội này vậy ta????

Chương 121

Sau khi Thiệu Tình nhận được tin tức của Tần Vô Song, không chút chậm trễ nàng liền lên xe ngựa Liên Dung chuẩn bị sẵn, đi theo con đường Tân An đã mua. Khi đến cổng thành, quả nhiên có người của Ngôn Dạ Đình trấn giữ, chỉ cần Thiệu Tình ra khỏi thành, tin tức sẽ lập tức truyền đi. Song, Ngôn Dạ Đình không thể ngờ tới, tiểu nhi nữ của hắn lại có giao tình rất tốt với Tân An quận chúa, mà Tân An quận chúa kia lại có bản lĩnh đưa nàng ra khỏi thành mà không ai hay biết.

Mục Nùng Nùng sớm đã bàn bạc với đệ đệ mình, Mục tiểu tướng quân ở Ngũ Thành đảm nhận chức Mã Tư Binh, năm nay ở lại kinh thành trấn giữ không đến bãi săn hộ giá. Dựa vào thế lực của Mục gia thì muốn đưa một người ra khỏi thành không khó. Mục Tang Tang tự lái xe ngựa, thấy Mục Tang Tang ngồi càng xe, xe ngựa dễ dàng ra khỏi thành không gặp chút trở ngại nào.

Ra ngoài mấy chục dặm, Mục Tang Tang nhảy xuống xe, phía trước là một khách điếm đơn sơ, Thiệu Tình lúc này cũng xuống xe.

Vẻ ngoài của Mục Tang Tang và Mục Nùng Nùng rất giống nhau, chỉ là hắn cao hơn, cường tráng hơn. Nam nhi 15 tuổi thoạt nhìn có chút thật thà, hắn gãi đầu ngại ngùng nhìn Thiệu Tình. Nước da của hắn và tỷ tỷ giống nhau, đều đen, vừa lúc che đi sắc hồng trên mặt.

"Ngôn tỷ tỷ, đại tỷ ta nói giao ngọc bài này cho tỷ, sản nghiệp của Mục gia rất nhiều, nếu sau này tỷ gặp khó khăn cứ đến bất kỳ cửa hàng nào của Mục gia để được giúp đỡ!"

"Vậy nhờ đệ cảm ơn Nùng Nùng giúp ta!" Tuy rằng tiếng tăm của Thiệu Tình và Nùng Nùng đều không tốt nhưng bãi săn là thiên hạ của các nàng. Ở Đại Tĩnh tướng môn hổ nữ không nhiều, Thiệu Tình không đi, Mục Nùng Nùng trở thành nữ quyến có biệt tài duy nhất.

"Tỷ của ta năm nay cũng gây ra không ít chuyện, nếu không phải sợ Quốc Công nghi ngờ, tỷ ấy còn muốn gào thét đưa tiễn tỷ!" Tuổi của Mục Tang Tang bây giờ đã biết tương tư, hắn có một tỷ tỷ lỗ mãng như vậy, thì việc trộm thích Thiệu Tình cũng không có gì lạ. Đáng tiếc Thiệu Tình không biết tâm tình của hắn, chỉ xem hắn như đệ đệ của mình.

"Đa tạ Tang Tang!" Thiệu Tình thật lòng biết ơn Mục Tang Tang. Hắn còn tòng quân, Ngôn Dạ Đình kia nhất định sẽ gây khó dễ cho hắn, hắn cố gắng toàn thành cho nàng âu cũng là vì mối quan hệ của nàng và Nùng Nùng.

"Tỷ nói cảm ơn thì khách khí quá rồi!" Mục Tang Tang kìm lòng không được nói với nàng thêm vài câu.

"Cũng đúng, ân tình này không lời nào có thể cảm tạ hết được!" Thiệu Tình chắp tay: "Mục tiểu tướng quân, bảo trọng!" Vốn định nói sau này sẽ gặp lại nhưng nghĩ đến lần từ biệt này mọi thứ ở kinh sẽ trở thành quá khứ, không nên nhắc đến.

"Ngôn tỷ tỷ cũng vậy, bảo trọng!"

Thiệu Tình xoay người bước vào khách điếm mang tên Duyệt Lâu. Bề ngoài khách điếm này rất bình thường nhưng bên trong trang nhã, sạch sẽ thoáng mát, ẩn chứa hơi thở của giang hồ hiệp khách.

"Chưởng quầy, ta lấy phòng chữ Thiên số 1, hương thì dùng hương Song Giếng Trần Vận, trà thì lấy trà Long Tỉnh, bữa tối đúng giờ Dậu mang lên…" Thiệu Tình đưa ra một loạt yêu cầu. Chưởng quầy nghiêm túc nhìn nàng, qua một lúc mới xác nhận thân phận của nàng, lúc này mới liếc mắt ra hiệu cho tiểu nhị ria mép ngắn ngủn

đứng bên cạnh.

"Tiểu Hồ, đưa khách quý vào phòng chữ Thiên số 1, hương đã chuẩn bị xong rồi, ngươi vào nhà kho lấy trà cho cô nương, bữa tối hôm nay thiếu nguyên liệu nấu cho nên đến giờ Dậu canh ba mới chuẩn bị xong, hy vọng cô nương lượng thứ!"

Thiệu Tình nghe xong gật đầu nhưng trong lòng hơi bất an. Nàng được Tiểu Hồ dẫn vào phòng chữ Thiên số 1, phòng chữ Thiên số 1 ở lầu 3, lầu 3 chỉ có 2 phòng, phòng chữ Thiên và phòng chữ Địa.

Phòng rất lớn, bên trong đã chuẩn bị đầy đủ, Song Giếng Trần Vận ý chỉ con ngựa, đã chuẩn bị tốt trong chuồng, có thể xuất phát bất cứ lúc nào, còn trà Long Tỉnh ý chỉ đồng môn của Tần Vô Song được phái tới

Còn bữa tối mà nàng nói là đoản đao ô thiết mà Lận Chước ban cho Thiệu Tình. Năm đó, Ngôn Dạ Đình bắt nhốt Tần Vô Song, phế bỏ võ công thượng thừa của nàng, còn lấy cắp bí kíp Bách Luyện Cương của phụ thân Tần Vô Song, rồi hắn cho người rèn Bách Luyện Cương xiềng chân nàng. Bách Luyện Cương vô cùng cứng rắn, nếu như không có chìa khoá trên tay Ngôn Dạ Đình thì không thể mở được.

Trên đời này chỉ có đoản đao ô thiết của Kim Nha Man Vương mới có thể chém được Bách Luyện Cương. Thứ đồ quý báu như vậy Thiệu Tình không dám mang về phủ Quốc Công, nàng tận dụng mối quan hệ với Tân An, để đao ở phủ Trưởng công chúa. Vốn dĩ sáng nay sẽ đưa đến phủ Quốc Công, nào ngờ Tần Vô Song đã bị đưa đi, Thiệu Tình buộc phải dời địa điểm, chuyển đến khách điếm, khách điếm này là sản nghiệp của Tân An, tuyệt đối đáng tin.

Cộc! cộc! cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Thiệu Tình im lặng đếm số lần gõ, qua một lúc nàng mới từ từ mở cửa ra.

Bên ngoài là một nam nhân mặc hắc y, đầu đội mũ không nhìn rõ diện mạo.

Chương 122

"Người là Tuyên sư bá sao?" Toàn thân Thiệu Tình đều viết lên hai chữ "đề phòng", thoạt nhìn tựa như mọi sợ lông trên người nàng đều xù lên.

Đôi mắt Tuyên Hằng rũ xuống, hắn đang lục lọi trong trí nhớ hình ảnh của thiếu nữ năm nào thông qua nữ tử trước mặt. Sau khi người kia nhẫn tâm rời đi, đã qua hai mươi năm trôi qua mỗi lần nhớ đến nàng, tim hắn vẫn vô cùng đau đớn.

"Là ta!" Tuyên Hằng tiến về trước một bước, Thiệu Tình ngẩng đầu nhìn thấy nửa khuôn mặt của nam nhân, cùng với đôi mắt sắt lạnh.

Thiệu Tình không hề lui bước, nàng không có ý định cho hắn vào phòng, nàng cẩn thận hỏi lại: "Làm thế nào để ngươi có thể chứng minh được mình là Tuyên sư bá?"

Tuyên Hằng cười, tiểu cô nướng trước mặt tuy rằng có xinh đẹp nhưng vẻ ngoài không giống tiểu sư muội của hắn, ngược lại nàng giống tên vương bát đản bắt cóc tiểu sư muội hơn, song, ánh mắt kia, còn cả tính tình nữa, quả thật là nữ nhi của tiểu sư muội hắn.

Hồn nhiên, đáng yêu, có chút buồn cười nhưng lại khiến người khác nhung nhớ.

Chỉ bằng một ngón tay hắn có thể bóp chết tiểu cô nương với món công phu mèo cào này nhưng nàng lại ngang nhiên đứng trước mặt chất vấn hắn.

Tuyên Hằng nghĩ ngợi một chút, hắn đưa bàn tay ra vận dụng nội công, sau lưng hắn bắt đầu toả ra màn sương trắng, tiếp đó lòng bàn tay hắn lại tích tụ ra được viên băng nhỏ. Nội công thâm hậu lại phô trương kỹ xảo như thế này chính là chiêu thức của ông ngoại Ngôn Thiệu Tình, Tần Minh Nguyệt nghiên cứu dùng để dỗ dành bà ngoại nàng, bà ngoại nàng tên là Quản Băng Phi.

Năm đó Tuyên Hằng luyện rất lâu chỉ vì muốn làm cho tiểu sư muội vui, đáng tiếc, đợi đến khi hắn luyện thành thì tiểu sư muội đã ở cùng nam nhân khác. Tấm chân tình của hắn chỉ đành vùi kín, hắn luôn hy vọng, miễn sao tiểu sự muội có thể hạnh phúc thì hắn ngậm ngùi một chút thì có xá gì?

Nàng quả thật hạnh phúc, ở bên cạnh nam nhân tên Diệp Đình kia, đôi mắt nàng cười tươi như hai vầng trăng khuyết. Nam nhân kia có tài lấy lòng nữ nhân, những nữ đồ khác trong môn phái cũng đều nói rằng hắn dịu dàng, chu đáo. Khi đó, Tuyên Hằng nghĩ cứ xem như mình là thủ hộ bảo vệ gia đình họ vậy!

Lúc bọn họ thành thân, hắn còn tự mình cõng tiểu cô nương lớn lên cùng với hắn lên kiệu hoa. Nhưng cảnh đẹp không kéo dài được bao lâu, người nhà của hắn ta kéo đến, hắn ta nói sẽ quay trở lại, nhưng rất lâu vẫn không thấy hắn. Tuyên Hằng ngăn cản Tần Vô Song nhưng nàng vẫn âm thầm rời cốc, hơn nữa lại biệt tăm hơn hai mươi mấy năm trời không chút tin tức.

Tuyên Hằng hao tốn biết bao nhiêu tâm tư để điều tra, nhưng không hề có chút dấu vết nào, tựa như nàng chưa bao giờ tồn tại trên đời.

Nghĩ đến đây Tuyên Hằng có chút kích động, hạt băng châu trong tay hắn bắt đầu bốc hơi. Thiệu Tình nhìn thấy chiêu thức tuyệt học của hắn, trong lòng thèm muốn, đôi mắt long lanh của nàng mở to.

"Là chuyển khí tụ băng! Người thật sự là sư bá rồi!" Giang hồ hiệp nữ bị lừa nhốt vào một chỗ, vốn là loài chim ưng bay lượn trên bầu trời, nay lại bị giam như chim hoàng yến, mỗi khi Tần Vô Song nhắc

đến quá khứ hạnh phúc, trong mắt luôn sáng rỡ, thắp sáng tuổi thơ đen tối của Thiệu Tình.

"Sư bá, sau này có thể dạy ta chiêu này được không?" Ánh mắt Thiệu Tình giống hệt Tần Vô Song, trái tim lãnh đạm trước giờ của Tuyên Hằng bất giác mềm ra.

Nếu những đệ tử khác đề cập vấn đề này với hắn, hắn nhất định sẽ nói: "Không thể!" Nhưng đối mặt với ánh mắt sùng bái quen thuộc này, hắn lại do dự, miệng lưỡi hiếm khi hạ giọng nói: "Việc này phải có kiên trì, quyết tâm, nếu ngươi luyện ba bốn mươi năm thì sẽ thành công!" Lời hắn rất lạc quan, lấy trình độ hiện tại của Thiệu Tình, không thể thành công trong một sớm một chiều được.

Thiệu Tình sửng sốt, tiếp đó cong môi cười, sư bá quả nhiên rất giống mẹ, ngôn từ không thèm nể nang ai.

Chương 123

"Mời sư bá vào!" Sau khi xác nhận thân phận của Tuyên Hằng, lúc này Thiệu Tình mới nhớ tới Tuyên Hằng còn bị nàng chặn ngoài cửa, nàng liền mở rộng cửa ý bảo Tuyên Hằng đi vào.

Lúc vào cửa Tuyên Hằng hơi nhăn mặt, một bên hắn gỡ mũ nón xuống, một bên hắn lấy thân phận trưởng bối nói: "Ngươi là Thiệu Tình? Sao ngươi lại không cảnh giác, tùy ý để nam tử xa lạ bước vào phòng của mình?"

"Nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết!" Thiệu Tình thuận miệng đáp lại, nàng nhịn không được đánh giá hắn. Về tuổi tác, hắn hiện giờ lớn hơn Ngôn Dạ Đình một chút, nhưng dung nhan của hắn lại là bộ dạng của nam nhân phong hoa nhất thịnh, thoạt nhìn chỉ mới gần 30, có thể nói là thời gian đã rất ưu ái cho hắn.

Thiệu Tình kinh ngạc trước dung mạo anh tuấn tiêu sái của Tuyên Hằng, nhưng trong chớp mắt cái kinh ngạc kia trở thành kinh sợ, chẳng trách mỗi lần mẹ nhắc tới sư bá nàng luôn có cảm giác kì lạ nói không nên lời. Vị Tuyên sư bá này không thích hợp để giao thiệp với con người, chỉ bằng vài câu là hắn có thể doạ người khác chạy mất.

"Ngươi đừng học theo dáng vẻ của mẹ người, ngươi xem, có phải cuối cùng mẹ ngươi lại dẫn sói vào nhà không?" Ngữ khí Tuyên Hằng nghiêm khắc, ánh mắt hung ác, nếu là các cô nương khác thì đã chạy mất xác nhưng Thiệu Tình không sợ. Tần Vô Song đã nhắc tới vị sư huynh này vô số lần, nói hắn bề ngoài hung ác nhưng tâm lại rất hiền, mặt lạnh tim nóng.

Diện mạo Tuyên Hằng đoan chính, mày kiếm mắt sáng, mũi cao, môi mỏng, thân thể cao lớn cường tráng, nếu vẻ mặt hắn không hung ác thì diện mạo này rất được người săn đón. Đáng tiếc, quanh năm suốt tháng mặt hắn đều như vậy làm giảm hết ưu thế của dung mạo này.

"Sư bá dạy phải, mẹ đúng là đã dẫn sói vào nhà, vãn bối xin ghi nhớ, lần tới sẽ không cho sư bá vào cửa!"

Lúc nghe nửa câu đầu của Thiệu Tình, Tuyên Hằng có chút vui, đến nửa câu sau hắn lại cảm thấy bất lực giống như với Tần Vô Song năm đó.

Đúng là trẻ con khó dạy!

"Ngươi với mẹ ngươi chẳng khác gì nhau!" Tuyên Hằng liếc Thiệt Tình, trong giọng mang theo chút bất đắc dĩ.

"Những năm gần đây mẹ ngươi vẫn luôn bị xích chân sao?" Hai người ngồi xuống chiếc bàn trà đối diện nhau.

Vừa hỏi xong những lời này, Tuyên Hằng bất giác siết chặt nắm đấm.

"Vâng!" Thiệu Tình thầm than, những năm gần đây nàng luôn nghĩ mọi cách để truyền tin cho Tuyên Hằng nhưng Ngôn Dạ Đinh vẫn luôn canh chừng nghiêm ngặt, ngay cả mượn tay Tân An và Mục gia cũng không được, cho đến nay là vì nàng có Liên Dung giúp đỡ cho nên mới truyền thư đến cho Tuyên Hằng được.

Phủ Quốc Công lúc trước là do lão phu nhân nắm quyền, sau này lão phu nhân chết đi, Ngôn Dạ Đình cho dù có quét dọn người của Liên gia trong phủ thì cũng để lọt lưới, vì vậy Thiệu Tình mới có cơ hội liên lạc với đồng môn của Tần Vô Song.

“Chỉ có một mình sư bá đến thôi sao?” Thiệu Tình nghiêng đầu hỏi, dáng vẻ có chút ngây thơ.

“Một mình ta là đủ rồi!” Tuyên Hằng nhìn Thiệu Tình, hắn cảm thán: “Sao mẹ ngươi lại có thể để cho nam nhân vậy hiếp đáp?” Cho dù võ công nàng không tới đâu cũng không đến mức bị tên kia bắt đi. Cái danh Bách Hoa Cốc của bọn họ khiến người trên giang hồ phải kiêng kị, tuy võ công của Tần Vô Song không phải tuyệt đỉnh nhưng một mình nàng đi lang bạt giang hồ vẫn còn dư sức, ngoại trừ cái danh “đệ nhất mỹ nhân” thì mọi người còn kiêng dè vì nàng là ái nữ của Tần Minh Nguyệt, không ai dám vô lễ với nàng, muốn động vào nàng, chỉ e là người đó phải có thế lực vô cùng lớn.

“…” Nhất thời Thiệu Tình cứng họng, trực giác nói với nàng nếu nàng nói ra thì Tuyên Hằng sẽ nổi điên.

“Võ công của mẹ bị hắn phế rồi!” Năm đó Tần Vô Song rời Cốc đi tìm phu quân, nhưng nàng phát hiện trượng phu mang tên Diệp Đình kia thực chất là họ Ngôn, là khai quốc công thần, hắn kế thừa phủ Quốc Công và sắp sửa nghênh đón một đại tiểu thư môn đăng hộ đối về làm thê tử.

Thực tế lúc đó Ngôn Dạ Đình không giấu Liên gia chuyện hắn đã có người trong lòng. Liên gia cao ngạo không thèm để một nữ tử xuất thân giang hồ vào mắt, bọn họ chỉ muốn Ngôn Dạ Đình hạ mình một chút, để Tần Vô Song làm thiếp, Liên Dung cũng biết chuyện này.

Tần Vô Song không thể nào chấp nhận loại hôn nhân rối rắm như vậy, cho nên nàng quyết định hoà li với Ngôn Dạ Đình, nàng để lại thư hoà ly, đã lăn dấu tay, tiêu sái rời đi.

Lúc trước, Ngôn Dạ Đình và Tần Vô Song thành thân đều theo lễ nghi giang hồ, lúc đó tuy Bách Hoa Cốc công khai, cả giang hồ đều biết nhưng lại không được quan phủ công nhận. Vì chuyện này nên Ngôn Dạ Đình dễ bề giải thích với Liên gia nhưng hắn không có ý định sẽ bỏ Tần Vô Song, cho nên mượn cớ từ biệt, hắn đã bỏ thuốc

trong rượu của nàng. Đợi đến khi nàng tỉnh dậy thì đã bị nhốt trong phòng, võ công bị phế toàn bộ.

Chương 124

Rầm!

Thiệu Tình vừa nói dứt lời, đột nhiên một tiếng động lớn vang lên, Tuyên Hằng chưa hề động nhưng chiếc bàn dài trước mặt họ vỡ tung, mảnh vụn theo luồng khí lướt qua người Thiệu Tình, không mảnh nào chạm đến nàng mà ghim thẳng vào bức tường phía sau cũng đủ thấy uy lực và tốc độ kinh người thế nào.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Thiệu Tình nhìn thấy thực lực của người trên giang hồ, người ta nói nghé mới sinh không sợ hổ, nàng vô cùng tin tưởng nam nhân trước mặt sẽ không tổn thương nàng.

Từ nhỏ nàng luôn khát vọng tình thương của cha, lúc nhìn thấy nam nhân này nàng không nhìn thấy một cốc chủ nghiêm khắc của Bách Hoa Cốc mà là một người vừa xa lạ vừa thân thuộc, là một trưởng bối luôn ở trong ký ức nàng, một người vô cùng đáng tin.

"…" Trán hắn hằn lên gân xanh, biểu tình lạnh nhạt mang theo phẫn nộ. Tuyên Hằng nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng ổn định tâm trạng của mình: "Đợi đến khi lấy được đoản đao Ô thiết, chúng ta lập tức nghĩ cách cứu mẹ ngươi!" Sau khi nói xong câu đó, hắn liền nhắm mắt dưỡng thần. Thiệu Tình không quấy rầy hắn nhưng vẫn không nhịn được mà len lén nhìn vài lần.

Tuyên Hằng vô cùng trầm ổn, mặc kệ tiểu cô nương nhìn thế nào hắn cũng vẫn ngồi bất động.

Giờ Dậu canh ba, Tuyên Hằng mở bừng mắt ra: "Có người tới, người

đợi ở đây, ta đi xem thử!”

“Có lẽ là người đưa đoản đao đến, đều là người của mình!” Ở phương diện này Thiệu Tình vẫn có chút ngây thơ.

“Hình như ngươi vẫn không biết, giang hồ và triều đình không liên quan gì hết nhau nhưng lại dùng chung bảo vật, sau khi đoản đao Ô thiết rời khỏi cung thì nó đã bị theo dõi rồi!” Tuyên Hằng thở dài, tiểu cô nương ngây thơ này vì muốn cứu mẹ mà từng bước tính toán, đại khái đến đi được giờ phút này cũng xem như có chút may mắn.

Tiểu cô nương 16 tuổi vì cứu mẹ của mình mà liều mạng như vậy thì xem ra cha nàng cũng không ra gì. Đáy lòng Tuyên Hằng như có nước đọng, hơn hai mươi năm qua không có bất kỳ kẻ nào có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn nhưng tiểu cô nương này có thể, hắn tựa như đã tìm lại được mùi vị của tình cảm con người.

“Nghe lời sư bá, ở đây đợi đi!” Tuyên Hằng khoá trái cửa, còn đưa cho Thiệu Tình một lọ nhỏ và một gói bột.

“Uống viên đan dược này trước đi, có thể trừ được bách độc, nếu lát nữa có kẻ xấu tiến vào, ngươi ném thuốc này vào chúng!”

Thiệu Tình còn chưa kịp đáp, Tuyên Hằng liền mở cửa sổ nhảy ra: “Sư bá…đây là lầu 3 mà…” Thiệu Tình vừa nói xong liền cảm thấy lời của mình cực kì ngu ngốc, độ cao của lầu ba có là gì với một cao thủ?

Tâm tình Thiệu Tình thấp thỏm, nàng luôn dựng tai lên để nghe động tĩnh bên ngoài, mà bên ngoài lại im lặng đến đáng sợ, loại im lặng này lại không bình thường khiến Thiệu Tình càng thêm bất an.

Ước chừng hai nén nhang, cửa sổ mới có tiếng động. Thiệu Tình nắm chặt gói thuốc trong tay, xem xét tình hình thế nào.

“Đừng động thủ, là ta!” Tuyên Hằng tiến vào từ cửa sổ, Thiệu Tình thở phào nhẹ nhõm. Tuyên Hằng phóng nhanh đến chỗ Thiệu Tình, trên tay cầm đoản đao Ô thiết.

Trước khi Thiệu Tình kịp phản ứng, đoản đao kia đã kề trên cổ nàng, bốn thân ảnh màu đen ngay lập tức tiến vào, một hắc nhân phi thân đến muốn đoạt đoản đao trên tay Tuyên Hằng.

Thiệu Tình hoàn toàn không kịp nhúng tay vào.

“Ngôn đại tiểu thư, xin người tránh ra!” Khó khăn lắm Thiệu Tình mới thấy rõ bốn người kia đều che mặt, đầu búi tóc đơn giản, nhìn thân hình thì hẳn là nữ tử trẻ tuổi. Người bịt mặt cầm đầu vừa gọi Thiệu Tình xong, tiếp đó ảnh kiếm lóe lên, âm thanh binh khí vang lên không dứt, nàng không thể nhìn rõ được năm thân ảnh đang đấu với nhau.

Chiêu thức của Tuyên Hằng thiên về khí lực, vừa nhìn đã biết là cao thủ võ lâm, mỗi chiêu đều tung ra rất nhanh như muốn đoạt mạng người, những binh khí kia cũng đều nhắm vào mạch máu của Tuyên Hằng, nhưng lại không tài nào chạm đến thân thể uyển chuyển của hắn. Tuyên Hằng không phải ngựa non, trước tiên hắn để lộ sơ hở, một người bịt mặt nhìn thấy liền đánh vào sơ hở đó, vô tình làm lệch hình trận.

Tuyên Hằng liền công phá, vung khuỷu tay, một người ngã xuống, hắn dễ dàng kéo được người ra định ném vào người thứ 2. Nhưng bọn họ đều trải qua huấn luyện khắc nghiệt, chấp nhận hi sinh, người kia đưa kiếm lên đâm đồng bọn mình.

Tuyên Hằng chép miệng, ném người trong tay lên tường, lập tức trước mắt hắn xuất hiện mũi kiếm của người thứ hai, bàn tay đang nắm đoản đao đưa xuống đánh vào bụng người thứ hai, người kia kêu lên một tiếng, sau đó ôm bụng tiến lên lần nữa.

Cuối cùng Thiệu Tình cũng nhìn ra chút manh mối, nàng đoán chừng

bốn người này là do Lận Chước phái đến để bảo hộ nàng, Tuyên Hằng động thủ với nàng là để dẫn dụ các nàng ra.

"Sư bá, đừng làm các nàng ấy bị thương!"

Tuyên Hằng vô cùng thành thục, hắn còn thời gian để lui lại một chút, gật đầu với Thiệu Tình để nàng yên tâm: "Ta xuống ta tự có chừng mực!" Nói thì nói vậy, nhưng hắn lại tung cước đá người thứ ba vào tường vang lên tiếng ầm.

Thiệu Tình yên lặng nhìn, toàn thân cảm thấy đau theo, thật sự không đành lòng xem.

Sau khi Tuyên Hằng biết trình độ của địch thủ đến đâu, hắn ra tay thật thoải mái, chưa quá ba chiêu cả bốn người đều bị hắn hạ gục.

Cuối cùng Tuyên Hằng đánh giá: "Hoàng gia huấn luyện ám vệ cũng có chút bản lĩnh đấy!"

Thiệu Tình cứng họng, thật sự vô cùng khó xử.

"Bị đi theo cả đoạn đường vậy mà ngươi không hề phát hiện?" Vẻ mặt Tuyên Hằng vô cảm, giọng nói cũng không có chút run rẩy nào, quả là người tàn nhẫn.

Thiệu Tình thật sự không có gì để nói.

"Xin lỗi…" Ngoại trừ xin lỗi, nàng không thể nói được gì.

Tuyên Hằng chỉ cảm thấy lửa giận mấy năm nay hôm nay đều bộc phát, hắn thở dài, cảm thấy áy náy nhìn tiểu cô nương ủ rủ cụp đuôi.

Tiểu cô nương này thật sự giống với mẹ nàng, đặc biệt là dáng vẻ sau khi bị hắn răn dạy. Hắn thoáng mềm lòng, ngẫm nghĩ nửa ngày, rốt cuộc đưa tay xoa đầu nàng.

“Sau này sư bá sẽ dạy võ công cho ngươi, rồi ngươi sẽ phát hiện ra bọn chúng!”

“Được!” Thiệu Tình vốn đang uể oải, song khi nghe Tuyên Hằng nói, đôi mắt nàng lại sáng rỡ, cực kỳ giống đứa trẻ được cho quà. Tuyên Hằng không nhịn được lại xoa thêm cái nữa.

Khả: Lại thêm 1 nam nhân thanh tâm quả dục, lạnh lùng tránh xa trần thế, để rồi coi!!!

Chương 125

Nàng đang bay! Dưới sự trợ giúp của Tuyên Hằng, Thiệu Tình đang trải nghiệm cảm giác vui sướng khi được bay lên.

Tuyên Hằng không cưỡi ngựa mà khách điếm chuẩn bị cho Thiệu Tình, ngược lại hắn ngồi xổm xuống, đơn giản nói: "Lên đi!"

Kỳ thật thì như vậy có chút không thích hợp.

"Tuổi của ngươi chỉ có thể làm nữ nhi của ta, ta không có ý gì khác, lên đi!" Tuyên Hằng nói thêm, những lời này gợi lên khát vọng trong lòng Thiệu Tình, nàng nhớ tới lúc nhỏ còn ở biệt viện, nàng nhìn thấy đại thúc quản sự cõng nữ nhi của ông, nàng luôn mong chờ sẽ có một ngày phụ thân ngồi xổm trước mặt nàng bảo nàng leo lên.

Quy củ của cao môn rất khắt khe, nam nữ nhi lên không được ăn chung, ngủ chung, giờ này cho dù là phụ thân muốn cõng nàng cũng không hợp lẽ.

Thiệu Tình thầm nhắc nhở bản thân: "Nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết!" Huống hồ nàng không phải tiểu thư khuê cát gì, nàng là tam đại ác nữ trong kinh thành vậy thì sợ cái gì?

Vì vậy nàng vui vẻ nhảy lên lưng Tuyên Hằng, mở ra một chuyến đi vô cùng đặc biệt. Sau khi Thiệu Tình ngồi ổn định trên lưng hắn, thoáng một cái liền bước lên mây, tiếp theo hắn bay vụt về phía trước. Trình độ khinh công của Tuyên Hằng đã đạt đến cảnh giới cao, chỉ cần nhún nhẹ cũng có thể bay được ba bốn mươi trượng, kể cả khi cõng nàng trên lưng, cũng không làm ảnh hưởng gì đến tốc

độ của hắn.

Gió tạt vào má nàng khiến tóc bay tán loạn, đồng thời cũng cuốn hết ưu phiền lên chín tầng mây, tốc độ này có thể sánh bằng tốc độ cao nhất của Thiên Lý Mã.

Cũng may Tuyên Hằng không biết tiểu cô nương kia ấy vậy mà xem cái lưng của hắn là cái ghế ngồi, nếu không, chắc hẳn hắn sẽ cảm thấy bất lực vô cùng.

Có Tuyên Hằng giúp đỡ, hai người chỉ mất hơn hai canh giờ để đến được thôn trang bí mật mà Ngôn Dạ Đình đã đặt mua mấy năm nay.

Cao môn ở kinh thành cực kỳ giàu có, Ngôn gia cũng không ngoại lệ, sau khi tiếp nhận gia sản, Ngôn Dạ Đình âm thầm mở rộng sản nghiệp. Tuy nhân phẩm hắn không tốt nhưng không thể phủ nhận đầu óc hắn vô cùng thông minh, mười mấy năm quá hắn đã làm tăng gấp 2 lần giá trị gia sản ban đầu.

Biệt trang của hắn trải khắp Đại Tĩnh, ai mà ngờ được hắn lại mua hơn trăm cái trang viên chỉ để giấu Tần Vô Song nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ở Đại Tĩnh, nhân sĩ võ lâm và quan phủ luôn có ranh giới rõ ràng. Phía nam là nơi võ lâm hưng thịnh, hoàng quyền phân ở phạm vi kinh thành. Ngôn Dạ Đình mang Tần Vô Song giấu ở phương Bắc là muốn tách biệt với thế lực của Bách Hoa Cốc. Tuy Tuyên Hằng có mấy lần đến kinh thành tìm kiếm nhưng hắn không hề hay biết tiểu sư muội của mình lại bị nhốt ở hậu viện phủ Quốc Công.

Ngay từ đầu đã tìm sai hướng cho nên nhiều năm ròng không có kết quả, cũng may ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng cho hắn được nhìn thấy ánh mặt trời.

Gần đến giờ Tý, ánh trăng treo cao trên đầu, hai người nấp dưới tán cây, quán sát khoảng sân đang bị giám sát nghiêm ngặt.

Tuyên Hằng mong chờ ngày tương phùng, đến lúc sự thật ngay trước mắt trong lòng lại có chút lo lắng, cái loại cảm giác này giống như cảm giác bồi hồi mỗi lần về quê. Một cao thủ giang hồ dù Thái Sơn có sập xuống cũng không biến sắc vậy mà giờ đây lại luống cuống khi sắp được gặp nữ nhân mà hắn luôn khát vọng.

Thiệu Tình nhận ra tâm tình Tuyên Hằng không yên, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt kia cũng mở to nhìn nàng, trong đôi mắt kia ẩn dấu tia nghi ngờ. Thiệu Tình nghiêng đầu, Tuyên Hằng nhìn Thiệu Tình đâu đó hắn nhìn thấy được tiểu cô nương đáng yêu của hai mươi năm trước gọi hắn là Đại sư huynh.

Tuyên Hằng trấn định lại, chút do dự trong lòng rút nhanh như thuỷ triều: "Ta đi xuống xem trước, ngươi ở đây chờ đi!" Tuy Tuyên Hằng vô cùng tự tin vào bản thân nhưng mang theo một tiểu cô nương thế này hắn sợ sẽ phân tâm, không thể chu toàn được.

Mắt thấy hắn sắp rời đi, Thiệu Tình vội kéo tay áo hắn lại.

Tuyên Hằng định nhảy xuống, lại bị một lực kéo kéo lại, hắn rũ mắt nhìn nàng, biểu tình ngờ vực.

Thiệu Tình mấp máy môi, âm giọng cực nhỏ: "Đó là mẹ ta, ta nhất định phải đi, sư bá không thể bỏ ta ở lại được!"

Lời cự tuyệt chỉ vừa lên đến miệng, nhìn thái độ kiên định kia hắn cảm thấy nếu cự tuyệt thì tiểu cô nương này nhất định sẽ tức giận, bộ mặt ngoan ngoãn đáng yêu từ nãy giờ cũng vứt hết, lộ ra móng vuốt của con thú con.

Loại cảm giác thân thiết này làm trái tim hắn mềm ra: "Đuổi kịp thì đi!"

Chương 126

Thiệu Tình cũng biết khinh công, tuy không thể so với Tuyên Hằng nhưng nói về người trong giang hồ thì nàng cũng đạt trình độ trung bình. Mấy năm nay Ngôn Dạ Đình cũng không nghiêm cấm chuyện nàng luyện võ. Nàng được Tần Vô Song truyền miệng chỉ dạy bí kíp của Bách Hoa Cốc, đây là tâm huyết của bổn môn hắn không thể kiểm soát được Tần Vô Song, đặc biệt là không thể quản được trái tim theo đuổi tự do của nàng.

Đôi khi Ngôn Dạ Đình sẽ tác động một chút, tạo ra chút chuyện cho hai người để họ không có thời gian nghĩ cách trốn thoát, nhưng hắn đã xem thường quyết tâm tích tụ qua thời gian, nó có thể rung chuyển cả cây cổ thụ.

Có Tuyên Hằng yểm trợ, hai người thuận lợi tránh được những thủ vệ mạnh. Ngọn đèn dầu u ám trước cửa phòng, ánh đuốc leo lắt ngoài cửa, có thể nhìn thấy được bóng dáng tiêu điều dựa vào cửa sổ.

Nhịp tim Tuyên Hằng đập càng nhanh, tình cảm mãnh liệt trong lòng làm hốc mắt hắn nóng lên.

Cánh cửa sổ mở ra, một tiếng kẽo kẹt vang lên. Tần Vô Song không có bất kỳ phản ứng gì, hai người ở ngoài cửa sổ nhìn bóng hình xinh đẹp của nàng, trong lòng nổi lên tình cảm dạt dào. Nét vui mừng hiện diện rõ trên mặt Thiệt Tình, Tuyên Hằng cũng không khác nàng là mấy nhưng trên mặt vẫn là biểu tình hững hờ.

Thiệu Tình nhìn Tuyên Hằng sau đó lại nhìn bóng dáng cô đơn của

Tần Vô Song, nàng liền đẩy Tuyên Hằng đến.

Lúc này Tuyên Hằng như giật mình tỉnh mộng, hắn toang mở miệng gọi, nhưng hai chữ "A Song" vừa lên đến đầu lưỡi rồi lại không thể phát ra. Từ khi nàng thành thân, hắn chỉ gọi nàng là sư muội.

Khi đó "Diệp Đình" có địch ý với hắn rất sâu, vì đại cục, hắn luôn chủ động lảng tránh nàng.

Tần Vô Song như thể cảm giác có người đang nhìn mình, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ, cửa sổ đã mở rộng, chỉ cần đưa mắt lập tức sẽ nhìn thấy hắn. Nằng trừng mắt lớn, không thể tin liền thốt lên: "Đại sư huynh?" Đôi mắt xinh đẹp mở to đầy kinh ngạc, Tần Vô Song đưa tay lên như muốn sờ xem trước mắt mình có phải là ảo giác hay không.

Năm đó nàng xuất cốc vì muốn lang bạt giang hồ, đồng thời cũng muốn đào hôn.

Nàng chưa bao giờ nói đoạn chuyện này cho Thiệu Tình nghe. Năm đó, vì phụ thân nàng tự ý sắp xếp hôn sự cho mình nên nàng đã rời Bách Hoa Cốc, mà khổ chủ bị bỏ rơi kia lại chính là đại sư huynh lạnh lùng ít nói này.

Lúc nhỏ, tâm tình tiểu hài tử xốc nổi, nàng chỉ cảm thấy đại sư huynh này ngốc nghếch, vô vị, ngoài thân tình ra nàng không có ý gì khác. Nhưng những ngày tháng bị nhốt bên người Ngôn Dạ Đình, có vô số lần nàng hy vọng Tuyên Hằng đến cứu mình.

Tần Vô Song là nữ nhi của đôi phu thê già, phu thê Tần thị đã thành thân nhiều năm nhưng vẫn không có nhi tử, cuối cùng nhận nuôi Tuyên Hằng, dốc tâm bồi dưỡng. Vài năm sau bọn họ lại sinh được một nữ nhi, cho nên nảy sinh tâm tư. Tuyên Hằng giống như tiểu tế (con rể) mà bọn họ nuôi dưỡng, từ khi nàng sinh ra, Tuyên Hằng đều bảo vệ nàng nhưng nàng chỉ xem hắn là huynh trưởng.

Nàng xem hắn là huynh trưởng, song, mỗi khi đại hoạ giáng đầu thì nàng luôn tìm đến hắn cầu cứu.

"Đại sư huynh…cuối cùng huynh cũng tới rồi…" năm tháng dường như quá ưu ái cho hai người, để đến khi hai người gặp lại họ vẫn còn nhận ra nhau.

"Ta đến trễ…" Giọng Tuyên Hằng lúc này cực kỳ khàn, thậm chí Thiệu Tình còn nghe ra chút nghẹn ngào. Ở phương diện tình cảm, Thiệu Tình có hơi chậm chạp, vậy mà lúc này nàng bắt ý rất nhanh. Nàng ngó trái, nhìn phải thấy ánh mắt của sư bá dừng trên người mẫu thân mình, trên mặt nàng liền xuất hiện nụ cười mờ ám.

"Mẹ, sư bá, trước tiên chúng ta rời khỏi đây đi rồi ôn chuyện cũ sau!" Thiệu Tình cố tình nhấn nhá hai chữ "ôn chuyện", Tần Vô Song nuôi nấng Thiệu Tình 16 năm, sao lại không nghe ra giọng điệu không đứng đắn của nàng được.

"Được lắm! Dám chọc mẹ!"

"Chất nữ nói đúng đấy! Có chuyện gì thì về nhà nói!" Rõ ràng là người ít nói ít cười, nhưng lúc hắn nói đến chữ "nhà" mặt hắn lại ngại ngùng.

Tần Vô Song lùi lại, Thiệu Tình và Tuyên Hằng nhảy vào phòng. Tuyên Hằng lấy đoản đao ô thiết sắc bén ra, bởi vì đoản đao vô cùng sắc bén cho nên vỏ đao cũng làm bằng ô kim. Toàn thân đoản đao đen nhánh, lại mang theo ánh sáng riêng, khi đặt ở dưới ánh đèn mang lại cảm giác có thể nhìn xuyên qua nó.

Kim Nha Man tộc sùng bái vàng, mọi thứ đều dát vàng lên cho nên người đời mới gọi là Kim Nha Man tộc. Thanh đoản đao này chế tạo hoàn toàn bằng vàng, bên trên được khảm đá thất sắc, vô cùng sa hoa nhưng mệnh danh chém sắt như chém bùn là không sai.

Tuyên Hằng vào bên trong, lúc này mới có thể thấy rõ toàn cảnh của

Tần Vô Song, hắn đánh giá Tần Vô Song từ trên xuống dưới. Dung mạo nàng không thay đổi nhiều, chỉ là từ thiếu nữ trở thành phụ nhân trưởng thành, nhưng khí chất của nàng thay đổi rất nhiều, không còn hoạt bát tươi sáng như lúc trước mà thay vào đó là nét bi thương kéo dài.

Cuối cùng ánh mắt hắn dừng trên xích chân đang giam cầm nàng, chiếc xích chân dưới váy nàng chạy dài uốn lượn đến mép giường, gắn trên đầu giường. Xích chân này dùng bách luyện cương chế thành, mỗi mắt xích đều dùng huyền thiết chế tạo vô cùng cứng rắn.

"Đắc tội!" Tuyên Hằng định vén góc váy Tần Vô Song lên, không ngờ Tàn Vô Song lại rất phóng khoáng, tự mình kéo váy lên. Nàng không mang giày, chỉ mang vớ, có thể nhìn thấy rõ cẳng chân nàng nhỏ đi vì mang xích nhiều năm. Mũi hắn chua xót, hắn phải cố lạnh giọng mới không lộ ra âm thanh nghẹn ngào.

"Đồ ngốc, có rời đi thì cũng nên nói với sư huynh một tiếng, đi đâu cũng không nói, để phải chịu khổ thế này!" Chỉ vì giọng điệu này mà lúc trước hắn mới đánh mất trái tim của tiểu cô nương.

Nếu còn là tiểu cô nương lúc đó, Tần Vô Song nhất định sẽ mếu máo mặc kệ người khác nhưng lúc này nàng lại nhẹ giọng đáp: "Là Song Nhi không đúng, Song Nhi nên hỏi qua ý kiến sư huynh mới phải!"

Bàn tay nắm đoản đao của Tuyên Hằng run lên, hắn không dám tiếp tục đề tài này, vội lảng đi: "Xiềng xích này khít vào da thịt, nếu muốn phá nó thì phải vô cùng cẩn thận. Muội vạn lần đừng nhúc nhích, cho dù sư huynh có thân thủ tốt đi chăng nữa cũng sợ làm muội bị thương!"

Khoảnh khắc nhìn thấy Tuyên Hằng, mây mù trong lòng Tần Vô Song đã tiêu tan đi hết. Tần Vô Song biết bản lĩnh của sự huynh mình, hộ vệ khắp biệt viện cũng không thể ngăn chặn được Tuyên

Hằng, cuối cùng sau bao năm Tần Vô Song cũng có thể lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Được, Song Nhi không động, tin tưởng vào bản lĩnh của sư huynh!"

Vành tai Tuyên Hằng từ từ ửng đỏ, nếu ngọn đèn dầu trong phòng sáng lên một chút thì có thể nhìn thấy được gương mặt hắn cũng đang đỏ bừng như thiêu đốt.

Tuyên Hằng cúi đầu, cố gắng loại bỏ tạp niệm, một tia sáng loé lên, nhanh đến mức Thiệu Tình không thể nhìn rõ được động tác của Tuyên Hằng.

Ở phía dưới, xích chân không chút lay chuyển, đột nhiên vỡ ra, ngay ngắn đồng loạt rơi xuống đất.

Thiệu Tình cảm thấy cực kỳ may mắn vì mình đến tìm Tuyên Hằng, nếu tự nàng động thủ, chỉ sợ là nàng chỉ cắt được xích chân, còn chân của Tần Vô Song sẽ bị thương mất.

"Đại sư huynh, chúng ta về nhà thôi!

Tuyên Hằng lại ngẩng đầu, hắn nhìn thấy trên hai gò má Tần Vô Song đều là nước mắt.

"Được, chúng ta về nhà!" Hắn dịu dàng đáp lại.

Thiệu Tình cảm thấy bản thân mình hình như bị hai người lãng quên, nhưng trên mặt nàng lại rất vui vẻ.

Mẹ nàng đã khổ hơn nửa đời, nếu sau khi rời khỏi phụ thân vô tình tìm được đối tượng mới, nàng thật sự rất vui.

Chỉ là, đối tượng này cần phải xem xét kỹ lại mới được.

Chương 127

Bãi săn của Đại Tĩnh nằm gần quân doanh Tây Bắc, được bao bọc bởi dãy núi, bên trong đồi núi kia là mảnh đất bằng xanh mướt.

Vùng đất bằng phẳng kia là cánh rừng to lớn, trong đó nuôi rất nhiều loại mãnh thú. Trước thu săn, Lận Chước tự mình lãnh quân chia quan viên ra làm hai khu, một khu là "ngoại vi", nơi quan văn, nữ quyến và trẻ nhỏ nằm ở bìa ngoài. Khu này an toàn, yên ắng, chỉ có một ít động vật ăn cỏ sinh sống, con thú lớn nhất cũng chỉ là loài hươu. Khu còn lại là "nội vi", tập hợp tất cả loài mãnh thú như sói, báo, hổ vô cùng hung hãn. Những người vào nội vi phần lớn đều là võ tướng có bản lĩnh hoặc là nam quyến của hoàng thất.

Thiên hạ Đại Tĩnh được dành từ trên lưng ngựa, từ khi Thái Tổ đăng cơ, ông đều răn dạy con cháu Lận gia không được quên giai đoạn lập quốc gian khổ đó. Hoàng thất Đại Tĩnh vô cùng coi trọng thu săn, cũng rất coi trọng thành tích của con cháu. Từ năm Lận Chước 14 tuổi, mỗi năm đều đứng đầu, trở thành tiêu chuẩn trong chúng huynh đệ. Nếu lần đó người dẫn đầu là người khác thì là vì năm đó Lận Chước bận đánh giặc không thể tham gia.

Điều đáng nhắc đến là thu săn có chia nhóm, hai năm trước nhóm nữ lần lượt dẫn đầu là Thiệu Tình và Mục Nùng Nùng. Đó là lần đầu tiên Thiệu Tình tham gia thu săn, cũng vào lần đó nàng kết duyên với Mục Nùng Nùng, hai người trở thành bằng hữu tâm đầu ý hợp.

Lận Chước nhớ rõ, năm đó Thiệu Tình dẫn đầu nhóm nữ, hắn cũng dẫn đầu nhóm nam. Khu nội vi và ngoại vi đều có rào chắn, bên trong có dựng khán đài trên cao, khán đài đó dùng để tế trời và ban

thưởng cho người dẫn đầu.

Chuyện thứ nữ phủ Quốc Công ái mộ Thái tử không phải tin đồn vô căn cứ, Lận Chước để ý tiểu cô nương kia mặc trang phục đi săn đỏ rực bước lên khán đài, nàng to gan nhìn hắn không rời. Lúc đó hắn không có thiện cảm với nàng nhưng vẫn có mỹ quan của nam nhân bình thường, hắn tin nữ nhân này vô cùng xinh đẹp, đẹp như hệt một ngọn lửa, đến mức có thể thiêu đốt người khác.

Khi đó, hắn rời mắt rất nhanh, tựa như chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái cũng làm bẩn mắt hắn. Hôm nay, hắn đứng trên khán đài trống rỗng, nhìn về phía nàng từng đứng đến ngây dại, tựa như hắn thấy được tiểu cô nương non nớt, vẻ mặt sùng bái, đôi mắt trong veo sáng rực.

Mỗi khi nhìn hắn, đáy mắt nàng đều long lanh, cho đến khi nàng vào Đông Cung trở thành nữ nhân của hắn, ánh sáng kia liền biến mất, thay vào đó, mỗi khi hắn nhìn thấy nàng, cả người nàng đều toả sáng.

"Tình Tình, nàng sẽ chờ ta đúng không?" Người thì ở bãi săn, nhưng tâm hồn lại thả trôi về kinh thành. Lúc này Lận Chước cũng không biết rằng, cho dù tâm hồn bay về kinh thành thì cũng không thể tìm thấy người mà hắn tâm tâm niệm niệm nữa rồi.

"Điện hạ, mọi chuyện đều sắp xếp thoả đáng!" Âm thanh thuộc hạ bẩm báo đánh tan suy nghĩ của Lận Chước, hắn rũ mắt nhìn thuộc hạ bên dưới.

Thuộc hạ chần chờ một chút rồi nói tiếp: "Quý phi nương nương không hài lòng cách sắp xếp doanh trướng (lều trại), bên cạnh đó, Hoàng thượng muốn Hoan tần nương nương ở chung hoàng trướng. Việc này vốn không nên quấy rầy Thái tử điện hạ, nhưng Điện hạ đã từng phân phó nếu có sự thay đổi về doanh trương hay bố trí phòng thủ thì báo cho ngài, cho nên lúc này thuộc hạ mới thỉnh ý điện hạ!" Thái độ chần chờ bẩm báo của thuộc hạ làm Lận Chước cảm thấy

buồn cười, giờ đây bất kỳ ai khi nhắc đến Ngôn Khinh Linh trước mặt hắn đều tỏ ra mất tự nhiên.

Lận Chước chẳng để bụng chút nào, chỉ nói: "Hạ doanh trướng của Hoan Tần, đặt trướng của Quý Phi bên cạnh Hoàng trướng, tăng cường thêm ám vệ xung quanh hoàng trướng!"

"Vâng!" Thuộc hạ kia lĩnh mệnh rời đi.

Tiếp đó một thuộc hạ khác đến bẩm báo: "Điện hạ, trong kinh truyền đến tin khẩn!"

Lận Chước nghe vậy, hắn khẽ nhíu mày, trong lòng mang theo chút bất an.

"Biết rồi!" Trái tim hắn bắt đầu nảy lên không theo quy luật nào.

Chương 128

Trong Hoàng trướng, tiếng thở dốc đầy ái muội truyền ra.

"Bệ hạ…ư…bệ hạ…" Thiếu nữ nằm úp trên giường, cặp mông tròn chổng cao, côn th*t tím đen điên cuồng lao vào tiểu huyệt, vang lên tiếng bạch bạch không dứt.

"Ái phi cắn thật chặt, Khinh Linh đúng là bảo bối của ta…a…" Lận Hiền thở hổn hển, hắn không ngừng rong ruổi trên người Ngôn Khinh Linh.

Lúc trước, hắn sủng ái quý phi, hắn nghĩ nữ nhân theo năm tháng giống như rượu ủ lâu năm, mỗi độ tuổi sẽ có mỗi vẻ đẹp khác nhau, cho đến khi gặp Ngôn Khinh Linh, hắn mới biết, từ trước đến giờ hắn chưa thật sự gặp được tuyệt sắc thiên tiên.

"Bệ hạ…bệ hạ thật lợi hại…long căn của bệ hạ làm Khinh Nhi rất thoải mái…Khinh Nhi lúc nào cũng muốn ngậm lấy long căn của bệ hạ…a…" Ngôn Khinh Linh lắc lư vòng eo mảnh khảnh của mình, cố gắng nuốt trọn dương v*t vào trong cơ thể.

Nam nhân luôn thích nữ nhân đoan chính khéo léo nhưng cũng thích nữ nhân nhiệt tình ở trên giường. Đặc biệt là nam nhân như Lận Hiền, hắn lại càng thích nữ nhân dâm đãng, hắn muốn nữ nhân tôn sùng hắn, tôn sùng dương v*t của hắn.

Lận Hiền thích quý phi vì quý phi làm cho hắn cảm nhận được niềm vui sướng của nam nhân. Tuy nhiên ở phương diện này, Ngôn Khinh Linh làm tốt hơn cả.

Lúc Liên Dung tiến cung thăm nàng, hai người đang lúc bàn tính đường đi nước bước trong tương lại, nàng nghiêm túc nói với Liên Dung: "Mẹ! Con muốn tranh sủng, con muốn trở thành sủng phi, con muốn hạ sinh hài tử cho hoàng thượng! Con muốn hắn phải hối hận!" "Hắn" ở đây không ai khác, đó là Lận Chước.

Từ nhỏ Ngôn Khinh Linh luôn đặt ra yêu cầu cao cho bản thân, cho dù là cầm, kỳ, thi, hoạ nàng đều xuất chúng, hiện giờ nàng đem tất thảy để tranh sủng.

Sau khi xác nhận ý định của Ngôn Khinh Linh, Liên Dung liên minh với Hoàng hậu, bà âm thầm đến Giáo Phường nhờ kỹ quan truyền thụ cho Ngôn Khinh Linh bí thuật phòng the. Kỹ quan kia cũng từng xuất thân trong gia đình quyền quý, bởi vì phụ huynh tham lam nên lưu lạc chốn phong trần. Một tài nữ bỗng dưng sa đoạ, kỹ quan kia là người hiểu rõ nhất.

Ngôn Khinh Linh được kỹ nữ kia truyền dạy rất nhiều thứ, điều quan trọng nhất là có thể giữ nét đoan chính trước mặt người khác, nhưng cũng khiến nam nhân cuồng si.

Đối với nam nhân này, nàng bỏ qua mọi thứ, đặt mình ở vị trí thấp nhất, để đối phương lúc nào cũng cảm thấy bản thân to lớn vĩ đại.

Lận Hiền cuồng si, hắn vốn là một nam nhân phong lưu đa tình. Ngay cả khi quý phi được sủng ái nhất, một tháng ngoại trừ mồng 1 và mười lăm, hắn cũng chỉ ở lại chỗ quý phi nhiều lắm là bảy tám ngày. Nếu thần tử có dâng tấu muốn hắn rải đều mưa móc thì hắn làm sẽ làm bộ đến cung khác nghỉ ngơi.

Nhưng từ khi có Ngôn Khinh Linh, hắn mới biết cái gọi là "Đêm ngắn ngày dài!" Nếu như có thể hắn cũng muốn học theo Đường Minh Hoàng kia "Từ đây Quân Vương bất tảo triều!"

Thật trùng hợp, hắn và Đường Minh Hoàng đều coi trọng nữ nhân

của nhi tử mình, cũng đều không sợ quan viên rì rầm, đến khi chuyên sủng bảo bối thì mồng 1, mười lăm cũng không đến lượt Hoàng Hậu.

Vừa hay Hoàng hậu cũng đang phiền chán Lận Hiền, mà chuyện này có thể đả kích quý phi, Hoàng hậu cũng rất sẵn lòng.

"Khinh Linh…Khinh Linh…" Ngôn Khinh Linh có cái tiểu huyệt thật tuyệt vời, tầng tầng lớp lớp xoắn chặt, phía trước phía sau đều có cảm giác khác nhau. Khi đâm đến nơi sâu nhất mang lại cảm giác tươi mới, từng vòng mị thịt hung hăng siết chặt quy đầu mẫn cảm của nam nhân, giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhẹ nhàng cắn mút, bên cạnh đó lại là âm thanh yêu kiều của tiểu cô nương.

"Bệ hạ…bệ hạ…thiếp còn muốn bệ hạ yêu thương thần thiếp nữa… ư…" Giọng nói của tiểu cô nương cực ma mị, như đang gãi ngứa trái tim Lận Hiền. Đột nhiên hắn muốn nhìn mặt nàng, kế tiếp hắn lật người Khinh Linh qua, đối diện với tuyệt sắc dung nhan của nàng, trái tim hắn liền mềm nhũn.

"Trẫm thương nàng, chỉ thương mình nàng…" Hắn lại thúc mạnh vào bên trong, hé mở tử cung nàng, mạnh mẽ lao vào.

Ngôn Khinh Linh cảm thấy đau, hàng chân mày hơi nhíu lại, nhưng nàng không kêu, ngược lại còn đưa tay quấn cổ hắn: "Bệ hạ, ôm thiếp!" Bị đau cũng không kêu la chỉ ngoan ngoãn đòi ôm, nữ nhân ngoan ngoãn như vậy có mấy nam nhân có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

Vì Ngôn Khinh Linh nên Lận Hiền sinh ra chút cảm giác khó nói với Lận Chước. Một mặt hắn cảm thấy áy náy, áy náy vì đoạt vị hôn thê của nhi tử mình, song, một mặt hắn lại thấy nhi tử mình không biết tốt xấu, vậy mà lại bỏ lơ tâm can bảo bối của hắn, làm cho tâm can bảo bối hắn đáng thương, đau khổ.

Đối với Ngôn Khinh Linh, Lận Hiên thương hại nhiều hơn, hắn tiếc cho cái thông minh hiểu biết của nàng nhưng lại không được vị hôn

phu thanh mai trúc mã thích.

Trăm sai, vạn sai thì Lận Hiền vẫn không sai, đương nhiên tiểu bảo bối của hắn cũng không sai, vì vậy trong chuyện này người sai chỉ có Lận Chước. Lận Hiền cũng biết bản thân mình ghét Lận Chước là rất vô lý, nhưng vậy thì đã sao? Hắn là thiên hạ chí tôn, hắn đối xử thế nào với nhi tử của mình thì ai có thể xen vào?

"Bảo bối, trẫm muốn bắn đầy vào tử cung nàng, nàng sinh cho trẫm một hài tử, nó sẽ là nhi tử trẫm yêu thương nhất!" Nói dứt lời, Lận Hiền bắn tất cả tinh dịch vào tử cung Ngôn Khinh Linh.

"Thiếp sẽ sinh hài tử cho bệ hạ…a…bắn vào đi…" Hai chân Ngôn Khinh Linh chủ động quấn lên hông Lận Hiền, cặp mông nâng lên, nghênh đón từng đợt tinh dịch của hắn.

Cho dù được bao bọc kín nhưng Hoàng trướng cũng như doanh trướng bình thường, lời dâm đãng đáng xấu hổ đương nhiên vẫn có thể truyền đến tai thủ vệ như thường, đồng thời cũng truyền đến doanh trướng của quý phi bên cạnh.

Đương nhiên, giữa các doanh trướng vẫn có khoảng cách, quý phi được sủng ái nhiều năm cho nên tai mắt bên cạnh hoàng đế vô cùng đông đảo, lời ngon tiếng ngọt trên giường của Hoàng đế và Ngôn Khinh Linh rất nhanh truyền đến tai nàng.

Trong trướng của Quý phi, vẻ mặt của Liên Phương xám xịt, nàng đập mạnh lên chiếc bàn dài bên cạnh, chén trà bên trên thoáng nhảy lên, chiếc nắp rơi xuống đất phát ra tiếng loảng xoảng rõ ràng.

"Tiện nhân! Tiện Nhân!" Liên Phương rống lên giận dữ, tiếp đó lại đưa ánh mắt đau thương nhìn đại nhi tử mình: "Du nhi, có phải mẫu phi đã xấu? Vì sao phụ hoàng con chỉ sủng ái mỗi tiểu tiện nhân kia?"

Lận Du không thể trả lời được, lòng hắn đau đến tột cùng, nàng là

khát vọng trong lòng hắn, những tưởng trái tim hắn đã tan nát khi nàng trở thành hoàng tẩu của mình, hắn không thể ngờ, vẫn còn điều khiến tim hắn đau thảm hơn. Hiện giờ nữ nhân hắn yêu thương lại trở thành phi tử của phụ hoàng.

Trong lòng hắn hận Lận Hiền, nhưng không dám thể hiện ra ngoài, vì vậy mọi oán hận hắn trút lên người Lận Thuỵ. Dưới bàn tay của Lận Chước, Lận Du đã biết ý đồ không tốt của Lận Thuỵ, hắn biết đệ đệ ruột thịt của mình vì muốn đả kích mình cho nên mới đưa nữ nhân mình yêu thương đến giường của phụ hoàng.

Tưởng tượng người mà hắn yêu nằm dưới thân phụ hoàng, rồi sau này người hắn yêu sinh cho hắn một đệ đệ hay muội muội, lòng hắn liền căm hận vô cùng.

"Du Nhi? Con nói gì đi! Con sẽ không đứng về phe tiểu tiện nhân kia đúng không? Trong lòng con không gạt bỏ được ả sao? Ả ta bò lên giường của phụ hoàng con đó! Con phải ở bên cạnh mẫu phi!" Liên Phương và Hoàng đế ngoài yêu ra còn có sự gắn kết, nhiều năm trôi qua chưa bao giờ bà suy sụp đến mức này, cho dù nhiều tú nữ trẻ tuổi vào cung cũng không vượt qua được bà, nhưng hôm nay, lần đầu tiên bà nếm được mùi vị thất sủng.

"Sao phụ hoàng con lại có thể nói thích nhất hài tử của ả được! Hắn thích nhất là Du Nhi của bổn cung cơ mà!"

Vẻ mặt Lận Du bất đắc dĩ, mấy lần muốn mở miệng, song, không thể nói ra được lời bài, cuối cùng chỉ biết thở dài.

Lận Thuỵ nhìn mẫu thân bất lực không thể lay chuyển huynh trưởng trong lòng hắn phát bực. Từ nhỏ hắn luôn bị phụ thuộc vào huynh trưởng, ngay cả phụ hoàng và mẫu phi đều dự định sẽ cho huynh trưởng thượng vị, tất cả đều bày mưu tính kế vì hắn. Còn Lận Thuỵ thì chỉ có thể là một Vương Gia giàu có nhàn nhã, cái vị trí tôn quý kia, có ai mà không muốn?

Lận Thuỵ cảm giác Lận Du lớn lên trong hủ mật, còn hắn thì không. Hắn vốn đang đắc ý, sẽ không ai biết "công lao to lớn" của hắn sau sự việc kia, nào ngờ, mọi chuyện hắn làm Lận Du đã biết tất cả.

Hiện giờ quý phi suy sụp hoàn toàn, bộ mặt giả vờ bình thản cũng không thể treo lên nổi.

Nội dung tác giả nhắn nhủ:

Tuyến câu chuyện lúc sau vừa hồi tưởng vừa tiếp diễn, nội dung phía sau sẽ tiếp nối nội dung phía trước.

Nhà của Sư bá còn chưa kịp nóng, mà nhà của Lận Hiền đã cháy rồi. Nhân vật Ngôn Khinh Linh tôi không định sẽ viết nhiều, nhưng nó là con đường để Thái tử quang minh chính đại đón Tình Tình về, cho nên hơi lan man một chút.

Cuối cùng, tác giả cũng hơi bối rối không biết có nên để Thiệu Tình làm Hoàng hậu hay không.

Chương 129

Lận Chước vội vàng về doanh trướng, bên trong chỉ có một người mặc y phục dạ hành, trên mặt mang chiếc mặt nạ hình cú bạc đang đứng cúi đầu. Hắn nhìn thấy Lận Chước đi vào liền quỳ xuống ôm quyền: "Thuộc hạ tham kiến điện hạ!"

Kiêu: Con cú.

"Thư!" Lận Chước vung tay lên ý bảo nam tử kia đứng dậy, tiếp đó hắn đưa tay, nam tử kia cung kính đặt phong thư vào tay Lận Chước.

Vừa nhìn đến những chữ trên phong thư, trái tim Lận Chước ngay lập tức chìm xuống đáy cốc, nét chữ kia không thể nói là quá đẹp nhưng đối với hắn lại là bút tích đẹp nhất, có lẽ Thiệu Tình không biết, nàng từng dùng nét mảnh viết bốn chữ lớn "TIỂU TỬ LẬN CHƯỚC", hắn đều âm thầm cất giữ.

Lận Chước nhanh chóng mở phong thư, lướt nhanh như gió, văn chương Thiệu Tình không giỏi, nhưng từng chữ đều chân thành, nàng muốn hắn bảo trọng thân thể, muốn hắn luôn nhìn về phía trước, muốn hắn quên nàng đi. Nhưng hắn không muốn, có thể nàng không thích hắn nhưng nàng tuyệt đối không thể yêu cầu hắn quên nàng được!

Lận Chước im lặng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Nhất Kiêu, mấy người Thập Ngũ có tin tức gì không?" Hai mươi người này là ám vệ bậc nhất trong số các ám vệ Tiên hoàng để lại cho Lận Chước, bọn họ được nuôi dưỡng từ năm 6 tuổi, đã theo hắn nhiều năm.

Bên người Tiên hoàng có Vệ Kiêu Vũ, trong Kinh thành có 500 người, các nơi đông tây nam bắc tổng cộng 5000 người, thực lực của mỗi người đều có thể một địch một trăm, đó là ám vệ trong truyền thuyết của các bậc đế vương. Nhưng Tiên hoàng nhảy qua Lận Hiền, trực tiếp truyền phù lệnh của Vệ Kiêu Vũ cho Lận Chước, điều này khiến Lận Hiền vô cùng bất bình.

"Thuộc hạ vô năng, đám người Thập Ngũ bị cao thủ võ lâm đánh bại ở Duyệt Lâu, sau đó đã mất dấu, cao thủ kia xuất quỷ nhập thần, xoá sạch toàn bộ dấu vết, Sát Vũ của Vệ Kiêu Vũ đuổi theo đã trở về, thuộc hạ xin tự mình đi tìm Ngôn tiểu thư, đợi đến khi tìm được, thuộc hạ trở về thỉnh tội với Điện hạ!"

Lận Chước sớm đã biết Thiệu Tình có ý đồ rời đi, thậm chí hắn còn để ám vệ "dọn dẹp" thủ vệ của phủ Quốc Công cho nàng, hắn không ngờ tới, nửa đường lại xuất hiện Trình Giảo Kim đưa Thiệu Tình đi, hiện giờ, Thiệu Tình đã rời khỏi vòng kiểm soát của hắn.

"Sao lại như vậy, Ngôn tiểu thư có nguy hiểm gì không?"

"Theo như Thập Ngũ hồi báo thì tên nhân sĩ giang hồ kia có quen biết với Ngôn tiểu thư, Ngôn tiểu thư còn gọi hắn là Sư bá!"

Tuy trên mặt Lận Chước vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng hắn đã nổi phong ba.

Nghe Nhất Kiêu nói lời này, trái tim đang treo trên cao của Lận Chước mới thả xuống được một chút.

"Ngươi ở lại đây, Cô tự mình đi!"

"Điện hạ!" Nhất Kiêu quỳ xuống, khuyên nhủ: "Điện hạ, tuần tra thu săn là việc quan trọng nhất, thuộc hạ biết lòng điện hạ như lửa đốt, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để tìm, xin Điện hạ suy nghĩ lại!"

“Nhất Kiêu, ngươi sai rồi, việc quan trọng nhất của Cô là Ngôn tiểu thư!”

“Điện hạ, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử nhất định sẽ gây chuyện ở thu săn, nếu Điện hạ không giải quyết kịp thời, bệ hạ cũng sẽ không nể mặt ngài, đến lúc đó vị trí Thái tử có thể sẽ nhường lại cho người khác!” Dù sao Nhất Kiêu cũng là binh lực mà Tiên hoàng để lại cho Lận Chước, hắn vẫn nên khuyên răn vài câu.

“Nhất Kiêu, với Cô mà nói thì việc có giữ được vị trí Thái tử hay không không quan trọng, hơn nữa chẳng phải có Nhất Kiêu ở đây sao? Cô tin chỉ cần Nhất Kiêu ở đây, nhất định sẽ thay Cô làm tốt mọi chuyện!” Lận Chước vỗ vai Nhất Kiêu, Nhất Kiêu đưa tay phải lên tháo mặt nạ xuống. Mặt nạ hạ xuống, một gương mặt giống hệt Lận Chước, không khác chút nào.

“Nhất Kiêu, chuyện kế tiếp giao cho ngươi!” Mỗi khi Lận Chước nhìn thấy Nhất Kiêu, hắn luôn cảm thấy lạ, trên đời này sao lại có người giống hắn đến vậy. Nhất Kiêu cực kỳ giống hắn, để phân biệt, dưới cánh tay của Nhất Kiêu có khắc chữ “Kiêu” nhỏ.

Thực tế thì việc này chỉ là lớp phòng hộ thôi, Nhất Kiêu thân là đệ nhất sĩ tử bên cạnh Lận Chước, trên người đã có kịch độc, nếu như sau khi Lận Chước chết đi mà chưa ban thuốc giải cho hắn thì hắn cũng sẽ tuẫn táng theo.

“Nhất Kiêu lĩnh mệnh!” Nhất Kiêu khuyên can không được, chỉ có thể lĩnh mệnh.

Lận Chước rời khỏi doanh trướng ngay lập tức, hắn chỉ dẫn theo một nhóm ám vệ đi tìm người.

“Điện hạ, ngài không gọi thần cùng đi sao?” Lận Chước vừa rời khỏi khu vực săn bắn đã bị Ngôn Ngai Như chặn lại.

Lận Chước nhướng mày hỏi: “Tuyết Chi sao lại ở đây?” Tuyết Chi là

tên tự của Ngôn Ngai Như.

"Không giấu gì Điện hạ, thần biết hành tung của muội muội, khẩn xin Điện hạ cứu lấy muội muội!"

"Sao Cô lại không biết, ngươi và Tình Tình lại có được loại tình cảm này?" Trong lòng Lận Chước có chút nghi ngờ.

"Việc này nói ra thì dài lắm, sự việc khẩn cấp, chúng ta vừa đi vừa nói được không?" Bí mật giấu trong lòng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có một ngày được đưa ra ánh sáng.

Ngôn Ngai Như biết rõ tính tình Lận Chước, hắn thật sự không đành lòng chỉ vì một khiếm khuyết là Ngôn Dạ Đình mà hủy hoại một mối nhân duyên tốt đẹp. Hắn chỉ hy vọng, bọn họ sẽ đuổi kịp, để không quá chậm trễ.

Chương 130

Trước khi Lận Chước nhận được thư của Thiệu Tình, trong doanh trướng của phủ Quốc Công truyền ra tiếng cãi vã thật lớn, thật may vì hiện tại là ban ngày, phần lớn các doanh trướng đều trống không, cho nên mọi người cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là đội thủ vệ tuần tra loáng thoáng nghe được âm thanh khóc lóc, đến khi bọn họ tiến đến hỏi thăm thì bị bộ mặt đen thui của Ngôn Quốc Công đuổi đi. Thân phận Ngôn Dạ Đình cao quý, lại là phụ thân sủng phi của Hoàng thượng, mọi người cũng không cố chấp đến xem xét, nhưng lúc đó đã có người vội vàng gọi Thế tử của Quốc Công đến.

"Liên Dung! Là ngươi đúng không? Là ngươi thả Song Song và Thiệu Tình đi đúng không?" Sau khi Tần Vô Song bị cướp đi, thủ hạ của phủ quốc công phi ngựa không ngừng nghỉ, liều chết đến báo tin. Tên hộ vệ kia bị Ngôn Dạ Đình tung một chưởng vào ngực, lăn ra mặt đất chết ngay tại chỗ.

Liên Dung sợ hãi hét lên, nàng vốn tưởng rằng Ngôn Dạ Đình sẽ không phát điên đến mức như vậy, nhưng hiện tại nàng cảm giác được, bước tiếp theo hắn sẽ giết nàng.

"Ngôn Dạ Đình, ngươi đủ rồi! Tần Vô Song căn bản không muốn ở bên cạnh ngươi, rốt cuộc ngươi cố chấp vì điều gì?" Năm đó, nàng ái mộ hắn, nhưng hôm nay nàng không thể nhớ nổi rốt cuộc năm đó mình thích hắn ở điểm nào.

"Chuyện của ta và nàng ấy không đến lượt ngươi lên tiếng!"

“Làm sao, nói không được hả? Mấy năm nay có ngày nào mà nàng ta không nghĩ cách trốn đi? Ngươi cầm tù nàng ta bao nhiêu năm trời, có tác dụng không?” Liên Dung cười nhạo, với tính tình của nàng, cho dù đối mặt với gương mặt phẫn nộ của nam nhân này, nàng cũng sẽ không nhượng bộ, ngược lại còn muốn chọc tức hắn thêm.

“Hai mẹ con nàng ta còn cầu xin nam nhân bên ngoài cứu viện nữa là!” Nàng là người truyền tin tức, đương nhiên những thư từ đó đều được nàng xem qua. Ngôn Thiệu Tình dùng từ ngữ cung kính không có gì sai, chỉ là Liên Dung muốn dùng điểm đó để châm ngòi mà thôi.

Quả nhiên, vì câu này của nàng mà lửa giận của Ngôn Dạ Đình liền biến thành địa ngục luyện hoả. Tần Vô Song bị một người cướp đi không để lại dấu vết, đương nhiên Thiệu Tình không có bản lĩnh này, nhất định là có người trợ giúp, người có bản lĩnh để giúp đỡ Thiệu Tình đến độ này thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Trong đầu Ngôn Dạ Đình hiện lên một bóng người, nam nhân kia hắn vô cùng kiêng kị, dường như hắn có thể khẳng định, người cướp đi Tần Vô Song là nam nhân kia, mà theo lời Liên Dung nói thì những suy nghĩ của hắn đã đúng.

Là Tuyên Hằng! Mấy năm nay Tuyên Hằng chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Tần Vô Song, hắn tốn biết bao nhiêu tâm tư mới có thể che giấu được tung tích của Tần Vô Song, thậm chí để né tránh Tuyên Hằng, hắn đã giam cầm nàng.

Một khi Tần Vô Song đã được Tuyên Hằng bảo hộ dưới đôi cánh thì việc hắn gặp lại nàng còn khó hơn lên trời.

Nghĩ đến tương lai không còn được gặp mặt nàng, không còn được nghe giọng nói của nàng, không nhìn thấy người nàng, hô hấp của Ngôn Dạ Đình trở nên khó khăn, giống như bầu trời trước mặt hắn đang sụp đổ.

Ngôn Dạ Đình gầm lên, đưa tay bóp cổ Liên Dung, lại còn nhấc nàng lên cao.

Rất nhanh, Liên Dung đã không còn giận, thay vào đó là thiếu hụt không khí, đôi mắt trừng lớn vì sợ chết: "khục…khục…" Liên Dung phát ra âm thanh không bình thường, không thể nói nên lời chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

Thiếu chút nữa, Ngôn Dạ Đình siết mười ngón tay bóp chết Liên Dung, một khắc trước khi động thủ, ánh mắt hắn loé lên.

Sao lại để nàng ta chết dễ dàng như vậy được?

Vì vậy hắn thả lỏng cổ Liên Dung ra, ném nàng lên mặt đất.

"Khụ…khụ…" Liên Dung bịt cổ mình lại, gấp gáp hít thở, sau khi ho khan và hít thở xong nàng lại rơi nước mắt.

Kỳ thật nàng không biết vì sao lại còn muốn chấp nhất với một Tần Vô Song đã rời đi. Có lẽ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc nhỏ nàng đến phủ Quốc Công đọc sách, nàng lén liếc mắt nhìn thấy một thiếu niên mặc bạch y, khôi ngô tuấn tú.

Mọi người đều bắt nạt hắn, khiến nàng không dám đến gần, nhưng một tiểu cô nương ngây thơ sao có thể làm ngơ trước nhan sắc tuyệt hảo đến vậy?

Nhưng mọi hy vọng của Liên Dung đã bị Ngôn Dạ Đình bóp nát, lúc này đây đã vỡ tan tành không thể khôi phục như trước nữa.

"Nữ nhân ngu xuẩn như sẽ ngươi không thể làm nên chuyện gì, chẳng phải là do nghiệp chướng Ngôn Ngai Như kia giúp ngươi sao?" Trên mặt Ngôn Dạ Đình lộ ra ác ý: "Ngươi đâu biết rằng, Ngôn Ngai Như giúp ngươi không phải vì tôn trọng người mẹ như ngươi, mà vì nó đang giúp mẹ ruột mình bỏ trốn!"

Chương 131

Bí mật này đã giấu nhiều năm như vậy, Ngôn Ngai Như sớm đã phát hiện, sau đó, Ngôn Khinh Linh cũng vô tình biết được, vì lợi ích của bản thân, nàng ích kỷ giữ lấy bí mật này để uy hiếp Tần Vô Song, buộc Tần Vô Song phải cho Thiệu Tình vào Đông Cung để chịu khổ thay nàng.

Nữ nhi tri kỷ của Liên Dung, trước giờ chưa bao giờ muốn nói bí mật này cho mẫu thân, ngược lại nàng lại dùng bí mật này làm vũ khí để chiếm lợi ích từ phụ thân, huynh trưởng và di nương.

Bí mật này âu cũng chỉ có Liên Dung là không biết, nàng ngu ngốc không biết gì, nghĩ lại cũng thật đáng thương, chi bằng hắn "nhân từ" tặng cho nàng một bất ngờ!

"Ngôn Dạ Đình, ngươi nói cái gì?" Đầu óc Liên Dung ngưng lại, phải mất một lúc lâu nàng mới nghe ra ý tứ trong lời nói của Ngôn Dạ Đình.

Nàng lập tức nhớ đến, ngày Ngôn Ngai Như ra đời, nàng và Tần Vô Song cùng sinh một lúc, khi đó nàng chỉ mới mang thai bảy tháng, còn Tần Vô Song đã đủ tháng.

Bởi vì có vết xe đổ của lần mang thai đầu, thai lần này Ngôn Dạ Đình canh chừng nghiêm ngặt, nàng không có cơ hội ra tay. Khi biết Tần Vô Song sắp lâm bồn, nhân lúc Ngôn Dạ Đình về phủ nàng đã ra tay, nào ngờ vì kích động quá mà nàng bị động thai khí, vỡ ối sinh non.

Trong quá trình sinh, nàng bị kiệt sức, trước mắt tối sầm, nàng ngất đi. Sau khi tỉnh lại, nàng vẫn còn tâm niệm hài tử của Tần Vô Song. Nàng biết, Tần Vô Song đã sinh trước nàng, lại sinh ra nam hài, nàng càng bi phẫn tột độ!

Năm đó, Cô mẫu đã khuyên nàng, nếu nàng đã hạ sinh được hài tử rồi thì đừng tạo sát nghiệt nữa. Hai đứa nhỏ sinh ra trước sau thế nào ai biết được, nàng chỉ cần nói với bên ngoài con nàng sinh ra trước là được, không cần phải so đo với thiếp thất. Nàng thân là chính thê, sau này muốn đưa hài tử kia về bên cạnh, từ từ dạy dỗ, thì thầm bên tai là được.

Nhưng khi đó nàng không nghe lọt tai lời nào. Nàng nhớ rất rõ, lúc nàng thừa dịp Ngôn Dạ Đình đến doanh trại Tây Bắc thao diễn, nàng cùng các bà tử đến phòng Tần Vô Song, lệnh cho các bà tử đút cháo có độc cho hài tử vừa mới tròn một tuổi.

Khi đó, Tần Vô Song có nói vài lời mà bây giờ nghĩ đến nàng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: "Đại phu nhân, ngươi không thể giết nó, nếu ngươi giết nó ngươi sẽ hối hận cả đời!"

Tần Vô Song liều mạng muốn bảo vệ đứa bé kia, nhưng sợi xích của nàng bị các bà tử giẫm lên. Tần Vô Song liên tục lạy, lạy đến mức trán đẫm máu: "Đại phu nhân, ngươi không thể giết nó!" Tần Vô Song hét to từ "không thể".

Khi đó nàng không biết vì sao Tần Vô Song lại nói vậy, nàng chỉ thấy vô cùng sảng khoái. Nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, nàng nhìn đứa trẻ kia, nó đang cười, lúc đút cháo độc cho nó, nó ăn rất nhanh, tiếp đó nó đau đớn giãy giụa, cho đến khi mặt đổi thành màu đen, không chút tiếng động, nét mặt tươi cười bỗng chốc biến thành bộ dạng dữ tợn thống khổ. Kỳ lạ là nàng không cảm thấy sảng khoái như trong tưởng tượng, ngược lại có chút khó chịu.

Sau lần đó, trong lòng nàng như có gai đâm, sau khi hai tử kia chết, Ngôn Ngai Như đổ bệnh nặng, nàng cảm giác có chút hối hận, nàng

cảm thấy Ngôn Ngai Như bệnh là vì hành vi độc ác của nàng ảnh hưởng. Giờ nghĩ lại, tất cả mọi chuyện đều khiến nàng run sợ.

Cũng vì ký ức hạ độc hài tử thứ hai kia quá mức tăm tối, cho nên khi Ngôn Thiệu Tình sinh ra, tuy nàng không muốn hai mẹ còn Tần Vô Song sống tốt nhưng cũng không còn muốn mạng của Thiệu Tình nữa.

"Ngôn Dạ Đình, ngươi vì muốn trả thù ta nên mới gạt ta phải không?" Giọng nàng run rẩy muốn tự thuyết phục mình: "Ngươi…Hài tử sinh ra còn chưa biết giới tính gì, ngươi đổi thế nào? Đúng vậy… điều đó là không thể!" Nàng như tìm thấy cái phao cứu mạng cuối cùng, nhưng lại phát hiện nó thành công cốc.

Ngôn dạ Đình cười lạnh: "Đúng vậy, cho nên ta mua hai đứa trẻ ở bên ngoài để phòng bị, nhỡ may không giống giới tính thì có thể đổi được, chỉ tiếc là vận mệnh ngươi không tốt, hạ sinh hài tử, giống giới tính với hài tử Song Song, đều là nam, ta nghĩ, tính tình Song Song trời sinh lương thiện, năm đó chắc chắn đã nhắc nhở ngươi đừng giết hài tử kia! Độc phụ ngươi giết chết hài tử của mình thì sẽ có tư vị thế nào?" Ngôn Dạ Đình điên cuồng cười phá lên.

Liên Dung liên tục đấm vào ngực mình, nước mắt lã chã rơi: "Ngôn Dạ Đình, đó cũng là hài tử ngươi, sao ngươi có thể nhẫn tâm vậy?" Nếu cẩn thận nhớ lại, lúc đó Ngôn Dạ Đình hình như có gì đó không đúng. Hắn vô cùng yêu thương Ngôn Ngai Như, vì Ngôn Ngai Như mà cho nàng sắc mặt tốt, hoá ra là vì nguyên nhân khác, nàng trước giờ vẫn nuôi con của Tần Vô Song!

"Sao ta lại tiếc? Ngươi có biết là đứa con đầu tiên của ta, bởi vì sự độc ác của ngươi mà đã nghẹn chết trong cơ thể của Song Song, chính ta đã lôi nó ra!" Ban đầu hắn vốn không hung tàn như vậy, mà ngay từ thời khắc hắn ôm hài tử đã mất đi hơi thở, nhân tính trong con người hắn đã mất đi hơn phân nửa.

Kỳ thật khi đó Tần Vô Song đã quyết định chung sống với hắn vì hài

tử, nhưng chính hắn lại không giữ được hài tử của hai người.

Nếu không phải do Liên Dung, hai người bọn họ sẽ không thảm hại đến mức này.

Cuồng nộ tột độ, Ngôn Dạ Đình đả kích Liên Dung một phát nữa: "Nuôi nhi tử, nhi nữ thay người ta thì không nói, ngay cả nữ nhi thân sinh của mình cũng tống đi, kẻ làm mẹ như ngươi, thật sự vô cùng thất bại!" Đây là lời nói dối, nhưng Liên Dung không tài nào phân biệt được.

Nàng thở không thông, phun một ngụm máu ra, máu tươi bắn lên góc áo Ngôn Dạ Đình. Vẻ mặt Ngôn Dạ Đình chán ghét, lui bước, cuối cùng xoay người rời đi.

"Ngươi ủ mưu đã bao lâu?" Trước cửa trướng, Ngôn Dạ Đình gặp Ngôn Ngai Như, hắn tự nhận bản thân có lỗi với rất nhiều ngươi nhưng hắn chưa từng có lỗi với Ngôn Ngai Như.

"Vào ngày con biết mẹ ruột của mình là ai, con đã tính kế!" Vẻ mặt Ngôn Ngai Như lãnh đạm. Từ ngày hắn biết thân thế của bản thân mình, hắn không cách nào đối mặt với phụ thân. Mỗi lần mẫu thân trên danh nghĩa kia kích động hắn tổn thương muội muội mình, hắn liền bỏ ra biên quan.

"Giỏi lắm!" Ngôn Dạ Đình hừ lạnh, hai cha con lướt qua nhau, từ đây trở thành người xa lạ.

Ngôn Ngai Như rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Một mặt hắn cảm thấy nên ngăn Ngôn Dạ Đình lại, nhưng mặt khác hắn lại không thể bỏ mặc Liên Dung.

Tuy Liên Dung là nguyên nhân chính dẫn đến bi kịch về thân thế của hắn, nhưng không thể phủ nhận, Liên Dung thật lòng yêu thương hắn, tuy rằng vì chân tướng này mà hắn lạnh nhạt với bà, song, mỗi lần hắn trở về phủ Quốc Công, mỗi tối bà đều hầm canh cho hắn,

gấp những bộ quần áo đưa đến, trong miệng không ngừng luyên thuyên muốn hắn phải giữ gìn thân thể, phải biết yêu quý bản thân thì mẫu thân mới khoẻ mạnh được.

Hiện tại Liên Dung đã biết chân tướng, sợ là sẽ hận hắn tột độ.

Ngôn Ngai Như cười khổ, hắn đi vào doanh trướng, phân phó người đưa Liên Dung đến thái y, tiếp đó liền tập hợp người đi ngăn cản Ngôn Dạ Đình.

Khả: Mẹ Liên Dung ác từ trong máu nên k thể đổ thừa cho hoàn cảnh được. Trong chuyện của Tần Vô Song, Ngôn Dạ Đình có thể sai hoàn toàn, nhưng chuyện của Liên Dung ổng không sai.

Chương 132

Bách Hoa Cốc nằm ở giữa hai ngọn núi cao, địa thế hiểm trở, nếu không có khinh công tuyệt đỉnh thì rất khó có thể vào. Xung quanh Bách Hoa Cốc sương mù dày đặc, cất chứa toàn bộ môn phái ở bên trong. Là môn phái bí ẩn nhưng thanh danh trên chốn giang hồ không hề nhỏ, đệ tử xuất thân từ Bách Hoa Cốc phần lớn đều võ nghệ cao cường, bổn môn tâm pháp của Bách Hoa Cốc là độc nhất vô nhị, có thể khiến người học võ ngắn hạn đạt đến trình độ thượng thừa, cho nên người trong giang hồ luôn muốn tìm kiếm nơi này. Người thì muốn bái sư, người thì muốn cướp đoạt bí kíp, tuy nhiên người có thể đến gần Bách Hoa Cốc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bốn phía Bách Hoa Cốc đều là sương mù, lại còn được mệnh danh là "cốt lâm", bên trong chất đầy thi thể và đầu lâu của những người lạc đường. Điều này cũng làm thanh danh của Bách Hoa Cốc trên giang hồ hỗn độn, không phải chính đạo, cũng chẳng phải tà đạo, là một nơi chỉ có trong truyền thuyết.

Khi nào sương mù trận bị phá thì khí đó bách hoa nở rộ mở ra tiên cảnh ở nhân gian.

Bên trong Bách Hoa Cốc thật sự có thể nhìn thấy hoa cỏ bốn mùa nở rộ cùng lúc. Nghe nói nơi này sử dụng bí dược tổ truyền làm thay đổi thành phần thổ nhưỡng, khiến cho hoa cỏ nơi đây đều sinh trưởng tốt. Hồ sen ở cạnh rừng mai, hoa quế toả hương, tử đằng quấn quanh, phong cảnh kỳ diệu thế này lúc đầu sẽ khiến người khác khó thích nghi, nhưng lâu dần sẽ trở thành thói quen.

Đệ tử của Bách Hoa Cốc cũng thích xiêm y màu sắc tươi sáng như

hồng, tím, lam, lục…

Tần Vô Song về tới Cốc, năm đó nàng là nữ nhi duy nhất của lão cốc chủ, sân của nàng ở cực kỳ rộng lớn, tọa lạc ở rừng mai, hoa trúc làm hàng rào, có hai lối vào vô cùng tinh xảo, tất cả đều làm theo sở thích của nàng.

Nàng rời đi hai mươi năm, vốn tưởng rằng khoảng sân này đã có người khác dùng đến, nhưng khi nàng trở lại Cốc mới biết được, hai mươi năm qua Tuyên Hằng chưa bao giờ để người khác đến gần sân của nàng, cỏ cây hoa lá bên trong cũng không xê dịch đi đâu.

Trên bàn của nàng vẫn giữ nguyên hiện trạng, năm đó lúc Ngôn Dạ Đình về kinh, tâm tình nàng không yên, Tuyên Hằng đến chơi cờ với nàng, bàn cờ của bọn họ chỉ mới chơi một nửa nàng đã lặng lẽ rời đi. Tàn cục này đã trôi qua hai mươi năm, bàn cờ kia đã cũ kỹ vậy mà một chút bụi bẩn cũng không có.

Thái Ngưng nói với nàng, cứ ba đến năm ngày đại sư huynh sẽ đến dọn dẹp phòng cho nàng, sau đó ngồi ở đây cả ngày, không ai dám quấy rầy hắn.

Thái Ngưng là thị nữ của Tần Vô Song, năm đó nàng một mình rời đi không mang theo thị nữ, vì nàng cho rằng mình sẽ trở về Bách Hoa Cốc, ai đâu biết rằng nàng lại bị nhốt nhiều năm như vậy.

Thái Ngưng trung thành và tận tụy, nàng không muốn rời đi, cứ ở trong Cốc đợi nàng, nhật nguyệt trôi qua, tinh tú đổi dời ở Bách Hoa Cốc vẫn có hai người đợi nàng.

Lúc còn trẻ, nàng không hiểu tình cảm của Tuyên Hằng đối với mình, chỉ xem hắn như huynh trưởng, nàng cả thấy cha mẹ quá buồn cười khi muốn hai người thành thân với nhau.

Sau khi giận dỗi trốn khỏi nhà, nàng đưa nam nhân mình thích về Bách Hoa Cốc. Tuyên Hằng vẫn lạnh lùng như cũ, nàng cho rằng

Tuyên Hằng không quan tâm nhưng trải qua mọi chuyện nàng mới hiểu, hoá ra Tuyên Hằng nặng tình với nàng như vậy.

Vẻ ngoài Tuyên Hằng rất đẹp, nữ đệ tử nguyện ý kết thân với hắn nhiều vô số, thậm chí cũng có vài nữ hiệp giang hồ từng đến đại hội võ lâm tìm hắn để thổ lộ, tuy nhiên những năm gần đây bên người hắn vẫn không có ai vừa ý.

Tần Vô Song nhớ đến lời nữ nhi mình nói: "Mẹ, Sư bá rất nặng tình với mẹ, mẹ có thể suy nghĩ lại, con cũng không ngại đổi cha đâu!" Lời nói kia nghe qua có vẻ không đúng nhưng lại khiến tim nàng đập loạn. Tuy ngoài miệng thì mắng nữ nhi mình nói nhăng nói cuội nhưng trong lòng lại không bài xích ý nghĩ đó, hơn nữa còn có chút hy vọng.

Vốn tưởng rằng đã trải qua một người như Ngôn Dạ Đình, đời này của nàng coi như bỏ nhưng sau khi Tuyên Hằng dốc lòng chăm sóc, Tần Vô Song lại nếm ra tư vị ngọt ngào mà quá khứ đã từng lãng quên.

"Song Nhi, ta có thể vào được không?" Giọng Tuyên Hằng ở ngoài cửa vang lên, Tuyên Hằng bước đi không có tiếng động, đợi đến khi Tần Vô Song phát hiện ra thì hắn đã ở ngoài cửa.

Nghĩ đến ai người đó liền xuất hiện, giọng nói Tuyên Hằng truyền vào lôi Tần Vô Song ra khỏi mơ mộng hảo huyền, ngữ điệu nàng hơi hoảng: "Vào, vào đi!"

Được người trong phòng cho phép, lúc này, Tuyên Hằng mới đẩy cửa tiến vào, trên mặt có chút lo lắng bất an: "Ta làm rơi đồ ở đây!" Từ khi Tần Vô Song rời đi, hắn luôn đến đây để… nhớ về nàng.

Tuyên Hằng vừa bước vào, hắn liền chú ý đến áo ngoài màu xanh lam treo trên tấm bình phong, vẻ mặt hắn vẫn lãnh đạm nhưng vành tai lại đỏ lên.

Đêm trước khi xuất Cốc đi tìm nàng, hắn đã ở đây một đêm, lúc rời đi tâm trí hắn rối bời, áo ngoài cũng để lại. Hắn vốn đã quên chuyện này, song, hôm nay lại đột nhiên nhớ tới, liền cảm thấy cực kỳ xấu hổ, vội vàng chạy đến để lấy lại áo ngoài.

Nhìn theo ánh mắt Tuyên Hằng, Tần Vô Song thấy chiếc áo ngoài treo ngay ngắn trên chiếc bình phong.

"Ta…bình thường ta không phải…ta…" Đột nhiên Tuyên Hằng không biết nên phải giải thích thế nào, vì sao áo ngoài của hắn lại có mặt ở trong phòng ngủ của nàng? Mặc dù nàng không ở trong Cốc nhưng dù có nói kiểu gì thì hắn cũng thật đáng khinh.

"Đại sư huynh, huynh muốn ở lại đây sao?" Thấy Tuyên Hằng lắp bắp không thể nói được câu hoàn chỉnh, Tần Vô Song cảm thấy hắn có chút đáng yêu, vì sao trước kia nàng lại không nhìn ra nhỉ?

"Muội có ý gì?" Là ý mà hắn đang nghĩ sao?

Tuyên Hằng cảm thấy hình như có gì đó trong đầu đang nổ tung.

"Đại sư huynh, trước giờ ta vẫn không hiểu, tuy rằng mọi người đều cho rằng chúng ta là hôn thê, hôn phu của nhau nhưng ta lại không biết, huynh thích ta sao?" Tần Vô Song tuỳ ý ngồi ở mép giường, nàng nâng mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn.

Tuyên Hằng im lặng, hắn thích nàng sao?

Đột nhiên hắn cảm thấy tức giận, vấn đề này đã châm ngòi cơn giận của hắn.

Bây giờ đi hỏi bất kỳ đệ tử nào trong Bách Hoa Cốc xem hắn có thích Tần Vô Song hay không, tất cả câu trả lời đều là "chắc chắn".

Tần Vô Song nghiêm túc hỏi lại hắn: "Huynh thích ta sao?"

“Song Nhi, muội thật sự muốn biết đáp án?” Cổ họng hắn run lên, Tuyên Hằng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình vô tình làm cho dáng vẻ lạnh lùng của hắn không còn giữ được nữa.

Tần Vô Song đang muốn khích hắn, nàng không còn là thiếu nữ ngây thơ năm đó nữa, ánh mắt mang theo chút hờn dỗi nhìn hắn.

“Muốn!” Kỳ thật, đã từ rất lâu nàng từng tự hỏi về vấn đề này, nhưng với nàng mà nói so với nam nhân Tuyên Hằng giống huynh trưởng hơn, cho nên ý nghĩ này vừa hiện lên nàng liền cảm thấy xấu hổ cùng tội lỗi bủa vây, sau đó nàng không nghĩ đến vấn đề này nữa. Cho đến khi bị Ngôn Dạ Đình giam giữ, ban đầu là vì nàng muốn chọc tức Ngôn Dạ Đình, lúc ở trên giường nàng kêu khóc: “Đại sư huynh, cứu ta!” Sau này, mỗi khi ứng phó với Ngôn Dạ Đình, nàng đều nghĩ hắn là Tuyên Hằng.

Nàng cảm thấy mình đúng là nữ nhân hư hỏng.

Lúc nàng nhắc đến hắn trước mặt nữ nhi, đều là những câu chuyện xưa cực kỳ sống động, mang theo tình cảm thâm trầm phức tạp.

Bị đôi mắt long lanh của Tần Vô Song nhìn chằm chằm, Tuyên Hằng thầm mắng bản thân một câu: “Tuyên Hằng, nếu ngươi còn im lặng nữa thì ngươi không phải nam nhân!” Có trời mới biết được, đã bao nhiêu lần hắn muốn đè nàng dưới thân, bắt nạt nàng, biến nàng trở người của riêng hắn.

Xem thêm...

Chương 133

Tuyên Hằng nhanh bước đến bên cạnh Tần Vô Song, hắn ôm chặt nàng vào ngực, tiếp đó hắn cúi đầu, mút mạnh môi nàng.

Mặc dù đã ngoài bốn mươi nhưng hắn chưa từng chạm đến nữ nhân khác, động tác vô cùng vụng về. Khi cánh môi chạm phải đôi môi non mềm của nàng, hắn chỉ dùng sức ịn lên, phát ra tiếng nước bọt…sau đó chẳng có gì cả, hắn không biết tiếp theo cần phải làm gì.

Hắn không biết nhưng Tần Vô Song biết, nàng biết làm thế nào để khiến nam nhân phát điên.

Tần Vô Song nhắm mắt lại, cánh tay trắng nõn choàng lên cổ hắn chủ động kéo nụ hôn vào sau hơn. Trên người Tuyên Hằng mang theo hương thơm tươi mát làm cho người ở bên cạnh thoải mái. Nàng đưa chiếc lưỡi đinh hương của mình lướt qua bờ môi mỏng của hắn. Thân thể Tuyên Hằng khẽ run, bắt đầu xuất hiện phản ứng nguyên thuỷ nhất của nam nhân. Vào lúc này đây hắn lại do dự, lùi lại, nghiêm túc nhìn Vô Song: "Có thể sao…" Âm giọng hắn trầm ấm khàn đặc, mang theo chút kiềm chế.

Hai mắt Tần Vô Song long lanh, vô cùng dịu dàng, ý nghĩ này chiếm trọn cơ thể nàng. Người này nguyện ý để nàng giẫm đạp ngần ấy năm, giờ đây lại chấp nhận nhẫn nhịn chứ không muốn ép nàng.

Tần Vô Song không nói gì, nàng lại đặt lên môi Tuyên Hằng một nụ hôn khác. Lúc này Tuyên Hằng học rất nhanh, hắn vươn lưỡi xâm nhập vào đôi môi hé mở của nàng, quấn quýt với chiếc lưỡi đinh

hương kia. Hai thân thể hoà hợp, cọ xát lấy nhau, Tần Vô Song cảm nhận được dục vọng của Tuyên Hằng dâng cao. Nàng chưa từng nghĩ đến, đại sư huynh tư chất thông tuệ trong giới võ lâm cũng lại "thiên bẩm" trong chuyện này.

Rất lớn…Cách lớp quần áo nàng có thể tưởng tượng được cái kia của hắn lớn thế nào. Chỉ mới hôn môi, mơn trớn, lại thêm tưởng tượng, nàng đã thấy nửa người dưới bủn rủn, ướt át.

"Ưm…" ở phương diện này cho dù nam nhân không có kinh nghiệm thì cũng sẽ có bản năng nguyên thuỷ. Dục vọng kia bừng bừng khí thể cọ cọ dưới thân Tần Vô Song qua lớp vải, tiếng rên rỉ của nàng bị nụ hôn sâu nuốt vào. Bàn tay của nàng to gan sờ soạng lên cơ bắp cường tráng của hắn, tiếp đó nàng cởi quần áo trên người hắn.

Tuyên Hằng tách nụ hôn ra, ánh mắt sâu thẳm nóng rực nhìn thẳng Tần Vô Song. Tần Vô Song đang chuyên tâm với động tác trên tay, nàng bị ánh mắt nóng bỏng của Tuyên Hằng làm cho cơ thể nóng lên theo. Nàng kéo áo ngoài hắn ra, thêm vài ba thao tác nữa đã cởi xong trung y, đôi tay mềm mại run rẩy chạm lên ngực hắn, khoé miệng Tuyên Hằng còn lấp lánh ánh nước của nàng.

Hai mươi năm qua, Tần Vô Song không phải động tay động chân vào việc gì, những vết chai sạn trong lòng bàn tay do luyện võ lúc trước đã trở nên nhẵn mịn, trên cơ thể hắn như có ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Tuyên Hằng cũng đưa tay muốn cởi y phục của nàng, nhưng động tác của hắn vụng về. Tần Vô Song khẽ cười, tay nàng phủ lên tay hắn, cùng lúc đó tay hắn chạm lên bộ ngực mềm mại của nàng. Tiếp đó nàng cởi quần áo mình, từng chiếc áo rơi xuống lộ ra làn da trắng nõn sáng bóng, bộ mặt nghiêm túc lúc Tuyên Hằng lúc này giống như tôm luộc.

Tần Vô Song bị phản ứng của hắn chọc cười, rất nhanh, trên người hắn chỉ còn một cái tiết khố, còn nàng cũng chỉ có chiếc áo yếm và

quần lụa.

"Đại sư huynh, huynh sờ ta đi…" Tần Vô Song nằm ngửa ra giường, bắt lấy tay Tuyên Hằng, giọng nũng nịu mong chờ.

Tuyên Hằng không thể kháng cự được, sau khi bàn tay hắn chạm vào da thịt nàng, hắn nuối tiếc không muốn rời. Bàn tay to lớn của hắn xoa nắn, vuốt ve từng thớ da, tấc thịt trên người nàng.

Hoá ra, thân thể nữ nhân lại mềm đến vậy, sờ rất thích.

Hắn xoa eo nàng, tiếp đó liền cúi đầu, mút lên chiếc cổ trắng ngần của nàng, vừa hôn vừa liếm vô cùng thành kính trước thân thể động lòng người này.

Đối mặt với đôi ngực dựng đứng, hắn tò mò dừng lại một chút, sau đó một bên hắn xoa nắn, một bên hắn cúi đầu ngậm mút.

"Ưm…" Động tác Tuyên Hằng vụng về nhưng cũng làm thân thể nàng tê dại. Tần Vô Song ưỡn hông, tựa như muốn mời hắn tiến thêm bước nữa. Nụ hôn của Tuyên Hằng lướt xuống chiếc bụng nhỏ trắng nõn, hắn hít một hơi thật sâu, bàn tay đang vuốt ve cởi bỏ vật cản cuối cùng.

Cánh hoa thịt của Tần Vô Song hồng hào no đủ hệt như thiếu nữ, tựa như chiếc màn thầu vô cùng đáng yêu, bên trên chiếc màn thầu có hai cánh bướm khép lại, hạt ngọc và cửa huyệt đều bị che lấp. Tần Vô Song to gan tách đùi ra, bốn ngón tay tách mở cánh hoa, lộ ra cửa huyệt đầy hoa dịch, liên tục co rút trước mặt Tuyên Hằng.

"Đại sư huynh, A Song muốn huynh cắm vào nó, lấy côn th*t to lớn kia cắm vào tiểu huyệt của A Song, yêu thương A Song được không?" Nàng mời gọi hắn như vậy làm sao hắn có thể chống cự được.

"A…" Tuyên Hằng khẽ rên, theo bản năng hắn đưa tay xuống hạ bộ,

không biết là để trấn an hay thêm dầu vào lửa mà cự vật kia như muốn xé rách quần hắn.

Tuyên Hằng kéo dây quần, thứ đồ to lớn bên trong gấp gáp nhảy ra. Quy đầu to như quả trứng, trên thân quấn đầy gân xanh, côn th*t kia hưng phấn lắc lư trong không khí. Nghĩ đến cảm giác "tiểu gia hoả" kia đâm vào, Tần Vô Song cảm thấy toàn thân đều nổi da gà.

Một tay Tuyên Hằng đỡ côn th*t, một tay hắn giữ đùi Tần Vô Song. Lần đầu tiên hắn nếm hương vị của nữ nhân cho nên vô cùng thận trọng cũng là điều dễ hiểu. Quy đầu to lớn chạm vào cánh hoa mẫn cảm ướt át rồi nhẹ nhàng cọ xát, ánh mắt Tần Vô Song trở nên mơ hồ, miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Dịch mật kia nhanh chóng làm ướt quy đầu, vừa ướt vừa trơn khiến côn th*t trượt ra ngoài không thể cắm vào chuẩn xác được. Tuyên Hằng hơi bối rối, Tần Vô Song nâng eo lên, nhiệt tình chỉ dẫn phương hướng cho hắn.

Một nam nhân tinh khiết không ngờ lại khiến người khác động tình đến vậy.

"Ưm…a…" Nàng thở gấp, cửa huyệt bị quy đầu tách ra, Tuyên Hằng khẽ động, hắn cẩn thận đi vào. côn th*t hắn bị tầng tầng lớp lớp mị thịt quấn quanh cắn mút, trong tích tắc hắn gần như bị tước đoạt hơi thở. Từ lúc đi vào cho đến khi chạm đến nơi sâu nhất, với hắn mà nói đó là khoảng thời gian dài, song hắn lại toàn tâm tận hưởng quá trình này.

Đến khi cự vật đâm đến nơi sâu nhất, Tuyên Hằng nằm trên người nàng, lần mò đôi tay nàng, đan mười ngón lại với nhau. Hắn đẩy hai cánh tay nàng lên đỉnh đầu, kề sát dung nhan tuấn mỹ vào nàng.

Đột nhiên Tần Vô Song cảm thấy hơi ngượng, dù hai người đã hợp làm một nhưng lúc này nàng mới cảm nhận được hai người kề sát nhau. Động tác này vô cùng thân mật khiến Tần Vô Song cảm thấy

không thể trốn tránh đi đâu được.

Tuyên Hằng cúi đầu, dùng môi lưỡi để biểu đạt tình ý, tiếp đó hắn bắt đầu "nếm" thử cảm giác dương v*t ra vào trong cơ thể nàng sẽ như thế nào.

Vật kia vừa to vừa dài, khi chuyển động, những đường gân chằng chịt trên thân gậy cọ lên mị thịt mẫn cảm, làm cho Tần Vô Song thoải mái bật ra tiếng rên rỉ. Nhận được sự cổ vũ của nàng, động tác thọc vào rút ra của Tuyên Hằng càng thuận lợi hơn.

Nếu mà nói đây là lần đầu tiên thì hắn thật sự học rất nhanh.

"Ư…sâu quá…mạnh chút…chỗ đó rất sướng…a…ưm…" Tần Vô Song cũng chẳng phải là thiếu nữ ngượng ngùng gì, hai chân nàng quấn lên eo hắn, bắt kịp nhịp độ kia, tiếng bạch bạch của da thịt chạm vào nhau mạnh mẽ.

Nhẹp nhẹp, tiếng nước ái muội dâm đãng, hắn đâm vừa nhanh vừa sâu, khoái cảm ngay lập tức kích thích cơ thể Tần Vô Song, chớp mắt nàng đạt đến cao trào, mị huyệt co rút lại, đưa nàng lên tận mây xanh. Tuyên Hằng cảm thấy lực ép đến từ bốn phương tám hướng, đè lên phân thân nam tính của hắn, sau đó xoắn chặt, hắn không cách nào chống lại được, tinh quan mở ra, dường như hắn cũng muốn điên đảo theo Tần Vô Song, trút hết dương tinh vào người nàng.

Chương 134

Mười lăm tháng tám, Thiệu Tình đến Bách Hoa Cốc đã nửa tháng rồi, nàng đã quen với lối sinh hoạt ở nơi đây, tựa như nàng vốn dĩ nên sinh ra ở Bách Hoa Cốc.

Đệ tử chưa xuất Cốc hiện giờ có hơn trăm người, thế hệ đệ tử cùng thời với Tuyền Hằng và Tần Vô Song có mười người. Tuyên Hằng lớn nhất, Tần Vô Song nhỏ nhất. Các trưởng lão đều rất vui khi Tuyên Hằng đưa Tần Vô Song hồi Cốc, các đồ đệ cuối cùng cũng biết người Đại sư bá nhung nhớ hai mươi năm là ai, không ngờ lại là tiểu sư cô xinh đẹp này.

Thiệu Tình nhập Cốc trễ nhất, tuổi cũng nhỏ nhất cho nên nàng trở thành tiểu sự muội. Các sư huynh vô cùng nhiệt tình với nàng, còn những sư tỷ tính tình tốt cũng nể nàng vài phần, còn những người khó chịu thì mặt nhăn mày nhó với nàng.

Thiệu Tình vừa vào Cốc liền bái Tuyên Hằng làm sư phụ, Tuyên Hằng thân là cốc chủ của Bách Hoa Cốc, là chưởng môn của môn phái, đệ tử dưới trướng của hắn đều là người nổi bật. Thiệu Tình mới mười sáu, võ nghệ thì bình thường lại có thể trở thành đệ tử chân truyền của cốc chủ, điều này khiến cho bao người nghiến răng tức giận, nam nhân còn có thể quan tâm đến nàng nhưng những nữ nhân thì vô cùng khó chịu.

Quý nữ trong kinh thành cũng chán ghét sự tồn tại của nàng, cho nên đến Bách Hoa Cốc rồi mọi chuyện cũng không có gì thay đổi, nàng chẳng thèm để bụng. Thiệu Tình không có nhiều bằng hữu, hợp thì chơi, không hợp thì thôi, nàng cũng không thấy ai có thể

hợp với nàng hơn Tân An và Nùng Nùng.

Thiệu Tình siêng năng luyện võ, như thể luyện cho đủ mười mấy năm hoang phí của nàng. Giờ đây thời gian nàng làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, sáng vừa thức dậy liền theo chúng đệ tử tập luyện, sau giờ Ngọ thì được Tuyên Hằng chỉ dạy, tiếp đó lại tập luyện cùng với các sư huynh, ban đêm đi ngủ sớm, đời sống sinh hoạt vô cùng phong phú, nàng cực kỳ hài lòng với hiện tại.

Chỉ là vài lúc đêm khuya thanh vắng, đôi lúc nàng nhớ đến Lận Chước, nhớ những thứ tốt đẹp hắn dành cho nàng, những lúc như vậy, trái tim nàng lại yếu ớt, nàng nghi ngờ quyết định của mình. Hơn nữa nàng cũng muốn hắn, bàn tay nàng nhịn không được đưa xuống giữa hai chân, một ngón tay thọc vào rút ra mị huyệt ướt át, một ngón xoa xoa hạt châu mẫn cảm, nhờ vậy thân thể nàng được thỏa mãn một chút, nhưng tinh thần vẫn trống rỗng.

Hôm nay là trung thu, Bách Hoa Cốc làm một buổi dạ tiệc trung thu.

Tuyên Hằng ngồi ở vị trí chủ tọa, Tần Vô Song phóng khoáng ngồi bên cạnh. Từ dáng ngồi thân mật của hai người, Thiệu Tình biết gút mắt giữa hai người đã được mở, nàng lấy làm vui mừng, nhưng khoảng trống vắng trong lòng cũng vì vậy mà lớn hơn.

Trước đây nàng luôn muốn mẹ mình được hạnh phúc, hiện giờ nhìn thấy nét hạnh phúc trên gương mặt mẹ, nàng không thấy hài lòng như tưởng tượng, nàng nghĩ đến bản thân cho nên mới không thấy thỏa mãn.

Thiệu Tình ngẩn ngơ cầm chén rượu lên uống một mình, trong khoảnh khắc đó nàng nhìn thấy Lận Chước giơ chén rượu về phía nàng, nàng cũng nở nụ cười nâng chén rượu lên.

"Sư muội, đêm nay là trăng tròn đoàn viên, sư cô và sư muội đều quay về, nếu lão cốc chủ và cốc chủ phu nhân còn sống nhất định sẽ rất vui, phải uống ba chén lớn mới được!"

Thiệu Tình không muốn gây sự chú ý cho nên không ngồi ở chỗ Tuyên Hằng chuẩn bị cho, ngược lại nàng ngồi phía cuối chung với những đệ tử khác, bối phận nàng nhỏ nhất đương nhiên nàng ngồi ghế sau cùng.

Mấy sư tỷ trước nay không có giao tình gì đến kính rượu nàng, nàng có thể cự tuyệt, nhưng nàng không muốn gây phiền phức.

"Ta kính mọi người!" Thiệu Tình giơ chén rượu lên, uống cạn. Mỗi khi chén nàng cạn đáy, các sư tỷ lại rót đầy chén của nàng, qua một lúc như vậy, cho dù tửu lượng Thiệu Tình có cao đi chăng nữa thì trên mặt cũng xuất hiện màu hồng phấn.

Chương 135

"Đang làm cái gì vậy hả?" Triệu Nặc phát hiện có gì đó không đúng, hắn đến bên cạnh mấy nữ đệ tử, nhăn mày hỏi. Hắn là trưởng đệ tử của Tuyên Hằng, năm nay vừa nhược quán. Gương mặt hắn thanh tú, răng trắng môi hồng, trong đám sư huynh đệ, diện mạo của hắn nhã nhặn tuấn tú nhất, là sư huynh mà nữ đệ tử ở Bách Hoa Cốc sùng bái.

Triệu Nặc nhận sự ủy thác của Tuyên Hằng, đặc biệt chiếu cố Thiệu Tình, đương nhiên ít nhiều cũng làm chúng nữ đồ bất mãn.

"Không làm gì cả, chỉ là tìm tiểu sư muội uống chút rượu thôi, không đến mức chỉ chút rượu này mà sư huynh không cho tiểu sư muội uống chứ?" Người vừa nói là người dẫn đầu đến kính rượu Tiết Đào Nhi, năm nay mười tám tuổi. Từ nhỏ nàng đã ái mộ Triệu Nặc, nàng thấy Triệu Nặc quan tâm nhiều tới Thiệu Tình, trong lòng nàng thấy hụt hẫng, nửa tháng qua nàng không ít lần gây phiền phức cho Thiệu Tình, Thiệu Tình cũng chẳng muốn so đo cho nên nàng được nước lấn tới.

"Uống sạch một vại lớn còn nói là một chút? Rượu Bách Hoa Cốc ủ tác dụng chậm thế nào chẳng lẽ các ngươi không biết?" Tính cách Triệu Nặc có vài phần giống Tuyên Hằng, khi hắn nhăn mặt sẽ khiến người khác sợ hãi, nhưng Tiết Đào Nhi lại không sợ, nàng xuất thân danh môn, gia thế có nguồn gốc xâu xa với Bách Hoa Cốc, vẻ ngoài lại rất xinh đẹp, trước khi Thiệu Tình đến đây mọi người luôn vây quanh nàng, cho nên nàng không phục.

"Chúng ta đều có thể uống, vì sao nàng ta không thể?"

“Tiết sư muội, đừng càn quấy vô lý!” Triệu Nặc vốn không giỏi giao tiếp với nữ tử, đôi mày kiếm hắn nhíu lại, trông cực kỳ không vui.

Rượu trong Cốc thật sự hơi mạnh, Thiệu Tình uống mười mấy chén liên tục, hiện giờ đầu óc choáng váng: “Các vị sư huynh sư tỷ, ngày thường ta luyện tập yếu kém cho nên rượu này hơi quá sức với ta, ta về trước nghỉ ngơi!” Hai má Thiệu Tình đỏ ửng lên, lúc đứng dậy thân thể còn lắc lư không vững.

Thiệu Tình trấn định lại tinh thần đến chỗ Tần Vô Song và Tuyên Hằng để cáo lui. Tần Vô Song xót xa nhìn nữ nhi mình, nàng nhịn không được dặn dò vài câu. Dặn dò xong cũng không yên tâm, nàng muốn tự đưa nữ nhi mình về nhưng bị Tuyên Hằng giữ lại.

Nhìn hai người họ nắm tay nhau, Thiệu Tình khẽ cười: “Mẹ ở lại chơi với với Tuyên sư bá đi, nữ nhi về nghỉ một lát là sẽ khỏe ngay thôi!”

“Tiểu thư, người đừng lo, nô tỳ sẽ đưa tiểu cô nương về nghỉ ngơi!” Thái Ngưng đang hầu hạ bên cạnh Tần Vô Song vội đứng lên.

Hiện tại, người Tần Vô Song tin tưởng nhất là Tuyên Hằng và Thái Ngưng, nàng liền gật đầu nói: “Vậy làm phiền ngươi!”

“Đây là chuyện nô tỳ nên làm mà!” Thái Ngưng rũ mắt xuống, ngay cả khi trải qua năm tháng rèn luyện khắc nghiệt, Thái Ngưng vẫn giữ được dáng vẻ xinh đẹp như trước, chỉ là khi đứng gần Tần Vô Song, nàng không được tỏa sáng.

“Đừng xưng là nô tỳ nữa, đời này, Thái Ngưng là bằng hữu tốt nhất của ta!” Tần Vô Song mỉm cười lặp lại: “Tình Tình làm phiền ngươi, nếu nó khó chịu ở đâu thì đến báo với ta, ta sẽ đến trông chừng nó!”

Thái Ngưng nghe Tần Vô Song nói, toàn thân nàng cứng đờ, trên mặt cũng xuất hiện chút chần chừ, tuy nhiên Tần Vô Song lại không

phát hiện ra điểm khác lạ của nàng.

"Song Nhi, nàng thoải mái đi, Tình Tình ở trong Cốc sẽ không có việc gì đâu!" Gần đây tình cảm của Tuyên Hằng được như ý, nét lạnh lùng trên người cũng giảm bớt, bộ dạng hắn nhìn Tần Vô Song là một loại thỏa mãn như ôm nhật nguyệt tinh tú trên trời.

Thái Ngưng thấy vậy, ánh mặt liền sắt lạnh, mọi do dự trong lòng đều tan biến hết.

"Tần Vô Song, vì sao ngươi lại trở về? Rõ ràng đã có trượng phu rồi, còn mê hoặc cốc chủ, tất cả đều tại ngươi. Đúng, đều do ngươi!" Biểu tình trong mắt Thái Ngưng trở nên điên cuồng, nhưng mọi người đều đắm chìm trong không khí tết trung thu nên không ai chú ý đến.

Thiệu Tình xiêu vẹo đi theo Thái Ngưng, cho đến khi không nghe được âm thanh náo nhiệt phía xa nữa, đột nhiên nàng ăn một cán dao, mất đi ý thức.

Khả Khả: Oa Ngưu xứng đáng là thánh nữ drama, quá trời drama rồi.

Chương 136

Thái Ngưng bế ngang Thiệu Tình lên, đi vào hướng rừng rậm trong Cốc. Rừng rậm kia là trận pháp sương mù, chỉ có cốc chủ và số ít người trong Cốc mới có thể lại tự do. Thái Ngưng sống hơn nửa đời người ở nơi đây, nàng nằm trong số ít đó. Ngoài trận pháp sương mù này, còn có một mật đạo đi theo sườn núi vào Cốc, mật đạo này chỉ truyền cho cốc chủ. Lúc trước, Tần Minh Nguyệt xem Ngôn Dạ Đình là tiểu tế, cho nên dốc lòng truyền thụ, ngay cả Tuyên Hằng cũng không biết đến sự tồn tại của con đường này.

"Diệp Đình, ta đã đưa tiểu cô nương đến, ngươi phải giữ lời, mang luôn tiểu thư đi!" Người đứng đợi trong trận pháp sương mù kia không phải Ngôn Dạ Đình thì là ai?

Thái Ngưng đưa Thiệu Tình cho Ngôn Dạ Đình, nàng vẫn gọi hắn là "Diệp Đình" theo thói quen, thái độ khinh bỉ ra mặt.

Năm đó, khi Tần Vô Song xuất Cốc, Tuyên Hằng đã sa sút tinh thần thế nào, nàng đều thấy rõ. Lúc Tần Vô Song đưa Ngôn Dạ Đình về, nàng không thể diễn tả được suy nghĩ của mình lúc đó. Một mặt, nàng cảm thấy Tần Vô Song đúng là có mắt không tròng, nhưng khi nhìn thấy nàng ta với Ngôn Dạ Đình tình cảm nồng nàn, lại có chút hâm mộ, loại tình cảm này không thể nào nói rõ được.

"Ta nhất định sẽ đưa Song Song trở về!" Hắn cúi đầu nhìn nữ nhi mình đang ngủ, khẽ thở dài: "Thật sự không ngờ, đứa nhỏ này vậy mà lại có bản lĩnh!" Nàng có thể đưa Tần Vô Song tránh né tất cả thiên la địa võng hắn bày ra.

Kế hoạch nàng cũng không thể coi là quá kín đáo chặt chẽ, có quá nhiều nhân tố không xác định xuất hiện. Ngôn Dạ Đình cũng phải thừa nhận, vận khí tốt cũng là một loại năng lực, hiển nhiên, vận khí của nữ nhi này mạnh hơn nhiều so với những gì hắn nghĩ.

Hắn nhẹ đặt Thiệu Tình qua một bên, đợi đến khi hắn đưa hai mẹ con bọn họ trở về, hắn nên chế tạo một cái lồng sắt, nhốt hai người họ vào, để các nàng cản trở nhau, không thể rời đi.

Một đời một đôi, đó là kết quả trời cao nên an bài. Trong cảm nhận của Thái Ngưng, hành động của Ngôn Dạ Đình không phải là lý do để Tần Vô Song đưa nữ nhi trốn đi.

Đối với Thái Ngưng mà nói, Tần Vô Song đã có được tất cả, song lại rất tham lam, muốn cướp những thứ không thuộc về nàng ta.

Rõ ràng nàng ta đã ở bên cạnh nam nhân khác, rõ ràng nàng ta đã bị ô uế! Vì sao lại muốn vấy bẩn Tuyên Hằng? Với Thái Ngưng, Tuyên Hằng chính là vì sao mà nàng luôn ao ước, mà ngôi sao ấy lại bị Tần Vô Song nhiễm bẩn.

Tình yêu cùng đố kỵ là loại tình cảm không thể nắm bắt được. Nó sẽ khiến con người điên cuồng, si mê, thậm chí đánh mất đi bản ngã của chính mình. Thái Ngưng ở bên cạnh Tần Vô Song thật sự là chuyện ngoài ý muốn, vốn dĩ Thái Ngưng là đứa trẻ mồ côi, lúc phu thê Tần Thị đưa Tuyên Hằng ra ngoài du ngoạn cứu được nàng từ trên tay bọn buôn người. Khi đó nàng chỉ mới bốn tuổi, sau đó nàng được đưa về trong Cốc nuôi dưỡng. Nàng không có thiên phú, nên không thể làm đệ tử của Tần Minh Nguyệt, chỉ có thể học tâm pháp của nô bộc. Năm nàng được 5 tuổi, Tần Vô Song sinh ra. Cũng đều là nữ hài nhi được cốc chủ nuôi dưỡng, cũng không có thiên phú như nhau nhưng lại cách biệt một trời một vực.

Từ nhỏ Thái Ngưng đều giống như tỷ tỷ chăm sóc Tần Vô Song. Nếu nói trong lòng không có oán hận thì là giả nhưng nếu nói nàng có ác ý với Tần Vô Song thì cũng không đúng.

Khi đó nàng chỉ có chút ghen ghét mà thôi, nàng ghen tị với Tần Vô Song có được phụ mẫu tốt nhất thiên hạ, có được vị hôn phu tuấn mỹ, giỏi giang yêu thương nàng.

Vốn dĩ Thái Ngưng đã chịu chấp nhận số phận, nhưng sau khi Tần Vô Song đào hôn, trong lòng nàng lại dấy lên hy vọng. Nàng dịu dàng làm bạn với Tuyên Hằng, chờ đợi hắn ngoái đầu lại nhìn.

Hy vọng, thất vọng, rồi hy vọng, để rồi thất vọng, Thái Ngưng bị hai cảm xúc mãnh liệt kia dằn xé, hai mươi năm qua nàng chưa bao giờ bỏ cuộc, cho đến lúc nàng sắp bỏ cuộc, nàng nghĩ nếu cả đời Tuyên Hằng không thể động tâm thì nàng ở phía sau nhìn về hắn cũng được.

Nhưng không ngờ được, Tần Vô Song lại trở về! Hơn nữa nàng ta vừa trở về thì được Tuyên Hằng toàn tâm toàn ý cưng chiều, nàng chưa bao giờ nhận được chút yêu thương kia trong đáy mắt Tuyên Hằng, tất cả Tuyên Hằng đều dành cho nàng ta.

Đêm hôm đó bọn họ ân ái xong cho gọi nước, còn nàng ở trong bếp chỉ đạo tỳ nữ đun nước, hai người bọn họ đặt nàng ở đâu?

Nhìn thế nào thì nàng cũng chỉ là một nô tỳ, vậy mà Tần Vô Song cứ luôn miệng nói nàng là tỷ muội tốt của nàng ta.

Lúc Ngôn Dạ Đình tìm đến nàng, nàng không chút do dự, lựa chọn phản bội.

Ai cũng cho rằng nàng cứ ở lại trong Cốc không chịu gả đi là vì tình tỷ muội với Tần Vô Song, nhưng nàng chọn ở lại là vì Tuyên Hằng.

"Ngươi đi nhanh đi! Có để lại thư gì cho tiểu thư thì đưa cho ta, ta sẽ nghĩ cách đưa thư đến tay tiểu thư!"

"Thái Ngưng, ngươi biết ta thích tiểu thư nhà ngươi vì điểm gì

không?” Đột nhiên Ngôn Dạ Đình bật cười, diện mạo hắn vốn tuấn mỹ, cười quái dị như vậy, nhìn rất giống yêu nghiệt.

Thái Ngưng nhăn mày, nàng không biết rốt cuộc Ngôn Dạ Đình muốn nói cái gì.

“Con người của nàng, vô cùng thuần khiết lương thiện, thân thể sạch sẽ trắng trẻo, khiến người khác muốn nhuốm màu!” Ngôn Dạ Đình tự trả lời, biểu tình trên mặt có chút say mê.

Hắn thích trên người nàng nhiễm sắc màu của hắn, nhiễm màu đen tối, để cùng hắn sa đoạ, cùng hắn dơ bẩn.

“Nàng cũng rất ngốc, ngốc đến mức đáng yêu. Nàng đối xử với mọi người rất tốt, đặc biệt hơn là nàng không biết nhìn người, cho nên lúc trước mới bị một tên xấu xa như ta gạt, hiện tại lại bị nữ nhân thối nát như người lừa! Cũng may là nàng vẫn còn ngốc, nếu không sao ta có thể lừa được nàng lần nữa?”

Thái Ngưng phát giác điều không đúng, nàng muốn trốn đi nhưng không kịp, Ngôn Dạ Đình nhanh như chớp đâm mũi dao sắc bén vào ngực nàng.

“Còn nữa, thư từ gì đó không thể biểu đạt hết những tâm ý của ta. Thái Ngưng! Ngươi mới chính là thư của ta!” Trong đáy mắt Ngôn Dạ Đình không chút tội lỗi nào khi đoạt mạng người khác, hắn nhìn chằm chằm Thái Ngưng giống như nhìn một xác chết.

“Khục…khục…” Khoé miệng Thái Ngưng chảy máu, hai mắt nàng trừng lớn, muốn nói điều gì đó nhưng không thể nói được, cuối cùng tắt thở.

Ngôn Dạ Đình rút đoản đao ở ngực Thái Ngưng ra, máu tươi phun tung toé lên mặt hắn, hắn cười vui sướng không dừng lại được. Đợi khi máu tươi ngừng chảy, hắn lấy cây trâm trên đầu Thiệu Tình và ngọc bội trên người mình nhét vào trước ngực Thái Ngưng.

“Không thể để Song Song biết ngươi phản bội nàng, nàng sẽ đau lòng sinh ra oán hận, người có thể làm nàng đau lòng, có thể làm nàng oán hận chỉ có mình ta, người khác thì không được!”

“Song Song…khi nàng nhìn thấy thư của ta, nàng sẽ hiểu ý ta!” Ngôn Dạ Đình khẽ thở dài, cẩn thận ôm Thiệu Tình đang mất ý thức lên, hai thân ảnh liền biến mất trong mật đạo.

Chương 137

Miệng lưỡi khô khốc, đầu như búa bổ, Thiệu Tình chớp mắt cũng cảm thấy mí mắt nặng trịch, một lúc sau, các giác quan dần có phản ứng, nàng ngửi thấy mùi không khí ẩm mốc, trộn lẫn mùi máu tươi. Thân thể nàng đau nhức, cảm giác giống như nằm trên sàn nhà cứng một thời gian dài, nàng định bò dậy nhưng lại phát hiện tay chân mình đã bị trói.

Thiệu Tình nhắm mắt lại, lòng nàng lạnh phát run, toàn thân nổi da gà, nàng đã bị bắt rồi!

Tim Thiệu Tình đập như muốn nhảy ra ngoài, não cũng bắt đầu hoạt động hết năng suất, nàng nghĩ trên đời này, người có thể đối xử với nàng như thế này cũng chỉ có một người!

Quả nhiên, giọng Ngôn Dạ Đình vang lên.

"Tỉnh rồi sao, uống nước đi, ngươi khát rồi phải không?" Thái độ của Ngôn Dạ Đình rất điềm tĩnh, nhưng bộ dạng bình thản này khiến Thiệu Tình cảm thấy sợ hãi, bình yên trước cơn bão ai lại không sợ cho được?

Thiệu Tình không muốn mở mắt, Ngôn Dạ Đình cũng không muốn nói những lời vô nghĩa, hắn xách cổ Thiệu Tình lên, đưa chén nước đến trước mặt nàng.

"Uống!" Ngữ khí cao cao tại thượng này là tư tưởng điển hình của người quyền cao chức trọng như Ngôn Dạ Đình, hắn cảm thấy thê thiếp, nữ nhi của hắn thì hắn có quyền tùy ý sắp xếp, muốn họ sống

thì họ được sống, muốn họ chết thì họ phải chết. Bản thân hắn nuôi dưỡng nữ nhi lớn lên là đã hoàn thành trách nhiệm của một phụ thân rồi, nếu nữ nhi chống lại hắn thì là thứ vô ơn, tội không thể tha.

Hắn còn thấy bản thân mình đã rất yêu thương, độ lượng với Thiệu Tình, ngay cả khi nàng phạm phải sai lầm không thể tha thứ, hắn vẫn thương nàng, còn đút nàng uống nước, một phụ thân như vậy còn chưa đủ tốt sao?

Thiệu Tình không há miệng, nàng mở to đôi mắt lạnh lẽo nhìn ngó toàn cảnh nơi đây. Đây là một gian mật thất, bên trong bốc lên mùi bụi kèm theo mùi ẩm mốc cực nồng, không gian tối tăm, lại còn lạnh lẽo. May mà Ngôn Dạ Đình đã đốt đuốc lên, cho nên có được chút ánh sáng và hơi ấm.

"Uống đi, ta không muốn mẹ ngươi cho rằng ta khắt khe với ngươi, nàng sẽ tức giận!"

Lòng Thiệu Tình luôn nhắc nhở chính bản thân mình đừng để ý đến hắn, nhưng lúc này mắt nàng trợn lên, hung hăng liếc hắn.

"Ha ha ha! Hai mẹ con ngươi thật giống nhau, bộ dạng trừng mắt với người khác như đúc ra từ một khuôn!" Ngôn Dạ Đình bị chọc cười, hắn cười nghiêng ngã đến mức khóe mắt cũng xuất hiện vệt nước.

"Nhưng ngươi lại không phải là nữ nhi của nàng, ngươi làm nhiều chuyện vì nàng như vậy, còn đội nón xanh cho phụ thân ngươi, ngươi thấy có đáng không?" Ngôn Dạ Đình ngừng cười, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Thiệu Tình hỏi. Thiệu Tình ngơ ngác nhìn lại, nhất thời nàng không thể phân biệt được lời hắn nói rốt cuộc là thật hay giả

"Ngươi chưa từng nghi ngờ gì sao? Một chút cũng chưa từng sao?" Lời mỉa mai Ngôn Dạ Đình khiến trái tim Thiệu Tình rơi vào đáy vực.

"Tình Nhi nhà chúng ta thông minh như vậy chắc là cũng đã nghi ngờ về thân thế của ca ca mình rồi phải không? Chắc là đã nghĩ đến rồi, vì sao Ngai như lại sinh cùng ngày với nhi tử của Song Song, còn ngươi lại sinh cùng ngày với Khinh Nhi?"

Ngôn Dạ Đình nói trúng tim đen Thiệu Tình, quả thật, nàng đã từng nghi ngờ thân thế của Ngôn Ngai Như, bởi vì Tần Vô Song rất hận Liên Dung, hơn nữa hài tử thứ hai của nàng cũng bị Liên Dung hại chết nhưng nàng lại luôn khen ngợi Ngôn Ngai Như không dứt, khiến Thiệu Tình cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ý nghĩ đó đã từng nhen nhóm trong nàng, đặc biệt là Ngôn Dạ Đình cực kỳ bảo vệ Ngôn Khinh Linh, điều đó làm nàng liên tưởng, có phải bọn họ mới là hài tử của Tần Vô Song, nếu không phải vậy thì vì sao Ngôn Dạ Đình không thích nàng?

Suy nghĩ quỷ quái kia từng bước chiếm lấy thần trí nàng, nhưng ý nghĩ đó chưa kịp nảy mầm đã bị nàng dứt khoát chặt đứt, nàng không thể là hài tử của Liên Dung được! Không thể nào!

Tần Vô Song là tất cả đối với nàng, nếu Tần Vô Song không phải là sự thật thì tất cả cuộc đời nàng đều hình thành trên sự dối trá? Chẳng phải nàng bị chính người thân nhất lừa gạt sao?

Ngôn Dạ Đình tung hoành trong quan trường nhiều năm, hắn giỏi nhất là nắm bắt lòng người, lời nói dối thành thục, nói ra không chút do dự khiến cho độ tin cậy cũng tăng cao.

Ngôn Dạ Đình biết lời nói của mình đã làm Thiệu Tình dao động, lời của hắn luôn có một nửa thật một nửa giả, cho nên sẽ tăng độ tin cậy lên. "Ngươi không thấy mấy ngày nay đại ca ngươi luôn đến thăm Tần Di nương sao?" Hắn không nói "*mẹ ngươi*" mà lại dùng từ "*di nương"* nhằm tách mối quan hệ của hai người ra: "Đó là vì hai người họ lén lút nhận nhau, nhưng không muốn nói cho ngươi biết!"

“Tần di nương nuôi dưỡng ngươi cũng chỉ muốn lợi dụng ngươi để gặp lại hài tử mình, nàng lợi dụng ngươi để ngươi mang nàng chạy trốn. Tình Tình, ta mới là cha ruột của con! Con hợp lực với cha đi! Cha hứa với con, nếu con phối hợp với cha, khi trở về cha sẽ khôi phục thân phận đích nữ cho con, để con quang minh chính đại gả cho Thái tử, được không?

Lời nói của Ngôn Dạ Đình có trăm ngàn kẽ hở, nhưng hiện tại đầu óc Thiệu Tình hỗn độn không thể nào nhận ra được, nàng không ngừng lắc đầu: “Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta!” Trái tim của tiểu cô nương chịu đả kích lớn, nàng hoàn toàn quên mất việc chạy trốn, chỉ biết rơi nước mắt lã chã. Trong lòng nàng đang bị gieo xuống một hạt giống mang tên “nghi ngờ”, cho dù nàng có giãy giụa thế nào thì hạt giống xấu xa kia vẫn nảy mầm với tốc độ nhanh chóng mà nàng không thể cản lại được.

Thấy bộ dạng yếu ớt của Thiệu Tình, Ngôn Dạ Đình cảm thấy thỏa mãn lạ thường, vì sao chỉ có mình hắn ngày đêm đau khổ? Thứ hắn muốn là kết quả này! Hắn muốn Thiệu Tình đau khổ, muốn nàng mất khả năng chạy trốn, đến mức nàng có phối hợp với hắn hay không không quan trọng. Bởi vì hắn biết, chỉ cần hắn nắm được Thiệu Tình trong tay thì hắn có thể biến Tần Vô Song thành con rối của hắn một lần nữa.

Chương 138

Đêm trung thu Thiệu Tình và Thái Ngưng biến mất, chuyện này đến sáng sớm hôm sau Tần Vô Song mới biết. Đêm trung thu, nàng và Tuyên Hằng hoa tiền nguyệt hạ, giãi bày tâm sự với nhau, lúc đó vui vẻ bao nhiêu thì lúc sau phát hiện nàng càng hối hận bấy nhiêu.

Tần Vô Song cứ luôn tự trách mình, nếu nàng quan tâm đến con nhiều hơn chút, nếu trước khi đi ngủ nàng ghé thăm con một chút thì đã tốt rồi, có vô vàn cái "nếu như" liên tục nhảy trong đầu nàng.

Sự việc đáng tiếc xảy ra có thể đánh gãy tâm trí con người, nữ nhi tâm can nhiều năm sống nương tựa vào nhau bỗng nhiên mất tích khiến tâm trí của Tần Vô Song cuống cuồng.

Lòng Tuyên Hằng cũng ảo não rối bời, hắn quá sơ suất, để cho Thiệu Tình biến mất ngay trong Cốc. Tuy thời gian ở chung không nhiều, nhưng vì bản thân hắn yêu ai yêu cả đường đi nên cũng có tình cảm tốt với Thiệu Tình.

Tuyên Hằng biết ở tuổi của hắn và Tần Vô Song, cho dù sau này gắn bó với nhau thì chuyện có con cái cũng không dễ dàng gì. Trong lòng hắn sớm đã xem Thiệu Tình như nữ nhi của mình, hắn đang tập làm một phụ thân tốt, giờ đây trái tim hắn như bị một con dao cùn cứa qua cứa lại, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại đau đớn cùng cực.

Hắn còn như vậy thì không thể tưởng tượng được Tần Vô Song sẽ bị dày vò đến mức nào.

Tuyên Hằng nhẹ vỗ vai Tần Vô Song, dịu dàng nói: "Ta nhất định sẽ tìm Tình Tình trở về, để hai mẹ con nàng được đoàn tụ, nàng đừng sợ!" Tuy lời nói rất chắc chắn, song, trong lòng lại không chắc như vậy. Trên đời này không có gì là tuyệt đối, hắn nguyện liều mạng vì hai mẹ con nàng.

Thân là ngoại tôn nữ của lão cốc chủ mà lại mất tích ở Bách Hoa Cốc khiến cho trên dưới Bách Hoa Cốc đều chấn động, lòng người hoảng loạn không yên, ngay cả những đoá hoa nở rộ trong Cốc cũng nhiễm sắc màu tăm tối, tựa như có một thế lực đen tối nào đó đang nuốt chửng, sương mù phủ khắp lòng người, tiếng cười không còn nữa.

Mọi người trong Cốc đều tìm kiếm tung tích của Thiệu Tình, nếu nói đào ba thước đất cũng không quá, chỉ là lãnh thổ của Bách Hoa Cốc quá rộng lớn, mỗi lần tìm liền tiêu phí hết ba ngày.

Tuy thời gian khởi hành gần như cùng lúc, nhưng Ngôn Ngai Như không am hiểu Bách Hoa Cốc bằng Ngôn Dạ Đình. Lận Chước và Ngôn Ngai Như phải mất mười tám ngày đêm mới đến được. Bọn họ gõ cửa lớn bị khoá, lấy thân phận người thân của Tần Vô Song để vào Cốc.

Trăng cao qua ngọn cây, đã ba ngày trôi qua, trăng đã xuất hiện mảnh khuyết, trăng lên trăng xuống bao nhiêu ngày Thiệu Tình vẫn không thấy bóng người.

"Tuyết Chi, phải làm sao bây giờ, không thấy muội muội con đâu! Tất cả là do ta, nhất định nó đã bị phụ thân con bắt đi rồi. Còn Thái Ngưng nữa, nàng ấy nhất định cũng đang ở trong tay phụ thân con!" Vừa thấy Ngôn Ngai Như đến, Tân Vô Song liền suy sụp, nàng nhào vào lòng nhi tử mình, cả người đều bị khủng hoảng bủa vây, nàng sợ mất đi Thiệu Tình, cũng sợ mất đi sự tự do không dễ với tới này.

Nàng không thể nào quên được cách Ngôn Dạ Đình đã đối xử với

những tỳ nữ có ý định giúp nàng bỏ trốn. Ngôn Dạ Đình để lại gông xiềng vô hình trên người nàng, loại gông xiềng này cho dù có đoản đao ô thiết cũng không thể chém đứt được.

"Mẹ, người đừng lo lắng!" Ngôn Ngai Như nhẹ nhàng ôm lấy thân hình gầy guộc của Tần Vô Song, vỗ vỗ đôi vai mỏng manh: "Muội muội sẽ không có chuyện gì đâu!" Trong lòng Ngôn Ngai Như dâng lên một loại cảm xúc khó tả, từ nhỏ hắn đã thông minh, hắn nhớ bản thân mình từ nhỏ đã khi dễ Tần Vô Song thế nào, hắn đã từng ném đá rách đầu nàng. Lúc nhìn thấy máu trên đầu nàng chảy hắn liền hoảng sợ, Tần Vô Song chỉ che trán mình rồi nghiêng người quay đi, không để hắn phải mấy cảnh máu chảy, còn dịu dàng dỗ dành hắn: "Tiểu Thế tử đừng sợ, di nương không sao!"

Có lẽ là vì mẫu tử liền tâm, hoặc có lẽ là vì hài tử hồn nhiên nên dễ dàng cảm nhận được thiện ý của người khác. Từ đó về sau hắn không khi dễ Tần Vô Song nữa, nhưng Liên Dung lại không tha cho hắn, khiến lòng hắn sinh lo sợ. Hắn lại bị Liên Dung xúi giục một lần nữa, hắn ném Ngôn Thiệu Tình xuống đất trước mặt Tần Vô Song. Hắn vĩnh viễn không thể nào quên được ánh mắt đau khổ của Tần Vô Song lúc đó, và cả tiếng khóc nỉ non của Thiệu Tình, không biết vì sao tim hắn đau thắt lại, còn Liên Dung, người được coi là mẫu thân hắn lại không thèm quan tâm đến cảm nhận của hắn, chỉ vì sự sung sướng hả dạ của bà mà bà muốn hắn lần sau quăng mạnh hơn chút nữa.

Hắn vẫn luôn đặt nghi vấn với gia đình không bình thường này, cho đến năm hắn mười hai tuổi, hắn bắt đầu trộm điều tra. Chuyện Ngôn Dạ Đình tráo con tuy là được làm bí mật nhưng hắn vẫn điều tra ra, từ đó về sau hắn không thể nào đối mặt với Liên Dung được, hắn lựa chọn tránh mặt bà, âm thầm chiếu cố Tần Vô Song và Ngôn Thiệu Tình.

Hắn hận nhất là lúc Ngôn Thiệu Tình thay Ngôn Khinh Linh vào Đông Cung, hắn không có ở kinh thành để bảo vệ nàng, để cho Ngôn Khinh Linh mượn danh của hắn đi uy hiếp Tần Vô Song.

“Mẹ, sẽ không có việc gì đâu…” Hắn luôn là hài tử hiểu chuyện, nhưng tận sâu trong đáy lòng hắn vẫn luôn hy vọng được gần gũi với mẹ ruột. Hiện giờ hắn đã được như ước nguyện, nhưng là vì muội muội của mình mất tích.

Dọc đường đi, Lận Chước đã nghe Ngôn Ngai Như kể về thân thế và tuổi thơ của Thiệu Tình, trái tim hắn khó chịu vô cùng, hắn đau lòng cho Thiệu Tình, trong lòng hắn hận Ngôn Dạ Đình đến cực điểm, cũng tự trách bản thân không thể sớm biết được chân tướng, để bảo vệ tốt cho nàng.

“Vị này là?” Tần Vô Song khóc hai mắt sưng húp lên, một lúc sau tâm trạng mới từ từ bình phục lại, lúc này nàng mới để ý tới sự tồn tại của Lận Chước, nàng nói mang theo giọng mũi, hỏi nhi tử.

“Mẹ, vị này là Thái tử điện hạ, ngài ấy cũng lo lắng cho muội muội, muốn đi tìm muội muội, mẹ đừng lo lắng, nhiều người cùng nhau tìm nhất định sẽ sớm có tin tốt!”

Ngôn Ngai Như vừa nói xong, ngay lập tức có một đệ tử thần sắc vội vã chạy đến, chắp tay báo cáo với Tuyên Hằng: “Cốc chủ, đã tìm thấy dì Thái Ngưng!” Người tới báo là đồ đệ thứ 3 của nhị đệ Tuyên Hằng.

“Người ở đâu?”

“Dì Thái Ngưng…đã chết rồi!”

Chương 139

Chợt nghe tin Thái Ngưng chết, Tần Vô Song kinh ngạc, đầu nàng mơ hồ. Nàng biết mất tích ba ngày đương nhiên sẽ nếm trải không ít khổ cực, nhưng nàng cũng không thể nào nghĩ đến, tin tức đến là tin chết người.

Sau một hồi thất thần, nỗi sợ hãi tột độ khiến nàng thở không nổi. Tuyên Hằng đau lòng, nhịn không được đưa tay muốn đỡ nàng, nhưng Ngôn Ngai Như đã ôm Tần Vô Song, hắn lặng lẽ tránh né tay Tuyên Hằng. Một già một trẻ, đối mắt giữa không trung, hiện lên tia bất mãn nhưng đáy mắt lại có chung ý nghĩ, hiện giờ không phải là lúc tranh chấp.

"Thi thể ở đâu? Còn không mau đưa chúng ta đi xem?" Lận Chước không rõ đầu đuôi sự việc, nhưng nhìn qua phản ứng của Tần Vô Song và Tuyên Hằng thì đã biết tình thế không được khả quan lắm.

Cho nên, hiện giờ nghĩ cách cứu Thiệu Tình là việc cấp bách, không có thời gian ở đây ngây ngốc nữa.

Đệ tử trong Cốc chưa từng nhìn thấy Lận Chước, đường nhiên không biết hắn là Thái tử đương triều. Nhưng khí thế mạnh mẽ trên người hắn lại khiến người khác bất giác khuất phục: "Mời đi bên này!"

Đệ tử kia dẫn nhóm người đến bên bìa ngoài rừng sương mù, thi thể Thái Ngưng nằm yên lặng ở đó. Nhóm người đầu tiên phát hiện ra nàng hiện vẫn đang canh giữ ở đó, khi gặp Tuyên Hằng và Tần Vô Song họ vội vàng chắp tay hành lễ.

"Sư phụ, lúc đồ nhi tìm đến thì dì Thái Ngưng đã không còn thở!" Người đầu tiên phát hiện ra Thái Ngưng là đại đệ tử Triệu Nặc của Tuyên Hằng.

Lận Chước nhìn chằm chằm vào xác chết, sắc mặt trở nên nặng nề.

"Hức…hức…" Tần Vô Song chỉ nhìn thoáng qua, nàng nhịn không nổi vội che mặt khóc, lần tay động tác của Tuyên Hằng nhanh hơn, hắn liền ôm nàng vào lòng trấn an. Ngôn Ngai Như chậm một bước, chỉ có thể liếc trừng mắt với hắn, lúc này không phải là lúc cãi nhau.

Người chết giống như đèn đã tắt, đến cuối cùng, mặc kệ là phú quý hay bần hàn gì cũng đều giống nhau, tất cả đều để lại, không mang theo bất cứ thứ gì, chỉ còn hủ tro tàn, trở về với cát bụi.

Xác chết của Thái Ngưng không có gì bao bọc, rừng sương mù lại ẩm ướt, cũng may trời lạnh cho nên mùi không quá nồng.

"Xem ra, đã chết cách đây ba ngày rồi!" Lận Chước nhíu mày, da của xác chết đã bắt đầu khô quắp lại, bụng trương lên, bên trên còn xuất hiện đốm đen tử thi.

Lận Chước đến ngồi xổm bên cạnh thi thể, hắn không sợ bẩn, rút cây trâm trong ngực bà ra: "Trước khi chết bà ta ở cùng Tình Tình, đây là cây trâm ta đã tặng nàng!" Ngữ khí của Lận Chước có chút thất thần.

Tình Tình vẫn không quên được hắn, nhưng trong nhà mẫu thân nàng đang chịu khổ, nàng không thế sống vui vẻ bên hắn được. Lận Chước chỉ hận bản thân mình lúc trước quá nông cạn, hắn không nghĩ đến những cao môn ở kinh thành lại có những việc xấu xa đến vậy, hắn chỉ nghĩ rằng nàng không thể tiếp nhận thân phận của hắn cho nên không muốn ở với hắn, thứ nàng gặp không phải là tình ái đơn thuần mà là dằn xé giữa tình thân và tình yêu. Lận Chước tin chắc nếu Thiệu Tình đi mất, Tần Vô Song không thể sống nỗi, hắn

không thể tưởng tượng nổi liệu có người nào có thể kéo dài sự sống ở môi trường sống tồi tệ đến vậy.

Trong thâm tâm Lận Chước cực kỳ bội phục Tần Vô Song, nhìn thấy Tần Vô Song hắn mới hiểu vì sao Tình Tình lại có thể kiên cường như vậy, đó là vì mẫu thân nàng. Hắn thầm thề, nhất định sẽ cứu Tần Vô Song, ngay cả khi hắn đắc tội với quân quyền trong tay Ngôn Dạ Đình hắn cũng chấp nhận.

"Hắn chỉ đang muốn bức ta quay về thôi, Thái Ngưng… là tin tức mà hắn để lại cho ta!" Tần Vô Song run rẩy đến bên xác chết của Thái Ngưng, chân đứng không vững ngã khuỵu xuống, Lận Chước vươn tay ra đỡ nàng, nàng cũng không cự tuyệt ngược lại còn dùng ánh mắt quan sát vị tiểu tế (con rể) này.

"Ngài thật sự rất tốt…Ngài phải đối xử tốt với Tình Tình của ta, nếu sau này ngài không thích nó nữa thì hãy đưa nó về Bách Hoa Cốc, đại sư huynh của ta sẽ chăm sóc cho nó!" Tần Vô Song nghĩ đi nghĩ lại, duyên phận giữa nàng và Ngôn Dạ Đình đến 23, 24 năm, hắn không muốn từ bỏ, chỉ muốn trói chặt hai người lại với nhau, vậy thì trói đi, ai đúng ai sai giờ đây không còn quan trọng nữa, quan trọng là sự bình an và hạnh phúc của bọn trẻ.

"A Song! Nàng đừng nghĩ đến chuyện hy sinh bản thân mình, chúng ta sẽ có cách!" Tuyên Hằng nghe ra điều không thích hợp trong lời nói của nàng, lòng hắn như lửa đốt, rốt cuộc không thể giữ được dáng vẻ thanh lãnh thường ngày, hắn kéo tay áo Tần Vô Song, hoảng loạn muốn kéo lý trí nàng trở về.

"Mẹ!" Ngôn Ngai Như cũng muốn khuyên nàng, nhưng nàng lại giơ tay lên chặn lời hắn.

"Vô dụng thôi, cho dù ta có đến chân trời góc biển nào hắn cũng không buông ta đâu!" Ngôn Dạ Đình không chỉ tổn thương trên thân thể nàng mà còn tổn thương tâm lý và tinh thần nàng. Nàng mãi không thể thoát khỏi bóng ma của hắn, nhìn thấy hắn đến gần khiến

nàng tuyệt vọng.

"Đã đến nước này thì Ngôn Dạ Đình chính là tên điên, e là hắn đang muốn mang theo ta cùng xuống địa ngục. Đời này ta đã phụ lòng ba người, Đại sư huynh, Ngai Như và Tình Nhi, trong đó ta phụ Tình Nhi nhiều nhất! Vì Tình Nhi cho dù là địa ngục ta cũng phải bước vào!" Câu cuối Tần Vô Song nói tựa như dùng sợi dây tuyệt vọng hét lên, khiến người nghe chua xót.

"Đúng thật là ngài phụ lòng Tình Tình nhất, cho nên ngài không thể từ bỏ, nếu ngài hy sinh bản thân mình để cứu Tình Tình, cứ xem như là nàng được sống sót đi, thì quãng đời còn lại nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình!" Có những lời người nhà khuyên thì không nghe lọt tai nhưng người ngoài nói vào, thì dễ thuyết phục hơn.

Sau khi nghe Lận Chước nói, Tần Vô Song phục hồi tinh thần: "Ngài nói rất đúng…ta nghĩ sai rồi, nếu đã đến bước đường này, há có thể để hắn toại nguyện?" Vừa rồi nàng quá xúc động, những năm gần đây Ngôn Dạ Đình luôn phạm sai lầm, nàng vất vả đi đến bước này, hạnh phúc gần ngay trước mắt, có nam nhân yêu thương làm bạn, hài tử và nữ nhi đều có đối tượng tốt, nàng sắp được hưởng niềm hạnh phúc, sao lại phải dây dưa với kẻ thối nát này làm gì? Cho dù có đồng vu quy tận với hắn cũng không đáng.

Tần Vô Song lau nước mắt, rồi vuốt đôi mắt đang trợn trừng của Thái Ngưng, sau đó chắp tay trước ngực bái lạy, cuối cùng lấy ngọc bội trên người Thái Ngưng ra.

"Ta biết hắn đang ở đâu!" Nàng đã hạ quyết tâm, ngữ khí nói ra vô cùng kiên quyết,

"Mẹ, có con ở đây, con sẽ bảo vệ cho mẹ và muội muội, sau này con sẽ không để hắn làm hại hai người nữa!" Lúc đầu biết chân tướng sự việc, hắn chỉ biết đau đớn và tức giận, sau này tuổi đã lớn, thù hận

lại khiến thế tử trẻ tuổi khó chịu, cuối cùng hắn cũng đã quyết tâm, cần phải cắt bỏ u nhọt ác tính này rồi.

Chương 140

Nhiễm Huyết ngọc bội này là của Tần Vô Song tặng cho hắn, những năm gần đây hắn luôn mang bên mình, đôi khi hắn còn đòi nàng làm dây đeo mới để hắn mang bên hông.

Theo như Tần Vô Song lý giải thì ngọc bội này sẽ đưa nàng đến thị trấn duy nhất gần Bách Hoa Cốc, đó là Trấn Đông Dương.

Trấn Đông Dương có một con phố gọi là Đại Phố Đông.

Năm đó hai trái tim cùng chung nhịp đập, nàng quyết tâm đưa hắn về Bách Hoa Cốc. Lúc đặt chân đến Trấn Đông Dương, bọn họ ở khách điếm lớn nhất trấn. Thanh xuân phơi phới, tình yêu nồng nàn, khi hoàng hôn buông xuống, hai người đan tay nhau đi dạo khắp Đại Phố Đông. Khi ấy, Ngôn Dạ Đình bỏ nhà đi phiêu bạt giang hồ, giang hồ hỗn độn, cuộc sống không tới đâu, trên người không có một xu dính túi. Tần Vô Song để ý chiếc ngọc bội này, tự bỏ tiền túi mua cho hắn là vật đính ước.

Ngôn Dạ Đình nhận ngọc bội, hắn tặng lại nàng một cây mộc trâm do chính tay hắn khắc. Có lẽ vì sợ phụ thân phản đối hôn sự của hai người, cho nên đêm hôm đó ở khách điếm, hai người quyết định định chung thân, nàng giao phó sự trong sạch của mình cho hắn.

Trấn Đông Dương trở thành ác mộng lớn nhất của đời Tần Vô Song, nhưng nơi đó đối với Ngôn Dạ Đình lại là đoạn hồi ức ngọt ngào đẹp đẽ nhất. Hoặc có thể nói ký ức hạnh phúc nhất đời hắn đều ở Trấn Đông Dương.

Ngôn Dạ Đình vừa đa nghi vừa tàn nhẫn, Tần Vô Song không muốn chọc hắn, mọi người cũng không dám tuỳ tiện xông vào, sợ nhiều người đến gần sẽ bị phát hiện, chọc hắn phát điên.

Toàn bộ Trấn Đông Dương đều bị tầng tầng lớp lớp đệ tử Bách Hoa Cốc vây quanh, các đệ tử cách khách điếm một khoảng cách nhất định. Tuyên Hằng che giấu hơi thở, nấp trên mái nhà, bất luận Tần Vô Song có sơ hở gì, hắn sẽ là người đầu tiên cứu viện.

Tần Vô Song buộc mái tóc dài thành đuôi ngựa, vấn ngọc quan, trên người mặc y phục đi săn màu đỏ thẫm, mang theo chiếc roi dài bên hông, trên mặt không chút phấn son, trông vô cùng hiên ngang, giống như lần đầu gặp gỡ của hai người.

Ngôn Dạ Đình ở trong phòng trên lầu ba, căn phòng đó trùng hợp lại là phòng năm đó bọn họ định ước trăm năm. Trong đầu có vô vàn hình ảnh ập đến, Ngôn Dạ Đình mở cửa sổ, đứng yên ở đó, ngắm nhìn đường phố vắng vẻ. Đã gần đến giờ Tý, mọi âm thanh đều đi ngủ, chỉ có tiếng bước chân quyết đoán của nữ nhân tiến về khách điếm.

Chưởng quầy đã được Ngôn Dạ Đình phân phó, Tần Vô Song thuận lợi đến trước cửa phòng, mấy năm qua nàng liên tục đấu tranh với Ngôn Dạ Đình, không biết từ lúc nào, nàng mất đi sức phản kháng, chìm vào tuyệt vọng và sợ hãi. Khi biết Ngôn Dạ Đình đang đợi ở trên tầng lầu, nàng liền co rụt lại theo bản năng.

Nhưng hiện giờ nàng không phải là châu chấu đá xe, nàng có lực lượng hùng mạnh ở phía sau hậu thuẫn cùng với trái tim nôn nóng của người mẹ. Làm mẹ phải trở nên mạnh mẽ, cho dù phía trước là kẻ địch hiểm ác nhất, nàng cũng phải tiến lên.

Trên mặt Tần Vô Song đột nhiên kéo lên nụ cười, nàng đẩy cửa đi vào.

Ngôn Dạ Đình không hề nhìn thấy một Tần Vô Song bị hắn nhốt đến

mức mất hết thần khí mà là một người có năng lượng tươi mới, sáng chói vô cùng bắt mắt. Ngôn Dạ Đình rất hiểu Tần Vô Song, bộ dạng của nàng giống như đang chìm đắm vào tình yêu cuồng nhiệt, tựa như hoa xuân nở rộ, nhưng người làm nàng nở rộ là nam nhân khác, không phải hắn.

Hắn căm hận, trên người nàng vì sao lại có mùi hương của nam nhân khác? Sao nàng có thể làm vậy? Chỉ nghĩ đến việc mấy ngày nay hắn không ở bên nàng, nàng sẽ ân ái triền miên với nam nhân khác khiến hắn ngủ không được, toàn thân ngứa ngáy, nuốt không trôi, lại còn nôn mửa. Hắn ăn không ngon ngủ không yên, cả người đều toát lên không khí tang thương, đuôi mắt xuất hiện hoa văn.

Chương 141

Tần Vô Song nhìn chằm chằm nam nhân ủ rủ kia, trong lòng nàng có cảm giác khó nói nên lời. Nàng cảm thấy thật buồn cười, nàng có nam nhân khác khiến hắn phẫn nộ đau lòng đến vậy, vậy sao năm đó hắn không nghĩ, hắn cưới nữ nhân khác thì nàng sẽ đau đớn thống khổ thế nào?

Cho dù hắn có đảm bảo với nàng là hắn không động vào Liên Dung, nhưng chẳng phải hắn đã chạm vào nàng ta rồi sao? Bản thân hắn dơ bẩn, thân bẩn, tâm cũng bẩn vậy thì hiện giờ có tư cách gì dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng? Tần Vô Song to gan nghênh đón ánh mắt oán hận của Ngôn Dạ Đình, hình như hắn đã nhận ra đệ nhất mỹ nhân võ lâm tự tin thuần khiết năm đó.

Năm đó, Ngôn Dạ Đình không xứng với nàng, hắn vô cùng tự ti. Ở Bách Hoa Cốc thân phận của hắn là hiền tế của cốc chủ, ngoài mặt thì vẻ vang nhưng người trong Cốc đều xem thường hắn.

Trong lòng hắn bất an cho nên muốn thừa kế chức vị, khi hắn trở thành người có chức quyền thì nàng sẽ không thể rời khỏi hắn, chỉ có thể giống cây tầm gửi dựa vào hắn suốt đời.

"Song Song, trở về với ta…Chúng ta về nhà được không?" Ngôn Dạ Đình đã nghĩ rất nhiều, cũng đã luyện diễn vô số lần, lúc hắn gặp lại nàng, hắn nhất định sẽ phẫn nộ. Nhưng lúc này khi nhìn thấy bộ dạng tỏa sáng rực rỡ của nàng, trái tim hắn liền hoảng loạn, hắn không muốn thừa nhận, nhưng đây lại chính là sự thật.

Diều Hâu được trở về bầu trời thì dù có chết cũng không muốn quay

lại lồng son! Vốn hắn luôn nghĩ mình là thợ săn, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy nàng, hắn mới chợt nhận ra bản thân mình mới là người hèn mọn cầu xin.

Tần Vô Song không thèm để ý đến ngữ khí cầu xin của Ngôn Dạ Đình.

"Tình Tình đâu?" Người Tần Vô Song quan tâm chỉ có Thiệu Tình.

Nhìn sơ lược một vòng căn phòng, Tần Vô Song cũng đoán được, hắn đã giấu nàng đi rồi. Nam nhân này là như vậy, nếu hôm nay hắn không đạt được mục đích, hắn sẽ không do dự lấy mạng Thiệu Tình để trừng phạt nàng.

Vì để đạt được mục đích, trước nay hắn không từ bất cứ thủ đoạn nào.

"Chỉ cần Song Song ngoan ngoãn trở về với ta, gia đình chúng ta dĩ nhiên sẽ đoàn tụ với nhau!" Thấp thỏm trong lòng Ngôn Dạ Đình vơi đi một ít.

Đúng, chỉ cần nắm Ngôn Thiệu Tình trong ray, Tần Vô Song không thể thoát khỏi tay hắn.

"Ta sẽ về với ngươi, nhưng ngươi phải thả Tình Tình ra, nó chỉ mới mười sáu tuổi, đừng lôi nó vào chuyện của chúng ta, lòng ta không thoải mái, ta cảm thấy đã nợ nó rất nhiều!" Nàng hạ giọng "Ngôn Dạ Đình, chúng ta đã đến nước này, đừng tổn thương hài tử, tội nghiệt do hai ta tạo ra thì hai chúng ta giải quyết, được không?" Dây dưa nhiều năm như vậy, Tần Vô Song đã quá mệt mỏi, nàng tin Ngôn Dạ Đình cũng mệt, chỉ là…hắn không muốn thừa nhận mà thôi.

"Thả Tình Tình ra đi!" Giọng Tần Vô Song nhỏ nhẹ làm cho Ngôn Dạ Đình thất thần trong chốc lát, nhưng hắn cũng nhanh chóng khôi phục tinh thần.

“Không thể!” Hắn vươn tay muốn kéo Tần Vô Song, nàng liền tránh né.

“Trước khi ta nhìn thấy Tình Tình, ngươi đừng hòng chạm vào ta!” Thái độ nàng dứt khoát trước giờ chưa từng có.

Lận Chước đã tập hợp nhân mã đến đây để đi tìm Thiệu Tình, việc của nàng là kéo dài thời gian với Ngôn Dạ Đình.

“Ta để cho Tình Nhi rất ít thức ăn, nước uống cũng không nhiều, nàng kéo dài thêm một khắc, Tình Nhi sẽ bị dày vò thêm một phân!” Ngôn Dạ Đình luôn biết làm thế nào để đả kích Tần Vô Song: “Nàng đừng mong chờ tên gian phu kia sẽ đến cứu nàng, người có thể cứu nữ nhi nàng chỉ có mình nàng thôi, chỉ có nghe lời ta mới có thể cứu được nữ nhi của nàng!”

Chương 142

Hai tay của Thiệu Tình bị trói sau lưng, đôi mắt mở lớn, nhưng không thấy được bất cứ thứ gì, nàng cảm thấy thân thể mình không như nàng nghĩ, nàng nhớ tới lời Ngôn Dạ Đình nói với nàng, một nam nhân sống 40 năm rắp tâm đùa bỡn, đương nhiên một tiểu cô nương mười sáu tuổi không thể là đối thủ của hắn.

Cho dù Thiệu Tình liên tục nhắc nhở bản thân không được suy nghĩ về những lời mà Ngôn Dạ Đình nói, nhưng nàng vẫn cảm thấy cơ thể mình ngứa ngáy giống như có sâu bọ bò khắp người, cực kì ghê tởm. Vốn tưởng rằng nửa dòng máu của Ngôn Dạ Đình chảy trong người nàng đã là dơ bẩn lắm rồi, nếu nửa huyết mạch kia thật sự là của Liên Dung, nàng không biết phải đối mặt thế nào?

"Lận ca ca…" Môi nàng khô khốc phát ra tiếng gọi yếu ớt, thời khắc tuyệt vọng, trong đầu nàng đều là hình bóng hắn.

Nàng thật sự không kiên cường đến vậy: "Cứu ta…" Lời *cứu ta* này không chỉ muốn hắn cứu mạng nàng, mà còn muốn hắn cứu rỗi linh hồn nàng.

Một khắc của sinh tử, Thiệu Tình mới phát hiện mình nhớ hắn đến nhường nào, những kiêu ngạo, kiên định lúc trước giờ đây không còn quan trọng nữa.

"Suỵt!" Lận Chước giơ ngón trỏ lên, hắn mang theo cả một đội ám vệ, bên cạnh còn có Tần Duy và Triệu Nặc hỗ trợ.

Tần Duy là lão nô bộc của Bách Hoa Cốc, giờ đây ở ẩn sâu trong khe

Cốc để an hưởng tuổi già, năm nay đã gần 60, là lão nô bộc bên cạnh Tần Minh Nguyệt. Vì sự mất tích của Thiệu Tình cho nên lúc này lão mới chui ra khỏi khe Cốc để trợ giúp, có thể nói hắn là người hiểu rõ Bách Hoa Cốc nhất.

Ngôn Dạ Đình là người gian xảo, hắn không đưa Thiệu Tình đi quá xa. Bách Hoa Cốc đã tồn tại hơn hai trăm năm, trong núi có vô số đường đi phức tạp. Năm đó, Bách Hoa Cốc do một lão tướng quân của tiền triều tạo nên, lão bị hãm hại vì công lao lấn chủ, chỉ còn nước mang thuộc hạ và thân tộc vào núi sâu lánh nạn. Vì để có thể chạy trốn, cho nên trăm năm nay họ đào rất nhiều thông đạo. Lúc trước còn có một quyển bản đồ mật đạo nhưng vào một lần thay đổi quyền Cốc chủ, đã bị ngọn lửa thiêu rụi, mật đạo này dường như trở thành mê cung, nghiêm cấm các đệ tử tiến vào.

"Tình Tình, nàng ở đâu?" Lận Chước gọi lớn, giọng của hắn vang vọng khắp thạch thất.

Giọng nói quá đỗi quen thuộc lọt vào tai Thiệu Tình, nàng còn cho rằng mình nghe nhầm.

"Tình Tình, nàng ở đâu?" Lận Chược lại gọi một lần nữa, Nhị Kiêu đi bên cạnh, trên tay hắn cầm một con bọ to tròn, sáng lấp lánh. Con bọ liên tục vỗ cánh phát ra âm thanh như côn trùng về đêm.

Đây là dấu hiệu cho thấy Thiệu Tình ở gần đây, nhưng trước mặt họ lại là một thạch thất trống rỗng.

"A Chước! A Chước!" Thiệu Tình bị nhốt giữa những vách đá đen tối, tay chân bị trói chặt, nằm co quắp như ở trong quan tài. Nàng dùng sức vặn vẹo thân người, va cơ thể vào mặt tường đá, phát ra âm thanh tù túng. Thiệu Tình sợ tiếng vang không đủ, nàng cắn răng lấy trán đập lên mặt tường cứng rắn.

"Có tiếng động!" Giọng nói già nua của Tần Duy phát ra: "Lúc trước mật đạo này có nhiều mật thất nối tiếp nhau, bên trong mật thất

hầu hết đều có cơ quan, vì để có thể giấu người hoặc của cải, cho nên những cơ quan này đều làm ẩn, mọi người thử gõ lên tường rồi phân biệt âm thanh, như vậy có thể sẽ tìm được tiểu cô nương!" Tần Duy chứng kiến Tần Vô Song lớn lên, Tần Vô Song lạc mất nữ nhi, hắn cũng nôn nóng, bắt đầu dùng vật cứng gõ những lên tường đá.

"Gõ đi!" Lận Chước lệnh cho Vệ Kiêu Vũ, đoàn người cũng cầm vỏ kiếm gõ theo. Âm thanh gõ lên tường vang lên, bọn họ đồng thời áp tai sát lại gần để phân biệt tiếng vang.

Âm thanh tiếng gõ truyền đến tai Thiệu Tình, lòng nàng như lửa đốt, nàng cảm thấy Lận Chước đã đến gần nàng nhưng lại không thể nào chạm vào hắn, điều này khiến nàng càng thêm sợ hãi.

"A Chước. A Chước…Ta sợ…" Từ lúc bị bắt đến nay đã ba ngày rồi, Thiệu Tình bị giam trong thạch thất ước chừng khoảng nửa ngày. Không gian nhỏ hẹp, hơi thở ẩm ướt khiến nàng sợ hãi, tình trạng này càng kéo dài, trái tim nàng càng trở nên yếu đuối.

Chương 143

Lòng Lận Chước vô cùng hoảng loạn, rõ ràng ở ngay bên cạnh hắn nhưng lại không biết nàng ở đâu, loại không xác định được phương hướng này giống như trên người có chỗ ngứa, cực kỳ ngứa, song lại nằm ở vị trí hiểm, không thể nào gãi đến được, nó nằm trong cơ thể, nằm trên đầu quả tim, rất khó chịu.

Tất cả mỗi tất tường trong mật thất đều gõ qua, vẫn không có gì khác lạ, thậm chí những nơi trên cao, Vệ Kiêu Vũ cũng gõ hết. Lận Chước quỳ trên đất, đấm mạnh xuống nền, các đốt ngón tay rách da khiến máu chảy khắp mặt đất.

Ban đầu thỉnh thoảng còn nghe tiếng động nhỏ của Thiệu Tình, lúc này lại không nghe được gì cả.

Thiệu Tình khóc mệt lả người, suốt ba ngày không được nghỉ ngơi, đầu đau như búa bổ, nàng cảm thấy mình bắt đầu xuất hiện ảo giác, giọng nàng nhỏ dần, âm thanh gõ trên tường cũng biến mất.

Lận Chước đặt tay xuống nền, bên tai thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng vỗ cánh của cổ trùng Kim Giáp phát ra.

Lận Chước cho Thiệu Tình một chiếc nhẫn, bên trong có giấu một cây kim, cây kim kia chỉ cần đâm vào da thịt, dính lấy máu của nàng thì sẽ toả ra luồng khí. Luồng khí kia có thể duy trì hơn một tháng, đây là cổ trùng mà Vệ Kiêu Vũ cố ý nuôi dưỡng, dùng để truy lùng tung tích. Chiếc nhẫn kia vốn dĩ thuộc vệ Lận Chước, chỉ cần hắn mang trên người, dù hắn gặp nạn ở nơi nào, Vệ Kiêu Vũ cũng sẽ tìm được hắn, tuy nhiên hắn lại tặng chiếc nhẫn bảo mệnh này cho

Thiệu Tình.

Cũng may còn có cái này nên bọn họ mới có thể tìm đến tận đây.

Sau khi Thiệu Tình bị bắt, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đợi đến khi Ngôn Dạ Đình rời khỏi mật thất đến Trấn Đông Dương nàng mới có thời gian. Một mình nàng bị nhốt trong khoảng không giống như quan tài bằng đá, nàng loay hoay một hồi, cuối cùng cũng tìm được khe hở để đâm vào đầu ngón tay của mình, trong lòng thấp thỏm chờ Lận Chước đến cứu.

Thật ra, tuy Thiệu Tình mang hy vọng nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi, nàng không biết đến lúc Lận Chước tìm thấy nàng, có phải nàng đã chết rồi không.

Lận Chước luôn mang theo cổ trùng, khi đôi cánh cứng của cổ trùng Kim Giáp phát ra âm thanh, hắn vừa vui sướng vừa lo lắng. Cổ trùng đưa bọn họ đến đây, chứng tỏ Thiệu Tình đang bị nhốt trong mật thất này.

Nhưng nàng ở đâu? Lận Chước tự hỏi chính mình.

Hắn cuộn nắm tay, bất lực đấm lên mặt đất, ánh mắt hắn chợt loé lên. Đúng rồi! Mật thất không nhất thiết nằm ở trên tường, nó có thể nằm dưới mặt đất.

Lận Chước lại cầm kiếm, bắt đầu gõ lên mặt đất. Lần này may mắn đã mỉm cười với hắn, không bao lâu sau hắn tìm thấy một chỗ rất nhiều đất, tiếng gõ cũng rất kì lạ. Hắn sờ xung quanh, cuối cùng cũng thấy trong khe lõm có một viên đá nổi lên. Hắn nhấn mạnh xuống, mặt đất kêu ầm ầm, rồi từ từ tách ra, tiếp đó một miếng đất khác chầm chậm dâng lên.

"Tình Tình!" Lận Chước sốt ruột lật tung phiến đá nặng nề kia, trái tim hắn đập liên hồi theo phiến đá. Trên mặt đất xuất hiện một ô có thể chứa được một người, cái ô kia cực kỳ giống quan tài đá. Thiệu

bị trói chặt, hai tay bắt chéo ra sau lưng, trên tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn hắn đưa, cây kim còn cắm ở trên da thịt nàng để dẫn dụ cổ trung Kim Giáp đến, vết máu xung quanh đã đông cứng.

Lận Chước nôn nóng gọi, hai mắt Thiệu Tình nhắm chặt, ý thức không còn minh mẫn. Lận Chước muốn ôm nàng ra khỏi quan tài đá nhưng lại không biết phải ôm thế nào để không làm đau nàng.

Trong đầu Thiệu Tình là một mớ hỗn độn, dường như nàng nghe được giọng của Lận Chước, cái âm thanh mà mấy ngày nay nàng đã nghe vô số lần nhưng cuối cùng chỉ là ảo giác, có lẽ…đã đến lúc nàng phải rời xa nơi đây.

Đời này của Thiệu Tình rất hiếm khi nào hối hận về việc gì. Nhưng những ngày bị bắt, nàng thật sự rất hối hận. Nàng hối hận vì rời xa Lận Chước, nàng hối hận vì tổn thương trái tim hắn, hơn nữa, rất có thể nàng sẽ không còn được gặp lại hắn nữa, cuối cùng nàng cũng không có cơ hội để nói cho hắn biết, nàng rất hối hận.

Nếu biết cuộc đời ngắn ngủi và phù du thế này thì nàng đã không sống uổng phí thời gian như vậy. Đặt lòng tự tôn và kiên định lên tất cả mọi thứ.

"A Chước…" Thiệu Tình thều thào đầy bi thương, Lận Chước bất chấp tất cả bế nàng ra khỏi quan tài đá, rồi nhanh chóng cắt đứt dây thừng, ngay sau đó, hắn ôm chặt nàng vào lòng.

Thiệu Tình vốn còn đang sợ hãi, đột nhiên trước mắt hiện ra ánh sáng khiến nàng không kịp thích ứng, tiếng mọi người quan tâm vang vọng bên tai nàng, từ những tiếng nói hỗn loạn cho đến cái ôm chặt của hắn. Lúc hơi thở quen thuộc ngấm vào tim phổi, Thiệu Tình mới xác định đây không phải là giấc mơ.

"A Chước!" Thiệu Tình muốn hét lớn, nhưng miệng lưỡi khô cứng, nàng ôm chặt Lận Chước như thể sợ hắn biến mất. Nàng nhào vào lòng hắn, hít lấy mùi hương trên cơ thể hắn, hương thơm lạnh lẽo

trên người hắn quá chân thật, thật sự là hắn rồi.

Triệu Nặc đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn đôi tình nhân ôm chặt lấy nhau, khoé miệng hắn cong lên bất đắc dĩ. Sau hai mươi năm, lần đầu tiên hắn động tâm, đáng tiếc nữ nhân kia đã có người thề nguyện sinh tử.

"Tình Tình, không sao rồi, ta đưa nàng đi gặp mẹ nàng!" Lận Chước đoán chừng Thiệu Tình nhất định sẽ rất nhớ Tần Vô Song, hắn vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng dỗ dành.

"Không, ta không muốn nhìn thấy bà ấy! Chàng đưa ta đi đi!" Lận Chước không ngờ Thiệu Tình lại có phản ứng này.

"Bảo bối, nàng làm sao vậy?" Lận Chước sờ gương mặt Thiệu Tình, hắn phát hiện toàn thân nàng đang run rẩy.

Thiệu Tình không nói gì, nàng chỉ túm chặt xiêm y của hắn miệng liên tục lặp lại "Chàng đưa ta đi, đưa ta đi đi…" Ánh mắt phức tạp của Lận Chước nhìn Tần Duy.

Tần Duy thở dài: "Tiểu cô nương có lẽ bị hoảng sợ cực độ, chi bằng Thái tử điện hạ đưa tiểu cô nương về doanh trướng trước đi!"

"Cũng được, trước tiên để quân y thăm khám cho nàng trước đã!"

Lận Chước mang theo đội Vệ Kiêu Vũ, lúc sau còn thêm 300 thân vệ kéo đến, lực lượng hộ vệ lớn như vậy không thể vào Cốc đọc, hiện tại đang dựng trại ở ngoài Cốc.

"Lão thân đi trước bắn tín hiệu!"

Dưới không thu phí:

Lúc nhỏ tác giả nghịch ngợm với bạn bị nhốt trong một cái rương tối đen như mực, tuy chỉ vài phút thì đã được người lớn cứu ra, nhưng

nó vẫn là bóng ma tâm lý suốt nhiều năm của tác giả, Tình Tình thật sự đã chịu khổ rồi.

Khả: Khả đọc cmt thấy mọi người không thích cách tác giả xây dựng hình ảnh hai nhân vật Tuyên Hằng và Tần Vô Song, cho nên 10c sắp tới vẫn nói về hai người này, Khả sẽ edit 1 loạt cho đến phân cảnh của Lận Chước và Thiệu Tình rồi Khả sẽ up lên nhé, mọi người không thích nội dung của nhân vật phụ thì có thể lướt qua. Nhân vật của tác giả tạo nên, chúng ta tôn trọng tác giả nhé! Thanks mọi người rất nhiều!

Chương 144

Lời đe doạ của Ngôn Dạ Đình vẫn làm Tần Vô Song lung lay, nàng gần như sợ hãi muốn khuất phục, nhưng nàng chợt nhớ đến Tuyên Hằng, nhớ đến Ngôn Ngai Như, nhớ đến Thiệu Tình và Lận Chước.

Nếu nàng trở về bên cạnh Ngôn Dạ Đình thì Tuyên Hằng phải làm sao đây? Hắn đã đợi nàng hơn hai mươi năm rồi. Còn Ngôn Ngai như nữa? Có phải nó sẽ không thể gọi nàng là mẹ nữa hay không? Tình Tình đã làm tất cả vì nàng, sao nàng lại chịu quay về mối nghiệt duyên này? Bởi vì lúc trước không có gì trong tay cho nên nàng thà cá chết lưới rách với hắn, nhưng hôm nay, nàng rất nhiều vướng bận, nàng cần phải cứng rắn! Nhất định phải thắng.

"Ngôn Dạ Đình, ngươi điên rồi sao? Tình Nhi là hài tử của hai ta, ngươi luôn miệng nói yêu ta, nhưng những năm nay ta luôn muốn hỏi, vì sao ngươi lại nhẫn tâm với Tình Nhi như vậy? Rốt cuộc là vì sao?"

Ngôn Dạ Đình không trả lời được, có lẽ bản thân hắn cũng không thể lý giải được suy nghĩ của mình. Đối với trưởng tử bị mất đi, hay đối với Ngôn Ngai Như hắn đều có tình cảm sâu đậm, nhưng đối với Ngôn Thiệu Tình, hắn lại không có quá nhiều tình cảm.

Có lẽ khi đó hắn và Tần Vô Song đã đi đến hướng cực đoan!

Ngôn Dạ Đình biết rõ hai người sẽ không thể nào quay lại được nhưng hắn lại không cam tâm buông bỏ. Lúc hai người còn ở Bách Hoa Cốc, Tần Vô Song muốn đặt tên huý cho hài tử hai người, bọn họ muốn một nam một nữ: "Ngai Như sơn thượng tuyết, Kiểu Nhược

vân gian nguyệt!” Nếu là hài tử thì đặt là Ngai Như, hài nữ thì gọi là Kiểu Nhược, đây là biểu thị cho tình yêu thuần tuý của Tần Vô Song đối với hắn, nhưng cũng ẩn chứa lời cảnh cáo của nàng.

Ngai Như sơn thượng tuyết, Kiểu Nhược vân gian nguyệt: là bài thơ Bạch Đầu Ngâm của Trác Văn Quân

Trắng như tuyết trên núi,

Sáng như trăng giữa mây.

Lòng chàng đã hai ý,

Tình thiếp dứt từ đây.

Nay nâng chén sum vầy,

Mai tiễn nhau bến sông.

Lững thững trên dòng nước,

Nước xuôi ngược đông tây.

Buồn rầu cứ buồn rầu,

Lấy nhau chớ âu sầu.

Nguyện một lòng chung thuỷ,

Bên nhau đến bạc đầu.

Thon thon chiếc cần câu,

Cong cong đuôi cá quẫy.

Ý chí nam nhi trọng,

Sao vì tiền thay lòng.

"Lòng chàng đã hai ý, tình thiếp dứt từ đây!"

Từ sau khi hắn tráo đổi nhi tử của Liên Dung và Ngôn Ngai Như, Tần Vô Song đã lạnh tâm, thậm chỉ còn có ý định muốn chết. Hắn lấy Ngôn Ngai Như ra để kéo dài thêm vài năm, cuối cùng khiến nàng mang thai Thiệu Tình.

Ngôn Thiệu Tình vốn được đặt tên là Kiểu Nhược, nhưng sợ Liên Dung phát hiện manh mối cho nên nàng đành đặt là Ngôn Thiệu Tình.

Năm bọn họ có Thiệu Tình, mối quan hệ của hắn và Tần Vô Song đã như nước với lửa. Năm đó trái tim hắn đã lạnh giá giống như chôn ở nơi cực hàn, đối mặt với hài tử mới sinh này, hắn đã mất đi cảm giác làm cha. Thêm nữa, vì muốn giữ Ngôn Thiệu Tình lại bên người, Tần Vô Song đã lấy cái chết bức hắn, lúc đó hắn thật sự nhìn thấy máu tươi chảy ra từ cổ nàng, cảm giác sắp mất đi nàng khiến hắn sợ hãi.

Con người Ngôn Dạ Đình trước giờ không bao giờ nhận lỗi về chính mình, hắn đổ lỗi cho tiểu nữ nhi vừa sinh ra, ngay từ đầu hắn và Ngôn Thiệu Tình đã mất đi tình thân.

Hắn xem Thiệu Tình là công cụ, nàng chẳng khác gì xiềng xích trên chân Tần Vô Song cả, chỉ là một công cụ không hơn không kém. Chỉ như vậy hắn mới có thể nhẫn tâm lợi dụng nàng để kìm hãm Tần Vô Song, không để Tần Vô Song trốn đi. Tình cảm hắn nên dành cho Thiệu Tình thì hắn lại cho Ngôn Khinh Linh. Nếu nói hắn vô cảm với hài tử bị hãm hại của hắn và Liên Dung thì cũng không đúng, hắn dồn hết tình cảm của hài tử chết yểu kia sang cho Ngôn Khinh Linh hết.

"Không biết nữa, có lẽ là không có duyên phận!" Có lẽ là như vậy, Tần Vô Song quá yêu Thiệu Tình cho nên hắn mới ghen ghét, hắn

muốn thay thế Thiệu Tình nhưng không thể đạt được ước nguyện.

Ngôn Dạ Đình vừa nói dứt lời, một âm thanh lớn kèm theo ánh sáng xé ngang bầu trời đánh vào màng nhĩ hai người. Tần Vô Song đến bên cửa sổ, nhìn ánh sáng màu lam nhạt ở phía chân trời, vẻ mặt căng thẳng liền biến thành nụ cười xinh đẹp, vẻ đẹp này khiến Ngôn Dạ Đình không thể rời mắt.

Pháo sáng này là đạn tín hiệu của Bách Hoa Cốc, đạn tín hiệu này cho biết Thiệu Tình đã được cứu, từ đây về sau, nàng thật sự được tự do rồi.

"Ngôn Dạ Đình, giữa ta và ngươi có cái gì là tốt đẹp? Giữa chúng ta chỉ có nghiệt duyên, e là có duyên không phận!" Tần Vô Song nói xong, nàng không thèm liếc mắt nhìn hắn, vội xoay người nhảy xuống từ cửa sổ.

"Song Song!" Ngôn Dạ Đình không ngờ, trên tay mình có tính mạng của Ngôn Thiệu Tình vậy mà Tần Vô Song lại quyết định dứt khoát đến vậy. Nàng thật sự thay đổi rồi, nàng trở về là Tần Vô Song mà hắn quen biết trước kia.

Tiểu cô nương được cưng chiều nhất Bách Hoa Cốc, nàng không sợ trời, không sợ đất, không phải là nữ nhân hắn nhốt ở hậu viện.

Lúc này, Lận Chước đã tìm thấy Thiệu Tình.

Chương 145

Ngôn Dạ Đình vội chạy đến bên cửa sổ, hắn đưa tay muốn kéo nàng lại, nhưng ngay cả tay áo nàng hắn cũng không thể chạm tới được, không ngờ lại còn nhìn thấy một người hắn không muốn thấy nhất.

Tuyên Hằng che giấu hơi thở trốn ở trên mái của khách điếm, nhìn thấy Tần Vô Song rơi xuống, hắn liền phi cước xa tiếp người, cả người nàng rơi trọn trong ngực hắn, nàng ôm cổ hắn cười khanh khách.

"Sao nàng không lên tiếng gọi ta, lại nhảy xuống vậy? Lỡ như ta không bắt được nàng, thì chẳng phải nàng sẽ cụt tay thiếu chân sao?" Mặt Tuyên Hằng đen như đáy nồi, tuy nhiên, Tần Vô Song lại cảm thấy hắn cực kỳ đáng yêu lại vô cùng quyến rũ.

Nàng thẳng lưng hôn lên má hắn, mang theo ý nũng nịu, nàng thì thầm: "Ta tin đại sư huynh nhất định sẽ tiếp được ta, chẳng phải đã tiếp được rồi sao?" Nàng cọ cọ trong ngực Tuyên Hằng, hai chân vui sướng đá tung tăng, cả người đều không an phận, ngón tay còn gãi gãi lên hạt đậu nhỏ bên dưới lớp áo.

"Ngoan một chút!" Tuyên Hằng vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ, nét mặt rõ ràng nghiêm túc, nhưng sắc hồng lại phủ khắp mặt, lan tận sang lỗ tai, giống như con tôm luộc.

"Tuyên Hằng! Tần Vô Song, đồ tiện nhân!" Thấy hai người dính lấy nhau, trái tim Ngôn Dạ Đình như có ngọn lửa lớn đốt cháy, cả người sắp bị đốt thành tro: "Đừng quên, Tình Nhi còn đang ở trong tay ta, ngươi vì tên gian phu này mà không thèm để ý đến nữ nhi mình

sao?” Ngôn Dạ Đình nhảy xuống, khí thế bức người đến gần hai người.

Tuyên Hằng tức giận nhìn chằm chằm hắn, đáy mắt lộ rõ vẻ chán ghét. Tần Vô Song không thèm liếc mắt nhìn Ngôn Dạ Đình, ngược lại, còn ôm Tuyên Hằng chặt hơn.

Ngôn Dạ Đình tức giận gần như phát điên, hắn rút bội kiếm ra, thanh kiếm kia ở trên sa trường đã chém giết vô số tướng địch, phản chiếu tia sáng lạnh lẽo.

“Phụ thân, dùng chính nữ nhi của mình để khống chế nữ nhân, người không thấy hổ thẹn sao?” Ngôn Ngai Như mang theo rất nhiều binh lính vây quanh Ngôn Dạ Đình.

Ngôn Ngai Như nhìn Ngôn Dạ Đình với ánh mắt phức tạp, hắn đã từng được nam nhân này yêu thương, đã từng xem hắn là phụ thân, là tấm gương sáng để noi theo.

Lúc trước hắn sùng bái phụ thân mình bao nhiêu thì sau khi biết chân tướng, hắn cảm thấy thất vọng bấy nhiêu. Nỗi hận kia hắn vẫn luôn đè nén trong lòng, có rất nhiều lần hắn muốn hỏi cha mình, ông làm vậy không thấy hổ thẹn sao?

“Hừ! Thứ ăn cây táo, rào cây sung! Dùng binh lính ta cho để đối phó với ta! Ngôn Ngai Như, ngươi giỏi lắm!” Trước giờ Ngôn Dạ Đình luôn kỳ vọng ở Ngôn Ngai Như, hiện giờ bị hài tử mình yêu thương nhất chỉ trích, trong lòng hắn bực bội vô cùng.

“Những người khác có tư cách hỏi vấn đề này, còn ngươi có sao? Thân là cha, ta chưa từng nợ ngươi điều gì!” Từ nhỏ hắn luôn dành mọi thứ tốt đẹp nhất cho Ngôn Ngai Như, mở rộng đường cho y đi, y con bất mãn cái gì nữa?

“Tuyết Chi, con lui lại, hắn là phụ thân của con, con không thể đả thương hắn!” Tuyên Hằng thả Tần Vô Song xuống, nàng ỷ lại, kéo

ống tay, rồi yên lặng đứng phí sau. Ngôn Dạ Đình điên cuồng trừng mắt nhìn, khoé mắt như muốn rách ra.

"Đừng tự lấy thân phận kế phụ để nói chuyện với bổn thế tử, bổn thế tử không chấp nhận ngươi đâu!" Ngai Như hừ lạnh, dung nhan tuấn lãng hiện lên bất mãn.

Hắn không phản đối mẫu thân mình nuôi dưỡng tiểu bạch kiểm, nhưng hắn không hy vọng mẫu thân bước vào đoạn hôn nhân khác hay lại vùng vẫy trong tình yêu. Mẫu thân không cần cố gắng vì nam nhân khác, hắn và thê tử có thể phụng dưỡng nàng.

"Tuyết Chi, hãy nghe lời sư bá, nói thế nào đi nữa, hắn cũng là cha ruột con!" Không thể đi ngược lại luân thường đạo lý, Tần Vô Song được dạy dỗ đàng hoàng, nàng không thể giương mắt nhìn hài tử của mình ngỗ nghịch với cha ruột.

Ngai Như vẫn còn bất mãn, nhưng nhìn thấy thái độ mẫu thân mình vừa dịu dàng vừa kiên định, hắn nghe lời lui xuống. Nhưng hắn không có ý định che giấu ý thù địch với Tuyên Hằng trong đáy mắt.

Chương 146

"Bảo vệ mẫu thân con!" Ánh sáng bạc loé lên, động tác của Tuyên Hằng cực nhanh, mọi người hầu như không thể nhìn thấy rõ động tác của hắn, thân hình hắn giống như yêu quái, chớp mắt lao lại lần Ngôn Dạ Đình.

"Không cần ngươi phải nói!" Ngôn Ngai Như đưa mẫu thân ra phía sau để bảo vệ, vẻ mặt căng thẳng, tuy ngoài miệng giọng hắn lãnh cảm nhưng biểu hiện nôn nóng không thể nào che giấu được.

Không thể nghi ngờ, thân thủ của Ngôn Dạ Đình vô cùng cao, nhiều năm hắn ở chiến trường rèn luyện, trải qua ngàn vạn khổ luyện, người bình thường khó có thể bì kịp chiếc bóng của hắn.

Dưới cơn thịnh nộ, sát khí hắn lộ rõ khiến người khác sợ hãi. Ngay cả Ngôn Ngai Như có tuổi trẻ, có nhiệt huyết thì cũng giống như con sư tử non nớt khiên chiến với vua sư tử, hắn cũng kiêng kị, cũng sợ hãi. Vua sư tử này tuy lớn tuổi nhưng anh dũng thiện chiến, rất khó có thể đẩy ngã.

Ngôn Ngai Như cảm thấy lo lắng cho Tuyên Hằng.

"Con đừng lo lắng, sư bá con rất lợi hại!" Khoé miệng Tần Vô Song cong lên, nàng rất thoải mái với trận đấu này, hoàn toàn tin tưởng Tuyên Hằng.

Ngôn Dạ Đình mang theo phẫn nộ và hận thù, hắn dùng toàn lực phản kích, mỗi chiêu tung ra đều mang theo sát ý. Nhưng Tuyên Hằng không hề nao núng, gặp chiêu nào hoá giải chiêu đó. Cao thủ

giao đấu, chỉ cần chút sơ suất nhỏ đều phải hối hận. Hai người chiến đầu, ngươi tiến ta lui, ban đầu đều dùng chiêu thức của Bách Hoa Cốc, sau đó, Ngôn Dạ Đình lại bắt đầu pha trộn những chiêu thức hắn học được ở sa trường, còn Tuyên Hằng những năm gần đây cũng nghiên cứu ra được bộ kiếm chiêu mới, qua mỗi mười chiêu, hai người sẽ đổi trận pháp mới, cuộc chiến ngày càng gây cấn.

Hai thân ảnh một đen một lam, dưới bầu trời đêm tựa như một cơn lốc xoáy, cho dù có chăm chú nhìn thì cũng rất khó nhìn rõ được động tác của hai người.

Chưa đến một nén nhang, hai người đã đấu hơn trăm chiêu. Tuyên Hằng vẫn vững vàng, nhưng Ngôn Dạ Đình đã bắt đầu đuối sức.

Tuyên Hằng nhanh như cắt đưa mũi kiếm nghiêng đi, vốn muốn tấn công nhưng lại ra đòn giả. Ngôn Dạ Đình không đỡ được, Tuyên Hằng vứt kiếm trong tay, rút ra dây roi dài giống như con rắn uyển chuyển, quấn lấy thanh kiếm của Ngôn Dạ Đình, giật khỏi tay hắn.

Vút vút… Âm thanh tiếng roi quất trong không khí vô cùng doạ người, thân thủ Ngôn Dạ Đình linh hoạt, thường thì thời khắc cuối mới nhận ra.

Bắt lấy thời cơ, hắn dùng tay không tóm lấy dây roi, miệng gầm lên, hàng mày nhăn lại thành ngọn núi. Tuyên Hằng đánh một chưởng về phía hắn.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Ngôn Dạ Đình cũng xuất chưởng nghênh đón, hai người đối chưởng với nhau, nội lực tích tụ đan điền, bốn mắt nhìn nhau, tất cả đều là vẻ chán ghét đối phương, luồng khí mãnh liệt quấn quanh thân hai người, lấy nội lực đấu với nhau, kết cục là ngươi sống ta chết.

Khoé miệng Ngôn Dạ Đình chảy ra tơ máu, Tuyên Hằng chiếm thế

thượng phong, từ năm năm tuổi hắn đã được Tần Minh Nguyệt chỉ dạy, sau đó có cơ hội gia tăng nội lực. Trong nháy mắt nhìn ra khe hở, khiến cho Ngôn Dạ Đình binh bại núi đổ.

Phụt…Máu tươi phun ra từ mũi miệng Ngôn Dạ Đình, vốn thế lực đang ngang nhau nhưng nội lực của Tuyên Hằng thâm sâu, len lỗi vào trong gân mạch của Ngôn Dạ Đình, cuối cùng hắn đã thua.

Nhưng Tuyên Hằng vẫn chưa hết giận, hắn tung nắm đấm không tuân theo quy luật nào, một nắm đấm đơn thuần chỉ để phát tiết oán hận trong lòng, hết quyền này đến quyền khác hung hăng nện lên người Ngôn Dạ Đình.

Theo bản năng, Ngôn Dạ Đình che chắn phần đầu, hắn cố gắng đứng dậy nhưng lại không chịu nổi lửa giận của Tuyên Hằng, lại bị đánh ngã tiếp.

Tuyên Hằng vẫn không thể nào nguôi, khi Ngôn Dạ Đình ngã xuống, hắn lại dẫm lên chân y.

Hiện giờ chỉ còn một người đánh, ra đòn tàn nhẫn, mỗi một quyền, một cước đều dồn toàn lực, nếu không phải xương cốt của Ngôn Dạ Đình được luyện võ, chỉ e là bị đánh vài cái đã thành tàn phế.

Tần Vô Song đứng bên cạnh nhìn, nàng biết, Tuyên Hằng đang trút giận cho mình.

Ngôn Ngai Như ngoảnh mặt đi, hắn không thể tiếp tục nhìn được nữa. Hắn ra lệnh, đưa nhân mã của phủ Ngôn Quốc Công rời đi. Tần Vô Song nói không sai, y dù sao cũng là cha ruột hắn, giương mắt nhìn y nhận kết cục thê lương như vậy, thật sự không đơn giản như những gì hắn nghĩ.

Thậm chí, tim hắn đau nhói và lung lay.

Gần như hắn muốn mở miệng cầu xin cho Ngôn Dạ Đình, nhưng hắn

lại nhớ đến mọi chuyện dơ bẩn sau hậu viện phủ Quốc Công, hắn chỉ siết chặt tay quay mặt rời đi.

Trước khi rời bãi săn, Lận Chước và Ngôn Ngai Như đã hạ sát lệnh, truyền ra ngoài tin phu thê Ngôn Quốc Công xảy ra tranh chấp lớn, Quốc Công vô tình đả thương phu nhân sau đó rời đi. Thế tử lấy thân phận hài nhi đi tìm, lúc tìm được ý thức Ngôn Dạ Đình đã không còn tỉnh táo. Dựa theo sự tính toán của Lận Chước và Ngôn Ngai Như thì Ngôn Dạ Đình sẽ trọng thương lâm vào hôn mê, sau khi tỉnh dậy sẽ mất đi thần trí, còn việc hắn sống dở chết dở bao lâu thì phải chờ đến khi Ngôn Ngai Như và Ngôn Thiệu Tình thành thân xong mới để hắn toại nguyện, nếu Ngôn Dạ Đình xảy ra điều gì bất trắc, hai người đều phải thủ hiếu ba năm.

Một khi Ngôn Dạ Đình mất thần trí khoảng chừng nửa năm, thì Ngôn Ngai Như có đủ tư cách lập tước, hắn có thể thuận lợi kế thừa tước vị hay không? Phần lớn câu trả lời là có, cho dù hắn không thể lập tước thì hắn đã là đại tướng quân nắm trong tay hai phần binh lực ở biên cảnh rồi.

Chương 147

"Được rồi, đừng đánh nữa, cẩn thận đau tay!" Tần Vô Song bước lên, kéo giữ tay Tuyên Hằng, một phần là nàng đau xót cho Tuyên Hằng, một phần là không muốn Ngôn Ngai Như phải đối diện với chuyện này.

Tần Vô Song phủ lấy tay Tuyên hằng, thổi từng khớp tay của hắn. Bởi vì hắn dồn sức vào mỗi cú đấm khiến các đốt ngón tay bị rách da. Tuyên Hằng âu yếm nhìn Tần Vô Song, cơn giận trên người lập tức tiêu tán đi hết.

Hai người ngang nhiên tình tứ, xem Ngôn Dạ Đình như một xác chết. Hắn cũng chỉ nằm đó không nhúc nhích, toàn thân đau nhức, không nhấc nổi ngón tay, không một ai quan tâm, trong lòng hắn giờ đây ngập tràn tuyệt vọng.

"Giết ta đi…" Ngôn Dạ Đình thở hổn hển thều thào nói, khó khăn lắm hắn mới nằm thẳng ra được, hắn trợn trừng mắt như muốn nhìn rõ Tần Vô Song, trong đáy mắt xuất hiện ít máu loãng, xuyên qua màng che huyết sắc màu đỏ, hắn không thể nhìn thấy rõ gì cả.

Tần Vô Song không thèm quan tâm đến lời hắn, còn Tuyên Hằng lại lãnh đạm đáp: "Chết sao, vậy thì quá dễ dàng cho ngươi rồi!" Hắn gây tổn thương cho mẫu tử của Tần Vô Song nhiều đến nhường nào, há có thể dùng cái chết là xong?

"Đệ tử thân truyền của Cốc chủ thứ mười ba Bách Hoa Cốc, Ngôn Dạ Đình, sát hại đồng môn, phẩm hạnh thối nát, Cốc chủ thứ mười bốn Tuyên Hằng phán xử hình phạt Vĩnh Cực Chi Hình!" Tuyên Hằng

nói dứt lời.

Hai đệ tử liền tiến lên giữ chặt Ngôn Dạ Đình.

Thời khắc này Ngôn Dạ Đình bắt đầu hoảng loạn: "Tuyên Hằng, trong mắt ngươi có còn vương pháp không, ngươi chỉ là một tiện dân, dám đối xử với ta như vậy sao?" Trong xương cốt, hắn lớn lên ở phủ Quốc công, cho nên vô cùng xem thường người trong giang hồ, nhưng hắn lại trở thành tiểu tế của người giang hồ, con người hắn đã cực kỳ mâu thuẫn rồi.

"Giang hồ và triều đình vốn không xâm phạm nhau, người cầm tù Song Nhi hai mươi năm, nay để ngươi mất thần trí, chẳng phải rất công bằng sao?" Người giang hồ cực kỳ xem trọng công bằng, công lý, chính nghĩa. Những trọng thần triều đình trọng nam khinh nữ đến tìm bọn họ để hoà giải, bọn họ đều xem như cỏ rác, chỉ muốn giẫm dưới chân.

Vĩnh Cực Chi Hình là hình phạt tàn nhẫn nhất Bách Hoa Cốc, người chịu cực hình sẽ bị nội lực đánh vào khí hải, phế bỏ võ công, tiếp theo sẽ bị ép ăn "vong ưu tán" của Bách Hoa Cốc, dược liệu này sẽ khiến cơ thể người đó mất hết sức lực, mất đi ý thức, cho dù muốn tự sát cũng không có sức.

Đáy lòng Ngôn Dạ Đình cảm thấy vô cùng sợ hãi, hắn bị hai đệ tự giữ chặt chỉ có thể giãy giụa điên cuồng, miệng oán hận: "Ta sẽ không để các ngươi được yên đâu! Đôi cẩu nam nữ các ngươi! Đúng rồi, ngươi biết không, ta đã nói với Tình Nhi rằng nó không phải là hài tử của ngươi, ngươi đoán xem, nó nghĩ thế nào? Nó tin, nó tin đó!" Sức lực cuối cùng hắn nên dùng để tự sát nhưng hắn chết đi như vậy cũng không cam tâm, hắn muốn đả thương chí mạng bọn họ một lần nữa, giống như bọn họ chàng chàng thiếp thiếp đả thương hắn, hắn cũng muốn bọn họ phải nếm mùi đau đớn!

Sắc mặt Tần Vô Song trắng bệch: "Ngôn Dạ Đình, ngươi là đồ cầm thú!"

“Ha, hahahahaha!” Đương lúc Ngôn Dạ Đình muốn dùng sức cắn cưỡi thì Tuyên Hằng vẫn nhanh hơn một bước, bẻ lệch cằm hắn.

“Ưm…”

“Ngươi cũng can đảm đấy!” Tuyên Hằng đánh một quyền vào bụng hắn.

Tần Vô Song cũng nhào đến tát hắn hai cái.

“Đồ chết tiệt, ngươi đừng tưởng chỉ dăm ba câu của ngươi thì có thể ly gián tình cảm hai mẹ con ta! Tình Tình là đứa trẻ hiểu chuyện, cứ cho là lúc này nó bị ngươi gạt thì sau này nó cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận lời ngươi nói! Từ giờ ngươi chỉ là một phế nhân, ta sẽ quên ngươi đi, trên đời này sẽ không còn ai quan tâm đến ngươi nữa, ta sẽ ở bên cạnh A Hằng, mãi mãi ở bên huynh ấy!”

Từng câu từng chữ của Tần Vô Song vả lên mặt Ngôn Dạ Đình, khiến sắc mặt hắn trắng bệch, nhưng cằm hắn đã bị bẻ nên không thể nói được lời nào.

Tần Vô Song đến gần Ngôn Dạ Đình, thân thể hắn không thể kiềm chế được liền căng cứng: “Ngươi biết không, từ khi bị ngươi vấy bẩn, mỗi lần ở cùng ngươi ta đều nghĩ đến người khác, chỉ khi nghĩ đến người khác thân thể ta mới đạt được khoái cảm!”

Giọng Tần Vô Song thì thầm bên tai hắn: “Còn nữa, của ngươi rất bé, dương v*t của đại sư huynh còn to hơn người nhiều!”

“Ư…ư…” Ngôn Dạ Đình tức giận giãy giụa, Tần Vô Song lùi lại, ngay cả góc áo của nàng hắn cũng không thể động đến được.

Tuyên Hằng tụ khí ở ngón tay, từ từ đẩy vào huyệt khí hải của Ngôn Dạ Đình. Sắc mặt Ngôn Dạ Đình trở nên dữ tợn, chân khí khổ luyện hơn ba mươi năm từ từ tan biến trong gân mạch, hiện giờ hắn đã

nếm được mùi vị đau đớn khi bị phế bỏ võ công.

"Trước mắt đưa hắn về Tây Viên giam giữ!"

"Vâng!"

Tần Vô Song và Tuyên Hằng nắm tay nhau, nàng dựa vào thân hình cao lớn của hắn giống như con chim nhỏ nép vào. Giờ đây trong lòng Ngôn Dạ Đình trộn lẫn đủ vị cảm xúc.

Hắn rất hối hận, thật ra hắn đã hối hận từ rất lâu rồi. Từ sau khi trở về kinh thành hắn đã hoàn toàn mất đi niềm hạnh phúc của quá khứ.

Nếu như…chẳng có nếu như nào cả.

Chương 148

Tình trạng hiện tại của Thiệu Tình không được tốt.

Trương Cảnh bắt mạch cho Thiệu Tình, thân thể nàng không chịu tổn thương gì quá lớn, nếu mà nói vết thương nặng thì chắc là trán nàng, nơi đó có vết thương sâu do đập vào vách quan tài đá. Nhưng chịu tổn thương nặng nhất vẫn là tâm lý của nàng. Nàng bị hoảng sợ quá mức, ưu phiền quá độ khiến nàng rơi vào tình trạng yếu ớt như hiện giờ.

Đói, khát không đến mức làm thân thể nàng suy sụp, nhưng vết thương trong tâm hồn lại làm cho tiểu cô nương mười sáu tuổi mất đi sức sống. Cả người giống như bị bóng đêm bao phủ, đôi mắt trừng lớn không dám khép lại, cả người đôi lúc run lên bần bật.

"Tình Tình, đừng nhìn ánh lửa nữa, nó sẽ tổn thương mắt nàng đó!" Thiệu Tình tựa như con chim nhỏ sợ cành cây cong, nàng ở trong bóng tối một thời gian dài nên khi nhìn thấy ánh sáng ấm áp liền tham lam muốn nhiều hơn.

Lận Chước lấy tay che mắt nàng lại, nàng lập tức kêu lên bất mãn rồi kéo tay hắn xuống, tiếp tục nhìn chằm chằm ánh lửa.

Doanh trướng của Lận Chước mở rộng, bên ngoài đốt lửa trại, làm cho cả trướng đều sáng rực. Thiệu Tình co rúm người trong lòng Lận Chước, làm cách nào cũng không chịu buông tay, mặc dù vậy cũng không hé miệng nói lời nào, cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào ánh lửa. Lận Chước vô cùng đau lòng, lại không biết phải làm thế nào.

Hắn cho người chuẩn bị thức ăn, thau tắm nhưng Thiệu Tình không muốn làm gì hết, chỉ rúc ở trong ngực hắn nằm bất động.

Bị nhốt ở nơi tăm tối nhỏ bé như vậy, Thiệu Tình dựa vào ngực Lận Chước nhớ lại, tâm trí nàng lại hoảng loạn, nhiều lần tinh thần và thể xác nàng suy yếu đến cực điểm, nàng tưởng rằng bản thân mình cứ vậy mà ra đi.

"Tình Tình, chi bằng nàng ăn một ít đi được không, ta có cho người làm điểm tâm nàng thích ăn nhất này!" Lận Chước dịu dàng khuyên bảo, song, Thiệu Tình vẫn cứ lắc đầu.

"Vậy nàng uống chút canh gừng đi, để cho ấm người, nếu thân thể nàng suy nhược thì phải làm sao?" Lận Chước xoa xoa cánh tay nàng, rồi lắc lắc người nàng. Thiệu Tình không hề giận, vẫn dựa vào ngực hắn, thân thể nàng trông mảnh mai hơn ngày thường rất nhiều.

Thiệu Tình vẫn không có phản ứng gì, Lận Chước hơi nóng giận, bàn tay hắn áp giữ mặt nàng, buộc nàng phải nhìn hắn. Đôi mắt ướt át của nàng khiến trái tim hắn mềm nhũn, vốn dĩ hắn định mắng nàng vài câu, cuối cùng lại hạ xuống cánh môi mềm mại của nàng một nụ hôn.

Lúc hai người chạm vào môi nhau, thân người Thiệu Tình khẽ run, dòng điện truyền vào cơ thể khiến tứ chi đang lạnh ngắt của nàng ấm lên, Thiệu Tình cảm thấy nỗi sợ trong lòng mình hình như đã được giảm bớt.

Thiệu Tình đảo khách thành chủ, nàng từ trong ngực Lận Chước ngồi thẳng lưng, hai tay giữ chặt mặt hắn, hôn đáp lại, mang theo chút vội vàng. Động tác của nàng quá kịch liệt, như thể nàng muốn cắn nuốt hắn.

Nếu là thường ngày, Lận Chước nhất định rất vui, hắn sẽ tiếp nhận sự chủ động của nàng, nhưng thời khắc này hắn giữ vai nàng thật

chặt, né tránh nụ hôn.

"Tình Tình…bây giờ không được…" Hắn nhìn thấy sắc dục trong mắt Thiệu Tình, nhưng hắn không thể nhận nó, hắn cũng không phải là cầm thú, không thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Hơn nữa, thân thể nàng cũng không cho phép bọn họ làm chuyện xằng bậy.

"Nhưng ta muốn chàng! Rất muốn chàng!" Đôi mày lá liễu của Thiệu Tình dựng ngược lên, làm vẻ tức giận. Nàng mím chặt đôi môi đỏ, cả người nàng vô cùng khó chịu, chỉ khi thân mật với hắn, nàng mới cảm thấy an toàn, vui vẻ.

Lận Chước bất đắc dĩ, thư sinh gặp phải binh lính, sao hắn lại không muốn nàng chứ, chỉ là hắn đang nghĩ cho nàng thôi.

"Vậy thì ăn chiếc bánh ngọt lót dạ trước đi, rồi uống chút canh gừng, uống xong rồi tuỳ nàng quyết, được không?" Lận Chước cười, vẻ ngoài của hắn cực kỳ tuấn mỹ, khi hắn cười rộ lên thật sự khiến người khác rung động. Nếu hắn không phải là người đứng đắn nghiêm túc, sợ rằng sẽ vô cùng đào hoa, Thiệu Tình ngây dại nhìn ngắm gương mặt tươi cười của hắn.

Cơ thể Thiệu Tình đang đói nhưng trong lòng không hiểu sao lại cự tuyệt mọi thứ, không có ý muốn ăn cơm. Bị nhốt bên trong quan tài đá một thời gian, bên miệng có một chén nước, còn có một chiếc bánh bột bắp cứng ngắc, vì sự sống cho nên nàng dùng miệng liếm ăn như con chó, gặm chiếc bánh bột bắp khô cứng lạnh ngắt, ý chí bị làm nhục, dẫn đến hiện tại nàng không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì.

Sắc đẹp mê hoặc người, chỉ nhìn sắc đẹp cũng đủ no. Tuy Thiệu Tình không bị đồ ăn hấp dẫn, nhưng thất tình lục dục của nàng đang bị Lận Chước khiêu khích.

Thiệu Tình suy nghĩ một chút, đáy mắt cuối cùng cũng hiện lên tia tinh nghịch: "Ta muốn Lận ca ca dùng miệng đút, ta mới ăn!"

Lận Chước không ngờ nàng sẽ nói như vậy, vẻ mặt liền ngơ ngác. Thiệu Tình nhìn thấy bộ dạng hắn vậy, tâm trạng tốt lên rất nhiều, nàng kề sát lại gần Lận Chước: "Chàng dùng miệng đút cho ta!"

Bị nữ nhân mình yêu thương nhất quyến rũ, liệu có bao nhiêu nam nhân đang dồi dào sinh lực có thể từ chối?

Lận Chước cầm chiếc bánh ngọt lên, đút từng chút cho nàng. Da bánh mềm xốp, vị ngọt đôi môi, qua môi lưỡi hai người, chiếc bánh nhanh chóng đi vào bụng Thiệu Tình. Chiếc bánh này làm ra được tính toán rất kĩ, nàng đã ba ngày không ăn uống gì, bên trong không dầu không mỡ, còn thêm một chút nước mận, chua chua ngọt ngọt rất hợp miệng.

Lận Chước đút cho Thiệu Tình ăn được hai chiếc bánh ngọt, cuối cùng xuống hơn nửa chén canh gừng.

Chương 149

Sau khi uống canh gừng xong, Thiệu Tình cảm nhận máu trong người chạy rần rần, miệng còn dư vị cay nóng. Vị giác của nàng bây giờ nhạy bén hơn ngày thường, môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau một hồi, Thiệu Tình chủ động cởi bỏ quần áo trên người Lận Chước. Đã hơn nửa tháng trôi qua, hai người không nhìn thấy nhau, động tác trên tay của nàng vô cùng vội vàng, bàn tay nhỏ lướt qua thân thể cường tráng của hắn.

Thiệu Tình hào hứng vuốt ve, mỗi tấc da dưới lòng bàn tay, mỗi một độ ấm đều quen thuộc, lại khiến người trầm mê.

Lận Chước không thể nào kiềm chế được, khí huyết đổ dồn xuống dưới thân, dục vọng khống chế lý trí. Hắn vung tay lên xé rách quần áo của nàng một cách thô bạo, nhưng với nữ nhân trong lòng ngực mình, động tác của hắn vô cùng cẩn thận, tựa như xem nàng là gốm sứ dễ vỡ.

Rõ nàng nội tâm hắn cũng nôn nóng, dục hoả đang thiêu đốt cơ thể, nhưng mỗi một động tác lại vô cùng dịu dàng. Bàn tay hắn từ từ mơn trớn đường cong mềm mịn của nàng, cố gắng kiềm chế sức lực vì sợ bản thân vô ý sẽ nhéo đau nàng.

Từng mảnh quần áo bị xé rách rơi xuống đất, Lận Chước ôm Thiệu Tình, cả hai cùng ngã xuống giường. Mặc dù hắn là Thái tử nhưng giường cũng không lớn, khó khăn lắm hai người mới nằm vừa chiếc giường. Lúc này, hai người không muốn chừa chút khe hở nào, bọn họ hận không thể hoà làm một với nhau, chiếc giường này ngoài ý muốn lại vô cùng phù hợp với hoàn cảnh.

Đã lâu rồi hắn không gần gũi về thể xác và tinh thần với nàng, giờ đây, hắn vui sướng cực độ, cứ ôm chặt nàng như vậy, cơ thể đôi lúc còn run lên.

Hai người không ngừng hôn môi, cọ xát, âu yếm thân thể đối phương, hai người tận hưởng những xúc cảm đơn thuần nhất, cho dù có hợp làm một hay không cũng không quan trọng.

Sau một lúc lâu, nụ hôn tạm dừng, hơi thở của cả hai đều gấp gáp, không ngừng thở dốc. Mặt Lận Chước ở rất gần, vẻ luyến tiếc hiện rõ lên gương mặt hắn. Xung quanh đều là hơi thở của hai người, dưới đáy mắt đều là ảnh ngược của đối phương, không thể chứa thêm bất cứ điều gì. Lúc này không hề có bất cứ âm thanh nào, chỉ có tình ý dạt dào từ đáy mắt nhau.

Lận Chước tách hai chân Thiệu Tình ra, quấn lên hông mình, dục vọng của hắn đã thức tỉnh tự lúc nào đang đặt giữa hai chân nàng, cọ qua cọ lại hai má đùi, chất nhầy trong veo dính lên da thịt trắng nõn của nàng. Thiệu Tình lập tức phát ra tiếng rên khẽ: "Ưm…" Ánh mắt nàng đê mê, sắc hồng bao trùm cả gương mặt, thể hiện rõ sự yêu thích.

Lận Chước cảm thấy lồng ngực mình truyền ra cảm giác tê dại, đột nhiên hắn thẳng lưng, côn th*t nóng bỏng đi vào mị huyệt ẩm ướt chật hẹp kia. Rõ ràng chỉ mới hơn nửa tháng không đâm nàng, vậy mà bên trong lại siết chặt vô cùng, Lận Chước bị mút chặt đến mức hít hà một hơi.

Một lần nữa ánh mắt hai người giao nhau, hai tay hai chân của Thiệu Tình đều quấn lấy hắn: "Ư..sâu quá…lại căng nữa…" Hiện tại nàng đang hưởng thụ cái thân mật của hai người, thứ nàng cần là sự gần gũi thế này.

Lận Chước nhắm mắt lại, cảm nhận âm thanh khi hai người tiếp xúc nhau, từng mạch máu trên thân dương v*t của hắn dán sát vào nơi

tư mật nhất của nữ nhân, thời điểm mạch máu lưu thông thì hai trái tim tựa như cũng hoà làm một.

Không biết ai là người tác động trước, một người thì điên cuồng thọc vào rút ra, một người lại hùa theo. Tiếng nước nhẹp nhẹp vang lên, âm thanh thân thể đánh vào nhau liên tục kéo dài không đứt đoạn, trộn lẫn với tiếng rên rỉ của nữ nhân.

"A…a…sướng quá…ưm…" Lận Chước đâm vừa nhanh vừa mạnh, còn Thiệu Tình thì kẹp chặt lấy vòng eo rắn chắc của hắn. Cảm giác tê dại nổi lên theo từng cú thúc của hắn truyền khắp cơ thể, nàng tận hưởng khoái cảm mà hắn mang lại, hai mắt ngây dại, đôi môi đỏ kéo dài tiếng rên.

"Cái miệng nhỏ bên dưới của Tình Tình mút chặt quá, ta cũng rất sướng…a…tê quá…" Hắn ôm thân thể mềm mại trong lòng, bị tầng tầng lớp lớp mị thịt cắn mút, mỗi lần ra vào đều cảm giác được mị huyệt kia không chịu thả hắn, cứ dây dưa như vậy thật sự muốn tước đoạt linh hồn của hắn.

"A…ư…Lận ca ca..Lận ca ca…" Động tác của Lận Chước vô cùng phóng đãng, lúc hắn vặn hông thì thân thể Thiệu Tình cũng đong đưa theo. Lận Chước nhịn không nổi, hắn nâng nửa người nàng lên, thưởng thức cảnh đẹp bên dưới. Đôi núi tuyết lắc lư theo động tác đâm vào rút ra của hắn, đầu v* kia dường như dựng đứng lên vì động tình, hai hạt đậu đỏ bừng cực bắt mắt.

Mùi sữa nhàn nhạt quanh quẩn trên chóp mũi, đã từ lâu rồi, đầu ti kia chưa bao giờ phun mạnh đến vậy, chính xác là nó đang phun ra.

Thiệu Tình chỉ cảm thấy bên trong tiểu huyệt dâng lên từng đợt khoái cảm, ban đầu nó hơi co rút lại, lúc sau lại liên tục co thắt, trước mắt nàng mờ ảo, trí óc lại bị khoái cảm đánh bại, cùng lúc đó, ngực nàng bủn rủn, sữa cũng vì vậy mà phun ra.

"A…sữa bắn ra rồi…" Đôi mắt yêu kiều quyến rũ

Thiệu Tình nhìn Lận Chước rồi reo lên.

Đuôi mắt Thiệu Tình ửng đỏ, bởi vì sóng tình ập đến nên sinh ra nước mắt sinh lý. Lận Chước cúi đầu liếm mút giọt nước mắt chân thật của nàng, đôi môi hắn dừng trên mí mắt nàng, khẽ thì thầm: "Toàn thân của Tình Tình dường như đều tạo ra nước cả!" Nước mắt, sữa, dâm thuỷ, rất ướt…

Lận Chước thở dài, hơi thở nóng rực của hắn phả lên mí mắt của nàng, cơ thể nàng liền run lên, tiểu huyệt lại co rút hơn.

Lận Chước thấp giọng thở, môi hắn rời đi, tiếp đó ngậm một bên vú nàng, gấp gáp liếm mút. Vì quá vội cho nên phát ra tiếng nước bọt, bên vú còn lại hắn cũng không có ý định buông tha, bàn tay to lớn xoa nắn bừa bãi, biến khối thịt thành nhiều loại hình thù khác nhau.

Sữa kia vừa xuống cuống họng, khí huyết của hắn liền trở nên mãnh liệt, tinh lực dồi dào đó đều dồn xuống dưới thân, đưa đẩy liên tục vào mị huyệt. côn th*t cứng rắn ra sức quất vào khi tình triều vừa đi qua, quy đầu to lớn kia lại gõ lên tử cung Thiệu Tình, đâm cho nàng vỡ vụn ra.

"A…nhẹ…nhẹ một chút…ưm… sắp hỏng rồi…" Lận Chước hung hăng thúc, chân Thiệu Tình không thể kẹp nổi hông hắn, đôi chân trắng nõn mở rộng ra, lắc lư theo động tác của hắn, trông thật đáng thương.

Lúc này làm sao hắn có thể làm nhẹ được? Âm giọng Thiệu Tình xin tha càng kích thích khí huyết hắn hơn. Hắn gần như hoá thân thành một con mãnh thú, cởi bỏ lớp da người thì bên trong chỉ toàn dục vọng, hắn điên cuồng xâm chiếm hạ thân của giống cái, muốn cho nàng sinh sản, muốn chiếm đoạt nàng.

côn th*t thọc vào rút ra nhanh như bay, xuân thuỷ từ tử cung tưới lên quy đầu hắn, hoa dịch của nàng bị hắn kéo ra rồi đâm vào lại,

chảy dọc theo chân hai người rơi xuống nệm, tạo thành vũng nước ái muội, một ít bọt còn sót lại văng tung toé lên chỗ hai người hợp nhất.

Qua hơn trăm cú thúc mạnh bạo, khoái cảm như sóng thần cuộn đến, chớp mắt lan ra khắp cơ thể, Lận Chước buông đầu v* trong miệng ra, dùng hàm răng cọ cọ lên đó, trong miệng hắn phát ra tiếng gầm gừ giống như dã thú. Đến cái đâm cuối cùng, tinh dịch phun thẳng đến nơi sâu nhất của nàng. Tinh dịch nóng hổi làm cho Thiệu Tình như chết đi sống lại, hai mắt trợn lên, bộ ngừng phập phồng lên xuống, trong miệng khẽ rên.

"A…"

Chương 150

Sau khi hoan ái, linh hồn như tách biệt với thể xác, thân thể ngây dại một lúc lâu nhưng tâm hồn lại thoải mái vô cùng. Lận Chước ôm Thiệu Tình, vẫn để cây gậy trong cơ thể nàng, hắn thích cảm giác da kề da, thịt dán thịt vô cùng thân mật này.

Hai người tựa như có thể hoà làm một bất cứ lúc nào, mãi không xa rời.

Trải qua một trận hoan ái nhẹ nhàng đầy vui sướng, thân thể hai người đều thấm ướt mồ hôi, Thiệu Tình không thể phân biệt được đó là mồ hôi của mình, hay là của Lận Chước nhỏ lên. Một lúc sau, hô hấp của nàng dần bình phục, tâm trạng cũng ổn định, đôi mắt đê mê của nhục dục qua đi, ý thức nàng trở nên tỉnh táo.

Quả nhiên, cùng người mình yêu thân mật có thể gạt bỏ được u sầu, có thể trấn an nỗi sợ đã thành vết sẹo, cũng khiến người khác yếu mềm. Trước giờ nàng luôn hiếu thắng, khi nàng gặp sợ hãi, nàng chấp nhận cất giấu trong lòng, không dám tỏ ra rụt rè. Nhưng khi ở trước mặt Lận Chước, tấm khiên chắn kiên cường của nàng xuất hiện khe nứt.

"Bảo bối, nàng làm sao vậy?" Lận Chược nhận thay cảm xúc của Thiệu Tình thay đổi, hắn nhẹ hôn lên má nàng: "Nàng đừng sợ, từ đây về sau đã có ta ở đây, sẽ không còn ai có thể làm tổn thương nàng nữa!"

Không chỉ có Thiệu Tình sợ hãi, qua chuyện này, Lận Chước cũng phát hiện bản thân không hề kiên cường như những gì hắn nghĩ.

Trước khi tìm thấy Thiệu Tình bình an trở về, hắn đã mất đi khả năng kiềm chế, giống như một con thú phát điên, sẵn sàng phá nát những sinh vật trước mắt, thậm chí hắn còn nghĩ, nếu không tìm được nàng, hắn sống còn có nghĩa lý gì. Hắn giống như người chết đuối, còn nàng là cọc cứu mạng của hắn, nếu thiếu nàng, hắn chỉ như cái xác không hồn.

Hơn hai mươi năm quá, hắn mang trên lưng kỳ vọng của mẫu hậu và hoàng tổ phụ. Mang trọng trách nặng nề trở thành Quân Vương của Đại Tĩnh. Nhưng thời điểm hắn biết nàng mất tích, hắn đã rũ bỏ trách nhiệm và nghĩa vụ xuống, trở về là chính mình, đuổi theo con tim, làm một "Lận Chước" chỉ sống vì nàng.

Lời thổ lộ của Lận Chước khiến Thiệu Tình bất giác rơi nước mắt. Trước giờ Lận Chước chưa từng nhìn thấy Thiệu Tình rơi nước mắt, hiện giờ nhìn thấy, hắn mới biết nước mắt của nữ nhân này nóng đến thế nào, từng giọt nước mắt của nàng giống như nước sôi dội lên đầu quả tim hắn, đau đến mức hắn hít thở không thông.

"Chàng sẽ luôn ở đây sao? Luôn ở bên cạnh ta sao?" Nàng là thứ nữ của phủ Quốc Công, cho dù nói thế nào thì ăn uống, ngủ nghỉ của nàng đều vô cùng chu đáo, chưa từng thiếu thốn thứ gì. Duy chỉ có phương diện tình cảm, nàng không có gì cả, ngay cả những tình cảm nàng gom góp từ mẫu thân cũng không thuộc về nàng, thậm chí…những tình cảm đó không phải dành cho nàng!

Đến cuối cùng, nàng chẳng có gì cả.

"Tình Tình ngốc, sao lại hỏi cái này? Ta phải hỏi nàng mới đúng, nàng sẽ luôn ở bên cạnh ta phải không?" Rõ ràng nàng mới là người không chút do dự rời bỏ hắn, vậy mà giờ này lại đáng đương hỏi ngược lại hắn? Hắn vừa giận, vừa đau lòng, lại có chút buồn cười.

Thiệu Tình hít hít cái mũi, không trả lời, kỳ thật, sau khi trải qua chuyện này, trong lòng nàng đã có đáp án. Nhưng nàng lại sợ, sợ khi nàng nói ra sẽ mất đi, đó là tâm lý đề phòng sau khi gặp quá

nhiều cú sốc.

Thiệu Tình không đáp lời, nàng nghiêng đầu đi, gương mặt xinh đẹp e lệ làm Lận Chước thở gấp, nhục hành hơi mềm kia lại lấp kín hoa huy*t chật hẹp một lần nữa, Lận Chước nghiến răng chịu đựng.

"Tình Tình, hôm nay nàng không cho Cô một đáp án vừa lòng, Cô sẽ không để nàng xuống giường được, Cô sẽ đâm vào tử cung nàng, lưu lại hài tử trong đó, để xem nàng còn chạy nữa không?" Lận Chước nâng một chân Thiệt Tình lên, hắn lật người nàng lại, côn th*t xoay một vòng trong tiểu huyệt đầy đặn, tạo thành dòng điện tê dại khiến Thiệu Tình rên lên.

Tay Lận Chước đặt ở hông nàng, dùng sức đâm vào nơi sâu nhất.

"Ha…" Nàng khẽ rên.

Hắn vén mái tóc đai của nàng về phía trước, ngón tay vẽ theo khung xương bướm trên lưng nàng.

Chỉ cần nhìn thấy mặt nàng hắn sẽ xót xa nhiều hơn là trách móc, mỗi lần đâm vào đều sẽ áy náy, vậy thì đừng nhìn mặt nàng.

"Nàng có biết nàng bỏ đi như vậy, Cô lo lắng thế nào không?" Lận Chước vừa hỏi vừa đâm mạnh vào, lần này chạm vào tử cung, hắn siết eo nàng để mông nàng nâng cao, nửa thân trên ép sát trên giường, đôi vú đều bị biến dạng. Ở tư thế này, hắn vào rất sâu, cửa tử cung cũng mở ra được khe nhỏ.

Hơn nửa tháng không được hắn yêu thương mãnh liệt đến vậy, Thiệu Tình giật mình: "Lận ca ca…ưm… sâu quá, đừng đi vào được không?" Mỗi lần hắn tiến vào tử cung của nàng, tuy rằng sẽ được sướng đến tê dại, thần hồn điên đảo nhưng sau đó thân thể lại bủn rủn rất lâu mới hồi phục được.

"Không được!" Thật may vì hắn đã xoay lưng nàng lại, giờ này hắn

mới mạnh mẽ cự tuyệt nàng. Dường như Thiệu Tình cũng biết suy nghĩ của Lận Chước, nàng nghiêng người, duỗi tay ra, ý muốn đan tay với hắn, ngay lập tức bốn mắt giao nhau, suýt chút nữa Lận Chước phải buông bỏ vũ khí. Hắn dời tầm mắt nhưng bàn tay như ma xui quỷ khiến nắm tay nàng, nắm rồi lại đan vào nhau.

"Thả lỏng một chút, để ta yêu thương nàng…" Giọng Lận Chước ôn tồn rõ ràng như ngọc đá, lời kia của hắn làm trái tim của Thiệu Tình tan chảy, không cách nào từ chối được.

Lận Chước lại dùng sức, quy đầu đánh vào cửa nhỏ của tử cung, cuối cùng mở ra còn đường chật hẹp đi vào cung phòng nhỏ xinh.

Ánh mắt Lận Chước quét về phía hợp nhất của hai người, trên mặt hiện lên nét cuồng si, hắn thích nàng quá đi mất, thích đến độ muốn nàng mãi mãi ở bên hắn.

Thân thể Thiệu Tình đang chịu đau đớn, nhưng cơ đau này lại càng khắc sâu tình yêu vào xương cốt, trong lúc đó, nàng cuối cùng cũng đã nghĩ thông, nàng muốn hắn, muốn cùng hắn bên nhau. Cho dù tương lai có phải hối hận, nàng vẫn muốn ở bên hắn. Bởi vì và thời khắc này, hắn quan trọng nhất với nàng.

"A Chước…A Chước…" nàng gọi tên hắn, thả lỏng thân mình chào đớn hắn đi vào.

Cự vật đột phá tqr cung, rong ruổi trên cơ thể nàng, yêu thương từng tấc mị thịt của nàng, những nếp nhăn kia gần như bị hắn là phẳng. Vui sướng tích luỹ từng chút một, cho đến khi Thiệu Tình không thể nhận thêm nữa, nàng khóc lóc: "Ta sẽ ở lại, sẽ ở bên cạnh chàng…a…"

Nàng không rời đi, nàng chỉ muốn có hắn, mặc kệ thân phận hắn là gì, mặc kệ sẽ gặp những trắc trở ra sao, nàng đã nhận định là hắn, nhận định nam nhân đã cứu rỗi nàng khỏi thảm cảnh.

Nếu lúc đứng giữa ranh giới sinh tử, trong đầu nàng chỉ có hắn vậy thì sao còn muốn đẩy hắn ra?

Ở góc độ này, Thiệu Tình không nhìn thấy vẻ mặt của Lận Chước, một giọt rồi hai giọt nước nóng hổi rơi xuống trên lưng nàng. Nàng nghĩ đó là mồ hôi, nhưng thật ra đó là nước mắt, là giọt nước mắt hạnh phúc.

Sau hơn trăm cái, Lận Chước gầm lên bắn hết cả tinh dịch vào tử cung của Thiệu Tình, bên trong tử cung của nàng, toàn bộ đều là đồ của hắn.

Chương 151

Lửa trại dần tắt, chân trời cũng bắt đầu ửng hồng, hai người triền miên cả đêm, củi khô gặp lửa lớn, sao có thể tắt được. Hai người ác chiến từ lúc phương đông còn sáng trời, đến giờ bình minh ánh vàng.

Thiệu Tình nằm trong lòng ngực Lận Chước, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, song, nàng lại không muốn ngủ, cứ như vậy ôm lấy Lận Chước không dám buông tay.

"Tình Tình, nàng có thể nói cho ta đã xảy ra chuyện gì không?" Giọng của Lận Chước từ trên đỉnh đầu vọng lại, Thiệu Tình im lặng một lúc, cho đến khi hắn cho rằng nàng không muốn nói thì nàng lại lên tiếng.

"Hắn ta nói…ta không phải là hài tử của mẫu thân, Ngôn Khinh Linh mới là hài tử của mẹ, A Chước, dòng máu trên người ta rất kinh tởm!" Lời này rất khó để nói, nhưng một khi đã nói ra thì tiếp sau đó sẽ trút ra hết.

Đương nhiên Lận Chước biết "hắn ta" mà Thiệu Tình nói là ai, mấy ngày nay Lận Chước ở chung với người thân của Ngôn Dạ Đình nhưng chẳng ai gọi hắn một cách tử tế, người nào người nấy toàn gọi là "hắn ta" kèm theo đó là cái nghiến răng sắc bén.

Lời của Thiệu Tình khiến Lận Chước vô cùng kinh ngạc, những gì Thiệu Tình nói trái ngược hoàn toàn với những gì hắn nghe được. Ngôn Ngai Như vì muốn lấy lòng tin của Lận Chước, muốn Lận Chước phối hợp với y để diệt trừ Ngôn Dạ Đình, cho nên y đã kể lại

đầu đuôi sự việc.

Đối với ân oán của cha mẹ Thiệu Tình, cũng xem như Lận Chước được mở mang tầm mắt, hắn từng gặp qua không ít người ngoan độc, cũng từng gặp qua những cha mẹ độc ác tuy nhiên hắn chưa bao giờ thấy người dùng những thủ đoạn độc ác đến vậy.

Mặc kệ cho Ngôn Dạ Đình có năng lực cao siêu thế nào, chỉ nói riêng về nhân phẩm thì y không thích hợp để làm quan trong triều. Sau nhiều lần cân nhắc, Lận Chước đồng ý tham gia theo lời đề nghị của Ngôn Ngai Như. Suy cho cùng, nếu không trừ khử Ngôn Dạ Đình thì trên dưới phủ Quốc Công sẽ không có ngày nào được yên ổn.

Lận Chước từng chung thuyền với Ngôn Dạ Đình, có lẽ vì bản thân là người ngoài cuộc cho nên Lận Chước có thể lập tức đoán ra được Ngôn Dạ Đình đang nói dối, nhưng Thiệu Tình đang bị chìm sâu trong vũng lầy nên không thể phân bị đâu là thật đâu là giả.

Dù sao thì lời của Ngôn Dạ Đình vô cùng chắc nịch, chỉ có người có trái tim sắc đá mới bỏ ngoài tai được.

"Tình Tình, con người không ai được quyền lựa chọn cha mẹ cả, mặc kệ cha mẹ nàng là ai, điều quan trọng là nàng muốn mình là ai!" Lúc này nếu nói với Thiệu Tình rằng Ngôn Dạ Đình đang nói dối thì cũng không thể gỡ bỏ hết mọi nút thắt trong lòng nàng. Bởi vì người nào nói cũng có lí, rất khó để phân biệt thật giả, chỉ có thể đánh ngay nguyên nhân tâm bệnh của nàng thì mới có thể trị tận gốc.

Thiệu Tình không đáp lại, Lận Chước vội nói tiếp: "Phụ thân ta là nam tử bạc tình, nhưng ta không giống vậy, mẫu thân ta là nữ tử mềm yếu nhưng ta không vậy, ta không nghĩ trên người ta chảy dòng máu của họ thì sẽ giống họ!" Lận Chước xoa xoa đầu nàng, cảm nhận được thân người nàng đang run lên, quả nhiên nàng nghe lọt tai những gì hắn nói.

Lận Hiền phong lưu từ trong máu, cho dù sủng ái quý phi nhưng đến lượt tuyển tú vẫn tuyển rất nhiều tân nhân, ngay cả vị hôn thê của nhi tử cũng không tha. Nguyên hậu Liên Tiêm sầu não vì bị trượng phu phản bội, kết quả ra đi khi tuổi còn trẻ, để lại nhi tử còn nhỏ tứ cố vô thân đơn độc trong cung, cuối cùng được Tiên hoàng bảo hộ. Dù vậy, nhưng trên người hắn không hề có khuyết điểm của cha mẹ, hắn thâm tình thế nào, Thiệu Tình tự cảm nhận được, hắn kiên cường bao nhiêu thì đành phải hỏi những kẻ xâm lược bị hắn đánh bại.

"Ta không giống phụ hoàng và mẫu hậu, nàng biết ta giống ai nhất không?" Lận Chước nhẹ giọng hỏi.

Điều này Thiệu Tình biết, ai ai cũng đều khen hắn giống Tiên hoàng, Tiên đế mở ra triều đại thái bình hưng thịnh, là bậc quân chủ anh minh, là nhân vật vĩ đại khai thiên lập địa. Đương kim thánh thượng giờ này sống núp dưới cái bóng ngài để giữ vững ngôi vua, đây cũng là nguyên nhân Đương kim thánh thượng chán ghét Lận Chước. Lão bị so với cha mình thì đã đành, còn bị đem đặt lên bàn cân với hài tử mình, dựa theo tính cách của Lận Hiền, đương nhiên hắn không thể chấp nhận được hài tử như vậy, hắn thà rằng thiên vị hai tên hài tử ngu đần của quý phi còn hơn là coi trọng Lận Chước.

Thiệu Tình hiểu Lận Chước muốn nói gì, trong lòng nàng ít nhiều gì cũng bị thuyết phục, nếu là những người khác, bọn họ không rõ sự tình sẽ chỉ thuận miệng an ủi, nói về đạo lý lớn lao, Thiệu Tình sẽ không nghe lọt tai. Nhưng Lận Chước lấy kinh nghiệm của bản thân ra để phân tích, cho nàng sự đồng cảm, để nàng dùng trái tim mình cảm nhận.

Lận Chước nhận thấy thái độ của Thiệu Tình thay đổi, hắn cố gắng tiếp tục: "Ta được Hoàng tổ phụ nuôi lớn, đương nhiên tính cách giống ông ấy. Mặc kệ nàng có phải do nhạc mẫu sinh ra hay không, nhưng công sinh không bằng công dưỡng, Tình Tình rất giống nhạc mẫu!" Ngữ khí hắn chắc nịch như muốn trấn an tâm tình của nàng.

Chỉ có điều…

"Lận Chước, còn chưa xem bát tự mà chàng dám kêu nhạc mẫu, chàng đừng hòng lợi dụng sơ hở!" Thiệu Tình cười lên, chọc ngón tay trắng nõn lên ngực Lận Chước.

Lận Chước không có ý định sửa đổi xưng hô, muốn theo đuổi nữ nhân, ít nhất phải cần có da mắt dày.

"Những cái khác không nói đến, Tình Tình xinh đẹp như vậy, vừa nhìn đã biết là do nhạc mẫu sinh ra rồi, e là Quốc Công phu nhân không thể sinh ra tuyệt sắc giai nhân như Tình Tình được đâu!" Tuy Thiệu Tình có danh ác nữ, nhưng cũng mệnh danh là quốc sắc thiên hương. Còn Ngôn Khinh Linh đẹp thì có đẹp đó, song vẫn kém xa Thiệu Tình. Ngôn Khinh Linh được danh xưng đệ nhất mỹ nhân kinh thành phần lớn là xét về tài hoa của nàng, chứ mọi thứ đều phóng đại lên.

"Chàng!" Mặt Thiệu Tình đỏ bừng, nàng vừa buồn bực vừa vui: "Thật là mồm mép!" Miệng thì mắng hắn nhưng trên mặt lại không có chút tức giận.

"Được rồi, ngủ một giấc đi, lúc sau trở về tán gẫu với nhạc mẫu một chút, ta sẽ khai tất cả!"

"Lận Chước, không cho chàng gọi mẹ ta là nhạc mẫu!"

Chiếc giường không lớn, hai người ầm ĩ một hồi, ván giường kêu kẽo kẹt không ngừng. Cuối cùng, Thiệu Tình không địch lại sức của Lận Chước, để hắn ôm trong ngực.

"Ngủ đi, ta ở đây…" Tai nàng dán vào ngực hắn, nghe thấy nhịp tim ổn định, rồi từ từ nhắm mắt lại, vừa nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ lập tức kéo đến.

Ác mộng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, Thiệu Tình ngủ một mạch hơn

nửa ngày. Lúc nàng mở mắt thì sắc màu ở phía chân trời lại thay đổi một lần nữa.

Lận Chước kiên trì thuyết phục, Thiệu Tình ăn xong cơm chiều, rồi sau đó cả hai cùng vào Cốc.

Chương 152

Sau khi được cứu thoát, Thiệu Tình không trở về Cốc gặp nàng, Tần Vô Song đã biết nó đã tin lời nói dối của Ngôn Dạ Đình. Trước giờ, Ngôn Dạ Đình là người như vậy, rất giỏi trong việc trêu đùa lòng người, chẳng phải nàng và Liên Dung đều bị hắn xoay mòng mòng sao?

Vừa hay tin Lận Chước đưa Thiệu Tình về Cốc, Tần Vô Song liền nôn nóng đến sơn môn đợi. Sơn môn của Bách Hoa Cốc vô cùng to lớn, nó dùng tảng đá trắng chế tạo, phải cần đến mười hai đệ tử mới có thể mở được. Đệ tử Bách Hoa Cốc mặc y phục màu trắng bạc thêu hoa văn màu lam, góc áo thêu hoa cỏ bốn mùa Xuân Anh, Hạ Hà, Thu Cúc, Đông Mai.

Tuyên Hằng khoanh tay đứng cạnh, lưng thẳng như sơn, thái độ điềm tĩnh, Tần Vô Song mỏng manh, đôi vai hơi co lại, hai tay đan vào nhau đầy lo lắng.

Nhìn thấy tâm trạng Tần Vô Song không ổn, Tuyên Hằng liền ôm lấy eo nàng, Tần Vô Song thuận thế dựa vào lòng ngực hắn, đôi mắt đẹp của nàng như bị sương mù bao phủ.

Tuyên Hằng không giỏi dỗ dành người khác, hơn nữa bên cạnh còn có Ngôn Ngai Như hai mắt như hỏa nhãn kim tinh nhìn chằm chằm như thể muốn mổ xẻo tim hắn ra xem bên trong hắn thật lòng được bao nhiêu, y khiến hắn thật sự mất tự nhiên.

Hắn nhẹ ho một tiếng, cứng nhắc nói: "Nàng đừng lo, Tình Nhi là đứa hiểu chuyện, chúng ta từ từ nói với nó thì sẽ được thôi!"

"Tình Nhi là để cho ngươi gọi sao? "Chúng ta" ở đâu ra?" Đôi mày kiếm của Ngôn Ngai Như dựng đứng lên, giọng điệu khó chịu. Thường ngày hắn là người vô cùng điềm tĩnh, nhưng khi đối mặt với Tuyên Hằng, hắn không thể kiềm chế bản thân mình, tựa như thứ quan trọng nhất của hắn bị cướp đi.

Tần Vô Song đang rầu rĩ vì nhi nữ: "Như Nhi, con đừng như vậy nữa…" Nàng vỗ vai nhi tử.

Chạm phải ánh mắt Tần Vô Song, Ngôn Ngai Như chỉ có thể nuốt oán hận xuống, hắn biết Tần Vô Song có quyền được đi tìm hạnh phúc của mình, hắn thậm chí có thể dùng thân phận thế tử thay Ngôn Dạ Đình viết thư "phóng thiếp", nhưng thứ hắn muốn là được gần mẫu thân mình lâu hơn.

Dù sao thì Tần Vô Song cũng là thiếp, nếu nhận thư phóng thiếp rồi thì hắn và bà sẽ không có quan hệ gì cả, nếu bên cạnh có nam nhân yêu thương bà thì liệu trong lòng bà còn bao nhiêu chỗ cho hắn?

"Là con không tốt, mẹ đừng giận!" Nam nhi cao lớn cúi đầu nhận lỗi, nhìn qua trông có vẻ tội nghiệp.

Tần Vô Song vô vỗ lên mu bàn tay hắn: "Sao ta có thể giận Như Nhi được? Con và Tình Nhi đều là núm thịt trên người ta cả!" Không thể bảo vệ được hai đứa là nỗi đau suốt đời của nàng, nàng không bao giờ có thể giận hai đứa.

Ngôn Ngai Như nhìn chằm chằm nét cười bao dung trên mặt Tần Vô, hắn im lặng. Từ nhỏ hắn đã khát vọng sự yêu thương bao dung này, khi đó hắn cực kỳ hâm mộ muội muội được Tần Vô Song đối xử như vậy.

"Muội muội nhất định sẽ hiểu cho người, người đừng lo lắng!" Ngôn Ngai Như cũng không giỏi an ủi người khác, cuối cùng hắn cũng đứng "chung thuyền" với Tuyên Hằng, vụng về trấn an Tần Vô Song.

Tay trái nàng kéo tay Ngôn Ngai Như, tay phải nàng nắm tay Tuyên Hằng, lúc cánh cửa mở ra, Lận Chước và Thiệu Tình người đi trước, người đi sau tiến vào.

Trước khi vào Bách Hoa Cốc, Thiệu Tinh đã diễn đi diễn lại trong đầu rất nhiều điều sẽ nói khi gặp Tần Vô Song, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng bà, những gì muốn nói, những gì muốn làm đều không giống trong suy nghĩ. Nàng chỉ biết ngây ngô chạy như bay, lao vào lòng Tần Vô Song.

"Mẹ!" Tiểu nữ nhi ngây thơ nhõng nhẽo, những hoài nghi cùng với phiền não trong lòng đều tan biến sạch, cho dù mẹ vì ca ca nên để nàng vào Đông Cung thì làm sao? Cho dù bà không phải mẹ ruột của nàng thì thế nào? Mười sáu năm qua bà chăm sóc yêu thương nàng chẳng lẽ là giả sao? So với bất kỳ mẫu thân nào thì bà lại càng tận tâm hơn, chỉ cần như vậy là đủ.

"Mẹ!" Thiệu Tình lặp lại, tiếng gọi của nàng xé rách tâm can Tần Vô Song, nước mắt bà rơi lã chã, không phải vì đau khổ mà vì hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

"Đừng đứng đầu gió nữa, chúng ta vào trong rồi nói chuyện!" Nhìn thấy mẹ con ôm nhau, mũi Tuyên Hằng cũng chua xót, hắn che chở cho hai mẹ con đi vào nhà chính, Ngôn Ngai Như và Lận Chước yên lặng đi theo sau.

"Đừng vội!" Lận Chước nhỏ giọng trấn an nói với huynh đệ lớn lên từ nhỏ với mình.

Hắn biết Ngôn Ngai Như rất muốn nhận lại tiểu muội muội này, nhưng hắn cũng biết, trái tim Thiệu Tình giờ đây có muôn vàn tường đồng vách sắt, muốn đi vào không phải chuyện một sớm một chiều. Tuy Thiệu Tình phòng vệ nghiêm nhưng lòng nàng lại mềm, giàu tình cảm, một ngày nào đó, bọn họ sẽ trở thành huynh đệ đường đường chính chính.

Ngôn Ngai Như cười khổ, hắn lẩn trốn mấy năm nay, mỗi ngày được nhìn thấy hình bóng của mẫu thân và muội muội thì đã tốt lắm rồi, hắn biết bản thân mình khát vọng tình thân, cho nên vẫn phải từ từ.

Chương 153

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vào nhà chính, mọi người cùng nhau uống trà, hàn huyên vài câu, song, vẫn ngượng ngùng. Chủ yếu chỉ có Tần Vô Song ân cần hỏi han nữ nhi, bà nhìn nữ nhi từ trên xuống dưới, chỉ sợ trên người nàng có thương tích gì, bà nghe nói Ngôn Dạ Đình nhốt Thiệu Tình vào trong quan tài đá, nàng tức muốn hộc máu, thiếu chút nữa đã vác đao đi kết liễu mạng của Ngôn Dạ Đình.

Hiện giờ, Ngôn Dạ Đình bị còng tay xiềng chân, bịt miệng, mất đi khả năng phản kháng, nếu không có Tuyên Hằng ngăn nàng lại, sợ rằng nàng đã động thủ thật.

Sau khi đảm bảo rằng Thiệu Tình không có thương tổn gì, Tần Vô Song mới dời mắt về phía Lận Chước, bà đến cạnh hắn hành lễ "vạn phúc" với hắn. Lận Chước sao nhận nỗi cái lễ này? Hắn vội đứng dậy đỡ lấy Tần Vô Song: "Bá mẫu, xin ngài đừng làm vậy…lễ như vậy vãn bối nhận không nỗi!" Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn nên gọi một tiếng "bá mẫu" hiếm hoi này.

hành lễ vạn phúc: là lễ trong cung thời xưa, nữ nhi chắp hai tay trước bụng hoặc bên hông rồi nhún một cái
Click để xem ảnh
)) hình dung ra chưa chị em.

Nhạc mẫu nhìn tiểu tế, càng nhìn càng vừa ý, nét cười trên mặt nàng tươi như hoa. Tần Vô Song và Thiệu Tình tuyệt đối là hai mẹ

con, nụ cười xinh đẹp như vậy, hắn chỉ thấy xuất hiện trên mặt hai người.

"Nhận được, nếu lần này không có sự giúp đỡ của ngài, có lẽ sẽ không có cái kết viên mãn thế này!" Tần Vô Song cũng nghe nói, quá trình tìm kiếm Thiệu Tình cũng không thuận lợi lắm.

"Vì Tình Tình, đây là việc ta nên làm!"

Nghe hắn nói vậy, Tần Vô Song cười tít mắt, bà gật đầu "Ta thích ngài!" Đây là lấy góc độ nhạc mẫu để tán thưởng hắn.

Tần Vô Song đã tìm được về nữ hiệp giang hồ chính trực, vô âu vô lo năm nào, không thèm lòng vòng quanh co. Bà vẫy tay về phía nữ nhi mình, Thiệu Tình mỉm cười đi đến cạnh bà, ánh mắt nàng thoáng liếc nhìn Lận Chước, bên trong không giấu nổi tình ý dạt dào.

Tần Vô Song kéo tay Thiệu Tình, thẳng thắn nói: "Thái tử cứu con một mạng, con cũng cứu Thái tử một mạng, vậy hai con lấy thân báo đáp cho nhau đi!" Mấy tiểu bối ở đây chưa từng nhìn thấy thời tuổi trẻ bà phóng khoáng hào sảng thế nào, cho nên đứng ngây người ra.

Nhưng đối với Tuyên Hằng lại vô cùng quen thuộc, hắn cười khổ: "A Song, bọn trẻ da mặt mỏng, nàng kiềm chế một chút!"

"Sao phải kiềm chế, bọn ta vất vả lắm mới giải quyết được tên khốn kiếp kia, đương nhiên phải ăn mừng, tốt nhất là Ngai Như với Tình Tình đều chạy đua, ba năm hai đứa thì mới đuổi kịp tổ mẫu như ta!"

Ngữ khí dọa người kia còn có thể tăng cao hơn nữa, đây chính là đại tiểu thư Tần Vô Song được cưng chiều nhất Bách Hoa Cốc.

Sau khi nói xong, Tần Vô Song áy náy nhìn Thiệu Tình, bà kéo tay Thiệu Tình nhỏ giọng nói: "Mẹ tưởng con cũng biết, Ngai Như là ca

ca của con, mẹ không mong con chấp nhận liền, nhưng ca ca thật sự rất nhớ con, con đừng trách nó vì sao lại lạnh nhạt với con, nó cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi!" Trước khi Ngai Như đủ năng lực để phản kích, nếu Liên Dung nhận ra manh mối, sợ rằng ba mẫu tử bọn họ sẽ mang họa đủ đường.

Thiệu Tình bình tĩnh nhìn Ngôn Ngai Như, lúc nhỏ ở phủ Quốc Công, người nàng cảm thấy xa lạ nhất là Ngôn Ngai Như. Đối với Thiệu Tình mà nói thì thế tử ca ca là một nhân vật cao cao tại thượng không thể với tới. Nàng nghe sự tích lớn lên của hắn, tốt có, xấu có, mỗi lần gặp mặt nàng đều lễ phép chào hỏi. Giờ từ từ ngẫm lại, suốt mười sáu năm qua, bọn họ nói chuyện với nhau chưa quá trăm câu.

"Đại muội muội, lúc trước đắc tội nhiều, mong muội lượng thứ!"

Thiệu Tình cũng nghĩ thông suốt, thời điểm nàng biết Ngôn Ngai Như là huynh ruột của mình, trong lòng nàng ngập tràn oán hận, nàng cho rằng vì mình ngốc nên mới bị trêu đùa như vậy. Nàng cảm thấy Ngôn Ngai Như chưa bao giờ quan tâm đến mẹ con nàng, nhưng hắn lại vì hôn sự của bản thân mà đến làm phiền Tần Vô Song. Tuy nhiên, khi nàng bị nhốt trong quan tài đá, nàng đã suy nghĩ lại, nếu hắn không được nuôi bên cạnh Liên Dung, chỉ e là hắn đã sớm lìa đời rồi.

Kỳ thật, sau khi nghĩ thông vấn đề này, trong lòng nàng không còn oán hận nữa, song, bảo nàng lập tức gọi ca ca thân mật như huynh muội thân sinh, thì thật sự quá giả tạo.

"Ta không để trong lòng, lần này làm phiền huynh trưởng lo lắng, tiểu muội cảm kích không thôi!" Thiệu Tình hành lễ, hai huynh muội vẫn giống như những người xa lạ.

Ngôn Ngai Như lấy ra một cái tráp, gương mặt tuấn tú lộ vẻ ngại ngùng: "Lúc muội muội cập kê, ta đã cho người làm cây trâm này, nhưng không thể giao đến tay muội, hiện giờ tặng trễ, xem như là quà gặp mặt để huynh muội chúng ta nhận nhau!"

Thiệu Tình sửng sốt, sau đó tiếp nhận tráp.

"Muội xem có thích không, nếu không thích, ta…ta cho người làm cái khác!" Ngữ khí của Ngôn Ngai Như vô cùng cẩn thận.

Trong lòng Thiệu Tình cảm thấy vô cùng ấm áp, nàng cảm nhận được tình thương vụng về của huynh trưởng.

"Huynh trưởng có lòng như vậy, muội thật sự rất vui!" Gương mặt diễm lệ của nàng cuối cùng cũng mỉm cười, phá tan mọi rào cản.

Máu mủ tình thâm, người một nhà rồi cũng sẽ về bên nhau.

Vô Song: Thái tử cứu con một mạng, con cũng cứu Thái tử một mạng, vậy hai người lấy thân báo đáp cho nhau đi!

Lận Chước: Nhạc mẫu thật anh minh!

Chương 154

Sau khi Lận Chước tìm được Thiệu Tình, lập tức chạy về bãi săn, Ngôn Ngai Như cũng vậy. Hai người đều có thân phận tôn quý, lại đều xuất thân là võ tướng, vốn nên thể hiện tài năng trên bãi săn. Hai người rời đi nhiều ngày, nếu Ngôn Ngai Như không xuất hiện thì cũng không ảnh hưởng lắm đến cục diện, nhưng hiện giờ hắn là "huynh trưởng thân sinh" của Hoan Tần được sủng ái nhất hậu cung.

Tuy Nhất Kiêu có thể bắt chước từng ngôn ngữ cử chỉ của Lận Chước nhưng không thể đứng ở góc độ Lận Chước suy nghĩ và quản lý được. Có những việc cần phải có Lận Chước ở hiện trường mới có thể giải quyết được. Tin tức Lận Chước rời khỏi bãi săn chỉ có Nhất Kiêu biết, vạn nhất, xảy ra sai lầm gì thì tất cả đều đổ lên người Lận Chước.

Thiệu Tình đã xác định tình cảm, đương nhiên nàng cũng cân nhắc theo Lận Chước về kinh. Vì để tránh đêm dài lắm mộng, thay đổi phút chót, Lận Chước quyết định ngày 21 nhổ trại, dự tính trước ngày 30 về đến bãi săn, vừa lúc có thể tham gia lễ tế cáo cuối cùng.

Lúc trước Lận Hiền lấy lại quyền quản lý Lại Bộ của Lận Chước, hắn có chút áy náy, cho nên trong thu săn lần này trọng dụng Lận Chước nhiều hơn, để cho thiên hạ thấy hắn là một phụ thân "công tâm", lần lễ tế cáo này hắn giao cho Thái tử làm chủ tế.

Thiệu Tình nuối tiếc vì không thể ở Bách Hoa Cốc lâu hơn, nhưng hôm nay Tần Vô Song đã đạt được hạnh phúc, nàng nghĩ… nàng và Ngôn Ngai Như nên nhanh chóng nhường lại không gian cho tình

yêu đã lạc mất nhau hai mươi mấy năm. Ngôn Ngai Như tranh giành tình cảm với Tuyên Hằng, Thiệu Tình cũng không thấy chướng mắt lắm, chỉ cảm thấy cái danh quý công tử "Lan chi ngọc thụ" nổi tiếng ở kinh thành của Ngôn Ngai Như hình như phóng đại quá mức, trong này liệu có hiểu lầm gì không? Cái gì mà quân tử trầm ổn, tất cả đều giả dối.

Đêm trước khi rời đi, Ngôn Thiệu Tình đi vào nơi giam giữ Ngôn Dạ Đình, lần cuối cùng nhìn thấy dáng vẻ tỉnh táo của hắn.

"Ta thật không ngờ, ngươi cũng có ngày này!"

Ngôn Dạ Đình thất thần ngồi cạnh giường, về chuyện ăn uống ngủ nghỉ của hắn, Tần Vô Song cũng không bạc đãi "người tôn quý" này, nàng đáp lễ trái ngược với những gì hắn đã làm, để tổn thương tâm lý của hắn.

Hiện giờ, hai tay, hai chân của Ngôn Dạ Đình đều bị trói, miệng còn bịt kín đề phòng hắn cắn lưỡi, nước miếng chảy ra từ khoé miệng, rơi vào cổ áo, ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại không thể gãi được. Đối với người yêu thích sạch sẽ, chỉnh tề như hắn thì khi bị hài tử nhìn thấy bộ dạng chật thế này khiến hắn càng khó chịu hơn là bị giết chết.

Nghe giọng nữ nhi, Ngôn Dạ Đình lại bộc phát cơn giận, trong vài ngày giam giữ ở đây, Tần Vô Song oán hận hắn đến đỉnh điểm, có lần vác đao tiến vào, muốn đâm vào ngực hắn, nhưng Tuyên Hằng theo sau, nhanh tay cản nàng lại, hai người lôi lôi kéo kéo, ôm ôm ấp ấp, cuối cùng đốt cháy lửa tình, mặc nhiên trói hắn ở dưới giường giương mắt nhìn hai người mây mưa kịch liệt, nghe tiếng động đêm đó, lòng hắn chỉ có thù hận!

Từng tiếng "A Hằng, A Hằng…Thật lớn, rất thoải mái…" giống như cái tát lên mặt hắn, đánh hắn vô cùng đau đớn, mà bản thân hắn lại không thể phản kháng lại.

Âm thanh kẽo kẹt của chiếc giường vang lên, hắn nằm ở dưới đó cảm thấy thật nực cười, nữ nhân mình yêu thương lại đi hoan ái với nam nhân khác, hơn nữa nàng lại cam tâm tình nguyện, tận hưởng sung sướng. Tiếng rên rỉ hoà với tiếng thở dốc của nam nhân, hắn hận bản thân mình không thể hôn mê ngay lập tức, lại còn nghe rõ mồn một. Một Quốc Công cao cao tại thượng, vậy mà giờ đây bị người khác dẫm đạp dưới bùn, hiện giờ ngay cả nữ nhi cũng đến đến cười nhạo hắn.

Đối mắt với ánh mắt căm thù của Ngôn Dạ Đình, lòng Thiệu Tình lại vô cùng bình tĩnh. Lận Chước ở bên ngoài canh giữ, bảo đảm an toàn cho nàng, nàng sẽ không bao giờ để tên cầm thú trước mặt tổn thương một lần nào nữa.

"Phụ thân, khi trở về Điện hạ sẽ thỉnh ý chỉ chỉ hôn, tuy người là một phụ thân không ra gì, nhưng nữ nhi vẫn cảm ơn người đã sinh ta ra, phụ thân đã thành ra thế này, ta cũng không thể tha thứ cho người. Sau này ta, ca ca và mẹ sẽ sống với nhau thật hạnh phúc, chúng ta sẽ quên người!" Nàng không muốn nói những lời oán hận, lần cuối cùng nàng gặp mặt Ngôn Dạ Đình là để làm hoà với quá khứ của mình, tạm biệt ký ức khổ sở, đường đường chính chính bước lên con đường phía trước.

Ngôn Dạ Đình ngơ ngác, hắn muốn đáp lại cái gì đó nhưng không thể mở miệng, hắn phát ra tiếng ư a không trọn vẹn. Mà Thiệu Tình cũng đã làm xong nhiệm vụ, nàng không muốn quan tâm đến phản ứng của hắn.

Khi Thiệu Tình mở cửa phòng ra, Lận Chước mỉm cười nhìn nàng, hai người nép sát vào nhau cùng rời đi, bóng dáng tựa như đôi thần tiên.

Không biết Ngôn Dạ Đình khóc hay đau mắt, một giọt nước rơi từ hốc mắt hắn trượt xuống, rơi vào miệng, vào cổ họng, mang theo vị chua xót.

Cánh cửa phòng lại một lần nữa mở ra, nhưng lần này là Tần Vô Song và Tuyên Hằng. Trên tay Tần Vô Song cầm một chén Vong ưu tán cùng thư phóng thiếp.

"Lần cuối cùng thiếp thân hầu hạ lang quân dùng thuốc, đợi lang quân dùng thuốc xong, thiếp thân sẽ điểm chỉ lang quân trên thư phóng thiếp, kể từ đây về sau, thiếp thân không liên quan gì đến lang quân, chỉ nguyện cả đời không gặp lại nhau nữa!" Giọng Tần Vô Song dịu nhẹ nói. Đã mấy ngày rồi Ngôn Dạ Đình không ăn gì, chỉ uống nước, thân thể mềm nhũn. Sau khi nước thuốc chua chát trôi xuống yết hầu, hắn liền cảm thấy ý thức ngày càng mơ hồ, hắn không thể chống cự được.

Đáy mắt Ngôn Dạ Đình từ từ mất đi thần thái, cả người không còn chút sức lực ngã xuống giường, khoé miệng chảy nước miếng, mất hết thần trí.

Kể từ đây, hắn chỉ có "tồn tại" mà thôi.

Tần Vô Song xoay người dứt khoát rời đi, không nhìn lại hắn lần nào nữa.

Chương 155

Giờ Dần ngày 21, hiện tại đang trong mùa thu nên sắc trời vẫn còn tối. Ở trong Cốc muôn hoa đều nở rộ, cảnh sắc tuyệt đẹp, bên ngoài Cốc gió thu hiu quạnh, lá khô điêu tàn. Bên trong bên ngoài Cốc là hai màu sắc khác nhau, ở giữa ngăn cách bởi bức màn sương mù lớn.

Giờ chính Dần, Thiệu Tình ăn mặc chỉnh tề, con bướm múa dưới ánh trăng được chế tác từ đá bồ câu huyết rồng, cài lên mái tóc búi cao, nếu nàng đã chấp nhận mối quan hệ với Lận Chước thì nàng sẽ không được cúi đầu nữa.

Tuy lúc trước nàng cũng trang điểm xinh đẹp, thần sắc như tiên nữ, nhưng vẫn phải kiêng kỵ, không được lấn lướt Ngôn Khinh Linh. Giờ đây nàng đã có đủ tự tin để trang điểm hoa lệ quý phái, sẽ không có đích mẫu ở sau lưng nghĩ cách chèn ép nàng nữa.

"Búi tóc này hình như hơi cao phải không?" Trước giờ Thiệu Tình không thích lối trang điểm trong cung thế này, nàng cảm giác cái đầu mình bự lên gấp ba lần.

"Không đâu, như vậy mới có phong thái của Thái tử phi!" Lúc để lạc mất Thiệu Tình, Tử Ninh cảm thấy tương lai của mình tưởng chừng như sập xuống, không ngờ cây khô gặp được mùa xuân, Thái tử muốn công khai đem tam thư lục lễ đến nghênh đón chủ tử của nàng về làm chính phi. Toàn bộ trang sức của bọn họ đều mang từ kinh thành đến, thậm chí còn lấy cả vòng tay Đông châu chỉ có hoàng thất mới được dùng, điều này không phải đã rõ ràng rồi sao?

Tử Ninh vừa nói xong, Thiệu Tình lại phát hiện nàng ghim thêm một mảnh tóc giả vào đầu. Tử An và Tử Câm quyết tâm dốc toàn lực trang điểm cho Thiệu Tình, Thiệu Tình lại không dám phản kháng, dù sao thì trong lòng nàng cũng có chút áy náy với họ.

Lận Chước sợ nàng không vừa ý người hầu bên cạnh cho nên đặc biệt triệu Tử An và Tử Câm từ kinh thành đến. Hai nàng vừa nhìn thấy Thiệu Tình liền mừng đến phát khóc, Thiệu Tình cảm giác dường như bản thân mình bị Mạnh Khương Nữ khóc sập trường thành, bên cạnh đó, nàng cũng có cảm giác như mình vứt bỏ phu nhân tào khang và phụ lòng thiếp thất, hai nữ nhân này nước mắt ngắn nước mắt dài nhìn nàng, khiến da đầu nàng tê dại.

Mạnh Khương Nữ khóc sập trường thành: là một câu chuyện cổ tích, truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.

Nhìn thấy tay chân Thiệu Tình luống cuống, Lận Chước cười ngả nghiêng, phải hai nén nhang sau mới cho hai người lui ra.

Theo lý mà nói, hai người bọn họ tắc trách như vậy nên đến Thận Hình Tư nhận phạt. Nếu là lúc trước, Lận Chước tuyệt đối sẽ nghiêm trị không tha, nhưng nghĩ đến tính tình của Thiệu Tình, hắn chỉ phạt nửa năm bổng lộc của hai người, không ai nhận thêm hình phạt gì. Trong lòng hai người đều rõ, Thái tử đã nhân từ lắm rồi, Thái tử coi trọng Thiệu Tình, quan tâm đến tâm trạng của Thiệu Tình, sao các nàng có thể khinh suất được? Lại thêm chuyện lúc trước phạm phải sai lầm, hiện giờ hai người nóng lòng muốn thể hiện, họ sợ rằng khi Thiệu Tình trở thành Thái tử phi rồi, chỉ vì sai lầm này nên không thể trở thành đại cung nữ bên cạnh Thái tử phi.

Chỉ tính đến việc trang điểm cho Thiệu Tình thôi cũng đã tốn hơn một canh giờ, đợi đến khi Thiệu Tình và Lận Chước đến nhà chính gặp mọi người, thì đã đến giờ Thìn ba khắc rồi.

Tần Vô Song nhìn thấy dáng vẻ quý phái ngời ngời của nữ nhi mình khi đứng cạnh Lận Chước, trong lòng nàng có vô vàn suy nghĩ. Nàng nắm tay nữ nhi, dịu dàng nói: "Sau này phải nắm tay A Chước đi về phía trước, biết không?"

Nếu là Lận Chước, hắn sẽ vô cùng hài lòng, người ta nói tiểu tế chỉ bằng một nửa hài tử vậy mà giờ này đây, chỉ mới mấy ngày, Lận Chước đã "thu phục" được lòng Tần Vô Song. Hiện giờ Tần Vô Song tự nhiên gọi hắn là "A Chước" mà không chút ngại ngùng.

"Con biết rồi, mẹ đừng lo, mẹ với sư bá cứ sống thật tốt, mỗi ngày trôi qua đều hạnh phúc là được rồi!"

"Rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại thôi, đợi huynh trưởng con thành hôn, mẹ và sư bá của con nhất định sẽ trở về chúc phúc!" Tuy Tần Vô Song không thể quan minh chính đại tham dự hôn lễ của nhi tử, nhưng nàng nhất định sẽ trở về để gặp tức phụ, còn phải tận dụng thời gian này để đi ngao du một chuyến, sau đó trở về nhận cái lễ gặp mặt quý giá này.

"Mẹ không thể thiên vị như vậy, đến khi nữ nhi thành thân, mẹ cũng phải đến!"

"Điều đó là đương nhiên, sao có thể thiếu con được!" Tần Vô Song âu yếm véo má nhi nữ mình.

Nói chuyện với nữ nhi một hồi, Tần Vô Song lại lôi nhi tử ra dặn dò, nàng cầm đôi vòng tay bạch ngọc ngàn năm nhét vào ngực Ngôn Ngai Như.

"Đây là lễ vật mẹ tặng cho tức phụ!" Thấy Ngôn Ngai Như không có ý định nhận nó, Tần Vô Song lại đẩy mạnh chiếc hộp vào ngực hắn: "Con không được từ chối! Con mà từ chối thì tức là không xem ta là Quốc Công phu nhân, không xem ta là mẫu thân của mình, cho nên mới không có tư cách tặng lễ cho tức phụ phải không?" Tần Vô Song

giả vờ tức giận.

"Mẹ biết là không phải như vậy mà, dù mẹ có ở đâu, miễn khi nào rảnh nhi tử sẽ đưa Nghi Nhiễm đến dập đầu với mẹ được không? Không phải nhi tử không nhận mà thứ này quá quý giá!" Ngọc này không lẫn tạp chất, chạm vào sẽ nóng lên, vòng tay Bạch Ngọc ngàn năm này là vật khó cầu, là vật vô giá, là vật phẩm chân truyền của Bách Hoa Cốc, hắn chưa từng làm tròn hiếu đạo với Tần Vô Song thì mặt mũi đâu mà nhận nó? Nếu mà nhận thì cũng nên là của hồi môn của Thiệu Tình, Thiệu Tình gả đến Đông Cung, của hồi môn không thể qua loa được. Liên Dung đương nhiên sẽ chẳng chuẩn bị cho nàng cái gì, trong lòng Ngôn Ngai Như xúc động, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để cho muội muội mình thể diện.

Tần Vô Song cười mắng: "Không cần dập đầu, mau mau sinh cho mẹ một tôn nhi và thật nhiều tôn nữ, còn những cái khác không quan trọng, nữ tử con yêu thương, cho dù tặng cái gì cũng không quý trọng bằng nàng ấy, con hiểu không?" Tần Vô Song quyết liệt nhét cái hộp vào lòng Ngôn Ngai Như.

"Mẹ dạy phải!" Làn da Ngôn Ngai Như trắng giống Tần Vô Song, nhận lấy sự dịu dàng khó lắm mới có được, mặt hắn đỏ bừng.

"Huynh trưởng cứ nhận lấy đi, rồi nhanh nhanh sinh một đứa, đỡ cho mẹ đi ép muội!" Thấy Ngôn Ngai Như thẹn thùng, Thiệu Tình nhịn không được lên tiếng trêu ghẹo.

"Con cũng không thoát đâu! Tôn nhi, tôn nữ, ngoại tôn nhi, ngoại tôn nữ mẹ phải có đủ!" Tần Vô Song cũng không để yên cho nữ nhi trêu ghẹo nhi tử mình, tay phải nàng chọc chọc nữ nhi không đứng đắn.

"Mẹ, làm người không thể tham lam quá!" Thiệu Tình tỏ vẻ oán trách.

Sinh nam hay sinh nữ là chuyện của trời, mẹ muốn nàng sinh bao

nhiêu mới đủ đây? Nàng không phải là heo mẹ.

Tần Vô Song không thèm để ý đến nàng, bà nhìn Lận Chước chớp chớp mắt: "A Chước, ta tin tưởng ngươi!"

"Vậy thì vãn bối cung kính không bằng tuân mệnh!" Lận Chước lại sát Thiệu Tình, khẽ hôn lên mặt nàng: "Ta muốn nhi nữ!" Tuy còn chưa được tứ hôn nhưng hắn đã suy nghĩ tên để đặt cho nữ nhi mình rồi.

"Chàng nói bậy gì đó?" Thiệu Tình véo cánh tay Lận Chước, song trên mặt cũng ngập tràn ý cười.

Đợi mây tan sẽ thấy trăng, hiện giờ đám mây che lấp ánh trăng đã rời đi, con đường phía trước sẽ rực sáng.

Lận Chước: Nàng cảm thấy nữ nhi tên Yểu Yểu được không? Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!

Thiệu Tình: Chàng nghiêm túc chút đi, lỡ nam tử thì sao?

Lận Chước: A Đại.

Thiệu Tình: Chàng nghiêm túc lại cho ta.

Chương 156

Mọi người chia tay trong luyến tiếc, nhưng thời gian rời đi đã đến, tiếng reo hò đánh tan nỗi buồn ly biệt. Khi bánh xe ngựa lọc cọc rời đi, Thiệu Tình nhoài nửa thân người ra cửa sổ vẫy tay về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song dựa vào lồng ngực Tuyên Hằng, nữ nhi giang hồ thật sự không câu nệ tiểu tiết, Tuyên Hằng cứ yên lặng đứng phía sau nàng, tay ôm vòng eo, để nàng dựa vào, chúng đệ tử đứng xung quanh không kinh ngạc mấy.

Người của Bách Hoa Cốc luôn sống thuận theo trái tim mình, nam nữ mạnh dạn giao lưu với nhau. Nam nữ đồ đệ trong Cốc hợp mắt nhau có thể đến xin sư tôn làm chủ hôn, nếu không hợp thì hoà li. Nếu một trong hai người không muốn hoà li thì dùng đến vũ lực, người thắng sẽ được quyết định. Đây cũng là nguyên do năm đó Tần Vô Song dễ dàng bị lừa, đại khái nàng nghĩ nếu phu quân không tốt thì nàng sẽ đánh cho hắn ngoan ngoãn.

"Nếu nàng nhớ bọn họ, ta sẽ đưa nàng vào kinh để thăm họ!" Không nói quá nhiều lời hoa mỹ, Tuyên Hằng nghiêm túc an ủi Tần Vô Song.

"Không được, hài tử đều lớn cả, bọn chúng có cuộc sống của chúng, thân phận hiện giờ của ta cũng sẽ ảnh hưởng đến bọn chúng, những ngày sau này chúng ta cứ sống tốt là được!" Tần Vô Song nói thật lòng, nàng muốn tận hưởng cuộc sống hạnh phúc mỗi ngày với mối nhân duyên đến trễ này.

Nếu nàng còn ở tuổi hăng hái ham chơi gả cho Tuyên Hằng, thì sẽ không chịu tính tình chất phác của hắn, sẽ đòi hoà li ngay lập tức. Nhưng sau khi trải qua một cuộc hôn nhân bất hạnh, nàng lại cảm thấy Tuyên Hằng đáng quý biết nhường nào.

Bóng dáng Tần Vô Song ngày càng nhỏ dần, Thiệu Tình vẫn luôn vẫy, cho đến khúc cua, cuối cùng không còn nhìn thấy mẹ nữa, nàng mới ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.

Chuyến ra ngoài này của Lận Chước vô cùng gấp, chiếc xe ngựa này hắn thêm vào trên đường đi, dù sao cũng không phải ở kinh thành, không thể so với hoàng cung, tuy rằng hắn đã mua chiếc xe ngựa hoa mỹ nhất nhưng không thể rộng bằng những chiếc xe ngựa hắn từng đi.

Cấu tạo bên trong xe ngựa đơn giản, một chiếc giường, hai chiếc ghế, một cái án, và một chiếc tủ. Cũng bởi vì chiếc xe ngựa này đơn sơ hơn mọi khi cho nên Tử Câm và Tử Ninh phải tốn tâm tư trang trí lại. Trên đỉnh treo một chùm đèn sừng trâu, trên mặt bàn phủ vải lụa, bày một mâm hoa quả tươi, một đĩa bán ngọt, một nồi nấu Thục Trung Thiên Phủ Long Mầm, trên giường đặt hai chiếc gối tối màu thuê hoa văn kỳ lân bằng chỉ vàng, chiếc giường đều làm bằng vải tơ tằm, trên đệm giường còn phủ một tấm da báo tuyết.

Bên cửa sổ treo túi thơm cùng với tấm mành che cửa, trên chiếc tủ bày lư hương Linh Hạc, bên trong có Long Tiên Hương, khói bay lên từng vòng từng vòng ngập tràn đỉnh xe.

Lúc này Thiệu Tình trở về ghế ngồi ổn định, Lận Chước liền sáp lại: "Khi nào Tình Tình mới chịu gặp ta?" Tuy hai người cùng rời đi nhưng đích đến của hai người khác nhau. Lần này Thiệu Tình đến bãi săn là muốn trở lại kinh thành, Lận Chước hơi gấp gáp.

Nghe ra giọng ai oán của Lận Chước, Thiệu Tình nhìn ra ý cười trong đôi mắt hắn, đột nhiên eo nàng cảm thấy hơi đau, nhưng thân thể lại tê dại.

Thiệu Tình liền nhớ đến chuyện xằng bậy lúc hai người gặp nhau. Ban đầu hắn rất nâng niu thân thể nàng, nhưng sau đó vì nhung nhớ quá nhiều cho nên hai người đều tham hoan, đến nỗi mỗi bước đi của nàng chân đều mềm nhũn.

Ánh mắt của Lận Chước lộ liễu khiến nàng bất giác run lên, tiểu huyệt cũng sợ hãi co rụt lại, bên tai nàng dường như vẫn còn quẩn quanh những lời gầm gừ khi Lận Chước động tình đến cực điểm: "Đâm hỏng nàng luôn, có chết trên người nàng ta cũng chịu!" "Dù có chết ta cũng muốn chôn trong âm hộ nàng!" Loại lời nói dâm đãng khiến cho người khác đỏ mặt của Lận Chước nói ra lại vô cùng động lòng người.

Tiểu biết thắng tân hôn, sau khi Lận Chước cởi bỏ lớp áo quân tử ra, bên trong chỉ là cầm thú, hiện tại là một con thú đang động dục.

Thiệu Tình ngồi trên ghế, hai tay Lận Chước giam nàng ở giữa, hắn cúi người hôn, nàng duỗi tay đẩy ngực hắn: "Không được, bên dưới thật sự… hỏng rồi…" Nàng ngập ngừng, mặt nàng đỏ rực nóng hổi.

"Tình Tình, ta sắp rời đi rồi, ta muốn làm với nàng!" Lận Chước dùng thái độ nghiêm túc nhìn nàng, ngữ khí mang theo khẩn cầu. Bàn tay không an phận đưa vào trong váy nàng, nâng chân nàng đặt trên ghế.

Trên người Thiệu Tình mặc hoa phục, hai chân mở rộng, dưới chiếc váy màu lựu là chiếc quần tơ lụa mỏng màu trăng non, dán sát vào da, chiếc màn thầu hiện rõ hình dạng căng tròn, đặc biệt lúc này, nó còn dính chút nước.

Ngón tay Lận Chước aấ chuẩn xác xuống hạt châu đang dựng thẳng đứng. Toàn thân Thiệu Tình run lên, miệng phát ra tiếng rên, bên trong ánh mắt mang chút oán trách lại có chuta say mê.

"Chàng…đừng…a…" Lận Chước hiểu rõ thân thể nàng, có khi còn rõ

hơn cả bản thân nàng. Hắn chầm chậm vân vê hạt châu một hồi, cảm giác tê dại từ bụng dưới của nàng dạy khắp người "ưm…a…" Cả người căng chặt, đôi đùi ngọc run lên.

"Biểu cảm này thật đẹp!" Lận Chước nâng cằm Thiệu Tình lên, thưởng thức biểu cảm của nàng khi tình triều đến khiến gương mặt ửng đỏ "Thân thể nàng thành thật hơn chiếc miệng này nhiều, không phải nàng rất muốn sao? Mới sờ có như vậy đã ra rồi!"

Ư….

Chiếc quần mỏng manh bị Lận Chước xé rách giống như tờ giấy, bên trong lộ ra tiểu huyệt mập mạp đang co rút lại.

Hai mảnh thịt trai mấp máy theo tiểu huyệt, hai cánh môi mở ra, lộ ra mị thịt đỏ thẫm bên trong.

Lận Chước cởi dây quần, lúc Thiệu Tình còn đang choáng váng vì cao trào, thì cự long to lớn ngang nhiên đi vào.

"Ưm…" sau khi âm đế cao trào, nhục huyệt mẫn cảm co rút lại, thân thể bị Lận Chước khai phá, những kích thích đơn thuần lúc này không thể thoả mãn cho nàng, mị huyệt của nàng khao khát hắn xâm nhập. Thời khắc hắn đâm vào kia, mỗi tấc thịt đều cảm nhận được, nó mút chặt đến mức da đầu của Lận Chước tê dại.

Thân trên của hai người quần áo đều chỉnh tề, chiếc quần bên dưới của Thiệu Tình cũng không cởi ra hoàn toàn. côn th*t bừng bừng khí thế ra ra vào vào cái lỗ nhỏ, sợi vải cọ lên âm hộ ướt át, bên trong lẫn bên ngoài đều được kích thích. Thiệu Tình cảm thấy hồn vía lên mây, thân thể tê liệt vì khoái cảm.

"Ư…" Lận Chước thọc vào rút ra nhanh như bay, hắn đâm vào vô cùng tàn nhẫn, tiếng nước vang lên bên tai không dứt, tiểu huyệt bị đâm lên tận mây xanh, dâm thuỷ văng ra tứ tung. Thiệu Tình rên rỉ, nắm chặt bả vai Lận Chước, móng tay nàng cắt ngắn gọn gàng, tô

màu đáng yêu, toàn bộ đều vùi vào y phục huyền sắc của hắn, tạo nên những ngọn núi dưới những ngón tay.

Thiệu Tình ngửa cổ ra sau, búi tóc cao trên đầu bắt đầu tán loạn vì động tác mạnh mẽ. Những sợi tóc bướng bỉnh rơi xuống trên má nàng, dính lên đôi môi son mềm.

Ánh mắt Lận Chước tối lại, sinh lý lẫn tâm lý đều đạt được thoả mãn cực đỉnh, Tình Tình của hắn, nữ nhân hắn yêu thương nhất, trong trang phục lộng lẫy, cùng hoà nhập từ thể xác lẫn tinh thần với hắn, vô cùng ngoan ngoãn, bị hắn đâm cho rên rỉ không ngừng, đáy mắt mông lung.

"Ư…" Lận Chước thấp giọng thở gấp, động tác dưới thân ngày càng mạnh bạo. Bạch, bạch, tiếng da thịt đánh vào nhau vang vọng, hắn giữ bắp đùi nàng, tàn nhẫn đâm vào, chấn động tâm hồn nàng.

"Ư…sướng quá…ưm…" Khoái cảm giống như cơn thủy triều đánh úp đến, nhấn chìm Thiệu Tình bên trong đại dương dục vọng, để cho nàng nếm trải mùi vị vui sướng không gì sánh bằng. Cả người nàng run lên, trong đầu mất đi khả năng suy nghĩ, mọi giác quan đều bị khoái cảm mãnh liệt chiếm cứ.

Hạ thân của Lận Chước bị tầng tầng lớp lớp mị huyệt bao quanh, siết chặt, hắn lao đến hơn trăm cái nữa rồi bắn toàn bộ tinh dịch vào trong hoa huy*t của Thiệu Tình.

"A…ha…bắn hết vào đi…ư…." Sau một hồi căng cứng người, Thiệu Tình thả lỏng mọi thứ, miệng nàng lẩm bẩm, đầu đung đưa.

"Ư….Bắn hết cho Tình Tình, để Tình Tình sinh nữ nhi cho ta được không? Hửm?" Lận Chước dịu dàng đáp, sau đó rơi trên má nàng một nụ hôn.

Thiệu Tình khép mắt, tận hưởng dư vị sau khi cao trào qua đi, song vấn đề của Lận Chước đang nói khiến nàng mở to mắt.

“Tình Tình, tháng 10 này thì nàng cũng tròn mười bảy rồi, bây giờ rất thích hợp để hoài thai, nhưng nếu nàng không muốn thì để sau vậy!” Lận Chước có chút ảo não, tại sao trong lúc nhất thời tâm trí mê loại lại nói ra câu ấy? Rõ ràng hắn biết…

Thiệu Tình thu hết mọi biểu tình của hắn vào trong mắt, nàng biết hắn cực kỳ yêu nàng và tôn trọng nàng.

“Không sinh thì không sinh vậy, Tình Tình đồng ý ở bên cạnh ta là tốt rồi, ta chỉ nghĩ..nghĩ nếu là hài tử của hai ta, nhất định…” sẽ là hài tử tốt nhất thiên hạ này.

Lận Chước thấy Thiệu Tình không nói gì, trong lòng liền căng thẳng.

Thiệu Tình đưa tay sờ lên mặt Lận Chước, trong mắt tình cảm dạt dào, vốn nàng không muốn có hài tử nhưng nhìn thấy bộ dạng thâm tình của nam nhân trước mặt, nàng cũng muốn nhìn xem hài tử của hai người sẽ có dáng vẻ thế nào.

“Được, ta sẽ sinh hài tử cho điện hạ!” Trên mặt nàng nở một nụ cười tuyệt mỹ, Lận Chước cảm thấy trái tim mình bị nàng đoạt mất rồi.

Chương 157

Thiệu Tình ôm Lận Chước, trong mắt tràn đầy tình ý, miệng buông lời khiêu khích: "Vậy thì Điện hạ phải cắm sâu một chút, nghe nói như vậy mới có thể hoài thai được!"

Từ ngữ của Thiệu Tình cố ý mời gọi, khiến dương v*t của Lận Chước vừa mới hành quân xong liền dựng đứng một lần nữa. Lận Chước rút dương v*t ướt đẫm ra, những đường gân xanh chi chít quanh côn th*t dính đầy dâm dịch trăng trắng. Lúc dương v*t được rút ra, cửa huyệt kia chưa kịp khép lại, tạo thành một cái hang đen xì. Bên trong có thể nhìn thấy màu hồng phấn dâm mỹ của mị thịt bị chà đạp đến tàn nhẫn, nó từ từ co rút lại, tiếp đó lại phun tinh dịch ra. Lận Chước đưa hai ngón tay đẩy vào cửa huyệt đang từ từ khép lại.

"Ăn vào đi, đừng lãng phí!" Hai ngón tay khép lại, thọc vào rút ra tiểu huyệt mập mạp với đủ loại chất nhầy. Thiệu Tình cắn môi dưới, nàng buồn bực liếc mắt nhìn hắn, cái liếc mắt kia mang ý doạ dẫm nhưng lại không hiện lên chút hung ác nào, chỉ mang dáng vẻ nhu mì

Ngon tay thon dài hiện rõ từng khớp ra vào tiểu huyệt, bắt chước động tác giao hợp. Rất nhanh, thân dưới của Thiệu Tình lại truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê dại đến mức tay chân nàng mềm nhũn, Lận Chước nâng hông nàng lên cởi bỏ lớp vải dưới thân, mở rộng đôi chân thon dài ra, hai má đùi trong ửng đỏ lên vì phóng túng quá độ, thoạt nhìn vô cùng gợi dục.

"Ta sẽ bắn thêm nhiều vào bụng nàng, sau khi rót đầy tinh dịch, nàng sẽ không thể rời khỏi ta, mỗi ngày đều dạng chân cầu xin ta

đâm vào, được không?" Lận Chước nhướng mày lên, đuôi mắt ửng hồng vì dục vọng. Những lời này của hắn nghe qua rất dâm đãng nhưng lại mang theo mong chờ cùng van xin. Nam nhân này dốc hết sức lực, song, lại cực kỳ sợ nàng rời khỏi hắn, sợ nàng để hắn ở lại đây, hứng chịu mọi sự dày vò.

"Vậy thì đâm vào đi, cắm sâu vào một chút, mạnh một chút…" Trước giờ Thiệu Tình không thích đáp lại những lời thô tục này, nhưng hiện giờ trái tim nàng đã chấp nhận hắn, sau khi nói ra, trong lòng nàng lại có chút ngọt ngào.

Lận Chước hít sâu, hắn rút ngón tay ra, sau khi mất đi vật cản, tinh dịch chảy ra ngoài, mùi Long Tiên Hương hoà trộn với mùi xạ hương dâm mĩ quẩn quanh trong không khí.

Lận Chước ôm tiểu mỹ nhân lên, để nàng lên giường, cuốn váy dài lên đến tận eo, sau đó tách hai chân nàng ra. Một bên hắn xoa xoa chiếc mông trắng trẻo, một bên hắn lấy côn th*t đánh mạnh lên chiếc bánh bao, rồi coi xác lên mép thịt trai đang sưng tấy kia.

Cơ thể của Thiệu Tình vô cùng trống trải, nàng bĩu môi không hài lòng, thân thể nàng đã trầm luân trong vui sướng hắn mang lại, giờ đây không được thoả mãn, toàn thân đều kêu gào, nàng muốn hắn xâm nhập vào, dùng sức khuấy đảo bên trong nàng.

"Đừng vội!" Lận Chước cười khẽ, hắn đỡ thân gậy, cắm vào thật mạnh, không khoan nhượng, chạm đến tử cung. Tay hắn đưa đến trước người nàng, nới lỏng vạt áo rồi chui vào trong, hắn luồn lách qua vô số chướng ngại vật tìm thấy bộ ngực mềm mại căng tròn. Một tay hắn siết eo nàng, một tay xoa nắn ngực, dưới hông dùng sức thúc mạnh lên.

"A…" Đôi môi đỏ mọng của Thiệu Tình khẽ rên, mỗi lần hắn đâm vào đều hoá giải được cơn ngứa ngáy trong người nàng, đồng thời mang đến cho nàng khoái cảm mãnh liệt: "Thật thoải mái…ưm…A Chước… thật lợi hại…" Nàng ngửa cổ tận hưởng niềm vui sướng mà hắn

mang lại.

Vật thô dài nam tính điên cuồng nghiền ép những nếp nhăn bên trong hoa huy*t, dường như muốn ép thẳng nhưng nếp nhăn kia, hắn thúc mạnh đến mức như muốn nhét hai viên tinh hoàn vào trong cơ thể nàng. Chiếc giường cũng vang lên tiếng kẽo kẹt, tay Thiệu Tình túm chặt gối dựa.

"Ha…" Dau khi thọc vào rút ra trăm hồi, Lận Chước nâng chân Thiệu Tình lên, lật người nàng qua, cả người nàng xoay lại, côn th*t cũng xoắn một vòng bên trong, động tác vừa mạnh mẽ vừa tàn nhân như vậy khiến cơ thể Thiệu Tình căng cứng lên, đổ gục ngay lập tức.

"A…a…đến rồi..ưm…" Cao trào đến làm cả người nàng run lên, chớp mắt, nàng cảm giác như được ném lên đám mây, trước mắt đều mờ mịt, nàng không nhịn được rên rỉ: "Ư…Đừng….đừng….ta chịu không nổi!" Tuy Thiệu Tình đã ra nhưng dường như Lận Chước chỉ mới bắt đầu.

"Sao lại yếu đuối như vậy, Tình Tình chịu được mà!" Lận Chước lấy một cái gối dựa lót dưới mông nàng, nửa người Thiệu Tình nằm trên giường, eo bị hắn nâng lên, từ góc độ của Lận Chước, hắn nhìn rõ mồn một nơi giao hợp của hai người.

Mép thịt phì nhiêu bị côn th*t đâm vào biến thành hình dạng của nó, cánh bướm đáng thương bao quanh thân gậy, hắn dùng sức thọc vào rút ra vài cái, cánh bướm kia cũng vỗ cánh bay theo, mị thịt bên trong cũng bị lôi ra, tiếp đó lại đưa trở vào, mật dịch biến thành bọt trắng bám vào thân gậy, giống như thuỷ triều lên xuống theo động tác của hắn.

Cảnh tượng trước mắt là khí huyết hắn sục sôi, động tác ở hông lặp lại liên tục. Hắn tiếp tục gác hai đùi của Thiệu Tình lên vai, ở tư thế này, côn th*t đâm vào càng sâu hơn, liên tục chạm đế tử cung.

"Tình Tình, ta muốn vào!" Khe nhỏ của tử cung bị quy đầu liên tục

đâm vào đã hé mở, càng đâm càng mở.

"A…Vào đi…ưm…" Lần này Thiệu Tình không phản đối, có lẽ nước đã quá nhiều, nàng cũng muốn hắn tiến vào sâu hơn, muốn cùng hắn hoà làm một.

Thấy Thiệu Tình phối hợp, lần này không đau giống như những lần trước, thời khắc hắn cắm vào tử cung nàng, hơi thở nàng ngưng lại, hắn cũng nín thở, cổ tử cung quá nhỏ, côn th*t của hắn bị siết chặt, đưa đẩy rất khó khăn. Mỗi lần di chuyển, đối với hai người mà nói, nó vừa gian khổ vừa khoái lạc. Lận Chước cắn răng đẩy, khe hẹp kia rất khó di chuyển, trán hắn lấm tấm mồ hôi, nhỏ giọt rơi xuống.

"Cái miệng nhỏ ở dưới của nàng, thật sự rất chặt…" Lận Chước cảm thán, sau mấy chục hồi di chuyển, cuối cùng hắn chịu không nổi, tinh quan mở ra, hai người cùng chìm vào cực lanc, tinh dịch đặc sệt nóng hổi phun vào bào cung của nàng.

Sau khi hoan ái cao độ, hai người đều thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, Thiệu Tinhd cảm giác như mình vừa vớt ra từ trong nước.

Nghỉ ngơi một lúc, Thiệu Tình lười biếng nằm trên giường, Lận Chước đứng dậy, lấy bộ quần áo sạch sẽ trong tủ ra, từ tốn thay quần áo cho Thiệu Tình. Trước khi gặp nàng, hắn chưa từng làm qua chuyện hầu hạ người khác thế này, hiện giờ lại làm rất thành thục.

"Chủ mưu từ lâu!" Thiệu Tình phun ra một câu.

Nhìn quần áo sạch sẽ chuẩn bị từ trước, phần lớn là hắn đã mưu đồ "ăn nàng" ở trên xe ngựa.

Lận Chước không trả lời, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng.

"Ta phải đi rồi!" Hắn lưu luyến nhìn Thiệu Tình, giờ này nàng nằm trên giường, mơ màng sắp ngủ.

“Ừm!” Thiệu Tình gật đầu “Ta sẽ rất nhớ chàng!” Ánh mắt nàng mong đợi nhìn hắn, Lận Chước không muốn rời đi vào lúc này, nhưng ở bãi săn còn rất nhiều việc cần hắn xử lý

“Ngoan ngoãn đợi ta, ta sẽ trở về nhanh thôi!” Hắn thấp giọng thì thầm, sau đó rời khỏi xe ngựa. Thiệu Tình nằm trên giường, bên tai nàng còn nghe được tiếng vó ngựa hắn rời đi.

Tuy có chút cô đơn, nhưng nàng tin rằng bọn họ sẽ gặp lại ở kinh thành nhanh thôi.

Chương 158

Ngựa chạy suốt đêm không ngưng nghỉ, vừa cập sông liền lên thuyền đi tiếp. Tốc độ thuyền rất nhanh, nhưng thân thuyền nhỏ, độ nguy hiểm sẽ càng cao, người di chuyển trên thuyền cũng không thoải mái.

Cũng chỉ có Lận Chước mình đồng da sắt mới có thể chống đỡ được lộ trình như vậy. Lúc hắn đến bãi săn cũng là lúc đuổi kịp buổi trì săn cuối cùng. Trì săn của Đại Tĩnh được lưu truyền từ thời Thái tổ đến nay, là buổi đi săn nhằm khảo sát trình độ của các hoàng tử. Hoàng tử từ 12 tuổi sẽ bắt đầu dẫn đội thân vệ, cưỡi ngựa, mang theo chó săn và chim ưng do tự mình thuần dưỡng cùng vây bắt con mồi. Cuối cùng thống kê lại, xếp theo thứ tự dán lên bố cáo bãi săn, hoàng tử có thành tích đầu sẽ dán ở cổng thành. Từ khi Lận Chước 12 tuổi, hễ có hắn tham gia buổi trì săn thì thành tích của hắn nhất định sẽ dán ở cửa hoàng thành cho bá tánh ca tụng.

Những con mồi của các Hoàng đế khi còn là hoàng tử săn được đều ghi chép lại cẩn thận, trong đó Thái tổ, Tiên Hoàng và Lận Chước là những người có chiến tích khiến mọi người nể phục nhất.

Chiến tích của đương kim thánh thượng vô cùng bình thường, nhưng vì là Thái tử cho nên Tiên hoàng mở một mắt nhắm một mắt với hắn.

Khi đến bãi săn, Lận Chước trao đổi thân phận lại với Nhất Kiêu. Sáng sớm ngày 28, hắn thay phục săn màu đỏ rực, phục săn của Lận Chước chế theo phân vị của Thái tử, trước ngực thêu Kim Long giơ vuốt chân, những Hoàng tử khác mặc màu đỏ thẫm, trước ngực

thêu kỳ lân oai phong lẫm liệt.

Năm nay, những Hoàng tử trên 12 tuổi có 8 người, đáng chú ý nhất là những Hoàng tử được phong vương. Năm vừa rồi Lận Du và Lận Thuỵ cách Lận Chước rất xa, Lận Giác chủ động đến cạnh Lận Chước, hai người thường xuyên nói chuyện với nhau. Ngoại trừ con của chính thất cùng với hai quý tử do quý phi sinh ra được phong vương thì những hoàng tử khác một là chưa đủ tuổi, hai là vì mẫu thân bọn họ không được sủng ái. Những Hoàng tử con thiếp thất thường không thân thiết với hai hài tử của quý phi, nhưng lại có một thiếu niên giống cái đuôi nhỏ luôn đi theo Lận Chước. Đó là Bát Hoàng tử Lận Húc, bởi vì Hi phi được sủng ái cho nên thường ngày Lận Húc rất được cưng chiều, tính tình nóng nảy lại cao ngạo, tuy nhiên, hắn lại vô cùng sùng bái vị Đại ca Lận Chước này.

Thánh nhân ngồi trên khán đài cao quan sát, bên trái đương nhiên là vị trí của Hoàng hậu, bên phải năm nay đã thay đổi người, hiện giờ người kề vai sát cánh bên cạnh Thánh thượng là nữ nhi của Quốc Công, Hoan tần. Bởi vì trong nhà xảy ra nhiều chuyện không vui nên thoạt nhìn gương mặt Hoan Tần hậm hực khó chịu, Hoàng đế lại không mấy hứng thú với buổi trì săn này, cho nên thường thấp giọng trấn an Hoan Tần.

Quý phi đang ngồi đầu dãy bên trái, bên phải hàng đầu là vị trí của Hi Phi, cũng vì Hoan Tần cho nên hiện giờ hai vị sủng phi này muốn thấy thánh nhan đều rất khó khăn, nếu không phải việc quan trọng thì không thể gặp được Hoàng đế.

Quý phi được sủng ái nhiều năm, làm sao nuốt nổi cục tức này, chỉ thiếu nước viết thẳng hai chữ "phẫn nộ" lên trên mặt. Trước khi Ngôn Khinh Linh tiến cung, Hi phi dưới tay Quý phi vẫn được sủng ái suốt nhiều năm trời, đương nhiên là có thủ đoạn, mấy năm nay nàng còn sinh được hai hoàng tử và một công chúa không phải vì thân phận nàng cao quý mà là vì nàng biết xem xét thời thế.

Hi phi năm nay 28 tuổi, là độ tuổi phong hoa nhất của nữ nhân,

nàng có đôi mắt phượng đa tình, chiếc mũi nhỏ cùng với đôi môi anh đào, gương mặt hơi tròn, thuộc dạng người dễ nhìn, thường ngày nàng hay giúp đỡ người khác. Trưởng tử của nàng năm nay vừa tròn 12, lần đầu tiên tham gia trì săn, lẽ ra hắn nên nhận được sự yêu thương và khích lệ của Hoàng đế, nhưng tâm tư hoàng đế lại đặt lên người tân sủng phi trong nhà đang có tin dữ, điều này khiến Hi phi khó chịu, nhưng nàng là người tinh tế không biểu lộ bất mãn ra mặt.

Lận Chước xoay người lên ngựa, sau khi đích thân Hoàng đế đánh trống trận, tám đội quân lập tức tiến vào rừng. Lận Chước lãnh thân binh đi vào trong rừng, phàm làm việc gì Lận Chước cũng đều làm đến nơi đến chốn, tuy không có hứng thú mấy nhưng hắn vẫn biểu hiện xuất sắc.

Lận Chước đã được mật báo rằng Lận Du đang muốn nhân buổi trì săn này hạ độc thủ với Lận Thuỵ, người huynh đệ ruột thịt của hắn. Đồng thời, Lận Thuỵ cũng có ý không để cho Lận Du bước ra khỏi khu rừng này. Ở phương diện này hai huynh đệ họ đều tâm linh tương thông, hai người đều muốn giá hoạ lên người Lận Chước. Lận Chước phụ trách tuần tra chuyến thu săn đương nhiên sẽ gánh trách nhiệm. Hai bọn chúng trai cò đánh nhau, Lận Chước biết hết, chỉ chờ bọn họ lưỡng bại câu thương.

Lưỡng bại câu thương: đả thương lẫn nhau

Có thể nói rằng, Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ sẵn, nào ngờ vẫn còn thợ săn. Từ khi Hoàng đế bắt đầu giao quyền cho các hoàng tử thành niên, thì trận đoạt đích này đã ngầm được khơi mào.

Trì săn bắt đầu từ giờ Dậu, lúc này sắc trời vẫn còn tối, những binh lính nối đuôi cầm đuốc, kết lúc vào lúc hoàng hôn.

Lúc Lận Chước trở về điểm xuất phát, thì đằng trước đã là một đám hỗn loạn. Lận Thuỵ ngã trong vũng máu, quý phi ngồi bên cạnh khóc la: "Thuỵ Nhi, Thuỵ Nhi! Nhất định là Lận Chước kia đã hại

con!”

Lận Du bụm mặt, máu chảy ra theo kẽ ngón tay, hắn chằm chằm nhìn bào đệ bên cạnh mình, mấy thái y vây bên người hắn muốn xem miệng vết thương, nhưng hắn lại không hề có bất kì phản ứng gì.

Lận Chước xoay người xuống ngựa, Hoàng đế đã tức giận cực độ, vươn tay tát mạnh lên mặt hắn một cái.

Lận Chước bị đánh, bên tai hắn còn vang lên tiếng “ong ong” thì tiếng mắng nhiếc của Lận Hiền đã ập đến: “Hỗn trướng, ngươi dám lợi dụng quyền hạn tuần phòng, thiết lập bẫy để sát hại thủ túc!”

Lận Chước cảm nhận có mùi máu tươi trong miệng, trong lòng hừ lạnh: “Ngươi nghĩ thiên hạ này đều là kẻ ngốc sao?” Nhưng hắn không nói ra, chỉ quỳ xuống chắp tay nhận tội: “Nhi thần không thể giữ gìn an toàn trong khu vực săn bắn, xin phụ hoàng giáng tội, nhưng nhi thần thật sự không gánh nổi tội sát hại thủ túc, xin phụ hoàng minh giám!”

“Người đâu, đưa Thái tử về doanh trướng, canh giữ cho cẩn thận!”

Lận Chước bị cấm túc.

Chương 159

Bởi vì sai lầm của hai vị Hoàng tử cho nên thu săn phải tạm dừng. Quý phi có hai nhi tử, một chết, một bị thương, Thái tử vì bị nghi ngờ có liên quan đến "tàn sát huynh đệ" cho nên bị cấm túc, ngay lập tức hoàng tử thành niên thiếu đi ba người, quần thần bắt đầu thượng tấu, tranh cãi kịch liệt. Lận Hiền ra lệnh Thọ Vương Lận Giác, hài tử của Hoàng hậu phối hợp với Tam Tư hội Thẩm để điều tra án lần này.

Ở phủ Quốc Công, Ngôn Ngai Như đã bí mật sắp xếp, sau khi Thiệu Tình trở về phủ, hạ nhân đã thay đổi hết, người nào cũng đều cung kính với nàng, mỗi ngày của nàng trôi qua vô cùng vui vẻ.

Nàng chỉ việc yên tâm đợi Lận Chước về kinh, nhưng đầu tháng 9, nàng nhận được một phong thư rất kì cục, thư kia là của Lận Chước gửi, hắn nói với nàng cho dù có nghe được tin tức gì thì cũng đừng lo lắng, mọi chuyện đều nằm trong tay hắn.

Vốn Thiệu Tình không hiểu gì, nhưng khi nàng ra phủ giải sầu, thì nàng đã biết vì sao Lận Chước gửi thư kia cho nàng. Ngày ấy tinh thần thoải mái, nàng đến trà lâu thưởng trà, thì phát hiện không khí nơi đây có chút kì lạ, biểu tình trên mặt mọi người đều u ám, chụm đầu ghé tai không biết đang bàn luận chuyện gì.

Tò mò chuyện thị phi là tính nết của đa số mọi người, Thiệu Tình cũng không lạ gì nơi đây, bản thân nàng cũng từng làm đề tài cho mọi câu chuyện, cho nên nàng không hiếu kì chuyện người khác.

Dù sao thì cao môn nào cũng có chuyện xấu trong nhà, hoặc là nhà

ai đó có ngoại thất mang theo hài tử đến cửa tìm cha. Thiệu Tình vốn định chuyên tâm ăn trà bánh thì lại nghe hai từ "Thái Tử" vào tai, vừa nghe đến hai chữ này, tâm trí nàng liền bị cuốn đi, nàng tưởng rằng bọn họ sẽ bàn đến những con mồi của Thái tử trong chuyến thu săn này, từ khi Lận Chước 12 tuổi, trong chuyến đi săn đầu tiên, hắn đã săn được con hổ, khi đó mọi người bàn luận về hắn suốt một tháng trời.

Nào ngờ, càng nghe sắc mặt nàng càng kém, Tử Câm và Tử Ninh ở bên cạnh phát hiện có gì đó không đúng: "Đại tiểu thư, hay là chúng ta về đi?"

Thiệu Tình nheo mắt ra hiệu im lặng, nàng dựng ngược lỗ tai, loáng thoáng nghe được vài từ "sát hại huynh đệ", "tranh quyền đoạt lợi", "Cấm túc", "Tam tư hội thẩm".

Không cần đến trí tưởng tượng phong phú, Thiệu tình cũng có thể xâu chuỗi được câu chuyện tồi tệ này. Đương nhiên nàng biết Lận Chước sẽ không làm việc "sát hại thủ túc" này, phần lớn là hắn bị oan, nhưng Hoàng đế không thích hắn, sẵn sàng cấm túc, chuyện này với hắn mà nói, sẽ trở thành một vết nhơ trong đời.

Mấy thiếu niên cãi nhau, ở Tĩnh Quốc, có rất nhiều người sùng bái Lận Chước, trong đó có không ít thư sinh. Một thư sinh áo xanh đỏ mặt tía tai tranh cãi với hai người khác, hai người kia là môn khách của Liên gia, đương nhiên không có ý tốt với Lận Chước.

"Ở trên đời này không có ai là hoàn mỹ, Thái tử kia suy cho cùng cũng chỉ là giả vờ thanh cao!"

"Đúng vậy! Với huynh đệ ruột thịt hắn còn ra tay tàn nhẫn như vậy, còn chưa nói đến chuyện lúc trước hắn mê mẫn Ngôn Đại tiểu thư của Ngôn gia kia nữa!"

"Ngươi nói bậy, là người đọc sách thánh hiền vậy mà ngươi dám ngậm máu phun người, thật nhục nhã thay!" Người áo xanh kia

thoạt nhìn vô cùng nho nhã, hiện giờ lại đỏ mặt tía tai muốn vung tay lên đánh người.

Tiểu thư sinh tay trói gà không chặt, có lẽ đời này ngoài cầm bút ra hắn chưa từng bưng vật nặng nào, ngay lập tức hắn bị hai tên kia đánh cho quỳ rạp trên đất.

Thiệu Tình thật sự không thể xem nổi nữa, nàng rút chiếc roi mềm phòng thân quấn quanh hông mình. Vút—- một tiếng, đường roi chuẩn xác đánh vào bên cạnh hai tên thư sinh khẩu xuất cuồng ngôn kia, chỉ xém chút nữa đánh trúng người.

Hai người kia sợ đến mức mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy. Thiệu Tình bước đến, lạnh lùng nói: "Nghi luận hoàng thất, theo luật phải đưa lên quan, các ngươi muốn tự lên hay bị áp lên quan nha?"

Cả đời này hai người kia chưa từng nhìn thấy cô nương nào hung hăng mà lại xinh đẹp như vậy, họ sợ đến mức chạy chết trối.

"Ổn chứ? Ngươi tự đứng lên được không?" Thiệu Tình ở trên cao nhìn xuống, tuy nàng rất muốn đưa tay nâng thư sinh áo xanh dậy nhưng những thư sinh này thường chú trọng lễ nghi, nàng sợ sau khi đỡ hắn đứng lên, hắn sẽ khóc bù lu bù loa lên là nàng đã vấy bẩn hắn.

Thư sinh áo xanh chỉnh lại nho khăn trên đầu mình, rồi mới bò người đứng dậy, hắn ngập ngừng nói: "Đa tạ cô nương tương trợ!"

"Không, ta mới phải đa tạ ngươi, cảm ơn ngươi vì đã mở lời bảo vệ Thái tử điện hạ!" Thiệu Tình nói xong cũng không có ý định ở lại nói thêm, nàng đưa hai nô tỳ rời đi.

Thiếu niên áo xanh lúc này còn chưa biết, tiểu cô nương xinh đẹp mà sau này hắn tương tư lại là người trong lòng của Thái tử, là Hoàng hậu tương lai, mẫu nghi thiên hạ.

Mà Thiệu Tình cũng không ngờ tới, nàng tiện tay cứu người, ngăn số mệnh bị đánh cho tàn phế của hắn sau này thuận lợi trở thành Trạng Nguyên, sau đó, trở thành trọng thần của Đại Tĩnh.

Đôi khi may mắn và duyên phận của một người thật kỳ diệu.

Chương 160

Ngày 10 tháng 9, thánh giá của Hoàng Thượng về đến kinh thành, Thái tử cũng bị cấm túc trong Đông Cung. Sau khi Thọ Vương Lận Giác hồi kinh thì bắt đầu thẩm vấn người lấy lời khai, có rất nhiều lời đồn truyền ra rằng Thọ Vương sẽ nhân cơ hội này diệt trừ Thái tử, thì khoảng cách của hắn đến vị trí này cũng chỉ bằng một bước chân. Thân là Tứ hoàng tử, lại là con chính thất, nhờ sự cố lần này hắn lập tức bước qua được ba huynh trưởng.

Lần này Thành thượng xuống tay tàn nhẫn với Thái tử, để một hoàng tử có thân phận cao quý như vậy thẩm vấn, trong hoàng thất nào có chuyện thủ túc tình thâm? Hắn giao cây đao sắc bén vào trong tay Thọ Vương, mặc kệ Thái tử có bị oan hay không, phần lớn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lòng Thiệu Tình nôn nóng vô cùng, nhưng sau khi Ngôn Ngai Như về phủ, hai huynh muội thức trắng đêm để bàn bạc, một lần nữa Ngôn Ngai Như bảo đảm, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Thái tử, lần này hắn cố tình làm vậy.

"Đại muội, Thái tử vì muội đã hao tốn biết bao nhiêu tâm tư!" Từ nhỏ hắn đã ở chung với Lận Chước, hắn không thể nào ngờ được Lận Chước lại thâm tình đến vậy.

Bọ ngực bắt ve, chim sẻ chờ sẵn, còn Lận Giác trở thành thợ săn, ngay cả Hoàng Hậu cũng nghĩ như vậy, nhưng không thể ngờ mọi chuyện lại đi ngược với suy nghĩ của mọi người. Lận Giác hăng hái điều tra, sau khi lấy lời khai, câu chuyện lại xuất hiện tình tiết khác.

Vốn dĩ Quý Phi lấy thân phận là người bị hại kêu khóc không ngừng, mất đi hai hoàng tử, Lận Hiền cũng có chút xót thương cho nàng, hắn còn ngồi lại trong cung nàng suốt một canh giờ, an ủi dỗ dành. Quý phi muốn giữ Lận Hiền ở lại, nhưng khi dương v*t hắn cắm vào trong cơ thể nàng, thì bụng nàng đau quặn lại còn xuất huyết. Sau khi thái y chẩn đoán, thì mới biết trong bụng quý phi đang mang long chủng, đã hơn ba tháng, vì thai chưa lớn lại liên tục ra huyết nên quý phi nhầm lẫn đó là nguyệt tín, nên không phát hiện có hài tử.

Trai già đẻ ngọc vốn không phải chuyện dễ dàng gì, lại phải chịu đả kích, Quý phi phải nằm trên giường điều dưỡng, mặc kệ mọi chuyện. Những tưởng rằng Quý phi sắp phục sủng nhưng kết quả của Tam Tư hội thẩm lại đày nàng xuống đáy tuyệt vọng.

Nguyên nhân cái chết của Lận Thuỵ là vì y tự làm tự chịu, Lận Du không màng đến tình cảm huynh đệ, phái thích khách ám sát Lận Thuỵ. Lúc đó Lận Du vẫn chưa động thủ, Lận Thuỵ chết vì bẫy hắn đặt ra. Lận Thuỵ và Lận Du đều nổi sát tâm, lúc ở trì săn, vì sự an nguy của các Hoàng tử cho nên những con mồi lớn đều được cho ăn no. Trước buổi trì săn, những con linh dương được con người nuôi dưỡng sẽ lùa vào trong Cốc trước, rồi cho mãnh thú ăn no, như vậy hung tính của nó sẽ không lớn. Tuy Nhiên, Lận Thuỵ đã chuẩn bị mấy con gấu mù, bỏ đói nó vài ngày, rồi dùng đao làm nó bị thương khiến cho thú tính bộc phát. Vừa đói vừa bị thương, mấy con gấu to lớn liều mạng vùng vẫy.

Lận Thuỵ thả gấu mù lại lần đội quân của Lận Du, cùng lúc này Lận Du phái thích khách ra, Lận Thuỵ không kịp thoát thân, thị vệ bên người hai Vương gia tàn sát lẫn nhau không còn một mạng. Lận Thuỵ bị gấu mù cắn chết, Lận Du cũng không khá hơn, vị cào một đường lên mặt, phá tướng, từ đây về sau không thể nào làm trữ quân được nữa.

Lận Hiền muốn dùng hai nhi tử này để đả kích Lận Chước, y cho bọn chúng rất nhiều quyền lực, y nên từ từ mưu tính mới phải nhưng y

lại quá nóng vội, giao cho hai hoàng tử không có đầu óc để giờ đây một người chết một người rơi vào tàn kịch.

Song, khi điều tra sâu hơn thì lại tra ra được Lận Thuỵ, Lận Du cùng với mẫu tộc của Quý Phi lén lúc dưỡng tư binh, đây khác nào to gan làm loạn? Chuyện này không đơn giản là phạm vào quốc pháp mà còn cho thiên hạ biết Hoàng đế bất tài thế nào cho nên mới để sủng phi dưới tay mình nuôi dưỡng tư binh.

Nhất thời Liên gia chấn động, mặc kệ là nhánh chính hay nhánh bên, xét nhà bắt giam, Lận Giác vì vậy mang trên mình mỹ danh "thiết diện vô tư".

Hắn phụ trách dẫn binh đi xét nhà, trong đó bao gồm cả ngoại tộc của hắn, cả nhà vị hôn phu của hắn, Liên gia là mẫu tộc của Nguyên hậu và Đương kim hoàng hậu.

Dòng chính không tham gia nuôi dưỡng tư binh, nhưng lại bị liên lụy, hơn phân nửa gia tài bị tịch thu, gia chủ bắt từ quan, con cháu làm quan trong triều thì bị lưu đày ra biên ải nắm giữ chức quan nhỏ nhoi, đều là quan dưới lục phẩm.

Mẫu tộc của Quý phi không may mắn như vậy, nam tử thành niên đều bị trảm, trẻ chưa lớn và nữ quyến thì bị lưu đày cách xa ba ngàn dặm.

Quý phi kéo lê thân thể quỳ ba ngày ba đêm chỉ xin được ban rượu độc, để cho phụ huynh được chết toàn thây. Nhưng sau ba ngày, hài tử trong bụng nàng chịu không nổi, Quý phi bị mẫu tộc liên luỵ không thể giữ lại được con vua, bị biếm thành Dung quý nhân, ở hàng tam phẩm không nói, nàng đường đường là chủ nhân của một cung nay phải dời đến thiên điện, đời này của nàng xem như bỏ, không thể phục sủng được nữa.

Theo manh mối điều tra ra chân tướng, Lận Chước được thả, tâm trạng Lận Hiền vô cùng phức tạp. Hai huynh đệ kia gây ra động tĩnh

lớn đến vậy, hắn không tin trưởng tử ranh ma của mình không biết gì. Là Lận Chước mặc kệ hai huynh đệ kia đánh nhau, đứng trên núi xem hổ đấu. Lận Hiền thiệt hại hai hoàng tử hắn sủng ái nhất, trong lòng vừa tức giận vừa đau lòng.

Ý đồ của Lận Chước thật đáng chết! Lận Hiền muốn mắng to tên nghiệp chướng này, thậm chí muốn phế truất thân phận Thái tử của hắn, nhưng y không thể, nếu y làm vậy sẽ bị người đời khinh thường. Y nhớ đến thỉnh cầu của Lận Chước, Y sẽ không để hắn được như ý, để hắn cầu mà không được!

Chương 161

Cuộc sống chốn hậu cung không yên bình như Ngôn Khinh Linh tưởng tượng, tuy ngoài mặt nói hậu cung không được can thiệp triều chính nhưng trên thực tế hậu cung với triều đình đã sớm là một, cùng chung nhịp thở, vinh nhục của nàng và phủ Quốc Công đều đặt chung một chỗ. Sau khi Ngôn Dạ Đình ngã xuống, từng bước đi của nàng trở nên vô vàn nguy hiểm. Mặc dù ngoài mặt Ngôn Ngai Như sẽ bảo vệ nàng chu toàn, nhưng có một sự thật trong lòng hai huynh muội đều biết rõ.

Mặc dù nàng được Hoàng đế toàn tâm toàn ý sủng ái, nhưng cũng không tránh được những ám hại nơi đây. Căn cơ của nàng ở hậu cung không sâu, từ sau khi Liên thị rơi đài, Hoàng hậu cũng không thèm quan tâm đến nàng, từng ngày trôi qua nàng đều ngột ngạt. Gần đây, nàng cũng không còn hứng thú với Lận Hiền nữa, mỗi khi làm việc dâm loạn với hắn, tuy sinh lý của nàng chấp nhận hắn xâm nhập nhưng tâm lý nàng luôn cảm thấy bản thân đang hành sự với bằng hữu của cha mình. Tiếp nữa, dạo này Thái hậu thường kín đáo phê bình nàng, dùng các loại hình phạt, hễ nàng rảnh thì sẽ phải chép sách. Thái hậu muốn nàng chép huyết kinh cho hoàng tử đã chết, nàng chép đến mức tay run rẩy, khí huyết không thông, còn Lận Hiền vẫn là đứa con hiếu thảo đến ngu muội, mỗi lần như vậy hắn chỉ nói nàng hãy kiên nhẫn, lại còn nói: "Mẫu hậu đang coi trọng nàng đó!"

Hậu cung chú trọng nhất là cân bằng, từ khi Ngôn Khinh Linh vào cung, Lận Hiền chỉ bước vào Linh Tước cung của Quý phi một lần vì nhi tử chết thôi, còn những phi tử khác hắn chưa từng sủng hạnh lần nào, mỗi ngày đều bên cạnh nàng. Điều này làm Thái hậu bất

mãn, trong hậu cung của Hoàng đế có không ít tai mắt của Thái hậu phái đến để thổi gió bên tai. Ban đầu Thái hậu còn kiêng kị bối cảnh của Ngôn Khinh Linh, nhưng từ khi Ngôn Quốc Công công bố mất thần trí, mẫu tộc của Quốc công phu nhân lại bị lưu đày, thái độ của Thái hậu với Ngôn Khinh Linh ngày càng cứng nhắc.

Nếu cứ mỗi lần như vậy nàng đều đến khóc kể với hoàng đế thì hắn cũng phiền lòng. Nói cho cùng thì tình yêu của đế vương cũng rất hời hợt, muốn lôi kéo phải hiểu thánh ý, trở thành một nữ nhân khiến hoàng đế hài lòng.

Trước đó vài ngày, Ngôn Khinh Linh đến nguyệt sự, Hoàng đế không màng đến tâm trạng này, máu nhuộm ngân thương, sau ngày hôm đó thân thể nàng ngày càng ốm yếu.

Tinh thần và thể xác nàng đều mệt mỏi, còn phải chịu đựng hoang dâm vô độ của Lận Hiền. Lận Hiền không giống Lận Chước bảo vệ Ngôn Thiệu Tình vô điều kiện, mỗi lần lăn lộn thì đến đêm khuya mới ngừng, sáng sớm lại phải thỉnh an Thái hậu, chỉ mới một thời gian ngắn, nàng đã phải dùng tới phấn để che những quầng thâm dưới mắt.

Trong lòng ôm một bụng tức, hiện giờ cuối cùng cũng có nơi để trút giận.

"Thần nữ tham kiến Hoan tần nương nương!" Dưới sự dẫn dắt của cung nữ, Ngôn Thiệu Tình được đưa đến Nhuỵ Châu Điện. Ngôn Khinh Linh quả thật đang nhận muôn vàn sự sủng ái, Nhuỵ Châu điện này nằm ở vị trí tốt, ở gần tẩm điện của Hoàng đế thì không nói, bên trong lại vô cùng xa hoa, mỗi một cây một lá đều được chăm sóc rất cẩn thận. Nghe nói phòng ngủ của Ngôn Khinh Linh còn thiết kế thành Tiêu Phòng, quả đúng là Tiêu Phòng chuyên sủng.

Tiêu phòng là tên một điện trong cung Vị Ương, nơi Hoàng hậu ở, vách có trát hồ tiêu tán nhỏ cho thơm và ấm

"Đại tỷ tỷ, đã lâu không gặp!" Ngôn Khinh Linh không lớn tiếng, Ngôn Thiệu Tình cũng không muốn xung đột với nàng ta trong cung, cũng không để nàng ta lấy nhược điểm của mình ra làm cái cớ để trách phạt. Thiệu Tình cúi đầu hành lễ, tự tưởng tượng như mình đang đứng tấn ở Bách Hoa Cốc.

"Đã lâu không gặp, không biết Hoan tần nương nương xin Hoàng hậu nương nương triệu thần nữ tiến cung là có việc gì?" Thiệu Tình không muốn vòng vo với Ngôn Khinh Linh, nàng hỏi thẳng, ngữ khí vẫn lễ độ.

Ngôn Khinh Linh cũng không định diễn kịch, nàng ta cầm chung trà ném về phía Thiệu Tình, mắng to: "Đồ tiện nhân nhà ngươi!"

Thiệu Tinh nhích bước chân: "Thần nữ không gánh nổi hai chữ tiện nhân này đâu!" Có một số người nàng có thể nhịn, một số thì không, nàng không muốn mình bị mắng là tiện nhân, càng không muốn ai gọi mẫu thân mình như vậy.

"Ngươi còn không phải là tiện nhân sao? Ngươi cướp đi vị hôn phu của ta, ta sẽ không bao giờ để ngươi toại nguyện!" Nhớ đến lời Hoàng đế nói với nàng đêm trước, nỗi hận khắc sâu trong lòng nàng như bị con dao sắc nhọn cứa vào.

"Một nét bút không thể viết ra hai chữ, tuy chúng ta không ưa gì nhau nhưng ta vẫn phải nhắc nhở Nhị muội muội ăn nói cho cẩn thận. Ngươi đã vào cung, linh hồn hay thể xác đều là người của bệ hạ!" Đáy mắt Thiệu Tình loé lên sự mỉa mai rồi biến mất nhanh chóng, song, vẫn bị Ngôn Khinh Linh nhìn thấy. Ngôn Khinh Linh tức giận, nhưng nàng nghe hiểu Thiệu Tình muốn nói gì.

Ngoài mặt, hai tỷ muội các nàng không thể nghịch nhau, đặc biệt tình trạng loạn lạc của phủ Quốc Công hiện giờ. Ngôn Khinh Linh tuyên bố với bên ngoài rằng xin cho tỷ tỷ tiến cung là để hỏi thăm tình hình cha mẹ gần đây, nếu chuyện ầm ĩ của hai tỷ muội truyền

ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng thanh danh. Lúc này, Thái hậu lại đang nhìn chằm chằm vào nàng, lỡ như bà ta nhìn thấy sai lầm của nàng, thì ít nhất sẽ có hai cuốn kinh thư đến chờ nàng chép.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, tình trạng của cha mẹ thế nào Ngôn Khinh Linh chưa từng hỏi tới, Ngôn Thiệu Tình cảm thấy chua xót thay hai phu thê họ. Ngôn Ngai Như đưa phu thê Ngôn Quốc Công từ bãi săn trở về, Ngôn Dạ Đình đã mất thần trí, các thái y cũng không có cách nào chữa trị, vừa lúc hai hoàng tử gặp nạn, cho nên không ai quan tâm đến một Quốc Công tâm trí không bình thường.

Còn Liên Dung, nàng tin lời nói dối của Ngôn Dạ Đình, thần trí điên loạn, mỗi khi nhìn thấy Thiệu Tình, nàng liền liều mạng chạy đến muốn ôm Thiệu Tình, trong miệng liên tục lẩm bẩm: "Nữ nhi của ta! Nữ nhi của ta!"

Ngôn Ngai Như tuyên bố với bên ngoài rằng Quốc Công phu nhân bị loạn trí, sẽ đưa nàng đến biệt trang ở ngoại thành để tịnh dưỡng. Liên Dung nói năng lung tung, nếu để người khác nghe được thì rất dễ nổi lên sóng gió, tốt nhất không nên để lại ở kinh thành.

"Tỷ tỷ nói phải, là muội muội không đúng, lần này muội muội tìm tỷ tiến cung là vì chuyện trong nhà, hiện giờ tình trạng của cha mẹ không tốt, ca ca lại không có quan hệ thông gia hiển hách, ta đã cầu xin Hoàng hậu nương nương, tìm cho tỷ một vài người có tiền đồ, tuy phần lớn đều là người chết thê nhưng với hoàn cảnh của tỷ cũng không thể gọi là làm xấu mặt tỷ được!"

Tiếp theo, Ngôn Khinh Linh vờ tỏ ra kinh ngạc: "Tỷ tỷ mau đứng dậy, muội gặp được tỷ rất vui nên quên cho tỷ đứng dậy, là muội không đúng!" Ngôn Khinh Linh cũng là một con hát lão luyện, tựa như cái người vừa rồi mắng Thiệu Tình là tiện nhận không phải nàng.

Chương 162

Ngôn Thiệu Tình đứng thẳng lưng, ánh mắt sâu xa nhìn Ngôn Khinh Linh.

Ngôn Khinh Linh cười tươi, nhưng bên trong đầy ác ý: "Ta biết Thái tử đã đồng ý sẽ cưới tỷ, nhưng sau khi ta và bệ hạ bàn bạc lại, thì thấy chuyện này không hợp lễ nghi cho lắm. Hiện giờ ta là cung phi, nếu tỷ gả cho Thái tử thì bối phận chẳng phải sẽ loạn hết lên sao? Sau này hài tử của ta và tỷ phải xưng hô thế nào? Bệ hạ có tính toán của bệ hạ, ta biết như vậy sẽ thiệt thòi cho tỷ, nên lần này ta đã cầu xin hoàng hậu nương nương tìm đối tượng cho tỷ, đều là Công Hầu, tuyệt đối không để tỷ thua thiệt!" Là Công Hầu nhưng đều là người góa thê, tất cả đều đã hơn năm mươi tuổi.

Tinh thần Ngôn Khinh Linh sụp đổ, dựa vào cái gì nàng phải hầu hạ một lão già, còn người nàng ghét cay ghét đắng lại có được mối nhân duyên tốt đẹp?

Thật ra, Thánh nhân đang muốn thuận theo tâm ý của Lận Chước, nhưng lúc trên giường lại bị Ngôn Khinh Linh thuyết phục. Nhân lúc tinh thần và thể xác của Hoàng đế được thoải mái, nàng vừa khóc vừa kể: "Nếu đại tỷ gả cho Thái tử, vậy thần thiếp phải trở thành gì? Hài tử của thần thiếp sau này sẽ thế nào đây?"

Tai Lận Hiền vốn dĩ rất mềm, sau khi ân ái xong rất dễ nói chuyện, trong lòng hắn tràn đầy tiếc thương nàng, chuyện gì cũng đồng ý. Lận Hiền nhớ đến, dù sao thì cũng do hắn chiếm đoạt thân thể Ngôn Khinh Linh, nếu ban tỷ tỷ của Ngôn Khinh Linh cho tiền hôn phu của nàng thì quả thật không ổn. Nào có ai đem gả đại di (chị vợ) cho nhi

tử mình?

Ngôn Khinh Linh nào quan tâm đến luân thường đạo lý? Nàng chỉ không muốn để Lận Chước và Thiệu Tình được như ý thôi.

Ngôn Khinh Linh nói chưa hết, bộ dạng nàng đã đắc ý trông đợi Thiệu Tình khốn khổ. Nhưng trên mặt Thiệu Tình không có biểu hiện gì khác thường, chỉ lạnh lùng nhìn nàng: "Ngươi nói xong chưa?" Ngôn Thiệu Tình nhướng mày, vẻ mặt nàng không bi thương hay phẫn nộ như những gì Ngô Khinh Linh nghĩ. Nàng luôn bình tĩnh đến mức khiến Ngôn Khinh Linh tức giận, nàng luôn làm cho Ngôn Khinh Linh phát điên.

"Tỷ tỷ hà tất gì phải làm bộ bình tĩnh? Có phải trong lòng tỷ đang rất khó chịu không? Ngươi có khóc cũng không sao. Giống như ta đây, sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, ta vẫn luôn muốn khóc!" Ngôn Khinh Linh đang nói chuyện lập tức đỏ mắt, thật ra nàng rất muốn khóc, nhưng không phải vì chuyện trong nhà mà nàng khóc cho bản thân mình.

Từ lúc bắt đầu, nàng vì nỗi hận nên chấp nhận ân ái với Hoàng đế, trở thành người lấy sắc dụ người, trở thành nữ nhân nghĩ một đằng làm một nẻo. Dần dà, nàng cũng khinh thường chính mình, nhưng nàng chỉ có thể tiếp tục tiến về phí trước, nàng đã không có đường lui, ngoại trừ việc lấy sủng ái của Hoàng đế để củng cố địa vị, nàng không còn đường nào để đi cả.

"Ta không muốn khóc!" Thái độ thờ ơ của Thiệu Tình khơi lên lòng oán hận của Ngôn Khinh Linh. Từ trước đến nay, Ngôn Thiệu Tình luôn như vậy, vẫn luôn bày ra bộ dạng mình không sao cả, giống như cả đời nàng chỉ đóng một vai diễn duy nhất.

"Ta biết trong lòng tỷ rất khó chịu!" Ngôn Khinh Linh luôn tự thuyết phục bản thân mình. Mỗi khi Thiệu Tình không thể hiện những phản ứng nàng mong muốn, cảm giác mất mát khó tả cứ chiếm lấy cơ thể nàng.

“Hoan tần nương nương, ngươi yêu bệ hạ sao? Vì ngươi yêu bệ hạ cho nên mới tin tưởng ngài ấy sao?” Ngôn Thiệu Tình hỏi, lập tức cắt đứt vai diễn của Ngôn Khinh Linh.

“Hả?” Ngôn Khinh Linh sửng sốt vì câu hỏi của Thiệu Tình.

“Ta yêu Thái tử điện hạ, nên ta tin tưởng Điện hạ. Ngài ấy nói cưới ta thì sẽ cưới ta!” Ngữ khí Thiệu Tình vững vàng, trên mặt còn hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Cho dù ngài ấy không thể cưới ta thì thế nào? Chỉ cần ngày ấy không cưới người khác, ta cũng nguyện làm bạn bên cạnh ngài ấy!” Thiệu Tình thản nhiên nói, điều này khiến Ngôn Khinh Linh cảm thấy bản thân mình như đồ ngốc.

“Ngươi..để xem ngươi còn đắc ý được đến khi nào?” Ngón tay ngọc ngà của Ngôn Khinh Linh chỉ vào Thiệu Tình. Nàng tức giận đến phát run, rõ ràng nàng muốn tìm Thiệu Tình để trút giận, cuối cùng cơn giận lại ập lên người nàng.

“Sắc mặt Hoan tần nương nương không tốt lắm, có nên ngồi xuống một chút không?” Thiệu Tình không biết nên khóc hay nên cười, lúc nhỏ, nàng thật sự rất ghét Ngôn Khinh Linh, nhưng khi lớn lên, Ngôn Khinh Linh trong mắt nàng rất giống một vai hề thích nhảy nhót. Thiệu Tình cũng không muốn so đo với nàng ta, chung quy cũng đều là người bị hại, bị Ngôn Dạ Đình đưa đến thế gian này, hứng chịu mọi hỗn loạn do hắn tạo ra.

“Không cần ngươi vờ quan tâm! Được lắm, ngươi cứ việc không danh không phận đi theo Thái tử đi, đến lúc đó ta thỉnh xin bệ bạ, để hắn cưới một chính phi thân phận cao quý, để cho cả đời nay ngươi không có ngày nào được yên, để cho ngươi giống mẹ người, suốt đời chỉ ở hậu viện, không thể gặp người!” Ngôn Khinh Linh bị thái độ của Thiệu Tình đả thương, nàng không có cách nào giữ được bộ dạng đoan trang hiền thục như lúc đầu.

Chương 163

Trong lòng Thiệu Tình có chút khó nói, nàng khẽ thở dài, trên người nàng và muội muội này có chung một nửa huyết thống, nhưng lời nói không hợp nhau, nói nửa câu cũng là quá nhiều. Hiện giờ nàng chỉ muốn tìm cái cớ gì để rời đi, đứng ở cung điện hoa mỹ này nàng không thể cảm nhận được chút vui sướng nào, ở cùng với Ngôn Khinh Linh thêm thời khắc nào nàng cũng đều cảm thấy khó chịu.

Ngôn Khinh Linh còn chưa có ý định từ bỏ, nàng muốn Thiệu Tình phải chọn một trong số những mối hôn sự nàng đưa ra.

Thiệu Tình không thèm đáp lại, nàng mắt điếc tai ngơ xem Ngôn Khinh Linh như không khí.

Cũng may, có người đến giải cứu cho nàng.

"Hoan tần nương nương, Cẩm Công Công bên cạnh Hoàng thượng mang thánh chỉ đến, thỉnh Ngôn đại tiểu thư đến cửa điện quỳ tiếp chỉ!" Đại cung nữ Tuyết Liễu bên cạnh Ngôn Khinh Linh đến bẩm báo.

"Cái gì?" Ngôn Khinh Linh sửng sốt, Hoàng Thượng ban chỉ cho Ngôn Thiệu Tình? Là ý chỉ gì? Trong lòng nàng bất an, đáy lòng đột nhiên chùng xuống.

Ngôn Khinh Linh cảm giác mí mắt giật giật, mang đến một dự cảm không tốt.

Hai tỷ muội đến trước cửa đại điện, Cẩm Công Công tươi cười lấy

lòng, điều này làm Thiệu Tình yên tâm hơn hẳn. Cách đây mấy ngày Lận Chước cho người truyền tin cho nàng, hắn muốn nàng đừng lo lắng, cứ yên tâm đợi hắn. Lận Chước đã nói như vậy thì nàng cứ yên tâm đợi, nàng biết Lận Chước có bản lĩnh, có thượng vị hay không, hay khi nào thượng vị đều nằm trong dự tính của hắn.

"Trưởng nữ của Ngôn gia, Ngôn Thiệu Tình tiếp chỉ!" Cẩm Công Công vung cây phất trần lên, một tên tiểu thái giám cung kính tiến lên cầm phất trần cho hắn, một tên tiểu thái giám khác cầm thánh chỉ cung kính dâng lên.

Thiệu Tình quỳ xuống, Ngôn Khinh Linh cũng chỉ có thể quỳ theo, Cẩm Công Công mở thánh chỉ ra, đọc diễn cảm từng chữ một: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Trưởng nữ của phủ Quốc Công, Ngôn Thiệu Tình giỏi giang hào phóng, thiện lương hiền hậu, dung mạo xuất chúng, Thái hậu và trẫm cực kỳ vừa ý. Nay Hoàng Thái Tử Lận Chước đến tuổi thành thân, cần chọn nữ tử hiền đức xứng đôi. Tiểu thư Ngôn Thiệu Tình và Hoàng Thái Tử xứng lứa vừa đôi, trời đất tác hợp, nay ban hôn cho Ngôn Thiệu Tình trở thành chính phi của Thái tử, mọi nghi lễ giao cho lễ bộ xử lý, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn, khâm thử!"

Giọng nói the thé của Cẩm Công Công là âm điệu đặc trưng của hoạn quan, thanh lượng rất lớn, có thể truyền đi rất xa, mỗi một chữ trong miệng hắn thoát ra đều đánh lên mặt Ngôn Khinh Linh, khiến mặt nàng đau rát. Lời hứa của Hoàng đế khi cắm trong cơ thể nàng còn đang văng vẳng bên tai, nhưng hôm nay chỉ mới qua một ngày đã thay đổi, đầu óc nàng chấn động, cuối cùng vang lên câu hỏi của Thiệu Tình vừa rồi: "Hoan tần nương nương, ngươi yêu bệ hạ sao? Bởi vì yêu bệ hạ nên mới tin tưởng ngài ấy sao?" Đương nhiên nàng không yêu, còn tin tưởng, nàng có thể tin sao? Chuyện gì đang xảy ra? Cái gì mà quân vô hí ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh, tất cả chỉ là nói dối.

"Thần nữ cảm tạ long ân, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Thiệu Tình dập đầu, cao giọng tạ ơn, trong lòng cảm thấy nhẹ

nhõm vô cùng.

Thiệu Tình vào cung không thể mang theo nô tỳ của mình, nàng chỉ đành tự mình đến trước mặt Cẩm Công Công, tháo túi tiền của mình xuống: "Phiền Công Công đã vất vả đến đây, đây là chút thành ý, thỉnh Công Công nhận cho!"

Cẩm Công Công cười không thấy mắt đâu: "Đa tạ Ngôn tiểu thư!" Thái độ của hắn đối với Ngôn Thiệu Tình cực kỳ tốt, tuy hiện giờ Thái tử không hợp với Thánh thượng, nhưng tương lai chưa biết được, lấy lòng người trên đầu quả tim của Thái tử là việc nên làm.

"Hoàng thượng còn đợi nô tài về phục mệnh, nô tài xin phép đi trước, chúc mừng Hoan tần nương nương, chúc mừng Ngôn tiểu thư!"

Sau khi Cẩm Công Công rời đi, sức lực của Ngôn Khinh Linh như bị rút cạn, nàng ngã ngồi trên mặt đất.

Thiệu Tình không muốn để ý đến nàng, nhưng e ngại thân phận tôn quý của nàng, nàng bảo với Tuyết Liễu bên cạnh Ngôn Khinh Linh đi truyền thái y, sau đó cáo từ.

Ngôn Khinh Linh không nói được gì, cũng không muốn nhìn thấy Thiệu Tình thêm chút nào nữa, nàng cảm thấy mọi chuyện thật buồn cười. Hiện giờ nàng vẫn là phi tần, nàng tự huyễn hoặc mình vẫn cao quý, nhưng Thiệu Tình thì sao? Đợi đến lúc Thiệu Tình trở thành Thái Tử phi, nàng ta sẽ thành nhất phẩm nội mệnh phụ, còn phân vị của nàng chỉ là Chính tứ phẩm mà thôi, nàng nhìn thấy Thiệu Tình phải cúi người, mà vốn dĩ cái vị trí kia là của nàng, nàng không nên tranh giành với một đống nữ nhân chỉ vì một lão nam nhân, thiếu niên tuấn tú kia nên là của nàng mới phải!

Chương 164

Ngày hôm nay Lận Chước rất bận, Thiệu Tình không nhìn thấy hắn trong cung, trên tay cầm thánh chỉ, nàng không cần phải đi bộ trong cung, Phủ nội vụ đã chuẩn bị kiệu thoải mái cho nàng. Tử Ninh và Tử Câm đứng ngoài cửa cung chờ, nhìn thấy thánh chỉ trên tay nàng, hai người phấn khích không thôi.

Ánh mắt Tử Ninh sáng rực, tựa như đang hỏi: "Thánh chỉ kia là ý đó phải không?"

Thiệu Tình nhìn bộ dạng hưng phấn của Tử Ninh, mặt nàng đỏ lên, tủm tỉm cười gật đầu. Hai nô tỳ cùng nhìn nhau, thường ngày họ vô cùng trầm ổn, vậy mà hôm nay lại vui đến mức nhảy lên hoan hô: "Chúc mừng tiểu thư! Chúc mừng tiểu thư!" Là nô tỳ ai lại không mong muốn chủ tử mình được tốt, hai người họ ngay cả nằm mơ cũng muốn Thiệu Tình vào Đông Cung.

Đám người về đến phủ Quốc Công, thái độ của Thiệu Tình vẫn bình thường nhưng người còn lại nhìn nàng cung kính thêm vài phần.

"Chúc mừng muội muội, sau này xin muội muội hãy chiếu cố đến huynh trưởng nhiều hơn!" Sau khi Ngôn Ngai Như xong việc, hắn lập tức trở về Tích Xuân Viên, nhìn thấy Thiệu Tình liền trêu chọc vài câu.

Từ khi Ngôn Ngai Như trở về từ bãi săn, trong phủ ngoại trừ Ngôn Dạ Đình mất thần trí ra thì chỉ còn lại hai huynh muội. Lúc trước không có cơ hội ở chung, hiện giờ có nhiều thời gian, tình cảm hoà thuận rất nhiều. Ngôn Ngai Như sắp thành thân, trong phủ không có

nữ quyến nào khác, Thiệu Tình không tin tưởng giao cho ai nên tự mình chuẩn bị. Hai huynh muội chưa có kinh nghiệm gì chỉ đành học từng chút một, cũng may có Mục phu nhân thương hai huynh muội vì trong nhà không có người làm chủ cho nên giúp đỡ rất nhiều, Kỳ An trưởng công chúa cũng nể mặt Tân An quan tâm hai huynh muội nhiều hơn, nên lúc này hôn sự mới được suôn sẻ.

"Đúng là ta đã chiếu cố huynh trưởng rất nhiều!" Thiệu Tình tức giận trợn trừng mắt: "Món ăn trong yến hội ta đã bảo Tương Dương lâu chuẩn bị, đầu bếp cũng chọn hàng đầu, mong huynh bỏ chút thời gian nhìn qua thực đơn một chút!" Những món ăn này nàng nghĩ ba ngày mới ra, vậy mà tân lang không thèm liếc mắt: "Phường nguyên liệu đã đưa vải màu tới, còn có mẫu thêu trên hỉ phục, huynh trưởng không quyết định được hỉ phục của tân nương thì tốt xấu gì cũng cho muội một ý tưởng, nếu huynh còn nói tuỳ ý muội nữa, vậy thì muỗi sẽ thêu cho huynh hai con ngỗng!" Thiệu Tình chuẩn bị mọi thứ nên có chút bực.

Con người này chẳng phải rất giống con ngỗng ngốc sao?

Trong đầu Thiệu Tình hiện lên hình ảnh Ngôn Ngai Như cưỡi ngựa, mặc trang phục đỏ thẫm, bên trên có thêu hai con ngỗng trắng, đột nhiên nàng cảm thấy hài hoà vô cùng liền phụt cười.

"Muội đừng trêu ca ca nữa, chẳng phải ta đang tích luỹ kinh nghiệm cho muội sao? Sắp tới muội cũng phải thành thân, nên học trước là vừa!" Lễ Đính thân cách lễ thành thân ít nhất hơn nửa năm. Người Ngôn Ngai Như cưới là nữ tử của gia đình bình thường, nhưng dựa theo tục lệ hắn vẫn muốn cho vị hôn thê của mình nở mày nở mặt. Hai người họ đính thân từ đầu tháng hai, hiện tại đã đến lúc, ban đầu Liên Dung phản đối cuộc hôn nhân này, nên còn rất nhiều chuyện chưa chuẩn bị xong, cũng may hắn đã đưa sính lễ đến, phần còn lại hai huynh muội phải tự sắp xếp.

"Lời này của ca ca sai rồi, hôn sự của muội đã có Lễ Bộ xử lý, không đến lượt muội phải nhọc lòng!"

“Muội không phiền lòng nhưng huynh trưởng phiền lòng! Của hồi môn của muội, ta phải thêm vào nữa!” Nói tới đây, Ngôn Ngai Như hừng hực khí thế: “Tất cả của hồi môn của muội đều phải tốt nhất, không để người ta xem nhẹ muội muội nhà ta được!” Ở kinh thành này, có của hồi môn của khuê nữ nào không được tích góp từ nhỏ? Những khối gỗ, ngọc thạch, đá quý đều là những thứ tốt, đợi đến khi nữ nhi muốn thành hôn thì vẫn đuổi kịp hình thức.

“Đó chỉ là những vật ngoài thân, muội không quan tâm!” Trong lòng Thiệu Tình vô cùng xúc động, vốn tưởng rằng Ngôn Ngai Như là người lạnh lùng, cho dù hai huynh muội có nhận nhau thì đại khái cũng tương kính như “băng”. Vậy mà nàng không ngờ được ca ca này là người ngoài lạnh trong nóng, yêu thương nâng niu nàng trong lòng bàn tay, loại cảm giác được yêu thương này thật sự rất hạnh phúc.

“Muội không quan tâm nhưng ta thì có!” Tuy rằng trong phủ có rất nhiều đồ cho Ngôn Khinh Linh vẫn chưa dùng đến, nhưng hắn không có ý định động đến. Của hồi môn phần lớn là truyền từ Lão phu nhân, của hồi môn của Liên Dung hắn cũng không định dùng đến, mọi thứ đều bắt đầu từ số không. Cũng may, thời điểm hắn đóng quân, có rất nhiều của cải, có thể thêm vào hồi môn của muội muội, hắn cũng liên lạc với Tần Vô Song, Bách Hoa Cốc cũng chuẩn bị một phần, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, hắn có thể để cho Thiệu Tình có được thập lý hồng trang, rạng rỡ xuất giá.

“Những thứ tốt của ca ca nên để lại cho đại tẩu đi! Muội nghĩ Thái tử điện hạ không để ý đến những thứ đó đâu!” Thiệu Tình từng vào tư khố của Lận Chước nên nàng biết, tư khố kia chỉ là một trong số ít của Lận Chước, so với tài phú của Lận Chước nàng còn không bằng một cái đốm đen trong đáy giếng.

“Không sao, đó là tâm ý của huynh trưởng như ta, muội không được từ chối!” Thật sự đây là tâm ý của hắn, sao Ngôn Ngai Như lại không biết Lận Chước giàu đến mức nào, thủ pháp gầy dựng sản nghiệp

của Ngôn Ngai Như đều được học từ Lận Chước, hắn cũng đã tích cóp rất nhiều, Lận Chước càng không phải nói đến.

"Nếu huynh trưởng đã nói đến vậy, muội có từ chối cũng sẽ bất kính!" Trong lòng Thiệu Tình cũng đang suy nghĩ, đến tân hôn của huynh trưởng, nàng cũng nên chuẩn bị lễ cho phù hợp.

Nàng còn chưa có cơ hội gặp đại tẩu, nhưng nàng từng nghe Ngôn Ngai Như miêu tả, nàng cũng là tướng môn hổ nữ giống Mục Nùng Nùng, nàng nghĩ các nàng ở chung nhất định sẽ rất vui, nàng rất thích nữ tử hào sảng, thẳng thắn, những tiểu cô nương nói chuyện quanh co lòng vòng nàng không hiểu được.

Hai huynh muội nói đùa một lúc, đợi đến ăn cơm xong mới ngừng lại. Hai huynh muội đều sắp thành thân, tương lai Thiệu Tình ở Đông Cung, cho dù bọn họ cùng ở kinh thành nhưng rất khó để gặp nhau, cho nên hai người đều quý trọng thời gian ở chung cuối cùng này.

Chương 165

Tuy hôm nay không làm việc nặng nhọc gì nhưng vào cung một chuyến, Thiệu Tình cảm thấy hơi mệt, nàng vừa tắm xong đã muốn ngủ gật. Mái tóc dài nàng xoã xuống, nàng ôm gối, nửa nằm nửa ngồi trên giường, Thiệu Tình có linh cảm, đêm nay Lận Chước sẽ đến, cho nên dù có hơi mệt nàng vẫn cố gượng để đợi hắn.

Biết Lận Chước sẽ đến nên Thiệu Tình cố ý mở cửa sổ, ban đêm gió lớn thổi vào phòng làm ánh nến lay động. Thiệu Tình mặc trên người bộ trung y màu hồng cánh sen, ôm gối dựa, đắp một chiếc chăn mỏng qua đùi, mặc dù nàng muốn cố đợi hắn nhưng cuối cùng hai mắt từ từ khép lại.

Lúc Lận Chước nhảy vào phòng thì trước mắt là hình ảnh vô cùng tuyệt mỹ, hắn tiện tay đóng cửa lại. Lúc này đã giữa tháng 9, ban đêm thời tiết rất lạnh, dù thân thể Thiệu Tình rất tốt, nhưng trong phòng cũng đốt chút địa long giống các khuê nữ khác, còn đắp thêm một cái chăn mỏng.

Lận Chước im lặng ngồi bên cạnh nàng, ghém chăn cho nàng. Có lẽ hôm nay Thiệu Tình thật sự rất mệt mỏi, nên không có phản ứng gì, ngược lại còn nghiêng ngả.

Lận Chước cảm thấy buồn cười, hắn rút chiếc gối trong tay nàng kê dưới đầu. Đương nhiên hôm nay hắn biết nàng đi đâu, hắn đoán chừng có lẽ vì tiến cung nên tâm trạng nàng căng thẳng, dễ bị mệt mỏi.

"Ngủ mê đến vậy, thật không phòng bị chút nào!" Sắc mặt Lận

Chước có hơi đỏ, muộn như vậy mới đến phòng Thiệu Tình là vì khi hắn vừa tiếp đất, đã bị Ngôn Ngai Như bắt quả tang.

Đường đường là Thái tử đương triều vậy mà thường xuyên giả làm trộm, chuyện này đồn ra thật sự rất mất mặt, nhưng Lận Chước và Ngôn Ngai Như có giao tình rất tốt, cho nên mặt mũi vẫn còn được chừa lại cho chút ít.

Quyền huynh trưởng bị đè nén suốt hai mươi năm trời không được bày tỏ, nỗi lòng của Ngôn Ngai Như vẫn chưa nguôi ngoai, đương nhiên khi tóm được Lận Chước đang muốn bò vào phòng tiểu muội mình thì y sẽ tức giận, nhưng còn Lận Chước vì muốn truy thê nên da mặt dày không khác gì tường đồng vách sắt, mặc kệ những lời mỉa mai hay trào phúng cũng không làm lung lay quyết tâm của hắn, nhất định hắn phải đến thăm người trong lòng.

Sau khi rót cạn bình Hồ Hoa Điêu cho Lận Chước, lúc này, Ngôn Ngai Như mới thả lỏng người, mở một mắt nhắm một mắt cho y qua cửa, hắn hy vọng Lận Chước vì say mà yên phận một chút.

Mùi rượu quanh quẩn bên mũi, hắn dựa vào người Thiệu Tình rồi từ từ nhắm mắt lại, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn.

Hơi thở của Lận Chước dần ổn định, hai người tựa vào nhau chìm vào giấc ngủ sâu.

Giờ Tý, Thiệu Tình mở mắt, ánh nến trong phòng đã cháy hết chỉ còn lại sáp chảy, nàng giật mình, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh còn một người khác nữa.

"Tỉnh rồi sao?" Tính cảnh giác của Lận Chước rất cao, Thiệu Tình có chút động tĩnh nào hắn lập tức tỉnh ngay, giọng hắn mang theo chút lười biếng, hắn ôm Thiệu Tình lại, hơi thở của Lận Chước khiến nàng yên tâm, Thiệu Tình dựa vào ngực rộng lớn của hắn cọ cọ.

"Sao lại đến muộn vậy?" Giọng Thiệu Tình tựa như lẩm bẩm, thì

thầm, phớt qua đầu quả tim của hắn.

"Lúc trèo vào tường bị Đại cửu bắt được, hắn rót cho ta một vò rượu, cho nên giờ này mới đến, lại thấy nàng ngủ ngon, không đành lòng quấy rầy!"

Ngày thường nếu như Lận Chước tự tiện gọi Đại cữu thì Thiệu Tình sẽ bực bội, nhưng nàng biết trong lòng hắn vui, nàng cũng sẽ vui, cho nên sẽ bỏ qua cho hắn.

Thánh chỉ đã ban, nàng đã định là Thái tử phi, kể từ giờ hắn có gọi Ngôn Ngai Như là Đại cữu thì cũng không quá phận.

"Chàng liều quá đấy!" Thiệu Tình trách cứ rồi đưa bàn tay trắng ngần lên như muốn đánh hắn một cái, rốt cuộc cũng không thể xuống tay, chỉ đặt nắm tay trong lòng ngực hắn như thể truyền hết những lo lắng mấy ngày qua sang cho hắn.

Lận Chước than thở: "Tình Tình đã đồng ý sống với ta, đương nhiên ta phải giảm triệt hết mọi rủi ro!" Hai đệ đệ đầy dã tâm lại nhận được vô vàn sủng ái, bọn chúng còn tồn tại sẽ uy hiếp đến sự an nguy của Thiệu Tinh, cho nên hắn phải nhẫn tâm xuống tay.

Trong lòng Thiệu Tình cảm động: "Sau khi quyết định ở cùng với chàng, ta đã quyết tâm, quân không phụ ta, ta không phụ quân, sinh tử bên nhau!" Nàng đã từng nghĩ bản thân mình sẽ không chịu sự kìm kẹp của bất kì ai, nhưng khi nàng nhìn rõ tình cảm của mình, nàng phát hiện ra hoàng cung không phải nhà giam, mà nhà giam là nơi không có hắn. Lúc hắn rời đi, cảm giác nhung nhớ vây quanh nàng, nó chắc chắn hơn bất kì nhà giam nào, cho dù có vũ khí sắc bén nhất cũng không thể chặt đứt sự giam cầm này.

"Nàng có thể nghĩ cho ta ta thật sự rất vui, nhưng ta không muốn Tình Tình có bất kỳ nguy hiểm nào!" Những chướng ngại trước mắt nàng, hắn sẽ dẹp bỏ vì nàng, mặc kệ nàng muốn cái gì, hắn đều sẽ đáp ứng cho nàng. Ngay cả khi nàng không cần ngôi vị Hoàng đế

hắn cũng sẽ đồng ý với nàng, cho nên hắn phải đảm bảo được tất cả, để cho nửa đời còn lại của hai người trôi qua êm đẹp.

"Được rồi, đừng chỉ quan tâm một mình ta!" Lý trí nàng biết mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Lận Chước nhưng nàng vẫn lo lắng suy nghĩ, lỡ như có sai sót gì, thì nàng phải làm sao đây?

"Đúng, nương tử dạy phải!" Lận Chước ngồi nghiêm chỉnh, bày ra bộ dáng của một đồng sinh nghe phu tử giảng dạy.

Thiệu Tình bực mình: "Lận Chước, chàng càng ngày càng quá đáng!"

"Biết sao giờ, ta rất vui, cực kỳ vui!" Lận Chước nhìn thấy Thiệu Tình xụ mặt xuống, hắn lập tức xin tha, ôm Thiệu Tình, dụi mặt vào nàng cọ cọ.

Thiệu Tình bị hắn cọ vừa bực mình vừa buồn cười, nàng cảm thấy Lận Chước giống con chó Đại Hoàng lúc còn ở biệt viện, rất thích cọ người, lại còn hay liếm người.

"Không được liếm! Chàng còn chưa nói rõ mọi chuyện đâu! Chuyện này là sao? Ngôn Khinh Linh còn thề rằng Hoàng đế sẽ không tứ hôn cho chúng ta!" Thiệu Tình không phải là nữ tử thích kiếm chuyện, nhưng đối phương là Lận Chước cho nên nàng tỏ vẻ tủi thân, lầm bầm oán trách: "Nàng ta tìm cho ta một đống người chết thê, muốn ta chọn một người để gả!"

Lận Chước chưa từng bỏ quá nhiều tâm tư vào vị hôn thê trước của hắn, nhưng không thể không nói, nữ nhân này quá kém, không đáng để lên bàn đấu: "Xem chừng nàng ta ở hậu cung rất thoải mái thì phải, nàng đừng lo, sau này nàng ta sẽ không có cơ hội làm phiền đến nàng nữa đâu!"

"Lận Chước, có phải chàng đang giấu ta điều gì không?" Ngôn Thiệu Tình nghi ngờ Lận Chước bởi kiểu nói mập mờ này.

“Làm gì có? Ta sẽ kể hết cho nàng nghe!” Lận Chước kể lại hết mọi chuyện xảy ra ở bãi săn cho nàng nghe, chỉ là vấn đề liên quan đến Thiệu Tình hắn sẽ nói thêm vào, còn những chuyện nguy hiểm hắn sẽ kể lướt qua.

Sau khi được giải đáp thắc mắc, Thiệu Tình đã yên tâm hơn, nhưng nàng vẫn nhịn không được hỏi tiếp: “A Chước, Hoàng thượng tức giận như vậy, hắn chán ghét thủ đoạn của chàng, lại thua trong tay chàng, vậy sao còn thuận theo ý chàng cho chúng ta thành thân?”

Vấn đề mấu chốt là ở đây, Lận Chước ngẫm nghĩ một hồi mới trả lời: “Cũng không có gì, ta lấy điều kiện để trao đổi, đợi chúng ta thành thân xong, thì lập tức đến Thanh Châu đóng giữ!”

Thiệu Tình kinh ngạc: “Chàng là Thái tử, hiện tại không có chiến sự gì, bảo chàng đến Nam Cương đóng giữ, đây chẳng phải là muốn đoạt lại quyền của chàng sao?”

Đương nhiên Lận Hiền sẽ không để Lận Chước được như ý, lần tứ hôn này, hai phụ tử thoả hiệp lẫn nhau. Lận Hiền tứ hôn cho Lận Chước cùng nữ nhân hắn yêu thương, ngược lại, Lận Chước phải rời khỏi kinh thành, khiến y yên tâm.

“Không phải Tình Tình không thích ở trong cung sao? Vậy thì chúng ta đến Nam Cương, tự do tự tại! Sau này Tình Tình muốn làm hoàng hậu, thì chúng ta lại về, đế lúc đó mọi chuyện ở hậu cung, tự nàng định đoạt, nàng chịu không?” Đúng là Thiệu Tình thích tự do tự tại, Lận Chước đảm bảo nàng sẽ không có chút thiệt thòi nào khi đồng ý đi cùng hắn.

Mũi Thiệu Tình chua xót: “Chàng không cần phải làm vậy!”

“Ta cam tâm tình nguyện!” Lận Chước ôm chặt Thiệu Tình vào ngực như muốn hoà chung thành một với nàng.

Vẫn có một điều Lận Chước chưa nói, hắn không muốn Thiệu Tình biết, vì để cho Lận Hiền tứ hôn, hắn đã giao ra hổ phù của cấm quân, hiện giờ hắn chỉ khống chế phần còn lại của đại doanh Tây Bắc và đại doanh Nam Thanh.

Khả Khả: Đang tuyến tình cảm dạt dào đó nhe, đừng bắn súng nước dùm, editor tuột mood nhe Lận ca ca!

Chương 166

Lận Chước đã tỉnh táo, dục vụng cũng bừng tỉnh, một tay hắn ôm Thiệu Tình, còn tay kia thì không an phận. Ban đầu hắn nhẹ nhàng vuốt ve bên hông nàng, tiếp sau đó chầm chậm hướng lên, cách lớp quần áo, hắn véo lớp thịt mềm mềm bên dưới: "A…" Thiệu Tình cảm thấy bàn tay hắn như có ngọn lửa, mỗi nơi hắn đi qua cơ thể nàng đều nóng lên, khơi lên ngọn lửa dục vọng trong nàng. Cảm giác tê dại từ bụng dưới đi lên, giữa hai chân cũng rỉ ra xuân thuỷ.

"A Chước, ta muốn chàng, muốn chàng…" Thật sự rất muốn, lo lắng và nhung nhớ kết hợp với nhau khiến nàng ngứa ngáy khó chịu, chúng ngày đêm hành hạ nàng. Cho dù bên ngoài nàng tỏ ra bình thường nhưng trái tim luôn treo lơ lửng trên cao, cho đến hôm nay nhìn thấy hắn thì mới được hạ xuống.

"Ta muốn chàng!" Thiệu Tình giữ lấy mặt Lận Chước, ngón tay vẽ theo gương mặt tuấn lãng của hắn. Đôi môi nàng hôn lên mí mắt hắn, Lận Chước sẽ không biết nàng thích đôi mắt này biết nhường nào, từ lúc nàng còn là nữ hài nhi nàng đã thích, nàng thích nhìn trộm hắn. Tuy nhiên Thiệu Tình cũng không biết, Lận Chước cũng say mê đôi mắt của nàng, một đôi mắt trong veo, sáng như trăng rằm, mang theo tình ý có thể làm trái tim hắn tan chảy.

"Ta cũng muốn nàng, rất muốn nàng!" Lận Chước ôm chiếc eo thon của nàng, thân thể hai người càng dán chặt vào nhau hơn. Thiệu Tình ngồi khoá lên người hắn, nàng có thể cảm nhận được dục vọng bừng bừng không được giải toả của hắn, nàng thở hổn hển, hôn lên chiếc mũi thẳng tắp của Lận Chước, dừng ở đó một lúc rồi mới xuống môi hắn. Môi hắn vừa ấm áp vừa mềm mại, luôn cho nàng

cảm giác an tâm.

Một tay Lận Chước ôm lấy eo Thiệu Tình, tay còn lại cởi áo ngủ trên người nàng, làn da phía dưới lớp áo mềm mịn giống lụa tơ tằm, tay hắn lướt trên cơ thể nàng. Tiếp đó hắn đảo khách thành chủ mút lấy môi nàng, môi lưỡi hai người quấn quýt, vội vàng chiếm lấy hơi thở của nhau, như dòng nước chảy ra biển lớn, hoàn toàn hoà tan với nhau.

Thiệu Tình cởi áo của hắn, giờ đây thân trên của hai người đều trống trải, chỉ còn tiết khố ở bên dưới. Cuối cùng, hai người rời nụ hôn, hơi thở dồn dập.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Lúc ánh mắt chạm nhau, lửa tình bốc cháy, Thiệu Tình rút dây quần Lận Chước, mãnh thú hung tợn bên trong được thả ra, bên trên quy đầu to lớn rỉ ra chút nước nhờn, nàng đưa tay cầm thân gậy, vuốt nhẹ từ trên xuống dưới.

"Tình Tình, đừng lộn xộn!" Lận Chước phát ra tiếng rên, âm thanh ngăn nàng có chút nghẹn ngào, nhưng Thiệu Tình không nghe, nàng siết chặt tay, vuốt từ dưới đáy đi lên rồi từ trên đi xuống, loại cảm giác này rất mới lạ đối với nàng.

Lận Chước không thể nhịn nổi, hắn đang muốn kéo tay Thiệu Tình ra thì nàng lại lộ ra nụ cười bướng bỉnh: "Hôm nay ta muốn ngồi lên người chàng, A Chước, chàng đừng động!"

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của nàng, Lận Chước bất đắc dĩ than thở: "Ngang ngược!"

Nhưng Thiệu Tình nào để ý đến lời hắn, khi nàng đã hào hứng chuyện gì thì nàng sẽ tự làm theo ý mình, nàng đá rơi chiếc quần lụa của mình xuống, tiếp đó dựng trụ thịt đứng lên, nhắm ngay cửa

huyệt, rồi từ từ ngồi xuống.

"Ưm…" Thiệu Tình khẽ rên lên, quy đầu đẩy vào trong huyệt, cho dù có dịch mật để bôi trơn nhưng côn th*t của Lận Chước vẫn làm người khác sợ hãi, mỗi tấc đi vào đều khó khăn.

Ánh mắt Lận Chước nhìn chằm chằm vào chỗ hai người giao nhau, thịt trai mềm mại bị biến dạng vì cố nuốt vật to lớn vào, lúc hắn chạm đến nơi sâu nhất của nàng, hai người đều phát ra tiếng rên.

"A Chước, của chàng lớn quá…" Thiệu Tình hờn dỗi, bên trong nàng đã hoàn toàn bị lấp đầy.

Ánh mắt Lận Chước sáng rực, lửa tình trong cơ thể hắn bùng cháy vì câu nói của nàng, hắn nắm giữ hông Thiệu Tình, tự thúc hông mình lên. Thiệu Tình đẩy ngực hắn ra, hờn dỗi: "Để ta làm!" Ngữ điệu nàng uyển chuyển, quyến rũ khiến Lận Chước không thể chống đỡ nổi, cổ họng hắn phát ra tiếng rì rầm gì đó, hắn thúc lên không được, hạ xuống cũng không xong, vô cùng khó chịu.

Thiệu Tình bắt đầu đong đưa, mái tóc dài như mây của nàng cũng lay động theo mỗi động tác lên xuống, đầu v* phía trước cũng cọ lên khuôn ngực rắn chắc của Lận Chước, tạo thành những cơn sóng lượn.

dương v*t được đưa vào nơi sâu nhất, mang theo khát vọng đi vào tử cung, bị mị thịt xung quanh bao phủ, đem đến cảm giác tê dại mãnh liệt chạy khắp cơ thể, tước đoạt lý trí.

Thiệu Tình đưa tay xuống dưới đảo quanh trên cơ bụng cường tráng của hắn, tay nàng cách chỗ giao hợp của hai người rất gần, ánh mắt Lận Chước nhìn theo bàn tay nàng đang do dự đi xuống. Hoa thịt đóng mở, kẹp lấy côn th*t to lớn, bên ngoài còn có hạt ngọc sưng to như thể mời gọi người khác yêu thương. Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn bắt lấy tay Thiệu Tình đặt lên hạt châu kia.

"Tình Tình, tự nàng sờ đi, sẽ rất sướng, ta muốn nhìn nàng sờ!" Giọng của hắn khàn đục vì dục vọng, cả mặt Thiệu Tình đều đỏ ửng, miệng nàng phát ra tiếng "ưm" không rõ ý tứ.

Không cần phải xoa ấn, chỉ dựa theo thân thể đang nhấp nhô của nàng, ngón tay đặt ở nơi đó, vô tình cọ xát với nhau, tựa như phát ra dòng điện, khiến cả người run lên vì vui sướng, thân thể Thiệu Tình run lên liên tục.

Vốn Thiệu Tình đang là người chủ động, mỗi lần lên xuống của nàng đều gợi lên khoái cảm mãnh liệt, nhưng sau khi âm đế bị kích thích, mọi thứ đều vượt sức chịu đựng của nàng.

"Ha…Không được rồi….ta ra…ta ra rồi…." Một lúc sau, dòng điện truyền đến, Thiệu Tình muốn rút tay lại nhưng lại Lận Chước chặn lại, hạt châu mẫn cảm đã sưng to như hạt đậu. Mỗi lần thọc vào rút ra cọ lên hạt châu ướt sũng kia, mang đến khoái cảm dạt dào.

"Vậy thì để ta làm cho Tình Tình ra nhanh!" Lận Chước thừa dịp hông Thiệu Tình mềm nhũn, hắn lấy lại quyền chủ động, dùng sức thẳng lưng thúc lên.

Bạch…bạch…

Mỗi một lần thúc mạnh lên, cả người Thiệu Tình đều run theo, giống như lá rụng trong gió, mặc cho gió mưa bào mòn.

"A…." Tiếng rên mềm mỏng của Thiệu Tình kéo dài, khoái cảm từ âm đế truyền khắp người làm nàng như muốn nổ tung, trước mắt nàng dường như có pháo hoa. Lúc cao trào sắp đến, mị huyệt cũng bắt đầu co rút lại, Lận Chước cũng cảm nhận được sự thay đổi bên trong cơ thể nàng, hắn liền tăng tốc vừa nhanh vừa mạnh, côn th*t hung hăng quất lên đường đi đang co thắt lại.

"A…sướng quá…ưm…" Thiệu Tình lắc đầu cuồng loạn, mái tóc dài nàng bay tán loạn vì động tác của nàng. Lận Chước ngắm nhìn dáng

vẻ xinh đẹp khi đạt cao trào của nàng, sau đó hắn xoay người đè nàng dưới thân, nắm chặt bắp đùi, điên cuồng lao tới, Thiệu Tình rên rỉ nức nở.

Sau hơn trăm cái, Lận Chước gầm nhẹ một tiếng, tinh quan mở rộng bắn toàn bộ tinh dịch nóng hổi về phía tử cung, đến độ Thiệu Tình như chết đi sống lại.

Chương 167

Ở chính điện của cung Phượng Nghi, Hoàng hậu đoan trang hiền thục ngồi trên ghế, gương mặt dịu dàng thường ngày thay bằng vẻ phẫn nộ, phụ thân và huynh trưởng bị biếm đi nơi khác, vậy mà người mang binh đến xét nhà ngoại không ai khác lại là nhi tử ruột thịt của mình.

Vốn, Liên Kỳ luôn cho rằng mình mới chính là thợ săn sau lưng chim sẻ, giờ đây, nàng mới hiểu hoá ra nhi tử lâu này mình khống chế sớm đã cùng một giuộc với Lận Chước.

"Lận Giác, sao con có thể làm như vậy? Sao con có thể đối xử với mẫu tộc của con như vậy? Ngoại tổ phụ con tuổi tác đã cao, hai huynh đệ con thật sự rất tàn nhẫn, mặc kệ lão nhân gia nghèo túng vậy sao?"

"Mẫu hậu, người còn biết con và hoàng huynh là huynh đệ sao? Trước tiên, hoàng huynh và nhi thần đều là người nhà họ Lận, sau mới là ngoại tôn của Liên gia!" Trên mặt Lận Giác chỉ có vẻ lạnh nhạt.

"Sao con lại liên thủ với Lận Chước? Tuổi con còn nhỏ, con còn chưa biết hoàng huynh kia của con lợi hại thế nào đâu, ngày nào đó con bị hắn hại chỉ e là bản thân con cũng không biết được, Giác Nhi, con hồ đồ quá rồi!" Liên Kỳ buộc đai trên trán, gương mặt mệt mỏi là do nhọc lòng quá độ. Nàng vốn không được sủng ái, hiện giờ nhi tử lại không chịu nghe lời, lại lo lắng cho mẫu gia, chớp mắt như già đi mười mấy tuổi.

Lận Giác sở hữu vẻ đẹp của Liên Thị, trắng trẻo tuấn lãng, thoạt nhìn vô cùng cao lãnh, vẻ ngoài của hắn mềm mỏng, khi cụp mắt, hàng mi dày rũ bóng xuống mí mắt.

"Mẫu hậu có từng hỏi xem nhi thần muốn gì không?" Lận Giác lẳng lặng ngẩng đầu, mang theo chút oán trách mà Liên Kỳ không hề hay biết nhìn nàng. Nếu mà nói hắn không động tâm với vị trí kia thì là nói dối, nhưng so với vị trí kia hắn có người quan trọng hơn, cho dù hắn tiến về trước một trăm bước hắn cũng không có tự tin đánh bại Lận Chước, cũng không cho rằng mình thích hợp làm quân vương hơn Lận Chước.

Da đầu Liên Kỳ tê dại: "Giác Nhi, con vì một nữ nhân mà thành ra thế này sao?" Nàng ở sau lưng hắn hạ độc thủ, nhưng nàng không ngờ nhi tử mình lại hận mình vì chuyện này.

"Không phải vì một nữ nhân, nàng là nữ nhân duy nhất của con!" Lận Giác tự nhận, Trần Khuyết là nữ nhân duy nhất của hắn. Hắn lạc vào tranh đấu, hắn nghĩ rằng nam nhi không câu nệ tiểu tiết, không tham luyến chuyện nữ nhi thường tình, nhưng khi nghĩ đến cuộc sống sau này không có lúm đồng tiền của nàng khi cười, hắn cảm thấy khó thở, không thể sống tiếp.

Trần Khuyết là một trong những thư đồng của Ngọc Hàm công chúa, là nữ nhi ruột của một ngự sử theo phe của Liên gia. Từ nhỏ nàng là thanh mai trúc mã của Lận Giác, sau này Liên thị xảy ra chuyện cần người nhận tội, cho nên vị ngự sử kia thành dê thế mạng, rơi vào kết cục cả nhà bị lưu đày trở thành nô lệ.

Đó là lần đầu tiên Lận Giác làm trái ý Liên Kỳ, hắn lặng lẽ cứu lấy nữ tử hắn yêu thương, nuôi dưỡng bên ngoài, trở thành ngoại thất của hắn. Vì nữ nhân hắn yêu, hắn thật sự đã có dã tâm tranh đoạt, nhưng chung quy cũng là lực bất tòng tâm.

Chuyện hắn dưỡng ngoại thất bị Liên Kỳ phát hiện, Liên Kỳ phái người hạ sát Trần Khuyết, mà khi đó trong bụng Trần Khuyết đã có

hài tử của hắn. Khi nhìn cái xác bị cháy đen thui nằm trong mảnh vườn bị phá nát, hắn như muốn chết theo, cho dù đưa ra muôn vạn giả thuyết, hắn cũng không nghĩ được một nữ tử trói gà không chặt như Trần Khuyết có thể chạy thoát.

Cũng may trời thương xót, Lận Chước tìm đến cửa. Hoá ra, nhất cử nhất động của hắn và mẫu hậu đều nằm dưới mí mắt của Lận Chước, chuyện gì y cũng biết, hơn nữa lại nắm chuẩn xác mạch máu hắn.

Sát thủ được phái đi giết hại Trần Khuyết kia sớm đã đầu quân cho Lận Chước, cái xác cháy đen kia chỉ là nữ tử tù có hình dáng tương tự, còn Trần Khuyết được Lận Chước đưa đến thôn trang để an dưỡng.

Hiện giờ, cái thai trong bụng Trần Khuyết đã sáu tháng. Thê nhi của Lận Giác đều ở trên tay Lận Chước, hắn có thể từ chối phối hợp diễn với Lận Chước được sao? Vả lại, Hoàng hậu dựa vào đâu mà cho rằng hắn có thể đấu lại Lận Chước? Ngay cả đến bây giờ, Hoàng hậu còn chưa biết, Trần Khuyết kia vẫn còn sống nữa là!

Lần này loại trừ Liên Gia, Hoàng hậu đã an phận ít nhiều, hiện giờ những hoàng tử nhỏ tuổi hơn Lận Chước rất nhiều, nếu nói thẳng ra, chỉ cần Lận Chước muốn, hắn có thể thượng vị bất cứ lúc nào, cho dù bức vua thoái vị cũng không phải không thể.

Nhưng Lận Chước vẫn có yếu điểm, lúc hợp mưu với Lận Giác hắn đã từng hỏi: "Ngươi muốn làm Hoàng đế không? Nếu Tình Tình của Cô không muốn làm Hoàng hậu thì vị trí Hoàng đế kia Cô cho ngươi làm, đến lúc đó, ngươi cấp cho Cô đất phong ở Nam Cương, Cô trấn thủ cho ngươi, được không?"

Ngay lập tức Lận Giác cảm thấy Lận Chước quá khinh người, vị trí mà các huynh đệ sống chết tranh giành, nay chỉ vì nữ nhân hắn lại dễ dàng buông bỏ.

Chỉ một câu nói bâng quơ nhưng Lận Giác lại nghe ra phần nghiêm túc.

Cũng đúng, phụ hoàng còn tại thế, mỗi năm sinh ra hai ba hoàng tử cũng không thành vấn đề, ai có thể đắc ý đến phút cuối được, chuyện này há có thể do Lận Chước định đoạt? Hiện tại hắn không đấu lại Lận Chước, nhưng hắn có thể chờ đến một ngày nào đó Lận Chước thất thế, hắn sẽ hiểu được hoàn cảnh của những Hoàng tử bình thường như bọn họ.

"Tên hỗn trướng nhà ngươi!" Hoàng hậu tức giận tột độ, nhưng Lận Giác đã đứng lên: "Mẫu hậu nghỉ ngơi đi, còn đường sau vẫn còn dài!"

Chương 168

Thái tử danh giá được phái ra biên cương trong thời bình, Hoàng đế hận không thể viết hai chữ "chán ghét" lên trên mặt. Vì để Lận Chước rời đi nhanh nhanh, Khâm Thiên Giám đã định một ngày rất gần, trùng hợp lại là ngày sinh thần thứ mười bảy của Thiệu Tình, ngày 28 tháng 10, thời gian chuẩn bị vô cùng gấp gáp khiến Lễ Bộ cuống cuồng hết cả lên.

Trong mắt người ngoài, không còn gì để nghi ngờ, lần này Hoàng đế đang cố chèn ép Thái tử, phái Thái tử đến Nam Cương núi cao sông dài còn chưa nói, lại ban cho một thứ nữ cho Thái tử để làm Thái tử phi, còn gấp gáp để hai người thành thân, quả thực khiến người đời càng thêm khinh thường.

Thiệu Tình không ngờ rằng hôn sự của mình lại diễn ra trước hôn sự của Ngôn Ngai Như, làm đảo lộn hết mọi kế hoạch của nàng.

May mà có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, sau ngày đính ước, Đông Cung liên tục đánh xe chở đến phủ Quốc Công những cái rương thật lớn. Lận Chước muốn cưới Thiệu Tình cho nên một tháng trước khi Thiệu Tình vào Đông Cung, hắn đã chuẩn bị rất nhiều đồ vật.

Tứ hôn vừa được ban, ngày lành cũng đã chọn, trong lòng Ngôn Ngai Như rất không thoải mái, vì để làm đúng tập tục nữ nhi là bảo vật quý giá của gia đình, ba lần đề cập, hai lần từ chối. Hai lần trước, Lận Chước đến cầu thân đều bị cự tuyệt ngay từ ngoài cổng, ngay cả nước trà cũng không cho. Cũng may Lận Chước và Ngôn Ngai Như có giao tình, hắn biết trong lòng Ngôn Ngai Như vô cùng

khó chịu, khó khăn lắm mới nhận lại muội muội, chưa được nuôi dưỡng bao lâu đã bị gả đi xa.

Ngày 28 tháng 10 là một ngày cuối thu mát mẻ, trong mắt Lận Chước, khi đó bầu trời xanh thẳm, ngày lành tháng tốt như vậy, đương nhiên rất thích hợp để đón dâu.

Dựa theo địa vị của Thái tử, phủ Quốc Công tất nhiên phải nâng kiệu và hồi môn của tân nương tiến về Đông Cung, nhưng Lận Chước không muốn vậy. Đúng giờ Dậu, sắc màu ở chân trời thay đổi khác thường, màu xanh đậm và màu tím thay nhau nhuộm trời, sau đó từ màu tím chuyển thành màu hồng mê người. Giờ lành vừa đến, Lận Chước cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã Hoàng Kim Thành được nuôi dưỡng trong Đông Cung, lông mao của bảo mã lấp lánh dưới ánh hoàng hôn, đi theo sau hắn là 24 Vệ Kiêu Vũ, bọn họ đều mặc trên người chiến giáp huyền sắc, một nửa cưỡi ngựa, một nửa bộ hành, cả đoàn kéo nhau đến trước cửa phủ Quốc Công đón dâu.

Thái tử đón dâu, ai dám ngăn cản? Nhưng Ngôn Ngai Như dám, Phiêu Kỵ đại tướng quân đương triều lãnh thân vệ binh của phủ Quốc Công, chặn Thái tử ở cửa gây khó dễ, dân chúng vây quanh chật kín xem chuyện lạ.

Thái tử và Thế tử phủ Quốc Công giống như thần tiên đấu phép, trường hợp thế này rất hiếm khi thấy được.

Lận Chước cũng được xem là có tài thơ văn, dù là quan văn hay quan võ đều bại dưới tay hắn. Ngay cả khi hắn không thể tự mình ra trận thì đội Vệ Vũ Kiêu của hắn không thiếu kỳ nhân dị sĩ. Ước chừng qua khoảng hai nén nhang, cuối cùng Ngôn Ngai Như cũng hài lòng, hắn khoanh tay trước ngực, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói với Lận Chước: "Tình Tình có mẫu tộc, ngươi đừng hòng khi dễ nàng, một khi ngươi khi dễ nàng, ta sẽ đưa nàng về nhà, chu cấp cho nàng mọi thứ, cho nàng nuôi 18 tên bạch kiểm để ngày ngày vui vẻ, biết chưa?" Hôm nay, hai người không phải quân, thần, mà là đại cữu và muội phu. Ngôn Ngai Như có nói những lời quá đáng thì Lận

Chước cũng chỉ có thể cam chịu.

Mí mắt giật giật, Lận Chước chắp tay: "Đại cữu nói phải, Cô nhất định sẽ đối xử tốt với Thái tử phi, sẽ không để nàng chịu chút thiệt thòi nào!" Lời này của Lận Chước vô cùng thành tâm, hắn sẽ không để Thiệu Tình buồn, cũng đồng nghĩa với việc, không ai khác được phép làm nàng buồn, phàm là người đã từng tổn thương nàng, một người hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Rốt cuộc, Ngôn Ngai Như cũng vừa lòng, cửa lớn của phủ mở ra, Lận Chước đi thẳng đến Tích Xuân Viên, lại gặp Tuyên Hằng ở cửa. Lúc này Lận Chước cũng rất thông minh, tự động gọi một tiếng: "Nhạc phụ!" Tuyên Hằng trưng bộ mặt đen thui đứng đợi, nhưng hai chữ "nhạc phụ" lại hợp ý hắn, hắn cũng không gây khó dễ gì nhiều, chỉ đọ vài trăm chiêu với đội Vệ Vũ Kiên rồi thả người qua cửa.

Lúc Lận Chước đi qua hắn, hắn vỗ vai Lận Chước, bàn tay mang theo lực, giọng điệu cảnh cáo.

"Nếu Tình Tình không thoải mái, ta sẽ không thủ hạ lưu tình với ngươi đâu!" Tuyên Hằng đã thể hiện thực lực của bản thân, so chiêu với đội Vệ Vũ Kiêu mà không đỏ mặt, thở gấp, khiến Lận Chước phải kiêng kị vài phần. Nếu Tuyên Hăng muốn thì có lẽ ban đêm thần không biết quỷ không hay lấy mạng hắn cũng không phải không thể, trên thế giới này đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Người xưa thường nói, nhân ngoại hữu nhân, Thiên ngoại hữu Thiên. Nếu một người mà tư tưởng bị giới hạn ở một ngưỡng nào đó, thì quả thật đáng tiếc.

"Nhạc phụ yên tâm, tình cảm của Cô đối với Tình Tình cũng giống như nhạc phụ đối với nhạc mẫu!" Lời hứa này của Lận Chước chân thật hơn so với bất kỳ từ ngữ hoa lệ nào. Trong lòng Tuyên Hằng vô cùng thoải mái, biểu tình nghiêm túc thường ngày, giờ đây dịu đi vài phần.

Bên trong phòng ngủ, Thiệu Tình mặc trên người bộ hỉ phục hoa lệ, trên đầu đội mũ phượng cao, bên cạnh nàng toàn là người thân quen, chỉ có Tần Vô Song, Tử Câm và Tử Ninh còn có hai Hỉ nương. Nghe thấy tiếng động của đội ngũ đón dâu truyền đến, Tần Vô Song nhịn không được oán giận: "Sư bá của con cũng thật là, sao lại không cản hắn lâu một chút?" Nói xong, Tần Vô Song đến cửa phòng, tự mình tiếp đón hiền tế trổ tài. Người tới mặc trên người hỉ phục đỏ rực, hình thêu giống như nữ nhi của nàng, chỉ là nam nữ khác nhau, Tần Vô Song hài lòng đánh giá Lận Chước.

Thường ngày Lận Chước không mặc y phục thế này, nhưng vì muốn ôm thê tử về, bằng bất cứ giá nào hắn cũng làm: "Nhạc mẫu xinh đẹp, đây là chút tâm ý của tiểu tế, mong ngài nhận cho!" Chút tâm ý lại không phải "một chút", Lận Chước bày ra toàn bộ tài lực, cho người đưa lên một cây cổ thụ làm bằng vàng ròng và đá quý tạo thành, đá quý ở trên cây sáng lấp lánh, thật sự muốn cho người khác lóe mắt.

Thời còn trẻ, Tần Vô Song rất thích thu thập đá quý, lễ vật đưa đến hoàn toàn hợp ý nàng, nàng liền bày ra nụ cười tươi: "Khách khí gì vậy, mau vào đón dâu đi!"

Thiệu Tình ở bên trong còn đợi mẹ mình triển khai uy lực, lúc này không nói thành lời.

Hỉ nương đỡ Thiệu Tình đi ra đến bên cạnh Lận Chước, trên tay cầm quạt che mặt, từng bước đi ra khỏi phủ Quốc Công. Ngôn Ngai Như chờ ở kiệu hoa để cõng nàng lên kiệu, giờ này hốc mắt của đại tướng quân tung hoành sa trường bỗng đỏ lên.

Hắn luôn cho rằng cuộc đời này của mình sẽ không có cơ hội cõng muội muội của mình lên kiệu hoa, không ngờ hắn vẫn có thể làm được. Đội ngũ đón dâu xuất phát, hai bên đường phát kẹo mừng và tiền mừng, tiền mừng chế tạo từ vàng ròng sáng rực trên mặt đất, Vệ Vũ Kiêu đánh kèn cung đình duy trì trật tự mới có thể ngăn được

người hai bên đường hỗn loạn.

Thập lí hồng trang vừa nhấc ra, vừa hay đủ 128 kệ, mỗi kệ đều được một người to cao vạm vỡ nâng lên ở độ cao như nhau, cùng những bộ rương nặng trịch, có thể nhìn thấy được những cây côn gánh rương bị uốn cong. Đây đều là của hồi môn do Ngôn Ngai Như sắp xếp, cũng có vài loại bảo vật của Bách Hoa Cốc. Của hồi môn đáng giá nhất của Bách Hoa Cốc không phải là vàng bạc châu báu, mà là thảo dược bên trong Cốc.

Nói về nghi thức hôn lễ của Thái tử, Lễ Bộ biết Thái tử không được lòng đế vương, cho nên điều kiện hơi thấp một chút, song, Lận Chước tự mở tư khố bổ sung vào tất cả, từ sính lễ cho đến hồi môn. Thực tế thì bọn họ đã ngầm trao đổi với nhau, Lận Chước bí mật dời hai mỏ vàng sang cho Thiệu Tình, vừa làm sính lễ, vừa làm lễ mừng sinh thần.

Trở lại hoàng cung, hôn lễ được cử hành tại điện Thái Hòa. Sau khi bái lạy thiên địa, tân nhân được đưa vào động phòng, phòng đại hôn của Thái tử được bố trí trong chính điện của điện Thái Hòa, giường hỉ chế tạo lại mới hoàn toàn, dùng gỗ nam tơ vàng tốt nhất chế thành cái giá giường. Thiệu Tình và Lận Chước ngồi ngay ngắn trên giường hỉ vẩy đầy hạt sen, lạc và lá vàng.

Thiệu Tình hạ quạt xuống, cuối cùng hai người cũng có thể nhìn nhau, trong phòng đầy hoàng thân quốc thích chen chút nhau. Mặc kệ là thật tình hay giả ý, mọi người đều chúc tụng, khen ngợi hai người trai tài gái sắc, tình vững như sơn, dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người uống rượu giao bôi.

Hai tay vòng lấy nhau, rượu xuống cổ họng, bốn mắt nhìn nhau, tình ý triền miên không nói nên lời.

Thế lực của Lận Chước rất lớn, hoàng thất trẻ tuổi đương nhiên không có ai dám làm loạn, đoàn người nhanh chóng rút lui, trong tẩm điện rộng lớn phút chốc chỉ còn lại Lận Chước và Thiệu Tình.

"Điện hạ, mọi người đang đợi chàng kìa!" Rõ ràng đã vô cùng quen thuộc, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn chằm chằm, mặt nàng vẫn đỏ lên. Thiệu Tình trời sinh xinh đẹp, ngày thành thân nàng trang điểm đậm hơn một chút, lớp phấn dày kia vô tình che đi màu da tự nhiên của nàng, nhưng Lận Chước vẫn biết nàng đang ngại ngùng.

Hắn vươn tay, đưa ngón út ra câu lấy nàng, lòng bàn tay hắn vuốt ve bàn tay nàng: "Để bọn họ chờ, dù sao ta cũng phải ăn mì trường thọ cùng thọ tinh!"

Thiệu Tình kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, mặt hắn hiện lên chút không tự nhiên: "Ta có bảo ngự trù dạy ta nhào bột, trước lúc đón dâu có chuẩn bị một chút, hôm nay không có thời gian tự mình xuống bếp nấu nhiều món cho nàng, đợi lần tới ta sẽ nấu cho nàng!" Thực tế thì vì để chuẩn bị bát mì đơn giản này, hắn đã luyện đi luyện lại không dưới 300 lần.

Tử An và Tử Câm đặt hai chén mì trường thọ đựng trong chén sứ xanh thẫm lên chiếc bàn tròn. Lận Chước kéo Thiệu Tình đến cạnh bàn, hai người lẳng lặng ăn xong chén mì kia.

Thật ra mà nói, ở tất cả các phương diện khác Lận Chước đều tài hoa, nhưng với trù nghệ hắn lại yếu kém, sợi mì kia rõ ràng là nhào bột không đều, độ rộng của sợi mì cũng chênh lệch rất lớn, vị cũng không tốt lắm nhưng Thiệu Tình vẫn ăn nhanh như thể đây là tô mì ngon ngất nàng từng ăn.

"Cảm ơn, A Chước, đời này có thể gặp được chàng quả thật là may mắn nhất đời!" Ăn xong, đôi mắt Thiệu Tình nhìn Lận Chước không rời, đuôi mắt hơi đỏ lên, bên trong lấp lánh ánh nước. Nàng cho rằng thế gian này sẽ không có ai thật lòng thích nàng, cho đến khi nàng gặp Lận Chước, nàng cảm thấy thật may mắn vì không buông tay hắn, cũng rất cảm kích tình yêu của hắn đối với nàng, để nàng tìm thấy giá trị của chính mình, tự tin bản thân mình đáng được yêu

thương.

“Nàng nói ngốc nghếch gì vậy, có thể gặp được nàng, đó mới là chuyện may mắn nhất đời này của ta!” Là nàng lay động trái tim yên ả như mặt hồ của hắn, nàng khiến hắn phát hiện ra bản thân hắn trước giờ chưa biết đến cảnh sắc nhân gian, dạy hắn biết thế nào là yêu, thế nào là thật lòng. Sau khi yêu nàng, trái tim hắn mới chính thức nhảy nhịp, để hắn trở thành một con người có máu có thịt.

“Nương tử, đợi ta, ta đi một lát rồi sẽ về!” Ánh mắt hai người triền miên không dứt, ngoái đầu không biết bao nhiêu lần, rõ ràng chỉ phải chia lìa một lúc, nhưng lại giống như cách xa vạn dặm.

Bị nhìn đến thẹn thùng, Thiệu Tình cúi đầu, ngập ngừng nói: “Ta sẽ chờ phu quân trở về!” Sau khi nói ra hai chữ phu quân giống như đang gãi ngứa trên đầu quả tim nàng, hai từ này rất có ý nghĩa đối với nàng, cuối cùng nàng cũng đã có “người nhà” của chính mình, hai người không có bất cứ quan hệ huyết thống nào, đơn giản chỉ là hai trái tim cùng nhịp đập, hạnh phúc ở bên nhau.

Chương 169

Thông thường điện Thái Hoà dùng để Hoàng thất thiết đãi những buổi yến hội quan trọng, tỷ như lễ phong hậu, phong Thái tử, hoặc vào dịp đại hôn của Thái tử. Tẩm điện lớn hơn nhiều so với điện bình thường. Phần lớn sử dụng vàng để mạ, vô cùng sa hoa, hiện giờ trong điện đều treo đầy đèn lưu li lục giác, nhìn vô cùng thích thú.

Truyện này ăn cắp của Trích Tinh Lâu

Thiệu Tình ăn xong mì trường thọ, nàng cũng dùng thêm chút thức ăn, sau đó nàng đến nhĩ phong để tắm rửa, cuối cùng, mặc lên bộ trung y đỏ thẫm. Nàng ngồi trên giường hỉ chờ đợi, Tử Câm Và Tử Ninh đã lấy lạc và hạt sen đi rửa sạch, sau đó trải lên khăn hỉ long phượng.

Hai người ngồi ở cạnh giường, châm đèn đọc thoại bản đang thịnh hành nhất. m thanh của Tử Câm giòn giã, đọc thoại bản vô cùng sống động. Thiệu Tình và Tử Ninh lắng nghe câu chuyện giai nhân lâm li bi đát, thời gian cũng vì vậy trôi qua rất nhanh

Ước chừng qua một canh giờ, Lận Chước đã trở lại, buổi tiệc nhanh hơn những gì nàng nghĩ.

Lúc cánh cửa mở ra, Tử An và Tử Câm thức thời lui xuống. Nữ quan nghi lễ đang định đi vào thì bị Lận Chước đuổi ra. Theo lý mà nói thì Thái tử thành hôn, mọi động tĩnh của đêm đó đều được ghi lại cẩn thận. Nhưng Lận Chước không muốn người khác nghe bất cứ động tĩnh nào, tiếng rên của Thiệu Tình chỉ có mình hắn mới được nghe,

cho dù là nữ quan cũng không được.

Lận Chước có tầm ảnh hưởng lớn, những nữ quan không dám ở lại, rất nhanh, trong cung điện to lớn chỉ còn lại hai người, phu thê tân hôn, ánh mắt nhìn nhau không giống như lúc trước, nó mang theo chút mới mẻ, một chút hưng phấn, cùng với cảm giác thân mật nói không nên lời.

"Ta còn tưởng chàng sẽ về trễ!" Hai người đều căng thẳng, không giống như đôi tình nhân đã ở chung nửa năm, mà trông giống như đôi tân phu thê.

"Không muốn Thái tử phi phải chờ Cô!" Ánh mắt Lận Chước ôn nhu lưu luyến, khiến Thiệu Tình đỏ mặt.

"Sao đột nhiên lại nói vậy?" Thiệu Tình cảm thấy Lận Chước hơi là lạ, thái độ hôm nay của hắn rất khác ngày thường, vô cùng câu nệ, vô cùng cẩn thận.

"Là đêm động phòng, cho nên ta rất mong chờ!" Ánh mắt Lận Chước không thể rời khỏi Thiệu Tình. Hắn biết nàng xinh đẹp, nhưng đêm nay hắn cảm thấy nàng đẹp đến mức hắn không thể rời mắt được.

"Điện hạ uống nhiều lắm phải không?" Dù chỉ có một canh giờ nhưng Lận Chước uống rất nhiều. Ngôn Ngai Như và thuộc cấp lôi kéo hắn uống liên tục, Lận Chước cũng uống chung với những người của Bách Hoa Cốc, những đệ tử kia được sư phụ ra lệnh rót cho hắn rất nhiều.

Lận Chước đang rất vui nên ai đến mời hắn cũng không cự tuyệt.

Canh giải rượu được đặt trên bếp lò, Thiệu Tình xuống giường, rót cho hắn một chén: "Điện hạ uống chút canh giải rượu đi!"

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là

ăn cắp bản edit

Lận Chước vẫn nhìn Thiệu Tình không rời, chớp mắt cũng không nỡ.

Cuối cùng nàng cũng trở thành thê tử của hắn, chỉ thiếu một bước trong lễ Chu Công.

Chu Công là người phò tá Thiên tử chế định lễ giáo, nhận thấy cần phải chế định lễ nghi trong việc cưới xin cho thống nhất. Ông đề cập đến bảy bước trong hôn sự gồm: Nạp Thái, Vấn Danh, Nạp Cát, Nạp Trưng, Thỉnh Kỳ, Thân Nghênh, Đôn Luân. Đôn Luân là sau khi bái đường xong đi vào động phòng, làm chuyện vợ chồng.

Sau khi rửa mặt qua loa, Lận Chước vội đến cái giá cạnh giường: "Để Thải tử phi phải đợi lâu!" Hắn dịu dàng nhìn nàng, khoé miệng mím cười: "Đây là lần đầu tiên, thỉnh Thải tử phi chỉ giáo nhiều hơn!"

Thiệu Tình nâng mi mắt, nàng cảm thấy mỗi chữ Lận Chước nói ra nàng đều hiểu, nhưng nghe ra lại có chút kì lạ, nàng ngẫm nghĩ trong chốc lát liền hiểu ra thâm ý bên trong lời của Lận Chước.

Truyện này ăn cắp của Trích Tinh Lâu

Nàng biết Lận Chước vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nàng, hắn giận bản thân mình lúc trước không thể đối đãi tốt với nàng, cướp đi giọt máu đầu của nàng một cách bừa bãi, không dành cho nàng chút dịu dàng tôn trọng nào.

Nghĩ đến đó, hiện giờ hắn muốn bù đắp tiếc nuối trong lòng nàng cũng muốn bù đắp hối hận trong lòng hắn.

Nếu mà nói, nàng hoàn toàn không để bụng những hành động lúc trước của hắn thì là nói dối, có cô nương nào muốn mình bị đối xử qua loa như vậy?

"Thỉnh xin Điện hạ thương yêu nhiều hơn!" Thiệu Tình cũng phụ hoạ theo lời hắn, nàng thoáng cúi đầu thẹn thùng.

Lận Chước lại gần Thiệu Tình, lấy một vài sợi tóc của nàng, kết với tóc của mình thành nút kết.

"Kết tóc phu thê, ân ái không rời!" Hắn nói xong, lấy ra một cái kìm cắt, cắt kết tóc, rồi đặt kết tóc vào túi thơm đã chuẩn bị trước, hai người cùng treo túi thơm lên đầu giường.

Lận Chước đứng dậy, mang theo thái độ thành kính đặt nhẹ Thiệu Tình nằm xuống giường. Hắn cởi đồ trên người nàng ra, rồi cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ ngọt ngào, động tác dịu dàng không thể ngờ được.

Thiệu Tình cũng cởi bỏ trói buộc trên người hắn, bàn tay hai người vuốt ve trên thân thể đối phương, như đã quen thuộc từ lâu.

Nụ hôn nhẹ nhàng trở nên cuồng nhiệt, Lận Chước tách đôi môi nàng, hấp thu hương thơm của hơi thở nàng, mút lấy chiếc lưỡi đinh hương. Nàng cũng đáp lại nhiệt tình, hai người vừa hôn vừa vuốt ve nhau, động tác dịu dàng nâng niu, cảm giác này rất thoải mái, giống như nằm trên thảm bông mềm mại, được bao bọc bởi sự ấm áp và dịu dàng.

Nụ hôn vừa dứt, bốn mắt giao nhau, tình ý dạt dào. Môi Lận Chước dán lên mạch đập trên cổ nàng mút nhẹ, hơi thở nóng rực của hắn phả lên làn da non mềm của nàng, Thiệu Tình khẽ rên, đôi tay quàng lên cánh tay rắn chắc của hắn, hông nàng hơi nâng lên, hắn cảm nhận được côn th*t bừng bừng khí thế đang chống lên chiếc bụng nhỏ của nàng. Bụng dưới của Thiệu Tình nóng lên, xuân tình tiết ra, miệng nàng phát ra tiếng rên, đôi tay ôm xuống vòng eo gầy của hắn.

"Thái tử, thiếp muốn!" Nàng chủ động nâng eo mình, Lận Chước ngẩng đầu nhìn nàng.

"Vậy thì nghe theo nàng…Tình Tình…từ đây về sau ta sẽ yêu thương nàng, sẽ không để nàng chịu bất kỳ tổn thương nào!" Vừa dứt lời, hắn động thân, trụ thịt cứng ngắc đi vào vừa vườn hoa ẩm ướt, được tầng tầng lớp lớp bánh bao thịt quấn chặt, hai người rên lên, vô cùng sung sướng.

Lận Chước bắt đầu dùng sức thúc hông, tiếng nước nhẹp nhẹp vang lên, mỗi lần như vậy côn th*t đều đâm đến nơi sâu nhất, đâm cho Thiệu Tình mềm nhũn cả người ra.

"A…sướng quá đi mất….ưm…!" Nàng ngửa đầu rên rỉ, hưởng thụ khoái lạc bên trong cơ thể, thỏa mãn niềm sung sướng trước nay chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên bọn họ giao hợp với thân phận là phu thê, hai trái tim hạnh phúc kết thành phu thê có nhiều lạc thú hơn thường ngày. Tay Thiệu Tình vuốt ve trên người Lận Chước, cảm giác thân thể hắn rất gầy, hắn giống như con mèo cọ lên cổ nàng. Lúc tay nàng lướt lên vai hắn, hắn liến bắt lấy tay nàng, cùng đan mười ngón vào nhau, rồi cúi đầu mổ lên môi nàng từng chút một, hắn nhìn thấy ánh nước trong mắt nàng.

"A Chước, ta yêu chàng!" Lời yêu này của nàng quả thực khiến trái tim hắn tan chảy. Lận Chước tăng tốc, khoái cảm tích tụ từng chút, đến một thời điểm Thiệu Tình không thể chống cự được nữa: "A… ưm….ta muốn ra…" Thiệu Tình nức nở rên lên, cơn sướng điên dại cùng với hạnh phúc làm cho đuôi mắt nàng đỏ lên.

Cao trào ập đến, mị huyệt bắt đầu co rút không ngừng, tầng tầng lớp lớp mị thịt thi nhau xoắn chặt, làm cho Lận Chước như muốn buông bỏ vũ khí đầu hàng. Hai người cùng lên đỉnh, những cú thúc mạnh bạo cuối cùng, đánh lên cửa tử cung, rồi bắn tinh dịch lên đó.

Lận Chước vẫn còn chậm rãi ra vào, khoái cảm vẫn dây dưa không dứt, dư vị quanh quẩn cơ thể.

Sau một hồi dây dưa, hai người không cầm lòng được lại hôn sâu lần nữa, môi lưỡi quấn quít lấy nhau giống như trái tim của hai người.

Đêm nay vẫn còn dài, hai người chiến đấu không ngừng, cho đến khi giọt sáp cuối cùng cháy hết, hai người mới chìm vào giấc ngủ.

Tương lai sẽ có rất nhiều sóng gió, nhưng chỉ cần nắm chặt tay đối phương, thì cho dù có chuyện gì cũng sẽ bước qua được, cho đến khi bạc đầu cũng không buông tay.

Tìm nàng trăm lần trong thiên hạ, lần cuối ngoảnh lại, chớp mắt đã vạn năm.

—Hoàn chính văn—

Chương 170: Ngoại truyện 1

Lận Hiền quyết tâm muốn đuổi Lận Chước ra khỏi kinh thành, thời gian hai người phải rời kinh vô cùng gấp, lúc hai người kính trà Đế Hậu cũng là lúc họ nhận được thánh chỉ phải rời kinh liền. Lận Hiền không có ý định diễn vai phụ từ tử hiếu, hai người rời kinh được định là ba ngày sau khi hồi môn.

Lận Chước không có chút oán hận nào, chỉ thản nhiên tạ ơn rồi đưa Thiệu Tình về Đông Cung. Thiệu Tình còn tưởng thánh chỉ này sẽ khiến triều đình đón nhận một phen sóng gió, nhưng hình như trước đó Lận Chước đã dặn dò môn hạ của mình, cho nên không có quan viên nào hỏi đến ý chỉ hoang đường kia, tựa như Lận Chước đến Thanh Châu đóng giữ là chuyện hiển nhiên.

Lận Chước cứ bình thản như vậy, những Thiệu Tình lại cảm thấy có gì đó bất an. Nàng lớn lên ở kinh thành, mười bảy năm nay, ngoại trừ bãi săn, nàng chỉ rời kinh thành một lần duy nhất, đó là lần nàng đưa Tần Vô Song trốn thoát. Vốn tưởng rằng thiên hạ rộng lớn, nàng sẽ không trở về kinh thành nữa, nào ngờ không được bao lâu nàng lại trở lại kinh thành, hơn nữa lại thành thân với Lận Chước.

"Thanh Châu là nơi thế nào?" Trên đường trở về, Thiệu Tình hỏi.

"Là một nơi vô cùng đặc biệt, ta nghĩ nàng sẽ thích!" Lận Chước khẽ vỗ tay nàng trấn an, hắn kể cho nàng nghe những gì đã thấy và đã nghe được về Nam Cương. Lận Chước kể vô cùng sinh động, Thiệu Tình nghe xong cũng cảm thấy hào hứng.

Nghe được lời cuối, Thiệu Tình đột nhiên hỏi: "Những cô nương ở

Nam Cương rất xinh đẹp sao?" Ngày thường nàng không đa sầu đa cảm như vậy, nhưng thời điểm bắt đầu thay đổi cuộc sống, nàng có chút lo lắng.

"Ta không để ý lắm! Nhưng những cô nương ở Nam Cương rất hung dữ, những lúc không vui sẽ quất roi đánh người, ta nghĩ Tình Tình sẽ rất hợp với bọn họ!" Lận Chước phì cười.

Các cô nương ở Nam Cương chẳng những nhanh nhẹn dũng mãnh mà còn rất giỏi hạ cổ trùng. Hắn đã từng nếm mùi thất bại, nhưng nói đi thì cũng nói lại, vì hắn trúng cổ độc cho nên mới có được ngày hôm nay, cho nên hắn còn phải cảm kích lần trúng cổ trùng kia.

Thiệu Tình thì lại không vui, đôi mày lá liễu của nàng dựng ngược lên: "Chàng có ý gì? Ý chàng là ta rất hung dữ sao?"

Tuy nói là nàng không vui, nhưng trong mắt Lận Chước nàng rất đáng yêu, hắn chọc chọc vào má nàng: "Sao lại vậy được? Tình Tình của ta là nữ nhân ôn nhu nhất thiên hạ, ít nhất là đối với ta!" Lận Chước thể hiện thái độ tìm đường sống, hắn kéo Thiệu Tình vào ngực, khẽ véo hông nàng.

Thường ngày Thiệu Tình cũng không phải là người ngang ngược vô lý, nhưng có lẽ sau khi gả cho hắn, rồi lại phải rời xa kinh thành, trong lòng có chút không nỡ, nàng hờn dỗi nhiều hơn, hay bực bội, tính tình có chút quái gỡ.

Tuy nhiên Lận Chước lại rất thích bộ dạng đầy sức sống này của nàng: "Đừng lo, nàng sẽ thích nơi đó, nơi đó tự do tự tại, phong tục tập quán đều là người địa phương tự quy định, sẽ không ai ép nàng vào khuôn khổ cả, nàng muốn làm gì thì làm nấy, được không?"

Thiệu Tình bình tĩnh lại, nàng gật đầu, sau đó thở dài: "Chỉ là ta không muốn, vừa mới nhận lại ca ca thì đã phải chia ly!"

Lận Chước nghe vậy, hắn dừng một chút rồi chớp mắt nói: "Sẽ còn

gặp lại!”

Thiệu Tình nghe ra ý sâu xa trong lời nói của hắn, nàng biết những gì nàng hỏi sợ là có liên quan đến triều đình, cho nên nàng không hỏi nữa.

Thái tử về đến phủ Quốc Công, thế tử Ngôn Ngai Như đích thân ra nghênh đón, Lận Chước đỡ Thiệu Tình xuống xe ngựa. Ngôn Ngai Như vội tiến lên chào hỏi, Lận Chước đương nhiên không nhận nổi cái lễ này: “Đại cữu, xin miễn lễ!”

Ngôn Ngai Như ngẩng đầu trừng mắt với hắn, sau đó ánh mắt y chuyển sang muội muội mình, tựa như sợ muội phu này sẽ làm muội muội mình phiền lòng.

Đoàn người kéo nhau vào nhà chính, Tần Vô Song và Tuyên Hằng đã đợi từ lâu.

Tần Vô Song nhìn thấy sắc mặt nữ nhi mình rất tốt, trong lòng đương nhiên vô cùng vui, nhưng nghĩ đến nữ nhi mình vừa xuất giá đã phải đi xa, trái tim nàng đau xót không thôi.

“Mẹ!” Vừa vào nhà chính, Thiệu Tình cảm thấy vô cùng thoải mái, không hề bị bó buộc quy củ. Tuy rằng nàng đang mặc trên người y phục của Thái tử phi, nhưng không có chút đoan trang hiền thục nào, mà thay vào đó là phong thái một tiểu cô nương khuê phòng.

Đằng sau một thê tử tự do tự tại đương nhiên là một phu quân bao dung che chở cho nàng.

“Lại đây mẹ nhìn xem, Thiệu Tình của chúng ta thật xinh đẹp!” Tần Vô Song giang hai tay, Thiệu Tình ôm chặt mẫu thân mình “Lớn đến vậy rồi còn nhõng nhẽo, đúng là ngốc mà, nếu không có Lận Chước thì con thành cái gì đây?” Tần Vô Song lắc đầu cười, miệng cứ lặp đi lặp lại, nhưng ngữ điệu chỉ toàn sủng nịch, những yêu thương muộn màng, cho dù có sủng ái nàng thế nào thì Tần Vô Song cũng đều

cảm thấy không đủ.

"Cha!" Gọi xong Tần Vô Song, ánh mắt Thiệu Tình hướng về phía Tuyên Hằng.

Vẻ mặt Tuyên Hằng lãnh đạm uy nghiêm, nhưng hắn rất thích kiểu xưng hô này. Đính thân và thành thân của nữ nhi giang hồ không giống các tiểu thư kinh thành.

Trước một ngày rời Bách Hoa Cốc, Tần Vô Song và Tuyên Hằng dập đầu trước bài vị của phu thê Tần Minh Nguyệt, hai người cùng trao đổi hôn thề rồi mời các đệ tử trong Cốc uống rượu mừng. Vậy là từ đó, ở trên giang hồ, bọn họ đã là phu thê, Ngôn Thiệu Tình gọi Tuyên Hằng một tiếng cha cũng không có gì sai.

Khoé mắt Ngôn Ngai Như khẽ giật, miệng mím chặt, rõ ràng không công nhận, nhưng hắn không muốn gây chuyện vào ngày Thiệu Tình trở về.

Cả nhà vây quanh bàn tròn, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, nhưng rượu cũng đã mang lên. Hai nữ nhân nhỏ giọng thì thầm với nhau, ba nam nhân nâng chén rượu lên, phần lớn thời gian Tuyên Hằng chỉ im lặng uống rượu, còn Lận Chước thảo luận chuyện triều đình với Ngôn Ngai Như.

"Tuyết Chi, ngươi thành thân rồi cũng tìm cái cớ rời kinh đi, qua vài năm nữa, Cô sẽ nhờ ngươi trợ giúp Cô một tay!" Lận Chước hớp một ngụm rượu. Hắn tạm thời lui về phương nam không nghĩa là hắn từ bỏ miếng bánh lớn ở kinh thành, hắn chỉ muốn dòng nước này càng đục thêm, vả lại hắn có lý do chính đáng để "sống chết mặc bây".

"Ngọc Tiết, trên đường đi nhất định sẽ không trơn tru, có rất nhiều người muốn ngươi phải bỏ mạng!" Ngôn Ngai Như thở dài "Ta đã theo ngươi, nếu thuyền ngươi lật, ắt dưới tổ sẽ không có trứng lành!" Đã từ rất lâu, hắn đã chọn theo Lận Chước, nếu Lận Chước không thể bước lên vị trí kia thì toàn bộ phủ Quốc Công sẽ ngã

ngựa.

"Đừng lo, thân thể phụ hoàng còn khoẻ mạnh, trước mắt cứ để hắn yên tâm đi!" Lận Chước nhẹ cười.

Lận Chước và Thiệu Tình ở phủ Quốc Công hơn nửa ngày, lúc họ rời đi thì Lận Húc và Tôn Hạc đến tiễn họ ra khỏi thành.

Lận Hiền vừa thu hồi Hổ phù cấm quân, liền giao quyền tướng quân cho cữu cữu của Lận Húc, hiện giờ trong mắt cái đuôi nhỏ của Lận Chước hiện lên vài phần dã tâm.

Ngoài ba Hoàng tử đứng đầu một người chết, một người bị thương, một người rời kinh thì những hoàng tử bên dưới cũng không an phận. Lận Chước chẳng thèm để tâm, hắn ở trên xe ngựa với Thiệu Tình, đoàn xe ngựa nối đuôi dài đằng đẵng ra khỏi kinh thành.

"Tình Tình, tiếp đến nàng muốn chơi ở nơi nào?"

Không ít người cảm thấy Lận Chước sẽ vô cùng tức giận, nhưng có ai nào biết, thời khắc này, ở trong xe ngựa, Thái tử và Thái tử phi đang thảo luận nên đến thành trấn nào tiếp theo để có thể mua được những đặc sản nổi tiếng.

Chương 171: Ngoại truyện 2

Lận Chước và Thiệu Tình đến Thanh Châu cũng đã 5 năm. Trong vòng 5 năm này, ở kinh thành cho dù là hậu cung hay triều đình gì cũng đều nổi phong ba không ngừng, đấu đá lẫn nhau, quyền lực thay đổi trong chớp mắt.

Trước tiên nói đến hậu cung, hiện giờ địa vị Hoan quý phi và Thần phi đều ngang nhau, cho nên hai người đều kiềm chế lẫn nhau.

Hoan quý phi Ngôn Kinh Linh ở hậu cung nhận được vô vàn sủng ái, nhìn qua có lẽ nàng vô cùng sung sướng nhưng kỳ thật lại vô cùng thê thảm. Ba năm trước, Hoan quý phi có thai, đáng tiếc nàng lại hạ sinh một tiểu công chúa, hơn nữa trong lúc sinh thân thể bị tổn hại, cuối cùng không thể thụ thai được nữa. Hoan quý phi tổn thương thân thể là vì Hi phi xuống tay tàn nhẫn. Mẫu tộc của Hi phi có căn cơ lớn ở tiền triều, năm đó Lận Hiền không thể nào áp chế được, chỉ có thể cho Ngôn Khinh Linh một địa vị sau Hoàng hậu, còn để nàng nhận nuôi một hoàng tử mới sinh của phi tần thấp để an ủi nàng.

Thần phi là tân sủng phi của Lận Hiền, hắn sẽ không bao giờ biết được, người sinh cho hắn hai nhi tử này kỳ thật là người của Lận Chước. Thần phi ẩn nấp nhiều năm, bắt đầu ra tay tranh sủng là mưu kế của Lận Chước.

Thân phận của Thần phi đều được Lận Chước làm giả. Nàng vốn là một cô nhi trong án oan của Lận Hiền phán xử, năm đó Lận Chước giúp đỡ huynh đệ của Thần phi chạy trốn, sau này nàng trở thành quân cờ bí mật của hắn.

Trên triều đình, thân thể của Lận Hiền dần dần suy yếu, hắn bắt đầu mê tiên đạo chi thuật, các quyết định đều hoang đường khiến dân chúng oán thán không ngừng, dã tâm của các Hoàng tử ngày càng rõ rệt, Hoàng tử thành niên ngày càng nhiều. Vài ngày trước, Lận Hiền mới hạ lệnh giam giữ Bát Hoàng tử và Thập Nhất Hoàng tử, còn Ngũ Hoàng tử thì bị đưa đến đất phong xa xôi.

Tuy Thanh Châu ở xa, nhưng Lận Chước vẫn tinh tường, hắn biết Lận Hiền là một lão hồ đồ, lão Ngũ có lẽ là có lỗi nhưng lão Bát và lão Thập Nhất đều bị Lận Húc tính kế. Năm nay Lận Húc 17 tuổi, cữu cữu đang nắm giữ cấm quân, thanh thế trong kinh thành cực lớn.

Chiến sự ở Tây Bắc xảy ra thường xuyên, danh tiếng của Ngôn Ngai Như cũng lớn dần, mà phương Nam có Lận Chước trấn thủ, suốt 5 năm này vô cùng yên bình. Hai nước bắt đầu thông thương, thậm chí còn thông hôn, hằng năm Nam Man tiến cống vật phẩm, họ một gả công chúa đến Đại Tĩnh để làm Hoàng tử phi, Lận Hiền cũng chọn một nữ tử trong hoàng thất gả cho Vương tử của Nam Man.

Hoàn toàn tách biệt với kinh thành, mỗi ngày Lận Chước nếu không luyện binh thì ngao du hoặc cưỡi ngựa cùng với Thiệu Tình, những năm qua vô cùng thoải mái, chỉ là…

Có lẽ cổ trùng năm đó tổn thương đến thân thể của Thiệu Tình, cho đến mùa đông năm nàng 21 tuổi, Thiệu Tình mới mang thai đứa đầu tiên. Đứa nhỏ này cũng biết xót thương mẹ nó, trong lúc Thiệu Tình mang thai, sắc mặt nàng luôn hồng hào, toả sáng, ngược lại còn vui vẻ hơn lúc trước. Mỗi ngày trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày nàng lâm bồn.

Cuối thu, sản kỳ cũng đến gần, không khí ở phương nam vào mùa thu vẫn còn nóng. Đặc biệt là ban ngày, trong phòng Thiệu Tình còn có đồ đựng băng, Tử An và Tử Câm cẩn thận quạt cho Thiệu Tình. Sau khi hoài thai, Thiệu Tình vô cùng sợ nóng, Lận Chước cũng không thể để nàng mặc quá mong manh được, cho nên xung quanh

có rất nhiều người hầu hạ, sợ lo lắng không chu toàn, làm nhiệt độ ảnh hưởng đến nàng và hài tử trong bụng.

Trong phòng ngủ, Thiệu Tình mặc mỹ phục lục giáp, bên người có một tiểu nữ oa trắng trẻo tựa vào. Đó là trưởng nữ của Lận Giác và Trần Khuyết tên là Lận Tương, năm đó Lận Chước rời kinh cũng mang Trần Khuyết theo, hai năm trước cuối cùng Lận Giác cũng không chịu nổi áp lực, hắn cưới một nữ tử thế gia làm thê tử.

Không phải nam nhân nào cũng có trách nhiệm giống Lận Chước, Trần Khuyết này thật sự rất yêu Lận Giác, sau khi Lận Giác thành thân, nàng quyết định trở lại kinh thành làm thiếp thất cho hắn. Đây cũng là ước hẹn của Lận Giác và Hoàng hậu, Lận Chước không giữ Trần Khuyết nhưng hắn giữ lại Lận Tương.

Không phải hắn giữ Lận Tương làm con tin, mà là mấy năm nay, tình cảm của Lận Tương và Thiệu Tình vô cùng tốt. Trần Khuyết luôn nhung nhớ nhân tình cho nên đối xử với nữ nhi vô cùng hời hợt, Thiệu Tình nhận chăm sóc cho Tiểu Đoàn, ngày qua ngày lại phát sinh tình cảm.

Suy cho cùng thì thân phận của Lận Tương là nữ nhi của thiếp thất, Vương phi nhất định sẽ không thích thứ trưởng nữ này, tiểu Lận Tương được giữ lại Thanh Châu, Lận Chước còn muốn chính thức nhận Lận Tương làm con.

Đối với suy tính của Lận Chước, Thiệu Tình nhiệt tình ủng hộ, dù thế nào thì để Lận Tương ở bên cạnh nuôi dưỡng còn tốt hơn nhiều khi đưa đến Vương phủ làm thứ nữ.

"Mẹ, đệ đệ muội muội trong bụng mẹ khi nào mới ra?" Lận Tương có đôi mắt to tròn, giống như quả nho, dưới cái mũi vểnh cao là chiếc miệng như con thoi, đôi môi chúm chím, nhìn lúc nào cũng giống như đang cười. Nàng chỉ gần năm tuổi, nhưng trên đầu nàng tóc đen dày, Thiệu Tình cột cho nàng hai búi tóc, tuy không thể cài trâm, song, trên đầu nàng có đính hoa châu làm từ đá bồ câu huyết

hồng.

Lận Chước và Thiệu Tình không có hài tử, bọn họ thật sự yêu thương Lận Tương như con, ngay cả khi Thiệu Tình có thai, tiểu cô nương này cũng không lo lắng bản thân mình bị thất sủng, điều này cho thấy hai phu thê này yêu thương nàng rất nhiều.

"Nhanh thôi, Đoàn Đoàn muốn đệ đệ hay là muội muội?" Thiệu Tình vuốt cái bụng nhô cao, nàng mỉm cười nhìn Tiểu Đoàn. Lúc Lận Tương mới xinh ra, dường như nàng chỉ bằng nắm tay, Thiệu Tình liền đặt cho nàng cái tên là Đoàn Đoàn. Trần Khuyết sau khi sinh hài tử xong thì tinh thần không vui, không chuyên tâm chăm sóc hài tử, suốt ngày chỉ biết ủ rũ, buồn bã.

"Đoàn Đoàn muốn muội muội, cha muốn muội muội, cho nên Đoàn Đoàn hy vọng cha sẽ được vui vẻ!"

"Vậy nếu như mẹ muốn đệ đệ thì sao? Con phải làm sao bây giờ?" Thiệu Tình chỉ muốn chọc ghẹo tiểu Đoàn Đoàn.

"Vậy thì sinh đệ đệ!" Tiểu Đoàn lập tức thay đổi "Đoàn Đoàn thích mẹ hơn!" Tiểu Đoàn thân mật ôm cánh tay của Thiệu Tình.

"Sao Đoàn Đoàn lại bất công như vậy?" Lận Chước vừa đẩy cửa vào đã nghe hai người đối thoại, hắn cầm lòng không được bật cười, trên tay hắn cầm hai xâu hồ lô, đến chỗ hai người: "Uổng công cha còn mang kẹo hồ lô đến cho Đoàn Đoàn, cha đau lòng quá, kẹo hồ lô này tự mình cha ăn vậy!"

Tiểu Đoàn nhảy xuống giường, nó lộc cộc chạy về phía Lận Chước, nó vươn đôi tay bụ bẫm ra muốn đón nhận kẹo hồ lô, đôi mắt đầy mong chờ, nhưng Lận Chước lại giơ cao kẹo hồ lô lên.

"Không cho! Đoàn Đoàn nói cho cha biết, con thích cha hơn hay mẹ hơn?"

Có thể nói, Lận Chước và Thiệu Tình là phu thê đồng tâm, đều thích trêu chọc tiểu Đoàn. Chủ yếu là vì mọi biểu cảm của Lận Tương vô cùng đáng yêu.

Đôi mắt Lận Tương mở to hết cỡ nhìn chằm chằm vào xâu kẹo hồ lô, nước miếng gần như nhiễu ra, nhưng nàng vẫn giữ vững lập trường: "Thích mẹ! Mẹ thơm, cha thối!"

"Thối cái gì, đấy là hương vị của nam tử hán!"

Thiệu Tình cười: "Lận Ngọc Tiết, mỗi ngày chàng luyện binh đều đầm đìa mồ hôi, còn không chịu đi tắm đi, đưa kẹo hồ lô cho Đoàn Đoàn!"

"Tuân mệnh, Thái tử phi nương nương!" Lận Chước đưa một xâu hồ lô cho Lận Tương, xâu còn lại đưa cho Thiệu Tình, lúc Lận Chước đến nhĩ phòng tắm rửa, hắn nghe hai người nói cười vui vẻ thưởng thức kẹo hồ lô.

Năm năm thành thân này, Lận Chước cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chương 172: Ngoại truyện 3

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại thêm 5 năm nữa, trưởng tử Lận Khiêm của Lận Chước và Thiệu Tình đã gần năm tuổi. Vẻ ngoài của Lận Khiêm trắng trẻo đáng yêu, cực kỳ giống mẫu phi của hắn, tính cách cũng giống nàng, rất nghịch ngợm, hắn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ tỷ tỷ Lận Tương của hắn.

Năm Lận Khiêm ra đời, Lận Chước vô cùng sợ hãi, đường đường là nam nhi thân cao bảy thước vậy mà lại rơi nước mắt ở phòng sinh. Vì Cổ độc năm đó, cho nên quá trình sinh của Thiệu Tình không được thuận lợi, khi đó Lận Chước cho rằng Thiệu Tình sẽ chịu không nổi, nếu nàng không may rời đi, hắn quyết không sống một mình.

Đau đớn một ngày một đêm, Thiệu Tình vượt quỷ môn qua hạ sinh cho Lận Chước một hài tử, tuy trong thâm tâm hắn muốn một nữ nhi nhưng hắn không hề oán thán nửa lời, chỉ biết cảm kích nàng.

Hắn biết Thiệu Tình không tin vào tình thân, nhưng nàng lại nguyện ý gả cho hắn, bằng lòng sinh hài tử nối dõi cho hắn, chỉ bao nhiêu đó, Lận Chước cũng cảm thấy quá đủ rồi.

Sau một ngày Thiệu Tình sinh, Lận Chước kiên quyết uống thuốc tuyệt tự, hắn đã có được hài tử nối dõi, lại còn chính thức nhận nuôi Lận Tương, dưới gối của phu thê bọn họ có một nam một nữ, đã tạo thành chữ "tuyệt" rồi.

"Lận Khiêm, đệ xuống đây cho ta!"

Ở trên cây đại thụ có một cục bột tròn tròn trắng trẻo, dưới tàng cây

có một tiểu cô nương áo hồng khí thế hung dữ chống hông, giống như bình trà nhỏ.

"Ta không xuống, ta mà xuống tỷ nhất định sẽ đánh ta, ta không xuống!" Cục bột nhỏ ở trên cây oán hận.

Tiểu cô nương dưới tàng cây bị chọc tức, tiện tay nhặt một cục đá, cục đá kia bay nhanh về phía mông cục bột nhỏ, cục bột nhỏ hét to một tiếng rồi ngã từ trên cây xuống.

Cung nhân đứng xung quanh sợ xanh mặt.

"Ây da, tiểu tổ tông ơi!" Tử Câm hét lên.

"Tỷ hung dữ như vậy, sau này sẽ không gả được cho ai đâu!" May mà thân thủ của cục bột nhỏ lợi hại, hắn lộn trên không hai vòng rồi tiếp đất bình an.

"Nói linh tinh gì đấy? Đệ ngứa da rồi phải không?" Ai cũng không thể ngờ được, tiểu nữ oa mềm mại trong tay phu thê Lận Chước năm đó lại oai phong đến nhường này.

Từ nhỏ Lận Tương theo Lận Chước học võ, rồi lại được ngoại tổ phụ Tuyên Hằng truyền thụ võ công, tiểu cô nương mười tuổi giờ đây có thể đánh bại đại hán trong quân doanh, quả xứng danh nữ trung hào kiệt nơi biên cương.

"Ta chẳng nói sai bao giờ!" Cục bột nhỏ hung hồn nói, cho đến khi sắc mặt tỷ tỷ mình thay đổi, hắn mới biết mình phạm lỗi.

"Tỷ tỷ, ta sai rồi, tỷ đừng giận, thân phận phụ vương cao như vậy, nhất định sẽ có người chịu cưới tỷ, bằng không sau này ta lớn lên đi cướp cho tỷ một phu quân, tỷ đừng buồn nữa!"

"Ai da, tỷ tỷ à!" Cục bột nhỏ kêu thảm thiết.

Cha mẹ hai đứa nhỏ hiện giờ đã vào kinh, để lại hai đứa ở Thanh Châu, nhà sắp bị phá nát, Tử Câm được cử ở lại để chăm sóc hai đứa nhỏ, nàng cảm thấy đầu mình sắp bạc đến nơi rồi.

Thời gian trước, trong kinh xảy ra đại loạn, tuy mười năm không vào kinh thành nhưng thân phận Thái tử của Lận Chước vẫn không bị phế truất. Mấy năm nay thân thể của Lận Hiền sa sút, nhiều lần bệnh nặng, mỗi lần bệnh nặng đều lệnh cho Lận Giác giám quốc, điều này làm Lận Húc nôn nóng, Lận Húc đã 22 tuổi, nhiều năm qua đã sinh ra dã tâm không thể xem thường được.

Cuối cùng, vào yến tiệc đêm giao thừa, Lận Húc cùng với cữu cữu của mình mang theo cấm vệ quân bạo loạn. Năm đó, Lận Hiền kiêng kị Lận Chước cho nên đưa binh quyền vào tay cữu cữu của Lận Húc, đến giờ này hắn kiếm lợi được rất nhiều.

Cung biến xảy ra, rất nhiều vương công đại thần bị giết ở yến hội, những Vương gia thành niên hầu như không ai thoát khỏi. Mà Lận Giác sớm đã được Lận Chước cảnh báo, trong lúc cung biến hắn đã lẩn trốn ở Đông Cung, được Vệ Kiêu Vũ bảo vệ. Lận Giác cũng là người tàn nhẫn, để giữ chữ tín với Lận Húc, lúc ở yến tiệc hắn không đưa thê tử và nhi tử đi trốn, cho nên Thọ Vương phi và thế Tử của Thọ Vương đều bỏ mạng ở yến tiệc.

Lận Húc cũng không thể ngờ tới, Lận Chước đã rời kinh 10 năm rồi vẫn nắm Cấm vệ Quân trong tay, còn môn khách bên cạnh Lận Giác cũng là do Lận Chước sắp xếp. Lần này, Lận Húc bị tâm phúc bên cạnh kích động, cũng là người do Lận Chước bồi dưỡng ra.

Tuy Lận Chước ở xa ngàn dặm nhưng tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Ngay cả chuyện Hoàng đế bị bệnh cũng có uẩn khúc bên trong. Lận Chước chưa từng động thủ với Lận Hiền, nhưng hắn mặc kệ các Hoàng tử khác giở trò với thức ăn của y, hơn nữa bọn chúng còn thường xuyên đưa mỹ nhân vào cung.

Lận Hiền chưa đến 60 nhưng tuổi già sức yếu, bởi vì hắn buông thả bản thân chìm đắm vào tửu sắc, thân thể giờ đây như đuốc tàn trước gió.

Khi nghe được thông tin, Lận Chước và Thiệu Tình từ phương Nam trở về hộ giá, phu thê Ngôn Ngai Như cũng từ phương Bắc trở về kinh. Mồng ba tết, hai đội quân lớn tiến vào kinh, bao năm qua cấm quân nhàn hạ rất nhiều cho nên không thể địch lại hai đại quân được huấn luyện thường xuyên, cấm quân nhanh chóng bại trận.

Mồng 5, Lận Chước tiến vào hoàng cung, ở trong Càn Khôn Điện, Lận Hiền đã hết giận, hơi thở yếu ớt, dưới sự kiên trì của Vệ Lâm Quân, cuối cùng cũng chờ đến lúc cứu viện, nhưng mệnh của Lận Hiền không thể đợi được nữa.

"Phụ Hoàng, nhi thần cứu giá chậm trễ!" Trong lúc hấp hối, Lận Hiền thấy được nhi tử mình kiêng kị nhất chạy đến, vẫn là tư thế hiên ngang toả sáng đó, bên người hắn còn có một nữ tử xinh đẹp đứng sóng vai, hai người tựa như thần tiên quyến lữ, dường như đang cười nhạo sự sống như bùn lầy của y.

Lận Hiền muốn mắng một tiếng "nghịch tử!" Nhưng lời này chưa kịp nói ra, hai mắt y trừng lớn, tựa như không cam lòng, giang sơn anh y đã trù tính nhiều năm cuối cùng vẫn về trong tay nhi tử này.

Năm đó, nếu Tiên hoàng không băng hà thì Giang Sơn này lão sẽ trực tiếp để lại cho Lận Chước. Nhưng, rõ ràng y mới là nhi tử của Tiên hoàng! Rõ ràng tất cả mọi thứ đều là của y!

Lận Hiền chết không nhắm mắt, Lận Chước bước đến, chiếu theo quan hệ huyết thống hắn đưa tay vuốt hai mắt y. Sau đó, Lận Chước quỳ gối, Cẩm Công Công ai oán hô to: "Hoàng thượng băng hà!"

Chuông tang vang lên trong hoàng cung, khắp nơi đều là tiếng khóc than.

Chương 173: Ngoại truyện 4

Chuông tang vang lên, Quốc tang được tiến hành theo trình tự, ba ngày khóc tang, mười ngày múa hát.

Thái tử đích thân hồi kinh hộ giá thánh thượng, vì hắn vừa là đích tử vừa là trưởng tử, lại còn chiến công hiển hách, cho nên dù Lận Hiền chưa để lại di chiếu gì thì chuyện Lận Chước kế vị là chuyện không thể bàn cãi. Hoàng hậu không dám lên tiếng, một mặt là dòng chính của Liên gia đang công khai ủng hộ Lận Chước, mặt khác, nàng biết nhi tử mình không đặt tâm tư vào vương vị, hắn chỉ đắm chìm bên trong ái tình.

Sau khi cung biến qua đi, Hoàng hậu chủ động rời khỏi Từ Ninh Cung, hơn nữa còn giao lại quyền quản lý hậu cung cho Thiệu Tình. Lúc sau, Hoàng hậu làm bạn với Thái hậu cùng nhau lễ phật.

Thái hậu mất nhi tử, trong lòng tự biết bản thân không thể hoà hợp với tôn tức (cháu dâu), bà sợ sau khi phu thê Lận Chước lấy được quyền thế sẽ làm bà mất mặt, cho nên lúc đầu còn muốn khoa tay múa chân với Thiệu Tình, nhưng Thiệu Tình là người trên đầu quả tim của Lận Chước, nàng có chỗ dựa vững chắc, đến cuối cùng chỉ đành đóng cửa dốc lòng hướng phật.

Còn Hoàng hậu mất đi tức phụ (con dâu) và tôn nhi, giống như già đi mấy chục tuổi. Đối với việc mất thê nhi, Lận Giác lại tỏ vẻ bình thản, tang kỳ của thê tử còn chưa mãn, hắn đã lập trắc phi Trần Khuyết lên làm chính phi, hơn nữa còn phong thế tử cho con của hắn và Trần Khuyết, chuyện này đến tai Lận Chước, hắn bị Lận Chước răn đe một trận mới chịu an phận.

Thiệu Tình nhìn thấy cách hành sự của Thọ Vương thì vô cùng lo lắng, dù sao bọn họ cũng là cha mẹ ruột của Lận Tương, sau này cũng có chút liên quan, nàng sợ sẽ làm ảnh hưởng xấu đến Lận Tương, khiến cho nó mất thể diện.

Thiệu Tình cũng không thích Trần Khuyết kia, bản thân nhu nhược, cả ngày chỉ biết khóc lóc, đến cả nữ nhi của mình cũng không màng tới. Hiện tại nghe Lận Tương sắp về kinh, nàng ta còn dám ra mặt muốn gặp Lận Tương.

Tuy lúc trẻ nàng là thiếu nữ vô tâm vô phế, nhưng sau khi làm mẹ, tâm tư của Thiệu Tình tỉ mỉ hơn rất nhiều.

Phản loạn trong kinh phải mất hơn mười ngày mới bình định được, nhẩm tính thì Lận Tương và Lận Khiêm cũng sắp đến kinh thành. Hiện tại Lận Chước chưa đăng cơ, hắn vẫn lấy thân phận Thái tử để giám quốc, hắn đợi hai đứa trẻ vào kinh, cả nhà bốn người nắm tay hướng đến vị trí kia.

"Thái tử phi nương nương, vị nương nương ở Nhuỵ Châu Điện lại đến cầu kiến!"

Thời điểm cung nhân đến thông truyền, Thiệu Tình đang xem qua nghi lễ của Lễ Bộ trình lên, nàng buông tờ sớ dày cộm xuống, chìm vào suy tư.

Nếu từ từ ngẫm nghĩ lại thì hai tỷ muội nàng cũng đã mười năm chưa nói chuyện với nhau, lần gần nhất gặp mặt là lúc khóc tang cho Tiên Hoàng. Khi đó Lận Chước và Ngôn Ngai Như lãnh binh ra ngoài kinh mười dặm để tiêu diệt tàn dư của phản quân, khống chế thu hồi quyền cấm quân, còn nàng lấy thân phận Thái tử phi để chủ trì tang sự, Ngôn Khinh Linh chỉ là phi tần trong cung.

Cuộc sống của Ngôn Khinh Linh nơi chốn hậu cung thăng trầm vì Lận Hiền, giữa nàng và Lận Hiền có một cảm giác nói không nên lời,

những mỹ nhân trẻ tuổi tìm đến Lận Hiền quá nhiều, nhưng hắn vẫn dành sự sủng ái cho nàng. Mười năm qua, nàng thất sủng rồi lại phục sủng, phục sủng rồi lại thất sủng. Mấy năm trước nàng bị giáng xuống phân vị Hoan Tần, sau đó còn mất đi ái nữ, vừa mất nữ nhi lại còn bị giáng vị, khiến nàng chết tâm với Lận Hiền, chủ động ẩn cư trong cung điện, không muốn ra ngoài.

Ngôn Thiệu Tình nghĩ, suy cho cùng thì nàng và Ngôn Khinh Linh cũng không có thâm thù đại hận gì, gặp mặt một lần cũng không có gì lớn lao.

"Tuyên nàng ấy vào đi!" Nếu như năm sáu năm trước, nàng sẽ không gặp, nhưng sau khi làm mẹ, tính khí ngang bướng của nàng đã giảm đi không ít.

"Vâng, nô tỳ bảo Bách Linh đi thỉnh an Thái Tần nương nương ngay!"

Trong chốc lát, Ngôn Khinh Linh chầm chậm bước vào, nàng hành lễ trước Thiệu Tình: "Thiếp thân tham kiến Thái tử phi nương nương!" Bối phận của hai người thật sự không thể nói rõ được, Ngôn Khinh Linh liền tự xưng một tiếng "thiếp thân".

"Thái Tần không cần đa lễ!"

"Lễ này vẫn phải hành, cuối cùng đến hôm nay mới gọi được người một tiếng Thái tử phi, sau này sẽ là Hoàng hậu nương nương!" Ngôn Khinh Linh ngẩng đầu lên, đối mặt với Thiệu Tình.

Hai tỷ muội gặp nhau, tựa như hai thế hệ: "Nương nương vẫn không thay đổi, còn thiếp thân thì đã già rồi!"

Ngôn Khinh Linh thật sự rất gầy, gầy đến trơ xương, giống như Tần Vô Song bị cầm tù năm đó, đôi mắt lanh lẹ của nàng đã lõm xuống, xung quanh đều là dấu vết của tuổi già. Từ đôi mắt kia, Thiệu Tình có thể nhìn thấy được nàng ưu phiền trong thời gian dài, trong

khoảnh khắc này, nàng buông bỏ mọi chuyện, thời gian qua Ngôn Khinh Linh đã khổ sở nhiều.

Muốn biết nữ nhân có sống tốt hay không, nhìn mặt họ sẽ biết, không trải qua địa ngục trần gian như Ngôn Khinh Linh, đôi mắt của Thiệu Tình trong vắt, thậm chí còn có chút lanh lợi của tuổi trẻ. Tuy rằng trên người đang mặc tang phục trắng, trên đầu không có vật trang sức gì, nhưng mỹ mạo của nàng không bị ảnh hưởng, không khác gì thiếu nữ mười năm trước, chỉ là có thêm nét quyến rũ của nữ nhân có trượng phu.

Mấy năm qua nhớ thương nữ nhi khiến dáng vẻ Ngôn Khinh Linh tiều tuỵ rất nhiều, hai bên thái dương cũng xuất hiện tàn nhang, thoạt nhìn còn già hơn những người cùng tuổi. Chẳng trách trước khi chết, Lận Hiền hầu như chưa từng triệu kiến nàng, còn nàng cũng không muốn tranh giành, tự lánh mặt ở tẩm điện chép huyết kinh cho tiểu công chúa bạc mệnh.

Trước kia chép huyết kinh không thành tâm, chỉ một mực muốn tranh sủng, hiện giờ chép huyết kinh, mỗi từ đều là huyết lệ.

"Thiếp thân đến cầu xin nương nương, xin nương nương cho thiếp thân được tự do!" Đột nhiên Ngôn Khinh Linh quỳ xuống đất, Thiệu Tình vội vàng đứng lên đưa tay muốn đỡ nàng, nhưng Ngôn Khinh Linh lại kiên quyết dập đầu.

"Xin nương nương chuẩn cho thiếp thân rời cung xuất gia tu hành, cầu phúc cho Tiên hoàng!" Trong lòng Ngôn Khinh Linh không hề có bất kì tình cảm nào với Lận Hiền, tất cả chỉ là cái cớ, nàng muốn rời khỏi cái lồng chim khổng lồ này.

Tân đế kế vị, phi tần phân vị thấp của hậu cung cũ sẽ bị đưa đến chùa Hoàng Giác để cầu phúc cho Tiên Hoàng. Ngôn Khinh Linh nằm ở Tần vị, lại từng có công hạ sinh công chúa, không nằm trong số những người rời cung xuống tóc tu hành, nàng chỉ có thể ở trong cung, sống cả đời sung túc với thân phận Thái tần. Nhưng nàng

không muốn ở trong thâm cung này nữa, khi thật sự ở trong cung này, nàng mới biết cuộc sống nơi này cay đắng biết nhường nào.

"Hoan thái tần tội gì phải như vậy? Người ở lại trong cung, Thái tử và bổn cung sẽ làm hết trách nhiệm với Thái tần, nếu Thái tần sợ bổn cung gây khó dễ vì ân oán cũ thì ngài yên tâm, oán hận của mười năm trước, cứ để cho nó qua đi!" Chỉ khi ở vị trí này, đứng dưới góc độ của cho đi, nàng có thể tha thứ một cách nhẹ nhàng.

"Hãy để thiếp thân rời cung cầu phúc cho công chúa Ngọc Liêm yểu mệnh, hiện giờ nương nương cũng là mẫu thân, hẳn cũng hiểu được tâm tình của người làm mẹ!"

Thiệu Tình nhìn Ngôn Khinh Linh, nhìn thấy đôi mắt đầy bi thương của nàng ta, nàng im lặng một lúc rồi nói: "Chuẩn!" Chút chuyện này nàng có thể làm chủ được.

"Thiếp thân cảm tạ nương nương!" Ngôn Khinh Linh mừng rỡ, dập đầu thật sát, sau đó nàng không ở lại lâu, tỷ muội họ không hợp nhau, nói thêm nửa câu cũng là nhiều.

Thiệu Tình nhìn thân ảnh nàng rời đi, trong lòng dâng lên cảm xúc: "Bổn cung nhất định sẽ cho Ngọc Liêm công chúa một công đạo!"

Bước chân của Ngôn Khinh Linh khẽ khựng lại, nhưng nàng không xoay người, tiếp đó nàng bước nhanh về phía trước, thời điểm nàng ra khỏi Đông Cung, nước mắt đã rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Ngôn Khinh Linh không muốn ở trong cung thêm giây phút nào, sau khi Tiên đế đưa vào lăng tẩm, có rất nhiều cung phi phân vị thấp được đưa đến chùa Hoàng Giác. Ngày đó nàng rời đi, Thiệu Tình còn phái người tặng cho nàng một ít lộ phí, nhưng nàng cự tuyệt, nữ nhân cả đời cao ngạo, sau khi khi ngã xuống cũng muốn giữ lại chút thể diện cho mình.

Khả: Tôi chính thức tha thứ cho ly matcha này!!!

Chương 174: Ngoại truyện 5

Hành trình ngày đêm trở về kinh thành, Lận Tương và Lận Khiêm đi đường bộ rồi sang đường thuỷ, rất nhanh đã đến huyện Đồng Thành, nơi này cách kinh thành 5 ngày đường nữa.

Thân phận của Lận Tương và Lận Khiêm vô cùng cao quý, vừa tới trạm dịch quan viên địa phương đến thăm, thân sĩ nối đuôi diện kiến không dứt. Lận Khiêm tuổi còn nhỏ, tính tình còn trẻ con đương nhiên không kiên nhẫn ứng phó, Lận Tương chỉ đành thay hắn tiếp kiến quan viên cùng hương thân.

Nữ hài mười tuổi, từ nhỏ được đích thân Lận Chước và Thiệu Tình dạy dỗ, đối mặt với những nam tử thành niên thân phận cao quý cũng không hề nao núng.

Tuy Lận Tương chỉ mới mười tuổi, nhưng kiến thức thật uyên bác, cho dù bọn họ nói gì nàng đều đối đáp được, khiến cho quan viên huyện Đồng Thành cùng các phu nhân phải thu thái độ ngạo mạn lại, đồng thời còn khen hài tử lớn lên dưới gối Thái Tử Lận Chước quả nhiên bất phàm.

Lấy trà thay rượu, Lận Tương nhớ lời Lận Chước dạy bảo, uy nghiêm mà lại khiêm tốn, đối đãi người không phân biệt thân phận, ai cũng đều nói chuyện, mỗi người vài câu vậy mà trăng đã lên đầu cành liễu.

Quan viên địa phương thịnh tình giữ lại, nhưng Lận Tương không yên tâm để cục bột nhỏ ở trạm dịch, nàng lên xe ngựa lướt qua ánh trăng về tới trạm dịch. Tiểu gia hoả kia chơi đùa một hồi, còn câu cá

Cẩm Lý trong hồ của trạm dịch lên nướng ăn, cái miệng chu chu thật đáng ghét.

Nhìn thấy Lận Tương, tiểu gia hỏa vui mừng chạy lại, miệng reo lên: "Tỷ Tỷ, tuyết rơi kìa!"

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên trên trời bắt đầu rơi xuống những hạt tuyết. Bóng đêm buông xuống, dưới ánh đèn lưu ly, tuyết trắng dính lên tóc Lận Tương, búi tóc xinh đẹp của nàng vương lại màu trắng.

"Lại nghịch ngợm!" Đối với đệ đệ này, nàng thật sự hết cách, chỉ biết thở dài.

Tử Câm thấy Lận Tương trở về, nàng vội tiến lên hỏi: "Quận chúa, tiểu công tử không nghe nô tỳ khuyên, nô tỳ cũng đành chờ người trở về!" Thân phận của Lận Khiên tương đối đặc biệt, không thể gọi là Thế tử, cũng không thể gọi là tiểu Quận Vương. Chỉ đợi đến khi Lận Chước đăng cơ, hắn mới trở thành Thái tử, cho nên hiện giờ mọi người đều gọi hắn là tiểu công tử.

Thấy Tử Câm cáo trạng, nét tươi cười trên mặt tiểu gia hoả nhạt đi, hắn muốn chạy trốn theo bản năng, Lận Tương phì cười: "Lại đây, Tỷ tỷ hứa sẽ không đánh đệ!" Nàng vẫy vẫy tay về phía Lận Khiêm.

Lận Khiêm rất dính lấy Lận Tương, dù sao đây cũng là thủ túc duy nhất của hắn, nhưng đồng thời hắn cũng rất sợ nàng, vì động một cái Lận Tương lại dở quyền cước với hắn.

Lận Khiêm mút mút ngón tay, đôi mắt to đảo quanh. Lận Tương ngồi xổm xuống, giang rộng hai tay.

Dù sao thì Lận Khiêm chỉ là tiểu bảo bảo năm tuổi, hắn không thể nào kháng cự được cái ôm dụ hoặc này được, một chút lung lay, hắn chạy đến nhào vào lòng ngực tỷ tỷ: "Cả ngày tỷ tỷ đều bận, một mình ta thật chán, ta còn nướng một con cá cho tỷ nữa!"

Nghe tiểu gia hoả này làm nũng, trên gương mặt xinh đẹp của Lận Tương xuất hiện nụ cười dịu dàng: "Ngao Ngao, đợi đến khi vào kinh thì đệ là Thái tử rồi, không thể nghịch ngợm mãi được!" Ngao Ngao là nhũ danh của Lận Khiêm, cái tên này do Lận Tương đặt, lúc Lận Khiêm sinh ra, Lận Tương luôn gọi hắn là "Ngao Ngao", không biết là nàng có ý trêu chọc hay thế nào, Thiệu Tình thấy đáng yêu nên đặt Lận Khiêm là Ngao Ngao.

"Làm Thái Tử rồi thì không được nghịch ngợm nữa sao?" Lận Khiêm nghiêng đầu "Vậy ta không làm Thái Tử nữa!" Tiểu gia hoả này cảm thấy không vui.

Đối với hài tử mà nói, quyền cao chức trọng không bằng ngày tháng vui chơi thỏa thích.

"Nói bậy! Ngao Ngao không muốn làm nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất giống phụ vương sao?" Lận Tương nghiêm mặt lại.

Cục bột nhỏ ngẫm nghĩ, gương mặt bầu bĩnh ngập tràn suy tư, cuối cùng hắn gật đầu thận trọng: "Muốn, ta muốn giống phụ vương, ta sẽ bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ!"

"Vậy thì đệ ngoan một chút!" Lận Tương xoa xoa đầu cục bột nhỏ, sau đó tiểu cô nương nắm tay hắn đi vào trong phòng.

"Tỷ tỷ, hôm nay ta có thể ngủ cùng tỷ không?" Cục bột nhỏ chơi đùa đã thấm mệt, giọng nói trong veo vòi vĩnh.

"Thật hết cách nào với đệ mà!" Lận Tương thở dài, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, so với cục bột nhỏ vô tâm vô phế này, nàng suy nghĩ nhiều hơn.

Cả nhà họ từ Thanh Châu vào kinh, đương nhiên sẽ có người không phục, bọn họ sẽ sống dưới ánh mắt săm soi của người khác. Thậm chí nàng còn biết, sau khi phụ vương và mẫu phi trở thành đế hậu, phụ vương sẽ chịu rất nhiều áp lực, sẽ có đại thần chủ trương tuyển

tú cho phụ vương, sau đó phụ vương sẽ có hài tử khác, vậy nàng thì sao? Lận Khiêm vừa là đích tử vừa là trưởng tử, địa vị vững như Thái Sơn, nhưng nàng không phải huyết mạch của phụ vương.

Tiểu cô nương đã trưởng thành, cho nên suy nghĩ nhiều hơn một chút, cục bột nhỏ nằm trong lòng nàng đã ngủ say, còn lòng nàng vẫn tràn đầy bất an.

Chương 175: Ngoại truyện 6

Ngày 15 tháng 1 tết Nguyên Tiêu, Thái tử Lận Chước đăng cơ làm Hoàng đế, niên hiệu là Vĩnh Sùng, tôn Hoàng hậu làm Thánh mẫu hoàng thái hậu, lập Thái tử phi Ngôn Thiệu Tình làm Hoàng hậu, lập trưởng tử Lận Khiêm làm Thái tử, trưởng nữ Lận Tương làm Hộ Quốc công chúa.

Đại điển đăng cơ này khiến cho Lễ Bộ căng não, Lận Chước rất có chính kiến, đại điển đăng cơ này làm trái ngược hoàn toàn với nghi thức truyền thống của tổ tiên. Lận Chước muốn đế hậu cùng nắm tay bước lên đan bệ, hoàng tử và nữ đế theo sau thụ phong.

Đại điển đăng cơ vốn dĩ là ngày vinh quang nhất của Hoàng đế, chỉ một mình Lận Chước được bước lên đan bệ, nhưng Lận Chước lại muốn san sẻ hết tất cả những vinh quang cho người nhà của hắn, để cho khắp thiên hạ đều biết hắn có tình cảm chân thành đối với tình thân.

Văn võ bá quan quỳ kín trong ngoài điện Thái Hoà, giọng nói uy nghiêm của quan Tư Lễ vang vọng khắp đại điện. Lận Chước mặc sắc phục hoàng đế 12 hoa văn, đầu đội triều quan, trên người Thiệu Tình là địch y vô cùng phức tạp của Hoàng hậu, đôi tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau.

"Căng thẳng sao?" Lận Chước rũ mắt nhìn Thiệu Tình, nàng khẽ lắc đầu.

"Có chàng ở đây, ta không sợ!" Mười năm thành thân, cái cảm giác không an toàn của tình thân, tình yêu trong nàng không còn nữa,

khi tình yêu đủ sâu đậm sẽ khiến suy nghĩ của con người thay đổi. Nàng không muốn đi ngao du tứ hải nữa, không muốn tự do tự tại nữa, những gì nàng có được còn tốt đẹp hơn những thứ đó nhiều. Kể từ đây, nơi nào có Lận Chước thì nơi đó là nhà, nếu muốn đi ngao du thì nhất định phải có hắn đi cùng, ở bên hắn nàng mới có thể tự do tự tại.

Nghe câu trả lời chắc nịch của Thiệu Tình, Lận Chước bước lên từng bậc thang đến bậc cuối cùng, chạm đến vị trí cửu ngũ chí tôn, từ đây nắm giữ thiên hạ.

Nắm giữ thiên hạ từng là mục đích của hắn, nhưng hôm nay cuộc đời hắn lại được tô điểm thêm, người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn hiện giờ đứng bên cạnh, cùng hắn tận hưởng thế gian phồn hoa.

Nghi thức dài dòng phức tạp của đại điển trôi qua, tiếp đó Lận Chước tứ phong cho những công thần bá quan văn võ có công bình định lần này.

Điều đáng nhắc đến là Lận Chước phong một nhân sĩ trong giang hồ làm Quốc Công, tên nhân sĩ giang hồ kia là nghĩa phụ của Hoàng hậu, lúc bình định, hắn tiên phong dẫn bộ binh phá tan phòng tuyến của cấm quân, tự thân đi tróc nã thủ lĩnh phản quân, vị nghĩa sĩ kia được phong làm Quốc Công tên là Tuyên Hằng, Quốc Công phu nhân Tần thị được phong làm Trung nghĩa phu nhân, vị nhất phẩm cáo mệnh.

Đích huynh của Hoàng hậu xuất quân nam hạ, có công cứu giá, trở thành vương gia khác họ duy nhất Huệ Vương, đất phong ở phương Bắc. Thanh danh của Ngôn Ngai Như sau này vang vọng khắp Bắc cương, nơi nào có con cháu Ngôn gia, ngoại địch không dám hành động thiếu suy nghĩ, mọi người không hề gọi hắn là Huệ Vương mà tôn xưng hắn là Trấn Bắc Vương.

Lận Chước đại phong thưởng cho mẫu tộc của Hoàng hậu khiến cho

những ai nghi ngờ Hoàng hậu có thân phận thấp kém đều ngậm miệng lại.

Hiện giờ, nghĩa phụ Hoàng Hậu là Quốc Công, đích huynh là Vương gia khác họ, còn ai dám nói nàng có thân phận thấp kém?

Ngoài ra, nữ nhi của Mục Tướng Quân Mục Nùng Nùng mạo hiểm mở cổng thành để đội quân bình định tiến vào kinh thành được phong là Quán Quân Hầu, tiếp quản cấm quân, trở thành nữ tử đầu tiên của vương triều được phong hầu, cũng kế thừa mẫu nghiệp trở thành nữ tướng quân. Sau này nàng lại trở thành chủ đề để bàn tán, rằng Lam Hà một lần nữa có được tình cảm của nàng, cuối cùng hai người cũng thành thân lần nữa, nhưng lần này Lam Hà tự nguyện đến cửa chiêu tế, người đời gọi là "Hầu phu nhân", tuy nhiên, Lam Hà không thèm để ý, ngược lại hắn còn rất vui.

Tại cung yến, Tân An quận chúa nội ứng ngoại hợp, cứu được vô số quan quyến, được phong làm Tân An công chúa, ban phủ công chúa. Lận Chước cũng làm chủ cho nàng gả thấp với nam nhân nàng yêu thương, nam nhân kia ta một thư sinh da trắng tên là Ngụy Tử.

Thanh danh của Tân An công chúa vốn đã chìm sâu dưới đáy cốc, vậy là cuộc hôn nhân hoang đường này lại được quan tâm. Mọi người tương đối để ý đến Tân An công chúa vì "Lam nhan" mà giải tán nam sủng, độc ái một người. Ai Ai cũng tò mò rốt cuộc Ngụy Tử kia "quốc sắc thiên hương" đến nhường nào. Song, tính tình của Ngụy Tử âm thầm, luôn ở trong phủ "giúp thê dạy tử", không bước ra khỏi cửa lớn.

Có một điều không ai biết, đó là Ngụy Tử kia vốn là hậu nhân của tội thần.

Tình cảm của đế hậu vẫn thắm thiết, mặc dù quần thần luôn thượng tấu muốn tuyển tú cho Hoàng thượng để khai chi tán diệp, nhưng lại bị Hoàng Đế một mực phủ quyết.

Hoàng đế đã nói: "Năm đó trẫm mang cổ độc, thân thể bị thương tổn, không thể "cứng" được, hao tốn biết bao nhiêu dược liệu quý mới có được một mình Thái tử, Hoàng hậu vẫn sống thủ tiết không rời bỏ trẫm, trẫm không thể chậm trễ cả đời nữ tử khác được!"

Ấy vậy mà câu chuyện hoang đường này lại có Thái y viện xác nhận, quần thần cũng không còn cách nào khác.

Có trời mới biết, mỗi đêm Hoàng hậu đều bị Hoàng đế làm cho khóc nức nở.

Năm Vĩnh Sùng thứ hai mươi, Hoàng đế thoái vị, Thái tử lên ngôi, từ đây Thái thượng hoàng và thái hậu ngao du tứ hải, ngắm nhìn sông núi, bên nhau đến bạc đầu, "sống cùng chăn, chết cùng quan".

Lận Chước: Lão tử không tuyển tú, Lão tử không cứng được!

Thiệu Tình: Không phải chàng không cứng được sao? Chàng cho ta sống yên đi!"

Cảm nghĩ cuối truyện của tác giả:

Câu chuyện này dài hơn tôi nghĩ rất nhiều, bên trong mỗi nhân vật đều có câu chuyện của chính họ. Qua nhiều kỳ đăng của truyện, tôi có sắp xếp lại dàn ý, có điều hiệu ứng đột phá nằm ở vai diễn của Ngôn Quốc Công, vị "Đệ nhất danh tra cha" này càng ngày càng cặn bã, ban đầu tôi còn muốn làm cho hắn "không được chết tử tế" nữa, Tần Vô Song và Tình Tình đều được hạnh phúc là cái kết vừa lòng tôi nhất.

Kỳ thật thì những vướng mắc vô cùng rối rắm, vốn dĩ có hai kết cục, một là Lận Chước giả chết từ bỏ thân phận Thái tử vì Thiệu Tình, cùng Thiệu Tình lang bạt giang hồ. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, như vậy có tốt không? Cuối cùng tôi để Lận Chước hoàn thành định ước với tổ phủ hắn, sau đó củng cố căn cơ cho nhi tử rồi mang Thiệu

Tình đi ngao du khắp nơi.

Tôi thích cái kết đẹp, cũng thích nam nữ chính trong câu chuyện của mình có thể hạnh phúc đến cuối đời, tuy rằng có lúc bọn họ sẽ có cãi nhau, cáu kỉnh, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn sẽ bên nhau đến bạc đầu, câu chuyện viết đến đây khiến tôi cảm thấy vô cùng hài lòng, kết thúc thôi.

Chương 151

Lửa trại dần tắt, chân trời cũng bắt đầu ửng hồng, hai người triền miên cả đêm, củi khô gặp lửa lớn, sao có thể tắt được. Hai người ác chiến từ lúc phương đông còn sáng trời, đến giờ bình minh ánh vàng.

Thiệu Tình nằm trong lòng ngực Lận Chước, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, song, nàng lại không muốn ngủ, cứ như vậy ôm lấy Lận Chước không dám buông tay.

"Tình Tình, nàng có thể nói cho ta đã xảy ra chuyện gì không?" Giọng của Lận Chước từ trên đỉnh đầu vọng lại, Thiệu Tình im lặng một lúc, cho đến khi hắn cho rằng nàng không muốn nói thì nàng lại lên tiếng.

"Hắn ta nói…ta không phải là hài tử của mẫu thân, Ngôn Khinh Linh mới là hài tử của mẹ, A Chước, dòng máu trên người ta rất kinh tởm!" Lời này rất khó để nói, nhưng một khi đã nói ra thì tiếp sau đó sẽ trút ra hết.

Đương nhiên Lận Chước biết "hắn ta" mà Thiệu Tình nói là ai, mấy ngày nay Lận Chước ở chung với người thân của Ngôn Dạ Đình nhưng chẳng ai gọi hắn một cách tử tế, người nào người nấy toàn gọi là "hắn ta" kèm theo đó là cái nghiến răng sắc bén.

Lời của Thiệu Tình khiến Lận Chước vô cùng kinh ngạc, những gì Thiệu Tình nói trái ngược hoàn toàn với những gì hắn nghe được. Ngôn Ngai Như vì muốn lấy lòng tin của Lận Chước, muốn Lận Chước phối hợp với y để diệt trừ Ngôn Dạ Đình, cho nên y đã kể lại

đầu đuôi sự việc.

Đối với ân oán của cha mẹ Thiệu Tình, cũng xem như Lận Chước được mở mang tầm mắt, hắn từng gặp qua không ít người ngoan độc, cũng từng gặp qua những cha mẹ độc ác tuy nhiên hắn chưa bao giờ thấy người dùng những thủ đoạn độc ác đến vậy.

Mặc kệ cho Ngôn Dạ Đình có năng lực cao siêu thế nào, chỉ nói riêng về nhân phẩm thì y không thích hợp để làm quan trong triều. Sau nhiều lần cân nhắc, Lận Chước đồng ý tham gia theo lời đề nghị của Ngôn Ngai Như. Suy cho cùng, nếu không trừ khử Ngôn Dạ Đình thì trên dưới phủ Quốc Công sẽ không có ngày nào được yên ổn.

Lận Chước từng chung thuyền với Ngôn Dạ Đình, có lẽ vì bản thân là người ngoài cuộc cho nên Lận Chước có thể lập tức đoán ra được Ngôn Dạ Đình đang nói dối, nhưng Thiệu Tình đang bị chìm sâu trong vũng lầy nên không thể phân bị đâu là thật đâu là giả.

Dù sao thì lời của Ngôn Dạ Đình vô cùng chắc nịch, chỉ có người có trái tim sắc đá mới bỏ ngoài tai được.

"Tình Tình, con người không ai được quyền lựa chọn cha mẹ cả, mặc kệ cha mẹ nàng là ai, điều quan trọng là nàng muốn mình là ai!" Lúc này nếu nói với Thiệu Tình rằng Ngôn Dạ Đình đang nói dối thì cũng không thể gỡ bỏ hết mọi nút thắt trong lòng nàng. Bởi vì người nào nói cũng có lí, rất khó để phân biệt thật giả, chỉ có thể đánh ngay nguyên nhân tâm bệnh của nàng thì mới có thể trị tận gốc.

Thiệu Tình không đáp lại, Lận Chước vội nói tiếp: "Phụ thân ta là nam tử bạc tình, nhưng ta không giống vậy, mẫu thân ta là nữ tử mềm yếu nhưng ta không vậy, ta không nghĩ trên người ta chảy dòng máu của họ thì sẽ giống họ!" Lận Chước xoa xoa đầu nàng, cảm nhận được thân người nàng đang run lên, quả nhiên nàng nghe lọt tai những gì hắn nói.

Lận Hiền phong lưu từ trong máu, cho dù sủng ái quý phi nhưng đến lượt tuyển tú vẫn tuyển rất nhiều tân nhân, ngay cả vị hôn thê của nhi tử cũng không tha. Nguyên hậu Liên Tiêm sầu não vì bị trượng phu phản bội, kết quả ra đi khi tuổi còn trẻ, để lại nhi tử còn nhỏ tứ cố vô thân đơn độc trong cung, cuối cùng được Tiên hoàng bảo hộ. Dù vậy, nhưng trên người hắn không hề có khuyết điểm của cha mẹ, hắn thâm tình thế nào, Thiệu Tình tự cảm nhận được, hắn kiên cường bao nhiêu thì đành phải hỏi những kẻ xâm lược bị hắn đánh bại.

"Ta không giống phụ hoàng và mẫu hậu, nàng biết ta giống ai nhất không?" Lận Chước nhẹ giọng hỏi.

Điều này Thiệu Tình biết, ai ai cũng đều khen hắn giống Tiên hoàng, Tiên đế mở ra triều đại thái bình hưng thịnh, là bậc quân chủ anh minh, là nhân vật vĩ đại khai thiên lập địa. Đương kim thánh thượng giờ này sống núp dưới cái bóng ngài để giữ vững ngôi vua, đây cũng là nguyên nhân Đương kim thánh thượng chán ghét Lận Chước. Lão bị so với cha mình thì đã đành, còn bị đem đặt lên bàn cân với hài tử mình, dựa theo tính cách của Lận Hiền, đương nhiên hắn không thể chấp nhận được hài tử như vậy, hắn thà rằng thiên vị hai tên hài tử ngu đần của quý phi còn hơn là coi trọng Lận Chước.

Thiệu Tình hiểu Lận Chước muốn nói gì, trong lòng nàng ít nhiều gì cũng bị thuyết phục, nếu là những người khác, bọn họ không rõ sự tình sẽ chỉ thuận miệng an ủi, nói về đạo lý lớn lao, Thiệu Tình sẽ không nghe lọt tai. Nhưng Lận Chước lấy kinh nghiệm của bản thân ra để phân tích, cho nàng sự đồng cảm, để nàng dùng trái tim mình cảm nhận.

Lận Chước nhận thấy thái độ của Thiệu Tình thay đổi, hắn cố gắng tiếp tục: "Ta được Hoàng tổ phụ nuôi lớn, đương nhiên tính cách giống ông ấy. Mặc kệ nàng có phải do nhạc mẫu sinh ra hay không, nhưng công sinh không bằng công dưỡng, Tình Tình rất giống nhạc mẫu!" Ngữ khí hắn chắc nịch như muốn trấn an tâm tình của nàng.

Chỉ có điều…

"Lận Chước, còn chưa xem bát tự mà chàng dám kêu nhạc mẫu, chàng đừng hòng lợi dụng sơ hở!" Thiệu Tình cười lên, chọc ngón tay trắng nõn lên ngực Lận Chước.

Lận Chước không có ý định sửa đổi xưng hô, muốn theo đuổi nữ nhân, ít nhất phải cần có da mắt dày.

"Những cái khác không nói đến, Tình Tình xinh đẹp như vậy, vừa nhìn đã biết là do nhạc mẫu sinh ra rồi, e là Quốc Công phu nhân không thể sinh ra tuyệt sắc giai nhân như Tình Tình được đâu!" Tuy Thiệu Tình có danh ác nữ, nhưng cũng mệnh danh là quốc sắc thiên hương. Còn Ngôn Khinh Linh đẹp thì có đẹp đó, song vẫn kém xa Thiệu Tình. Ngôn Khinh Linh được danh xưng đệ nhất mỹ nhân kinh thành phần lớn là xét về tài hoa của nàng, chứ mọi thứ đều phóng đại lên.

"Chàng!" Mặt Thiệu Tình đỏ bừng, nàng vừa buồn bực vừa vui: "Thật là mồm mép!" Miệng thì mắng hắn nhưng trên mặt lại không có chút tức giận.

"Được rồi, ngủ một giấc đi, lúc sau trở về tán gẫu với nhạc mẫu một chút, ta sẽ khai tất cả!"

"Lận Chước, không cho chàng gọi mẹ ta là nhạc mẫu!"

Chiếc giường không lớn, hai người ầm ĩ một hồi, ván giường kêu kẽo kẹt không ngừng. Cuối cùng, Thiệu Tình không địch lại sức của Lận Chước, để hắn ôm trong ngực.

"Ngủ đi, ta ở đây…" Tai nàng dán vào ngực hắn, nghe thấy nhịp tim ổn định, rồi từ từ nhắm mắt lại, vừa nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ lập tức kéo đến.

Ác mộng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, Thiệu Tình ngủ một mạch hơn

nửa ngày. Lúc nàng mở mắt thì sắc màu ở phía chân trời lại thay đổi một lần nữa.

Lận Chước kiên trì thuyết phục, Thiệu Tình ăn xong cơm chiều, rồi sau đó cả hai cùng vào Cốc.

Chương 152

Sau khi được cứu thoát, Thiệu Tình không trở về Cốc gặp nàng, Tần Vô Song đã biết nó đã tin lời nói dối của Ngôn Dạ Đình. Trước giờ, Ngôn Dạ Đình là người như vậy, rất giỏi trong việc trêu đùa lòng người, chẳng phải nàng và Liên Dung đều bị hắn xoay mòng mòng sao?

Vừa hay tin Lận Chước đưa Thiệu Tình về Cốc, Tần Vô Song liền nôn nóng đến sơn môn đợi. Sơn môn của Bách Hoa Cốc vô cùng to lớn, nó dùng tảng đá trắng chế tạo, phải cần đến mười hai đệ tử mới có thể mở được. Đệ tử Bách Hoa Cốc mặc y phục màu trắng bạc thêu hoa văn màu lam, góc áo thêu hoa cỏ bốn mùa Xuân Anh, Hạ Hà, Thu Cúc, Đông Mai.

Tuyên Hằng khoanh tay đứng cạnh, lưng thẳng như sơn, thái độ điềm tĩnh, Tần Vô Song mỏng manh, đôi vai hơi co lại, hai tay đan vào nhau đầy lo lắng.

Nhìn thấy tâm trạng Tần Vô Song không ổn, Tuyên Hằng liền ôm lấy eo nàng, Tần Vô Song thuận thế dựa vào lòng ngực hắn, đôi mắt đẹp của nàng như bị sương mù bao phủ.

Tuyên Hằng không giỏi dỗ dành người khác, hơn nữa bên cạnh còn có Ngôn Ngai Như hai mắt như hỏa nhãn kim tinh nhìn chằm chằm như thể muốn mổ xẻo tim hắn ra xem bên trong hắn thật lòng được bao nhiêu, y khiến hắn thật sự mất tự nhiên.

Hắn nhẹ ho một tiếng, cứng nhắc nói: "Nàng đừng lo, Tình Nhi là đứa hiểu chuyện, chúng ta từ từ nói với nó thì sẽ được thôi!"

"Tình Nhi là để cho ngươi gọi sao? "Chúng ta" ở đâu ra?" Đôi mày kiếm của Ngôn Ngai Như dựng đứng lên, giọng điệu khó chịu. Thường ngày hắn là người vô cùng điềm tĩnh, nhưng khi đối mặt với Tuyên Hằng, hắn không thể kiềm chế bản thân mình, tựa như thứ quan trọng nhất của hắn bị cướp đi.

Tần Vô Song đang rầu rĩ vì nhi nữ: "Như Nhi, con đừng như vậy nữa…" Nàng vỗ vai nhi tử.

Chạm phải ánh mắt Tần Vô Song, Ngôn Ngai Như chỉ có thể nuốt oán hận xuống, hắn biết Tần Vô Song có quyền được đi tìm hạnh phúc của mình, hắn thậm chí có thể dùng thân phận thế tử thay Ngôn Dạ Đình viết thư "phóng thiếp", nhưng thứ hắn muốn là được gần mẫu thân mình lâu hơn.

Dù sao thì Tần Vô Song cũng là thiếp, nếu nhận thư phóng thiếp rồi thì hắn và bà sẽ không có quan hệ gì cả, nếu bên cạnh có nam nhân yêu thương bà thì liệu trong lòng bà còn bao nhiêu chỗ cho hắn?

"Là con không tốt, mẹ đừng giận!" Nam nhi cao lớn cúi đầu nhận lỗi, nhìn qua trông có vẻ tội nghiệp.

Tần Vô Song vô vỗ lên mu bàn tay hắn: "Sao ta có thể giận Như Nhi được? Con và Tình Nhi đều là núm thịt trên người ta cả!" Không thể bảo vệ được hai đứa là nỗi đau suốt đời của nàng, nàng không bao giờ có thể giận hai đứa.

Ngôn Ngai Như nhìn chằm chằm nét cười bao dung trên mặt Tần Vô, hắn im lặng. Từ nhỏ hắn đã khát vọng sự yêu thương bao dung này, khi đó hắn cực kỳ hâm mộ muội muội được Tần Vô Song đối xử như vậy.

"Muội muội nhất định sẽ hiểu cho người, người đừng lo lắng!" Ngôn Ngai Như cũng không giỏi an ủi người khác, cuối cùng hắn cũng đứng "chung thuyền" với Tuyên Hằng, vụng về trấn an Tần Vô Song.

Tay trái nàng kéo tay Ngôn Ngai Như, tay phải nàng nắm tay Tuyên Hằng, lúc cánh cửa mở ra, Lận Chước và Thiệu Tình người đi trước, người đi sau tiến vào.

Trước khi vào Bách Hoa Cốc, Thiệu Tinh đã diễn đi diễn lại trong đầu rất nhiều điều sẽ nói khi gặp Tần Vô Song, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng bà, những gì muốn nói, những gì muốn làm đều không giống trong suy nghĩ. Nàng chỉ biết ngây ngô chạy như bay, lao vào lòng Tần Vô Song.

"Mẹ!" Tiểu nữ nhi ngây thơ nhõng nhẽo, những hoài nghi cùng với phiền não trong lòng đều tan biến sạch, cho dù mẹ vì ca ca nên để nàng vào Đông Cung thì làm sao? Cho dù bà không phải mẹ ruột của nàng thì thế nào? Mười sáu năm qua bà chăm sóc yêu thương nàng chẳng lẽ là giả sao? So với bất kỳ mẫu thân nào thì bà lại càng tận tâm hơn, chỉ cần như vậy là đủ.

"Mẹ!" Thiệu Tình lặp lại, tiếng gọi của nàng xé rách tâm can Tần Vô Song, nước mắt bà rơi lã chã, không phải vì đau khổ mà vì hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

"Đừng đứng đầu gió nữa, chúng ta vào trong rồi nói chuyện!" Nhìn thấy mẹ con ôm nhau, mũi Tuyên Hằng cũng chua xót, hắn che chở cho hai mẹ con đi vào nhà chính, Ngôn Ngai Như và Lận Chước yên lặng đi theo sau.

"Đừng vội!" Lận Chước nhỏ giọng trấn an nói với huynh đệ lớn lên từ nhỏ với mình.

Hắn biết Ngôn Ngai Như rất muốn nhận lại tiểu muội muội này, nhưng hắn cũng biết, trái tim Thiệu Tình giờ đây có muôn vàn tường đồng vách sắt, muốn đi vào không phải chuyện một sớm một chiều. Tuy Thiệu Tình phòng vệ nghiêm nhưng lòng nàng lại mềm, giàu tình cảm, một ngày nào đó, bọn họ sẽ trở thành huynh đệ đường đường chính chính.

Ngôn Ngai Như cười khổ, hắn lẩn trốn mấy năm nay, mỗi ngày được nhìn thấy hình bóng của mẫu thân và muội muội thì đã tốt lắm rồi, hắn biết bản thân mình khát vọng tình thân, cho nên vẫn phải từ từ.

Chương 153

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vào nhà chính, mọi người cùng nhau uống trà, hàn huyên vài câu, song, vẫn ngượng ngùng. Chủ yếu chỉ có Tần Vô Song ân cần hỏi han nữ nhi, bà nhìn nữ nhi từ trên xuống dưới, chỉ sợ trên người nàng có thương tích gì, bà nghe nói Ngôn Dạ Đình nhốt Thiệu Tình vào trong quan tài đá, nàng tức muốn hộc máu, thiếu chút nữa đã vác đao đi kết liễu mạng của Ngôn Dạ Đình.

Hiện giờ, Ngôn Dạ Đình bị còng tay xiềng chân, bịt miệng, mất đi khả năng phản kháng, nếu không có Tuyên Hằng ngăn nàng lại, sợ rằng nàng đã động thủ thật.

Sau khi đảm bảo rằng Thiệu Tình không có thương tổn gì, Tần Vô Song mới dời mắt về phía Lận Chước, bà đến cạnh hắn hành lễ "vạn phúc" với hắn. Lận Chước sao nhận nỗi cái lễ này? Hắn vội đứng dậy đỡ lấy Tần Vô Song: "Bá mẫu, xin ngài đừng làm vậy…lễ như vậy vãn bối nhận không nỗi!" Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn nên gọi một tiếng "bá mẫu" hiếm hoi này.

hành lễ vạn phúc: là lễ trong cung thời xưa, nữ nhi chắp hai tay trước bụng hoặc bên hông rồi nhún một cái
Click để xem ảnh
)) hình dung ra chưa chị em.

Nhạc mẫu nhìn tiểu tế, càng nhìn càng vừa ý, nét cười trên mặt nàng tươi như hoa. Tần Vô Song và Thiệu Tình tuyệt đối là hai mẹ

con, nụ cười xinh đẹp như vậy, hắn chỉ thấy xuất hiện trên mặt hai người.

"Nhận được, nếu lần này không có sự giúp đỡ của ngài, có lẽ sẽ không có cái kết viên mãn thế này!" Tần Vô Song cũng nghe nói, quá trình tìm kiếm Thiệu Tình cũng không thuận lợi lắm.

"Vì Tình Tình, đây là việc ta nên làm!"

Nghe hắn nói vậy, Tần Vô Song cười tít mắt, bà gật đầu "Ta thích ngài!" Đây là lấy góc độ nhạc mẫu để tán thưởng hắn.

Tần Vô Song đã tìm được về nữ hiệp giang hồ chính trực, vô âu vô lo năm nào, không thèm lòng vòng quanh co. Bà vẫy tay về phía nữ nhi mình, Thiệu Tình mỉm cười đi đến cạnh bà, ánh mắt nàng thoáng liếc nhìn Lận Chước, bên trong không giấu nổi tình ý dạt dào.

Tần Vô Song kéo tay Thiệu Tình, thẳng thắn nói: "Thái tử cứu con một mạng, con cũng cứu Thái tử một mạng, vậy hai con lấy thân báo đáp cho nhau đi!" Mấy tiểu bối ở đây chưa từng nhìn thấy thời tuổi trẻ bà phóng khoáng hào sảng thế nào, cho nên đứng ngây người ra.

Nhưng đối với Tuyên Hằng lại vô cùng quen thuộc, hắn cười khổ: "A Song, bọn trẻ da mặt mỏng, nàng kiềm chế một chút!"

"Sao phải kiềm chế, bọn ta vất vả lắm mới giải quyết được tên khốn kiếp kia, đương nhiên phải ăn mừng, tốt nhất là Ngai Như với Tình Tình đều chạy đua, ba năm hai đứa thì mới đuổi kịp tổ mẫu như ta!"

Ngữ khí dọa người kia còn có thể tăng cao hơn nữa, đây chính là đại tiểu thư Tần Vô Song được cưng chiều nhất Bách Hoa Cốc.

Sau khi nói xong, Tần Vô Song áy náy nhìn Thiệu Tình, bà kéo tay Thiệu Tình nhỏ giọng nói: "Mẹ tưởng con cũng biết, Ngai Như là ca

ca của con, mẹ không mong con chấp nhận liền, nhưng ca ca thật sự rất nhớ con, con đừng trách nó vì sao lại lạnh nhạt với con, nó cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi!" Trước khi Ngai Như đủ năng lực để phản kích, nếu Liên Dung nhận ra manh mối, sợ rằng ba mẫu tử bọn họ sẽ mang họa đủ đường.

Thiệu Tình bình tĩnh nhìn Ngôn Ngai Như, lúc nhỏ ở phủ Quốc Công, người nàng cảm thấy xa lạ nhất là Ngôn Ngai Như. Đối với Thiệu Tình mà nói thì thế tử ca ca là một nhân vật cao cao tại thượng không thể với tới. Nàng nghe sự tích lớn lên của hắn, tốt có, xấu có, mỗi lần gặp mặt nàng đều lễ phép chào hỏi. Giờ từ từ ngẫm lại, suốt mười sáu năm qua, bọn họ nói chuyện với nhau chưa quá trăm câu.

"Đại muội muội, lúc trước đắc tội nhiều, mong muội lượng thứ!"

Thiệu Tình cũng nghĩ thông suốt, thời điểm nàng biết Ngôn Ngai Như là huynh ruột của mình, trong lòng nàng ngập tràn oán hận, nàng cho rằng vì mình ngốc nên mới bị trêu đùa như vậy. Nàng cảm thấy Ngôn Ngai Như chưa bao giờ quan tâm đến mẹ con nàng, nhưng hắn lại vì hôn sự của bản thân mà đến làm phiền Tần Vô Song. Tuy nhiên, khi nàng bị nhốt trong quan tài đá, nàng đã suy nghĩ lại, nếu hắn không được nuôi bên cạnh Liên Dung, chỉ e là hắn đã sớm lìa đời rồi.

Kỳ thật, sau khi nghĩ thông vấn đề này, trong lòng nàng không còn oán hận nữa, song, bảo nàng lập tức gọi ca ca thân mật như huynh muội thân sinh, thì thật sự quá giả tạo.

"Ta không để trong lòng, lần này làm phiền huynh trưởng lo lắng, tiểu muội cảm kích không thôi!" Thiệu Tình hành lễ, hai huynh muội vẫn giống như những người xa lạ.

Ngôn Ngai Như lấy ra một cái tráp, gương mặt tuấn tú lộ vẻ ngại ngùng: "Lúc muội muội cập kê, ta đã cho người làm cây trâm này, nhưng không thể giao đến tay muội, hiện giờ tặng trễ, xem như là quà gặp mặt để huynh muội chúng ta nhận nhau!"

Thiệu Tình sửng sốt, sau đó tiếp nhận tráp.

"Muội xem có thích không, nếu không thích, ta…ta cho người làm cái khác!" Ngữ khí của Ngôn Ngai Như vô cùng cẩn thận.

Trong lòng Thiệu Tình cảm thấy vô cùng ấm áp, nàng cảm nhận được tình thương vụng về của huynh trưởng.

"Huynh trưởng có lòng như vậy, muội thật sự rất vui!" Gương mặt diễm lệ của nàng cuối cùng cũng mỉm cười, phá tan mọi rào cản.

Máu mủ tình thâm, người một nhà rồi cũng sẽ về bên nhau.

Vô Song: Thái tử cứu con một mạng, con cũng cứu Thái tử một mạng, vậy hai người lấy thân báo đáp cho nhau đi!

Lận Chước: Nhạc mẫu thật anh minh!

Chương 154

Sau khi Lận Chước tìm được Thiệu Tình, lập tức chạy về bãi săn, Ngôn Ngai Như cũng vậy. Hai người đều có thân phận tôn quý, lại đều xuất thân là võ tướng, vốn nên thể hiện tài năng trên bãi săn. Hai người rời đi nhiều ngày, nếu Ngôn Ngai Như không xuất hiện thì cũng không ảnh hưởng lắm đến cục diện, nhưng hiện giờ hắn là "huynh trưởng thân sinh" của Hoan Tần được sủng ái nhất hậu cung.

Tuy Nhất Kiêu có thể bắt chước từng ngôn ngữ cử chỉ của Lận Chước nhưng không thể đứng ở góc độ Lận Chước suy nghĩ và quản lý được. Có những việc cần phải có Lận Chước ở hiện trường mới có thể giải quyết được. Tin tức Lận Chước rời khỏi bãi săn chỉ có Nhất Kiêu biết, vạn nhất, xảy ra sai lầm gì thì tất cả đều đổ lên người Lận Chước.

Thiệu Tình đã xác định tình cảm, đương nhiên nàng cũng cân nhắc theo Lận Chước về kinh. Vì để tránh đêm dài lắm mộng, thay đổi phút chót, Lận Chước quyết định ngày 21 nhổ trại, dự tính trước ngày 30 về đến bãi săn, vừa lúc có thể tham gia lễ tế cáo cuối cùng.

Lúc trước Lận Hiền lấy lại quyền quản lý Lại Bộ của Lận Chước, hắn có chút áy náy, cho nên trong thu săn lần này trọng dụng Lận Chước nhiều hơn, để cho thiên hạ thấy hắn là một phụ thân "công tâm", lần lễ tế cáo này hắn giao cho Thái tử làm chủ tế.

Thiệu Tình nuối tiếc vì không thể ở Bách Hoa Cốc lâu hơn, nhưng hôm nay Tần Vô Song đã đạt được hạnh phúc, nàng nghĩ… nàng và Ngôn Ngai Như nên nhanh chóng nhường lại không gian cho tình

yêu đã lạc mất nhau hai mươi mấy năm. Ngôn Ngai Như tranh giành tình cảm với Tuyên Hằng, Thiệu Tình cũng không thấy chướng mắt lắm, chỉ cảm thấy cái danh quý công tử "Lan chi ngọc thụ" nổi tiếng ở kinh thành của Ngôn Ngai Như hình như phóng đại quá mức, trong này liệu có hiểu lầm gì không? Cái gì mà quân tử trầm ổn, tất cả đều giả dối.

Đêm trước khi rời đi, Ngôn Thiệu Tình đi vào nơi giam giữ Ngôn Dạ Đình, lần cuối cùng nhìn thấy dáng vẻ tỉnh táo của hắn.

"Ta thật không ngờ, ngươi cũng có ngày này!"

Ngôn Dạ Đình thất thần ngồi cạnh giường, về chuyện ăn uống ngủ nghỉ của hắn, Tần Vô Song cũng không bạc đãi "người tôn quý" này, nàng đáp lễ trái ngược với những gì hắn đã làm, để tổn thương tâm lý của hắn.

Hiện giờ, hai tay, hai chân của Ngôn Dạ Đình đều bị trói, miệng còn bịt kín đề phòng hắn cắn lưỡi, nước miếng chảy ra từ khoé miệng, rơi vào cổ áo, ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại không thể gãi được. Đối với người yêu thích sạch sẽ, chỉnh tề như hắn thì khi bị hài tử nhìn thấy bộ dạng chật thế này khiến hắn càng khó chịu hơn là bị giết chết.

Nghe giọng nữ nhi, Ngôn Dạ Đình lại bộc phát cơn giận, trong vài ngày giam giữ ở đây, Tần Vô Song oán hận hắn đến đỉnh điểm, có lần vác đao tiến vào, muốn đâm vào ngực hắn, nhưng Tuyên Hằng theo sau, nhanh tay cản nàng lại, hai người lôi lôi kéo kéo, ôm ôm ấp ấp, cuối cùng đốt cháy lửa tình, mặc nhiên trói hắn ở dưới giường giương mắt nhìn hai người mây mưa kịch liệt, nghe tiếng động đêm đó, lòng hắn chỉ có thù hận!

Từng tiếng "A Hằng, A Hằng…Thật lớn, rất thoải mái…" giống như cái tát lên mặt hắn, đánh hắn vô cùng đau đớn, mà bản thân hắn lại không thể phản kháng lại.

Âm thanh kẽo kẹt của chiếc giường vang lên, hắn nằm ở dưới đó cảm thấy thật nực cười, nữ nhân mình yêu thương lại đi hoan ái với nam nhân khác, hơn nữa nàng lại cam tâm tình nguyện, tận hưởng sung sướng. Tiếng rên rỉ hoà với tiếng thở dốc của nam nhân, hắn hận bản thân mình không thể hôn mê ngay lập tức, lại còn nghe rõ mồn một. Một Quốc Công cao cao tại thượng, vậy mà giờ đây bị người khác dẫm đạp dưới bùn, hiện giờ ngay cả nữ nhi cũng đến đến cười nhạo hắn.

Đối mắt với ánh mắt căm thù của Ngôn Dạ Đình, lòng Thiệu Tình lại vô cùng bình tĩnh. Lận Chước ở bên ngoài canh giữ, bảo đảm an toàn cho nàng, nàng sẽ không bao giờ để tên cầm thú trước mặt tổn thương một lần nào nữa.

"Phụ thân, khi trở về Điện hạ sẽ thỉnh ý chỉ chỉ hôn, tuy người là một phụ thân không ra gì, nhưng nữ nhi vẫn cảm ơn người đã sinh ta ra, phụ thân đã thành ra thế này, ta cũng không thể tha thứ cho người. Sau này ta, ca ca và mẹ sẽ sống với nhau thật hạnh phúc, chúng ta sẽ quên người!" Nàng không muốn nói những lời oán hận, lần cuối cùng nàng gặp mặt Ngôn Dạ Đình là để làm hoà với quá khứ của mình, tạm biệt ký ức khổ sở, đường đường chính chính bước lên con đường phía trước.

Ngôn Dạ Đình ngơ ngác, hắn muốn đáp lại cái gì đó nhưng không thể mở miệng, hắn phát ra tiếng ư a không trọn vẹn. Mà Thiệu Tình cũng đã làm xong nhiệm vụ, nàng không muốn quan tâm đến phản ứng của hắn.

Khi Thiệu Tình mở cửa phòng ra, Lận Chước mỉm cười nhìn nàng, hai người nép sát vào nhau cùng rời đi, bóng dáng tựa như đôi thần tiên.

Không biết Ngôn Dạ Đình khóc hay đau mắt, một giọt nước rơi từ hốc mắt hắn trượt xuống, rơi vào miệng, vào cổ họng, mang theo vị chua xót.

Cánh cửa phòng lại một lần nữa mở ra, nhưng lần này là Tần Vô Song và Tuyên Hằng. Trên tay Tần Vô Song cầm một chén Vong ưu tán cùng thư phóng thiếp.

"Lần cuối cùng thiếp thân hầu hạ lang quân dùng thuốc, đợi lang quân dùng thuốc xong, thiếp thân sẽ điểm chỉ lang quân trên thư phóng thiếp, kể từ đây về sau, thiếp thân không liên quan gì đến lang quân, chỉ nguyện cả đời không gặp lại nhau nữa!" Giọng Tần Vô Song dịu nhẹ nói. Đã mấy ngày rồi Ngôn Dạ Đình không ăn gì, chỉ uống nước, thân thể mềm nhũn. Sau khi nước thuốc chua chát trôi xuống yết hầu, hắn liền cảm thấy ý thức ngày càng mơ hồ, hắn không thể chống cự được.

Đáy mắt Ngôn Dạ Đình từ từ mất đi thần thái, cả người không còn chút sức lực ngã xuống giường, khoé miệng chảy nước miếng, mất hết thần trí.

Kể từ đây, hắn chỉ có "tồn tại" mà thôi.

Tần Vô Song xoay người dứt khoát rời đi, không nhìn lại hắn lần nào nữa.

Chương 155

Giờ Dần ngày 21, hiện tại đang trong mùa thu nên sắc trời vẫn còn tối. Ở trong Cốc muôn hoa đều nở rộ, cảnh sắc tuyệt đẹp, bên ngoài Cốc gió thu hiu quạnh, lá khô điêu tàn. Bên trong bên ngoài Cốc là hai màu sắc khác nhau, ở giữa ngăn cách bởi bức màn sương mù lớn.

Giờ chính Dần, Thiệu Tình ăn mặc chỉnh tề, con bướm múa dưới ánh trăng được chế tác từ đá bồ câu huyết rồng, cài lên mái tóc búi cao, nếu nàng đã chấp nhận mối quan hệ với Lận Chước thì nàng sẽ không được cúi đầu nữa.

Tuy lúc trước nàng cũng trang điểm xinh đẹp, thần sắc như tiên nữ, nhưng vẫn phải kiêng kỵ, không được lấn lướt Ngôn Khinh Linh. Giờ đây nàng đã có đủ tự tin để trang điểm hoa lệ quý phái, sẽ không có đích mẫu ở sau lưng nghĩ cách chèn ép nàng nữa.

"Búi tóc này hình như hơi cao phải không?" Trước giờ Thiệu Tình không thích lối trang điểm trong cung thế này, nàng cảm giác cái đầu mình bự lên gấp ba lần.

"Không đâu, như vậy mới có phong thái của Thái tử phi!" Lúc để lạc mất Thiệu Tình, Tử Ninh cảm thấy tương lai của mình tưởng chừng như sập xuống, không ngờ cây khô gặp được mùa xuân, Thái tử muốn công khai đem tam thư lục lễ đến nghênh đón chủ tử của nàng về làm chính phi. Toàn bộ trang sức của bọn họ đều mang từ kinh thành đến, thậm chí còn lấy cả vòng tay Đông châu chỉ có hoàng thất mới được dùng, điều này không phải đã rõ ràng rồi sao?

Tử Ninh vừa nói xong, Thiệu Tình lại phát hiện nàng ghim thêm một mảnh tóc giả vào đầu. Tử An và Tử Câm quyết tâm dốc toàn lực trang điểm cho Thiệu Tình, Thiệu Tình lại không dám phản kháng, dù sao thì trong lòng nàng cũng có chút áy náy với họ.

Lận Chước sợ nàng không vừa ý người hầu bên cạnh cho nên đặc biệt triệu Tử An và Tử Câm từ kinh thành đến. Hai nàng vừa nhìn thấy Thiệu Tình liền mừng đến phát khóc, Thiệu Tình cảm giác dường như bản thân mình bị Mạnh Khương Nữ khóc sập trường thành, bên cạnh đó, nàng cũng có cảm giác như mình vứt bỏ phu nhân tào khang và phụ lòng thiếp thất, hai nữ nhân này nước mắt ngắn nước mắt dài nhìn nàng, khiến da đầu nàng tê dại.

Mạnh Khương Nữ khóc sập trường thành: là một câu chuyện cổ tích, truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.

Nhìn thấy tay chân Thiệu Tình luống cuống, Lận Chước cười ngả nghiêng, phải hai nén nhang sau mới cho hai người lui ra.

Theo lý mà nói, hai người bọn họ tắc trách như vậy nên đến Thận Hình Tư nhận phạt. Nếu là lúc trước, Lận Chước tuyệt đối sẽ nghiêm trị không tha, nhưng nghĩ đến tính tình của Thiệu Tình, hắn chỉ phạt nửa năm bổng lộc của hai người, không ai nhận thêm hình phạt gì. Trong lòng hai người đều rõ, Thái tử đã nhân từ lắm rồi, Thái tử coi trọng Thiệu Tình, quan tâm đến tâm trạng của Thiệu Tình, sao các nàng có thể khinh suất được? Lại thêm chuyện lúc trước phạm phải sai lầm, hiện giờ hai người nóng lòng muốn thể hiện, họ sợ rằng khi Thiệu Tình trở thành Thái tử phi rồi, chỉ vì sai lầm này nên không thể trở thành đại cung nữ bên cạnh Thái tử phi.

Chỉ tính đến việc trang điểm cho Thiệu Tình thôi cũng đã tốn hơn một canh giờ, đợi đến khi Thiệu Tình và Lận Chước đến nhà chính gặp mọi người, thì đã đến giờ Thìn ba khắc rồi.

Tần Vô Song nhìn thấy dáng vẻ quý phái ngời ngời của nữ nhi mình khi đứng cạnh Lận Chước, trong lòng nàng có vô vàn suy nghĩ. Nàng nắm tay nữ nhi, dịu dàng nói: "Sau này phải nắm tay A Chước đi về phía trước, biết không?"

Nếu là Lận Chước, hắn sẽ vô cùng hài lòng, người ta nói tiểu tế chỉ bằng một nửa hài tử vậy mà giờ này đây, chỉ mới mấy ngày, Lận Chước đã "thu phục" được lòng Tần Vô Song. Hiện giờ Tần Vô Song tự nhiên gọi hắn là "A Chước" mà không chút ngại ngùng.

"Con biết rồi, mẹ đừng lo, mẹ với sư bá cứ sống thật tốt, mỗi ngày trôi qua đều hạnh phúc là được rồi!"

"Rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại thôi, đợi huynh trưởng con thành hôn, mẹ và sư bá của con nhất định sẽ trở về chúc phúc!" Tuy Tần Vô Song không thể quan minh chính đại tham dự hôn lễ của nhi tử, nhưng nàng nhất định sẽ trở về để gặp tức phụ, còn phải tận dụng thời gian này để đi ngao du một chuyến, sau đó trở về nhận cái lễ gặp mặt quý giá này.

"Mẹ không thể thiên vị như vậy, đến khi nữ nhi thành thân, mẹ cũng phải đến!"

"Điều đó là đương nhiên, sao có thể thiếu con được!" Tần Vô Song âu yếm véo má nhi nữ mình.

Nói chuyện với nữ nhi một hồi, Tần Vô Song lại lôi nhi tử ra dặn dò, nàng cầm đôi vòng tay bạch ngọc ngàn năm nhét vào ngực Ngôn Ngai Như.

"Đây là lễ vật mẹ tặng cho tức phụ!" Thấy Ngôn Ngai Như không có ý định nhận nó, Tần Vô Song lại đẩy mạnh chiếc hộp vào ngực hắn: "Con không được từ chối! Con mà từ chối thì tức là không xem ta là Quốc Công phu nhân, không xem ta là mẫu thân của mình, cho nên mới không có tư cách tặng lễ cho tức phụ phải không?" Tần Vô Song

giả vờ tức giận.

"Mẹ biết là không phải như vậy mà, dù mẹ có ở đâu, miễn khi nào rảnh nhi tử sẽ đưa Nghi Nhiễm đến dập đầu với mẹ được không? Không phải nhi tử không nhận mà thứ này quá quý giá!" Ngọc này không lẫn tạp chất, chạm vào sẽ nóng lên, vòng tay Bạch Ngọc ngàn năm này là vật khó cầu, là vật vô giá, là vật phẩm chân truyền của Bách Hoa Cốc, hắn chưa từng làm tròn hiếu đạo với Tần Vô Song thì mặt mũi đâu mà nhận nó? Nếu mà nhận thì cũng nên là của hồi môn của Thiệu Tình, Thiệu Tình gả đến Đông Cung, của hồi môn không thể qua loa được. Liên Dung đương nhiên sẽ chẳng chuẩn bị cho nàng cái gì, trong lòng Ngôn Ngai Như xúc động, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để cho muội muội mình thể diện.

Tần Vô Song cười mắng: "Không cần dập đầu, mau mau sinh cho mẹ một tôn nhi và thật nhiều tôn nữ, còn những cái khác không quan trọng, nữ tử con yêu thương, cho dù tặng cái gì cũng không quý trọng bằng nàng ấy, con hiểu không?" Tần Vô Song quyết liệt nhét cái hộp vào lòng Ngôn Ngai Như.

"Mẹ dạy phải!" Làn da Ngôn Ngai Như trắng giống Tần Vô Song, nhận lấy sự dịu dàng khó lắm mới có được, mặt hắn đỏ bừng.

"Huynh trưởng cứ nhận lấy đi, rồi nhanh nhanh sinh một đứa, đỡ cho mẹ đi ép muội!" Thấy Ngôn Ngai Như thẹn thùng, Thiệu Tình nhịn không được lên tiếng trêu ghẹo.

"Con cũng không thoát đâu! Tôn nhi, tôn nữ, ngoại tôn nhi, ngoại tôn nữ mẹ phải có đủ!" Tần Vô Song cũng không để yên cho nữ nhi trêu ghẹo nhi tử mình, tay phải nàng chọc chọc nữ nhi không đứng đắn.

"Mẹ, làm người không thể tham lam quá!" Thiệu Tình tỏ vẻ oán trách.

Sinh nam hay sinh nữ là chuyện của trời, mẹ muốn nàng sinh bao

nhiêu mới đủ đây? Nàng không phải là heo mẹ.

Tần Vô Song không thèm để ý đến nàng, bà nhìn Lận Chước chớp chớp mắt: "A Chước, ta tin tưởng ngươi!"

"Vậy thì vãn bối cung kính không bằng tuân mệnh!" Lận Chước lại sát Thiệu Tình, khẽ hôn lên mặt nàng: "Ta muốn nhi nữ!" Tuy còn chưa được tứ hôn nhưng hắn đã suy nghĩ tên để đặt cho nữ nhi mình rồi.

"Chàng nói bậy gì đó?" Thiệu Tình véo cánh tay Lận Chước, song trên mặt cũng ngập tràn ý cười.

Đợi mây tan sẽ thấy trăng, hiện giờ đám mây che lấp ánh trăng đã rời đi, con đường phía trước sẽ rực sáng.

Lận Chước: Nàng cảm thấy nữ nhi tên Yểu Yểu được không? Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!

Thiệu Tình: Chàng nghiêm túc chút đi, lỡ nam tử thì sao?

Lận Chước: A Đại.

Thiệu Tình: Chàng nghiêm túc lại cho ta.

Chương 156

Mọi người chia tay trong luyến tiếc, nhưng thời gian rời đi đã đến, tiếng reo hò đánh tan nỗi buồn ly biệt. Khi bánh xe ngựa lọc cọc rời đi, Thiệu Tình nhoài nửa thân người ra cửa sổ vẫy tay về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song dựa vào lồng ngực Tuyên Hằng, nữ nhi giang hồ thật sự không câu nệ tiểu tiết, Tuyên Hằng cứ yên lặng đứng phía sau nàng, tay ôm vòng eo, để nàng dựa vào, chúng đệ tử đứng xung quanh không kinh ngạc mấy.

Người của Bách Hoa Cốc luôn sống thuận theo trái tim mình, nam nữ mạnh dạn giao lưu với nhau. Nam nữ đồ đệ trong Cốc hợp mắt nhau có thể đến xin sư tôn làm chủ hôn, nếu không hợp thì hoà li. Nếu một trong hai người không muốn hoà li thì dùng đến vũ lực, người thắng sẽ được quyết định. Đây cũng là nguyên do năm đó Tần Vô Song dễ dàng bị lừa, đại khái nàng nghĩ nếu phu quân không tốt thì nàng sẽ đánh cho hắn ngoan ngoãn.

"Nếu nàng nhớ bọn họ, ta sẽ đưa nàng vào kinh để thăm họ!" Không nói quá nhiều lời hoa mỹ, Tuyên Hằng nghiêm túc an ủi Tần Vô Song.

"Không được, hài tử đều lớn cả, bọn chúng có cuộc sống của chúng, thân phận hiện giờ của ta cũng sẽ ảnh hưởng đến bọn chúng, những ngày sau này chúng ta cứ sống tốt là được!" Tần Vô Song nói thật lòng, nàng muốn tận hưởng cuộc sống hạnh phúc mỗi ngày với mối nhân duyên đến trễ này.

Nếu nàng còn ở tuổi hăng hái ham chơi gả cho Tuyên Hằng, thì sẽ không chịu tính tình chất phác của hắn, sẽ đòi hoà li ngay lập tức. Nhưng sau khi trải qua một cuộc hôn nhân bất hạnh, nàng lại cảm thấy Tuyên Hằng đáng quý biết nhường nào.

Bóng dáng Tần Vô Song ngày càng nhỏ dần, Thiệu Tình vẫn luôn vẫy, cho đến khúc cua, cuối cùng không còn nhìn thấy mẹ nữa, nàng mới ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.

Chuyến ra ngoài này của Lận Chước vô cùng gấp, chiếc xe ngựa này hắn thêm vào trên đường đi, dù sao cũng không phải ở kinh thành, không thể so với hoàng cung, tuy rằng hắn đã mua chiếc xe ngựa hoa mỹ nhất nhưng không thể rộng bằng những chiếc xe ngựa hắn từng đi.

Cấu tạo bên trong xe ngựa đơn giản, một chiếc giường, hai chiếc ghế, một cái án, và một chiếc tủ. Cũng bởi vì chiếc xe ngựa này đơn sơ hơn mọi khi cho nên Tử Câm và Tử Ninh phải tốn tâm tư trang trí lại. Trên đỉnh treo một chùm đèn sừng trâu, trên mặt bàn phủ vải lụa, bày một mâm hoa quả tươi, một đĩa bán ngọt, một nồi nấu Thục Trung Thiên Phủ Long Mầm, trên giường đặt hai chiếc gối tối màu thuê hoa văn kỳ lân bằng chỉ vàng, chiếc giường đều làm bằng vải tơ tằm, trên đệm giường còn phủ một tấm da báo tuyết.

Bên cửa sổ treo túi thơm cùng với tấm mành che cửa, trên chiếc tủ bày lư hương Linh Hạc, bên trong có Long Tiên Hương, khói bay lên từng vòng từng vòng ngập tràn đỉnh xe.

Lúc này Thiệu Tình trở về ghế ngồi ổn định, Lận Chước liền sáp lại: "Khi nào Tình Tình mới chịu gặp ta?" Tuy hai người cùng rời đi nhưng đích đến của hai người khác nhau. Lần này Thiệu Tình đến bãi săn là muốn trở lại kinh thành, Lận Chước hơi gấp gáp.

Nghe ra giọng ai oán của Lận Chước, Thiệu Tình nhìn ra ý cười trong đôi mắt hắn, đột nhiên eo nàng cảm thấy hơi đau, nhưng thân thể lại tê dại.

Thiệu Tình liền nhớ đến chuyện xằng bậy lúc hai người gặp nhau. Ban đầu hắn rất nâng niu thân thể nàng, nhưng sau đó vì nhung nhớ quá nhiều cho nên hai người đều tham hoan, đến nỗi mỗi bước đi của nàng chân đều mềm nhũn.

Ánh mắt của Lận Chước lộ liễu khiến nàng bất giác run lên, tiểu huyệt cũng sợ hãi co rụt lại, bên tai nàng dường như vẫn còn quẩn quanh những lời gầm gừ khi Lận Chước động tình đến cực điểm: "Đâm hỏng nàng luôn, có chết trên người nàng ta cũng chịu!" "Dù có chết ta cũng muốn chôn trong âm hộ nàng!" Loại lời nói dâm đãng khiến cho người khác đỏ mặt của Lận Chước nói ra lại vô cùng động lòng người.

Tiểu biết thắng tân hôn, sau khi Lận Chước cởi bỏ lớp áo quân tử ra, bên trong chỉ là cầm thú, hiện tại là một con thú đang động dục.

Thiệu Tình ngồi trên ghế, hai tay Lận Chước giam nàng ở giữa, hắn cúi người hôn, nàng duỗi tay đẩy ngực hắn: "Không được, bên dưới thật sự… hỏng rồi…" Nàng ngập ngừng, mặt nàng đỏ rực nóng hổi.

"Tình Tình, ta sắp rời đi rồi, ta muốn làm với nàng!" Lận Chước dùng thái độ nghiêm túc nhìn nàng, ngữ khí mang theo khẩn cầu. Bàn tay không an phận đưa vào trong váy nàng, nâng chân nàng đặt trên ghế.

Trên người Thiệu Tình mặc hoa phục, hai chân mở rộng, dưới chiếc váy màu lựu là chiếc quần tơ lụa mỏng màu trăng non, dán sát vào da, chiếc màn thầu hiện rõ hình dạng căng tròn, đặc biệt lúc này, nó còn dính chút nước.

Ngón tay Lận Chước aấ chuẩn xác xuống hạt châu đang dựng thẳng đứng. Toàn thân Thiệu Tình run lên, miệng phát ra tiếng rên, bên trong ánh mắt mang chút oán trách lại có chuta say mê.

"Chàng…đừng…a…" Lận Chước hiểu rõ thân thể nàng, có khi còn rõ

hơn cả bản thân nàng. Hắn chầm chậm vân vê hạt châu một hồi, cảm giác tê dại từ bụng dưới của nàng dạy khắp người "ưm…a…" Cả người căng chặt, đôi đùi ngọc run lên.

"Biểu cảm này thật đẹp!" Lận Chước nâng cằm Thiệu Tình lên, thưởng thức biểu cảm của nàng khi tình triều đến khiến gương mặt ửng đỏ "Thân thể nàng thành thật hơn chiếc miệng này nhiều, không phải nàng rất muốn sao? Mới sờ có như vậy đã ra rồi!"

Ư….

Chiếc quần mỏng manh bị Lận Chước xé rách giống như tờ giấy, bên trong lộ ra tiểu huyệt mập mạp đang co rút lại.

Hai mảnh thịt trai mấp máy theo tiểu huyệt, hai cánh môi mở ra, lộ ra mị thịt đỏ thẫm bên trong.

Lận Chước cởi dây quần, lúc Thiệu Tình còn đang choáng váng vì cao trào, thì cự long to lớn ngang nhiên đi vào.

"Ưm…" sau khi âm đế cao trào, nhục huyệt mẫn cảm co rút lại, thân thể bị Lận Chước khai phá, những kích thích đơn thuần lúc này không thể thoả mãn cho nàng, mị huyệt của nàng khao khát hắn xâm nhập. Thời khắc hắn đâm vào kia, mỗi tấc thịt đều cảm nhận được, nó mút chặt đến mức da đầu của Lận Chước tê dại.

Thân trên của hai người quần áo đều chỉnh tề, chiếc quần bên dưới của Thiệu Tình cũng không cởi ra hoàn toàn. côn th*t bừng bừng khí thế ra ra vào vào cái lỗ nhỏ, sợi vải cọ lên âm hộ ướt át, bên trong lẫn bên ngoài đều được kích thích. Thiệu Tình cảm thấy hồn vía lên mây, thân thể tê liệt vì khoái cảm.

"Ư…" Lận Chước thọc vào rút ra nhanh như bay, hắn đâm vào vô cùng tàn nhẫn, tiếng nước vang lên bên tai không dứt, tiểu huyệt bị đâm lên tận mây xanh, dâm thuỷ văng ra tứ tung. Thiệu Tình rên rỉ, nắm chặt bả vai Lận Chước, móng tay nàng cắt ngắn gọn gàng, tô

màu đáng yêu, toàn bộ đều vùi vào y phục huyền sắc của hắn, tạo nên những ngọn núi dưới những ngón tay.

Thiệu Tình ngửa cổ ra sau, búi tóc cao trên đầu bắt đầu tán loạn vì động tác mạnh mẽ. Những sợi tóc bướng bỉnh rơi xuống trên má nàng, dính lên đôi môi son mềm.

Ánh mắt Lận Chước tối lại, sinh lý lẫn tâm lý đều đạt được thoả mãn cực đỉnh, Tình Tình của hắn, nữ nhân hắn yêu thương nhất, trong trang phục lộng lẫy, cùng hoà nhập từ thể xác lẫn tinh thần với hắn, vô cùng ngoan ngoãn, bị hắn đâm cho rên rỉ không ngừng, đáy mắt mông lung.

"Ư…" Lận Chước thấp giọng thở gấp, động tác dưới thân ngày càng mạnh bạo. Bạch, bạch, tiếng da thịt đánh vào nhau vang vọng, hắn giữ bắp đùi nàng, tàn nhẫn đâm vào, chấn động tâm hồn nàng.

"Ư…sướng quá…ưm…" Khoái cảm giống như cơn thủy triều đánh úp đến, nhấn chìm Thiệu Tình bên trong đại dương dục vọng, để cho nàng nếm trải mùi vị vui sướng không gì sánh bằng. Cả người nàng run lên, trong đầu mất đi khả năng suy nghĩ, mọi giác quan đều bị khoái cảm mãnh liệt chiếm cứ.

Hạ thân của Lận Chước bị tầng tầng lớp lớp mị huyệt bao quanh, siết chặt, hắn lao đến hơn trăm cái nữa rồi bắn toàn bộ tinh dịch vào trong hoa huy*t của Thiệu Tình.

"A…ha…bắn hết vào đi…ư…." Sau một hồi căng cứng người, Thiệu Tình thả lỏng mọi thứ, miệng nàng lẩm bẩm, đầu đung đưa.

"Ư….Bắn hết cho Tình Tình, để Tình Tình sinh nữ nhi cho ta được không? Hửm?" Lận Chước dịu dàng đáp, sau đó rơi trên má nàng một nụ hôn.

Thiệu Tình khép mắt, tận hưởng dư vị sau khi cao trào qua đi, song vấn đề của Lận Chước đang nói khiến nàng mở to mắt.

“Tình Tình, tháng 10 này thì nàng cũng tròn mười bảy rồi, bây giờ rất thích hợp để hoài thai, nhưng nếu nàng không muốn thì để sau vậy!” Lận Chước có chút ảo não, tại sao trong lúc nhất thời tâm trí mê loại lại nói ra câu ấy? Rõ ràng hắn biết…

Thiệu Tình thu hết mọi biểu tình của hắn vào trong mắt, nàng biết hắn cực kỳ yêu nàng và tôn trọng nàng.

“Không sinh thì không sinh vậy, Tình Tình đồng ý ở bên cạnh ta là tốt rồi, ta chỉ nghĩ..nghĩ nếu là hài tử của hai ta, nhất định…” sẽ là hài tử tốt nhất thiên hạ này.

Lận Chước thấy Thiệu Tình không nói gì, trong lòng liền căng thẳng.

Thiệu Tình đưa tay sờ lên mặt Lận Chước, trong mắt tình cảm dạt dào, vốn nàng không muốn có hài tử nhưng nhìn thấy bộ dạng thâm tình của nam nhân trước mặt, nàng cũng muốn nhìn xem hài tử của hai người sẽ có dáng vẻ thế nào.

“Được, ta sẽ sinh hài tử cho điện hạ!” Trên mặt nàng nở một nụ cười tuyệt mỹ, Lận Chước cảm thấy trái tim mình bị nàng đoạt mất rồi.

Chương 157

Thiệu Tình ôm Lận Chước, trong mắt tràn đầy tình ý, miệng buông lời khiêu khích: "Vậy thì Điện hạ phải cắm sâu một chút, nghe nói như vậy mới có thể hoài thai được!"

Từ ngữ của Thiệu Tình cố ý mời gọi, khiến dương v*t của Lận Chước vừa mới hành quân xong liền dựng đứng một lần nữa. Lận Chước rút dương v*t ướt đẫm ra, những đường gân xanh chi chít quanh côn th*t dính đầy dâm dịch trăng trắng. Lúc dương v*t được rút ra, cửa huyệt kia chưa kịp khép lại, tạo thành một cái hang đen xì. Bên trong có thể nhìn thấy màu hồng phấn dâm mỹ của mị thịt bị chà đạp đến tàn nhẫn, nó từ từ co rút lại, tiếp đó lại phun tinh dịch ra. Lận Chước đưa hai ngón tay đẩy vào cửa huyệt đang từ từ khép lại.

"Ăn vào đi, đừng lãng phí!" Hai ngón tay khép lại, thọc vào rút ra tiểu huyệt mập mạp với đủ loại chất nhầy. Thiệu Tình cắn môi dưới, nàng buồn bực liếc mắt nhìn hắn, cái liếc mắt kia mang ý doạ dẫm nhưng lại không hiện lên chút hung ác nào, chỉ mang dáng vẻ nhu mì

Ngon tay thon dài hiện rõ từng khớp ra vào tiểu huyệt, bắt chước động tác giao hợp. Rất nhanh, thân dưới của Thiệu Tình lại truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê dại đến mức tay chân nàng mềm nhũn, Lận Chước nâng hông nàng lên cởi bỏ lớp vải dưới thân, mở rộng đôi chân thon dài ra, hai má đùi trong ửng đỏ lên vì phóng túng quá độ, thoạt nhìn vô cùng gợi dục.

"Ta sẽ bắn thêm nhiều vào bụng nàng, sau khi rót đầy tinh dịch, nàng sẽ không thể rời khỏi ta, mỗi ngày đều dạng chân cầu xin ta

đâm vào, được không?" Lận Chước nhướng mày lên, đuôi mắt ửng hồng vì dục vọng. Những lời này của hắn nghe qua rất dâm đãng nhưng lại mang theo mong chờ cùng van xin. Nam nhân này dốc hết sức lực, song, lại cực kỳ sợ nàng rời khỏi hắn, sợ nàng để hắn ở lại đây, hứng chịu mọi sự dày vò.

"Vậy thì đâm vào đi, cắm sâu vào một chút, mạnh một chút…" Trước giờ Thiệu Tình không thích đáp lại những lời thô tục này, nhưng hiện giờ trái tim nàng đã chấp nhận hắn, sau khi nói ra, trong lòng nàng lại có chút ngọt ngào.

Lận Chước hít sâu, hắn rút ngón tay ra, sau khi mất đi vật cản, tinh dịch chảy ra ngoài, mùi Long Tiên Hương hoà trộn với mùi xạ hương dâm mĩ quẩn quanh trong không khí.

Lận Chước ôm tiểu mỹ nhân lên, để nàng lên giường, cuốn váy dài lên đến tận eo, sau đó tách hai chân nàng ra. Một bên hắn xoa xoa chiếc mông trắng trẻo, một bên hắn lấy côn th*t đánh mạnh lên chiếc bánh bao, rồi coi xác lên mép thịt trai đang sưng tấy kia.

Cơ thể của Thiệu Tình vô cùng trống trải, nàng bĩu môi không hài lòng, thân thể nàng đã trầm luân trong vui sướng hắn mang lại, giờ đây không được thoả mãn, toàn thân đều kêu gào, nàng muốn hắn xâm nhập vào, dùng sức khuấy đảo bên trong nàng.

"Đừng vội!" Lận Chước cười khẽ, hắn đỡ thân gậy, cắm vào thật mạnh, không khoan nhượng, chạm đến tử cung. Tay hắn đưa đến trước người nàng, nới lỏng vạt áo rồi chui vào trong, hắn luồn lách qua vô số chướng ngại vật tìm thấy bộ ngực mềm mại căng tròn. Một tay hắn siết eo nàng, một tay xoa nắn ngực, dưới hông dùng sức thúc mạnh lên.

"A…" Đôi môi đỏ mọng của Thiệu Tình khẽ rên, mỗi lần hắn đâm vào đều hoá giải được cơn ngứa ngáy trong người nàng, đồng thời mang đến cho nàng khoái cảm mãnh liệt: "Thật thoải mái…ưm…A Chước… thật lợi hại…" Nàng ngửa cổ tận hưởng niềm vui sướng mà hắn

mang lại.

Vật thô dài nam tính điên cuồng nghiền ép những nếp nhăn bên trong hoa huy*t, dường như muốn ép thẳng nhưng nếp nhăn kia, hắn thúc mạnh đến mức như muốn nhét hai viên tinh hoàn vào trong cơ thể nàng. Chiếc giường cũng vang lên tiếng kẽo kẹt, tay Thiệu Tình túm chặt gối dựa.

"Ha…" Dau khi thọc vào rút ra trăm hồi, Lận Chước nâng chân Thiệu Tình lên, lật người nàng qua, cả người nàng xoay lại, côn th*t cũng xoắn một vòng bên trong, động tác vừa mạnh mẽ vừa tàn nhân như vậy khiến cơ thể Thiệu Tình căng cứng lên, đổ gục ngay lập tức.

"A…a…đến rồi..ưm…" Cao trào đến làm cả người nàng run lên, chớp mắt, nàng cảm giác như được ném lên đám mây, trước mắt đều mờ mịt, nàng không nhịn được rên rỉ: "Ư…Đừng….đừng….ta chịu không nổi!" Tuy Thiệu Tình đã ra nhưng dường như Lận Chước chỉ mới bắt đầu.

"Sao lại yếu đuối như vậy, Tình Tình chịu được mà!" Lận Chước lấy một cái gối dựa lót dưới mông nàng, nửa người Thiệu Tình nằm trên giường, eo bị hắn nâng lên, từ góc độ của Lận Chước, hắn nhìn rõ mồn một nơi giao hợp của hai người.

Mép thịt phì nhiêu bị côn th*t đâm vào biến thành hình dạng của nó, cánh bướm đáng thương bao quanh thân gậy, hắn dùng sức thọc vào rút ra vài cái, cánh bướm kia cũng vỗ cánh bay theo, mị thịt bên trong cũng bị lôi ra, tiếp đó lại đưa trở vào, mật dịch biến thành bọt trắng bám vào thân gậy, giống như thuỷ triều lên xuống theo động tác của hắn.

Cảnh tượng trước mắt là khí huyết hắn sục sôi, động tác ở hông lặp lại liên tục. Hắn tiếp tục gác hai đùi của Thiệu Tình lên vai, ở tư thế này, côn th*t đâm vào càng sâu hơn, liên tục chạm đế tử cung.

"Tình Tình, ta muốn vào!" Khe nhỏ của tử cung bị quy đầu liên tục

đâm vào đã hé mở, càng đâm càng mở.

"A…Vào đi…ưm…" Lần này Thiệu Tình không phản đối, có lẽ nước đã quá nhiều, nàng cũng muốn hắn tiến vào sâu hơn, muốn cùng hắn hoà làm một.

Thấy Thiệu Tình phối hợp, lần này không đau giống như những lần trước, thời khắc hắn cắm vào tử cung nàng, hơi thở nàng ngưng lại, hắn cũng nín thở, cổ tử cung quá nhỏ, côn th*t của hắn bị siết chặt, đưa đẩy rất khó khăn. Mỗi lần di chuyển, đối với hai người mà nói, nó vừa gian khổ vừa khoái lạc. Lận Chước cắn răng đẩy, khe hẹp kia rất khó di chuyển, trán hắn lấm tấm mồ hôi, nhỏ giọt rơi xuống.

"Cái miệng nhỏ ở dưới của nàng, thật sự rất chặt…" Lận Chước cảm thán, sau mấy chục hồi di chuyển, cuối cùng hắn chịu không nổi, tinh quan mở ra, hai người cùng chìm vào cực lanc, tinh dịch đặc sệt nóng hổi phun vào bào cung của nàng.

Sau khi hoan ái cao độ, hai người đều thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, Thiệu Tinhd cảm giác như mình vừa vớt ra từ trong nước.

Nghỉ ngơi một lúc, Thiệu Tình lười biếng nằm trên giường, Lận Chước đứng dậy, lấy bộ quần áo sạch sẽ trong tủ ra, từ tốn thay quần áo cho Thiệu Tình. Trước khi gặp nàng, hắn chưa từng làm qua chuyện hầu hạ người khác thế này, hiện giờ lại làm rất thành thục.

"Chủ mưu từ lâu!" Thiệu Tình phun ra một câu.

Nhìn quần áo sạch sẽ chuẩn bị từ trước, phần lớn là hắn đã mưu đồ "ăn nàng" ở trên xe ngựa.

Lận Chước không trả lời, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng.

"Ta phải đi rồi!" Hắn lưu luyến nhìn Thiệu Tình, giờ này nàng nằm trên giường, mơ màng sắp ngủ.

“Ừm!” Thiệu Tình gật đầu “Ta sẽ rất nhớ chàng!” Ánh mắt nàng mong đợi nhìn hắn, Lận Chước không muốn rời đi vào lúc này, nhưng ở bãi săn còn rất nhiều việc cần hắn xử lý

“Ngoan ngoãn đợi ta, ta sẽ trở về nhanh thôi!” Hắn thấp giọng thì thầm, sau đó rời khỏi xe ngựa. Thiệu Tình nằm trên giường, bên tai nàng còn nghe được tiếng vó ngựa hắn rời đi.

Tuy có chút cô đơn, nhưng nàng tin rằng bọn họ sẽ gặp lại ở kinh thành nhanh thôi.

Chương 158

Ngựa chạy suốt đêm không ngưng nghỉ, vừa cập sông liền lên thuyền đi tiếp. Tốc độ thuyền rất nhanh, nhưng thân thuyền nhỏ, độ nguy hiểm sẽ càng cao, người di chuyển trên thuyền cũng không thoải mái.

Cũng chỉ có Lận Chước mình đồng da sắt mới có thể chống đỡ được lộ trình như vậy. Lúc hắn đến bãi săn cũng là lúc đuổi kịp buổi trì săn cuối cùng. Trì săn của Đại Tĩnh được lưu truyền từ thời Thái tổ đến nay, là buổi đi săn nhằm khảo sát trình độ của các hoàng tử. Hoàng tử từ 12 tuổi sẽ bắt đầu dẫn đội thân vệ, cưỡi ngựa, mang theo chó săn và chim ưng do tự mình thuần dưỡng cùng vây bắt con mồi. Cuối cùng thống kê lại, xếp theo thứ tự dán lên bố cáo bãi săn, hoàng tử có thành tích đầu sẽ dán ở cổng thành. Từ khi Lận Chước 12 tuổi, hễ có hắn tham gia buổi trì săn thì thành tích của hắn nhất định sẽ dán ở cửa hoàng thành cho bá tánh ca tụng.

Những con mồi của các Hoàng đế khi còn là hoàng tử săn được đều ghi chép lại cẩn thận, trong đó Thái tổ, Tiên Hoàng và Lận Chước là những người có chiến tích khiến mọi người nể phục nhất.

Chiến tích của đương kim thánh thượng vô cùng bình thường, nhưng vì là Thái tử cho nên Tiên hoàng mở một mắt nhắm một mắt với hắn.

Khi đến bãi săn, Lận Chước trao đổi thân phận lại với Nhất Kiêu. Sáng sớm ngày 28, hắn thay phục săn màu đỏ rực, phục săn của Lận Chước chế theo phân vị của Thái tử, trước ngực thêu Kim Long giơ vuốt chân, những Hoàng tử khác mặc màu đỏ thẫm, trước ngực

thêu kỳ lân oai phong lẫm liệt.

Năm nay, những Hoàng tử trên 12 tuổi có 8 người, đáng chú ý nhất là những Hoàng tử được phong vương. Năm vừa rồi Lận Du và Lận Thuỵ cách Lận Chước rất xa, Lận Giác chủ động đến cạnh Lận Chước, hai người thường xuyên nói chuyện với nhau. Ngoại trừ con của chính thất cùng với hai quý tử do quý phi sinh ra được phong vương thì những hoàng tử khác một là chưa đủ tuổi, hai là vì mẫu thân bọn họ không được sủng ái. Những Hoàng tử con thiếp thất thường không thân thiết với hai hài tử của quý phi, nhưng lại có một thiếu niên giống cái đuôi nhỏ luôn đi theo Lận Chước. Đó là Bát Hoàng tử Lận Húc, bởi vì Hi phi được sủng ái cho nên thường ngày Lận Húc rất được cưng chiều, tính tình nóng nảy lại cao ngạo, tuy nhiên, hắn lại vô cùng sùng bái vị Đại ca Lận Chước này.

Thánh nhân ngồi trên khán đài cao quan sát, bên trái đương nhiên là vị trí của Hoàng hậu, bên phải năm nay đã thay đổi người, hiện giờ người kề vai sát cánh bên cạnh Thánh thượng là nữ nhi của Quốc Công, Hoan tần. Bởi vì trong nhà xảy ra nhiều chuyện không vui nên thoạt nhìn gương mặt Hoan Tần hậm hực khó chịu, Hoàng đế lại không mấy hứng thú với buổi trì săn này, cho nên thường thấp giọng trấn an Hoan Tần.

Quý phi đang ngồi đầu dãy bên trái, bên phải hàng đầu là vị trí của Hi Phi, cũng vì Hoan Tần cho nên hiện giờ hai vị sủng phi này muốn thấy thánh nhan đều rất khó khăn, nếu không phải việc quan trọng thì không thể gặp được Hoàng đế.

Quý phi được sủng ái nhiều năm, làm sao nuốt nổi cục tức này, chỉ thiếu nước viết thẳng hai chữ "phẫn nộ" lên trên mặt. Trước khi Ngôn Khinh Linh tiến cung, Hi phi dưới tay Quý phi vẫn được sủng ái suốt nhiều năm trời, đương nhiên là có thủ đoạn, mấy năm nay nàng còn sinh được hai hoàng tử và một công chúa không phải vì thân phận nàng cao quý mà là vì nàng biết xem xét thời thế.

Hi phi năm nay 28 tuổi, là độ tuổi phong hoa nhất của nữ nhân,

nàng có đôi mắt phượng đa tình, chiếc mũi nhỏ cùng với đôi môi anh đào, gương mặt hơi tròn, thuộc dạng người dễ nhìn, thường ngày nàng hay giúp đỡ người khác. Trưởng tử của nàng năm nay vừa tròn 12, lần đầu tiên tham gia trì săn, lẽ ra hắn nên nhận được sự yêu thương và khích lệ của Hoàng đế, nhưng tâm tư hoàng đế lại đặt lên người tân sủng phi trong nhà đang có tin dữ, điều này khiến Hi phi khó chịu, nhưng nàng là người tinh tế không biểu lộ bất mãn ra mặt.

Lận Chước xoay người lên ngựa, sau khi đích thân Hoàng đế đánh trống trận, tám đội quân lập tức tiến vào rừng. Lận Chước lãnh thân binh đi vào trong rừng, phàm làm việc gì Lận Chước cũng đều làm đến nơi đến chốn, tuy không có hứng thú mấy nhưng hắn vẫn biểu hiện xuất sắc.

Lận Chước đã được mật báo rằng Lận Du đang muốn nhân buổi trì săn này hạ độc thủ với Lận Thuỵ, người huynh đệ ruột thịt của hắn. Đồng thời, Lận Thuỵ cũng có ý không để cho Lận Du bước ra khỏi khu rừng này. Ở phương diện này hai huynh đệ họ đều tâm linh tương thông, hai người đều muốn giá hoạ lên người Lận Chước. Lận Chước phụ trách tuần tra chuyến thu săn đương nhiên sẽ gánh trách nhiệm. Hai bọn chúng trai cò đánh nhau, Lận Chước biết hết, chỉ chờ bọn họ lưỡng bại câu thương.

Lưỡng bại câu thương: đả thương lẫn nhau

Có thể nói rằng, Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ sẵn, nào ngờ vẫn còn thợ săn. Từ khi Hoàng đế bắt đầu giao quyền cho các hoàng tử thành niên, thì trận đoạt đích này đã ngầm được khơi mào.

Trì săn bắt đầu từ giờ Dậu, lúc này sắc trời vẫn còn tối, những binh lính nối đuôi cầm đuốc, kết lúc vào lúc hoàng hôn.

Lúc Lận Chước trở về điểm xuất phát, thì đằng trước đã là một đám hỗn loạn. Lận Thuỵ ngã trong vũng máu, quý phi ngồi bên cạnh khóc la: "Thuỵ Nhi, Thuỵ Nhi! Nhất định là Lận Chước kia đã hại

con!”

Lận Du bụm mặt, máu chảy ra theo kẽ ngón tay, hắn chằm chằm nhìn bào đệ bên cạnh mình, mấy thái y vây bên người hắn muốn xem miệng vết thương, nhưng hắn lại không hề có bất kì phản ứng gì.

Lận Chước xoay người xuống ngựa, Hoàng đế đã tức giận cực độ, vươn tay tát mạnh lên mặt hắn một cái.

Lận Chước bị đánh, bên tai hắn còn vang lên tiếng “ong ong” thì tiếng mắng nhiếc của Lận Hiền đã ập đến: “Hỗn trướng, ngươi dám lợi dụng quyền hạn tuần phòng, thiết lập bẫy để sát hại thủ túc!”

Lận Chước cảm nhận có mùi máu tươi trong miệng, trong lòng hừ lạnh: “Ngươi nghĩ thiên hạ này đều là kẻ ngốc sao?” Nhưng hắn không nói ra, chỉ quỳ xuống chắp tay nhận tội: “Nhi thần không thể giữ gìn an toàn trong khu vực săn bắn, xin phụ hoàng giáng tội, nhưng nhi thần thật sự không gánh nổi tội sát hại thủ túc, xin phụ hoàng minh giám!”

“Người đâu, đưa Thái tử về doanh trướng, canh giữ cho cẩn thận!”

Lận Chước bị cấm túc.

Chương 159

Bởi vì sai lầm của hai vị Hoàng tử cho nên thu săn phải tạm dừng. Quý phi có hai nhi tử, một chết, một bị thương, Thái tử vì bị nghi ngờ có liên quan đến "tàn sát huynh đệ" cho nên bị cấm túc, ngay lập tức hoàng tử thành niên thiếu đi ba người, quần thần bắt đầu thượng tấu, tranh cãi kịch liệt. Lận Hiền ra lệnh Thọ Vương Lận Giác, hài tử của Hoàng hậu phối hợp với Tam Tư hội Thẩm để điều tra án lần này.

Ở phủ Quốc Công, Ngôn Ngai Như đã bí mật sắp xếp, sau khi Thiệu Tình trở về phủ, hạ nhân đã thay đổi hết, người nào cũng đều cung kính với nàng, mỗi ngày của nàng trôi qua vô cùng vui vẻ.

Nàng chỉ việc yên tâm đợi Lận Chước về kinh, nhưng đầu tháng 9, nàng nhận được một phong thư rất kì cục, thư kia là của Lận Chước gửi, hắn nói với nàng cho dù có nghe được tin tức gì thì cũng đừng lo lắng, mọi chuyện đều nằm trong tay hắn.

Vốn Thiệu Tình không hiểu gì, nhưng khi nàng ra phủ giải sầu, thì nàng đã biết vì sao Lận Chước gửi thư kia cho nàng. Ngày ấy tinh thần thoải mái, nàng đến trà lâu thưởng trà, thì phát hiện không khí nơi đây có chút kì lạ, biểu tình trên mặt mọi người đều u ám, chụm đầu ghé tai không biết đang bàn luận chuyện gì.

Tò mò chuyện thị phi là tính nết của đa số mọi người, Thiệu Tình cũng không lạ gì nơi đây, bản thân nàng cũng từng làm đề tài cho mọi câu chuyện, cho nên nàng không hiếu kì chuyện người khác.

Dù sao thì cao môn nào cũng có chuyện xấu trong nhà, hoặc là nhà

ai đó có ngoại thất mang theo hài tử đến cửa tìm cha. Thiệu Tình vốn định chuyên tâm ăn trà bánh thì lại nghe hai từ "Thái Tử" vào tai, vừa nghe đến hai chữ này, tâm trí nàng liền bị cuốn đi, nàng tưởng rằng bọn họ sẽ bàn đến những con mồi của Thái tử trong chuyến thu săn này, từ khi Lận Chước 12 tuổi, trong chuyến đi săn đầu tiên, hắn đã săn được con hổ, khi đó mọi người bàn luận về hắn suốt một tháng trời.

Nào ngờ, càng nghe sắc mặt nàng càng kém, Tử Câm và Tử Ninh ở bên cạnh phát hiện có gì đó không đúng: "Đại tiểu thư, hay là chúng ta về đi?"

Thiệu Tình nheo mắt ra hiệu im lặng, nàng dựng ngược lỗ tai, loáng thoáng nghe được vài từ "sát hại huynh đệ", "tranh quyền đoạt lợi", "Cấm túc", "Tam tư hội thẩm".

Không cần đến trí tưởng tượng phong phú, Thiệu tình cũng có thể xâu chuỗi được câu chuyện tồi tệ này. Đương nhiên nàng biết Lận Chước sẽ không làm việc "sát hại thủ túc" này, phần lớn là hắn bị oan, nhưng Hoàng đế không thích hắn, sẵn sàng cấm túc, chuyện này với hắn mà nói, sẽ trở thành một vết nhơ trong đời.

Mấy thiếu niên cãi nhau, ở Tĩnh Quốc, có rất nhiều người sùng bái Lận Chước, trong đó có không ít thư sinh. Một thư sinh áo xanh đỏ mặt tía tai tranh cãi với hai người khác, hai người kia là môn khách của Liên gia, đương nhiên không có ý tốt với Lận Chước.

"Ở trên đời này không có ai là hoàn mỹ, Thái tử kia suy cho cùng cũng chỉ là giả vờ thanh cao!"

"Đúng vậy! Với huynh đệ ruột thịt hắn còn ra tay tàn nhẫn như vậy, còn chưa nói đến chuyện lúc trước hắn mê mẫn Ngôn Đại tiểu thư của Ngôn gia kia nữa!"

"Ngươi nói bậy, là người đọc sách thánh hiền vậy mà ngươi dám ngậm máu phun người, thật nhục nhã thay!" Người áo xanh kia

thoạt nhìn vô cùng nho nhã, hiện giờ lại đỏ mặt tía tai muốn vung tay lên đánh người.

Tiểu thư sinh tay trói gà không chặt, có lẽ đời này ngoài cầm bút ra hắn chưa từng bưng vật nặng nào, ngay lập tức hắn bị hai tên kia đánh cho quỳ rạp trên đất.

Thiệu Tình thật sự không thể xem nổi nữa, nàng rút chiếc roi mềm phòng thân quấn quanh hông mình. Vút—- một tiếng, đường roi chuẩn xác đánh vào bên cạnh hai tên thư sinh khẩu xuất cuồng ngôn kia, chỉ xém chút nữa đánh trúng người.

Hai người kia sợ đến mức mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy. Thiệu Tình bước đến, lạnh lùng nói: "Nghi luận hoàng thất, theo luật phải đưa lên quan, các ngươi muốn tự lên hay bị áp lên quan nha?"

Cả đời này hai người kia chưa từng nhìn thấy cô nương nào hung hăng mà lại xinh đẹp như vậy, họ sợ đến mức chạy chết trối.

"Ổn chứ? Ngươi tự đứng lên được không?" Thiệu Tình ở trên cao nhìn xuống, tuy nàng rất muốn đưa tay nâng thư sinh áo xanh dậy nhưng những thư sinh này thường chú trọng lễ nghi, nàng sợ sau khi đỡ hắn đứng lên, hắn sẽ khóc bù lu bù loa lên là nàng đã vấy bẩn hắn.

Thư sinh áo xanh chỉnh lại nho khăn trên đầu mình, rồi mới bò người đứng dậy, hắn ngập ngừng nói: "Đa tạ cô nương tương trợ!"

"Không, ta mới phải đa tạ ngươi, cảm ơn ngươi vì đã mở lời bảo vệ Thái tử điện hạ!" Thiệu Tình nói xong cũng không có ý định ở lại nói thêm, nàng đưa hai nô tỳ rời đi.

Thiếu niên áo xanh lúc này còn chưa biết, tiểu cô nương xinh đẹp mà sau này hắn tương tư lại là người trong lòng của Thái tử, là Hoàng hậu tương lai, mẫu nghi thiên hạ.

Mà Thiệu Tình cũng không ngờ tới, nàng tiện tay cứu người, ngăn số mệnh bị đánh cho tàn phế của hắn sau này thuận lợi trở thành Trạng Nguyên, sau đó, trở thành trọng thần của Đại Tĩnh.

Đôi khi may mắn và duyên phận của một người thật kỳ diệu.

Chương 160

Ngày 10 tháng 9, thánh giá của Hoàng Thượng về đến kinh thành, Thái tử cũng bị cấm túc trong Đông Cung. Sau khi Thọ Vương Lận Giác hồi kinh thì bắt đầu thẩm vấn người lấy lời khai, có rất nhiều lời đồn truyền ra rằng Thọ Vương sẽ nhân cơ hội này diệt trừ Thái tử, thì khoảng cách của hắn đến vị trí này cũng chỉ bằng một bước chân. Thân là Tứ hoàng tử, lại là con chính thất, nhờ sự cố lần này hắn lập tức bước qua được ba huynh trưởng.

Lần này Thành thượng xuống tay tàn nhẫn với Thái tử, để một hoàng tử có thân phận cao quý như vậy thẩm vấn, trong hoàng thất nào có chuyện thủ túc tình thâm? Hắn giao cây đao sắc bén vào trong tay Thọ Vương, mặc kệ Thái tử có bị oan hay không, phần lớn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lòng Thiệu Tình nôn nóng vô cùng, nhưng sau khi Ngôn Ngai Như về phủ, hai huynh muội thức trắng đêm để bàn bạc, một lần nữa Ngôn Ngai Như bảo đảm, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Thái tử, lần này hắn cố tình làm vậy.

"Đại muội, Thái tử vì muội đã hao tốn biết bao nhiêu tâm tư!" Từ nhỏ hắn đã ở chung với Lận Chước, hắn không thể nào ngờ được Lận Chước lại thâm tình đến vậy.

Bọ ngực bắt ve, chim sẻ chờ sẵn, còn Lận Giác trở thành thợ săn, ngay cả Hoàng Hậu cũng nghĩ như vậy, nhưng không thể ngờ mọi chuyện lại đi ngược với suy nghĩ của mọi người. Lận Giác hăng hái điều tra, sau khi lấy lời khai, câu chuyện lại xuất hiện tình tiết khác.

Vốn dĩ Quý Phi lấy thân phận là người bị hại kêu khóc không ngừng, mất đi hai hoàng tử, Lận Hiền cũng có chút xót thương cho nàng, hắn còn ngồi lại trong cung nàng suốt một canh giờ, an ủi dỗ dành. Quý phi muốn giữ Lận Hiền ở lại, nhưng khi dương v*t hắn cắm vào trong cơ thể nàng, thì bụng nàng đau quặn lại còn xuất huyết. Sau khi thái y chẩn đoán, thì mới biết trong bụng quý phi đang mang long chủng, đã hơn ba tháng, vì thai chưa lớn lại liên tục ra huyết nên quý phi nhầm lẫn đó là nguyệt tín, nên không phát hiện có hài tử.

Trai già đẻ ngọc vốn không phải chuyện dễ dàng gì, lại phải chịu đả kích, Quý phi phải nằm trên giường điều dưỡng, mặc kệ mọi chuyện. Những tưởng rằng Quý phi sắp phục sủng nhưng kết quả của Tam Tư hội thẩm lại đày nàng xuống đáy tuyệt vọng.

Nguyên nhân cái chết của Lận Thuỵ là vì y tự làm tự chịu, Lận Du không màng đến tình cảm huynh đệ, phái thích khách ám sát Lận Thuỵ. Lúc đó Lận Du vẫn chưa động thủ, Lận Thuỵ chết vì bẫy hắn đặt ra. Lận Thuỵ và Lận Du đều nổi sát tâm, lúc ở trì săn, vì sự an nguy của các Hoàng tử cho nên những con mồi lớn đều được cho ăn no. Trước buổi trì săn, những con linh dương được con người nuôi dưỡng sẽ lùa vào trong Cốc trước, rồi cho mãnh thú ăn no, như vậy hung tính của nó sẽ không lớn. Tuy Nhiên, Lận Thuỵ đã chuẩn bị mấy con gấu mù, bỏ đói nó vài ngày, rồi dùng đao làm nó bị thương khiến cho thú tính bộc phát. Vừa đói vừa bị thương, mấy con gấu to lớn liều mạng vùng vẫy.

Lận Thuỵ thả gấu mù lại lần đội quân của Lận Du, cùng lúc này Lận Du phái thích khách ra, Lận Thuỵ không kịp thoát thân, thị vệ bên người hai Vương gia tàn sát lẫn nhau không còn một mạng. Lận Thuỵ bị gấu mù cắn chết, Lận Du cũng không khá hơn, vị cào một đường lên mặt, phá tướng, từ đây về sau không thể nào làm trữ quân được nữa.

Lận Hiền muốn dùng hai nhi tử này để đả kích Lận Chước, y cho bọn chúng rất nhiều quyền lực, y nên từ từ mưu tính mới phải nhưng y

lại quá nóng vội, giao cho hai hoàng tử không có đầu óc để giờ đây một người chết một người rơi vào tàn kịch.

Song, khi điều tra sâu hơn thì lại tra ra được Lận Thuỵ, Lận Du cùng với mẫu tộc của Quý Phi lén lúc dưỡng tư binh, đây khác nào to gan làm loạn? Chuyện này không đơn giản là phạm vào quốc pháp mà còn cho thiên hạ biết Hoàng đế bất tài thế nào cho nên mới để sủng phi dưới tay mình nuôi dưỡng tư binh.

Nhất thời Liên gia chấn động, mặc kệ là nhánh chính hay nhánh bên, xét nhà bắt giam, Lận Giác vì vậy mang trên mình mỹ danh "thiết diện vô tư".

Hắn phụ trách dẫn binh đi xét nhà, trong đó bao gồm cả ngoại tộc của hắn, cả nhà vị hôn phu của hắn, Liên gia là mẫu tộc của Nguyên hậu và Đương kim hoàng hậu.

Dòng chính không tham gia nuôi dưỡng tư binh, nhưng lại bị liên lụy, hơn phân nửa gia tài bị tịch thu, gia chủ bắt từ quan, con cháu làm quan trong triều thì bị lưu đày ra biên ải nắm giữ chức quan nhỏ nhoi, đều là quan dưới lục phẩm.

Mẫu tộc của Quý phi không may mắn như vậy, nam tử thành niên đều bị trảm, trẻ chưa lớn và nữ quyến thì bị lưu đày cách xa ba ngàn dặm.

Quý phi kéo lê thân thể quỳ ba ngày ba đêm chỉ xin được ban rượu độc, để cho phụ huynh được chết toàn thây. Nhưng sau ba ngày, hài tử trong bụng nàng chịu không nổi, Quý phi bị mẫu tộc liên luỵ không thể giữ lại được con vua, bị biếm thành Dung quý nhân, ở hàng tam phẩm không nói, nàng đường đường là chủ nhân của một cung nay phải dời đến thiên điện, đời này của nàng xem như bỏ, không thể phục sủng được nữa.

Theo manh mối điều tra ra chân tướng, Lận Chước được thả, tâm trạng Lận Hiền vô cùng phức tạp. Hai huynh đệ kia gây ra động tĩnh

lớn đến vậy, hắn không tin trưởng tử ranh ma của mình không biết gì. Là Lận Chước mặc kệ hai huynh đệ kia đánh nhau, đứng trên núi xem hổ đấu. Lận Hiền thiệt hại hai hoàng tử hắn sủng ái nhất, trong lòng vừa tức giận vừa đau lòng.

Ý đồ của Lận Chước thật đáng chết! Lận Hiền muốn mắng to tên nghiệp chướng này, thậm chí muốn phế truất thân phận Thái tử của hắn, nhưng y không thể, nếu y làm vậy sẽ bị người đời khinh thường. Y nhớ đến thỉnh cầu của Lận Chước, Y sẽ không để hắn được như ý, để hắn cầu mà không được!

Chương 161

Cuộc sống chốn hậu cung không yên bình như Ngôn Khinh Linh tưởng tượng, tuy ngoài mặt nói hậu cung không được can thiệp triều chính nhưng trên thực tế hậu cung với triều đình đã sớm là một, cùng chung nhịp thở, vinh nhục của nàng và phủ Quốc Công đều đặt chung một chỗ. Sau khi Ngôn Dạ Đình ngã xuống, từng bước đi của nàng trở nên vô vàn nguy hiểm. Mặc dù ngoài mặt Ngôn Ngai Như sẽ bảo vệ nàng chu toàn, nhưng có một sự thật trong lòng hai huynh muội đều biết rõ.

Mặc dù nàng được Hoàng đế toàn tâm toàn ý sủng ái, nhưng cũng không tránh được những ám hại nơi đây. Căn cơ của nàng ở hậu cung không sâu, từ sau khi Liên thị rơi đài, Hoàng hậu cũng không thèm quan tâm đến nàng, từng ngày trôi qua nàng đều ngột ngạt. Gần đây, nàng cũng không còn hứng thú với Lận Hiền nữa, mỗi khi làm việc dâm loạn với hắn, tuy sinh lý của nàng chấp nhận hắn xâm nhập nhưng tâm lý nàng luôn cảm thấy bản thân đang hành sự với bằng hữu của cha mình. Tiếp nữa, dạo này Thái hậu thường kín đáo phê bình nàng, dùng các loại hình phạt, hễ nàng rảnh thì sẽ phải chép sách. Thái hậu muốn nàng chép huyết kinh cho hoàng tử đã chết, nàng chép đến mức tay run rẩy, khí huyết không thông, còn Lận Hiền vẫn là đứa con hiếu thảo đến ngu muội, mỗi lần như vậy hắn chỉ nói nàng hãy kiên nhẫn, lại còn nói: "Mẫu hậu đang coi trọng nàng đó!"

Hậu cung chú trọng nhất là cân bằng, từ khi Ngôn Khinh Linh vào cung, Lận Hiền chỉ bước vào Linh Tước cung của Quý phi một lần vì nhi tử chết thôi, còn những phi tử khác hắn chưa từng sủng hạnh lần nào, mỗi ngày đều bên cạnh nàng. Điều này làm Thái hậu bất

mãn, trong hậu cung của Hoàng đế có không ít tai mắt của Thái hậu phái đến để thổi gió bên tai. Ban đầu Thái hậu còn kiêng kị bối cảnh của Ngôn Khinh Linh, nhưng từ khi Ngôn Quốc Công công bố mất thần trí, mẫu tộc của Quốc công phu nhân lại bị lưu đày, thái độ của Thái hậu với Ngôn Khinh Linh ngày càng cứng nhắc.

Nếu cứ mỗi lần như vậy nàng đều đến khóc kể với hoàng đế thì hắn cũng phiền lòng. Nói cho cùng thì tình yêu của đế vương cũng rất hời hợt, muốn lôi kéo phải hiểu thánh ý, trở thành một nữ nhân khiến hoàng đế hài lòng.

Trước đó vài ngày, Ngôn Khinh Linh đến nguyệt sự, Hoàng đế không màng đến tâm trạng này, máu nhuộm ngân thương, sau ngày hôm đó thân thể nàng ngày càng ốm yếu.

Tinh thần và thể xác nàng đều mệt mỏi, còn phải chịu đựng hoang dâm vô độ của Lận Hiền. Lận Hiền không giống Lận Chước bảo vệ Ngôn Thiệu Tình vô điều kiện, mỗi lần lăn lộn thì đến đêm khuya mới ngừng, sáng sớm lại phải thỉnh an Thái hậu, chỉ mới một thời gian ngắn, nàng đã phải dùng tới phấn để che những quầng thâm dưới mắt.

Trong lòng ôm một bụng tức, hiện giờ cuối cùng cũng có nơi để trút giận.

"Thần nữ tham kiến Hoan tần nương nương!" Dưới sự dẫn dắt của cung nữ, Ngôn Thiệu Tình được đưa đến Nhuỵ Châu Điện. Ngôn Khinh Linh quả thật đang nhận muôn vàn sự sủng ái, Nhuỵ Châu điện này nằm ở vị trí tốt, ở gần tẩm điện của Hoàng đế thì không nói, bên trong lại vô cùng xa hoa, mỗi một cây một lá đều được chăm sóc rất cẩn thận. Nghe nói phòng ngủ của Ngôn Khinh Linh còn thiết kế thành Tiêu Phòng, quả đúng là Tiêu Phòng chuyên sủng.

Tiêu phòng là tên một điện trong cung Vị Ương, nơi Hoàng hậu ở, vách có trát hồ tiêu tán nhỏ cho thơm và ấm

"Đại tỷ tỷ, đã lâu không gặp!" Ngôn Khinh Linh không lớn tiếng, Ngôn Thiệu Tình cũng không muốn xung đột với nàng ta trong cung, cũng không để nàng ta lấy nhược điểm của mình ra làm cái cớ để trách phạt. Thiệu Tình cúi đầu hành lễ, tự tưởng tượng như mình đang đứng tấn ở Bách Hoa Cốc.

"Đã lâu không gặp, không biết Hoan tần nương nương xin Hoàng hậu nương nương triệu thần nữ tiến cung là có việc gì?" Thiệu Tình không muốn vòng vo với Ngôn Khinh Linh, nàng hỏi thẳng, ngữ khí vẫn lễ độ.

Ngôn Khinh Linh cũng không định diễn kịch, nàng ta cầm chung trà ném về phía Thiệu Tình, mắng to: "Đồ tiện nhân nhà ngươi!"

Thiệu Tinh nhích bước chân: "Thần nữ không gánh nổi hai chữ tiện nhân này đâu!" Có một số người nàng có thể nhịn, một số thì không, nàng không muốn mình bị mắng là tiện nhân, càng không muốn ai gọi mẫu thân mình như vậy.

"Ngươi còn không phải là tiện nhân sao? Ngươi cướp đi vị hôn phu của ta, ta sẽ không bao giờ để ngươi toại nguyện!" Nhớ đến lời Hoàng đế nói với nàng đêm trước, nỗi hận khắc sâu trong lòng nàng như bị con dao sắc nhọn cứa vào.

"Một nét bút không thể viết ra hai chữ, tuy chúng ta không ưa gì nhau nhưng ta vẫn phải nhắc nhở Nhị muội muội ăn nói cho cẩn thận. Ngươi đã vào cung, linh hồn hay thể xác đều là người của bệ hạ!" Đáy mắt Thiệu Tình loé lên sự mỉa mai rồi biến mất nhanh chóng, song, vẫn bị Ngôn Khinh Linh nhìn thấy. Ngôn Khinh Linh tức giận, nhưng nàng nghe hiểu Thiệu Tình muốn nói gì.

Ngoài mặt, hai tỷ muội các nàng không thể nghịch nhau, đặc biệt tình trạng loạn lạc của phủ Quốc Công hiện giờ. Ngôn Khinh Linh tuyên bố với bên ngoài rằng xin cho tỷ tỷ tiến cung là để hỏi thăm tình hình cha mẹ gần đây, nếu chuyện ầm ĩ của hai tỷ muội truyền

ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng thanh danh. Lúc này, Thái hậu lại đang nhìn chằm chằm vào nàng, lỡ như bà ta nhìn thấy sai lầm của nàng, thì ít nhất sẽ có hai cuốn kinh thư đến chờ nàng chép.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, tình trạng của cha mẹ thế nào Ngôn Khinh Linh chưa từng hỏi tới, Ngôn Thiệu Tình cảm thấy chua xót thay hai phu thê họ. Ngôn Ngai Như đưa phu thê Ngôn Quốc Công từ bãi săn trở về, Ngôn Dạ Đình đã mất thần trí, các thái y cũng không có cách nào chữa trị, vừa lúc hai hoàng tử gặp nạn, cho nên không ai quan tâm đến một Quốc Công tâm trí không bình thường.

Còn Liên Dung, nàng tin lời nói dối của Ngôn Dạ Đình, thần trí điên loạn, mỗi khi nhìn thấy Thiệu Tình, nàng liền liều mạng chạy đến muốn ôm Thiệu Tình, trong miệng liên tục lẩm bẩm: "Nữ nhi của ta! Nữ nhi của ta!"

Ngôn Ngai Như tuyên bố với bên ngoài rằng Quốc Công phu nhân bị loạn trí, sẽ đưa nàng đến biệt trang ở ngoại thành để tịnh dưỡng. Liên Dung nói năng lung tung, nếu để người khác nghe được thì rất dễ nổi lên sóng gió, tốt nhất không nên để lại ở kinh thành.

"Tỷ tỷ nói phải, là muội muội không đúng, lần này muội muội tìm tỷ tiến cung là vì chuyện trong nhà, hiện giờ tình trạng của cha mẹ không tốt, ca ca lại không có quan hệ thông gia hiển hách, ta đã cầu xin Hoàng hậu nương nương, tìm cho tỷ một vài người có tiền đồ, tuy phần lớn đều là người chết thê nhưng với hoàn cảnh của tỷ cũng không thể gọi là làm xấu mặt tỷ được!"

Tiếp theo, Ngôn Khinh Linh vờ tỏ ra kinh ngạc: "Tỷ tỷ mau đứng dậy, muội gặp được tỷ rất vui nên quên cho tỷ đứng dậy, là muội không đúng!" Ngôn Khinh Linh cũng là một con hát lão luyện, tựa như cái người vừa rồi mắng Thiệu Tình là tiện nhận không phải nàng.

Chương 162

Ngôn Thiệu Tình đứng thẳng lưng, ánh mắt sâu xa nhìn Ngôn Khinh Linh.

Ngôn Khinh Linh cười tươi, nhưng bên trong đầy ác ý: "Ta biết Thái tử đã đồng ý sẽ cưới tỷ, nhưng sau khi ta và bệ hạ bàn bạc lại, thì thấy chuyện này không hợp lễ nghi cho lắm. Hiện giờ ta là cung phi, nếu tỷ gả cho Thái tử thì bối phận chẳng phải sẽ loạn hết lên sao? Sau này hài tử của ta và tỷ phải xưng hô thế nào? Bệ hạ có tính toán của bệ hạ, ta biết như vậy sẽ thiệt thòi cho tỷ, nên lần này ta đã cầu xin hoàng hậu nương nương tìm đối tượng cho tỷ, đều là Công Hầu, tuyệt đối không để tỷ thua thiệt!" Là Công Hầu nhưng đều là người góa thê, tất cả đều đã hơn năm mươi tuổi.

Tinh thần Ngôn Khinh Linh sụp đổ, dựa vào cái gì nàng phải hầu hạ một lão già, còn người nàng ghét cay ghét đắng lại có được mối nhân duyên tốt đẹp?

Thật ra, Thánh nhân đang muốn thuận theo tâm ý của Lận Chước, nhưng lúc trên giường lại bị Ngôn Khinh Linh thuyết phục. Nhân lúc tinh thần và thể xác của Hoàng đế được thoải mái, nàng vừa khóc vừa kể: "Nếu đại tỷ gả cho Thái tử, vậy thần thiếp phải trở thành gì? Hài tử của thần thiếp sau này sẽ thế nào đây?"

Tai Lận Hiền vốn dĩ rất mềm, sau khi ân ái xong rất dễ nói chuyện, trong lòng hắn tràn đầy tiếc thương nàng, chuyện gì cũng đồng ý. Lận Hiền nhớ đến, dù sao thì cũng do hắn chiếm đoạt thân thể Ngôn Khinh Linh, nếu ban tỷ tỷ của Ngôn Khinh Linh cho tiền hôn phu của nàng thì quả thật không ổn. Nào có ai đem gả đại di (chị vợ) cho nhi

tử mình?

Ngôn Khinh Linh nào quan tâm đến luân thường đạo lý? Nàng chỉ không muốn để Lận Chước và Thiệu Tình được như ý thôi.

Ngôn Khinh Linh nói chưa hết, bộ dạng nàng đã đắc ý trông đợi Thiệu Tình khốn khổ. Nhưng trên mặt Thiệu Tình không có biểu hiện gì khác thường, chỉ lạnh lùng nhìn nàng: "Ngươi nói xong chưa?" Ngôn Thiệu Tình nhướng mày, vẻ mặt nàng không bi thương hay phẫn nộ như những gì Ngô Khinh Linh nghĩ. Nàng luôn bình tĩnh đến mức khiến Ngôn Khinh Linh tức giận, nàng luôn làm cho Ngôn Khinh Linh phát điên.

"Tỷ tỷ hà tất gì phải làm bộ bình tĩnh? Có phải trong lòng tỷ đang rất khó chịu không? Ngươi có khóc cũng không sao. Giống như ta đây, sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, ta vẫn luôn muốn khóc!" Ngôn Khinh Linh đang nói chuyện lập tức đỏ mắt, thật ra nàng rất muốn khóc, nhưng không phải vì chuyện trong nhà mà nàng khóc cho bản thân mình.

Từ lúc bắt đầu, nàng vì nỗi hận nên chấp nhận ân ái với Hoàng đế, trở thành người lấy sắc dụ người, trở thành nữ nhân nghĩ một đằng làm một nẻo. Dần dà, nàng cũng khinh thường chính mình, nhưng nàng chỉ có thể tiếp tục tiến về phí trước, nàng đã không có đường lui, ngoại trừ việc lấy sủng ái của Hoàng đế để củng cố địa vị, nàng không còn đường nào để đi cả.

"Ta không muốn khóc!" Thái độ thờ ơ của Thiệu Tình khơi lên lòng oán hận của Ngôn Khinh Linh. Từ trước đến nay, Ngôn Thiệu Tình luôn như vậy, vẫn luôn bày ra bộ dạng mình không sao cả, giống như cả đời nàng chỉ đóng một vai diễn duy nhất.

"Ta biết trong lòng tỷ rất khó chịu!" Ngôn Khinh Linh luôn tự thuyết phục bản thân mình. Mỗi khi Thiệu Tình không thể hiện những phản ứng nàng mong muốn, cảm giác mất mát khó tả cứ chiếm lấy cơ thể nàng.

“Hoan tần nương nương, ngươi yêu bệ hạ sao? Vì ngươi yêu bệ hạ cho nên mới tin tưởng ngài ấy sao?” Ngôn Thiệu Tình hỏi, lập tức cắt đứt vai diễn của Ngôn Khinh Linh.

“Hả?” Ngôn Khinh Linh sửng sốt vì câu hỏi của Thiệu Tình.

“Ta yêu Thái tử điện hạ, nên ta tin tưởng Điện hạ. Ngài ấy nói cưới ta thì sẽ cưới ta!” Ngữ khí Thiệu Tình vững vàng, trên mặt còn hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Cho dù ngài ấy không thể cưới ta thì thế nào? Chỉ cần ngày ấy không cưới người khác, ta cũng nguyện làm bạn bên cạnh ngài ấy!” Thiệu Tình thản nhiên nói, điều này khiến Ngôn Khinh Linh cảm thấy bản thân mình như đồ ngốc.

“Ngươi..để xem ngươi còn đắc ý được đến khi nào?” Ngón tay ngọc ngà của Ngôn Khinh Linh chỉ vào Thiệu Tình. Nàng tức giận đến phát run, rõ ràng nàng muốn tìm Thiệu Tình để trút giận, cuối cùng cơn giận lại ập lên người nàng.

“Sắc mặt Hoan tần nương nương không tốt lắm, có nên ngồi xuống một chút không?” Thiệu Tình không biết nên khóc hay nên cười, lúc nhỏ, nàng thật sự rất ghét Ngôn Khinh Linh, nhưng khi lớn lên, Ngôn Khinh Linh trong mắt nàng rất giống một vai hề thích nhảy nhót. Thiệu Tình cũng không muốn so đo với nàng ta, chung quy cũng đều là người bị hại, bị Ngôn Dạ Đình đưa đến thế gian này, hứng chịu mọi hỗn loạn do hắn tạo ra.

“Không cần ngươi vờ quan tâm! Được lắm, ngươi cứ việc không danh không phận đi theo Thái tử đi, đến lúc đó ta thỉnh xin bệ bạ, để hắn cưới một chính phi thân phận cao quý, để cho cả đời nay ngươi không có ngày nào được yên, để cho ngươi giống mẹ người, suốt đời chỉ ở hậu viện, không thể gặp người!” Ngôn Khinh Linh bị thái độ của Thiệu Tình đả thương, nàng không có cách nào giữ được bộ dạng đoan trang hiền thục như lúc đầu.

Chương 163

Trong lòng Thiệu Tình có chút khó nói, nàng khẽ thở dài, trên người nàng và muội muội này có chung một nửa huyết thống, nhưng lời nói không hợp nhau, nói nửa câu cũng là quá nhiều. Hiện giờ nàng chỉ muốn tìm cái cớ gì để rời đi, đứng ở cung điện hoa mỹ này nàng không thể cảm nhận được chút vui sướng nào, ở cùng với Ngôn Khinh Linh thêm thời khắc nào nàng cũng đều cảm thấy khó chịu.

Ngôn Khinh Linh còn chưa có ý định từ bỏ, nàng muốn Thiệu Tình phải chọn một trong số những mối hôn sự nàng đưa ra.

Thiệu Tình không thèm đáp lại, nàng mắt điếc tai ngơ xem Ngôn Khinh Linh như không khí.

Cũng may, có người đến giải cứu cho nàng.

"Hoan tần nương nương, Cẩm Công Công bên cạnh Hoàng thượng mang thánh chỉ đến, thỉnh Ngôn đại tiểu thư đến cửa điện quỳ tiếp chỉ!" Đại cung nữ Tuyết Liễu bên cạnh Ngôn Khinh Linh đến bẩm báo.

"Cái gì?" Ngôn Khinh Linh sửng sốt, Hoàng Thượng ban chỉ cho Ngôn Thiệu Tình? Là ý chỉ gì? Trong lòng nàng bất an, đáy lòng đột nhiên chùng xuống.

Ngôn Khinh Linh cảm giác mí mắt giật giật, mang đến một dự cảm không tốt.

Hai tỷ muội đến trước cửa đại điện, Cẩm Công Công tươi cười lấy

lòng, điều này làm Thiệu Tình yên tâm hơn hẳn. Cách đây mấy ngày Lận Chước cho người truyền tin cho nàng, hắn muốn nàng đừng lo lắng, cứ yên tâm đợi hắn. Lận Chước đã nói như vậy thì nàng cứ yên tâm đợi, nàng biết Lận Chước có bản lĩnh, có thượng vị hay không, hay khi nào thượng vị đều nằm trong dự tính của hắn.

"Trưởng nữ của Ngôn gia, Ngôn Thiệu Tình tiếp chỉ!" Cẩm Công Công vung cây phất trần lên, một tên tiểu thái giám cung kính tiến lên cầm phất trần cho hắn, một tên tiểu thái giám khác cầm thánh chỉ cung kính dâng lên.

Thiệu Tình quỳ xuống, Ngôn Khinh Linh cũng chỉ có thể quỳ theo, Cẩm Công Công mở thánh chỉ ra, đọc diễn cảm từng chữ một: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Trưởng nữ của phủ Quốc Công, Ngôn Thiệu Tình giỏi giang hào phóng, thiện lương hiền hậu, dung mạo xuất chúng, Thái hậu và trẫm cực kỳ vừa ý. Nay Hoàng Thái Tử Lận Chước đến tuổi thành thân, cần chọn nữ tử hiền đức xứng đôi. Tiểu thư Ngôn Thiệu Tình và Hoàng Thái Tử xứng lứa vừa đôi, trời đất tác hợp, nay ban hôn cho Ngôn Thiệu Tình trở thành chính phi của Thái tử, mọi nghi lễ giao cho lễ bộ xử lý, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn, khâm thử!"

Giọng nói the thé của Cẩm Công Công là âm điệu đặc trưng của hoạn quan, thanh lượng rất lớn, có thể truyền đi rất xa, mỗi một chữ trong miệng hắn thoát ra đều đánh lên mặt Ngôn Khinh Linh, khiến mặt nàng đau rát. Lời hứa của Hoàng đế khi cắm trong cơ thể nàng còn đang văng vẳng bên tai, nhưng hôm nay chỉ mới qua một ngày đã thay đổi, đầu óc nàng chấn động, cuối cùng vang lên câu hỏi của Thiệu Tình vừa rồi: "Hoan tần nương nương, ngươi yêu bệ hạ sao? Bởi vì yêu bệ hạ nên mới tin tưởng ngài ấy sao?" Đương nhiên nàng không yêu, còn tin tưởng, nàng có thể tin sao? Chuyện gì đang xảy ra? Cái gì mà quân vô hí ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh, tất cả chỉ là nói dối.

"Thần nữ cảm tạ long ân, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Thiệu Tình dập đầu, cao giọng tạ ơn, trong lòng cảm thấy nhẹ

nhõm vô cùng.

Thiệu Tình vào cung không thể mang theo nô tỳ của mình, nàng chỉ đành tự mình đến trước mặt Cẩm Công Công, tháo túi tiền của mình xuống: "Phiền Công Công đã vất vả đến đây, đây là chút thành ý, thỉnh Công Công nhận cho!"

Cẩm Công Công cười không thấy mắt đâu: "Đa tạ Ngôn tiểu thư!" Thái độ của hắn đối với Ngôn Thiệu Tình cực kỳ tốt, tuy hiện giờ Thái tử không hợp với Thánh thượng, nhưng tương lai chưa biết được, lấy lòng người trên đầu quả tim của Thái tử là việc nên làm.

"Hoàng thượng còn đợi nô tài về phục mệnh, nô tài xin phép đi trước, chúc mừng Hoan tần nương nương, chúc mừng Ngôn tiểu thư!"

Sau khi Cẩm Công Công rời đi, sức lực của Ngôn Khinh Linh như bị rút cạn, nàng ngã ngồi trên mặt đất.

Thiệu Tình không muốn để ý đến nàng, nhưng e ngại thân phận tôn quý của nàng, nàng bảo với Tuyết Liễu bên cạnh Ngôn Khinh Linh đi truyền thái y, sau đó cáo từ.

Ngôn Khinh Linh không nói được gì, cũng không muốn nhìn thấy Thiệu Tình thêm chút nào nữa, nàng cảm thấy mọi chuyện thật buồn cười. Hiện giờ nàng vẫn là phi tần, nàng tự huyễn hoặc mình vẫn cao quý, nhưng Thiệu Tình thì sao? Đợi đến lúc Thiệu Tình trở thành Thái Tử phi, nàng ta sẽ thành nhất phẩm nội mệnh phụ, còn phân vị của nàng chỉ là Chính tứ phẩm mà thôi, nàng nhìn thấy Thiệu Tình phải cúi người, mà vốn dĩ cái vị trí kia là của nàng, nàng không nên tranh giành với một đống nữ nhân chỉ vì một lão nam nhân, thiếu niên tuấn tú kia nên là của nàng mới phải!

Chương 164

Ngày hôm nay Lận Chước rất bận, Thiệu Tình không nhìn thấy hắn trong cung, trên tay cầm thánh chỉ, nàng không cần phải đi bộ trong cung, Phủ nội vụ đã chuẩn bị kiệu thoải mái cho nàng. Tử Ninh và Tử Câm đứng ngoài cửa cung chờ, nhìn thấy thánh chỉ trên tay nàng, hai người phấn khích không thôi.

Ánh mắt Tử Ninh sáng rực, tựa như đang hỏi: "Thánh chỉ kia là ý đó phải không?"

Thiệu Tình nhìn bộ dạng hưng phấn của Tử Ninh, mặt nàng đỏ lên, tủm tỉm cười gật đầu. Hai nô tỳ cùng nhìn nhau, thường ngày họ vô cùng trầm ổn, vậy mà hôm nay lại vui đến mức nhảy lên hoan hô: "Chúc mừng tiểu thư! Chúc mừng tiểu thư!" Là nô tỳ ai lại không mong muốn chủ tử mình được tốt, hai người họ ngay cả nằm mơ cũng muốn Thiệu Tình vào Đông Cung.

Đám người về đến phủ Quốc Công, thái độ của Thiệu Tình vẫn bình thường nhưng người còn lại nhìn nàng cung kính thêm vài phần.

"Chúc mừng muội muội, sau này xin muội muội hãy chiếu cố đến huynh trưởng nhiều hơn!" Sau khi Ngôn Ngai Như xong việc, hắn lập tức trở về Tích Xuân Viên, nhìn thấy Thiệu Tình liền trêu chọc vài câu.

Từ khi Ngôn Ngai Như trở về từ bãi săn, trong phủ ngoại trừ Ngôn Dạ Đình mất thần trí ra thì chỉ còn lại hai huynh muội. Lúc trước không có cơ hội ở chung, hiện giờ có nhiều thời gian, tình cảm hoà thuận rất nhiều. Ngôn Ngai Như sắp thành thân, trong phủ không có

nữ quyến nào khác, Thiệu Tình không tin tưởng giao cho ai nên tự mình chuẩn bị. Hai huynh muội chưa có kinh nghiệm gì chỉ đành học từng chút một, cũng may có Mục phu nhân thương hai huynh muội vì trong nhà không có người làm chủ cho nên giúp đỡ rất nhiều, Kỳ An trưởng công chúa cũng nể mặt Tân An quan tâm hai huynh muội nhiều hơn, nên lúc này hôn sự mới được suôn sẻ.

"Đúng là ta đã chiếu cố huynh trưởng rất nhiều!" Thiệu Tình tức giận trợn trừng mắt: "Món ăn trong yến hội ta đã bảo Tương Dương lâu chuẩn bị, đầu bếp cũng chọn hàng đầu, mong huynh bỏ chút thời gian nhìn qua thực đơn một chút!" Những món ăn này nàng nghĩ ba ngày mới ra, vậy mà tân lang không thèm liếc mắt: "Phường nguyên liệu đã đưa vải màu tới, còn có mẫu thêu trên hỉ phục, huynh trưởng không quyết định được hỉ phục của tân nương thì tốt xấu gì cũng cho muội một ý tưởng, nếu huynh còn nói tuỳ ý muội nữa, vậy thì muỗi sẽ thêu cho huynh hai con ngỗng!" Thiệu Tình chuẩn bị mọi thứ nên có chút bực.

Con người này chẳng phải rất giống con ngỗng ngốc sao?

Trong đầu Thiệu Tình hiện lên hình ảnh Ngôn Ngai Như cưỡi ngựa, mặc trang phục đỏ thẫm, bên trên có thêu hai con ngỗng trắng, đột nhiên nàng cảm thấy hài hoà vô cùng liền phụt cười.

"Muội đừng trêu ca ca nữa, chẳng phải ta đang tích luỹ kinh nghiệm cho muội sao? Sắp tới muội cũng phải thành thân, nên học trước là vừa!" Lễ Đính thân cách lễ thành thân ít nhất hơn nửa năm. Người Ngôn Ngai Như cưới là nữ tử của gia đình bình thường, nhưng dựa theo tục lệ hắn vẫn muốn cho vị hôn thê của mình nở mày nở mặt. Hai người họ đính thân từ đầu tháng hai, hiện tại đã đến lúc, ban đầu Liên Dung phản đối cuộc hôn nhân này, nên còn rất nhiều chuyện chưa chuẩn bị xong, cũng may hắn đã đưa sính lễ đến, phần còn lại hai huynh muội phải tự sắp xếp.

"Lời này của ca ca sai rồi, hôn sự của muội đã có Lễ Bộ xử lý, không đến lượt muội phải nhọc lòng!"

“Muội không phiền lòng nhưng huynh trưởng phiền lòng! Của hồi môn của muội, ta phải thêm vào nữa!” Nói tới đây, Ngôn Ngai Như hừng hực khí thế: “Tất cả của hồi môn của muội đều phải tốt nhất, không để người ta xem nhẹ muội muội nhà ta được!” Ở kinh thành này, có của hồi môn của khuê nữ nào không được tích góp từ nhỏ? Những khối gỗ, ngọc thạch, đá quý đều là những thứ tốt, đợi đến khi nữ nhi muốn thành hôn thì vẫn đuổi kịp hình thức.

“Đó chỉ là những vật ngoài thân, muội không quan tâm!” Trong lòng Thiệu Tình vô cùng xúc động, vốn tưởng rằng Ngôn Ngai Như là người lạnh lùng, cho dù hai huynh muội có nhận nhau thì đại khái cũng tương kính như “băng”. Vậy mà nàng không ngờ được ca ca này là người ngoài lạnh trong nóng, yêu thương nâng niu nàng trong lòng bàn tay, loại cảm giác được yêu thương này thật sự rất hạnh phúc.

“Muội không quan tâm nhưng ta thì có!” Tuy rằng trong phủ có rất nhiều đồ cho Ngôn Khinh Linh vẫn chưa dùng đến, nhưng hắn không có ý định động đến. Của hồi môn phần lớn là truyền từ Lão phu nhân, của hồi môn của Liên Dung hắn cũng không định dùng đến, mọi thứ đều bắt đầu từ số không. Cũng may, thời điểm hắn đóng quân, có rất nhiều của cải, có thể thêm vào hồi môn của muội muội, hắn cũng liên lạc với Tần Vô Song, Bách Hoa Cốc cũng chuẩn bị một phần, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, hắn có thể để cho Thiệu Tình có được thập lý hồng trang, rạng rỡ xuất giá.

“Những thứ tốt của ca ca nên để lại cho đại tẩu đi! Muội nghĩ Thái tử điện hạ không để ý đến những thứ đó đâu!” Thiệu Tình từng vào tư khố của Lận Chước nên nàng biết, tư khố kia chỉ là một trong số ít của Lận Chước, so với tài phú của Lận Chước nàng còn không bằng một cái đốm đen trong đáy giếng.

“Không sao, đó là tâm ý của huynh trưởng như ta, muội không được từ chối!” Thật sự đây là tâm ý của hắn, sao Ngôn Ngai Như lại không biết Lận Chước giàu đến mức nào, thủ pháp gầy dựng sản nghiệp

của Ngôn Ngai Như đều được học từ Lận Chước, hắn cũng đã tích cóp rất nhiều, Lận Chước càng không phải nói đến.

"Nếu huynh trưởng đã nói đến vậy, muội có từ chối cũng sẽ bất kính!" Trong lòng Thiệu Tình cũng đang suy nghĩ, đến tân hôn của huynh trưởng, nàng cũng nên chuẩn bị lễ cho phù hợp.

Nàng còn chưa có cơ hội gặp đại tẩu, nhưng nàng từng nghe Ngôn Ngai Như miêu tả, nàng cũng là tướng môn hổ nữ giống Mục Nùng Nùng, nàng nghĩ các nàng ở chung nhất định sẽ rất vui, nàng rất thích nữ tử hào sảng, thẳng thắn, những tiểu cô nương nói chuyện quanh co lòng vòng nàng không hiểu được.

Hai huynh muội nói đùa một lúc, đợi đến ăn cơm xong mới ngừng lại. Hai huynh muội đều sắp thành thân, tương lai Thiệu Tình ở Đông Cung, cho dù bọn họ cùng ở kinh thành nhưng rất khó để gặp nhau, cho nên hai người đều quý trọng thời gian ở chung cuối cùng này.

Chương 165

Tuy hôm nay không làm việc nặng nhọc gì nhưng vào cung một chuyến, Thiệu Tình cảm thấy hơi mệt, nàng vừa tắm xong đã muốn ngủ gật. Mái tóc dài nàng xoã xuống, nàng ôm gối, nửa nằm nửa ngồi trên giường, Thiệu Tình có linh cảm, đêm nay Lận Chước sẽ đến, cho nên dù có hơi mệt nàng vẫn cố gượng để đợi hắn.

Biết Lận Chước sẽ đến nên Thiệu Tình cố ý mở cửa sổ, ban đêm gió lớn thổi vào phòng làm ánh nến lay động. Thiệu Tình mặc trên người bộ trung y màu hồng cánh sen, ôm gối dựa, đắp một chiếc chăn mỏng qua đùi, mặc dù nàng muốn cố đợi hắn nhưng cuối cùng hai mắt từ từ khép lại.

Lúc Lận Chước nhảy vào phòng thì trước mắt là hình ảnh vô cùng tuyệt mỹ, hắn tiện tay đóng cửa lại. Lúc này đã giữa tháng 9, ban đêm thời tiết rất lạnh, dù thân thể Thiệu Tình rất tốt, nhưng trong phòng cũng đốt chút địa long giống các khuê nữ khác, còn đắp thêm một cái chăn mỏng.

Lận Chước im lặng ngồi bên cạnh nàng, ghém chăn cho nàng. Có lẽ hôm nay Thiệu Tình thật sự rất mệt mỏi, nên không có phản ứng gì, ngược lại còn nghiêng ngả.

Lận Chước cảm thấy buồn cười, hắn rút chiếc gối trong tay nàng kê dưới đầu. Đương nhiên hôm nay hắn biết nàng đi đâu, hắn đoán chừng có lẽ vì tiến cung nên tâm trạng nàng căng thẳng, dễ bị mệt mỏi.

"Ngủ mê đến vậy, thật không phòng bị chút nào!" Sắc mặt Lận

Chước có hơi đỏ, muộn như vậy mới đến phòng Thiệu Tình là vì khi hắn vừa tiếp đất, đã bị Ngôn Ngai Như bắt quả tang.

Đường đường là Thái tử đương triều vậy mà thường xuyên giả làm trộm, chuyện này đồn ra thật sự rất mất mặt, nhưng Lận Chước và Ngôn Ngai Như có giao tình rất tốt, cho nên mặt mũi vẫn còn được chừa lại cho chút ít.

Quyền huynh trưởng bị đè nén suốt hai mươi năm trời không được bày tỏ, nỗi lòng của Ngôn Ngai Như vẫn chưa nguôi ngoai, đương nhiên khi tóm được Lận Chước đang muốn bò vào phòng tiểu muội mình thì y sẽ tức giận, nhưng còn Lận Chước vì muốn truy thê nên da mặt dày không khác gì tường đồng vách sắt, mặc kệ những lời mỉa mai hay trào phúng cũng không làm lung lay quyết tâm của hắn, nhất định hắn phải đến thăm người trong lòng.

Sau khi rót cạn bình Hồ Hoa Điêu cho Lận Chước, lúc này, Ngôn Ngai Như mới thả lỏng người, mở một mắt nhắm một mắt cho y qua cửa, hắn hy vọng Lận Chước vì say mà yên phận một chút.

Mùi rượu quanh quẩn bên mũi, hắn dựa vào người Thiệu Tình rồi từ từ nhắm mắt lại, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn.

Hơi thở của Lận Chước dần ổn định, hai người tựa vào nhau chìm vào giấc ngủ sâu.

Giờ Tý, Thiệu Tình mở mắt, ánh nến trong phòng đã cháy hết chỉ còn lại sáp chảy, nàng giật mình, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh còn một người khác nữa.

"Tỉnh rồi sao?" Tính cảnh giác của Lận Chước rất cao, Thiệu Tình có chút động tĩnh nào hắn lập tức tỉnh ngay, giọng hắn mang theo chút lười biếng, hắn ôm Thiệu Tình lại, hơi thở của Lận Chước khiến nàng yên tâm, Thiệu Tình dựa vào ngực rộng lớn của hắn cọ cọ.

"Sao lại đến muộn vậy?" Giọng Thiệu Tình tựa như lẩm bẩm, thì

thầm, phớt qua đầu quả tim của hắn.

"Lúc trèo vào tường bị Đại cửu bắt được, hắn rót cho ta một vò rượu, cho nên giờ này mới đến, lại thấy nàng ngủ ngon, không đành lòng quấy rầy!"

Ngày thường nếu như Lận Chước tự tiện gọi Đại cữu thì Thiệu Tình sẽ bực bội, nhưng nàng biết trong lòng hắn vui, nàng cũng sẽ vui, cho nên sẽ bỏ qua cho hắn.

Thánh chỉ đã ban, nàng đã định là Thái tử phi, kể từ giờ hắn có gọi Ngôn Ngai Như là Đại cữu thì cũng không quá phận.

"Chàng liều quá đấy!" Thiệu Tình trách cứ rồi đưa bàn tay trắng ngần lên như muốn đánh hắn một cái, rốt cuộc cũng không thể xuống tay, chỉ đặt nắm tay trong lòng ngực hắn như thể truyền hết những lo lắng mấy ngày qua sang cho hắn.

Lận Chước than thở: "Tình Tình đã đồng ý sống với ta, đương nhiên ta phải giảm triệt hết mọi rủi ro!" Hai đệ đệ đầy dã tâm lại nhận được vô vàn sủng ái, bọn chúng còn tồn tại sẽ uy hiếp đến sự an nguy của Thiệu Tinh, cho nên hắn phải nhẫn tâm xuống tay.

Trong lòng Thiệu Tình cảm động: "Sau khi quyết định ở cùng với chàng, ta đã quyết tâm, quân không phụ ta, ta không phụ quân, sinh tử bên nhau!" Nàng đã từng nghĩ bản thân mình sẽ không chịu sự kìm kẹp của bất kì ai, nhưng khi nàng nhìn rõ tình cảm của mình, nàng phát hiện ra hoàng cung không phải nhà giam, mà nhà giam là nơi không có hắn. Lúc hắn rời đi, cảm giác nhung nhớ vây quanh nàng, nó chắc chắn hơn bất kì nhà giam nào, cho dù có vũ khí sắc bén nhất cũng không thể chặt đứt sự giam cầm này.

"Nàng có thể nghĩ cho ta ta thật sự rất vui, nhưng ta không muốn Tình Tình có bất kỳ nguy hiểm nào!" Những chướng ngại trước mắt nàng, hắn sẽ dẹp bỏ vì nàng, mặc kệ nàng muốn cái gì, hắn đều sẽ đáp ứng cho nàng. Ngay cả khi nàng không cần ngôi vị Hoàng đế

hắn cũng sẽ đồng ý với nàng, cho nên hắn phải đảm bảo được tất cả, để cho nửa đời còn lại của hai người trôi qua êm đẹp.

"Được rồi, đừng chỉ quan tâm một mình ta!" Lý trí nàng biết mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Lận Chước nhưng nàng vẫn lo lắng suy nghĩ, lỡ như có sai sót gì, thì nàng phải làm sao đây?

"Đúng, nương tử dạy phải!" Lận Chước ngồi nghiêm chỉnh, bày ra bộ dáng của một đồng sinh nghe phu tử giảng dạy.

Thiệu Tình bực mình: "Lận Chước, chàng càng ngày càng quá đáng!"

"Biết sao giờ, ta rất vui, cực kỳ vui!" Lận Chước nhìn thấy Thiệu Tình xụ mặt xuống, hắn lập tức xin tha, ôm Thiệu Tình, dụi mặt vào nàng cọ cọ.

Thiệu Tình bị hắn cọ vừa bực mình vừa buồn cười, nàng cảm thấy Lận Chước giống con chó Đại Hoàng lúc còn ở biệt viện, rất thích cọ người, lại còn hay liếm người.

"Không được liếm! Chàng còn chưa nói rõ mọi chuyện đâu! Chuyện này là sao? Ngôn Khinh Linh còn thề rằng Hoàng đế sẽ không tứ hôn cho chúng ta!" Thiệu Tình không phải là nữ tử thích kiếm chuyện, nhưng đối phương là Lận Chước cho nên nàng tỏ vẻ tủi thân, lầm bầm oán trách: "Nàng ta tìm cho ta một đống người chết thê, muốn ta chọn một người để gả!"

Lận Chước chưa từng bỏ quá nhiều tâm tư vào vị hôn thê trước của hắn, nhưng không thể không nói, nữ nhân này quá kém, không đáng để lên bàn đấu: "Xem chừng nàng ta ở hậu cung rất thoải mái thì phải, nàng đừng lo, sau này nàng ta sẽ không có cơ hội làm phiền đến nàng nữa đâu!"

"Lận Chước, có phải chàng đang giấu ta điều gì không?" Ngôn Thiệu Tình nghi ngờ Lận Chước bởi kiểu nói mập mờ này.

“Làm gì có? Ta sẽ kể hết cho nàng nghe!” Lận Chước kể lại hết mọi chuyện xảy ra ở bãi săn cho nàng nghe, chỉ là vấn đề liên quan đến Thiệu Tình hắn sẽ nói thêm vào, còn những chuyện nguy hiểm hắn sẽ kể lướt qua.

Sau khi được giải đáp thắc mắc, Thiệu Tình đã yên tâm hơn, nhưng nàng vẫn nhịn không được hỏi tiếp: “A Chước, Hoàng thượng tức giận như vậy, hắn chán ghét thủ đoạn của chàng, lại thua trong tay chàng, vậy sao còn thuận theo ý chàng cho chúng ta thành thân?”

Vấn đề mấu chốt là ở đây, Lận Chước ngẫm nghĩ một hồi mới trả lời: “Cũng không có gì, ta lấy điều kiện để trao đổi, đợi chúng ta thành thân xong, thì lập tức đến Thanh Châu đóng giữ!”

Thiệu Tình kinh ngạc: “Chàng là Thái tử, hiện tại không có chiến sự gì, bảo chàng đến Nam Cương đóng giữ, đây chẳng phải là muốn đoạt lại quyền của chàng sao?”

Đương nhiên Lận Hiền sẽ không để Lận Chước được như ý, lần tứ hôn này, hai phụ tử thoả hiệp lẫn nhau. Lận Hiền tứ hôn cho Lận Chước cùng nữ nhân hắn yêu thương, ngược lại, Lận Chước phải rời khỏi kinh thành, khiến y yên tâm.

“Không phải Tình Tình không thích ở trong cung sao? Vậy thì chúng ta đến Nam Cương, tự do tự tại! Sau này Tình Tình muốn làm hoàng hậu, thì chúng ta lại về, đế lúc đó mọi chuyện ở hậu cung, tự nàng định đoạt, nàng chịu không?” Đúng là Thiệu Tình thích tự do tự tại, Lận Chước đảm bảo nàng sẽ không có chút thiệt thòi nào khi đồng ý đi cùng hắn.

Mũi Thiệu Tình chua xót: “Chàng không cần phải làm vậy!”

“Ta cam tâm tình nguyện!” Lận Chước ôm chặt Thiệu Tình vào ngực như muốn hoà chung thành một với nàng.

Vẫn có một điều Lận Chước chưa nói, hắn không muốn Thiệu Tình biết, vì để cho Lận Hiền tứ hôn, hắn đã giao ra hổ phù của cấm quân, hiện giờ hắn chỉ khống chế phần còn lại của đại doanh Tây Bắc và đại doanh Nam Thanh.

Khả Khả: Đang tuyến tình cảm dạt dào đó nhe, đừng bắn súng nước dùm, editor tuột mood nhe Lận ca ca!

Chương 166

Lận Chước đã tỉnh táo, dục vụng cũng bừng tỉnh, một tay hắn ôm Thiệu Tình, còn tay kia thì không an phận. Ban đầu hắn nhẹ nhàng vuốt ve bên hông nàng, tiếp sau đó chầm chậm hướng lên, cách lớp quần áo, hắn véo lớp thịt mềm mềm bên dưới: "A…" Thiệu Tình cảm thấy bàn tay hắn như có ngọn lửa, mỗi nơi hắn đi qua cơ thể nàng đều nóng lên, khơi lên ngọn lửa dục vọng trong nàng. Cảm giác tê dại từ bụng dưới đi lên, giữa hai chân cũng rỉ ra xuân thuỷ.

"A Chước, ta muốn chàng, muốn chàng…" Thật sự rất muốn, lo lắng và nhung nhớ kết hợp với nhau khiến nàng ngứa ngáy khó chịu, chúng ngày đêm hành hạ nàng. Cho dù bên ngoài nàng tỏ ra bình thường nhưng trái tim luôn treo lơ lửng trên cao, cho đến hôm nay nhìn thấy hắn thì mới được hạ xuống.

"Ta muốn chàng!" Thiệu Tình giữ lấy mặt Lận Chước, ngón tay vẽ theo gương mặt tuấn lãng của hắn. Đôi môi nàng hôn lên mí mắt hắn, Lận Chước sẽ không biết nàng thích đôi mắt này biết nhường nào, từ lúc nàng còn là nữ hài nhi nàng đã thích, nàng thích nhìn trộm hắn. Tuy nhiên Thiệu Tình cũng không biết, Lận Chước cũng say mê đôi mắt của nàng, một đôi mắt trong veo, sáng như trăng rằm, mang theo tình ý có thể làm trái tim hắn tan chảy.

"Ta cũng muốn nàng, rất muốn nàng!" Lận Chước ôm chiếc eo thon của nàng, thân thể hai người càng dán chặt vào nhau hơn. Thiệu Tình ngồi khoá lên người hắn, nàng có thể cảm nhận được dục vọng bừng bừng không được giải toả của hắn, nàng thở hổn hển, hôn lên chiếc mũi thẳng tắp của Lận Chước, dừng ở đó một lúc rồi mới xuống môi hắn. Môi hắn vừa ấm áp vừa mềm mại, luôn cho nàng

cảm giác an tâm.

Một tay Lận Chước ôm lấy eo Thiệu Tình, tay còn lại cởi áo ngủ trên người nàng, làn da phía dưới lớp áo mềm mịn giống lụa tơ tằm, tay hắn lướt trên cơ thể nàng. Tiếp đó hắn đảo khách thành chủ mút lấy môi nàng, môi lưỡi hai người quấn quýt, vội vàng chiếm lấy hơi thở của nhau, như dòng nước chảy ra biển lớn, hoàn toàn hoà tan với nhau.

Thiệu Tình cởi áo của hắn, giờ đây thân trên của hai người đều trống trải, chỉ còn tiết khố ở bên dưới. Cuối cùng, hai người rời nụ hôn, hơi thở dồn dập.

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là ăn cắp bản edit

Lúc ánh mắt chạm nhau, lửa tình bốc cháy, Thiệu Tình rút dây quần Lận Chước, mãnh thú hung tợn bên trong được thả ra, bên trên quy đầu to lớn rỉ ra chút nước nhờn, nàng đưa tay cầm thân gậy, vuốt nhẹ từ trên xuống dưới.

"Tình Tình, đừng lộn xộn!" Lận Chước phát ra tiếng rên, âm thanh ngăn nàng có chút nghẹn ngào, nhưng Thiệu Tình không nghe, nàng siết chặt tay, vuốt từ dưới đáy đi lên rồi từ trên đi xuống, loại cảm giác này rất mới lạ đối với nàng.

Lận Chước không thể nhịn nổi, hắn đang muốn kéo tay Thiệu Tình ra thì nàng lại lộ ra nụ cười bướng bỉnh: "Hôm nay ta muốn ngồi lên người chàng, A Chước, chàng đừng động!"

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của nàng, Lận Chước bất đắc dĩ than thở: "Ngang ngược!"

Nhưng Thiệu Tình nào để ý đến lời hắn, khi nàng đã hào hứng chuyện gì thì nàng sẽ tự làm theo ý mình, nàng đá rơi chiếc quần lụa của mình xuống, tiếp đó dựng trụ thịt đứng lên, nhắm ngay cửa

huyệt, rồi từ từ ngồi xuống.

"Ưm…" Thiệu Tình khẽ rên lên, quy đầu đẩy vào trong huyệt, cho dù có dịch mật để bôi trơn nhưng côn th*t của Lận Chước vẫn làm người khác sợ hãi, mỗi tấc đi vào đều khó khăn.

Ánh mắt Lận Chước nhìn chằm chằm vào chỗ hai người giao nhau, thịt trai mềm mại bị biến dạng vì cố nuốt vật to lớn vào, lúc hắn chạm đến nơi sâu nhất của nàng, hai người đều phát ra tiếng rên.

"A Chước, của chàng lớn quá…" Thiệu Tình hờn dỗi, bên trong nàng đã hoàn toàn bị lấp đầy.

Ánh mắt Lận Chước sáng rực, lửa tình trong cơ thể hắn bùng cháy vì câu nói của nàng, hắn nắm giữ hông Thiệu Tình, tự thúc hông mình lên. Thiệu Tình đẩy ngực hắn ra, hờn dỗi: "Để ta làm!" Ngữ điệu nàng uyển chuyển, quyến rũ khiến Lận Chước không thể chống đỡ nổi, cổ họng hắn phát ra tiếng rì rầm gì đó, hắn thúc lên không được, hạ xuống cũng không xong, vô cùng khó chịu.

Thiệu Tình bắt đầu đong đưa, mái tóc dài như mây của nàng cũng lay động theo mỗi động tác lên xuống, đầu v* phía trước cũng cọ lên khuôn ngực rắn chắc của Lận Chước, tạo thành những cơn sóng lượn.

dương v*t được đưa vào nơi sâu nhất, mang theo khát vọng đi vào tử cung, bị mị thịt xung quanh bao phủ, đem đến cảm giác tê dại mãnh liệt chạy khắp cơ thể, tước đoạt lý trí.

Thiệu Tình đưa tay xuống dưới đảo quanh trên cơ bụng cường tráng của hắn, tay nàng cách chỗ giao hợp của hai người rất gần, ánh mắt Lận Chước nhìn theo bàn tay nàng đang do dự đi xuống. Hoa thịt đóng mở, kẹp lấy côn th*t to lớn, bên ngoài còn có hạt ngọc sưng to như thể mời gọi người khác yêu thương. Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn bắt lấy tay Thiệu Tình đặt lên hạt châu kia.

"Tình Tình, tự nàng sờ đi, sẽ rất sướng, ta muốn nhìn nàng sờ!" Giọng của hắn khàn đục vì dục vọng, cả mặt Thiệu Tình đều đỏ ửng, miệng nàng phát ra tiếng "ưm" không rõ ý tứ.

Không cần phải xoa ấn, chỉ dựa theo thân thể đang nhấp nhô của nàng, ngón tay đặt ở nơi đó, vô tình cọ xát với nhau, tựa như phát ra dòng điện, khiến cả người run lên vì vui sướng, thân thể Thiệu Tình run lên liên tục.

Vốn Thiệu Tình đang là người chủ động, mỗi lần lên xuống của nàng đều gợi lên khoái cảm mãnh liệt, nhưng sau khi âm đế bị kích thích, mọi thứ đều vượt sức chịu đựng của nàng.

"Ha…Không được rồi….ta ra…ta ra rồi…." Một lúc sau, dòng điện truyền đến, Thiệu Tình muốn rút tay lại nhưng lại Lận Chước chặn lại, hạt châu mẫn cảm đã sưng to như hạt đậu. Mỗi lần thọc vào rút ra cọ lên hạt châu ướt sũng kia, mang đến khoái cảm dạt dào.

"Vậy thì để ta làm cho Tình Tình ra nhanh!" Lận Chước thừa dịp hông Thiệu Tình mềm nhũn, hắn lấy lại quyền chủ động, dùng sức thẳng lưng thúc lên.

Bạch…bạch…

Mỗi một lần thúc mạnh lên, cả người Thiệu Tình đều run theo, giống như lá rụng trong gió, mặc cho gió mưa bào mòn.

"A…." Tiếng rên mềm mỏng của Thiệu Tình kéo dài, khoái cảm từ âm đế truyền khắp người làm nàng như muốn nổ tung, trước mắt nàng dường như có pháo hoa. Lúc cao trào sắp đến, mị huyệt cũng bắt đầu co rút lại, Lận Chước cũng cảm nhận được sự thay đổi bên trong cơ thể nàng, hắn liền tăng tốc vừa nhanh vừa mạnh, côn th*t hung hăng quất lên đường đi đang co thắt lại.

"A…sướng quá…ưm…" Thiệu Tình lắc đầu cuồng loạn, mái tóc dài nàng bay tán loạn vì động tác của nàng. Lận Chước ngắm nhìn dáng

vẻ xinh đẹp khi đạt cao trào của nàng, sau đó hắn xoay người đè nàng dưới thân, nắm chặt bắp đùi, điên cuồng lao tới, Thiệu Tình rên rỉ nức nở.

Sau hơn trăm cái, Lận Chước gầm nhẹ một tiếng, tinh quan mở rộng bắn toàn bộ tinh dịch nóng hổi về phía tử cung, đến độ Thiệu Tình như chết đi sống lại.

Chương 167

Ở chính điện của cung Phượng Nghi, Hoàng hậu đoan trang hiền thục ngồi trên ghế, gương mặt dịu dàng thường ngày thay bằng vẻ phẫn nộ, phụ thân và huynh trưởng bị biếm đi nơi khác, vậy mà người mang binh đến xét nhà ngoại không ai khác lại là nhi tử ruột thịt của mình.

Vốn, Liên Kỳ luôn cho rằng mình mới chính là thợ săn sau lưng chim sẻ, giờ đây, nàng mới hiểu hoá ra nhi tử lâu này mình khống chế sớm đã cùng một giuộc với Lận Chước.

"Lận Giác, sao con có thể làm như vậy? Sao con có thể đối xử với mẫu tộc của con như vậy? Ngoại tổ phụ con tuổi tác đã cao, hai huynh đệ con thật sự rất tàn nhẫn, mặc kệ lão nhân gia nghèo túng vậy sao?"

"Mẫu hậu, người còn biết con và hoàng huynh là huynh đệ sao? Trước tiên, hoàng huynh và nhi thần đều là người nhà họ Lận, sau mới là ngoại tôn của Liên gia!" Trên mặt Lận Giác chỉ có vẻ lạnh nhạt.

"Sao con lại liên thủ với Lận Chước? Tuổi con còn nhỏ, con còn chưa biết hoàng huynh kia của con lợi hại thế nào đâu, ngày nào đó con bị hắn hại chỉ e là bản thân con cũng không biết được, Giác Nhi, con hồ đồ quá rồi!" Liên Kỳ buộc đai trên trán, gương mặt mệt mỏi là do nhọc lòng quá độ. Nàng vốn không được sủng ái, hiện giờ nhi tử lại không chịu nghe lời, lại lo lắng cho mẫu gia, chớp mắt như già đi mười mấy tuổi.

Lận Giác sở hữu vẻ đẹp của Liên Thị, trắng trẻo tuấn lãng, thoạt nhìn vô cùng cao lãnh, vẻ ngoài của hắn mềm mỏng, khi cụp mắt, hàng mi dày rũ bóng xuống mí mắt.

"Mẫu hậu có từng hỏi xem nhi thần muốn gì không?" Lận Giác lẳng lặng ngẩng đầu, mang theo chút oán trách mà Liên Kỳ không hề hay biết nhìn nàng. Nếu mà nói hắn không động tâm với vị trí kia thì là nói dối, nhưng so với vị trí kia hắn có người quan trọng hơn, cho dù hắn tiến về trước một trăm bước hắn cũng không có tự tin đánh bại Lận Chước, cũng không cho rằng mình thích hợp làm quân vương hơn Lận Chước.

Da đầu Liên Kỳ tê dại: "Giác Nhi, con vì một nữ nhân mà thành ra thế này sao?" Nàng ở sau lưng hắn hạ độc thủ, nhưng nàng không ngờ nhi tử mình lại hận mình vì chuyện này.

"Không phải vì một nữ nhân, nàng là nữ nhân duy nhất của con!" Lận Giác tự nhận, Trần Khuyết là nữ nhân duy nhất của hắn. Hắn lạc vào tranh đấu, hắn nghĩ rằng nam nhi không câu nệ tiểu tiết, không tham luyến chuyện nữ nhi thường tình, nhưng khi nghĩ đến cuộc sống sau này không có lúm đồng tiền của nàng khi cười, hắn cảm thấy khó thở, không thể sống tiếp.

Trần Khuyết là một trong những thư đồng của Ngọc Hàm công chúa, là nữ nhi ruột của một ngự sử theo phe của Liên gia. Từ nhỏ nàng là thanh mai trúc mã của Lận Giác, sau này Liên thị xảy ra chuyện cần người nhận tội, cho nên vị ngự sử kia thành dê thế mạng, rơi vào kết cục cả nhà bị lưu đày trở thành nô lệ.

Đó là lần đầu tiên Lận Giác làm trái ý Liên Kỳ, hắn lặng lẽ cứu lấy nữ tử hắn yêu thương, nuôi dưỡng bên ngoài, trở thành ngoại thất của hắn. Vì nữ nhân hắn yêu, hắn thật sự đã có dã tâm tranh đoạt, nhưng chung quy cũng là lực bất tòng tâm.

Chuyện hắn dưỡng ngoại thất bị Liên Kỳ phát hiện, Liên Kỳ phái người hạ sát Trần Khuyết, mà khi đó trong bụng Trần Khuyết đã có

hài tử của hắn. Khi nhìn cái xác bị cháy đen thui nằm trong mảnh vườn bị phá nát, hắn như muốn chết theo, cho dù đưa ra muôn vạn giả thuyết, hắn cũng không nghĩ được một nữ tử trói gà không chặt như Trần Khuyết có thể chạy thoát.

Cũng may trời thương xót, Lận Chước tìm đến cửa. Hoá ra, nhất cử nhất động của hắn và mẫu hậu đều nằm dưới mí mắt của Lận Chước, chuyện gì y cũng biết, hơn nữa lại nắm chuẩn xác mạch máu hắn.

Sát thủ được phái đi giết hại Trần Khuyết kia sớm đã đầu quân cho Lận Chước, cái xác cháy đen kia chỉ là nữ tử tù có hình dáng tương tự, còn Trần Khuyết được Lận Chước đưa đến thôn trang để an dưỡng.

Hiện giờ, cái thai trong bụng Trần Khuyết đã sáu tháng. Thê nhi của Lận Giác đều ở trên tay Lận Chước, hắn có thể từ chối phối hợp diễn với Lận Chước được sao? Vả lại, Hoàng hậu dựa vào đâu mà cho rằng hắn có thể đấu lại Lận Chước? Ngay cả đến bây giờ, Hoàng hậu còn chưa biết, Trần Khuyết kia vẫn còn sống nữa là!

Lần này loại trừ Liên Gia, Hoàng hậu đã an phận ít nhiều, hiện giờ những hoàng tử nhỏ tuổi hơn Lận Chước rất nhiều, nếu nói thẳng ra, chỉ cần Lận Chước muốn, hắn có thể thượng vị bất cứ lúc nào, cho dù bức vua thoái vị cũng không phải không thể.

Nhưng Lận Chước vẫn có yếu điểm, lúc hợp mưu với Lận Giác hắn đã từng hỏi: "Ngươi muốn làm Hoàng đế không? Nếu Tình Tình của Cô không muốn làm Hoàng hậu thì vị trí Hoàng đế kia Cô cho ngươi làm, đến lúc đó, ngươi cấp cho Cô đất phong ở Nam Cương, Cô trấn thủ cho ngươi, được không?"

Ngay lập tức Lận Giác cảm thấy Lận Chước quá khinh người, vị trí mà các huynh đệ sống chết tranh giành, nay chỉ vì nữ nhân hắn lại dễ dàng buông bỏ.

Chỉ một câu nói bâng quơ nhưng Lận Giác lại nghe ra phần nghiêm túc.

Cũng đúng, phụ hoàng còn tại thế, mỗi năm sinh ra hai ba hoàng tử cũng không thành vấn đề, ai có thể đắc ý đến phút cuối được, chuyện này há có thể do Lận Chước định đoạt? Hiện tại hắn không đấu lại Lận Chước, nhưng hắn có thể chờ đến một ngày nào đó Lận Chước thất thế, hắn sẽ hiểu được hoàn cảnh của những Hoàng tử bình thường như bọn họ.

"Tên hỗn trướng nhà ngươi!" Hoàng hậu tức giận tột độ, nhưng Lận Giác đã đứng lên: "Mẫu hậu nghỉ ngơi đi, còn đường sau vẫn còn dài!"

Chương 168

Thái tử danh giá được phái ra biên cương trong thời bình, Hoàng đế hận không thể viết hai chữ "chán ghét" lên trên mặt. Vì để Lận Chước rời đi nhanh nhanh, Khâm Thiên Giám đã định một ngày rất gần, trùng hợp lại là ngày sinh thần thứ mười bảy của Thiệu Tình, ngày 28 tháng 10, thời gian chuẩn bị vô cùng gấp gáp khiến Lễ Bộ cuống cuồng hết cả lên.

Trong mắt người ngoài, không còn gì để nghi ngờ, lần này Hoàng đế đang cố chèn ép Thái tử, phái Thái tử đến Nam Cương núi cao sông dài còn chưa nói, lại ban cho một thứ nữ cho Thái tử để làm Thái tử phi, còn gấp gáp để hai người thành thân, quả thực khiến người đời càng thêm khinh thường.

Thiệu Tình không ngờ rằng hôn sự của mình lại diễn ra trước hôn sự của Ngôn Ngai Như, làm đảo lộn hết mọi kế hoạch của nàng.

May mà có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, sau ngày đính ước, Đông Cung liên tục đánh xe chở đến phủ Quốc Công những cái rương thật lớn. Lận Chước muốn cưới Thiệu Tình cho nên một tháng trước khi Thiệu Tình vào Đông Cung, hắn đã chuẩn bị rất nhiều đồ vật.

Tứ hôn vừa được ban, ngày lành cũng đã chọn, trong lòng Ngôn Ngai Như rất không thoải mái, vì để làm đúng tập tục nữ nhi là bảo vật quý giá của gia đình, ba lần đề cập, hai lần từ chối. Hai lần trước, Lận Chước đến cầu thân đều bị cự tuyệt ngay từ ngoài cổng, ngay cả nước trà cũng không cho. Cũng may Lận Chước và Ngôn Ngai Như có giao tình, hắn biết trong lòng Ngôn Ngai Như vô cùng

khó chịu, khó khăn lắm mới nhận lại muội muội, chưa được nuôi dưỡng bao lâu đã bị gả đi xa.

Ngày 28 tháng 10 là một ngày cuối thu mát mẻ, trong mắt Lận Chước, khi đó bầu trời xanh thẳm, ngày lành tháng tốt như vậy, đương nhiên rất thích hợp để đón dâu.

Dựa theo địa vị của Thái tử, phủ Quốc Công tất nhiên phải nâng kiệu và hồi môn của tân nương tiến về Đông Cung, nhưng Lận Chước không muốn vậy. Đúng giờ Dậu, sắc màu ở chân trời thay đổi khác thường, màu xanh đậm và màu tím thay nhau nhuộm trời, sau đó từ màu tím chuyển thành màu hồng mê người. Giờ lành vừa đến, Lận Chước cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã Hoàng Kim Thành được nuôi dưỡng trong Đông Cung, lông mao của bảo mã lấp lánh dưới ánh hoàng hôn, đi theo sau hắn là 24 Vệ Kiêu Vũ, bọn họ đều mặc trên người chiến giáp huyền sắc, một nửa cưỡi ngựa, một nửa bộ hành, cả đoàn kéo nhau đến trước cửa phủ Quốc Công đón dâu.

Thái tử đón dâu, ai dám ngăn cản? Nhưng Ngôn Ngai Như dám, Phiêu Kỵ đại tướng quân đương triều lãnh thân vệ binh của phủ Quốc Công, chặn Thái tử ở cửa gây khó dễ, dân chúng vây quanh chật kín xem chuyện lạ.

Thái tử và Thế tử phủ Quốc Công giống như thần tiên đấu phép, trường hợp thế này rất hiếm khi thấy được.

Lận Chước cũng được xem là có tài thơ văn, dù là quan văn hay quan võ đều bại dưới tay hắn. Ngay cả khi hắn không thể tự mình ra trận thì đội Vệ Vũ Kiêu của hắn không thiếu kỳ nhân dị sĩ. Ước chừng qua khoảng hai nén nhang, cuối cùng Ngôn Ngai Như cũng hài lòng, hắn khoanh tay trước ngực, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói với Lận Chước: "Tình Tình có mẫu tộc, ngươi đừng hòng khi dễ nàng, một khi ngươi khi dễ nàng, ta sẽ đưa nàng về nhà, chu cấp cho nàng mọi thứ, cho nàng nuôi 18 tên bạch kiểm để ngày ngày vui vẻ, biết chưa?" Hôm nay, hai người không phải quân, thần, mà là đại cữu và muội phu. Ngôn Ngai Như có nói những lời quá đáng thì Lận

Chước cũng chỉ có thể cam chịu.

Mí mắt giật giật, Lận Chước chắp tay: "Đại cữu nói phải, Cô nhất định sẽ đối xử tốt với Thái tử phi, sẽ không để nàng chịu chút thiệt thòi nào!" Lời này của Lận Chước vô cùng thành tâm, hắn sẽ không để Thiệu Tình buồn, cũng đồng nghĩa với việc, không ai khác được phép làm nàng buồn, phàm là người đã từng tổn thương nàng, một người hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Rốt cuộc, Ngôn Ngai Như cũng vừa lòng, cửa lớn của phủ mở ra, Lận Chước đi thẳng đến Tích Xuân Viên, lại gặp Tuyên Hằng ở cửa. Lúc này Lận Chước cũng rất thông minh, tự động gọi một tiếng: "Nhạc phụ!" Tuyên Hằng trưng bộ mặt đen thui đứng đợi, nhưng hai chữ "nhạc phụ" lại hợp ý hắn, hắn cũng không gây khó dễ gì nhiều, chỉ đọ vài trăm chiêu với đội Vệ Vũ Kiên rồi thả người qua cửa.

Lúc Lận Chước đi qua hắn, hắn vỗ vai Lận Chước, bàn tay mang theo lực, giọng điệu cảnh cáo.

"Nếu Tình Tình không thoải mái, ta sẽ không thủ hạ lưu tình với ngươi đâu!" Tuyên Hằng đã thể hiện thực lực của bản thân, so chiêu với đội Vệ Vũ Kiêu mà không đỏ mặt, thở gấp, khiến Lận Chước phải kiêng kị vài phần. Nếu Tuyên Hăng muốn thì có lẽ ban đêm thần không biết quỷ không hay lấy mạng hắn cũng không phải không thể, trên thế giới này đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Người xưa thường nói, nhân ngoại hữu nhân, Thiên ngoại hữu Thiên. Nếu một người mà tư tưởng bị giới hạn ở một ngưỡng nào đó, thì quả thật đáng tiếc.

"Nhạc phụ yên tâm, tình cảm của Cô đối với Tình Tình cũng giống như nhạc phụ đối với nhạc mẫu!" Lời hứa này của Lận Chước chân thật hơn so với bất kỳ từ ngữ hoa lệ nào. Trong lòng Tuyên Hằng vô cùng thoải mái, biểu tình nghiêm túc thường ngày, giờ đây dịu đi vài phần.

Bên trong phòng ngủ, Thiệu Tình mặc trên người bộ hỉ phục hoa lệ, trên đầu đội mũ phượng cao, bên cạnh nàng toàn là người thân quen, chỉ có Tần Vô Song, Tử Câm và Tử Ninh còn có hai Hỉ nương. Nghe thấy tiếng động của đội ngũ đón dâu truyền đến, Tần Vô Song nhịn không được oán giận: "Sư bá của con cũng thật là, sao lại không cản hắn lâu một chút?" Nói xong, Tần Vô Song đến cửa phòng, tự mình tiếp đón hiền tế trổ tài. Người tới mặc trên người hỉ phục đỏ rực, hình thêu giống như nữ nhi của nàng, chỉ là nam nữ khác nhau, Tần Vô Song hài lòng đánh giá Lận Chước.

Thường ngày Lận Chước không mặc y phục thế này, nhưng vì muốn ôm thê tử về, bằng bất cứ giá nào hắn cũng làm: "Nhạc mẫu xinh đẹp, đây là chút tâm ý của tiểu tế, mong ngài nhận cho!" Chút tâm ý lại không phải "một chút", Lận Chước bày ra toàn bộ tài lực, cho người đưa lên một cây cổ thụ làm bằng vàng ròng và đá quý tạo thành, đá quý ở trên cây sáng lấp lánh, thật sự muốn cho người khác lóe mắt.

Thời còn trẻ, Tần Vô Song rất thích thu thập đá quý, lễ vật đưa đến hoàn toàn hợp ý nàng, nàng liền bày ra nụ cười tươi: "Khách khí gì vậy, mau vào đón dâu đi!"

Thiệu Tình ở bên trong còn đợi mẹ mình triển khai uy lực, lúc này không nói thành lời.

Hỉ nương đỡ Thiệu Tình đi ra đến bên cạnh Lận Chước, trên tay cầm quạt che mặt, từng bước đi ra khỏi phủ Quốc Công. Ngôn Ngai Như chờ ở kiệu hoa để cõng nàng lên kiệu, giờ này hốc mắt của đại tướng quân tung hoành sa trường bỗng đỏ lên.

Hắn luôn cho rằng cuộc đời này của mình sẽ không có cơ hội cõng muội muội của mình lên kiệu hoa, không ngờ hắn vẫn có thể làm được. Đội ngũ đón dâu xuất phát, hai bên đường phát kẹo mừng và tiền mừng, tiền mừng chế tạo từ vàng ròng sáng rực trên mặt đất, Vệ Vũ Kiêu đánh kèn cung đình duy trì trật tự mới có thể ngăn được

người hai bên đường hỗn loạn.

Thập lí hồng trang vừa nhấc ra, vừa hay đủ 128 kệ, mỗi kệ đều được một người to cao vạm vỡ nâng lên ở độ cao như nhau, cùng những bộ rương nặng trịch, có thể nhìn thấy được những cây côn gánh rương bị uốn cong. Đây đều là của hồi môn do Ngôn Ngai Như sắp xếp, cũng có vài loại bảo vật của Bách Hoa Cốc. Của hồi môn đáng giá nhất của Bách Hoa Cốc không phải là vàng bạc châu báu, mà là thảo dược bên trong Cốc.

Nói về nghi thức hôn lễ của Thái tử, Lễ Bộ biết Thái tử không được lòng đế vương, cho nên điều kiện hơi thấp một chút, song, Lận Chước tự mở tư khố bổ sung vào tất cả, từ sính lễ cho đến hồi môn. Thực tế thì bọn họ đã ngầm trao đổi với nhau, Lận Chước bí mật dời hai mỏ vàng sang cho Thiệu Tình, vừa làm sính lễ, vừa làm lễ mừng sinh thần.

Trở lại hoàng cung, hôn lễ được cử hành tại điện Thái Hòa. Sau khi bái lạy thiên địa, tân nhân được đưa vào động phòng, phòng đại hôn của Thái tử được bố trí trong chính điện của điện Thái Hòa, giường hỉ chế tạo lại mới hoàn toàn, dùng gỗ nam tơ vàng tốt nhất chế thành cái giá giường. Thiệu Tình và Lận Chước ngồi ngay ngắn trên giường hỉ vẩy đầy hạt sen, lạc và lá vàng.

Thiệu Tình hạ quạt xuống, cuối cùng hai người cũng có thể nhìn nhau, trong phòng đầy hoàng thân quốc thích chen chút nhau. Mặc kệ là thật tình hay giả ý, mọi người đều chúc tụng, khen ngợi hai người trai tài gái sắc, tình vững như sơn, dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người uống rượu giao bôi.

Hai tay vòng lấy nhau, rượu xuống cổ họng, bốn mắt nhìn nhau, tình ý triền miên không nói nên lời.

Thế lực của Lận Chước rất lớn, hoàng thất trẻ tuổi đương nhiên không có ai dám làm loạn, đoàn người nhanh chóng rút lui, trong tẩm điện rộng lớn phút chốc chỉ còn lại Lận Chước và Thiệu Tình.

"Điện hạ, mọi người đang đợi chàng kìa!" Rõ ràng đã vô cùng quen thuộc, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn chằm chằm, mặt nàng vẫn đỏ lên. Thiệu Tình trời sinh xinh đẹp, ngày thành thân nàng trang điểm đậm hơn một chút, lớp phấn dày kia vô tình che đi màu da tự nhiên của nàng, nhưng Lận Chước vẫn biết nàng đang ngại ngùng.

Hắn vươn tay, đưa ngón út ra câu lấy nàng, lòng bàn tay hắn vuốt ve bàn tay nàng: "Để bọn họ chờ, dù sao ta cũng phải ăn mì trường thọ cùng thọ tinh!"

Thiệu Tình kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, mặt hắn hiện lên chút không tự nhiên: "Ta có bảo ngự trù dạy ta nhào bột, trước lúc đón dâu có chuẩn bị một chút, hôm nay không có thời gian tự mình xuống bếp nấu nhiều món cho nàng, đợi lần tới ta sẽ nấu cho nàng!" Thực tế thì vì để chuẩn bị bát mì đơn giản này, hắn đã luyện đi luyện lại không dưới 300 lần.

Tử An và Tử Câm đặt hai chén mì trường thọ đựng trong chén sứ xanh thẫm lên chiếc bàn tròn. Lận Chước kéo Thiệu Tình đến cạnh bàn, hai người lẳng lặng ăn xong chén mì kia.

Thật ra mà nói, ở tất cả các phương diện khác Lận Chước đều tài hoa, nhưng với trù nghệ hắn lại yếu kém, sợi mì kia rõ ràng là nhào bột không đều, độ rộng của sợi mì cũng chênh lệch rất lớn, vị cũng không tốt lắm nhưng Thiệu Tình vẫn ăn nhanh như thể đây là tô mì ngon ngất nàng từng ăn.

"Cảm ơn, A Chước, đời này có thể gặp được chàng quả thật là may mắn nhất đời!" Ăn xong, đôi mắt Thiệu Tình nhìn Lận Chước không rời, đuôi mắt hơi đỏ lên, bên trong lấp lánh ánh nước. Nàng cho rằng thế gian này sẽ không có ai thật lòng thích nàng, cho đến khi nàng gặp Lận Chước, nàng cảm thấy thật may mắn vì không buông tay hắn, cũng rất cảm kích tình yêu của hắn đối với nàng, để nàng tìm thấy giá trị của chính mình, tự tin bản thân mình đáng được yêu

thương.

“Nàng nói ngốc nghếch gì vậy, có thể gặp được nàng, đó mới là chuyện may mắn nhất đời này của ta!” Là nàng lay động trái tim yên ả như mặt hồ của hắn, nàng khiến hắn phát hiện ra bản thân hắn trước giờ chưa biết đến cảnh sắc nhân gian, dạy hắn biết thế nào là yêu, thế nào là thật lòng. Sau khi yêu nàng, trái tim hắn mới chính thức nhảy nhịp, để hắn trở thành một con người có máu có thịt.

“Nương tử, đợi ta, ta đi một lát rồi sẽ về!” Ánh mắt hai người triền miên không dứt, ngoái đầu không biết bao nhiêu lần, rõ ràng chỉ phải chia lìa một lúc, nhưng lại giống như cách xa vạn dặm.

Bị nhìn đến thẹn thùng, Thiệu Tình cúi đầu, ngập ngừng nói: “Ta sẽ chờ phu quân trở về!” Sau khi nói ra hai chữ phu quân giống như đang gãi ngứa trên đầu quả tim nàng, hai từ này rất có ý nghĩa đối với nàng, cuối cùng nàng cũng đã có “người nhà” của chính mình, hai người không có bất cứ quan hệ huyết thống nào, đơn giản chỉ là hai trái tim cùng nhịp đập, hạnh phúc ở bên nhau.

Chương 169

Thông thường điện Thái Hoà dùng để Hoàng thất thiết đãi những buổi yến hội quan trọng, tỷ như lễ phong hậu, phong Thái tử, hoặc vào dịp đại hôn của Thái tử. Tẩm điện lớn hơn nhiều so với điện bình thường. Phần lớn sử dụng vàng để mạ, vô cùng sa hoa, hiện giờ trong điện đều treo đầy đèn lưu li lục giác, nhìn vô cùng thích thú.

Truyện này ăn cắp của Trích Tinh Lâu

Thiệu Tình ăn xong mì trường thọ, nàng cũng dùng thêm chút thức ăn, sau đó nàng đến nhĩ phong để tắm rửa, cuối cùng, mặc lên bộ trung y đỏ thẫm. Nàng ngồi trên giường hỉ chờ đợi, Tử Câm Và Tử Ninh đã lấy lạc và hạt sen đi rửa sạch, sau đó trải lên khăn hỉ long phượng.

Hai người ngồi ở cạnh giường, châm đèn đọc thoại bản đang thịnh hành nhất. m thanh của Tử Câm giòn giã, đọc thoại bản vô cùng sống động. Thiệu Tình và Tử Ninh lắng nghe câu chuyện giai nhân lâm li bi đát, thời gian cũng vì vậy trôi qua rất nhanh

Ước chừng qua một canh giờ, Lận Chước đã trở lại, buổi tiệc nhanh hơn những gì nàng nghĩ.

Lúc cánh cửa mở ra, Tử An và Tử Câm thức thời lui xuống. Nữ quan nghi lễ đang định đi vào thì bị Lận Chước đuổi ra. Theo lý mà nói thì Thái tử thành hôn, mọi động tĩnh của đêm đó đều được ghi lại cẩn thận. Nhưng Lận Chước không muốn người khác nghe bất cứ động tĩnh nào, tiếng rên của Thiệu Tình chỉ có mình hắn mới được nghe,

cho dù là nữ quan cũng không được.

Lận Chước có tầm ảnh hưởng lớn, những nữ quan không dám ở lại, rất nhanh, trong cung điện to lớn chỉ còn lại hai người, phu thê tân hôn, ánh mắt nhìn nhau không giống như lúc trước, nó mang theo chút mới mẻ, một chút hưng phấn, cùng với cảm giác thân mật nói không nên lời.

"Ta còn tưởng chàng sẽ về trễ!" Hai người đều căng thẳng, không giống như đôi tình nhân đã ở chung nửa năm, mà trông giống như đôi tân phu thê.

"Không muốn Thái tử phi phải chờ Cô!" Ánh mắt Lận Chước ôn nhu lưu luyến, khiến Thiệu Tình đỏ mặt.

"Sao đột nhiên lại nói vậy?" Thiệu Tình cảm thấy Lận Chước hơi là lạ, thái độ hôm nay của hắn rất khác ngày thường, vô cùng câu nệ, vô cùng cẩn thận.

"Là đêm động phòng, cho nên ta rất mong chờ!" Ánh mắt Lận Chước không thể rời khỏi Thiệu Tình. Hắn biết nàng xinh đẹp, nhưng đêm nay hắn cảm thấy nàng đẹp đến mức hắn không thể rời mắt được.

"Điện hạ uống nhiều lắm phải không?" Dù chỉ có một canh giờ nhưng Lận Chước uống rất nhiều. Ngôn Ngai Như và thuộc cấp lôi kéo hắn uống liên tục, Lận Chước cũng uống chung với những người của Bách Hoa Cốc, những đệ tử kia được sư phụ ra lệnh rót cho hắn rất nhiều.

Lận Chước đang rất vui nên ai đến mời hắn cũng không cự tuyệt.

Canh giải rượu được đặt trên bếp lò, Thiệu Tình xuống giường, rót cho hắn một chén: "Điện hạ uống chút canh giải rượu đi!"

truyện được edit và đăng tại trichtinhlau.com, nơi khác đăng đều là

ăn cắp bản edit

Lận Chước vẫn nhìn Thiệu Tình không rời, chớp mắt cũng không nỡ.

Cuối cùng nàng cũng trở thành thê tử của hắn, chỉ thiếu một bước trong lễ Chu Công.

Chu Công là người phò tá Thiên tử chế định lễ giáo, nhận thấy cần phải chế định lễ nghi trong việc cưới xin cho thống nhất. Ông đề cập đến bảy bước trong hôn sự gồm: Nạp Thái, Vấn Danh, Nạp Cát, Nạp Trưng, Thỉnh Kỳ, Thân Nghênh, Đôn Luân. Đôn Luân là sau khi bái đường xong đi vào động phòng, làm chuyện vợ chồng.

Sau khi rửa mặt qua loa, Lận Chước vội đến cái giá cạnh giường: "Để Thải tử phi phải đợi lâu!" Hắn dịu dàng nhìn nàng, khoé miệng mím cười: "Đây là lần đầu tiên, thỉnh Thải tử phi chỉ giáo nhiều hơn!"

Thiệu Tình nâng mi mắt, nàng cảm thấy mỗi chữ Lận Chước nói ra nàng đều hiểu, nhưng nghe ra lại có chút kì lạ, nàng ngẫm nghĩ trong chốc lát liền hiểu ra thâm ý bên trong lời của Lận Chước.

Truyện này ăn cắp của Trích Tinh Lâu

Nàng biết Lận Chước vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nàng, hắn giận bản thân mình lúc trước không thể đối đãi tốt với nàng, cướp đi giọt máu đầu của nàng một cách bừa bãi, không dành cho nàng chút dịu dàng tôn trọng nào.

Nghĩ đến đó, hiện giờ hắn muốn bù đắp tiếc nuối trong lòng nàng cũng muốn bù đắp hối hận trong lòng hắn.

Nếu mà nói, nàng hoàn toàn không để bụng những hành động lúc trước của hắn thì là nói dối, có cô nương nào muốn mình bị đối xử qua loa như vậy?

"Thỉnh xin Điện hạ thương yêu nhiều hơn!" Thiệu Tình cũng phụ hoạ theo lời hắn, nàng thoáng cúi đầu thẹn thùng.

Lận Chước lại gần Thiệu Tình, lấy một vài sợi tóc của nàng, kết với tóc của mình thành nút kết.

"Kết tóc phu thê, ân ái không rời!" Hắn nói xong, lấy ra một cái kìm cắt, cắt kết tóc, rồi đặt kết tóc vào túi thơm đã chuẩn bị trước, hai người cùng treo túi thơm lên đầu giường.

Lận Chước đứng dậy, mang theo thái độ thành kính đặt nhẹ Thiệu Tình nằm xuống giường. Hắn cởi đồ trên người nàng ra, rồi cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ ngọt ngào, động tác dịu dàng không thể ngờ được.

Thiệu Tình cũng cởi bỏ trói buộc trên người hắn, bàn tay hai người vuốt ve trên thân thể đối phương, như đã quen thuộc từ lâu.

Nụ hôn nhẹ nhàng trở nên cuồng nhiệt, Lận Chước tách đôi môi nàng, hấp thu hương thơm của hơi thở nàng, mút lấy chiếc lưỡi đinh hương. Nàng cũng đáp lại nhiệt tình, hai người vừa hôn vừa vuốt ve nhau, động tác dịu dàng nâng niu, cảm giác này rất thoải mái, giống như nằm trên thảm bông mềm mại, được bao bọc bởi sự ấm áp và dịu dàng.

Nụ hôn vừa dứt, bốn mắt giao nhau, tình ý dạt dào. Môi Lận Chước dán lên mạch đập trên cổ nàng mút nhẹ, hơi thở nóng rực của hắn phả lên làn da non mềm của nàng, Thiệu Tình khẽ rên, đôi tay quàng lên cánh tay rắn chắc của hắn, hông nàng hơi nâng lên, hắn cảm nhận được côn th*t bừng bừng khí thế đang chống lên chiếc bụng nhỏ của nàng. Bụng dưới của Thiệu Tình nóng lên, xuân tình tiết ra, miệng nàng phát ra tiếng rên, đôi tay ôm xuống vòng eo gầy của hắn.

"Thái tử, thiếp muốn!" Nàng chủ động nâng eo mình, Lận Chước ngẩng đầu nhìn nàng.

"Vậy thì nghe theo nàng…Tình Tình…từ đây về sau ta sẽ yêu thương nàng, sẽ không để nàng chịu bất kỳ tổn thương nào!" Vừa dứt lời, hắn động thân, trụ thịt cứng ngắc đi vào vừa vườn hoa ẩm ướt, được tầng tầng lớp lớp bánh bao thịt quấn chặt, hai người rên lên, vô cùng sung sướng.

Lận Chước bắt đầu dùng sức thúc hông, tiếng nước nhẹp nhẹp vang lên, mỗi lần như vậy côn th*t đều đâm đến nơi sâu nhất, đâm cho Thiệu Tình mềm nhũn cả người ra.

"A…sướng quá đi mất….ưm…!" Nàng ngửa đầu rên rỉ, hưởng thụ khoái lạc bên trong cơ thể, thỏa mãn niềm sung sướng trước nay chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên bọn họ giao hợp với thân phận là phu thê, hai trái tim hạnh phúc kết thành phu thê có nhiều lạc thú hơn thường ngày. Tay Thiệu Tình vuốt ve trên người Lận Chước, cảm giác thân thể hắn rất gầy, hắn giống như con mèo cọ lên cổ nàng. Lúc tay nàng lướt lên vai hắn, hắn liến bắt lấy tay nàng, cùng đan mười ngón vào nhau, rồi cúi đầu mổ lên môi nàng từng chút một, hắn nhìn thấy ánh nước trong mắt nàng.

"A Chước, ta yêu chàng!" Lời yêu này của nàng quả thực khiến trái tim hắn tan chảy. Lận Chước tăng tốc, khoái cảm tích tụ từng chút, đến một thời điểm Thiệu Tình không thể chống cự được nữa: "A… ưm….ta muốn ra…" Thiệu Tình nức nở rên lên, cơn sướng điên dại cùng với hạnh phúc làm cho đuôi mắt nàng đỏ lên.

Cao trào ập đến, mị huyệt bắt đầu co rút không ngừng, tầng tầng lớp lớp mị thịt thi nhau xoắn chặt, làm cho Lận Chước như muốn buông bỏ vũ khí đầu hàng. Hai người cùng lên đỉnh, những cú thúc mạnh bạo cuối cùng, đánh lên cửa tử cung, rồi bắn tinh dịch lên đó.

Lận Chước vẫn còn chậm rãi ra vào, khoái cảm vẫn dây dưa không dứt, dư vị quanh quẩn cơ thể.

Sau một hồi dây dưa, hai người không cầm lòng được lại hôn sâu lần nữa, môi lưỡi quấn quít lấy nhau giống như trái tim của hai người.

Đêm nay vẫn còn dài, hai người chiến đấu không ngừng, cho đến khi giọt sáp cuối cùng cháy hết, hai người mới chìm vào giấc ngủ.

Tương lai sẽ có rất nhiều sóng gió, nhưng chỉ cần nắm chặt tay đối phương, thì cho dù có chuyện gì cũng sẽ bước qua được, cho đến khi bạc đầu cũng không buông tay.

Tìm nàng trăm lần trong thiên hạ, lần cuối ngoảnh lại, chớp mắt đã vạn năm.

—Hoàn chính văn—

Chương 170: Ngoại truyện 1

Lận Hiền quyết tâm muốn đuổi Lận Chước ra khỏi kinh thành, thời gian hai người phải rời kinh vô cùng gấp, lúc hai người kính trà Đế Hậu cũng là lúc họ nhận được thánh chỉ phải rời kinh liền. Lận Hiền không có ý định diễn vai phụ từ tử hiếu, hai người rời kinh được định là ba ngày sau khi hồi môn.

Lận Chước không có chút oán hận nào, chỉ thản nhiên tạ ơn rồi đưa Thiệu Tình về Đông Cung. Thiệu Tình còn tưởng thánh chỉ này sẽ khiến triều đình đón nhận một phen sóng gió, nhưng hình như trước đó Lận Chước đã dặn dò môn hạ của mình, cho nên không có quan viên nào hỏi đến ý chỉ hoang đường kia, tựa như Lận Chước đến Thanh Châu đóng giữ là chuyện hiển nhiên.

Lận Chước cứ bình thản như vậy, những Thiệu Tình lại cảm thấy có gì đó bất an. Nàng lớn lên ở kinh thành, mười bảy năm nay, ngoại trừ bãi săn, nàng chỉ rời kinh thành một lần duy nhất, đó là lần nàng đưa Tần Vô Song trốn thoát. Vốn tưởng rằng thiên hạ rộng lớn, nàng sẽ không trở về kinh thành nữa, nào ngờ không được bao lâu nàng lại trở lại kinh thành, hơn nữa lại thành thân với Lận Chước.

"Thanh Châu là nơi thế nào?" Trên đường trở về, Thiệu Tình hỏi.

"Là một nơi vô cùng đặc biệt, ta nghĩ nàng sẽ thích!" Lận Chước khẽ vỗ tay nàng trấn an, hắn kể cho nàng nghe những gì đã thấy và đã nghe được về Nam Cương. Lận Chước kể vô cùng sinh động, Thiệu Tình nghe xong cũng cảm thấy hào hứng.

Nghe được lời cuối, Thiệu Tình đột nhiên hỏi: "Những cô nương ở

Nam Cương rất xinh đẹp sao?" Ngày thường nàng không đa sầu đa cảm như vậy, nhưng thời điểm bắt đầu thay đổi cuộc sống, nàng có chút lo lắng.

"Ta không để ý lắm! Nhưng những cô nương ở Nam Cương rất hung dữ, những lúc không vui sẽ quất roi đánh người, ta nghĩ Tình Tình sẽ rất hợp với bọn họ!" Lận Chước phì cười.

Các cô nương ở Nam Cương chẳng những nhanh nhẹn dũng mãnh mà còn rất giỏi hạ cổ trùng. Hắn đã từng nếm mùi thất bại, nhưng nói đi thì cũng nói lại, vì hắn trúng cổ độc cho nên mới có được ngày hôm nay, cho nên hắn còn phải cảm kích lần trúng cổ trùng kia.

Thiệu Tình thì lại không vui, đôi mày lá liễu của nàng dựng ngược lên: "Chàng có ý gì? Ý chàng là ta rất hung dữ sao?"

Tuy nói là nàng không vui, nhưng trong mắt Lận Chước nàng rất đáng yêu, hắn chọc chọc vào má nàng: "Sao lại vậy được? Tình Tình của ta là nữ nhân ôn nhu nhất thiên hạ, ít nhất là đối với ta!" Lận Chước thể hiện thái độ tìm đường sống, hắn kéo Thiệu Tình vào ngực, khẽ véo hông nàng.

Thường ngày Thiệu Tình cũng không phải là người ngang ngược vô lý, nhưng có lẽ sau khi gả cho hắn, rồi lại phải rời xa kinh thành, trong lòng có chút không nỡ, nàng hờn dỗi nhiều hơn, hay bực bội, tính tình có chút quái gỡ.

Tuy nhiên Lận Chước lại rất thích bộ dạng đầy sức sống này của nàng: "Đừng lo, nàng sẽ thích nơi đó, nơi đó tự do tự tại, phong tục tập quán đều là người địa phương tự quy định, sẽ không ai ép nàng vào khuôn khổ cả, nàng muốn làm gì thì làm nấy, được không?"

Thiệu Tình bình tĩnh lại, nàng gật đầu, sau đó thở dài: "Chỉ là ta không muốn, vừa mới nhận lại ca ca thì đã phải chia ly!"

Lận Chước nghe vậy, hắn dừng một chút rồi chớp mắt nói: "Sẽ còn

gặp lại!”

Thiệu Tình nghe ra ý sâu xa trong lời nói của hắn, nàng biết những gì nàng hỏi sợ là có liên quan đến triều đình, cho nên nàng không hỏi nữa.

Thái tử về đến phủ Quốc Công, thế tử Ngôn Ngai Như đích thân ra nghênh đón, Lận Chước đỡ Thiệu Tình xuống xe ngựa. Ngôn Ngai Như vội tiến lên chào hỏi, Lận Chước đương nhiên không nhận nổi cái lễ này: “Đại cữu, xin miễn lễ!”

Ngôn Ngai Như ngẩng đầu trừng mắt với hắn, sau đó ánh mắt y chuyển sang muội muội mình, tựa như sợ muội phu này sẽ làm muội muội mình phiền lòng.

Đoàn người kéo nhau vào nhà chính, Tần Vô Song và Tuyên Hằng đã đợi từ lâu.

Tần Vô Song nhìn thấy sắc mặt nữ nhi mình rất tốt, trong lòng đương nhiên vô cùng vui, nhưng nghĩ đến nữ nhi mình vừa xuất giá đã phải đi xa, trái tim nàng đau xót không thôi.

“Mẹ!” Vừa vào nhà chính, Thiệu Tình cảm thấy vô cùng thoải mái, không hề bị bó buộc quy củ. Tuy rằng nàng đang mặc trên người y phục của Thái tử phi, nhưng không có chút đoan trang hiền thục nào, mà thay vào đó là phong thái một tiểu cô nương khuê phòng.

Đằng sau một thê tử tự do tự tại đương nhiên là một phu quân bao dung che chở cho nàng.

“Lại đây mẹ nhìn xem, Thiệu Tình của chúng ta thật xinh đẹp!” Tần Vô Song giang hai tay, Thiệu Tình ôm chặt mẫu thân mình “Lớn đến vậy rồi còn nhõng nhẽo, đúng là ngốc mà, nếu không có Lận Chước thì con thành cái gì đây?” Tần Vô Song lắc đầu cười, miệng cứ lặp đi lặp lại, nhưng ngữ điệu chỉ toàn sủng nịch, những yêu thương muộn màng, cho dù có sủng ái nàng thế nào thì Tần Vô Song cũng đều

cảm thấy không đủ.

"Cha!" Gọi xong Tần Vô Song, ánh mắt Thiệu Tình hướng về phía Tuyên Hằng.

Vẻ mặt Tuyên Hằng lãnh đạm uy nghiêm, nhưng hắn rất thích kiểu xưng hô này. Đính thân và thành thân của nữ nhi giang hồ không giống các tiểu thư kinh thành.

Trước một ngày rời Bách Hoa Cốc, Tần Vô Song và Tuyên Hằng dập đầu trước bài vị của phu thê Tần Minh Nguyệt, hai người cùng trao đổi hôn thề rồi mời các đệ tử trong Cốc uống rượu mừng. Vậy là từ đó, ở trên giang hồ, bọn họ đã là phu thê, Ngôn Thiệu Tình gọi Tuyên Hằng một tiếng cha cũng không có gì sai.

Khoé mắt Ngôn Ngai Như khẽ giật, miệng mím chặt, rõ ràng không công nhận, nhưng hắn không muốn gây chuyện vào ngày Thiệu Tình trở về.

Cả nhà vây quanh bàn tròn, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, nhưng rượu cũng đã mang lên. Hai nữ nhân nhỏ giọng thì thầm với nhau, ba nam nhân nâng chén rượu lên, phần lớn thời gian Tuyên Hằng chỉ im lặng uống rượu, còn Lận Chước thảo luận chuyện triều đình với Ngôn Ngai Như.

"Tuyết Chi, ngươi thành thân rồi cũng tìm cái cớ rời kinh đi, qua vài năm nữa, Cô sẽ nhờ ngươi trợ giúp Cô một tay!" Lận Chước hớp một ngụm rượu. Hắn tạm thời lui về phương nam không nghĩa là hắn từ bỏ miếng bánh lớn ở kinh thành, hắn chỉ muốn dòng nước này càng đục thêm, vả lại hắn có lý do chính đáng để "sống chết mặc bây".

"Ngọc Tiết, trên đường đi nhất định sẽ không trơn tru, có rất nhiều người muốn ngươi phải bỏ mạng!" Ngôn Ngai Như thở dài "Ta đã theo ngươi, nếu thuyền ngươi lật, ắt dưới tổ sẽ không có trứng lành!" Đã từ rất lâu, hắn đã chọn theo Lận Chước, nếu Lận Chước không thể bước lên vị trí kia thì toàn bộ phủ Quốc Công sẽ ngã

ngựa.

"Đừng lo, thân thể phụ hoàng còn khoẻ mạnh, trước mắt cứ để hắn yên tâm đi!" Lận Chước nhẹ cười.

Lận Chước và Thiệu Tình ở phủ Quốc Công hơn nửa ngày, lúc họ rời đi thì Lận Húc và Tôn Hạc đến tiễn họ ra khỏi thành.

Lận Hiền vừa thu hồi Hổ phù cấm quân, liền giao quyền tướng quân cho cữu cữu của Lận Húc, hiện giờ trong mắt cái đuôi nhỏ của Lận Chước hiện lên vài phần dã tâm.

Ngoài ba Hoàng tử đứng đầu một người chết, một người bị thương, một người rời kinh thì những hoàng tử bên dưới cũng không an phận. Lận Chước chẳng thèm để tâm, hắn ở trên xe ngựa với Thiệu Tình, đoàn xe ngựa nối đuôi dài đằng đẵng ra khỏi kinh thành.

"Tình Tình, tiếp đến nàng muốn chơi ở nơi nào?"

Không ít người cảm thấy Lận Chước sẽ vô cùng tức giận, nhưng có ai nào biết, thời khắc này, ở trong xe ngựa, Thái tử và Thái tử phi đang thảo luận nên đến thành trấn nào tiếp theo để có thể mua được những đặc sản nổi tiếng.

Chương 171: Ngoại truyện 2

Lận Chước và Thiệu Tình đến Thanh Châu cũng đã 5 năm. Trong vòng 5 năm này, ở kinh thành cho dù là hậu cung hay triều đình gì cũng đều nổi phong ba không ngừng, đấu đá lẫn nhau, quyền lực thay đổi trong chớp mắt.

Trước tiên nói đến hậu cung, hiện giờ địa vị Hoan quý phi và Thần phi đều ngang nhau, cho nên hai người đều kiềm chế lẫn nhau.

Hoan quý phi Ngôn Kinh Linh ở hậu cung nhận được vô vàn sủng ái, nhìn qua có lẽ nàng vô cùng sung sướng nhưng kỳ thật lại vô cùng thê thảm. Ba năm trước, Hoan quý phi có thai, đáng tiếc nàng lại hạ sinh một tiểu công chúa, hơn nữa trong lúc sinh thân thể bị tổn hại, cuối cùng không thể thụ thai được nữa. Hoan quý phi tổn thương thân thể là vì Hi phi xuống tay tàn nhẫn. Mẫu tộc của Hi phi có căn cơ lớn ở tiền triều, năm đó Lận Hiền không thể nào áp chế được, chỉ có thể cho Ngôn Khinh Linh một địa vị sau Hoàng hậu, còn để nàng nhận nuôi một hoàng tử mới sinh của phi tần thấp để an ủi nàng.

Thần phi là tân sủng phi của Lận Hiền, hắn sẽ không bao giờ biết được, người sinh cho hắn hai nhi tử này kỳ thật là người của Lận Chước. Thần phi ẩn nấp nhiều năm, bắt đầu ra tay tranh sủng là mưu kế của Lận Chước.

Thân phận của Thần phi đều được Lận Chước làm giả. Nàng vốn là một cô nhi trong án oan của Lận Hiền phán xử, năm đó Lận Chước giúp đỡ huynh đệ của Thần phi chạy trốn, sau này nàng trở thành quân cờ bí mật của hắn.

Trên triều đình, thân thể của Lận Hiền dần dần suy yếu, hắn bắt đầu mê tiên đạo chi thuật, các quyết định đều hoang đường khiến dân chúng oán thán không ngừng, dã tâm của các Hoàng tử ngày càng rõ rệt, Hoàng tử thành niên ngày càng nhiều. Vài ngày trước, Lận Hiền mới hạ lệnh giam giữ Bát Hoàng tử và Thập Nhất Hoàng tử, còn Ngũ Hoàng tử thì bị đưa đến đất phong xa xôi.

Tuy Thanh Châu ở xa, nhưng Lận Chước vẫn tinh tường, hắn biết Lận Hiền là một lão hồ đồ, lão Ngũ có lẽ là có lỗi nhưng lão Bát và lão Thập Nhất đều bị Lận Húc tính kế. Năm nay Lận Húc 17 tuổi, cữu cữu đang nắm giữ cấm quân, thanh thế trong kinh thành cực lớn.

Chiến sự ở Tây Bắc xảy ra thường xuyên, danh tiếng của Ngôn Ngai Như cũng lớn dần, mà phương Nam có Lận Chước trấn thủ, suốt 5 năm này vô cùng yên bình. Hai nước bắt đầu thông thương, thậm chí còn thông hôn, hằng năm Nam Man tiến cống vật phẩm, họ một gả công chúa đến Đại Tĩnh để làm Hoàng tử phi, Lận Hiền cũng chọn một nữ tử trong hoàng thất gả cho Vương tử của Nam Man.

Hoàn toàn tách biệt với kinh thành, mỗi ngày Lận Chước nếu không luyện binh thì ngao du hoặc cưỡi ngựa cùng với Thiệu Tình, những năm qua vô cùng thoải mái, chỉ là…

Có lẽ cổ trùng năm đó tổn thương đến thân thể của Thiệu Tình, cho đến mùa đông năm nàng 21 tuổi, Thiệu Tình mới mang thai đứa đầu tiên. Đứa nhỏ này cũng biết xót thương mẹ nó, trong lúc Thiệu Tình mang thai, sắc mặt nàng luôn hồng hào, toả sáng, ngược lại còn vui vẻ hơn lúc trước. Mỗi ngày trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày nàng lâm bồn.

Cuối thu, sản kỳ cũng đến gần, không khí ở phương nam vào mùa thu vẫn còn nóng. Đặc biệt là ban ngày, trong phòng Thiệu Tình còn có đồ đựng băng, Tử An và Tử Câm cẩn thận quạt cho Thiệu Tình. Sau khi hoài thai, Thiệu Tình vô cùng sợ nóng, Lận Chước cũng không thể để nàng mặc quá mong manh được, cho nên xung quanh

có rất nhiều người hầu hạ, sợ lo lắng không chu toàn, làm nhiệt độ ảnh hưởng đến nàng và hài tử trong bụng.

Trong phòng ngủ, Thiệu Tình mặc mỹ phục lục giáp, bên người có một tiểu nữ oa trắng trẻo tựa vào. Đó là trưởng nữ của Lận Giác và Trần Khuyết tên là Lận Tương, năm đó Lận Chước rời kinh cũng mang Trần Khuyết theo, hai năm trước cuối cùng Lận Giác cũng không chịu nổi áp lực, hắn cưới một nữ tử thế gia làm thê tử.

Không phải nam nhân nào cũng có trách nhiệm giống Lận Chước, Trần Khuyết này thật sự rất yêu Lận Giác, sau khi Lận Giác thành thân, nàng quyết định trở lại kinh thành làm thiếp thất cho hắn. Đây cũng là ước hẹn của Lận Giác và Hoàng hậu, Lận Chước không giữ Trần Khuyết nhưng hắn giữ lại Lận Tương.

Không phải hắn giữ Lận Tương làm con tin, mà là mấy năm nay, tình cảm của Lận Tương và Thiệu Tình vô cùng tốt. Trần Khuyết luôn nhung nhớ nhân tình cho nên đối xử với nữ nhi vô cùng hời hợt, Thiệu Tình nhận chăm sóc cho Tiểu Đoàn, ngày qua ngày lại phát sinh tình cảm.

Suy cho cùng thì thân phận của Lận Tương là nữ nhi của thiếp thất, Vương phi nhất định sẽ không thích thứ trưởng nữ này, tiểu Lận Tương được giữ lại Thanh Châu, Lận Chước còn muốn chính thức nhận Lận Tương làm con.

Đối với suy tính của Lận Chước, Thiệu Tình nhiệt tình ủng hộ, dù thế nào thì để Lận Tương ở bên cạnh nuôi dưỡng còn tốt hơn nhiều khi đưa đến Vương phủ làm thứ nữ.

"Mẹ, đệ đệ muội muội trong bụng mẹ khi nào mới ra?" Lận Tương có đôi mắt to tròn, giống như quả nho, dưới cái mũi vểnh cao là chiếc miệng như con thoi, đôi môi chúm chím, nhìn lúc nào cũng giống như đang cười. Nàng chỉ gần năm tuổi, nhưng trên đầu nàng tóc đen dày, Thiệu Tình cột cho nàng hai búi tóc, tuy không thể cài trâm, song, trên đầu nàng có đính hoa châu làm từ đá bồ câu huyết

hồng.

Lận Chước và Thiệu Tình không có hài tử, bọn họ thật sự yêu thương Lận Tương như con, ngay cả khi Thiệu Tình có thai, tiểu cô nương này cũng không lo lắng bản thân mình bị thất sủng, điều này cho thấy hai phu thê này yêu thương nàng rất nhiều.

"Nhanh thôi, Đoàn Đoàn muốn đệ đệ hay là muội muội?" Thiệu Tình vuốt cái bụng nhô cao, nàng mỉm cười nhìn Tiểu Đoàn. Lúc Lận Tương mới xinh ra, dường như nàng chỉ bằng nắm tay, Thiệu Tình liền đặt cho nàng cái tên là Đoàn Đoàn. Trần Khuyết sau khi sinh hài tử xong thì tinh thần không vui, không chuyên tâm chăm sóc hài tử, suốt ngày chỉ biết ủ rũ, buồn bã.

"Đoàn Đoàn muốn muội muội, cha muốn muội muội, cho nên Đoàn Đoàn hy vọng cha sẽ được vui vẻ!"

"Vậy nếu như mẹ muốn đệ đệ thì sao? Con phải làm sao bây giờ?" Thiệu Tình chỉ muốn chọc ghẹo tiểu Đoàn Đoàn.

"Vậy thì sinh đệ đệ!" Tiểu Đoàn lập tức thay đổi "Đoàn Đoàn thích mẹ hơn!" Tiểu Đoàn thân mật ôm cánh tay của Thiệu Tình.

"Sao Đoàn Đoàn lại bất công như vậy?" Lận Chước vừa đẩy cửa vào đã nghe hai người đối thoại, hắn cầm lòng không được bật cười, trên tay hắn cầm hai xâu hồ lô, đến chỗ hai người: "Uổng công cha còn mang kẹo hồ lô đến cho Đoàn Đoàn, cha đau lòng quá, kẹo hồ lô này tự mình cha ăn vậy!"

Tiểu Đoàn nhảy xuống giường, nó lộc cộc chạy về phía Lận Chước, nó vươn đôi tay bụ bẫm ra muốn đón nhận kẹo hồ lô, đôi mắt đầy mong chờ, nhưng Lận Chước lại giơ cao kẹo hồ lô lên.

"Không cho! Đoàn Đoàn nói cho cha biết, con thích cha hơn hay mẹ hơn?"

Có thể nói, Lận Chước và Thiệu Tình là phu thê đồng tâm, đều thích trêu chọc tiểu Đoàn. Chủ yếu là vì mọi biểu cảm của Lận Tương vô cùng đáng yêu.

Đôi mắt Lận Tương mở to hết cỡ nhìn chằm chằm vào xâu kẹo hồ lô, nước miếng gần như nhiễu ra, nhưng nàng vẫn giữ vững lập trường: "Thích mẹ! Mẹ thơm, cha thối!"

"Thối cái gì, đấy là hương vị của nam tử hán!"

Thiệu Tình cười: "Lận Ngọc Tiết, mỗi ngày chàng luyện binh đều đầm đìa mồ hôi, còn không chịu đi tắm đi, đưa kẹo hồ lô cho Đoàn Đoàn!"

"Tuân mệnh, Thái tử phi nương nương!" Lận Chước đưa một xâu hồ lô cho Lận Tương, xâu còn lại đưa cho Thiệu Tình, lúc Lận Chước đến nhĩ phòng tắm rửa, hắn nghe hai người nói cười vui vẻ thưởng thức kẹo hồ lô.

Năm năm thành thân này, Lận Chước cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chương 172: Ngoại truyện 3

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại thêm 5 năm nữa, trưởng tử Lận Khiêm của Lận Chước và Thiệu Tình đã gần năm tuổi. Vẻ ngoài của Lận Khiêm trắng trẻo đáng yêu, cực kỳ giống mẫu phi của hắn, tính cách cũng giống nàng, rất nghịch ngợm, hắn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ tỷ tỷ Lận Tương của hắn.

Năm Lận Khiêm ra đời, Lận Chước vô cùng sợ hãi, đường đường là nam nhi thân cao bảy thước vậy mà lại rơi nước mắt ở phòng sinh. Vì Cổ độc năm đó, cho nên quá trình sinh của Thiệu Tình không được thuận lợi, khi đó Lận Chước cho rằng Thiệu Tình sẽ chịu không nổi, nếu nàng không may rời đi, hắn quyết không sống một mình.

Đau đớn một ngày một đêm, Thiệu Tình vượt quỷ môn qua hạ sinh cho Lận Chước một hài tử, tuy trong thâm tâm hắn muốn một nữ nhi nhưng hắn không hề oán thán nửa lời, chỉ biết cảm kích nàng.

Hắn biết Thiệu Tình không tin vào tình thân, nhưng nàng lại nguyện ý gả cho hắn, bằng lòng sinh hài tử nối dõi cho hắn, chỉ bao nhiêu đó, Lận Chước cũng cảm thấy quá đủ rồi.

Sau một ngày Thiệu Tình sinh, Lận Chước kiên quyết uống thuốc tuyệt tự, hắn đã có được hài tử nối dõi, lại còn chính thức nhận nuôi Lận Tương, dưới gối của phu thê bọn họ có một nam một nữ, đã tạo thành chữ "tuyệt" rồi.

"Lận Khiêm, đệ xuống đây cho ta!"

Ở trên cây đại thụ có một cục bột tròn tròn trắng trẻo, dưới tàng cây

có một tiểu cô nương áo hồng khí thế hung dữ chống hông, giống như bình trà nhỏ.

"Ta không xuống, ta mà xuống tỷ nhất định sẽ đánh ta, ta không xuống!" Cục bột nhỏ ở trên cây oán hận.

Tiểu cô nương dưới tàng cây bị chọc tức, tiện tay nhặt một cục đá, cục đá kia bay nhanh về phía mông cục bột nhỏ, cục bột nhỏ hét to một tiếng rồi ngã từ trên cây xuống.

Cung nhân đứng xung quanh sợ xanh mặt.

"Ây da, tiểu tổ tông ơi!" Tử Câm hét lên.

"Tỷ hung dữ như vậy, sau này sẽ không gả được cho ai đâu!" May mà thân thủ của cục bột nhỏ lợi hại, hắn lộn trên không hai vòng rồi tiếp đất bình an.

"Nói linh tinh gì đấy? Đệ ngứa da rồi phải không?" Ai cũng không thể ngờ được, tiểu nữ oa mềm mại trong tay phu thê Lận Chước năm đó lại oai phong đến nhường này.

Từ nhỏ Lận Tương theo Lận Chước học võ, rồi lại được ngoại tổ phụ Tuyên Hằng truyền thụ võ công, tiểu cô nương mười tuổi giờ đây có thể đánh bại đại hán trong quân doanh, quả xứng danh nữ trung hào kiệt nơi biên cương.

"Ta chẳng nói sai bao giờ!" Cục bột nhỏ hung hồn nói, cho đến khi sắc mặt tỷ tỷ mình thay đổi, hắn mới biết mình phạm lỗi.

"Tỷ tỷ, ta sai rồi, tỷ đừng giận, thân phận phụ vương cao như vậy, nhất định sẽ có người chịu cưới tỷ, bằng không sau này ta lớn lên đi cướp cho tỷ một phu quân, tỷ đừng buồn nữa!"

"Ai da, tỷ tỷ à!" Cục bột nhỏ kêu thảm thiết.

Cha mẹ hai đứa nhỏ hiện giờ đã vào kinh, để lại hai đứa ở Thanh Châu, nhà sắp bị phá nát, Tử Câm được cử ở lại để chăm sóc hai đứa nhỏ, nàng cảm thấy đầu mình sắp bạc đến nơi rồi.

Thời gian trước, trong kinh xảy ra đại loạn, tuy mười năm không vào kinh thành nhưng thân phận Thái tử của Lận Chước vẫn không bị phế truất. Mấy năm nay thân thể của Lận Hiền sa sút, nhiều lần bệnh nặng, mỗi lần bệnh nặng đều lệnh cho Lận Giác giám quốc, điều này làm Lận Húc nôn nóng, Lận Húc đã 22 tuổi, nhiều năm qua đã sinh ra dã tâm không thể xem thường được.

Cuối cùng, vào yến tiệc đêm giao thừa, Lận Húc cùng với cữu cữu của mình mang theo cấm vệ quân bạo loạn. Năm đó, Lận Hiền kiêng kị Lận Chước cho nên đưa binh quyền vào tay cữu cữu của Lận Húc, đến giờ này hắn kiếm lợi được rất nhiều.

Cung biến xảy ra, rất nhiều vương công đại thần bị giết ở yến hội, những Vương gia thành niên hầu như không ai thoát khỏi. Mà Lận Giác sớm đã được Lận Chước cảnh báo, trong lúc cung biến hắn đã lẩn trốn ở Đông Cung, được Vệ Kiêu Vũ bảo vệ. Lận Giác cũng là người tàn nhẫn, để giữ chữ tín với Lận Húc, lúc ở yến tiệc hắn không đưa thê tử và nhi tử đi trốn, cho nên Thọ Vương phi và thế Tử của Thọ Vương đều bỏ mạng ở yến tiệc.

Lận Húc cũng không thể ngờ tới, Lận Chước đã rời kinh 10 năm rồi vẫn nắm Cấm vệ Quân trong tay, còn môn khách bên cạnh Lận Giác cũng là do Lận Chước sắp xếp. Lần này, Lận Húc bị tâm phúc bên cạnh kích động, cũng là người do Lận Chước bồi dưỡng ra.

Tuy Lận Chước ở xa ngàn dặm nhưng tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Ngay cả chuyện Hoàng đế bị bệnh cũng có uẩn khúc bên trong. Lận Chước chưa từng động thủ với Lận Hiền, nhưng hắn mặc kệ các Hoàng tử khác giở trò với thức ăn của y, hơn nữa bọn chúng còn thường xuyên đưa mỹ nhân vào cung.

Lận Hiền chưa đến 60 nhưng tuổi già sức yếu, bởi vì hắn buông thả bản thân chìm đắm vào tửu sắc, thân thể giờ đây như đuốc tàn trước gió.

Khi nghe được thông tin, Lận Chước và Thiệu Tình từ phương Nam trở về hộ giá, phu thê Ngôn Ngai Như cũng từ phương Bắc trở về kinh. Mồng ba tết, hai đội quân lớn tiến vào kinh, bao năm qua cấm quân nhàn hạ rất nhiều cho nên không thể địch lại hai đại quân được huấn luyện thường xuyên, cấm quân nhanh chóng bại trận.

Mồng 5, Lận Chước tiến vào hoàng cung, ở trong Càn Khôn Điện, Lận Hiền đã hết giận, hơi thở yếu ớt, dưới sự kiên trì của Vệ Lâm Quân, cuối cùng cũng chờ đến lúc cứu viện, nhưng mệnh của Lận Hiền không thể đợi được nữa.

"Phụ Hoàng, nhi thần cứu giá chậm trễ!" Trong lúc hấp hối, Lận Hiền thấy được nhi tử mình kiêng kị nhất chạy đến, vẫn là tư thế hiên ngang toả sáng đó, bên người hắn còn có một nữ tử xinh đẹp đứng sóng vai, hai người tựa như thần tiên quyến lữ, dường như đang cười nhạo sự sống như bùn lầy của y.

Lận Hiền muốn mắng một tiếng "nghịch tử!" Nhưng lời này chưa kịp nói ra, hai mắt y trừng lớn, tựa như không cam lòng, giang sơn anh y đã trù tính nhiều năm cuối cùng vẫn về trong tay nhi tử này.

Năm đó, nếu Tiên hoàng không băng hà thì Giang Sơn này lão sẽ trực tiếp để lại cho Lận Chước. Nhưng, rõ ràng y mới là nhi tử của Tiên hoàng! Rõ ràng tất cả mọi thứ đều là của y!

Lận Hiền chết không nhắm mắt, Lận Chước bước đến, chiếu theo quan hệ huyết thống hắn đưa tay vuốt hai mắt y. Sau đó, Lận Chước quỳ gối, Cẩm Công Công ai oán hô to: "Hoàng thượng băng hà!"

Chuông tang vang lên trong hoàng cung, khắp nơi đều là tiếng khóc than.

Chương 173: Ngoại truyện 4

Chuông tang vang lên, Quốc tang được tiến hành theo trình tự, ba ngày khóc tang, mười ngày múa hát.

Thái tử đích thân hồi kinh hộ giá thánh thượng, vì hắn vừa là đích tử vừa là trưởng tử, lại còn chiến công hiển hách, cho nên dù Lận Hiền chưa để lại di chiếu gì thì chuyện Lận Chước kế vị là chuyện không thể bàn cãi. Hoàng hậu không dám lên tiếng, một mặt là dòng chính của Liên gia đang công khai ủng hộ Lận Chước, mặt khác, nàng biết nhi tử mình không đặt tâm tư vào vương vị, hắn chỉ đắm chìm bên trong ái tình.

Sau khi cung biến qua đi, Hoàng hậu chủ động rời khỏi Từ Ninh Cung, hơn nữa còn giao lại quyền quản lý hậu cung cho Thiệu Tình. Lúc sau, Hoàng hậu làm bạn với Thái hậu cùng nhau lễ phật.

Thái hậu mất nhi tử, trong lòng tự biết bản thân không thể hoà hợp với tôn tức (cháu dâu), bà sợ sau khi phu thê Lận Chước lấy được quyền thế sẽ làm bà mất mặt, cho nên lúc đầu còn muốn khoa tay múa chân với Thiệu Tình, nhưng Thiệu Tình là người trên đầu quả tim của Lận Chước, nàng có chỗ dựa vững chắc, đến cuối cùng chỉ đành đóng cửa dốc lòng hướng phật.

Còn Hoàng hậu mất đi tức phụ (con dâu) và tôn nhi, giống như già đi mấy chục tuổi. Đối với việc mất thê nhi, Lận Giác lại tỏ vẻ bình thản, tang kỳ của thê tử còn chưa mãn, hắn đã lập trắc phi Trần Khuyết lên làm chính phi, hơn nữa còn phong thế tử cho con của hắn và Trần Khuyết, chuyện này đến tai Lận Chước, hắn bị Lận Chước răn đe một trận mới chịu an phận.

Thiệu Tình nhìn thấy cách hành sự của Thọ Vương thì vô cùng lo lắng, dù sao bọn họ cũng là cha mẹ ruột của Lận Tương, sau này cũng có chút liên quan, nàng sợ sẽ làm ảnh hưởng xấu đến Lận Tương, khiến cho nó mất thể diện.

Thiệu Tình cũng không thích Trần Khuyết kia, bản thân nhu nhược, cả ngày chỉ biết khóc lóc, đến cả nữ nhi của mình cũng không màng tới. Hiện tại nghe Lận Tương sắp về kinh, nàng ta còn dám ra mặt muốn gặp Lận Tương.

Tuy lúc trẻ nàng là thiếu nữ vô tâm vô phế, nhưng sau khi làm mẹ, tâm tư của Thiệu Tình tỉ mỉ hơn rất nhiều.

Phản loạn trong kinh phải mất hơn mười ngày mới bình định được, nhẩm tính thì Lận Tương và Lận Khiêm cũng sắp đến kinh thành. Hiện tại Lận Chước chưa đăng cơ, hắn vẫn lấy thân phận Thái tử để giám quốc, hắn đợi hai đứa trẻ vào kinh, cả nhà bốn người nắm tay hướng đến vị trí kia.

"Thái tử phi nương nương, vị nương nương ở Nhuỵ Châu Điện lại đến cầu kiến!"

Thời điểm cung nhân đến thông truyền, Thiệu Tình đang xem qua nghi lễ của Lễ Bộ trình lên, nàng buông tờ sớ dày cộm xuống, chìm vào suy tư.

Nếu từ từ ngẫm nghĩ lại thì hai tỷ muội nàng cũng đã mười năm chưa nói chuyện với nhau, lần gần nhất gặp mặt là lúc khóc tang cho Tiên Hoàng. Khi đó Lận Chước và Ngôn Ngai Như lãnh binh ra ngoài kinh mười dặm để tiêu diệt tàn dư của phản quân, khống chế thu hồi quyền cấm quân, còn nàng lấy thân phận Thái tử phi để chủ trì tang sự, Ngôn Khinh Linh chỉ là phi tần trong cung.

Cuộc sống của Ngôn Khinh Linh nơi chốn hậu cung thăng trầm vì Lận Hiền, giữa nàng và Lận Hiền có một cảm giác nói không nên lời,

những mỹ nhân trẻ tuổi tìm đến Lận Hiền quá nhiều, nhưng hắn vẫn dành sự sủng ái cho nàng. Mười năm qua, nàng thất sủng rồi lại phục sủng, phục sủng rồi lại thất sủng. Mấy năm trước nàng bị giáng xuống phân vị Hoan Tần, sau đó còn mất đi ái nữ, vừa mất nữ nhi lại còn bị giáng vị, khiến nàng chết tâm với Lận Hiền, chủ động ẩn cư trong cung điện, không muốn ra ngoài.

Ngôn Thiệu Tình nghĩ, suy cho cùng thì nàng và Ngôn Khinh Linh cũng không có thâm thù đại hận gì, gặp mặt một lần cũng không có gì lớn lao.

"Tuyên nàng ấy vào đi!" Nếu như năm sáu năm trước, nàng sẽ không gặp, nhưng sau khi làm mẹ, tính khí ngang bướng của nàng đã giảm đi không ít.

"Vâng, nô tỳ bảo Bách Linh đi thỉnh an Thái Tần nương nương ngay!"

Trong chốc lát, Ngôn Khinh Linh chầm chậm bước vào, nàng hành lễ trước Thiệu Tình: "Thiếp thân tham kiến Thái tử phi nương nương!" Bối phận của hai người thật sự không thể nói rõ được, Ngôn Khinh Linh liền tự xưng một tiếng "thiếp thân".

"Thái Tần không cần đa lễ!"

"Lễ này vẫn phải hành, cuối cùng đến hôm nay mới gọi được người một tiếng Thái tử phi, sau này sẽ là Hoàng hậu nương nương!" Ngôn Khinh Linh ngẩng đầu lên, đối mặt với Thiệu Tình.

Hai tỷ muội gặp nhau, tựa như hai thế hệ: "Nương nương vẫn không thay đổi, còn thiếp thân thì đã già rồi!"

Ngôn Khinh Linh thật sự rất gầy, gầy đến trơ xương, giống như Tần Vô Song bị cầm tù năm đó, đôi mắt lanh lẹ của nàng đã lõm xuống, xung quanh đều là dấu vết của tuổi già. Từ đôi mắt kia, Thiệu Tình có thể nhìn thấy được nàng ưu phiền trong thời gian dài, trong

khoảnh khắc này, nàng buông bỏ mọi chuyện, thời gian qua Ngôn Khinh Linh đã khổ sở nhiều.

Muốn biết nữ nhân có sống tốt hay không, nhìn mặt họ sẽ biết, không trải qua địa ngục trần gian như Ngôn Khinh Linh, đôi mắt của Thiệu Tình trong vắt, thậm chí còn có chút lanh lợi của tuổi trẻ. Tuy rằng trên người đang mặc tang phục trắng, trên đầu không có vật trang sức gì, nhưng mỹ mạo của nàng không bị ảnh hưởng, không khác gì thiếu nữ mười năm trước, chỉ là có thêm nét quyến rũ của nữ nhân có trượng phu.

Mấy năm qua nhớ thương nữ nhi khiến dáng vẻ Ngôn Khinh Linh tiều tuỵ rất nhiều, hai bên thái dương cũng xuất hiện tàn nhang, thoạt nhìn còn già hơn những người cùng tuổi. Chẳng trách trước khi chết, Lận Hiền hầu như chưa từng triệu kiến nàng, còn nàng cũng không muốn tranh giành, tự lánh mặt ở tẩm điện chép huyết kinh cho tiểu công chúa bạc mệnh.

Trước kia chép huyết kinh không thành tâm, chỉ một mực muốn tranh sủng, hiện giờ chép huyết kinh, mỗi từ đều là huyết lệ.

"Thiếp thân đến cầu xin nương nương, xin nương nương cho thiếp thân được tự do!" Đột nhiên Ngôn Khinh Linh quỳ xuống đất, Thiệu Tình vội vàng đứng lên đưa tay muốn đỡ nàng, nhưng Ngôn Khinh Linh lại kiên quyết dập đầu.

"Xin nương nương chuẩn cho thiếp thân rời cung xuất gia tu hành, cầu phúc cho Tiên hoàng!" Trong lòng Ngôn Khinh Linh không hề có bất kì tình cảm nào với Lận Hiền, tất cả chỉ là cái cớ, nàng muốn rời khỏi cái lồng chim khổng lồ này.

Tân đế kế vị, phi tần phân vị thấp của hậu cung cũ sẽ bị đưa đến chùa Hoàng Giác để cầu phúc cho Tiên Hoàng. Ngôn Khinh Linh nằm ở Tần vị, lại từng có công hạ sinh công chúa, không nằm trong số những người rời cung xuống tóc tu hành, nàng chỉ có thể ở trong cung, sống cả đời sung túc với thân phận Thái tần. Nhưng nàng

không muốn ở trong thâm cung này nữa, khi thật sự ở trong cung này, nàng mới biết cuộc sống nơi này cay đắng biết nhường nào.

"Hoan thái tần tội gì phải như vậy? Người ở lại trong cung, Thái tử và bổn cung sẽ làm hết trách nhiệm với Thái tần, nếu Thái tần sợ bổn cung gây khó dễ vì ân oán cũ thì ngài yên tâm, oán hận của mười năm trước, cứ để cho nó qua đi!" Chỉ khi ở vị trí này, đứng dưới góc độ của cho đi, nàng có thể tha thứ một cách nhẹ nhàng.

"Hãy để thiếp thân rời cung cầu phúc cho công chúa Ngọc Liêm yểu mệnh, hiện giờ nương nương cũng là mẫu thân, hẳn cũng hiểu được tâm tình của người làm mẹ!"

Thiệu Tình nhìn Ngôn Khinh Linh, nhìn thấy đôi mắt đầy bi thương của nàng ta, nàng im lặng một lúc rồi nói: "Chuẩn!" Chút chuyện này nàng có thể làm chủ được.

"Thiếp thân cảm tạ nương nương!" Ngôn Khinh Linh mừng rỡ, dập đầu thật sát, sau đó nàng không ở lại lâu, tỷ muội họ không hợp nhau, nói thêm nửa câu cũng là nhiều.

Thiệu Tình nhìn thân ảnh nàng rời đi, trong lòng dâng lên cảm xúc: "Bổn cung nhất định sẽ cho Ngọc Liêm công chúa một công đạo!"

Bước chân của Ngôn Khinh Linh khẽ khựng lại, nhưng nàng không xoay người, tiếp đó nàng bước nhanh về phía trước, thời điểm nàng ra khỏi Đông Cung, nước mắt đã rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Ngôn Khinh Linh không muốn ở trong cung thêm giây phút nào, sau khi Tiên đế đưa vào lăng tẩm, có rất nhiều cung phi phân vị thấp được đưa đến chùa Hoàng Giác. Ngày đó nàng rời đi, Thiệu Tình còn phái người tặng cho nàng một ít lộ phí, nhưng nàng cự tuyệt, nữ nhân cả đời cao ngạo, sau khi khi ngã xuống cũng muốn giữ lại chút thể diện cho mình.

Khả: Tôi chính thức tha thứ cho ly matcha này!!!

Chương 174: Ngoại truyện 5

Hành trình ngày đêm trở về kinh thành, Lận Tương và Lận Khiêm đi đường bộ rồi sang đường thuỷ, rất nhanh đã đến huyện Đồng Thành, nơi này cách kinh thành 5 ngày đường nữa.

Thân phận của Lận Tương và Lận Khiêm vô cùng cao quý, vừa tới trạm dịch quan viên địa phương đến thăm, thân sĩ nối đuôi diện kiến không dứt. Lận Khiêm tuổi còn nhỏ, tính tình còn trẻ con đương nhiên không kiên nhẫn ứng phó, Lận Tương chỉ đành thay hắn tiếp kiến quan viên cùng hương thân.

Nữ hài mười tuổi, từ nhỏ được đích thân Lận Chước và Thiệu Tình dạy dỗ, đối mặt với những nam tử thành niên thân phận cao quý cũng không hề nao núng.

Tuy Lận Tương chỉ mới mười tuổi, nhưng kiến thức thật uyên bác, cho dù bọn họ nói gì nàng đều đối đáp được, khiến cho quan viên huyện Đồng Thành cùng các phu nhân phải thu thái độ ngạo mạn lại, đồng thời còn khen hài tử lớn lên dưới gối Thái Tử Lận Chước quả nhiên bất phàm.

Lấy trà thay rượu, Lận Tương nhớ lời Lận Chước dạy bảo, uy nghiêm mà lại khiêm tốn, đối đãi người không phân biệt thân phận, ai cũng đều nói chuyện, mỗi người vài câu vậy mà trăng đã lên đầu cành liễu.

Quan viên địa phương thịnh tình giữ lại, nhưng Lận Tương không yên tâm để cục bột nhỏ ở trạm dịch, nàng lên xe ngựa lướt qua ánh trăng về tới trạm dịch. Tiểu gia hoả kia chơi đùa một hồi, còn câu cá

Cẩm Lý trong hồ của trạm dịch lên nướng ăn, cái miệng chu chu thật đáng ghét.

Nhìn thấy Lận Tương, tiểu gia hỏa vui mừng chạy lại, miệng reo lên: "Tỷ Tỷ, tuyết rơi kìa!"

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên trên trời bắt đầu rơi xuống những hạt tuyết. Bóng đêm buông xuống, dưới ánh đèn lưu ly, tuyết trắng dính lên tóc Lận Tương, búi tóc xinh đẹp của nàng vương lại màu trắng.

"Lại nghịch ngợm!" Đối với đệ đệ này, nàng thật sự hết cách, chỉ biết thở dài.

Tử Câm thấy Lận Tương trở về, nàng vội tiến lên hỏi: "Quận chúa, tiểu công tử không nghe nô tỳ khuyên, nô tỳ cũng đành chờ người trở về!" Thân phận của Lận Khiên tương đối đặc biệt, không thể gọi là Thế tử, cũng không thể gọi là tiểu Quận Vương. Chỉ đợi đến khi Lận Chước đăng cơ, hắn mới trở thành Thái tử, cho nên hiện giờ mọi người đều gọi hắn là tiểu công tử.

Thấy Tử Câm cáo trạng, nét tươi cười trên mặt tiểu gia hoả nhạt đi, hắn muốn chạy trốn theo bản năng, Lận Tương phì cười: "Lại đây, Tỷ tỷ hứa sẽ không đánh đệ!" Nàng vẫy vẫy tay về phía Lận Khiêm.

Lận Khiêm rất dính lấy Lận Tương, dù sao đây cũng là thủ túc duy nhất của hắn, nhưng đồng thời hắn cũng rất sợ nàng, vì động một cái Lận Tương lại dở quyền cước với hắn.

Lận Khiêm mút mút ngón tay, đôi mắt to đảo quanh. Lận Tương ngồi xổm xuống, giang rộng hai tay.

Dù sao thì Lận Khiêm chỉ là tiểu bảo bảo năm tuổi, hắn không thể nào kháng cự được cái ôm dụ hoặc này được, một chút lung lay, hắn chạy đến nhào vào lòng ngực tỷ tỷ: "Cả ngày tỷ tỷ đều bận, một mình ta thật chán, ta còn nướng một con cá cho tỷ nữa!"

Nghe tiểu gia hoả này làm nũng, trên gương mặt xinh đẹp của Lận Tương xuất hiện nụ cười dịu dàng: "Ngao Ngao, đợi đến khi vào kinh thì đệ là Thái tử rồi, không thể nghịch ngợm mãi được!" Ngao Ngao là nhũ danh của Lận Khiêm, cái tên này do Lận Tương đặt, lúc Lận Khiêm sinh ra, Lận Tương luôn gọi hắn là "Ngao Ngao", không biết là nàng có ý trêu chọc hay thế nào, Thiệu Tình thấy đáng yêu nên đặt Lận Khiêm là Ngao Ngao.

"Làm Thái Tử rồi thì không được nghịch ngợm nữa sao?" Lận Khiêm nghiêng đầu "Vậy ta không làm Thái Tử nữa!" Tiểu gia hoả này cảm thấy không vui.

Đối với hài tử mà nói, quyền cao chức trọng không bằng ngày tháng vui chơi thỏa thích.

"Nói bậy! Ngao Ngao không muốn làm nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất giống phụ vương sao?" Lận Tương nghiêm mặt lại.

Cục bột nhỏ ngẫm nghĩ, gương mặt bầu bĩnh ngập tràn suy tư, cuối cùng hắn gật đầu thận trọng: "Muốn, ta muốn giống phụ vương, ta sẽ bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ!"

"Vậy thì đệ ngoan một chút!" Lận Tương xoa xoa đầu cục bột nhỏ, sau đó tiểu cô nương nắm tay hắn đi vào trong phòng.

"Tỷ tỷ, hôm nay ta có thể ngủ cùng tỷ không?" Cục bột nhỏ chơi đùa đã thấm mệt, giọng nói trong veo vòi vĩnh.

"Thật hết cách nào với đệ mà!" Lận Tương thở dài, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, so với cục bột nhỏ vô tâm vô phế này, nàng suy nghĩ nhiều hơn.

Cả nhà họ từ Thanh Châu vào kinh, đương nhiên sẽ có người không phục, bọn họ sẽ sống dưới ánh mắt săm soi của người khác. Thậm chí nàng còn biết, sau khi phụ vương và mẫu phi trở thành đế hậu, phụ vương sẽ chịu rất nhiều áp lực, sẽ có đại thần chủ trương tuyển

tú cho phụ vương, sau đó phụ vương sẽ có hài tử khác, vậy nàng thì sao? Lận Khiêm vừa là đích tử vừa là trưởng tử, địa vị vững như Thái Sơn, nhưng nàng không phải huyết mạch của phụ vương.

Tiểu cô nương đã trưởng thành, cho nên suy nghĩ nhiều hơn một chút, cục bột nhỏ nằm trong lòng nàng đã ngủ say, còn lòng nàng vẫn tràn đầy bất an.

Chương 175: Ngoại truyện 6

Ngày 15 tháng 1 tết Nguyên Tiêu, Thái tử Lận Chước đăng cơ làm Hoàng đế, niên hiệu là Vĩnh Sùng, tôn Hoàng hậu làm Thánh mẫu hoàng thái hậu, lập Thái tử phi Ngôn Thiệu Tình làm Hoàng hậu, lập trưởng tử Lận Khiêm làm Thái tử, trưởng nữ Lận Tương làm Hộ Quốc công chúa.

Đại điển đăng cơ này khiến cho Lễ Bộ căng não, Lận Chước rất có chính kiến, đại điển đăng cơ này làm trái ngược hoàn toàn với nghi thức truyền thống của tổ tiên. Lận Chước muốn đế hậu cùng nắm tay bước lên đan bệ, hoàng tử và nữ đế theo sau thụ phong.

Đại điển đăng cơ vốn dĩ là ngày vinh quang nhất của Hoàng đế, chỉ một mình Lận Chước được bước lên đan bệ, nhưng Lận Chước lại muốn san sẻ hết tất cả những vinh quang cho người nhà của hắn, để cho khắp thiên hạ đều biết hắn có tình cảm chân thành đối với tình thân.

Văn võ bá quan quỳ kín trong ngoài điện Thái Hoà, giọng nói uy nghiêm của quan Tư Lễ vang vọng khắp đại điện. Lận Chước mặc sắc phục hoàng đế 12 hoa văn, đầu đội triều quan, trên người Thiệu Tình là địch y vô cùng phức tạp của Hoàng hậu, đôi tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau.

"Căng thẳng sao?" Lận Chước rũ mắt nhìn Thiệu Tình, nàng khẽ lắc đầu.

"Có chàng ở đây, ta không sợ!" Mười năm thành thân, cái cảm giác không an toàn của tình thân, tình yêu trong nàng không còn nữa,

khi tình yêu đủ sâu đậm sẽ khiến suy nghĩ của con người thay đổi. Nàng không muốn đi ngao du tứ hải nữa, không muốn tự do tự tại nữa, những gì nàng có được còn tốt đẹp hơn những thứ đó nhiều. Kể từ đây, nơi nào có Lận Chước thì nơi đó là nhà, nếu muốn đi ngao du thì nhất định phải có hắn đi cùng, ở bên hắn nàng mới có thể tự do tự tại.

Nghe câu trả lời chắc nịch của Thiệu Tình, Lận Chước bước lên từng bậc thang đến bậc cuối cùng, chạm đến vị trí cửu ngũ chí tôn, từ đây nắm giữ thiên hạ.

Nắm giữ thiên hạ từng là mục đích của hắn, nhưng hôm nay cuộc đời hắn lại được tô điểm thêm, người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn hiện giờ đứng bên cạnh, cùng hắn tận hưởng thế gian phồn hoa.

Nghi thức dài dòng phức tạp của đại điển trôi qua, tiếp đó Lận Chước tứ phong cho những công thần bá quan văn võ có công bình định lần này.

Điều đáng nhắc đến là Lận Chước phong một nhân sĩ trong giang hồ làm Quốc Công, tên nhân sĩ giang hồ kia là nghĩa phụ của Hoàng hậu, lúc bình định, hắn tiên phong dẫn bộ binh phá tan phòng tuyến của cấm quân, tự thân đi tróc nã thủ lĩnh phản quân, vị nghĩa sĩ kia được phong làm Quốc Công tên là Tuyên Hằng, Quốc Công phu nhân Tần thị được phong làm Trung nghĩa phu nhân, vị nhất phẩm cáo mệnh.

Đích huynh của Hoàng hậu xuất quân nam hạ, có công cứu giá, trở thành vương gia khác họ duy nhất Huệ Vương, đất phong ở phương Bắc. Thanh danh của Ngôn Ngai Như sau này vang vọng khắp Bắc cương, nơi nào có con cháu Ngôn gia, ngoại địch không dám hành động thiếu suy nghĩ, mọi người không hề gọi hắn là Huệ Vương mà tôn xưng hắn là Trấn Bắc Vương.

Lận Chước đại phong thưởng cho mẫu tộc của Hoàng hậu khiến cho

những ai nghi ngờ Hoàng hậu có thân phận thấp kém đều ngậm miệng lại.

Hiện giờ, nghĩa phụ Hoàng Hậu là Quốc Công, đích huynh là Vương gia khác họ, còn ai dám nói nàng có thân phận thấp kém?

Ngoài ra, nữ nhi của Mục Tướng Quân Mục Nùng Nùng mạo hiểm mở cổng thành để đội quân bình định tiến vào kinh thành được phong là Quán Quân Hầu, tiếp quản cấm quân, trở thành nữ tử đầu tiên của vương triều được phong hầu, cũng kế thừa mẫu nghiệp trở thành nữ tướng quân. Sau này nàng lại trở thành chủ đề để bàn tán, rằng Lam Hà một lần nữa có được tình cảm của nàng, cuối cùng hai người cũng thành thân lần nữa, nhưng lần này Lam Hà tự nguyện đến cửa chiêu tế, người đời gọi là "Hầu phu nhân", tuy nhiên, Lam Hà không thèm để ý, ngược lại hắn còn rất vui.

Tại cung yến, Tân An quận chúa nội ứng ngoại hợp, cứu được vô số quan quyến, được phong làm Tân An công chúa, ban phủ công chúa. Lận Chước cũng làm chủ cho nàng gả thấp với nam nhân nàng yêu thương, nam nhân kia ta một thư sinh da trắng tên là Ngụy Tử.

Thanh danh của Tân An công chúa vốn đã chìm sâu dưới đáy cốc, vậy là cuộc hôn nhân hoang đường này lại được quan tâm. Mọi người tương đối để ý đến Tân An công chúa vì "Lam nhan" mà giải tán nam sủng, độc ái một người. Ai Ai cũng tò mò rốt cuộc Ngụy Tử kia "quốc sắc thiên hương" đến nhường nào. Song, tính tình của Ngụy Tử âm thầm, luôn ở trong phủ "giúp thê dạy tử", không bước ra khỏi cửa lớn.

Có một điều không ai biết, đó là Ngụy Tử kia vốn là hậu nhân của tội thần.

Tình cảm của đế hậu vẫn thắm thiết, mặc dù quần thần luôn thượng tấu muốn tuyển tú cho Hoàng thượng để khai chi tán diệp, nhưng lại bị Hoàng Đế một mực phủ quyết.

Hoàng đế đã nói: "Năm đó trẫm mang cổ độc, thân thể bị thương tổn, không thể "cứng" được, hao tốn biết bao nhiêu dược liệu quý mới có được một mình Thái tử, Hoàng hậu vẫn sống thủ tiết không rời bỏ trẫm, trẫm không thể chậm trễ cả đời nữ tử khác được!"

Ấy vậy mà câu chuyện hoang đường này lại có Thái y viện xác nhận, quần thần cũng không còn cách nào khác.

Có trời mới biết, mỗi đêm Hoàng hậu đều bị Hoàng đế làm cho khóc nức nở.

Năm Vĩnh Sùng thứ hai mươi, Hoàng đế thoái vị, Thái tử lên ngôi, từ đây Thái thượng hoàng và thái hậu ngao du tứ hải, ngắm nhìn sông núi, bên nhau đến bạc đầu, "sống cùng chăn, chết cùng quan".

Lận Chước: Lão tử không tuyển tú, Lão tử không cứng được!

Thiệu Tình: Không phải chàng không cứng được sao? Chàng cho ta sống yên đi!"

Cảm nghĩ cuối truyện của tác giả:

Câu chuyện này dài hơn tôi nghĩ rất nhiều, bên trong mỗi nhân vật đều có câu chuyện của chính họ. Qua nhiều kỳ đăng của truyện, tôi có sắp xếp lại dàn ý, có điều hiệu ứng đột phá nằm ở vai diễn của Ngôn Quốc Công, vị "Đệ nhất danh tra cha" này càng ngày càng cặn bã, ban đầu tôi còn muốn làm cho hắn "không được chết tử tế" nữa, Tần Vô Song và Tình Tình đều được hạnh phúc là cái kết vừa lòng tôi nhất.

Kỳ thật thì những vướng mắc vô cùng rối rắm, vốn dĩ có hai kết cục, một là Lận Chước giả chết từ bỏ thân phận Thái tử vì Thiệu Tình, cùng Thiệu Tình lang bạt giang hồ. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, như vậy có tốt không? Cuối cùng tôi để Lận Chước hoàn thành định ước với tổ phủ hắn, sau đó củng cố căn cơ cho nhi tử rồi mang Thiệu

Tình đi ngao du khắp nơi.

Tôi thích cái kết đẹp, cũng thích nam nữ chính trong câu chuyện của mình có thể hạnh phúc đến cuối đời, tuy rằng có lúc bọn họ sẽ có cãi nhau, cáu kỉnh, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn sẽ bên nhau đến bạc đầu, câu chuyện viết đến đây khiến tôi cảm thấy vô cùng hài lòng, kết thúc thôi.

Chương 176

Tống Duệ Nguyệt:... Nói như thể cô ngoại tình vậy, quá đáng rôi! "Con nít con nôi biết gì, đây đều là các em trai của chị, nào, há miệng gọi chú, gọi cô đi." Tống Duệ Nguyệt đảo mắt, đúng lý hợp tình lừa gạt Lục Kim An. Lục Kim An tiếp tục chu môi, ậm ừ, không tình nguyện! Tống Duệ Nguyệt: "Vậy sau này mấy đứa có đồ ăn ngon, đồ chơi hay thì không cho cháu đi cùng nữa." Lục Kim An không vui, dậm chân: "Thím cho là được."

Tống Duệ Nguyệt:... Đứa trẻ này togic quá đỉnh! Được rồi, không từa được nữa rồi. "Đi thôi, chúng ta ra ruộng, trước tiên phải nói rõ không được chạy tung tung, biết chưa?" Tống Duệ Nguyệt nắm tay nó định đi về phía ruộng mía.

Nhưng Lục Kim An không nhúc nhích, mặt nhỏ nhắn: "Không đi được nữa rồi, muốn bế."

Tống Duệ Nguyệt bất lực, biết rằng đứa nhỏ này đang ghen, cũng đang tuyên bố chủ quyền của mình với A Tứ và những người khác, lúc này đương nhiên phải chiều theo ý nó, thế là cô nhấc bổng nó lên rồi đặt vào gùi: "Ngồi cho ngoan, đừng nhúc nhích, biết chưa?"

Lục Kim An chưa từng ngồi gùi bao giờ cho nên nó rất tò mò, đợi Tống Duệ Nguyệt đeo gùi đứng dậy, nó thò đầu ra nhìn xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn ủ rũ cuối cùng cũng nở nụ cười.

Bà Tằng ở bên cạnh cười mị mị, khi cả nhóm chuẩn bị ra ruộng thì thấy hai đứa trẻ bảy tám tuổi chạy về phía này, nhanh chóng chặn trước mặt họ.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Không, chính xác hơn là chặn trước mặt A Thu.

"Kẹo sữa hôm nay của mày đâu? Mau lấy ra đây, đưa cho bọn tao. Nếu không, tao sẽ bảo bố mày đánh c.h.ế.t mẹ mày."

DTV

Hai đứa trẻ này, một đứa tên là Tằng Đại Bảo, một đứa tên là Tằng Nhị Bảo, một đứa tám tuổi, một đứa bảy tuổi.

Tằng Đại Bảo là con của bác cả A Thu, Nhị Bảo là con bác hai của A Thu.Cha của A Thu là con thứ ba trong nhà, kết hôn mấy năm rồi, chỉ có một mình A Thu là con gái.Vì hai người anh trai ở trên đều sinh con trai, mà Nam Châu đảo lại là một nơi trọng nam khinh nữ, không có con trai thì cảm thấy không ngẩng đầu lên được, sẽ bị người ta coi thường, vì vậy, sinh con trai trở thành nỗi ám ảnh của cha A Thu.Cũng vì mãi không có con trai nên cha của A Thu luôn ghét bỏ mẹ của nó, động một tí là đánh đập.

Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo được cưng chiều hết mực trong nhà, hễ có đồ ăn ngon thì nhất định phải cho hai anh em này trước, còn A Thu, trong gia đình này cũng giống như mẹ của nó, bị bắt nạt đủ điều.Lúc này nghe hai người anh họ nói ra những lời như vậy, A Thu chỉ thấy xấu hổ và sợ hãi, mặc dù nó mới năm tuổi nhưng nó biết rằng viên kẹo sữa mà mình nhận được từ tay chị A Nguyệt hôm qua đã là một món hời rất lớn rồi, vì vậy khi anh A Tứ nói không được nhận kẹo sữa của chị A Nguyệt nữa, nó cũng rất đồng ý nhưng bây giờ nghe hai người anh họ đe dọa nếu không có kẹo sữa thì sẽ bảo bố đánh c.h.ế.t mẹ, nó lại sợ, sợ mẹ nó thực sự sẽ bị bố đánh chết.Nó không biết phải làm sao, sợ hãi mở to mắt nhìn Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo, toàn thân bắt đầu run rẩy: "Không, đừng, đừng đánh mẹ tôi."Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo thấy mục đích đe dọa của mình đã đạt được, liền hung dữ hét lên: "Vậy thì mau đưa

kẹo sữa ra đây."

A Thu sợ hãi lắc đầu: "Không, không có kẹo sữa."Tằng Đại Bảo không tin, chạy đến định lục soát người A Thu.Tống Duệ Nguyệt thấy vậy, cô cau mày, một tay túm lấy cổ áo trước n.g.ự.c Tằng Đại Bảo, một tay nhấc bổng cậu ta lên.Tằng Đại Bảo đột nhiên bị người ta nhấc bổng, lập tức sợ hãi khóc òa lên.

Tống Duệ Nguyệt:... Mới vậy mà khóc rồi sao?Tằng Nhị Bảo thấy anh trai khóc, cũng khóc theo.A Thu thấy vậy, vội chạy đến ngẩng đầu lên nói: "Chị A Nguyệt, chị mau thả ra đi, lát nữa bác cả và bác hai sẽ đến tìm chị gây phiền phức đấy."Tống Duệ Nguyệt biết A Thu là sợ gây phiền phức cho cô nhưng cô không sợ, lạnh lùng quát: "Câm miệng, nếu còn khóc nữa thì tôi sẽ ném hai đứa xuống biển cho cá lớn ăn."

Chương 177

Nói xong, quả nhiên thấy Tăng Đại Bảo và Tăng Nhị Bảo sợ hãi bịt miệng, không dám khóc thành tiếng nữa. Tống Duệ Nguyệt ghét bỏ thả Tằng Đại Bảo xuống, hung dữ cảnh cáo: "Bây giờ A Thu có tôi bảo vệ, các người còn đám bắt nạt cơn bé nữa không?"

Lục Kim An nghe xong, ngồi trong gùi rất đồng tình phụ họa: "Đúng vậy, Yêu thúc đã nói rằng chỉ có những người đàn ông vô đụng mới bắt nạt con gái, hai người các người chính là đồ hèn nhát, người mạnh mẽ thực sự không sợ hãi gì cả."

Tống Duệ Nguyệt:... Lúc này thì nhớ rõ lời của Yêu thúc nhỉ! Tằng Đại Bảo, Tằng Nhị Bảo bị một người lớn ghét bỏ cũng đành thôi, không ngờ ngay cả một đứa trẻ con cũng dám mắng chúng là vô dụng, nhất thời có chút hoài nghi về cuộc đời.

DTV

"Cậu... cậu nói bậy, chúng tôi không phải đồ hèn nhát." Hai người tức giận phản bác lớn tiếng. Lục Kim An: "Đúng vậy, các người chính là đồ hèn nhát." Chuyện cãi nhau tay đôi, từ trước đến nay nó chưa từng sợ.

"Tôi... tôi sẽ mách bà nội, các người hợp sức bắt nạt chúng tôi." Tằng Đại Bảo tức đến đỏ cả mắt, hét lớn với Tống Duệ Nguyệt và những người khác, sau đó kéo Tằng Nhị Bảo chạy đi.

A Thu sốt ruột, vội vàng đuổi theo Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo, muốn cầu xin chúng đừng về mách lẻo.

Nhưng cô bé nhỏ con, sao đuổi kịp hai người chứ!

"Chị A Nguyệt, phải làm sao bây giờ? Chúng về mách lẻo, đến lúc đó ông nội và bà nội nhất định sẽ dẫn bác cả, bác hai và bố em đến tìm chị gây phiền phức."

Tống Duệ Nguyệt xoa đầu A Thu, đứa nhỏ này không lo mình về sẽ bị đánh, ngược lại ở đây lo cô sẽ gặp rắc rối, ôi chao!

"Em yên tâm, chị có bà Tằng che chở, chúng không dám đến tìm chị gây phiền phức đâu, còn em, không sợ về bị mắng sao?"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Khuôn mặt nhỏ của A Thu cứng đờ, trong mắt thoáng qua vẻ sợ hãi nồng đậm, cô bé về chắc chắn sẽ bị đánh, đến lúc đó mẹ nó cũng sẽ bị liên lụy.

Tống Duệ Nguyệt thở dài nói: "Bà ơi, chúng ta đưa A Thu về đi."Bà Tằng không nói gì, khoanh tay đi về phía trước.

Tống Duệ Nguyệt vội vàng dắt A Thu đi theo sau.A Tứ và những đứa trẻ còn lại thì phải ra đồng làm việc kiếm công điểm nên không đi theo.

Còn ở trên đồng, Trần Ý từ sáng lấy sổ ghi công ở chỗ kế toán về, cả người đều không khỏe.Trên đó thống kê danh sách những người trưởng thành trong toàn đội Hải Giác không đạt 6 công điểm, có gần 20 người.

Ngoài năm người làm việc ở xưởng đóng tàu và bến tàu, 14 người còn lại đều là những kẻ lười biếng nổi tiếng trong thôn

."Trần Tri thức, nếu cô có thể giám sát được 14 người này mỗi ngày kiếm được 6 công điểm, cô có thể kiếm được 14 công điểm mỗi

ngày, đừng nói là toàn đội Hải Giác, ngay cả toàn bộ Nam Châu đảo này cũng không có ai giỏi hơn cô, cố gắng lên nhé!" Kế toán họ Hà, tên là Hà Ái Hoa, đội Hải Giác có hai họ lớn, một là họ Tằng, một là họ Hà.

Họ Hà và họ Tằng từ trước đến nay không mấy ưa nhau, vì vậy họ Tằng đã chọn Tằng A Ngưu làm đội trưởng, họ Hà thì chọn Hà Ái Hoa làm kế toán.Bình thường Tằng A Ngưu và Hà Ái Hoa trong việc xử lý công việc của đội cũng sẽ nảy sinh bất đồng nhưng chỉ riêng trong chuyện Trần Ý làm giám sát, hai người lại có sự nhất trí kỳ lạ, đều cho rằng chủ ý này của Tống trí thức vô cùng thiếu đức và độc ác nhưng họ thích!

Cũng từ điểm này có thể thấy được những năm gần đây Trần Ý đã làm bao nhiêu chuyện khiến người ta chán ghét ở đội Hải Giác, đến nỗi không một ai đứng ra nói giúp cô ta nửa lời.Trần Ý cầm danh sách bắt đầu đi từng nhà từng hộ để gọi, chỉ là cô ta không ngờ, mới vào nhà đầu tiên, nhà của kẻ lười biếng nổi tiếng trong thôn là Tằng Thiết Đầu, đã bị đối phương trêu chọc.

"Trần Tri thức, sao cô không gõ cửa đã vào? Tôi là một gã độc thân, chưa từng đụng vào phụ nữ, giờ thì hay rồi, cô xem hết cả người tôi rồi!"Nói xong, gã định cởi quần.

Trần Ý còn chưa kịp nói gì, đã sợ hãi che mắt, hét lên rồi chạy ra ngoài.

Chương 178

Tăng Thiết Đầu chân trần đuôi theo từ bên trong, vừa đuôi vừa hét: "Trần Tri thức, đừng chạy, đừng chạy! Tôi cũng muốn thử mùi vị của phụ nữ..."

Người thứ hai, thứ ba, thứ tư... sau đó không phải muốn chiếm tiện nghỉ của Trần Ý thì cũng cầm chổi đuổi cô ra ngoài. Cả buổi trời trôi qua, không gọi được một người nào, Trần Ý tức đến run cả người, một mình chạy lên núi, tìm một gốc cây lớn, trốn đằng sau khóc lóc lau nước mắt, trong lòng hận không thể xé sống, nuốt tươi Tống Duệ Nguyệt. Khóc mãi khóc mãi, bỗng cô ta nghe thấy tiếng bước chân thì lập tức giật mình, che miệng, không để mình phát ra bất kỳ âm thanh nào.

DTV

Tống Duệ Nguyệt và bà Tăng dẫn A Thu và Lục Kim An mới đi được nửa đường thì thấy Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo dẫn theo năm sáu người lớn hùng hổ đi về phía họ. Đợi hai bên gặp nhau, Tằng Đại Bảo chỉ vào Tống Duệ Nguyệt và Lục Kim An trong gùi sau tưng cô nói: "Bà nội, ông nội, bố, bác hai, bác ba, chính là bọn họ mắng cháu và Nhị Bảo là đồ bỏ đi, cô ta còn đánh cháu."

Tống Duệ Nguyệt:... Đến cũng nhanh phết nhỉ!

Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo vừa gọi một tiếng, quả nhiên có rất nhiều người đến, cũng đủ thấy hai anh em này được cưng chiều trong nhà đến mức nào.

"Con tiện nhân, dám đánh cháu trai bảo bối của bà, hôm nay bà sẽ cho mày dễ coi."

Bà lão đi đầu trông không trẻ hơn bà Tằng bao nhiêu, xương gò má cao, đôi mắt tam giác ngược, sống mũi tẹt, rộng, môi mỏng và căng, chưa mở miệng nói đã khiến người ta có ấn tượng khó chịu, không ngờ khi mở miệng, không chỉ khó chịu mà còn hung dữ và ngang ngược.

"Tứ yêu tinh, mày có mù không? Trước mặt bà, cũng dám bắt nạt cháu gái cưng của bà?" Bà Tằng ngẩng đầu, mặt lạnh quát.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Bà nội của Tằng Đại Bảo tên là Hứa Xuân Lệ, mọi người thường gọi là Tứ yêu tinh, tại sao lại gọi là Tứ yêu tinh? Bởi vì người đàn ông bà ta lấy tên là Tằng Hải Bình là con thứ tư trong nhà, còn Hứa Xuân Lệ khi còn trẻ thích ăn mặc như yêu tinh, đi lại còn lắc lư, lại thích nói xấu sau lưng người khác, thích gây chuyện, từ từ truyền đi truyền lại, liền truyền ra cái tên này.

Bình thường bà Tằng sẽ không gọi như vậy, bà tuy cô độc, tuổi đã cao cũng không thích giao tiếp với người khác nhưng không có nghĩa là bà không có tính khí, đặc biệt là không thể nhìn thấy ai bắt nạt Tống Duệ Nguyệt, đứa cháu gái nuôi này.

Hứa Xuân Lệ đương nhiên nhìn thấy bà Tằng rồi nhưng không phải là tức giận, nghĩ rằng Tống Duệ Nguyệt chỉ là một thanh niên trí thức mới đến, bà Tằng vốn không thích quản chuyện nhà người khác nên không để ý đến những điều này.

Ai ngờ bà Tằng không những quản, mà còn nhận Tống trí thức làm cháu gái nuôi, lập tức bị quát cho co rúm cổ lại."Thằng Bình, nhà mày càng ngày càng giỏi rồi, đến cả bà già này mà mày cũng không để vào mắt đúng không?"

Bà Tằng mắng xong Hứa Xuân Lệ, lại lạnh lùng nhìn Tằng Hải Bình, giọng điệu uy nghiêm và chế giễu.Tằng Hải Bình bị gọi tên, tức giận đến đỏ mặt, giơ tay tát một cái vào mặt Hứa Xuân Lệ, còn mắng: "Đồ ngu, còn không xin lỗi bà Tằng đi."

Hứa Xuân Lệ từ khi làm bà nội thì đã quen ngang ngược, đột nhiên bị người ta hạ mặt như vậy, sao có thể không tức giận nhưng lời của chồng mình thì bà ta không dám phản bác, đặc biệt là không dám để chồng mình mất mặt trước mặt người ngoài.Vì vậy, bà ta chỉ có thể nghiến răng, hận không cam lòng nói: "Bà Tằng, là tôi không biết điều, bà đừng trách."

Bà Tằng chỉ cười lạnh một tiếng.Hứa Xuân Lệ lại nói: "Bà Tằng, bà đã nhận cháu gái nuôi, sao không để đội trưởng nói với mọi người tin vui này nhỉ."

Ý của bà ta là bà Tằng chỉ lấy danh nghĩa cháu gái nuôi để làm bình phong.Bà Tằng thậm chí còn không thèm để ý đến Hứa Xuân Lệ, mà nhìn về phía Tằng Hải Bình nói: "Bây giờ trong đội ai mà không biết tiểu Nguyệt là cháu gái nuôi của tôi? Các người không phải cố tình giả vờ ngốc chứ, còn nữa, cả nhà các người đến đây làm gì? Muốn đánh người à?"

Chương 179

Tăng Hải Bình:... Giờ thì tôi tin rồi, Tống trí thức này chắc chăn là cháu gái nuôi của bà, chỉ nhìn cái kiểu bà bảo vệ con cháu thôi, tôi chưa từng thấy bao giờ.

"Không, không, tôi chỉ nghe Đại Bảo và Nhị Bảo nói bị người ta bắt nạt, chúng tôi tức quá nên mới đến đòi công lý."

Bà Tằng nghe xong lời này thì tức đến bật cười: "Tôi khinh, ông còn đòi công lý, ông không biết hai đứa cháu trai của ông là thứ vô tích sự gì sao? Đúng rồi, chắc ông không biết, nếu không thì cũng không thể nuôi ra hai đứa chỉ biết bắt nạt con gái, tham ăn ngang ngược như vậy."

Lục Kim An nghe bà mắng người, cái đầu nhỏ thò ra khỏi chiếc gùi: "Đúng vậy, bà nói đúng hết."

Tằng Hải Bình:...

Tống Duệ Nguyệt:... Bà Tằng lợi hại quá, cô thật cảm động, hu hu hu, bà Tằng oai phong quá. Tằng Đại Bảo, Tằng Nhị Bảo:..... Á á á! Chúng tôi không phải là đồ bỏ đi, tức quá nhưng tại không dám cãi tại. "Bà Tằng, Đại Bảo và Nhị Bảo bình thường có tham ăn một chút nhưng cũng không đến nỗi như bà nói... không ra gì như vậy chứ! Hơn nữa, chuyện này vốn là do Tống trí thức không đúng, cô ấy là người lớn, sao có thể bắt nạt trẻ con được."

Tằng Hải Bình không thừa nhận hai đứa cháu trai bảo bối của mình là đồ bỏ đi vô dụng, vẫn đổ trách nhiệm lên đầu Tống Duệ Nguyệt,

xem ra dù có bà Tằng chống lưng, ông ta cũng không định bỏ qua như vậy, chỉ là biết Tống Duệ Nguyệt có tiền, muốn tống tiền cô thôi.

"Hai đứa, lại đây, nói xem, tôi đánh thế nào." Tống Duệ Nguyệt nghe xong lời Tằng Hải Bình, cười, chỉ vào Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo hỏi.

Tằng Đại Bảo giờ có ông nội chống lưng, oai lắm, không sợ ai, còn ưỡn ngực: "Cô đánh tôi, còn nữa, cô không đưa kẹo sữa bồi thường, chính là không đưa kẹo sữa cho tôi, tôi sẽ bảo ông nội, bố tôi đánh c.h.ế.t cô. Cô biết điều thì mau đưa kẹo sữa ra đây."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt nghe lời Tằng Đại Bảo, trong mắt không có tức giận, chỉ có thương hại. Đứa trẻ ngoan ngoãn, để người lớn chiều chuộng thành ra ngu ngốc tại đần độn, bây giò ở nhà có bố mẹ ông nội chống tưng, vậy sau này fớn lên thì sao? Tống Duệ Nguyệt: "Nếu tôi không đưa kẹo sữa thì sao?"

Tằng Đại Bảo tức đến dậm chân: "Không được, cô phải đưa kẹo sữa... Ông nội, bà nội, bố, các người đánh cô ta, đánh c.h.ế.t cô ta đi."

Mấy anh em nhà họ Tằng nhìn thấy Tống Duệ Nguyệt, mắt đều trợn tròn, họ chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp, da trắng như vậy, nếu họ có thể cưới được một người vợ như thế về nhà, c.h.ế.t cũng cam lòng!Ba anh em còn ngẩn ngơ đầu óc đầy ý nghĩ đen tối, thì bị Tằng Đại Bảo hét một tiếng mới tỉnh lại.

Bố của Tằng Đại Bảo là Tằng A Chí nói: "Bố, kẹo sữa có thể cô ta giấu trong túi áo, con đi lục là biết ngay."Nói xong, mắt cứ dán chặt vào người Tống Duệ Nguyệt không rời, trong mắt không che giấu được sự đê tiện và toan tính.

Nếu Tằng A Ngưu ở đây, có lẽ còn khuyên gã đừng làm bậy.Nhưng Tằng Hải Bình không biết Tống Duệ Nguyệt khỏe thế nào!

Nhà họ có truyền thống háo sắc.Tằng A Hòa và Tằng A Nguyên nghe anh cả nói vậy cũng hiểu ra ngay, tranh nhau nói: "Chúng con cũng đi lục cùng anh cả."

DTV

Tống Duệ Nguyệt:... Mẹ kiếp, hôm nay cô mà không đánh ba anh em này đến nỗi bố mẹ không nhận ra thì cô không họ Tống.Nhìn ba anh em đã đến trước mặt, bà Tằng tức đến mặt mày xanh mét, đứng chắn trước mặt Tống Duệ Nguyệt, giọng run run cảnh cáo: "Các người dám động đến một sợi tóc của cháu gái tôi thử xem?"

"Bà Tằng, chúng tôi chỉ muốn lục xem trên người Tống trí thức có kẹo không, bà yên tâm." Tằng A Chí nói xong, định đẩy bà Tằng nhưng vừa đưa tay ra đã bị Tống Duệ Nguyệt túm lấy cổ tay, rồi dùng sức, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết "Á" Tống Duệ Nguyệt trực tiếp bẻ ngược tay, bẻ gãy tay của Tằng A Chí.

Hành động này của cô làm Tằng A Nguyên và Tằng A Hòa sợ đến ngây người, không dám nhúc nhích.

Tống Duệ Nguyệt đang tức giận, mặc kệ Tằng A Chí kêu thảm thiết thế nào, lại đá hai chân vào bụng gã.

Chương 180

Hứa Xuân Lệ và Tăng Hải Bình thấy con trai cả bị đánh như vậy, sợ đến hét lên: "Thằng hai, thăng ba, chúng mày c.h.ế.t rồi à? Mau giúp anh cả của chúng mày đi!"

Tằng A Hòa, Tằng A Nguyên lúc này mới phản ứng lại, giơ nắm đ.ấ.m đánh về phía Tống Duệ Nguyệt. Tống Duệ Nguyệt tuy không biết võ nhưng phản ứng nhanh, dễ dàng né tránh, đồng thời thuận tay tứm lấy cổ áo Tằng A Hòa, dùng sức kéo mạnh, đá vào chân sau của hắn. Một gã đàn ông lực lưỡng, như vậy bị cô đá bay xa năm sáu mét, lần này cô đã đừng bảy tám phần sức. Tằng A Hòa ngã xuống, cả người rơi vào ruộng nước vừa được bón một lớp phân bò, có thể tưởng tượng được mùi vị như thế nào. Tằng A Nguyên thấy anh cả, anh hai bị đánh thảm như vậy, thì sợ hãi, hai chân run rẩy lùi lại.

Tống Duệ Nguyệt nhìn vẻ mặt như quỷ của hắn ta, tại tiếc nhìn A Thu bên cạnh: "Đây là cha em à?" Ánh mắt đó, thật sự là chán ghét đến mức không thể chán ghét hon. A Thu cũng không dám tin, mỗi tần cha đè mẹ ra đánh mắng đều hung đữ như vậy, dường như chỉ có ông ta là tợi hại nhất.

Nhưng mà, người cha thường ngày hung dữ với mẹ và nó bây giờ lại bị chị A Nguyệt dọa sợ như vậy.

Cháu trai của chị A Nguyệt nói đúng, đàn ông đánh phụ nữ thực ra là vô dụng nhất.

Nó không lên tiếng, chỉ đứng yên đó, hôm nay Tống Duệ Nguyệt

đánh bác cả, bác hai, dọa cha nó mặt cắt không còn giọt máu, khiến nón rất chấn động, trong lòng thậm chí còn cảm thấy một chút khoái trá khó nói.

Mặc dù là cha của A Thu nhưng Tống Duệ Nguyệt không định tha cho hắn ta, dù sao thì vừa rồi tên khốn này còn muốn chiếm tiện nghi của cô, hôm nay nếu không cho đối phương nhớ lâu một chút, thì còn tưởng cô dễ bắt nạt lắm.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt trực tiếp đặt gùi xuống, để Lục Kim An ngoan ngoãn ở cùng bà Tằng, thấy Tằng A Nguyên định chạy, cô cũng tăng tốc đuổi theo.

Vừa chạy, cô phát hiện hai chân mình như được lên dây cót vậy... nhanh kinh khủng!

DTV

Không mấy chốc đã đuổi kịp... rồi vượt qua Tằng A Nguyên, nghĩ đến còn phải đánh người, cô mới phanh gấp lại, sau đó khi Tằng A Nguyên hoàn toàn không kịp phản ứng, cô đá một cước vào bụng hắn ta.

Tằng A Nguyên gầy hơn hai anh trai rất nhiều, Tống Duệ Nguyệt lại đặc biệt ghét loại đàn ông đánh phụ nữ, vì vậy cú đá này cô đã dùng tám chín phần sức.Tằng Hải Bình và Hứa Xuân Lệ trơ mắt nhìn đứa con trai út của mình bị Tống trí thức đá bay xa mười mấy mét, cả người lơ lửng giữa không trung, rồi rơi tõm xuống ruộng nước. Hai vợ chồng ngồi phịch xuống đất, lúc này họ mới phản ứng lại mình đã chọc phải sao chổi rồi, họ không ngờ một cô thanh niên trí thức từ thành phố đến, trông yếu đuối mà lại có sức mạnh lớn như vậy, chạy nhanh như vậy!

"Ôi trời, các người đang làm gì vậy? Tằng Hải Bình, ông điên rồi à?

Dẫn cả nhà đến bắt nạt Tống trí thức."

Tiếng của Tằng A Ngưu truyền đến từ trên sườn núi, Tống Duệ Nguyệt ngẩng đầu nhìn, thấy ông ta cầm tẩu thuốc chạy về phía này, chạy vội quá, còn làm rơi mất một chiếc giày, lại vội vàng quay lại đi vào, phía sau còn có A Tứ đi theo, hẳn là sợ cô bị thiệt thòi nên cố ý chạy đi gọi đại đội trưởng đến. Tằng Hải Bình nghe thấy tiếng của Tằng A Ngưu, như thấy được cứu tinh, hoàn toàn không nghe lọt câu nói vừa rồi của ông ta.Mà vội vàng đứng dậy đón người: "Đại đội trưởng, ông chú họ, ông phải đòi lại công bằng cho chúng tôi! Ông xem, Tống trí thức quá độc ác, đánh ba đứa con nhà tôi thành ra thế này."

Tằng A Ngưu:... Ông ta hận không thể dùng gậy đánh c.h.ế.t cái đồ ngu này.

Tiếng xấu của Tống trí thức chẳng lẽ trong đội còn chưa đủ nổi tiếng sao? Đối phương đây là tự mình đi tìm chết!"Các người không phải tự chuốc lấy sao?" Tằng A Ngưu đá một cước vào Tằng Hải Bình.Tằng Hải Bình không có sự nhanh nhẹn như Tống Duệ Nguyệt, không thể né tránh, sau khi bị đá thì mãi một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Chương 181

Điều này không giống với những gì ông ta nghĩ! Tại sao chú họ không đứng về phía ông ta, ngược lại còn trách ông ta? Hứa Xuân Lệ thì trực tiếp hơn nhiều, xông đến trước mặt Tẳng A Ngưu khóc lóc thảm thiết, khóc như c.h.ế.t chồng: "Ông chú họ ơi, ông phải làm chủ cho chúng tôi! Con tiện nhân đó quá bắt nạt người rồi, cô ta đánh ba đứa con trai tôi đến c.h.ế.t mất! Tôi không sống nổi nữa!"

Tẳng A Ngưu bị Hứa Xuân Lệ ôm chân, giật mấy lần cũng không giật ra được, quần suýt chút nữa bị kéo tụt xuống, tức giận muốn đá một cước nhưng dù sao cũng nhịn được, đàn bà nhà người ta không, tiện đánh. Tống Duệ Nguyệt đi tới, tứm lấy b.í.m tóc của Hứa Xuân Lệ, dùng sức kéo.

Hứa Xuân Lệ buông tay ôm Tẳng A Ngưu ra, đau đến mức kêu "Á á": "A,a... con tiện nhân, mày mau buông bà già này ra, mày buông tay, đau, đau quái Đau c.h.ế.t mất, g.i.ế.c người rồi, thanh niên trí thức từ thành phố đến g.i.ế.c người rồi!"

Tống Duệ Nguyệt tần đầu tiên thấy người đau như vậy mà miệng vẫn không chịu ngoan. Tăng A Ngưu được giải cứu, vội vàng kéo đai quần tên, lúc này mới vội vàng đi can ngăn.

"Tống trí thức, đừng giẳng co nữa, cô là người độ lượng đừng chấp nhặt với loại đồ ngu này."

Nếu hiểu rõ Tống Duệ Nguyệt, nhất định sẽ nghe ra lời nói của Tẳng A Ngưu thực ra vẫn là đang bênh vực cho nhà Tẳng Hải Bình.

Dù sao thì thân phận hiện tại của Tống Duệ Nguyệt là quân thuộc, Tằng Hải Bình dẫn cả nhà đến chặn người, còn ép cô phải ra tay làn nhẫn như vậy, không cần nói cũng biết, chắc chắn đã làm chuyện gì đó rất quá đáng.

Nhưng Tằng Hải Bình lại không cam lòng: "Đại đội trưởng, ông xem, cô ta đánh ba đứa con trai tôi thành ra thế này? Ông còn bênh vực cô ta?"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tằng A Ngưu thực sự sắp tức c.h.ế.t rồi, có người muốn chết, thật sự là ngăn cũng không ngăn được.

"A Tứ, em đến chốt gác tìm tiểu đội trưởng Ngũ Phi Vũ, nói rằng đối tượng của Lục đoàn trưởng của họ suýt bị xâm phạm, bây giờ nhờ họ liên lạc với đồn công an xã, nhờ bên đó cử người đến bắt người."

Tống Duệ Nguyệt cũng lười đôi co thêm, trực tiếp nói với A Tứ.

A Tứ gật đầu, định chạy đến chốt gác báo tin.Tằng A Ngưu không muốn làm lớn chuyện, liền kéo A Tứ lại.Dù sao cũng là người trong một gia phả, thứ hai ông là đại đội trưởng, nếu chuyện này thực sự ầm ĩ đến đồn công an xã, ông cũng sẽ mất chức, chỉ sợ vừa vặn tạo cơ hội cho nhà họ Hà, lần tới bầu đại đội trưởng sẽ trực tiếp lấy chuyện này ra nói.

"Đừng, đừng, Tống trí thức, chuyện này tôi biết chắc chắn là do nhà họ không đúng, vậy thì, cô muốn làm thế nào mới có thể nguôi giận? Đánh họ thêm một trận nữa? Hay là bồi thường tiền? Cô nói đi, chỉ cần không làm ầm ĩ đến đồn công an là được."

Tằng A Ngưu vừa cười vừa thương lượng với Tống Duệ Nguyệt, trong lòng đắng ngắt, Tằng A Ngưu ông từ khi nào lại phải hạ mình với người khác như vậy?Chỉ trách Lục đoàn trưởng tìm được một cô vợ hung dữ! Còn cố tình phải sắp xếp ở đại đội Hải Giác của họ, sao

không đến đại đội bên cạnh đi!Ngày nào cũng không được yên ổn, cũng không biết đơn xin kết hôn của Lục đoàn trưởng còn bao lâu nữa mới được phê duyệt, mau chóng đưa người này sang bên kia đi!

DTV

Tống Duệ Nguyệt không biết đại đội trưởng lại có nhiều suy nghĩ trong lòng như vậy, cô nhướng mày lại liếc nhìn Tằng Hải Bình vẫn còn phẫn nộ, cả người chưa hoàn hồn, cười lạnh nói: "Đại đội trưởng nhưng tôi thấy ông ta không nghĩ như vậy, ông có biết họ muốn làm gì không? Ba đứa con trai của ông ta muốn xâm phạm tôi, còn muốn cướp của, chuyện này tôi có bà Tằng làm chứng, đúng rồi, đứa con trai cả của ông ta còn động thủ với bà ấy, nếu không phải tôi kịp thời ngăn cản... hậu quả sẽ thế nào, ông hẳn là biết chứ?"

Nghe nói Tằng A Chí lại động thủ với bà Tằng, Tằng A Ngưu thực sự không nhịn được nữa, cầm cái tẩu thuốc trên tay đánh mạnh vào người Tằng Hải Bình.

Chương 182

“Thằng khốn nạn này, lương tâm mày bị chó ăn mất rồi à, mày quên là ai đã cứu mày khỏi hố c.h.ế.t rồi? Mày quên là cả thôn đã sống sót như thế nào rồi? Mày quên chồng và con của bà ấy đã c.h.ế.t như thế nào rồi sao? Thứ vô lương tâm, đám động thủ với bà ấy, sau này mày c.h.ế.t rồi, mày có mặt mũi nào xuống gặp tổ tiên không? Tao đánh c.h.ế.t mày."

Tống Duệ Nguyệt:... Tốt lắm, như vậy cô không cần phải ra tay nữa rồi. Tuy nhiên, từ lời nói của Tằng A Ngưu, cô cũng nghe ra được một số chuyện. Chồng và con của bà Tằng có lẽ là đã hy sinh để cứu dân thôn khi quân giặc đến xâm lược. Cái tẩu thuốc của Tằng A Ngưu hai đầu đều bằng đồng, đánh xuống đau muốn chết, hơn nữa Tằng A Ngưu tuy đã năm sáu mươi tuổi nhưng ngày nào cũng làm việc trên đồng, sức khỏe không nhỏ, đánh người không hề nương tay.

DTV

Tằng Hải Bình bị đánh đến nỗi nhảy dựng tên kêu thảm thiết: "Chú họ, không phải cháu, là A Chí, chú đánh A Chí đi, không phải cháu, không phải cháu, cháu nào dám đẩy bà, không phải cháu, là A Chí! Chú đi đánh A Chí đi!"

Tay sắp gãy đến nơi rồi mà Tằng A Chí vẫn còn:... Có tình phụ tử nhưng không nhiều. "Con không dạy, tại cha, mày xem mày sinh ra ba thứ gì này, hả! Ban ngày ban mặt bắt nạt quân nhân, còn dám động thủ với bà Tằng, tao đánh chính là mày, tao để mày không dạy dỗ ba đứa phế vật nhà mày cho tốt."

Tằng A Ngưu thực sự tức giận, ông là người ngay cả cha mẹ ruột cũng dám mắng, chỉ có đối với bà Tằng là vô cùng kính trọng, tại sao?

Bà Tằng là ân nhân cứu mạng của đại đội Hải Giác, chồng và con của bà cũng là vì cứu cả thôn mà c.h.ế.t dưới lưỡi d.a.o của quân địch.

Những kẻ vong ơn bạc nghĩa này, lại còn dám động thủ với bà ấy, đúng là đáng chết!

Tống Duệ Nguyệt nhìn Tằng Hải Bình bị đánh chạy khắp nơi, rõ ràng đã hơn năm mươi tuổi rồi nhưng khi nhảy lên thì lại nhảy rất cao, cô thấy rất vui.

Bên cạnh, Tiểu A Thu cũng há hốc mồm, hóa ra ông nội cũng sợ đau, khi bị người ta đuổi đánh thì lại nhảy nhót như khỉ.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Hứa Xuân Lệ muốn lên giúp nhưng lại không dám, thậm chí còn sợ cái tẩu thuốc của Tằng A Ngưu sẽ đánh vào mình, mắt đảo một vòng, bà ta nói với Tằng Hải Bình đang bị đánh: "Tôi đi xem thằng hai và thằng ba.”

Nói xong liền trượt theo con dốc xuống ruộng nước bên dưới.

Lúc này, Tằng A Hòa, Tằng A Nguyên đã ngồi dậy, toàn thân toàn bùn phân trâu, ôm bụng ngồi trên ruộng nhìn cha mình bị đại đội trưởng đuổi đánh, cả người không dám nhúc nhích.Đặc biệt là Tằng Đại Bảo và Tằng Nhị Bảo, thấy bà nội, ông nội và cha mình đều không đánh lại được cô thanh niên trí thức xinh đẹp kia, đã sợ đến mức như chim cút, ôm chặt lấy nhau co ro trong đống cỏ, không dám hé răng.Tống Duệ Nguyệt lạnh lùng nhìn cảnh này, sau đó đi đến bên bà Tằng hỏi: "Bà ơi, bà không sao chứ?"

Bà Tằng lắc đầu, nói với Tằng A Ngưu: "Được rồi, đừng đánh nữa, mau đưa cả nhà họ đến công xã đi!"Tằng A Ngưu nghe bà Tằng nói dừng lại thì cũng không đuổi theo nữa, thực sự là vì như vậy cũng đủ mệt rồi."Bà Tằng, Tống trí thức, nhất định phải đưa đến công xã sao?"

Tằng A Ngưu không muốn chuyện xấu trong tộc truyền ra ngoài để người khác cười chê, đặc biệt là bên nhà họ Hà.

"Không đi cũng được, chờ cháu rể tôi dẫn quân đến bắt cả nhà họ cũng được! Hai con đường, ông tự chọn đi."

Bà Tằng thực sự bị ba đứa con trai của Tằng Hải Bình làm cho buồn nôn.Ngay trước mặt bà mà dám có hành vi dâm ô với tiểu Nguyệt, vậy thì ai biết sau lưng có làm những chuyện trái với luân thường đạo lý hay không?Những kẻ như vậy chính là nỗi ô nhục của dòng họ Tằng, là bại hoại, là cặn bã.

Không báo lên trên, chẳng khác nào dung túng cho chúng tiếp tục làm điều ác.

Tằng A Ngưu:... Với cái kiểu cưng chiều Tống trí thức của Lục đoàn trưởng thì vẫn nên đến công xã đi, ít nhất còn có thể giữ được mạng.

Chương 183

Cả nhà Tằng Hải Bình không ngờ rằng, chỉ vì một viên kẹo sữa mà cả năm người đều bị đưa đến công, xã giáo dục, không chỉ phải đi đào đắp hồ chứa nước vào ban ngày mà buổi tối còn phải đứng trên bục bị phê bình và giáo dục tư tưởng, đến khi một tháng sau trở về đại đội, nửa cái mạng đã bị giày vò mất rồi, hễ thấy Tống Duệ Nguyệt là tình nguyện đi đường vòng, không đám đối mặt với cô nữa. Còn A Thu và mẹ cô bé thì vì những kẻ hung ác nhất trong nhà đã đi công xã giáo dục nên cuối cùng cũng có được một khoảng thời gian bình yên hiếm hơi trong những năm gần đây. Lúc này, Trần Ý trên núi đã sợ đến mức sắp ngất đi rồi. Cô nằm sấp trong đám cỏ, hai tay bịt chặt miệng, không đám phát ra tiếng động.

Ngay phía trước không xa, hai người đàn ông đang ở dưới gốc cây làm những động tác khó tả, Trần Ý không dám nhìn nhưng tai cô tại nghe rõ mồn một. Tiếng rên ri vừa khó chịu vừa cực kỳ sung sướng phát ra từ cổ họng họ, cùng với âm thanh đè nén, khiến cô buồn nôn muốn ói. Cô không ngờ rằng hai người đàn ông cũng có thể... cũng có thể làm những chuyện như vậy.

DTV

Tuy nhiên, điều khiến cô không ngờ hơn nữa là, sau khi hai người đàn ông đó kết thúc, họ không hề rời đi ngay mà vẫn tiếp tục ôm nhau, nói chuyện.

Mà nội dung họ nói ra, khiến Trần Ý kinh hồn bạt vía.

"Lão Điển bảo tôi hỏi anh tiến hành thế nào rồi?"

"Còn hai tháng nữa là hoàn thành, đến lúc đó bảy đại đội gần đây còn có quân đồn bên kia, đặc biệt là những sĩ quan đó, không một ai có thể sống sót rời khỏi đây."

"Anh có chắc không?"

"Tất nhiên, đến lúc đó khi công trình hoàn thành, sẽ mời tất cả các sĩ quan cấp liên đội trở lên bên kia đến tham quan, lúc đó chính là thời cơ ra tay tốt nhất."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Vậy thì tốt, đợi hoàn thành nhiệm vụ này, chúng ta sẽ đến Mĩ, đến lúc đó sẽ không phải lén lút như bây giờ nữa... ưm, đồ c.h.ế.t tiệt, vừa mới... lại đến rồi."

Trần Ý sợ đến phát khóc, đầu óc hỗn loạn, cô ước gì mình không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.Cô cứ nằm sấp như vậy, cho đến khi hai người đàn ông kia cuối cùng cũng xong việc, tiếng mặc quần áo sột soạt vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân rời đi, một lúc sau, cô mới buông tay đang bịt miệng mình ra, loạng choạng bò dậy rồi như phát điên chạy xuống núi.

Trong khi đó, một trong hai người đàn ông vừa rồi, vừa tiễn đồng bọn của mình về và chuẩn bị quay lại thì từ xa thấy một bóng người lao ra khỏi đám cỏ mà họ vừa ân ái, hắn đột nhiên cảm thấy không ổn, liền nhanh chân đuổi theo.Nhưng chưa đuổi kịp thì đã thấy có mấy người đang đi lên núi.

Hắn sợ lộ thân phận cho nên vội dừng lại, ánh mắt nhìn sâu vào bóng lưng người phụ nữ kia và chiếc áo sơ mi kẻ ô màu xám xanh trên người cô, rồi mới quay người bỏ đi.Còn dưới chân núi, Trần Ý nhìn thấy Tằng A Ngưu và một số xã viên đang đi tìm người, chân cô mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất rồi bật khóc nức nở trước mặt mọi người.

Tằng A Ngưu:...Trần Ý muốn kể lại chuyện vừa nhìn thấy trên núi nhưng cô thậm chí còn không nhìn rõ mặt hai người đó.

Hơn nữa, chuyện hai người đó làm, cô thà c.h.ế.t cũng không nói ra được!Cô sợ muốn chết, chân mềm nhũn, chỉ biết khóc lớn.

Tằng A Ngưu và một số xã viên nhìn nhau, không biết cô đã gặp chuyện gì trên núi, chỉ thấy cô khóc như vậy có hơi làm quá."Được rồi, Trần Tri thức, cô đừng khóc nữa, hôm nay công việc tuy không hoàn thành tốt nhưng dù sao cô cũng đã đến từng nhà từng nhà thúc giục rồi, chúng tôi tin rằng thành ý sẽ được đền đáp, cô chỉ cần tiếp tục cố gắng, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách trọn vẹn. Trời sắp tối rồi, chúng ta mau về thôi! Ban đêm trong núi không an toàn đâu."

Tằng A Ngưu có chút bực bội nói, từ khi những thanh niên trí thức này đến, chẳng có mấy ngày yên ổn, sáng nay ông mới gọi người đưa cả nhà Tằng Hải Bình đến công xã để tiếp nhận giáo dục tư tưởng, kết quả người vừa mới về đến đội, còn chưa kịp uống ngụm nước thì đã có người đến nói Trần Tri thức không biết đi đâu, có người thấy cô chạy lên núi, ông thấy trời đã tối rồi, trên núi có lợn rừng, hổ, báo, sói, hơn nữa thời tiết ở đây nóng, rắn cũng nhiều, năm ngoái cũng từng xảy ra chuyện rắn cắn người.

Chương 184

Nơi này chỉ có đối tượng của Tống trí thức khi huấn luyện đặc biệt mới vào. Trần Ý ở đội Hải Giác cũng đã mấy năm rồi, vậy mà lại không có chút kiến thức thường thức này, thế mà đám một mình chạy lên núi. Ban đầu ông chỉ muốn khuyên bảo vài câu nhưng không ngờ vừa đứt lời, Trần Ý lại khóc thảm hơn.

Tằng A Ngưu:... Giống như ông bắt nạt cô ấy vậy, chuyện này, chuyện này là sao chứ! Cuối cùng Trần Ý vẫn không kể lại chuyện trên núi, vừa khó nói lại vừa sợ, trong lòng cô có một nỗi sợ không thể nói nên lời.

Buổi tối, Lục Yến Từ vừa kết thúc một ngày huấn tuyện trở về, định đến nhà ăn ăn cơm rồi đến nhà bên kia tăng ca tợp nốt ngói cho căn phòng cuối cùng, kết quả, anh còn chưa vào đến văn phòng thì đã bị nhân viên thông tin của văn phòng sư đoàn trưởng gọi lại. Nghe nói sư đoàn trưởng Tả tìm anh có việc, anh đổi hướng trực tiếp đi đến văn phòng sư đoàn trưởng.

Đến văn phòng, anh thấy sư đoàn trưởng Tả và chính ủy Thiệu đều ở đó, sắc mặt của cả hai đều có chút nghiêm trọng.

Lục Yến Từ đi vào, chào theo quân lệnh rồi mới nói: "Sư đoàn trưởng, chính ủy, có chuyện gì không?"

Sư đoàn trưởng Tả nhìn anh, lại trao đổi ánh mắt với chính ủy Thiệu, hai người là đồng chí lâu năm, chính ủy Thiệu chỉ cần một ánh mắt là biết ông muốn làm gì, cả người không khỏi tức giận.

"Yến Từ à! Chiều nay, đồn công an công xã Hòa Bình gọi điện đến..." Chính ủy Thiệu nói đến đây, có chút không biết nên nói tiếp thế nào. Nghe đến đây, Lục Yến Từ bỗng có một dự cảm không lành, anh hỏi: "Chính ủy, rốt cuộc là chuyện gì? Ông đừng có ấp úng nữa."

Chính ủy Thiệu ho hai tiếng, lại trừng mắt nhìn sư đoàn trưởng Tả rồi mới nói tiếp: "Họ nói Tống trí thức bị người ta bắt nạt ở đó nhưng đã bắt được người rồi, chỉ gọi điện đến xác nhận anh và Tống trí thức đã nộp đơn xin kết hôn chưa...chuyện cụ thể bên đó cũng không nói rõ ràng nhưng chúng tôi đã hỏi kỹ, hình như là đội trưởng của họ chạy đến kịp thời ngăn cản, không bị thiệt hại gì, cũng không bị thương."

Nghe xong, sắc mặt Lục Yến Từ lập tức trở nên lạnh lùng: "Sư đoàn trưởng, chính ủy, tôi sẽ đến đội Hải Giác ngay bây giờ."Sư đoàn trưởng Tả và chính ủy Thiệu nhìn ra ngoài trời: "Lúc này chắc không có thuyền qua đó đâu?"

"Tôi sẽ đến tìm lão Chu mượn thuyền." Nói xong, Lục Yến Từ bước ra ngoài. Sư đoàn trưởng Tả:...

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Này, không ngờ nhỉ! Thằng nhóc này cũng có ngày này. Nhìn nó lo lắng kìa, ông nói nếu đơn xin kết hôn không được chấp thuận, liệu nó có trực tiếp xin giải ngũ chuyển ngành không?"

Chính ủy Thiệu trừng mắt nhìn ông: "Ông đừng nói nữa."

Chỉ sợ tốt không linh, xấu lại ứng nghiệm.Là chính ủy, lại là người tận mắt chứng kiến Lục Yến Từ từ một người lính bình thường trải qua quá trình huấn luyện gian khổ không tưởng, chiến đấu dũng cảm trên chiến trường, mới được thăng lên vị trí hiện tại, đương nhiên ông hy vọng anh có thể vừa thành công trong sự nghiệp vừa hạnh phúc trong gia đình.

Khi Lục Yến Từ đến đội Hải Giác, trời đã tối, Tống Duệ Nguyệt vừa xào xong thức ăn thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, cô chạy ra mở cửa thì liền ngây người."Anh... sao anh lại đến đây nữa?" Tống Duệ Nguyệt nhìn bóng dáng cao lớn đứng trước cửa, ngây ngốc hỏi.

Lục Yến Từ hít một hơi, trầm giọng hỏi: "Không muốn anh đến sao?"

Tống Duệ Nguyệt hừ một tiếng: "Anh đến có ích gì? Chỉ được nhìn chứ không được ăn, không được chạm vào, hừ!"

Lục Yến Từ:... Đột nhiên có một cảm giác khó tả!

Không biết những quân tẩu khác có giống cô không, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó?

Hơn nữa, không phải anh không cho, chẳng phải anh cũng sợ s.ú.n.g nổ, không thể kiểm soát được sao.

DTV

"Vào nói chuyện trước đã." Lục Yến Từ nhịn không được muốn ôm cô, yết hầu chuyển động, nhìn cô chằm chằm nói.

Tống Duệ Nguyệt bị anh nhìn đến phát ngượng, quay người đi vào trong, vừa đi vừa hỏi: "Anh chưa ăn cơm phải không? Em sẽ xào thêm hai món nữa, cơm cũng nấu ít quá, anh ăn trước đi, em sẽ nấu thêm cơm."

Chương 185

Lục Yến Từ đi theo cô vào bếp, bà Tằng thấy anh đến cũng ngạc nhiên, sau đó hiểu ra: "Hiểu Lục à, cháu đến vì chuyện sáng nay sao? Có phải đồn công an tìm đến đơn vị để xác minh tình hình không?" Tống Duệ Nguyệt ngẩn người, sau đó chột dạ đi về phía cửa. Lục Yến Từ là người nhạy bén như thế nào! Làm sao có thể không biết hành động nhỏ của cô, anh nhìn cô, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Đừng nghĩ nữa, em không trốn được đâu."

Tống Duệ Nguyệt: Đúng là kiêu ngạo... nhưng cô không đám nói gì. "Em còn tưởng anh nhớ em chứ, hóa ra là vì chuyện sáng nay, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, mà em cũng không bị thiệt gì, ngược lại ba anh em kia còn bị đánh một trận... Phải nói là đãi ngộ của quân thuộc tốt thật!"

Lục Yến Từ không nói gì mà chỉ tặng lẽ nhìn cô, bầu không khí trong bếp bỗng trở nên ngưng đọng, ngay cả Lục Kim An cũng nhận ra có gì đó không ổn, nó ngoan ngoãn đứng bên cạnh bà Tăng, mở to mắt nhìn. Tống Duệ Nguyệt:... Người này áp bức người khác quá đáng, chẳng lẽ sau này họ ở bên nhau đều như vậy sao? Đột nhiên cô hơi hối hận khi đồng ý hẹn hò với anh.

Lục Yến Từ dường như cũng nhận ra sự thay đổi cảm xúc của cô, vẻ mặt dịu lại, đáy mắt tràn đầy bất lực và cưng chiều: "Kiều Kiều, em có biết khi nghe sư đoàn trưởng nói em bị bắt nạt, anh lo lắng đến mức nào không?"

"Thế thì sư đoàn trưởng của anh cũng phải nói với anh là em không bị thương, không bị thiệt gì, vậy thì anh không có gì phải lo lắng cả, em không phải trẻ con, gặp chuyện em có thể tự xử lý, anh không cần vì chuyện nhỏ như vậy mà cố ý chạy đến đây, em cũng không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến công việc của anh."

Tống Duệ Nguyệt biết anh làm vậy là vì cô nhưng trong lòng vẫn không vui.

Lục Yến Từ thấy mặt cô xị xuống, rõ ràng là không vui, anh bước tới nắm tay cô kéo ra ngoài: "Chúng ta vào phòng em nói chuyện tử tế."

Nói xong, anh lại nhìn sang bà Tằng và Lục Kim An trông như chú gà con: "Bà ơi, bà dẫn Lục Kim An đi ăn trước đi."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Bà Tằng cười hì hì gật đầu, xua tay: "Có chuyện gì thì nói tử tế, không cần để ý đến chúng tôi."

Tống Duệ Nguyệt: …

Hừ! Cũng được, cô sẽ xem anh còn muốn nói gì, nếu còn dám dùng khí thế áp bức cô, vậy thì thôi chuyện cưới xin đi!Sau đó, điều mà Tống Duệ Nguyệt không ngờ tới là, sau khi Lục Yến Từ kéo cô vào phòng, anh đóng sầm cửa phòng, kéo rèm cửa, rồi đẩy cô vào tường, hai tay không tốn sức nhấc bổng m.ô.n.g cô lên, hai chân cô vô thức quấn lấy eo người đàn ông, ngay sau đó nụ hôn liền ập đến.

Tống Duệ Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc mình như bị mất điện, một luồng khí nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến cô choáng váng, toàn thân mềm nhũn, bật ra tiếng rên rỉ vui sướng.Ban đầu Lục Yến Từ hôn còn khá nhẹ nhàng, có lẽ là tiếng rên rỉ của cô đã khơi dậy bản năng đàn ông của anh, lại như trừng phạt, anh hôn càng lúc càng mạnh, thậm chí còn muốn nghiền nát cô vào cơ thể mình một cách

dữ dội...

Không biết qua bao lâu, Tống Duệ Nguyệt cảm thấy mình sắp c.h.ế.t đến nơi, tiếng khóc nức nở bật ra.Lục Yến Từ mới buông cô ra, trán chạm trán, hơi thở hổn hển, giọng nói khàn khàn: "Kiều Kiều, thích không?"

Tống Duệ Nguyệt nhìn khuôn mặt điển trai phóng to trước mắt, mặt đã đỏ bừng, giọng nói của người đàn ông còn mang theo một chút khàn khàn, đè nén dục vọng, chỉ vài từ ngắn ngủi nhưng lại khiến toàn thân cô run rẩy.Cô có thể nói không thích sao? Cô thích c.h.ế.t đi được, cảm giác này là thứ cô chưa từng có, vừa mới lạ vừa kích thích.

Nhưng cô dám nói không? Cô không dám nói mà chỉ ậm ậm ừ một tiếng, sự kiêu ngạo gì đó, dù sao cũng phải giả vờ chứ!"Vậy không giận nữa nhé?" Giọng nói của Lục Yến Từ đã có chút yếu đuối, cô gái nhỏ mình thích thì mình chiều, mình chọc giận thì mình dỗ dành!

DTV

Tống Duệ Nguyệt:... Ái chà! Lục Yến Từ lại nhìn ra cô đang giận ư!!!

Chương 186

Tuy nhiên, nếu sau này mỗi lần giận dỗi đều có phúc lợi như vậy, hừm! Cũng không phải không thể giận nhiều lần. Lục Yến Từ thấy mắt cô đảo quanh một vòng, liền biết cô đang động não nghĩ gì, anh tát một cái vào m.ô.n.g cô.

"Không được nghĩ bậy." Tống Duệ Nguyệt bĩu môi, sau đó lại cười tươi như hoa vòng tay qua cổ anh: "Em vẫn chưa hết giận đâu."

Ý là tiếp tục đi, bây giờ cô mới biết tại sao kiếp trước những cô cậu trẻ tuổi đôi khi không nhịn được mà hôn nhau trên đường, trong công viên nhỏ!

Lục Yến Từ hít một hơi thật sâu, nhìn khuôn mặt nhỏ cúi xuống nghênh đón, anh nghiến răng, một tần nữa hôn cô thật mạnh. Tống Duệ Nguyệt rên tên một tiếng, ôm lấy người đàn ông bắt đầu học cách phản công, thậm chí còn bắt đầu sờ soạng. Hai người hôn nhau, suýt chút nữa là làm trước chuyện vợ chồng.

May mà định lực của Lục Yến Từ không phải dạng vừa, anh cố gắng chống đỡ không để Tống Duệ Nguyệt đắc ý, nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình với ánh mắt mơ màng, anh liền nghiến răng nói: "Thật là một yêu tinh nhỏ."

Tống Duệ Nguyệt nghe xong thì không vui hừ hừ: "Đó cũng là yêu tinh đạo hạnh nông cạn."

Dụ dỗ trêu chọc như vậy mà không thành công.

Lục Yến Từ ghé vào tai cô, nhỏ giọng cảnh cáo: "Đợi đến ngày cưới, em sẽ khóc đấy."

Tống Duệ Nguyệt mở to mắt, ý thức được lời anh nói có ý gì, mặt cô lại đỏ bừng, nóng ran, tuy có hơi ngượng ngùng nhưng cũng khá mong chờ.

Lục Yến Từ cảm thán trong lòng, con gái nhà người ta sao lại nóng vội như vậy!

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Đợi đến khi cả hai bình tĩnh lại, Lục Yến Từ mới nghiêm mặt nhìn cô: "Kiều Kiều, nếu anh có chỗ nào làm không tốt, em có thể nói thẳng với anh nhưng đừng vì giận dỗi mà nghĩ đến chuyện chia tay, anh sẽ không đồng ý, huống hồ em chia tay với anh, người đàn ông khác có thể khiến em thoải mái như vậy không?"

Nói ra câu nói sau, Lục Yến Từ lại mang vẻ mặt đầy tự hào.Tống Duệ Nguyệt:... Cô cũng chưa từng thử người đàn ông khác, ai mà biết được chứ? Nhưng cô không dám nói lời này, sợ người nào đó tức giận mà lập tức xử lý cô tại chỗ.

DTV

"Vậy sau này anh không được dùng khí thế áp người nữa."

Cô không vui phản đối.

Lục Yến Từ:... Được rồi, đều là lỗi của anh. Hai người quấn quýt trong phòng lâu như vậy, bên ngoài trời đã tối đen, bà Tằng ăn cơm xong liền lặng lẽ dẫn Lục Kim An ra ngoài đi dạo tiêu thực.

Tống Duệ Nguyệt nghe nói anh vẫn chưa ăn tối, lát nữa còn phải về bên kia, cô lại thấy thương anh, vội vàng đứng dậy xào hai món, lại nấu hai cốc gạo.Hái một nắm hẹ trong vườn rau, thái nhỏ rồi đập

hai quả trứng, cho chút muối vào, dùng đũa khuấy nhanh, đợi chảo nóng cho chút mỡ lợn vào, sau đó đổ hỗn hợp hẹ trứng vào, lập tức mùi thơm ngào ngạt. Xào thêm một đĩa cải thìa, cho thêm chút đậu thị ớt, dùng mỡ lợn xào lên, vừa ngọt vừa giòn lại có vị cay thơm của đậu thị, chỉ nhìn thôi cũng thấy ngon miệng.

Đợi cơm chín, Tống Duệ Nguyệt múc cho anh một bát thật to, Lục Yến Từ cũng rất nể mặt, ăn sạch sẽ thức ăn.Khi đưa Lục Yến Từ đến bến tàu để đi thuyền, Tống Duệ Nguyệt đột nhiên nghĩ đến chuyện chuồng bò, cho nên liền hỏi: "Những người ở trong chuồng bò của đội, anh có quen không?"

"Không quen, sao vậy?" Lục Yến Từ suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

"Hai ngày nay em đến chuồng bò, em cứ thấy có người nhìn em, hồi trước thầy giáo của bố mẹ em bị đưa xuống Nam Châu đảo, chỉ không biết ở công xã nào, đội nào. Em muốn tìm người thầy đó, hỏi thăm tình hình của bố em."

Tống Duệ Nguyệt nói ra suy nghĩ trong lòng.Đối với bốn nhân chứng mà ông ngoại tìm được, cô thực sự không biết phải nói gì.

Chu Văn Phi và Hứa Kiến Trung ở ngay trước cửa nhà, bấy nhiêu năm nay gần như không quan tâm đến cô, rõ ràng là không coi trọng lời ủy thác năm xưa của ông ngoại, có thể trách họ không? Hình như cũng không có gì đáng trách, dù sao lần này có thể thuận lợi moi được nhiều tiền như vậy từ tay Lý Tự Lập, còn có thể đòi lại được nhà, cũng nhờ sự giúp đỡ của hai người họ.

Chương 187

Bây giờ nghĩ lại, chỉ có thể nói vận mệnh năm trong tay mình. Đối với La Khang Bình, người thầy cũ của bố mẹ, người bạn thân thiết của ông ngoại, tâm trạng của cô càng phức tạp hơn. Mà lý do cô muốn tìm ông ấy bây giờ cũng rất thực tế, chính là muốn xem có thể biết được tin tức của bố từ ông hay không, dù chỉ là một chút cũng được.

Lục Yến Từ suy nghĩ một hồi rồi nói: "Chuyện này em đừng vội, anh đi tìm người hỏi thăm tình hình là biết ngay mấy người đó là ai, vì lý do gì mà bị đưa xuống đây. Tối mai sau khi huấn luyện xong, anh sẽ đi thuyền qua nói cho em biết tin tức hỏi được, trước đó em đừng chủ động tiếp cận họ, được không?" Tống Duệ Nguyệt nghe nói anh ngày mai còn có thể qua, mắt lại sáng lên, miệng nhỏ cũng khẽ động, đậy, ngoan ngoãn gật đầu.

"Vui thế sao?" Lục Yến Từ cũng cười theo, ánh mắt nhìn cô đăm đăm. Tống Duệ Nguyệt sao có thể không vui chứ? "Vậy hôn anh một cái." Lục Yến Từ đột nhiên chủ động nói.

DTV

Tống Duệ Nguyệt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền kiễng chân hôn lên môi người đàn ông.

Nụ cười trong mắt Lục Yến Từ càng đậm hơn, xoa xoa đầu cô, sau đó anh mới quay người nhảy lên thuyền.

Chiếc thuyền là anh tìm ông Chu thuê với giá 1 đồng, nói là chỉ dùng

hai ba tiếng, anh còn phải về đến ký lúc xá trước khi quân đội tắt đèn.

Lần này Tống Duệ Nguyệt đứng ở bến tàu rất lâu, cho đến khi chiếc thuyền nhỏ của Lục Yến Từ biến mất trong màn đêm trên biển, không còn nhìn thấy nữa, cô mới luyến tiếc quay người.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Chậc, lần này cuối cùng cũng nếm được mùi vị yêu đương rồi.

Đợi đến khi Tống Duệ Nguyệt về đến nhà thì thấy bà Tằng và Lục Kim An đã về rồi, Lục Kim An còn xách theo một cái xô nhỏ, trong xô còn đựng hai con cua xanh lớn đã bị bẻ gãy càng, năm con bạch tuộc không nhỏ, còn có mấy con ốc mắt mèo và các loại sò không biết tên.

Lục Kim An vui lắm, chạy lon ton bằng đôi chân ngắn, nói muốn nuôi hết những con này.

Tống Duệ Nguyệt: … Thật là một đứa trẻ ngốc! Một lát nữa là tất cả sẽ vào bụng cô thôi."An An à! Cháu đã ăn lẩu Tứ Xuyên chưa?"Lục Kim An lắc đầu, mở to mắt, vẻ mặt tò mò: "Lẩu Tứ Xuyên là gì?"

"Là một món ăn rất ngon làm từ cua, ốc, bạch tuộc, cả một nồi lớn, bên trong còn có thể thêm dưa chuột, măng, khoai tây, vừa thơm vừa cay, đừng nói là ăn, chỉ ngửi thôi cũng đủ chảy nước miếng rồi." Tống Duệ Nguyệt cười mị mị dụ dỗ.Lục Kim An chớp chớp mắt, nhìn yêu thẩm nhà mình, lại nhìn cua và bạch tuộc trong xô, rất nhanh đã hiểu ra."Vậy cháu sẽ đi hái rau với bà ở vườn, yêu thẩm, thím làm lẩu nhanh lên nhé." Trong lúc đứa nhỏ nói chuyện, nước miếng đã chảy ra.

Tống Duệ Nguyệt thật sự không nhìn nổi nữa, cô cười đắc ý xách cái xô nhỏ của Lục Kim An đi vào bếp. Bà Tằng bất lực lắc đầu, dẫn đứa nhỏ háu ăn ra vườn rau.Tống Duệ Nguyệt rất nhanh tay, chỉ mấy cái

là đã xử lý xong đống hải sản đó, lại chạy về phòng vào không gian lấy ra một số gia vị, sợ bà Tằng nghi ngờ, cô còn cố ý xé bỏ lớp vỏ bọc bằng nhựa bên ngoài, lại cho vào một cái lọ rồi mới mang ra khỏi phòng.

Đến bếp, bà Tằng thấy cô bê ra một cái lọ bằng sứ thìcũng không để ý mà tiếp tục nhóm lửa vào bếp. Mãi đến khi Tống Duệ Nguyệt cho vào nồi một thìa dầu lớn, rồi chiên vàng những miếng cua đã cắt thành từng miếng, sau đó cho một nửa gói gia vị lẩu vào, mùi thơm cay nồng xộc thẳng vào mũi lan tỏa khắp bếp.Tiếp theo cô cho ốc, sò và bạch tuộc vào, cuối cùng là các loại rau, để tăng thêm hương vị, cô còn lén cho vào nửa bát ngọc dịch…

Mùi thơm của nồi lẩu này khiến Lục Kim An suýt nhảy dựng lên tại chỗ.Một nồi lớn đầy ắp lẩu hải sản không lâu sau đã được bưng ra, đúng như Tống Duệ Nguyệt nói, chỉ ngửi thôi cũng không chịu nổi, nước miếng cứ chảy ròng ròng.Bà Tằng và Lục Kim An đều không ăn được cay nên cô chỉ cho vào nửa gói gia vị lẩu nhưng hương vị vẫn ngon không thể tả.

Chương 188

Không có mùi tanh của hải sản, ngược lại còn cay nồng thơm ngon, chỉ húp một ngụm nước sốt thôi cũng ngon đến mức đậm chân. Lục Kim An còn nhỏ không gặm được cua, Tống Duệ Nguyệt liền gắp cho nó hai con bạch tuộc và mấy con sò và ốc, lại gắp cho nó mấy miếng khoai tây mềm nhừ thấm đẫm gia vị. Đứa nhỏ ôm bát của mình, hít hà hít hà ăn không ngừng. Hôm nay bà Tẳng cũng được thỏa mãn cơn thèm, ăn rất nhiều rau xanh, lại gặm một con cua xanh lớn, thỉnh thoảng còn gỡ thịt cua cho Lục Kim An. Tống Duệ Nguyệt chủ yếu sợ những loại hải sản này để qua đêm sẽ chết, đến lúc đó không đám ăn thì quá lãng phí.

Cũng không ngờ tại ngon đến vậy. Đến lúc đi ngủ, Lục Kim An vân còn bập bẹ cái miệng nhỏ, chưa thỏa mãn: "Yêu thẩm, ngày mai cháu tại đi nhặt mcua lớn về, ngày mai tại làm tẩu ăn nhé, được không?”

Tống Duệ Nguyệt buồn ngủ đến nỗi không mở nổi mắt, gật đầu qua toa rồi ôm đứa nhỏ vào tròn ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, trời vừa sáng thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô mặc quần áo, ngáp dài mở cửa, lập tức kinh ungạc đến nỗi suýt rớt cả cằm.

A Tứ ở cửa dẫn theo một đàn trẻ con, đứa nào đứa nấy đều xách theo một cái xô.

DTV

Trong xô có đủ loại hải sản.

"Lão đại, chúng em vừa đi biển, đây là mới nhặt được, chị mau cầm lấy đi."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Bây giờ còn sớm, bọn nó đến đưa hải sản đến, còn có thể đi nhặt thêm một đợt nữa.

Tống Duệ Nguyệt vội vàng cho bọn nó vào sân, hỏi rõ mới biết, hóa ra bọn nó đã dậy từ trước năm giờ, đi dọc bãi biển một lượt rồi, còn cách lúc thủy triều lên hơn hai tiếng, bây giờ đi nữa vẫn có thể nhặt được không ít hải sản.

Lời này khiến cô động lòng, mặt cũng không rửa, răng cũng không đánh, xách xô cũng muốn đi theo bọn chúng ra biển.Tiếng động ồn ào trong sân cũng đánh thức Lục Kim An và bà Tằng, Lục Kim An thấy Yêu thẩm định trốn nó ra biển, tức đến nỗi cái miệng nhỏ có thể treo được cả một bình dầu.Tống Duệ Nguyệt không còn cách nào khác, đành phải mang theo cả đứa nhỏ.Để lại bà Tằng một mình ở nhà bắt đầu dọn đống hải sản này.

Đến bãi biển, trên bãi biển vẫn còn khá đông người, đều là xã viên gần đó, cũng có cả thanh niên trí thức. Những năm này rất khó để ăn được thịt nhưng câu nói dựa vào núi ăn núi, dựa vào biển ăn biển quả thực không sai, sống gần biển, ít nhất thì hải sản cũng đủ ăn.Vừa đến bãi biển, mấy đứa nhỏ đi theo đã bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trên bãi cát.Ngay cả Lục Kim An cũng xách theo cái xô nhỏ và cái xẻng nhỏ của mình đi khắp nơi tìm lỗ cát, hoặc lật tìm dưới những tảng đá.

Chỉ có Tống Duệ Nguyệt đứng ngây ra đó như một đứa ngốc không biết bắt đầu từ đâu.A Tứ vừa tìm vừa để ý đến Tống Duệ Nguyệt

bên này, thấy cô đứng đó vẻ mặt ngơ ngác, liền hiểu ra, cậu vẫy tay với cô: "Lão đại, chị mau lại đây xem, ở đây có ốc nằm trong cát kìa."

Tống Duệ Nguyệt lập tức xách xô chạy vụt tới.A Tứ tuy mới 11 tuổi nhưng kinh nghiệm đi biển đã rất dày dặn, bất kỳ loại hải sản nào không kịp theo thủy triều rút về biển đều không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của cậu nhóc.

Dưới sự chỉ dẫn của cậu, Tống Duệ Nguyệt cũng nhanh chóng tìm ra được một chút mánh khóe đi biển.Khi mấy người đến một bãi đá ngầm, Tống Duệ Nguyệt lập tức bị những vỏ hàu dày đặc trên đó làm cho kinh ngạc.Cô định đi gõ nhưng bị A Tứ ngăn lại."Lão đại, cái này vỏ cứng lắm, lại nặng vừa tốn thời gian."

Tống Duệ Nguyệt không cho là vậy, hàu là một thứ tốt, có câu gì ấy nhỉ, viện làm đẹp của phụ nữ, trạm xăng của đàn ông mà!Hôm nay cô nhất định phải cạy nhiều hàu xuống, vừa hay tối nay Lục Yến Từ sẽ đến, lúc đó kiếm ít than củi, nướng trên lửa, làm cho anh ấy món hàu nướng tỏi, bồi bổ cho anh thật tốt!Lục Kim An là người hiểu rõ Yêu thẩm nhất, ó nuốt nước miếng hỏi: "Yêu thẩm, cái này có ngon như lẩu không!"

Chương 189

Tống Duệ Nguyệt:... Đây là trực giác của một đứa háu ăn sao? "A Tứ, các em giúp chị cạy cái này, chị trả cho các em mười xu một chục, được không?"

Mấy đứa trẻ nghe nói mười con đổi được một xu, lập tức vui mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên. Thế là bãi đá ngầm này bị một đám trẻ chiếm đóng. Tống Duệ Nguyệt sức khỏe tốt nhưng cạy thứ này cũng phải có chút khéo léo, cô liên tiếp cạy hỏng mấy con hàu lớn, đành đau lòng dừng tay.

Lại không muốn tãng phí, cô lấy phần thịt hàu bị cạy hỏng ra, định về rửa sạch, thêm chút đầu hào để làm gia vị. Mấy đứa trẻ không lâu sau đã cạy được bảy tám xô hàu, con nào con nấy đều không nhỏ, Tống Duệ Nguyệt bảo chúng đếm tại, báo một con số. A Tứ là người cạy được nhiều nhất, tuổi tại lớn nhất, kinh nghiệm cũng nhiều nhất, cạy được rất nhiều, đủ hai xô.

Con nào con nấy to bằng nắm tay, không hề nhỏ hơn những con hàu nuôi trên thị trường tương lại.

Chuyến này thu nhập nhiều nhất là A Tứ, cộng với xô hải sản đã đưa trước đó, Tống Duệ Nguyệt trực tiếp đưa cho nó một đồng năm xu.

Mấy đứa trẻ khác cũng kiếm được không ít, ngay cả đứa nhỏ nhất là A Thu cũng kiếm được sáu xu từ Tống Duệ Nguyệt.

Lúc về, nó còn lén nói với Tống Duệ Nguyệt, số tiền này nó sẽ nhờ

mẹ cất hộ, đợi lớn thêm chút nữa, tích cóp thêm chút nữa là có thể đóng học phí đi học rồi.

Tống Duệ Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, hình như A Tứ và mấy đứa kia đều không đi học thì phải!

Tống Duệ Nguyệt nhận từ tay đám trẻ bảy tám xô hàu, lại nhận thêm nhiều hải sản, nhất thời sẽ không cần nữa, nếu cô ở một mình, có thể cất số hải sản này vào không gian, để bao lâu cũng không sợ hỏng nhưng ở cùng bà Tằng, lại còn có Lục Kim An tinh ranh cả ngày để mắt, cô chỉ có thể từ từ mà làm thôi.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Đợi về đến nhà, thấy bà đã phân loại các loại hải sản.

Chỉ riêng cua đã có mười mấy con, con nào con nấy đều rất to, bạch tuộc có nửa xô nhỏ, còn có đủ loại ốc mà cô không gọi tên được, vỏ sò thì đầy một chậu gỗ, nhiều nhất là trai, chỉ cần nhặt là được một chùm lớn, tôm biển, tôm càng cũng có nửa xô nhỏ, con nào con nấy đều to bằng lòng bàn tay, bò tới bò lui trong xô, tươi sống vô cùng.Bà Tằng lấy hai xô nước biển nuôi số hải sản này, nhìn cả sân đầy hải sản, người đều ngây ngốc."Nhiều thế này, phải ăn đến bao giờ mới hết?"

Tống Duệ Nguyệt nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Tối nay làm hết, để Lục Yến Từ mang về ăn một ít, sau này không phải còn có đồn gác sao, cũng gửi qua đó một ít, số hàu này cháu muốn nấu chút dầu hào, nếu làm ngon, lúc đó sẽ làm nhiều hơn, mang ra chợ đen bán."Cô không thể mãi dùng tiền vốn, phải tìm cách kiếm tiền.Đồ bên không gian cũng không thể tùy tiện lấy ra dùng, dù sao cũng bị hạn chế.

DTV

Bà Tằng trừng mắt nhìn cô: "Cháu nghĩ gì vậy, bây giờ cháu cũng coi

như là nửa quân nhân rồi, nếu bị bắt ở chợ đen, cháu còn lấy chồng được không? Cháu bắt nó phải làm sao?"

Tống Duệ Nguyệt: … Bà ơi, mặc dù cháu không phải cháu ruột của bà nhưng cháu thấy Lục Yến Từ mới là cháu ruột của bà!

"Bà yên tâm, cháu có cách, lúc đó cháu không ra mặt mà để người khác ra mặt."

Nói đến đây, cô liền nhớ đến người đàn ông Lâm Thời Minh đã gặp ở chợ đen trước đó, không biết ông ta có đồng ý làm chuyện này không.

Bà Tằng: … Cái giọng điệu này, sao giống hệt mấy tên lưu manh bên ngoài vậy?

Tống Duệ Nguyệt nghĩ chỉ ăn hải sản thôi thì không đủ, nhiều thịt như vậy trong không gian cứ để mãi cũng không phải cách, không lấy ra ăn thì toàn bộ chỉ là đồ trang trí.

Thế là quyết định không đi làm nữa, dù sao cô làm một ngày cũng bằng năm ngày của người khác, hôm nay cứ đi một chuyến đến thị trấn.Đi dạo thị trấn, nhân cơ hội này lấy một ít đồ trong không gian ra.

Chương 190

Vì vậy, cô trực tiếp buộc mấy cái giỏ lớn phía sau xe đạp, bà Tăng thấy thế thì lo lăng vô cùng, bà cụ vội vàng đi tới, hỏi: "Cháu mang nhiều giỏ thế này để làm gì?"

"Cháu chỉ mang theo trước, thấy cái gì cần mua thì mua thôi." Tống Duệ Nguyệt đương nhiên sẽ không nói mình muốn mua gì, nếu không bà cụ sẽ lo lắng đến mức nhảy dựng lên.

Tống Duệ Nguyệt cười tắm tim nhìn bà cụ tức đến mức thở không ra hơi, liền nhớ đến bà Chu ở Chương Thành, bà cụ trên đời này có lẽ đều giống nhau, ở Chương Thành, bà Chu thường xuyên đánh cô, đến đây, bà Tẳng lại luôn mắng cô là phưng phí, tiêu tiền lung tung. "Bà ơi, yêu thẩm có tiền, rất nhiều tiền, yêu thẩm mưa thịt, chúng ta ăn đồ ngon, yêu thúc có tiền, không chê yêu thẩm tiêu tiền lung tung."

Lục Kim An ở bên cạnh kéo kéo bà Tẳng, chỉ cần nghĩ đến đồ ăn yêu thẩm làm, nước miếng đã chảy ròng ròng. Tống Duệ Nguyệt vốn rất vui, nghe Lục Kim An nói xong thì mắt trợn tròn: "Tối nay sẽ bảo yêu thúc gọi điện cho bố mẹ cháu, cháu ăn khỏe thế này, phải đóng tiền sinh hoạt phí."

Lục Kim An hừ một tiếng: "Đóng thì đóng, yêu thẩm mua nhiều thịt về, cháu muốn ăn thịt." Tống Duệ Nguyệt:... Nhìn cái vẻ đại gia của cháu kìa! Bà Tăng vội mvàng tục túi, lấy ra mấy tò tiền một đồng, năm hào, một hào.

"Này, mua thịt cho An An ăn."

DTV

Tống Duệ Nguyệt: …

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Hóa ra bà chỉ thương Lục Kim An nrhất phải không? Cháu mua thịt bà mắng cháu là phung phí, Lục Kim An nói muốn ăn thịt, bà lại móc tiền ra."

Nói xong câu này, bà Tằng tức đến mức muốn đánh cô nhưng Tống Duệ Nguyệt đẩy xe đạp, đạp một cái là đi xa tít.

- --

Vì chuyện tối hôm đó, Vu Tư Điềm đã đổi phòng thành công với Trần Ý, bên nhà tranh này không còn yên tĩnh nữa.

Thẩm Giai Giai và Tiết Cầm vốn đã không ưa nhau vì chuyện giành giường nhưng vì ở sân phơi lúa bị Trần Ý vạch trần chuyện hai người chia rẽ nội bộ, suýt nữa phải đi học lớp giáo dục tư tưởng ở xã, vì vậy sau khi Trần Ý chuyển đến, hai người lại ngầm bắt đầu xa lánh Trần Ý.

Hôm qua cô ta sợ đến c.h.ế.t khiếp trên núi, tối lại còn mơ cả đêm, có mấy lần nói mớ, đều bị Tiết Cầm và Thẩm Giai Giai đạp cho tỉnh.Vất vả cả đêm, cô ta thậm chí không còn sức để cãi nhau với hai người, sáng dậy sắc mặt đã rất khó coi, cả người cũng không có sức sống, vốn định nghỉ ngơi trong nhà một ngày nhưng nghĩ đến hôm qua không kiếm được một công điểm nào, nếu đến cuối năm, đừng nói là gửi lương thực về nhà, e là lương thực của mình cũng không đủ, trong lòng cô ta hận Tống Duệ Nguyệt đến chết, nhưng vẫn phải nghiến răng tiếp tục đi từng nhà để làm công tác tư tưởng.Nhà đầu tiên đến là nhà Hà Tiểu Thụ, Hà Tiểu Thụ là người của dòng họ Hà, trên có một người anh trai tên là Hà Đại Thụ, còn

có hai người chị là Hà A Thảo, Hà Tiểu Thảo, hắn ta là út trong nhà, từ nhỏ được anh chị và cha mẹ chiều chuộng nên hình thành tính lười biếng.

Sau khi lấy vợ, lúc đầu Hà Tiểu Thụ còn đi làm, dù sao một ngày cũng kiếm được vài công điểm, sau này đến khi vợ sinh con, hắn ta dù có đi làm cũng chỉ quanh quẩn ở đó, nói chuyện phiếm với đám đàn ông, dần dần, thấy vợ mình một ngày có thể kiếm được bảy tám công điểm, hắn ta trực tiếp không đi làm nữa, cả ngày sai bảo vợ mình xuống ruộng làm việc kiếm công điểm.Con cái thì ném cho bố mẹ đẻ nuôi, công điểm thì có vợ kiếm, hai anh em lại chưa chia gia sản, cả nhà kiếm công điểm, hắn ta không muốn đi làm cũng chẳng ai nói nửa lời.Hôm qua Trần Ý đến nhà họ Hà, kết quả vừa vào cửa nói muốn Hà Tiểu Thụ đi làm, mỗi ngày phải kiếm đủ 6 công điểm, Hà Tiểu Thụ cũng không trả lời, chỉ nói một câu không đi rồi vào phòng, Trần Ý sao có thể bỏ qua, đứng ngoài một lúc lâu, nói một tràng đạo lý cũng chẳng có tác dụng gì, cuối cùng nói đến mức Hà Tiểu Thụ phiền, gọi một tiếng mẹ, mẹ hắn ta cầm chổi quét thẳng vào người Trần Ý, trực tiếp đánh Trần Ý ra khỏi cửa, đóng sầm một tiếng.

Chương 191

Trần Y cầm danh sách tính toán một lúc lâu, quyết định vẫn nên đến nhà họ Hà tìm Hà Tiểu Thụ trước, ít nhất hắn ta sẽ không giống những kẻ lười biếng khác, nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghỉ của cô. Đến nhà họ Hà, cửa lớn đóng chặt, gọi mấy tiếng cũng không có ai, Trần Ý không còn cách nào khác, đành phải đến nhà khác làm công tác tư tưởng. Cô vừa đi vừa nhìn những người trong danh sách, đúng là không có ai cô muốn đến, đi được một lúc, đột nhiên cảm thấy phía trước có bóng đen, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức hét lên một tiếng.

"Tằng Thiết Đầu, anh muốn làm gì?" Trần Ý trừng mắt nhìn người đàn ông luộm thuộm, nụ cười đê tiện trước mặt, trong lòng bất an và sợ hãi nhưng trên mặt vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh chất vấn. Tằng Thiết Đầu chính là kẻ hôm qua muốn cởi quần đuổi theo Trần Ý chạy ra ngoài, quấn lấy cô nói muốn thử mùi vị phụ nữ.

Trần Ý nhìn xung quanh, lòng đã nguội tạnh một nửa. Xung quanh đây thậm chí không có một hộ dân nào, hai bên đều là núi, ở giữa là một con đường nhỏ, nếu Tằng Thiết Đầu kéo cô vào núi làm gì đó, cô ta thực sự là kêu trời không thấu, kêu đất không tinh! "Trần trí thức, cô đừng hung dữ như vậy! Tôi không phải là... không phải là đến tìm cô sao, nếu tôi đi làm mỗi ngày, cô... cô sẽ lấy tôi chứ!"

Tằng Thiết Đầu cảm thấy Trần Ý tuy đen một chút, tướng mạo cũng bình thường nhưng cô ta là thanh niên trí thức, tại còn trẻ, gả cho gã cũng tạm được, sau này cưới về nhà, sẽ có người giặt giũ quần áo, nấu cơm ấm giường, không còn phải sống những ngày tháng tạnh lẽo như thế này nữa.

Trần Ý không biết Tằng Thiết Đầu lại vô liêm sỉ đến vậy, nếu không nhất định sẽ nhảy dựng lên mắng lại.

Bây giờ cô ta nghe Tằng Thiết Đầu nói ra những lời này, tức đến mức toàn thân run rẩy, cô ta là thanh niên trí thức, lớn lên ở thành phố, đã đi học.

DTV

Còn gã đã bốn mươi mấy tuổi, thậm chí còn không lấy được vợ, sao dám... sao dám nói những lời này với cô ta?

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Thật là vô liêm sỉ đến cực điểm!

"Anh cũng không nhìn xem mình ra sao, lười làm, người thì xấu xí, nghĩ thì hay lắm." Sự khinh thường và ghê tởm trong mắt Trần Ý gần như bộc lộ một cách trần trụi.

Tằng Thiết Đầu cũng không phải chưa từng bị người ta mắng, trước đây gã lén nhìn vợ nhà hàng xóm tắm, bị phát hiện, sau đó bị bắt đánh một trận, mụ đàn bà kia và chồng cô ta nhìn thấy gã là lại mắng những lời khó nghe, nhiều người trong đội cũng rất coi thường gã, sau lưng mắng gã vừa lười biếng vừa xấu xí, không lấy được vợ thì cả đời chỉ có thể sống độc thân, sau này c.h.ế.t rồi sẽ bị ném xuống biển, cho cá ăn... Những điều này gã đều biết nhưng không quan tâm.

Dù sao thì mẹ già của gã đã c.h.ế.t từ lâu, một mình ăn no cả nhà không đói, chỉ là đôi khi nghĩ đến phụ nữ mà khó chịu vô cùng, trùng hợp Trần Ý lại vào nhà khi gã đang nghĩ đến chuyện đó...

Trước khi đến gã đã nghĩ rồi, Trần Ý có thể đồng ý với gã là tốt nhất nhưng hôm nay gã cũng phải bắt cô ta vào tay, cho dù có chết,

trước khi c.h.ế.t được nếm thử mùi vị phụ nữ cũng đáng.Bây giờ Trần Ý lại sỉ nhục gã như vậy, gã liền sinh ra một loại tức giận chưa từng có, sự tức giận khiến gã càng muốn bất chấp tất cả mà ngủ với người phụ nữ này.

"Trần trí thức, tôi xấu xí thì sao, cô cũng chẳng khá hơn là bao, danh tiếng trong đội đã thối lắm rồi, cô không bằng theo tôi, sống cho tốt, chúng ta cũng coi như là cùng chung mùi hôi." Tằng Thiết Đầu vừa cười gằn vừa tiến lại gần Trần Ý.Nơi đây toàn là cỏ dại cao hơn người và cây cối um tùm, chỉ cần gã kéo Trần Ý lên núi, ngủ với cô ta trước, sau này cô ta chỉ có thể lấy gã làm chồng.

Trần Ý bị gã nhìn chằm chằm đến nỗi dựng tóc gáy, liên tục lùi về phía sau, muốn chạy trốn nhưng chân lại vì sợ hãi mà mềm nhũn.

Chương 192

Thấy Tăng Thiết Đầu sắp xông tới, bỗng một giọng nói quát lên: "Ban ngày ban mặt, anh muốn làm gì? Muốn bị bắt đến đồn công an ăn lạc rang sao?" Tiếu Hàn Ngọc nhảy xuống từ sườn núi sau đó đi đến bên cạnh Trần Ý, nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, lại hỏi: "Vị nữ đồng chí này, anh ta có làm hại cô không, cô có cần tôi đưa cô đi báo án không?"

Trần Ý nhìn thấy Tiếu Hàn Ngọc, như thể nhìn thấy thần tiên giáng thế, vừa kích động, vừa ngưỡng, mộ, vừa tôn kính, đồng thời tim còn đập thình thịch không ngừng. Mưu tính bẩn thiu, đơ bẩn và tội lỗi đầy đầu óc của Tẳng Thiết Đầu bị sự xuất hiện của Tiếu Hàn Ngọc phá tan hoàn toàn, nghe đối phương nói muốn báo án, muốn cho gã ăn lạc rang, thì nỗi sợ hãi cuối cùng cũng kéo lý trí của gã trở lại, thậm chí không cần Trần Ý nói, gã đã chạy mất đép.

"Trần trí thức, vừa rồi chỉ đùa với cô thôi, cô đừng để bụng, tôi đi làm việc đây."

"Thì ra cô là thanh niên trí thức à! Chào cô, tôi họ Tiếu, Tiếu Hàn Ngọc, cũng là thanh niên trí thức về nông thôn." Tiếu Hàn Ngọc rất thoải mái chủ động đưa tay ra với Trần Ý. Trần Ý xấu hổ gật đầu, đưa tay ra bắt tay anh ta.

"Tiêu đồng chí, anh hẳn là làm thanh niên trí thức ở đội khác? Sao tại đến đội chúng tôi? Có chuyện gì sao?"

Tiếu Hàn Ngọc nhìn cô chằm chằm một lúc, mới nói: "Tôi ở bên đập làm kỹ sư, hôm nay đến đây muốn tìm một người, không ngờ vừa

đến nửa sườn núi thì nghe thấy bên dưới có người nói chuyện, muốn đến hỏi đường, kết quả vừa vặn gặp phải tên kia định làm chuyện xấu với cô. Trần trí thức, thời điểm này không phải mọi người đều đi làm sao? Sao cô lại ở đây?"

Trần Ý nghe anh ta hỏi chuyện này, trong mắt lóe lên một tia căm hận, tức giận kể lại chuyện mình bị Tống Duệ Nguyệt hãm hại.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Cô nói là Tống trí thức cố tình hãm hại cô, chính là muốn hủy hoại danh tiếng của cô? Nhưng cô ta làm thế nào được? Đại đội trưởng của các cô cũng mặc kệ cô ta làm bậy sao?"

"Còn không phải vì cô ta có đối tượng là đoàn trưởng sao, người ta đã nộp đơn xin kết hôn rồi, đừng nói là đại đội trưởng, ngay cả lãnh đạo xã cũng phải nịnh nọt." Trần Ý sẽ không thừa nhận lỗi của mình, đặc biệt là bây giờ cô ta rất có cảm tình với Tiếu Hàn Ngọc, đẹp trai lại nho nhã hòa nhã, còn là kỹ sư của đập nước, công việc này ít nhất cũng phải được mấy chục đồng một tháng? Nếu lấy anh ta, sau này cuộc sống của cô ta chắc chắn sẽ khá hơn, đến lúc đó còn có thể gửi thêm tiền về nhà.

Tiếu Hàn Ngọc căn bản không để ý đến ánh mắt đầy yêu mến và dò xét mà Trần Ý luôn nhìn anh ta, trong lòng chỉ nghĩ đến những lời Trần Ý vừa nói, anh ta xoa xoa ngón tay, trên mặt nở nụ cười không có chút nhiệt độ nào, ha, thật khéo... Tống trí thức, còn có đối tượng là đoàn trưởng.

Xem ra ngày mai anh ta phải đến lại đội Hải Giác này một chuyến mới được.

"Trần trí thức, nếu cô tin tôi, tôi sẽ bày cho cô một kế, biết đâu ngày mai cô không cần phải làm công việc cực khổ không được đền đáp này nữa, còn có thể đổ chuyện này lên đầu Tống trí thức, vừa vặn cũng cho cô ta nếm thử mùi vị tự làm tự chịu, cô thấy thế nào?"

DTV

Trần Ý nghe anh ta nói vậy, mắt sáng lên, gật đầu lia lịa...---Trên đảo Thiên Nhai đối diện, sau khi Lục Yến Từ tuần tra xong một lượt buổi huấn luyện của đoàn, lại kéo mấy chiến sĩ tinh nhuệ luyện tập vài trận, đánh cho mấy người phải nhận thua cầu xin tha, thid mới buông tha cho đám lính con, đi về phía sư bộ.

Hôm nay là ngày phát lương, anh còn hứa với cô gái nhỏ sẽ xin vài tờ phiếu công nghiệp, nhân lúc sư trưởng và chính ủy chưa về nộp lương, tiện thể lấy luôn phiếu chứng từ trong tay họ.Đang chuẩn bị uống xong trà ở sư bộ là tan làm thì Tả sư trưởng và chính ủy Thiệu đều cảm thấy sống lưng lạnh toát một cách khó hiểu.Lúc Lục Yến Từ đến, hai vị lãnh đạo vừa uống xong trà, dọn dẹp chuẩn bị về nhà ăn cơm, kết quả thấy cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Chương 193

"Sư trưởng, chính ủy... Tôi có chuyện muốn nhờ hai vị lãnh đạo giúp đỡ."

Tả sư trưởng:... Thằng nhóc thối lễ phép thế này, chắc chắn không có ý đồ gì tốt.

Chính ủy Thiệu:... Cứ cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Lục Yến Từ bị Tả sư trưởng đá ra khỏi phòng làm việc nhưng vẫn năm chặt xấp phiếu chứng từ trong tay. Tống Duệ Nguyệt không biết Lục Yến Từ đã làm một tên cướp, lúc này cô đang bị bà Tằng mắng cho một trận.

Sáng sớm Tống Duệ Nguyệt ra ngoài, đến thị trấn cô đi toanh quanh một vòng, tìm một nơi không có người để vào không gian, trước tiên búi tóc tên, đội mũ rơm, fấy một hộp kem nền bôi tên mặt, làn da trắng nõn lập tức trở nên vàng hơn nhiều, sau đó cầm bút kẻ mày nước chấm một số làn nhang tên mặt, còn tìm một hộp miếng đán mí mắt vô hình cố ý đán mí mắt xuống, đôi mắt hạnh xinh đẹp ban đầu lập tức biến thành đôi mắt tam giác xếch không có thần, soi gương một cái, dung mạo thực sự thay đối rất nhiều, lúc này mới lấy một đống hàng hóa của cửa hàng hai đồng, một số vải và một vài đôi giày da nữ trung niên màu đen ra, rồi đi về phía ký lúc xá của công nhân đóng tàu đối điện. Đến dưới tầu, hai cái giỏ lớn trên chiếc xe đạp của cô đã thu hút sự chú ý của những người ra vào. Có bà Lão tinh ranh, đưa đầu tại hỏi.

Tống Duệ Nguyệt lặng lẽ mở nắp trên cùng, để lộ những thứ bên

trong.

Bà lão nhìn thấy thì mắt sáng lên, cầm một đôi giày da đen nhỏ lên xem đi xem lại.

"Bà ơi, đây là da bò, đế là đế polyurethane, chống mài mòn chống trượt, kiểu dáng này, đừng nói là thị trấn, ngay cả ở trung tâm thương mại của thành phố cũng không có bán."

DTV

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt vứt hết hộp giày, chỉ để lại đôi giày và túi vải không dệt đựng giày, dù vậy nhìn cũng rất cao cấp, ngay cả túi đựng giày đó cũng có thể dùng làm túi xách đựng tiền.

Bà lão không nhịn được hỏi: "Đôi giày này bao nhiêu tiền một đôi?"

Tống Duệ Nguyệt suy nghĩ một chút, đôi giày này ở kiếp sau cũng phải hơn nghìn tệ một đôi nhưng nếu bây giờ nói giá quá cao thì chắc chắn không được, liền giơ hai ngón tay.

Bà lão nghe nói phải 20 tệ, liền kêu lên: "Đắt thế sao? Sao cô không đi cướp luôn đi?"

Tống Duệ Nguyệt trợn trắng mắt, trên mặt cười tươi như hoa: "Không đắt đâu, nhìn là biết bà là người sành hàng, tôi không cần phiếu, kiểu dáng này, tay nghề và chất lượng như vậy, đến trung tâm thương mại cũng không mua được, đây là hàng lấy từ Thượng Hải về."Bà lão nghe nói là hàng cao cấp ở Thượng Hải, có chút động lòng nhưng 20 tệ đủ cho cả nhà tiêu hai ba tháng, thực sự không nỡ.Tống Duệ Nguyệt thấy vậy, lại nói: "Nếu bà thấy đắt thì xem thứ khác, tôi còn có đồng hồ bỏ túi, xà phòng, bình đựng nước quân đội, kem dưỡng da, đúng rồi, còn có đủ loại vải, bà xem."Bà lão thấy cô lại mở một cái giỏ khác, lần này mắt lại không rời được.

Những thứ này được để lộn xộn bên trong nhưng từng thứ một đều được gia công tinh xảo, bình thường đến hợp tác xã dùng phiếu cũng không nhất định có thể mua được, đặc biệt là những tấm vải đó, nhìn chất lượng tốt hơn nhiều so với hợp tác xã, quan trọng nhất là màu sắc còn tươi sáng.Bà lão hỏi giá xong, nhất thời không biết nên mua gì, chủ yếu là muốn mua gì cũng được nhưng lại không nỡ tiêu tiền.Vì vậy, mắt đảo một vòng, tiến đến trước mặt Tống Duệ Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Cô gái, tôi giới thiệu người cho cô, đôi giày da đó, cô bán rẻ hơn cho tôi được không?"Tống Duệ Nguyệt suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

"Thế này, ít nhất tôi sẽ giảm cho bà hai đồng, nếu bà giới thiệu người đến đây mua đồ, mỗi món tôi sẽ trả bà năm xu tiền hoa hồng, bà thấy thế nào?"Bà lão nghĩ còn có chuyện tốt như vậy, đương nhiên vui vẻ gật đầu đồng ý, kéo Tống Duệ Nguyệt về nhà.

Tống Duệ Nguyệt dựng xe xong, lại dựa vào gốc cây khóa xe bằng một ổ khóa lớn, một tay xách một cái giỏ, khiến bà lão kinh ngạc: "Cô gái, nhìn cô gầy thế này, mà sức khỏe lại tốt thật."

Chương 194

"Cũng được, tôi khỏe từ bé, một năm đ.ấ.m có thể đập vỡ một viên gạch." Tống Duệ Nguyệt cười hì hì. Bà lão lại khen thêm vài câu, đến nhà, kê hai cái ghế ở lối đi, để Tống Duệ Nguyệt ngồi đợi một lát, rồi đi từng nhà gọi người. Giờ này những người đi làm đều đã đi làm, ở nhà chỉ còn những ông bà già và những phụ nữ không phải đi làm, nghe nói có đồ tốt để mua, lại không cần phiếu, giá cả cũng tương đương với hợp tác xã thì lập tức cầm tiền đến. Các ông già thích đồng hồ bỏ túi, mấy chiếc đồng hồ bỏ túi bằng đồng thau giả cổ mà Tống Duệ Nguyệt lấy ra không bao lâu đã được chọn hết, năm đồng một chiếc, mấy ông già còn suýt đánh nhau. vì kiểu đáng. Bốn đôi giày da mà Tống Duệ Nguyệt lấy ra cũng đã được bán hết, mặc dù là kiểu đáng trung niên nhưng so với kiểu đáng hiện tại thì mới mẻ hơn nhiều, hơn nữa chất lượng và tay nghề thực sự rất cao cấp, có hai nữ đồng chí vừa hay nghỉ ở nhà đã ưng ngay, Tống Duệ Nguyệt mở miệng là 25 đồng, sau khi mặc cả thì giao dịch thành công với giá 24 đồng.

Đôi giày mà bà lão muốn đã được để riêng, sau đó lấy vải, kem dưỡng đa, bình đựng nước quân đội cũng bán hết veo. Lúc tên tầu là hai cái giỏ đầy ắp, mfúc xuống thì bên trong trống rỗng, trong túi cũng đã có thêm gần hai trăm đồng. Đến dưới lầu, Tống Duệ Nguyệt đưa cho bà lão một đồng tiền hoa hồngr, bà lão vui vẻ nhận lấy, còn hỏi: "Cô gái, tần sau cô đến bán hàng là khi nào? Nếu đến nữa, hãy tìm tôi nhé! Tôi sẽ giới thiệu người cho cô."

Tống Duệ Nguyệt cười nói: "Chưa biết khi nào, chủ yếu là những món hàng này khó nhập."

Cô cũng chỉ đến thử vận may, mặc dù đã kiếm được tiền nhưng cũng rất rủi ro, cô không thể cứ mãi bán ở một nơi, nếu có thể, cô muốn giao những món hàng có thể bán được trong không gian cho một người đáng tin cậy.

Tuyệt đối không thể vì chút lợi nhỏ mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của Lục Yến Từ.

Bà lão hơi tiếc nuối gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt chào tạm biệt bà lão rồi đạp xe đi.

Cô còn phải nhanh chóng trở về, buổi tối phải làm đồ ăn ngon, những miếng thịt trong không gian phải lấy ra ướp gia vị sớm mới được.

Khi gần đến đầu thôn, cô trực tiếp đẩy xe đạp vào rừng dừa, từ trong không gian lấy ra một chân thịt bò, còn có một con cừu nguyên con, vì cừu quá to không tiện để, cô tiện tay chia cừu thành từng miếng cho vào giỏ, lại lấy một miếng sườn lớn, tiện tay chặt thành từng miếng, lại cắt thêm mấy miếng thịt ba chỉ.

Đựng đầy đủ hai giỏ, sau đó thong thả về nhà. Đến trước cửa nhà, cô rung chuông, không lâu sau thấy bà Tằng dắt Lục Kim An mở cửa đi ra. Bà lão mở nắp ra xem, sau đó hít một hơi lạnh, lại mở nắp khác ra xem, tức giận đập một cái vào lưng cô.Tống Duệ Nguyệt mặt không biểu cảm, chủ yếu là bà lão nhìn như đang đập cô, thực tế không dùng chút sức nào, không đau không ngứa.

"Cháu đúng là đứa phá gia chi tử! Mua nhiều thịt thế này, ăn không hết, sẽ hỏng mất."Tống Duệ Nguyệt nghĩ sao có thể ăn không hết? Không phải nói là ăn hết một bữa, đến lúc cô làm xong, để Lục Yến Từ mang về, còn sợ không đủ chia sao, huống hồ còn có đám lính ở chốt gác phía sau.Cô nói ra suy nghĩ của mình, bà Tằng im lặng một

lúc mới nói: "Cháu như vậy cũng không quản được hết mọi người, bộ đội nhiều người như vậy...."

DTV

Trong lòng Tống Duệ Nguyệt cũng rất rõ lời bà Tằng nói không sai nhưng mà, mục đích của cô rất rõ ràng, chính là làm chút đồ ăn ngon để Lục Yến Từ mang về, cho anh nở mày nở mặt.Cô trước tiên lọc thịt bò ra, xương để sang một bên, sau đó lại lọc thịt cừu và xương ra... Làm như vậy cũng mấy nửa ngày. Bà Tằng ở bên cạnh thỉnh thoảng giúp đỡ, thấy cô thế mà lại mang về một con cừu nguyên con, thì không khỏi phát ra một loạt câu hỏi:

"Cháu đi chợ đen à? Thậm chí còn mang về cả một con cừu nguyên con, con cừu này cũng không giống giống loài nuôi ở đây!"

Chương 195

Tống Duệ Nguyệt:... À này! Cô phải trả lời thế nào đây? "Vừa khéo gặp được, đối phương nói là con ốm, cần tiền gấp, con cừu này là giống từ thảo nguyên mang về khi vận chuyển, nói là thịt cừu tươi ngon không có mùi hôi, chá thấy hiếm khi gặp được cơ hội tốt như vậy nên mua cả con."

Haiz, ăn thịt giải thèm còn phải bịa chuyện mới được. Bà lão cũng không phải người để lừa đâu! Bà Tăng liếc cô một cái không vui, sau đó đi ra sau nhổ củ cải.

Tống Duệ Nguyệt sờ mũi, vội vàng thái thịt, ướp thịt... Để có thể tận dụng tối đa giá trị của những miếng thịt và xương này, cô quyết định làm món cá cừu tươi, dùng cá và xương cừu hầm nước dùng, cho thêm củ cải vào hầm cùng, có thể ăn như lâu, cho thêm thịt cừu và các loại rau xanh vào. Xương bò còn có thể hầm thêm một nồi canh bò hầm củ cải nhưng phải cho thêm gia vị để khử mùi hôi, tăng hương vị, chỉ riêng nước dùng thôi, uống trực tiếp hay nấu mì, nấu canh rau đều tuyệt.

Sườn và xương sống heo thì cứ để trong giếng bảo quản tươi thôi, trong nhà còn có một đứa háu ăn, ngày nào cũng lải nhải đòi ăn thịt, cô làm nhiều thịt như vậy, có thể ăn được mấy ngày rồi.

Bên này Tống Duệ Nguyệt hầm xong hai nồi canh lớn, bên bà Tăng cũng đốt rất nhiều than củi, nhìn ra ngoài trời cũng tối rồi, ước chừng Lục Yến Từ cũng sắp đến.

Phải nói là, mới một ngày thôi mà Tống Duệ Nguyệt đã hơi nhớ anh

rồi.

Đáng tiếc là đơn xin kết hôn nhất thời cũng không phê duyệt được, nếu không... Haiz!

"Sao vậy, sao lại thở dài than vãn?"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Một giọng nói trầm thấp truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Tống Duệ Nguyệt giật mình, sau đó niềm vui lan tỏa trên khuôn mặt.

"Anh mới đến à? Còn chưa ăn cơm phải không?"Lục Yến Từ thấy cô cười vui vẻ, xoa xoa bàn tay nhỏ của cô: "Mới đến, còn chưa ăn đã vội đến gặp em."Tống Duệ Nguyệt nghe anh nói vậy, người mềm nhũn, muốn dựa vào lòng anh, từ sau khi thân mật hôm qua, cô thấy Lục Yến Từ là hơi không khống chế được, luôn muốn trêu chọc anh.Lục Yến Từ thấy bà Tằng còn ở bên cạnh, Lục Kim An cũng mở to mắt nhìn, không tự nhiên khẽ ho một tiếng rồi nhỏ giọng nói:

"Chúng ta vào nhà, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em."

Tống Duệ Nguyệt biết chuyện quan trọng anh nói hẳn là chỉ chuồng bò, cô gật đầu, liền đi về phía phòng mình. Lục Kim An thấy Yêu thúc Yêu thẩm vào phòng, cũng muốn đi theo, kết quả còn chưa đi được hai bước thì đã bị bà Tằng kéo lại: "An An, lại đây giúp bà đốt than, lát nữa Yêu thẩm mới làm đồ ăn ngon cho cháu được."

Bên này, hai người vào phòng, Tống Duệ Nguyệt còn chưa kịp đóng cửa phòng, đã nhào vào lòng người đàn ông, vòng tay qua cổ anh, kiễng chân muốn hôn.Lục Yến Từ vốn thật sự muốn nói với cô chuyện chính sự ở chuồng bò, nào ngờ còn chưa kịp mở miệng, đã bị cô gái mềm mại thơm tho nhào vào lòng, hôm qua mới vừa mở màn, lại là người mình yêu, làm sao chịu được sự trêu chọc như vậy,

anh lập tức cúi người ngậm lấy đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô gái.Anh cảm thấy toàn thân cô gái đều ngọt ngào, trong miệng ngọt ngào, trên người thơm tho mềm mại, hôn thế nào ôm thế nào cũng không đủ.

Hai người trong phòng giở trò một lúc lâu, thẳng đến khi cả hai đều thở hổn hển, thấy tiếp tục nữa là sẽ xảy ra chuyện, cuối cùng mới dừng lại.Lục Yến Từ dùng đôi cánh tay khỏe mạnh bế cô gái của mình đặt lên giường, hôn lên trán cô, lúc này mới nhỏ giọng nói ra thân phận của năm người trong chuồng bò và nguyên nhân bị đưa xuống đây.Khi nghe nói La Khang Bình và vợ ông ấy là Thẩm Ngữ Khiết quả thật đang ở trong chuồng bò của đội Hải Giác, trên mặt Tống Duệ Nguyệt không giấu được vẻ kinh ngạc, chuyện này...

DTV

Thật quá khéo!Đồng thời biết được La Khang Bình và vợ ông bị chính con trai ruột của mình tố cáo, lại đăng báo đoạn tuyệt quan hệ với họ, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận và thở dài.

Nói xong chuyện chuồng bò, Lục Yến Từ lại móc ra một gói đồ từ trong túi áo, đặt vào tay cô.

Chương 196

Tống Duệ Nguyệt tò mò, mở ra xem, không nhìn thì thôi vừa nhìn đã mở to mnắt. "Anh lấy đâu ra nhiều tem phiếu thế này?"

Lục Yến Từ: "Không phải em muốn lấy mấy tờ phiếu công nghiệp sao? Hôm nay phát lương, anh đến chỗ sư trưởng và chính ủy xin hết phiếu của họ."

Tống Duệ Nguyệt lại lật xem, bên trong còn có hon chục tờ Đại đoàn kết và một tờ giấy gửi tiền, số tiền trên đó lớn đến mức khiến cô một lân nữa kinh ngạc. "Anh... Anh định đưa hết của cải cho em à?"

"Lương của anh bây giờ là 76 đồng một tháng, nếu đi làm nhiệm vụ, còn có thêm tiền thưởng và phụ cấp, trước Tết anh đi làm nhiệm vụ một tần, tập công, số tiền mặt còn tại chính là tiền thưởng và phụ cấp của tần làm nhiệm vụ đó. Số tiết kiệm này là toàn bộ tiền tương những năm qua của anh, thật ra trước đây không chỉ có từng này nhưng trước kia anh làm tiên trưởng, doanh trưởng thì tương không cao như bây giờ, thỉnh thoảng gặp phải tình huống đặc biệt, còn phải trích một phần tiền tương gửi cho gia đình những chiến hữu đã hy sinh..."

Lục Yến Từ nhỏ giọng nói những lời này với cô, nghe Tống Duệ Nguyệt thấy trong lòng chua xót, vừa vui mừng vừa cảm động.

"Anh tin tưởng em đến vậy sao! Chúng ta còn chưa kết hôn mà, nhưng anh đã đưa hết tiền cho em." Tống Duệ Nguyệt tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng vui făm. Lục Yến Từ nhìn cô rõ ràng vui mừng như chuột ăn vụng dầu, miệng còn phải giả vờ làm bộ làm

tịch vài câu thì không khỏi bật cười, cúi đầu mổ nhẹ tên đôi môi nhỏ của cô, mới nói: "Em đã làm anh như vậy, anh còn có thể làm sao?"

Tống Duệ Nguyệt trợn tròn mắt: Gọi là làm như vậy là sao? Nói như thể anh không làm gì cô vậy.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Hừ! Đã như vậy, cô sẽ nhận thôi! Đúng như anh nói, dù sao cũng đã làm như vậy rồi, còn có thể làm sao nữa?

"Đúng rồi, hôm nay em đi chợ huyện, mua rất nhiều thịt, còn mua rất nhiều hải sản, em định làm hết, con hàu ăn vào bổ cơ thể, tối anh nhớ ăn nhiều vào, lúc về anh tiện thể mang một ít cho sư trưởng và chính ủy của chúng ta nếm thử..."

Tống Duệ Nguyệt vẫn còn nhớ đến chuyện làm đồ ăn, cô từ trên giường nhảy xuống, đem hết phiếu chứng và tiền mà Lục Yến Từ đưa cho cô cất dưới gối, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Lục Yến Từ nghe cô lải nhải nói, trong lòng như được lấp đầy, không trách trước kia sư trưởng luôn khuyên anh tìm đối tượng thì ra cảm giác có người nhà lo lắng quan tâm là như vậy.

Một mình Tống Duệ Nguyệt tất nhiên không làm hết được nhiều như vậy nhưng Lục Yến Từ đã gọi những người tuần tra không phải trực ban đến, tổng cộng sáu người, trong đó có cả ban trưởng gác cổng là Ngũ Phi Vũ.

Anh chàng này có đôi lông mày rậm và đôi mắt to, nghe nói đối tượng của đoàn trưởng muốn làm thịt nướng cho họ ăn, còn có lẩu cá dê tươi, xương bò hầm củ cải, chỉ nghe tên những món ăn này thôi đã bắt đầu không kiểm soát được mà nuốt nước miếng ừng ực.

Một tháng họ chỉ được ăn thịt một lần, thịt còn có thể đếm được, mỗi người hai miếng.Bình thường chỉ có bánh bao ngô, rau xanh

luộc thêm chút muối để nêm, thỉnh thoảng thèm quá thì ra biển đánh bắt chút cá về làm đồ ăn nhưng cá do đội nấu ăn làm ra thực sự không được, quá tanh, ăn hai miếng là muốn nôn.Họ cũng đã thử tự nướng, hương vị cũng khó tả. Lần trước đoàn trưởng gọi ba người đến giúp chặt cây đóng đồ đạc, lần đó ăn một bữa cơm do đối tượng của đoàn trưởng làm, về sau còn nhắc đi nhắc lại ngon lắm mấy ngày, khiến họ đều thèm thuồng.

DTV

Không ngờ lần này chuyện tốt cuối cùng cũng đến lượt họ.Sau khi Lục Yến Từ gọi mọi người đến, từng người một xếp hàng đứng trước mặt Tống Duệ Nguyệt gọi chị dâu, khiến cô xấu hổ đến mức không nói nên lời.Thấy cô gái nhỏ có chút ngượng ngùng, Lục Yến Từ liền bắt đầu sắp xếp, hai người đi bê gạch xây một bếp lò đơn giản, bốn người còn lại ở đó xiên thịt, nhìn những miếng thịt ướp thơm phức to hơn ngón tay cái trên tay, từng người mắt đều sáng lên. Mặc dù không có vỉ nướng nhưng có dây thép, cộng thêm tay nghề của Lục Yến Từ rất lợi hại, chỉ nghe nói sơ qua về hình dáng, anh cầm kìm quấn vài cái là ra một tấm lưới thép.

Chương 197

Tống Duệ Nguyệt một mình nướng không xuể, Lục Yến Từ cũng ở bên cạnh giúp nướng, nướng một lúc, mấy chàng trai trẻ cũng chạy đến hóng hớt, nói rằng cũng muốn học Tống Duệ Nguyệt cách làm đồ nướng, sau này nếu thèm thịt có thể ra biển đánh bắt hải sản về tự Trướng mà ăn. "Vậy thì tốt quá, chỉ cần chế biến hải sản đúng cách, nó vẫn bổ dưỡng và tươi ngon."

Tống Duệ Nguyệt rất thích ăn hải sản nhưng kiếp trước cô bị tổn thương tử cung, hải sản lại là đồ lạnh, bình thường chỉ có thể nếm thử, tuyệt đối không đám ăn nhiều, nếu không mỗi lần đến kỳ kinh nguyệt cô đều đau đến c.h.ế.t đi sống lại. Một bữa ăn này làm ra tất nhiên phải tốn không ít công sức, may là cô đã ướp thịt trước, đợi đến khi đạy xong cho mấy anh lính trẻ cách nướng, cô liền đi làm lẩu Tứ Xuyên. Đợi đến khi cô xào xong mấy nồi lẩu Tứ Xuyên, mấy người đã ăn no lại thèm thuồng đến mức nuốt nước miếng ừng lực. Tống Duệ Nguyệt chia cho Lục Kim An một bát, ngoài một nồi ăn tại chỗ, còn lại cô bảo Lục Yến Từ mang một nồi về, một nồi Ngũ Phi Vũ mang đến cho những người đồng chí trực ban nếm thử.

Lục Yến Từ phải về ký lúc xá trước khi tắt đèn, anh ăn hai bát cơm, uống một bát canh cá dê tươi, tại bị Tống Duệ Nguyệt ép ăn sáu con hàu nướng tỏi, xiên mười mấy xiên thịt nướng, sau đó mới chuẩn bị về. Tống Duệ Nguyệt dùng tá chuối gói thịt nướng và các toại xiên hải sản thành từng tớp, trước tiên đặt nồi lâu Tứ Xuyên đây ắp một

chậu sứ xuống dưới cùng của giỏ, tót một tớp rơm, sau đó đặt xiên nướng tên; hai nồi canh còn tại thì đựng trong một giỏ khác. Ban đầu định đưa Lục Yến Từ đến bến tàu nhưng anh đã ngăn cô tại: "Để Ngũ Phi Vũ đưa anh là được rồi, em ở nhà đi, tối thế này, anh không yên tâm để em một mình đi bộ từ bến tàu về."

Không hiểu sao, Tống Duệ Nguyệt lại cảm thấy lời anh nói có ý tứ nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cô lại không tiện hỏi kỹ, đành ngoan ngoãn gật đầu, chỉ tiễn anh ra cửa đến ngã tư rồi quay về.

Mặc dù tối nay có Ngũ Phi Vũ và những người khác giúp đỡ, Tống Duệ Nguyệt cũng mệt đến thở không ra hơi, ngay cả Lục Kim An cũng ăn mệt, ôm cái bụng tròn vo của mình trèo lên giường là ngủ thiếp đi.

May là sáu anh chàng gác cổng rất siêng năng và tháo vát, giúp dọn dẹp sân sạch sẽ, sau đó mới mang theo đồ ăn đêm dành cho những người đồng chí trực ban về.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

DTV

Mặc dù mồm miệng bà Tằng nói Tống Duệ Nguyệt hoang phí nhưng trong nhà náo nhiệt bà lại rất vui, mãi đến khi Ngũ Phi Vũ và những người khác về rồi, bà mới thong thả đi đun nước tắm cho Tống Duệ Nguyệt, khiến Tống Duệ Nguyệt cảm động đến mức ôm bà lão gọi "Bà nội"

Bên phía Lục Yến Từ, anh lái thuyền trở về đảo, Tiểu Thẩm đã đợi sẵn ở bến tàu.

Thấy đoàn trưởng cẩn thận xách hai cái giỏ từ trên thuyền xuống, Tiểu Thẩm lập tức tiến lên đón, vừa mới đến gần, cậu ta đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi.

"Đoàn trưởng, bên trong là đồ ăn phải không?"

Lục Yến Từ gật đầu: "Trên này là thịt cừu và thịt bò xiên nướng do chị dâu cậu nướng, cậu lấy một gói ra vừa đi vừa ăn, bây giờ chúng ta đến nhà sư trưởng, lát nữa trên đường cây tiện thể gọi luôn lão Đới và chính ủy Thiệu."Tiểu Thẩm:... Ôi trời ơi, vẫn là Tống trí thức đối xử với cậu tốt, không uổng công ngày đó trên tàu hỏa đã hết lòng tạo cơ hội cho đoàn trưởng và Tống trí thức, nhìn xem, nhìn xem, bây giờ đoàn trưởng có đối tượng rồi, đều có tình người hơn trước, đều biết mang đồ ăn ngon cho cậu, cậu thật là vất vả quá mà!

Lục Yến Từ không biết những suy nghĩ trong lòng cậu lúc này, nếu không thì chắc chắn sẽ đá đối phương hai phát.Sau khi Tả sư trưởng tan sở về nhà, vừa vào cửa đã bị Trang Tự Nghi gọi lại, hỏi anh tiền lương và phiếu tháng này.

Kết quả đợi mãi, chỉ thấy ông ta móc ra hai mươi mấy tờ đại đoàn kết, còn phiếu thì không có một tờ nào.Trang Tự Nghi trừng mắt nhìn ông: "Phiếu đâu?"

Chương 198

Tả sư trưởng bực bội nói: "Đều bị thăng nhóc Lục Yến Từ kia cướp mất rồi."

Trang Tự Nghỉ còn tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại: "Ai cướp?”

Tả sư trưởng lại bổ sưng một câu: "Cậu ta nói muốn kiếm chút phiếu để mua đồ cưới cho đối tượng của mình, trong tay không đủ phiếu, liền cướp hết phiếu của tôi và lão Thiệu."

Nghe xong, Trang Tự Nghi thấy chuyện này thật mới mẻ. "Ồ, mặt trời chắc mọc đằng tây rồi, ông nói cái tên Lục tiểu tử thối tha kia, còn biết nghĩ đến chuyện này cho đối tượng của cậu ta sao? Ông đừng có lừa tôi đấy nhé?"

Tả sư trưởng thở dài: "Tôi từa bà làm gì? Thăng nhóc này coi như là rơi vào tay cô gái đó rồi, lớn hơn cô gái nhà người ta mười tuổi, cái gì cũng phải fo, lão Thiệu nói cậu ta vừa làm chồng vừa làm cha, không ngờ cũng có ngày hôm nay."

Trang Tự Nghi không thích nghe: "Sao thế, cô gái nhà người ta còn trẻ như vậy, chịu gả cho cậu ta thì cũng coi như tốt rồi, cậu ta không được đối xử tốt với cô gái đó sao? Tôi cũng khá tò mò, cô gái này rốt cuộc trông đẹp đến mức nào, có thể khiến Lục tiểu tử thích đến vậy, trên đảo chúng ta có nhiều cô gái nhưng mấy năm nay cậ ta không để mắt đến một ai."

Tả sư trưởng cũng tò mò! Nhưng đây không phải là đơn xin kết hôn vẫn chưa được phê duyệt, ông cũng chưa nhìn thấy cô gái đó.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Chỉ nghe Tiểu Thẩm và Đại Hắc nói đẹp thì đúng là đẹp, đẹp hơn cả những ngôi sao trên báo, giống như tiên nữ vậy.

Cuộc đối thoại tương tự cũng diễn ra ở nhà chính ủy Thiệu nhưng vợ của chính ủy Thiệu là Nguyễn Anh Hoa lại có quan hệ tốt với vợ của Tạ Dụ là Lưu Mỹ Lan, ban đầu chính bà là người khởi xướng nói muốn mai mối Lưu Mỹ Trúc và Lục Yến Từ, vì vậy, khi biết được trong những ngày Lục Yến Từ về nghỉ Tết đã tìm được một nữ thanh niên trí thức ở nông thôn, trong lòng bà có chút không thoải mái.

Hôm nay, bà cũng giống như Trang Tự Nghi, sau khi chồng mình về, bà liền đòi tiền lương và phiếu tháng, kết quả chính ủy Thiệu chỉ đưa tiền lương, nói phiếu đều bị Lục Yến Từ cướp mất, bà lại hỏi thêm một câu, kết quả nghe nói là vì đối tượng là nữ thanh niên trí thức kia nên mới cố ý lấy phiếu, trong lòng bà càng không vui.

Nhưng Nguyễn Anh Hoa là người không biểu hiện ra ngoài, thêm nữa chồng bà là chính ủy, bình thường coi trọng nhất công tác tư tưởng chính trị, cho dù llà vợ chồng, nếu bà nói sai điều gì thì cũng sẽ bị phê bình. "Những phiếu đó, Lục tiểu tử có nói khi nào trả tại không?" Nguyễn Anh Hoa tại thử đò hỏi. Chính ủy Thiệu tiếc bà: "Những phiếu mà trước đây bà lấy của cậu ta mỗi tháng, bà đã trả tại cho người ta chưa?”

Nguyễn Anh Hoa tức giận: "Cậu ta cũng không dùng đến! Ăn uống đều ở trong quân đội, những phiếu đó không dùng hết cũng lãng phí, hơn nữa, không phải chỉ mình tôi lấy phiếu của cậu ta, Trang Tự Nghi bên cạnh cũng lấy mà?"

DTV

"Đồng chí Nguyễn Anh Hoa, tôi phải phê bình bà về điều này, quân đội phát cho cậu ta thì dù cậu ta không dùng cũng là lài sản cá

nhân, bà lấy của cậu ta thì phải trả lại, bây giờ người ta lấy của tôi một ít phiếu, bà lập tức hỏi khi nào trả lại, vậy sao bà không trả lại trước những phiếu đã lấy của cậu ta trong những năm qua? Cái tật dễ dãi với bản thân, nghiêm khắc với người khác của bà phải sửa đổi. Hơn nữa, người khác có lấy hay không thì tôi không quan tâm nhưng tôi là chính ủy, bà là vợ tôi thì phải gương mẫu. Những phiếu mà bà lấy của Lục tiểu tử trong những năm qua, bà tự tính xem có bao nhiêu, quy đổi ra tiền thì trả lại cho cậu ta."

Tính cách của vợ mình như thế nào, Thiệu Chính Hồng rất rõ ràng, chỉ cần nghe bà mở miệng nói gì, là có thể đoán được bà muốn làm gì.

Nguyễn Anh Hoa nghe ông nói vậy, tức muốn chết, sớm biết vậy thì bà đã không hỏi nhiều như vậy, bây giờ thì hay rồi, không những bị mắng một trận mà còn phải tự móc tiền túi ra.

Chương 199

Trong lòng bà càng thêm oán giận. Vì vậy, khi Lục Yến Từ đến, giọng điệu của Nguyễn Anh Hoa có chút chua ngoa: "Ồ, Lục tiểu tử đây là từ chỗ đối tượng của cậu về sao? Cậu đưa cho cô ta nhiều phiếu như vậy, chắc cô ta vui lắm nhỉ?"

Lục Yến Từ là người như thế nào, bề ngoài trông có vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng nhưng thực chất lại rất thông minh và thâm hiểm. Anh có thể chịu được việc bà ta nói bóng gió về cô gái nhỏ nhà mình như vậy sao?

"Cô gái nhà tôi đương nhiên là vui rồi, cô ấy còn lo tôi lấy nhiều phiếu của chính ủy thì sẽ không tốt nên đã cố tình làm rất nhiều đồ ăn để tôi mang đến nhưng tôi bảo cô ấy đừng lo, tôi đã nói với cô ấy rằng, dù sao thì những năm qua chị dâu đã lấy của tôi nhiều phiếu hơn hôm nay tôi lấy của chị dâu nữa. Chị dâu là vợ của chính ủy, là tấm gương cho những người vợ quân nhân trong quân đội chúng ta, chắc chăn sẽ không so đo những chuyện này. Hơn nữa, chị dâu vẫn luôn quan tâm đến chuyện hôn nhân của tôi nhất, tôi sắp kết hôn rồi, không có phiếu thì không thể mua được nhiều thứ dùng cho đám cưới, chị dâu xem khi nào thì đưa thêm phiếu cho tôi?"

Nguyễn Anh Hoa:... Lục tiểu tử này câu nào cũng khen nhưng thật ra câu nào cũng chỉ trích bà, mà bà tại không thể phản bác. Chỉ có thể cười gượng đáp: "Vừa rồi lão Thiệu còn nói chuyện này với tôi, tôi cũng muốn đưa thêm phiếu cho cậu, để cậu sớm thành gia tập thất nhưng thứ này không phải đều có định tượng sao, gia đình chúng tôi tại đông người, chỉ tiêu cũng lớn, vậy thì đến lúc đó tôi sẽ quy đổi thành tiền cho cậu nhé?"

Lục Yến Từ cau mày, giọng nói mang theo khí thế không cho phép phản bác: "Đối tượng của tôi không thiếu tiền, chị dâu vẫn nên nghĩ cách kiếm thêm phiếu đi!"

Nguyễn Anh Hoa ngây người tại chỗ, hồi lâu vẫn không tìm lại được giọng nói của mình, rõ ràng là không ngờ thái độ của anh lại cứng rắn như vậy.

Lục Yến Từ người này không thích nói nhảm, vừa rồi nói một tràng dài như vậy, vẫn là vì quá tức giận, anh không muốn để cô gái nhỏ của mình chịu một chút ấm ức nào, ai cũng không được, đương nhiên là phải lấy lại thể diện.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Nếu không phải nể mặt chính ủy Thiệu, anh mới không nói năng gay gắt như vậy nếu không chỉ những lời bóng gió về cô gái nhỏ đó thôi, anh cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Lục Yến Từ vốn định để những đồ ăn này ở nhà chính ủy Thiệu nhưng với thái độ của Nguyễn Anh Hoa vừa rồi, đồ ăn mà cô gái nhỏ vất vả làm ra thì thôi không nên ăn nữa, vì vậy anh đi đến cửa cầu thang, hướng lên trên hét lớn: "Chính ủy, tôi đợi ông ở nhà sư trưởng, ông nhanh chóng qua đây một chuyến."

Nói xong, anh quay người bỏ đi.

DTV

Nguyễn Anh Hoa thấy lúc anh vào tay còn xách một cái giỏ, bây giờ lại xách ra ngoài, tức đến nỗi trợn trắng mắt.

Vừa rồi anh không phải còn nói là đối tượng của anh làm đồ ăn gì đó mang đến sao? Sao không thấy anh lấy ra?

Thiệu Chính Hồng ở trên lầu đóng cửa đọc sách, không nghe thấy cuộc đối thoại giữa vợ mình và Lục Yến Từ, khi nghe thấy Lục Yến Từ muộn thế này còn gọi ông đến nhà sư trưởng, còn tưởng có chuyện gì gấp, liền đặt sách xuống vội vàng đi xuống lầu, cũng không để ý sắc mặt của vợ mình khó coi đến mức nào.Đến nhà họ Tả, ông thấy trên bàn ăn tròn trong phòng khách bày đầy đồ ăn, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, khiến ông phải bước nhanh hơn.

"Ồ, lão Tả, ông phát lài rồi à? Ra tay làm nhiều đồ ăn thế này. Vợ ông từ bao giờ mà tay nghề lại tốt thế, đây là làm thế nào vậy, ngay ở cửa đã ngửi thấy mùi thơm khiến tôi chảy nước miếng rồi."Thiệu Chính Hồng trêu chọc vài câu, cũng không khách sáo mà đưa tay lấy một xiên thịt cừu nướng cắn một miếng.

Vừa ăn vừa khen: "Không tệ, thịt cừu này không hề hôi, đây là nướng bằng gì vậy? Thơm quá, chắc phải dùng không ít phiếu thịt nhỉ?"Tả sư trưởng trừng mắt nhìn ông: "Ông thấy tôi có nhiều tiền để mua nhiều thịt thế à? Ông cũng nói rồi, tay nghề vợ tôi không ra gì, ông thấy bà ấy có thể nướng ra xiên thịt thơm như vậy không?"

Chương 200

Chính ủy Thiệu:... Ông không sợ vợ ông nghe thấy tối không cho ông lên giường à? Trang Tự Nghỉ đương nhiên là nghe thấy nhưng lúc này bà đang vui, cũng lười so đo với cái miệng, không nhả ra được ngà voi của chồng mình.

"Đây là đối tượng của Lục tiểu tử nướng, còn làm một nồi lẩu gì đó, đang hâm nóng trong bếp, sắp bê ra rồi, đúng rồi, còn hai nồi canh nữa, canh ngon lắm, lát nữa các ông ăn lẩu với nồi, còn nhiều rau nữa, rau non nhìn là thấy thích rồi, tôi còn không nỡ bỏ vào bụng nữa."

DTV

Trang Tự Nghỉ thò đầu ra từ trong bếp, đã muộn thế này rồi, còn chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, rõ ràng là không chỉ có hai người họ. Quả nhiên không lâu sau, thấy chính ủy Đới Nguyên Diệu của đoàn 4 dẫn vợ đến, còn có đoàn trưởng, chính ủy của đoàn 1, đoàn 2, đoàn 3 đều dẫn vợ đến.

Nhà Tả sư trưởng nhất thời thật sự rất náo nhiệt. Mọi người đều đã ăn tối, giờ này bình thường đều chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên bị tiên tạc viên Thẩm Đại Lâm của đoàn trưởng Lục Yến Từ gọi đến nhà sư trưởng ăn khuya, ai nấy đều tò mò muốn chết. Đến nhà Tả sư trưởng, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, ai nấy đều không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Vợ đoàn trưởng Tiêu Dũng của đoàn 1 là Đào Thư và vợ của chính ủy Tôn Hướng Quốc đoàn 2 là Triệu Nguyệt Quế tụm lại thì thầm:

"Nhà sư trưởng có chuyện vui gì à? Những món ăn này không phải do chị dâu làm chứ?"

Đúng lúc Trang Tự Nghi rửa xong rau bưng lên:... Hóa ra chuyện bà nấu ăn dở cả sư đoàn đều biết rồi à?

Chắc chắn là lão Tả chó c.h.ế.t này đi khắp nơi tuyên truyền, đợi đến lúc ngủ xem bà sẽ không cho ông đẹp mặt.

Tả sư trưởng không hề nhận ra nguy hiểm, đang vui vẻ chào đón mọi người ngồi xuống, vừa nói: "Những món này à! Đều là đối tượng của Lục tiểu tử làm, nói cảm ơn mọi người đã quan tâm đến Lục tiểu tử thường ngày, còn tự tay làm rồi bảo cậu ta mang về, mời mọi người ăn khuya."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Mọi người càng tò mò về đối tượng của Lục Yến Từ.

Trước tiên, có thể khiến anh chàng độc thân lợi hại nhất cả sư đoàn phải trúng tiếng sét ái tình, điều đó đã rất kỳ diệu rồi, giờ cô gái này còn nấu được nhiều món ăn ngon như vậy, chủ yếu là rất hào phóng, loại thịt này có tiền cũng không dễ mua.

Còn có món canh, họ chưa bao giờ uống được món canh nào ngọt thanh như vậy, thả một nắm rau xanh vào nhúng một nhúng, gọi là tươi non ngọt thanh, dư vị vô tận.

Người đến đông, may là mọi người đều đã ăn tối, cộng thêm Trang Tự Nghi lại lấy một ít miến dong tích trữ trong nhà ra cho vào nồi nấu, thế là ai nấy đều ăn no nê.Đới Nguyên Diệu và Lục Yến Từ là đồng chí lâu năm, tất nhiên phải hỏi thêm vài câu về chuyện đối tượng của anh.

"Này, lão Lục, chỉ dựa vào tay nghề nấu ăn của đối tượng nhà cậu, chắc chắn là một cô gái xinh đẹp lại đảm đang, cô ấy còn có chị em

gái nào không? Làm mối cho mấy tên nhóc còn độc thân dưới tay chúng ta đi." Nói là làm mối, thực tế là dò hỏi tình hình gia đình của Tống Duệ Nguyệt.

Lục Yến Từ cũng không giấu giếm, liền kể tình hình của cô gái nhỏ nhà mình: "Bố mẹ đối tượng tôi đã mất, cũng không có anh chị em, sau này cô ấy đến đảo chúng ta theo quân, còn phải nhờ các chị dâu quan tâm nhiều hơn."

Anh đã nói đến mức này, hơn nữa ăn của người ta miệng mềm, huống hồ những món ăn này là món họ chưa từng ăn, chỉ dựa vào tay nghề nấu ăn cũng đủ khiến họ phải hòa thuận với đối tượng nhà Lục đoàn trưởng.Một nhóm người ăn xong, thời gian cũng rất muộn, Lục Yến Từ dứt khoát không về ký lúc xá nữa mà theo vợ chồng Đới Nguyên Diệu về nhà mới.

Đới Nguyên Diệu không biết nhà mới của anh sắp xếp thế nào, còn tưởng đồ đạc đã sắm sửa đầy đủ, hai người ở cửa tách ra tự vào sân nhà của mình.Lục Yến Từ vào nhà, nhìn căn nhà trống trải, đột nhiên cảm thấy một nỗi cô đơn và khao khát chưa từng có.

Chương 201

Mới chia tay mấy tiếng đồng hồ, đã nhớ cô gái nhỏ của anh rồi. Trong nhà không có giường, càng không có chăn gối nhưng anh cũng không định ngủ, vì căn bản không ngủ được, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh cô gái nhỏ nằm trong lòng, mắt như tơ, dáng vẻ không tự chủ. Nhắm mắt lại cũng toàn là những giấc mơ không thể diễn tả thành lời, khiến anh nửa đêm thức dậy mấy lần. Anh gãi đầu, quyết định tăng ca vào buổi tối, tiếp tục sửa sang căn nhà. Nhà đã có điện, anh bật đèn nhặt một giỏ ngói rồi trèo lên mái nhà...

Nhà bà Tằng ở đội Hải Giác đối diện, Tống Duệ Nguyệt dùng Ngọc Dịch tắm rửa thoải mái, nằm xuống là ngủ. Ngày hôm sau, trời vừa sáng đã tỉnh dậy. Bà Tằng dậy sớm hơn cô, đang ở bên ngoài cho gà vịt ăn.

Trước đây, những quả trứng do đàn gia cầm này đẻ ra, bà đều tích lại rồi mang ra chợ bán lén, giờ trong nhà có thêm hai đứa trẻ, đương nhiên là không bán được nữa, còn phải cho ăn nhiều hơn, để những con vật này đẻ nhiều trứng, nếu không sẽ không đủ ăn.

Cũng lạ thật, từ sau đêm hôm đó, rau trên ruộng bỗng dưng mọc nhanh như điên, mấy con gà vịt này đẻ nhiều trứng hơn hẳn bình thường.

"Sáng nấu mì ăn đi? Hôm qua còn thừa khá nhiều nước dùng." Bà lão nói xong, đặt cái rổ trong tay xuống đất, lại nói: "Cháu nấu phần của cháu là được, bà đợi An An dậy rồi ăn sáng cùng nó."

Tống Duệ Nguyệt:... Thằng nhóc hư hỏng Lục Kim An này không

biết đã rót thứ canh mê thuốc gì cho bà lão mà ăn sáng cũng phải đợi nó cùng. Cô cũng không nói gì, hâm nóng canh, cho một nắm mì vào nồi rồi chan một bát nước dùng, ngon tuyệt! Ăn xong, Tống Duệ Nguyệt đi đến trụ sở đội.

Hôm qua cô không đi làm, hôm nay định ra ruộng chặt năm mẫu mía, kiếm được hơn 20 công điểm, ngày mai lại được ở nhà rảnh rỗi một ngày.

Nghĩ như vậy cũng thấy ổn, làm nửa ngày, nghỉ một ngày rưỡi, kiếm được nhiều công điểm, còn vui vẻ nữa chứ.Những xã viên khác không biết suy nghĩ này của cô, nếu không thì chắc tức đến mức thổ huyết mất.

Tống Duệ Nguyệt quyết định đi cắt cỏ cho lợn trước, giờ biết La Khang Bình ở trong chuồng bò, cô đương nhiên phải nghĩ cách nói chuyện với họ.Đến trụ sở đội, cô thấy trước cửa ồn ào, rõ ràng là có chuyện gì đó xảy ra.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Mắt cô sáng lên, nghĩ thầm không biết có dưa để ăn không?Cũng không biết là đàn ông nhà nào lại đi ăn trộm vợ nhà người ta, hay là tên nào lười biếng lại đi ăn trộm trứng nhà người khác...

Với tâm trạng hóng hớt, cô vui vẻ đi tới, vừa thò đầu vào đám đông thì đã bị người ta bắt được."Đội trưởng, vừa hay Tống trí thức đến rồi, hôm nay chúng ta phải làm rõ mọi chuyện."

DTV

Người nói là Trần Ý, cô ta từ sáng sớm đã đến trụ sở đội chờ rồi.Hôm qua được Tiếu Hàn Ngọc chỉ cho, hôm nay cô ta đến đây với sự tự tin tuyệt đối.

Tống Duệ Nguyệt:... Ơ kìa! Ăn dưa lại ăn phải mình rồi sao?"Trần tri

thức, cô muốn làm rõ chuyện gì với tôi?"

Trần Ý không hiểu sao lại thấy da đầu tê dại nhưng cô ta thực sự không muốn làm giám sát viên lao động nữa, chỉ còn cách cắn răng nói: "Tất nhiên là cô cố tình trả thù, cố tình chỉnh tôi, bắt tôi làm giám sát viên lao động, thực chất là muốn nhân cơ hội này hủy hoại danh dự của tôi."

Tống Duệ Nguyệt mấy hôm nay cũng không để ý đến chuyện của Trần Ý, giờ nghe cô ta nói vậy thì nhất thời không biết trả lời thế nào.

Nhưng Vu Tư Điềm ở bên cạnh lại tiến lại gần, nói với cô: "Trần tri thức mấy hôm nay đi làm công tác tư tưởng, nghe nói bị Tằng Thiết Đầu đuổi chạy đến bờ ruộng, hôm qua Tằng Thiết Đầu còn chặn người lại định dùng vũ lực với cô ta... Nghe nói là có một tri thức đi ngang qua kịp thời ngăn cản."

Tống Duệ Nguyệt nghe xong liền cau mày, sự việc phát triển đến mức này, quả thực là cô không ngờ tới.

"Cô cứ nói là cô không làm được việc giám sát viên này, tự nguyện đến công xã học mấy tháng chính trị tư tưởng là được rồi? Bản thân yếu đuối, còn muốn đổ tội lung tung cho tôi, ngứa da rồi phải không?"

Chương 202

Trân Y sợ hãi rụt cô lại, cô ta đã nói Tống Duệ Nguyệt không dê đối phó mà!

"Tôi, tôi không có, cô nói để thế, nếu cô có bản lĩnh thì đi làm giám sát viên lao động ấy! Tôi xem cô giỏi đến mức nào!"

Tống Duệ Nguyệt cười cười, mặc dù không biết tại sao Trần Ý đột nhiên thông minh ra nhưng cô có dễ bị mắc mưu như vậy không? "Sao, muốn dùng kế khích tướng, kích tôi đi làm cái việc của cô à? Nhưng tôi không thích ra oai như cô đâu! Cũng không thích làm quan, phải làm sao đây? E là cô tính toán sai rồi."

"Tóm lại tôi sẽ không đi làm giám sát viên lao động, đội trưởng, tôi là tri thức hưởng ứng lời kêu gọi của lãnh tụ xuống nông thôn, nếu tôi có chuyện gì, đội trưởng cũng đừng hòng trốn tránh trách nhiệm."

Trần Ý không ngờ kế của Tiếu Hàn Ngọc cũng vô dụng nhưng giờ cô ta đã nói ra rồi, dù thế nào đi nữa, cô ta cũng sẽ không đi làm giám sát viên, cô ta không đám tranh cãi với Tống Duệ Nguyệt thế là chuyển mục tiêu sang Tằng A Ngưu.

Tằng A Ngưu:... Mặc dù đã sớm biết sẽ có ngày này nhưng không ngờ Trần tri thức tại vô dụng đến vậy, làm ầm ĩ hai ngày, chăng làm được gì, đúng là phí công sức của ông."

"Trần tri thức, hay là chúng ta cược tiếp đi!" Lúc này, Tống Duệ Nguyệt đột nhiên nói. Trần Ý nghe xong lời này tại thấy da đầu tê

dại.

Lần trước đánh cược với rTống Duệ Nguyệt, cô ta thua, hậu quả rất thảm.

Lần này cô lại cược? Cô là con bạc sao?

"Cược, cược cái gì?" Nhưng cô ta nhớ đến lời Tiếu Hàn Ngọc đã nói, vẫn mạuo hiểm hỏi một câu.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Chúng ta cược tôi đi giám sát những người không đi làm mỗi ngày, một ngày tôi kiếm được bao nhiêu công điểm, cô cũng phải kiếm được bấy nhiêu công điểm, đồng thời, mỗi người chúng ta đưa 50 đồng cho đội trưởng, ai thua thì sẽ được 50 đồng của đối phương, thế nào?"

Tống Duệ Nguyệt biết Trần Ý muốn kích mình, lúc đầu cô cũng không muốn theo ý Trần Ý nhưng mà nghĩ lại, không cần phải đến ruộng mía, mỗi ngày có thể kiếm được mười mấy hai mươi công điểm, chuyện tốt như vậy tìm ở đâu ra chứ!

Huống hồ, nếu Trần Ý nghĩ ra được chiêu này thì tối hôm họp đã dùng rồi, sao phải chịu thiệt hai ngày mới làm ầm lên chứ.

Vừa nãy Vu Tư Điềm nói Trần Ý được một tri thức đi ngang qua cứu, không biết tri thức đi ngang qua đó là ai? Có phải là tri thức đi ngang qua đó bày cho cô ta không?

Chiêu này rõ ràng là muốn nhắm vào cô, vậy thì người này hẳn là quen biết cô, có phải là Lâu Dương Vân không?Tên này từ hôm bị đánh một trận thì cũng im hơi lặng tiếng, ơ, hình như mấy ngày nay không thấy bóng dáng gã, không phải là đang ấp ủ làm gì xấu chứ?

DTV

Còn Trương Dục Sơ và Dịch Lan thì cô đã gần quên mất rồi."Tôi... được, cược thì cược." Trong tay cô ta cũng chỉ có mấy chục đồng, vẫn tích cóp được lâu lắm nhưng cô ta tin lần này Tống Duệ Nguyệt dùng sức mạnh cũng không thể hoàn thành được, dù sao những người đó cũng không dễ chọc, huống hồ, cô là phụ nữ, dù có khỏe đến mấy cũng không đấu lại được mười mấy người đàn ông, hừ, lần này năm mươi đồng này cô ta thắng chắc rồi.

Tống Duệ Nguyệt cười tủm tỉm nói: "Còn một điều nữa, nếu cô thua thì tự mình ngoan ngoãn đến công xã tiếp nhận giáo dục tư tưởng nửa năm."Trần Ý định nói tại sao nhưng nghĩ lại, lần này mình thắng chắc rồi, thế là gật đầu rất dứt khoát.

"Đội trưởng, danh sách đâu?" Tống Duệ Nguyệt không muốn chậm trễ thời gian, cô đã nghĩ xong rồi, lát nữa sẽ gọi A Tứ dẫn đường cho cô, từng nhà từng nhà đến tận nơi, mục tiêu của cô không phải là tùy tiện bắt vài người đi làm, muốn làm thì phải làm lớn, đều là những kẻ lười biếng, phải chỉnh tề cùng nhau đi làm, như vậy mới có khí thế chứ!

Tằng A Ngưu thở dài, lại bảo kế toán chép cho Tống Duệ Nguyệt một bản danh sách.

Trần Ý nghe Tằng A Ngưu thở dài, còn tưởng là Tằng A Ngưu lo cho Tống Duệ Nguyệt thì không khỏi nói giọng âm dương quái khí lại đắc ý: "Tống trí thức, bây giờ cô nhận thua vẫn còn kịp, dù sao nếu cô thực sự nhận việc này, lát nữa mà bị những người đó chiếm tiện nghi thì chuyện hôn sự của cô với vị quân quan kia e là sẽ tan thành mây khói."

Chương 203

Tống Duệ Nguyệ Cô ta có phải hiểu lâm gì không? Tầng A Ngưu nhìn cô ta như nhìn đứa ngốc:...

Cô Trần trí thức này đúng là đồ ngốc, cô ta lại nghĩ Tống trí thức sẽ bị người ta chiếm tiện nghỉ sao? Hừ, cứ chờ xem, lát nữa cô ta sẽ khóc cho mà xem. Việc Tống Duệ Nguyệt đi làm giám sát viên khiến những người không hiểu cô có chút lo lắng, dù sao những kẻ lười biếng đó ngay cả đội trưởng Tằng A Ngưu cũng không gọi nổi, đúng là lười biếng chờ chết. A Tứ cũng có chút lo lắng, trên đường đi liền hỏi: "Lão đại, những kẻ lười biếng trong đội chúng ta không có một tên nào tốt cả, trộm gà bắt chó, hăm ăn biếng làm, còn mặt dày vô liêm sỉ. Có mấy tên. thường xuyên đi trộm nhìn vợ nhà khác tắm, suýt bị đánh chết."

Tống Duệ Nguyệt vỗ vai cậu rồi nói: "Không sao, tốt nhất bọn họ đừng chọc chị, nếu không... chịsế đưa. bọn họ đến nông trường cải tạo cùng nhà Tăng Hải Bình."

Hôm qua Lục Yến Từ nói đã chào hỏi với công xã, nhà Tăng Hải Bình vốn chỉ cần đến công xã giáo dục tư tưởng và cải tạo tao động một tháng, bây giò đã thành ba tháng rồi, nếu không phải bây giò cô vẫn chưa chính thức kết hôn với Lục Yến Từ, nếu không, cả nhà này e là phải thường trú ở nông trường rồi. Hôm đó A Tứ đến muộn, không thấy cảnh cô đánh người nên fo tắng là bình thường. Nghe cô nói vậy, cậu tại tẩm bẩm không hài lòng: "Đội trưởng cũng vậy, cũng không cử hai người đi cùng, nếu có chuyện gì thì phải làm sao?"

Tống Duệ Nguyệt không nhịn được cười, cô thấy Tằng A Ngưu lo

lắng xảy ra chuyện là thật nhưng chắc chắn không phải lo cho cô mà là lo cho những người sắp bị cô thuyết phục đi làm.

DTV

Nhà đầu tiên cô đến là nhà Tăng Thiết Đầu, mặc dù không biết mấy ngày nay Trần Ý và Tăng Thiết Đầu đã xảy ra chuyện gì nhưng qua lời nói của Vu Tư Điềm cũng có thể đoán được đại khái.

Trước khi vào, cô đi dò xét trước sau nhà Tăng Thiết Đầu một lượt, lại bẻ mấy cành gai dài hai ba mét từ trên sườn dốc bên cạnh, vặt hết lá đi, chỉ để lại những chiếc gai nhọn, sau đó quấn cành gai lại, rồi dùng sức quật mạnh, cành gai trong tay cô giống như một con rắn gai linh hoạt, còn phát ra tiếng vo vo, khiến A Tứ nhỏ bên cạnh nhìn mà há hốc mồm.

"Em đi tìm một cái gậy chặn cửa sau lại, chị sợ Tăng Thiết Đầu chạy ra từ cửa sau."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

A Tứ:... ngoan ngoãn đi làm nhưng không tìm thấy gậy, liền lấy mấy thùng phân xếp ngay ngắn chặn ở cửa sau, ừm, cho dù muốn chạy cũng phải vượt qua mấy thùng phân này đã.

Trước khi vào, Tống Duệ Nguyệt lễ phép gõ cửa, không có tiếng trả lời, cô lại tăng thêm lực, đập cửa ba cái.

Bên trong mới vang lên giọng nói không kiên nhẫn: "Ai đấy! Gào to như vậy, muốn gọi hồn à!"

Tống Duệ Nguyệt:..."Tăng Thiết Đầu phải không? Tôi là giám sát viên lao động mới nhậm chức, đến gọi anh đi làm."

Khi cô không hung dữ, giọng nói vẫn rất dịu dàng, đặc biệt là khi trêu chọc Lục Yến Từ, càng thêm nũng nịu và quyến rũ, rất mê

người.Tăng Thiết Đầu nghe thấy giọng phụ nữ, hơn nữa giọng này còn hay hơn giọng của Trần Ý nhiều, trong lòng nghĩ chuyện hôm qua gã muốn làm không thành, hôm nay lại có người phụ nữ mới đưa tới tận cửa, xem ra ông trời thấy gã độc thân quá lâu nên mới đưa phụ nữ đến cho mình.

"Đến rồi, đến rồi, đợi chút, tôi mở cửa ngay đây."Nói xong, vừa đi ra ngoài vừa cởi quần áo, gã định dùng lại chiêu đã dùng với Trần Ý lần trước, cởi hết quần áo rồi nói cô thanh niên trí thức này đã nhìn thấy hết thân thể mình cho nên phải chịu trách nhiệm.

Tống Duệ Nguyệt không biết có chuyện này đang chờ mình, cô đang cúi đầu chơi cây gai trong tay, phải nói rằng sau khi có sức mạnh lớn thì thật sự có nhiều lợi ích, chỉ cần cây gai này mà cô không cần dùng nhiều sức cũng có thể chơi một cách thành thạo.Vì vậy, khi cánh cửa lớn mở ra, Tống Duệ Nguyệt vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một thứ bẩn thỉu trần truồng xuất hiện trước mặt, cô theo bản năng che mắt lại, cây gai trong tay theo phản xạ quất ra, c.h.ế.t tiệt, cây gai như có mắt vậy, quất thẳng vào chỗ hiểm của Tăng Thiết Đầu.

A Tứ vừa đi tới đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lão đại nhà cậu hoảng sợ che mắt, còn Tăng Thiết Đầu thì trần truồng che phía dưới, đau đớn kêu thảm thiết trên mặt đất, tiếng kêu xé lòng lập tức thu hút tất cả những người hàng xóm xung quanh.Tuyệt, lần này thì náo nhiệt rồi.

Chương 204

Tăng Thiết Đầu không biết xấu hổ, cũng chăng quan tâm đến thể diện gì nữa nhưng mà không mặc gì, chỉ ôm lấy chỗ đau bên dưới mà lăn lộn kêu rên thảm thiết, chuyện này vẫn đủ khiến người ta chịu đựng. Tống Duệ Nguyệt cũng không ngờ lại xảy ra tình huống như thế! Thứ bẩn thỉu chướng mắt này, sao gã đám không mặc gì mà đi ra, thế này thì đúng là biến thái rồi! Trong lòng buồn nôn không chịu được nhưng mà hôm nay cô nhất định phải bắt người này đi làm, vì thế, cô nói với A Tứ: "A Tứ vào trong tìm cho hắn một cái quần mặc vào trước, đừng làm bẩn mắt mọi người."

Cô cảm thấy mắt mình thực sự bẩn rồi, mặc dù không nhìn thấy gì nhưng chỉ một cục trơn tuột như thế kia, thực sự... ghê quá, hy vọng Lục Yến Từ tối nay sẽ đến, dù chỉ nhìn thoáng qua cũng được, đù sao cũng phải nhìn một người đàn ông đẹp trai để rửa mắt, nếu không cô sợ ngày mai mình sẽ bị đau mắt đỏ mất. A Tứ cũng thấy chướng mắt lắm, cậu vội vàng vào trong nhặt chiếc quần mà Tẳng Thiết Đầu tiện tay vứt trên đất, lại gọi thêm một người đang hóng hớt, cùng nhau cưỡng ép giúp Tẳng Thiết Đầu mặc quần vào.

"Chú Thiết Đầu, chú có bị điên không? Chú có biết đây là ai? Đây là Tống trí thức, đối tượng của cô ấy là Lục đoàn trưởng của quân đoàn đối diện, chú có biết nhà Tẳnmg Hải Bình đã bị đưa đi cải tạo ở nông trường như thế nào không? Chú định cả đời này sẽ ở nông trường sao? Chú làm thế này còn điên rồ hơn cả việc cả nhà họ làm kia!"

A Tứ thực sự tức muốn chết, hôm nay may mà cậu đi theo, nếu không lão đại bị Tằng Thiết Đầu làm thế này, thực sự không nói rõ được. Tằng Thiết Đầu cảm tuhấy đau đến mức sắp ngất đi, đầu óc ong ong nhưng cũng nghe hết những lời của A Tứ. Ngay tập tức chỉ cảm thấy chỗ bên đưới càng đau hơn, gã đã xui xẻo tám kiếp rồi, hôm qua muốn làm cô Trần trí thức kia, kết quả bị người phá hỏng chuyện tốt, vốn tưởng hôm nay cuối cùng cũng có thể đắc thủ, kết quả bây giờ chỉ cảm thấy mình đã phế rồi.

Đằng này gã còn chưa nhìn rõ cô thanh niên trí thức kia trông như thế nào, cũng không biết mình đã gây ra chuyện lớn đến mức nào nhưng nghe nói nghiêm trọng đến mức phải đi cải tạo ở nông trường cả đời, gã càng sợ hơn, hận không thể trực tiếp đau c.h.ế.t đi, không muốn tỉnh lại nữa.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt không quan tâm đến gã, cô đi tới, đá gã hai cước: "Tằng Thiết Đầu, nếu không c.h.ế.t được thì mau đứng dậy đi thu mía ở ruộng mía, hôm nay nhiệm vụ của anh là phải chặt đủ hai mẫu đất, kiếm đủ 10 công điểm, nếu không... vèo vèo..."

Nói xong, cô tùy ý vung vẩy cây roi trong tay, tiếng "Vèo vèo" đó khiến người nghe tê dại da đầu.

Tằng Thiết Đầu nhắm mắt lại, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đằng này Tống Duệ Nguyệt còn ở bên cạnh không chút nương tay mà uy hiếp, đây chính là một nữ cường đạo, đáng sợ quá, gặp phải người phụ nữ như thế này, cho gã mười lá gan cũng không dám đụng vào!

"Tôi đi, tôi đi, tôi nghỉ một lát, lập tức đi ngay." Gã run rẩy nói, cũng không quan tâm đến việc những người hàng xóm xung quanh chỉ trỏ.

DTV

"Tống trí thức, cô đúng là lợi hại. Cô không biết đâu, hôm kia cô Trần trí thức đến khuyên hắn đi làm, trời ơi, hắn vừa cởi quần áo vừa đuổi theo cô Trần trí thức chạy ra khỏi nhà, hôm nay cô đến hắn lại làm trò này, chỉ không ngờ lần này lại đá phải tấm sắt, đây là đá phế luôn cả cái chân thứ ba."

Người ở cạnh nhà Tẳng Thiết Đầu là Hà Đại Phúc, ông ta thực sự nghiến răng nghiến lợi với Tẳng Thiết Đầu, bởi vì Tẳng Thiết Đầu không chỉ trộm nhìn vợ ông ta tắm bị ông ta phát hiện mà còn đánh cho một trận, đánh xong vẫn không biết hối cải, không lâu sau lại trèo tường nhà ông ta nghe ông ta và vợ làm chuyện đó, hỏi ông ta tại sao biết, đương nhiên là vì Tẳng Thiết Đầu quá biến thái, vợ chồng họ làm chuyện đó trong nhà, gã ở bên ngoài tường... còn phát ra tiếng, khiến vợ chồng họ nghe thấy.

Chương 205

Bây giờ nhìn thấy Tăng Thiết Đầu đau như vậy, ông ta vui mừng đến mức nhảy múa, chỉ hận không, thể đốt pháo ăn mừng. Tống Duệ Nguyệt. Chậc, sớm biết thế thì cô phải hỏi rõ ràng trước, chuẩn bị xong xuôi rồi mới đến. Người ta nói chuyện tốt không ra khởi nhà, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện Tăng Thiết Đầu ở đây bị Tống Duệ Nguyệt cho ăn quả đắng, chưa đầy nửa tiếng đã truyền ra ngoài. Những kẻ lười biếng bình thường không chịu đi làm nghe xong, chỉ cảm thấy dưới háng đau nhói không rõ nguyên do. Đến nỗi những người trước đó còn ôm chút ý đồ xấu muốn trêu chọc Tống Duệ Nguyệt, từng người một sau khi Tống Duệ Nguyệt đến tận cửa và nhìn thấy cây roi trong tay cô, đều trở nên vô cùng. ngoan ngoãn, thậm chí chỉ cần cô mở miệng, bọn họ lập tức ngoan ngoãn đi theo sau.

Ngay cả Hà Tiểu Thụ cũng sợ, ngoan ngoãn chuẩn bị đi làm cùng Tống Duệ Nguyệt, mẹ hắn Liên Hương Đệ tại đau lòng, cầm chổi định đuổi Tống Duệ Nguyệt ra ngoài. Nhưng mà, Tống Duệ Nguyệt không dễ đuổi như vậy, cô giơ tay tên đỡ, đoạt lấy cây chổi trong tay Liên Hương Đệ rồi ném lên nóc nhà. Liên Hương Đệ định đóng cửa, Tống Duệ Nguyệt tiền dùng chân chặn vào khung cửa, cánh cửa không thể nhúc nhích nửa phần.

"Thím Liên, thím đúng là người kỳ lạ, Hà Tiểu Thụ nhà thím bây giờ chịu đi làm kiếm công điểm rồi, thím lại ngăn cản không cho đi, người không biết còn tưởng Hà Tiểu Thụ mới là bố thím, thím không sợ con trai cả và con dâu cả của mình có ý nghĩ gì sao? Sao thế, Hà Tiểu Thụ nhà thím vẫn chưa cai sữa à? Người đã hơn hai mươi tuổi rồi, ngày nào cũng ăn chơi lêu lổng, dựa vào vợ và anh em nuôi, thứ

vô dụng như vậy, nếu là tôi thì tôi đã sớm đá xuống sông cho c.h.ế.t đuối rồi, còn thím thì coi như bảo bối! Không lẽ hắn và vợ hắn ngủ với nhau, thím còn phải nằm giữa chỉ đạo tận mắt sao?"

Miệng Tống Duệ Nguyệt không ngừng nói, giọng nói còn rất to, lời nói này độc địa đến mức nào thì độc địa đến mức đó, mục đích chỉ có một, để hai mẹ con này nhận thức sâu sắc rằng đây là một chuyện rất không vẻ vang.

Vốn dĩ, lúc này mọi người đều đang đi làm nhưng động tĩnh mà Tống Duệ Nguyệt gây ra hôm nay thực sự không nhỏ, từng người một đều bỏ dở công việc trên tay, chạy đến xem náo nhiệt, dù sao thì công điểm có thể kiếm bất cứ lúc nào nhưng náo nhiệt như thế này thì không thường có.

Hơn nữa, ngoài dự đoán của mọi người, những vấn đề mà Trần Ý gặp phải thì đến lượt Tống Duệ Nguyệt lại không thành vấn đề.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Cô không chỉ dám làm mà còn dám nói, hoàn toàn không có sự e thẹn và giữ ý của một cô gái chưa chồng, khi mắng người, ngay cả những bà lão trong đội cũng phải tự thấy không bằng.

Liên Hương Đệ bị cô vừa nói vừa mắng như vậy, chỉ cảm thấy cả khuôn mặt mình như bị người ta xé xuống rồi giẫm lên đất.

Mặt đỏ tía tai chống nạnh mắng: "Mày nói bậy, con tiện nhân, ở đây nói bậy nói bạ."

"Ồ, thím Liên, rõ ràng là thím tức giận rồi! Sau này nhà thím cũng phải phân gia chứ? Thím thương con trai út như vậy, có định ở cùng nó không? Là một đứa phế vật chỉ biết dựa vào phụ nữ nuôi có thể phụng dưỡng thím đến cuối đời không đây? Nhưng cũng chẳng có gì phải sợ, cùng lắm thì lúc sắp c.h.ế.t nhảy xuống biển, đến cả quan lài cũng tiết kiệm được, rất tốt."

DTV

Tống Duệ Nguyệt bây giờ thực sự không sợ người khác mắng cô, dù sao chỉ cần cô không vui thì nhất định phải khiến người khác cũng không vui.Thay vì mọi người đều không vui thì tốt nhất là để cô vui, câu nói cửa miệng: Cô tốt, mọi người đều tốt!

Liên Hương Đệ tức đến muốn xé xác Tống Duệ Nguyệt nhưng con trai bà là Hà Tiểu Thụ không chịu!

Hà Tiểu Thụ này có một tật xấu, đó là sĩ diện, đặc biệt là trước mặt những cô gái xinh đẹp, hắn rất sĩ diện.Tống Duệ Nguyệt, hắn biết, đẹp đến mức không giống người thường, nhưng một cô gái xinh đẹp như tiên nữ lại nói hắn là một kẻ phế vật vô dụng, hắn không chịu được.

Chương 206

Hắn trực tiếp quát mẹ mình: "Con đã nói là đi làm, mẹ cản con làm gì? Nhất định phải để người khác mắng con là phế vật mới vui phải không?"

Liên Hương Đệ:... Cô Tống trí thức này đúng là yêu tinh! Sao ai cũng như bị mất hồn vậy? Tằng A Ngưu biết Tống Duệ Nguyệt hung đữ nhưng không ngờ cô lại hung đữ đến vậy! Danh sách 14 người mà kế toán Hà đưa cho cô, cô đã gọi hết đến ruộng mía. Bây giờ đang vào thời điểm bắt đầu thu hoạch mía lại phải chuẩn bị cày xuân, mọi người trong đội bận rộn không sao tả xiết, 14 tên lười biếng này thì tốt rồi, cũng không phải là không đi làm, mà là kiểu ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, cho dù có đi làm thì cũng không kiếm được mấy công điểm, còn thỉnh thoảng lại gây ra những chuyện ghê tởm, đến nỗi Tằng A Ngưu cũng từ bỏ, dù sao thì đội tiên tiến cũng không bao giờ có phần của đội họ.

Nhưng bây giờ trong ruộng mía, mười bốn người đều ngoan ngoãn đứng thành một hàng, tuy rằng nhìn vẫn tười biếng không có đáng vẻ nhưng không ai đám thở mạnh, chỉ sợ cây mây gai trong tay Tống Duệ Nguyệt bất cẩn quất tới. Mặc dù họ chưa được chứng kiến sự tợi hại của roi mây nhưng A Tứ đã kể cho họ nghe một cách rất sinh động, đến nỗi khi nhìn thấy roi mây, họ cảm thấy phía dưới không hiểu sao tại thắt tại.

Tất nhiên, Tống Duệ Nguyệt cũng nghe A Tứ kể tại chuyện cậu đã phóng đại việc Tằng Thiết Đầu bị đánh như thế nào, sau khi nghe xong, cô cũng im tặng một lúc lâu rồi mới bắt đầu nói với những người này một cách nghiêm lúc: "Các anh cứ yên tâm, tôi là người

rất biết tý tẽ, cũng dễ nói chuyện nhất, chỉ cần các anh mỗi ngày đều đến làm việc đúng giờ, hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn, tôi không chỉ không đánh người mà còn thưởng cho các anh.

"Các anh có muốn trở thành cá nhân tiên tiến không! Có muốn sau này lên báo trở thành tấm gương cho mọi người học tập không! Có muốn lấy vợ, có muốn phát lài làm giàu, có muốn bữa nào cũng ăn thịt ăn cơm trắng không! Có muốn đi đến đâu cũng được mọi người khen ngợi các anh chăm chỉ tiến thủ? Vậy thì các anh hãy theo tôi mà kiếm thật nhiều công điểm, tôi có thể đảm bảo với các anh, những điều này sẽ có hết!"

Tất cả mọi người:... Những gì cô nói chúng tôi dám không tin sao?

Tằng A Ngưu:... Cái miệng của Tống trí thức này cũng quá giỏi lừa người rồi, còn lên báo nữa chứ, chuyện tốt như vậy ông còn chưa dám nghĩ đến, lấy vợ cái gì, với cái tính tệ hại của Tằng Thiết Đầu, chỉ có mù mới lấy!

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tất nhiên, cũng có người không sợ chết, ra vẻ nghi ngờ trước mặt Tống Duệ Nguyệt: "Chúng tôi làm việc ở ruộng cả đời rồi, đừng nói là lên báo, một tháng còn không ăn được một bữa thịt, Tống trí thức nói lời khoác lác như vậy cũng không sợ lưỡi dài ra sao."

Tống Duệ Nguyệt nhìn những xã viên đang đứng xem, cười nói: "Có phải khoác lác hay không, các anh cứ chờ xem."

DTV

Nói xong, lại nhìn 14 người trước mặt, nói: "Được rồi, bây giờ đi lấy d.a.o chặt, hôm nay mỗi người phải chặt đủ cho tôi 2 mẫu ruộng mía, hoàn thành mục tiêu, tôi sẽ mời các anh uống canh thịt, ăn mì! Chặt không đủ..."

Nói đến cuối cùng, cô chỉ cười.

Nhưng cô càng cười như vậy, mọi người càng cảm thấy rợn người, càng sợ hãi.Từng người không đợi cô mở miệng, vội vàng đi lấy dụng cụ bắt đầu làm việc.Canh thịt hay không thì chưa nói, chỉ cần không bị đánh là được.

Tống Duệ Nguyệt nhướng mày, cũng không nói gì, tìm kế toán lấy một con dao, đi đến ruộng mía, một nhát c.h.é.m xuống, mười mấy cây mía đồng loạt đổ xuống, lại làm cho một đám người đứng xem sợ run.Người phụ nữ này quá làn nhẫn, may mà cô c.h.é.m mía...Tằng A Ngưu nhìn sắc trời, thấy đám người này vẫn còn đang hóng hớt thì không khỏi mắng một câu: "Xem cái gì mà xem? Không làm việc nữa à? Tết không muốn chia lương thực à?"

Lúc này mọi người mới tản ra, mỗi người làm việc của mình.Đợi mọi người đi hết, Tống Duệ Nguyệt đã chặt xong một luống mía, lúc này cô mới xách d.a.o chặt chậm rãi đi đến trước mặt Tằng A Ngưu, cười tủm tỉm hỏi.

Chương 207

"Đại đội trưởng, có muốn cuối năm đội ta được bình chọn là đội tiên tiến không? Có muốn Tết đến mỗi nhà trong đội ta đều được chia thêm chút thịt không? Có muốn tạo chút thu nhập cho đội ta không, Tết đến không chỉ được chia thêm lương thực mà còn được chia thêm tiền?"

Tằng A Ngưu:... Tất nhiên là tôi muốn nhưng chuyện này có phải muốn là được đâu?

"Tống trí thức, cô nói vậy là có ý gì? Tôi không phải những tên lười biếng này, cô đừng hòng lừa tôi."

"Những cây mía trong làng ta đều được đưa đến công xã đúng không? Nếu ta không đưa đến công xã, tự sản xuất thành kẹo thì sao, rồi lấy đanh nghĩa tập thể bán cho hợp tác xã và bách hóa tổng hợp? Còn nữa, tôi thấy chuồng lợn trong làng ta chỉ có mấy con lợn đó, đến cuối năm, mỗi nhà không chia được đến nửa cân thịt, ông bảo xã viên nào làm việc có động lực? Chúng ta không thể mở thêm một trại chăn nuôi lợn hay sao? Còn có thể nuôi thêm vịt biển, vịt đó đẻ trứng, biến thành trứng vịt biển, cũng có thể bán cho hợp tác xã và chợ nông sản. Còn những hải sản khô đó..."

Tống Duệ Nguyệt nói mãi không đứt, Tằng A Ngưu nghe đến nỗi đầu óc choáng váng, nhất thời không phản ứng kịp.

"Cô... Cô nói dễ vậy thôi, kẹo đó chúng ta muốn sản xuất là sản xuất được à? Nuôi tợn cô tưởng tôi không muốn nuôi thêm sao? Nuôi thêm hai con dễ mắc dịch tả tợn tắm, trước đây đội ta không

phải chưa từng xảy ra, đến cuối năm còn không nộp đủ chỉ tiêu cho công xã, còn bị phạt bị phê bình, cái trứng vịt biển gì đó tại là cái quỷ gì? Cô, nói cho tôi biết..."

Tằng A Ngưu tức giận phun ra một tràng, đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn cười tửm tim của Tống Duệ Nguyệt, không hề thấy đẹp, ngược tại còn giật mình. Xong rồi, giọng điệu lúc nãy của ông có phải không được tốt tắm? Có phải là lớn tiếng quá không? Cho nên Tống trí thức giận rồi!

"Đại đội trưởng, tôi biết làm kẹo! Kẹo trái cây, kẹo sữa tôi đều biết làm. Nuôi lợn tôi cũng hiểu! Vậy nhé, lát nữa ông bảo người kéo hai trăm cân mía đến nhà bà Tằng, tôi làm ít kẹo ra là ông biết ngay."

Tống Duệ Nguyệt nghĩ một miếng không thể ăn hết một người béo, trước tiên cứ bắt đầu từ việc làm kẹo.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Nhưng Tằng A Ngưu lại là một con gà trống sắt! Kiểu keo kiệt không chịu rút một xu.

Nghe nói Tống Duệ Nguyệt muốn hai trăm cân mía thì liền không chịu.

"Không được, hai trăm cân mía có thể bán được mấy đồng rồi, nếu không hoàn thành chỉ tiêu của công xã, vị trí đại đội trưởng này phải đổi người khác làm."

Tống Duệ Nguyệt thực sự không nhịn được, ngay tại chỗ mắt muốn trợn ngược lên trời.

DTV

Cô móc năm đồng tiền trong túi, ném cho Tằng A Ngưu: "Năm đồng tiền có thể mua được bao nhiêu mía, ông phải bán cho tôi theo giá

sỉ."

Tằng A Ngưu vui vẻ cầm tiền: "Giá sỉ năm xu một cây, cô chọn một nghìn cây, tôi bảo xe bò chở đến nhà bà Tằng cho cô."Tống Duệ Nguyệt:..."Được rồi, còn nữa, A Tứ, ông bảo cậu ấy nhổ mía giúp tôi, một ngày tính cho cậu ấy tám công điểm, trừ vào công điểm của tôi."

Tằng A Ngưu nghĩ hôm nay nếu Tống Duệ Nguyệt thực sự có thể khiến 14 tên lười biếng này kiếm được 10 công điểm thì cô ấy sẽ kiếm được bảy mươi công điểm, ôi chao, sai lầm rồi...

"Tống trí thức, chuyện công điểm này, chúng ta bàn bạc lại đi... Cô kiếm được nhiều quá, hay là chúng ta tăng chỉ tiêu lên một chút, những tên lười biếng này cũng không dễ dàng gì, chúng ta lấy tám công điểm làm mức thấp nhất được không?"

Tằng A Ngưu nghĩ những tên lười biếng này mà biết được họ làm việc quần quật cả ngày, cuối cùng một nửa số công điểm kiếm được lại vào tay Tống trí thức thì sợ rằng sẽ lật tung cả trụ sở đội lên mất.Tống Duệ Nguyệt mặt lạnh tanh: "Đại đội trưởng, ông nói không giữ lời, sau này còn ai tin ông nữa? Hay là chúng ta đừng làm gì nữa, muốn thế nào thì thế, dù sao tôi đã thắng rồi, còn về phần Trần trí thức thì ông tự nói đi, làm kẹo, nuôi lợn cũng được, dù sao thì chẳng bao lâu nữa tôi sẽ sang bên kia, tôi đi tạo thu nhập cho quân đội không phải tốt hơn sao?"

Chương 208

Tăng A Ngưu:... "Không phải, tôi không phải muốn bàn bạc sao, cô không được thì... thì vẫn như trước, tức là những người này thực sự kiếm được 10 công điểm một ngày, cô phải lấy đi của họ năm công điểm, nếu họ biết được chẳng phải sẽ lật tung trụ sở đội lên!"

Tống Duệ Nguyệt nhìn Tằng A Ngưu như nhìn người bị bệnh thần kinh: "Tôi không nói sẽ lấy công điểm của họ mà, họ kiếm được 10 công điểm thì đương nhiên phải tính cho họ 10 công điểm, tôi không nói là sẽ lấy công điểm của họ."

Tằng A Ngưu:... À, chuyện này, chuyện này không thể tính như vậy được! Thấy Tằng A Ngưu sốt ruột đến toát mồ hôi, Tống Duệ Nguyệt thở dài tiếp tục lừa gạt: "Đại đội trưởng, làm người thì phải mở rộng tư duy, mở rộng tầm nhìn.

"Ong nói nếu tôi thực sự có thể giúp đội mở xưởng kẹo, mở trang trại nuôi tợn... thì những công điểm này có là gì. "Còn mấy người này, ông tưởng họ thực sự có thể kiếm được 10 công điểm mỗi ngày sao! Người ta nói phải dạy dỗ không phân biệt, tùy theo năng lực, những người này không muốn xuống ruộng làm việc, chúng ta không thể sắp xếp họ làm việc khác sao? Chỉ cần kiếm tiền kiếm công điểm thì ai cũng là anh hùng cả?

"Không thể đánh đồng mọi chuyện được chứ! Dù sao thì hôm nay 70 công điểm này tôi đã nắm chắc, 50 đồng tiền của Trần trí thức tôi cũng phải lấy, nếu ông ở đây cãi nhau với tôi thì không bằng đi nhắc nhở Trần trí thức, hôm nay làm đến c.h.ế.t có kiếm được 70 công điểm không? Nếu không kiếm được thì nhanh chóng nhận thua đi,

tôi sợ ngày mai nếu tiếp tục, mạng cô ta sẽ không còn nữa."

Tống Duệ Nguyệt nói xong liền gọi A Tứ giúp chọn mía, Tằng A Ngưu ngây người ở đó, mãi một lúc sau mới phản ứng lại được mình lại bị lừa, ông đập đùi cái đét, đúng là ông cũng ngốc, căn bản không đấu lại được Tống trí thức, cô gái này chắc phải có tám trăm cái tâm nhãn?

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Còn mở rộng tư duy, mở rộng tầm nhìn, ông là một lão làm nông ở quê, sống năm sáu mươi tuổi, nhiều nhất chỉ đi thành phố, làm sao biết tầm nhìn là gì mà còn ở đây làm đại đội trưởng? Đây không phải bắt nạt ông là đồ nhà quê sao?

Bực mình nhưng lại không dám hó hé một tiếng.

Hơn nữa, Tống trí thức nói không sai, ông phải nhanh chóng đi khuyên Trần trí thức, mặc dù người này đáng ghét thật nhưng không thể vì chuyện này mà hại c.h.ế.t người được, Trần trí thức làm sao đấu tại được Tống trí thức chứ, đây là bị cô đắt mũi đi chơi rồi. Còn Trần Ý thì sao? Trần Ý bây giờ sốt ruột tắm, sốt ruột đến phát khóc. Sáng sớm khi nghe nói nhà đầu tiên Tống Duệ Nguyệt đến là nhà Tằng Thiết Đầu, cô ta rất vui mừng, nghĩ rằng ltần này dù Tống Duệ Nguyệt không bị Tằng Thiết Đầu chiếm tiện nghỉ thì danh tiếng cũng sẽ thối tha, đến lúc đó đối tượng là đoàn trưởng biết cô bị đàn ông khác chiếm tiện nghi thì chắc chắn sẽ không cần cô nữa.

Nhưng cô ta còn chưa vui mừng được một buổi sáng thì đã nghe nói Tống Duệ Nguyệt không những không bị thiệt thòi chút nào mà còn khiến Tằng Thiết Đầu làn phế, những chuyện sau đó càng nằm ngoài dự đoán của cô ta, cô chỉ đến nhà Tằng Thiết Đầu, còn 12 người khác trong danh sách thì Tống Duệ Nguyệt không cần đích thân đến tận nơi, từng người một ngoan ngoãn đến trước mặt cô báo danh, ngay cả Hà Tiểu Thụ có bà mẹ bênh con như bênh trâu

cũng không mắng được Tống Duệ Nguyệt, ngược lại còn bị con trai út mắng cho một trận... Mẹ kiếp, chuyện này thật quá kỳ lạ.

Trần Ý vừa tức vừa lo, cũng có người an ủi cô ta: "Những người đó quen lười biếng rồi, làm cả ngày chắc chắn cũng không kiếm được mấy công điểm, cô chỉ cần đảm bảo một ngày kiếm được mười mấy công điểm là vẫn có thể thắng."

Nhưng vì chuyện này đã vượt quá sức tưởng tượng của cô ta rất nhiều nên ngược lại Trần Ý lại có một nỗi bất an mãnh liệt.

DTV

Cô ta vừa cắm mạ vừa run rẩy, trong đầu toàn là hình ảnh hôm qua khi định cược với Tống Duệ Nguyệt, càng nghĩ càng thấy mình lại bị cô lừa.

Chương 209

Đợi đến khi Tằng A Ngưu đến thì thấy tốc độ làm việc của Trân Y nhanh hơn bình thường rất nhiều nhưng làm nhanh thế nào cũng vô dụng!

"Trần trí thức, tôi thấy cô vẫn nên nhanh chóng nhận thua đi, 50 đồng tiền đó cô đừng nghĩ đến nữa, mạng người quan trọng!" Tằng A Ngưu không nói còn đỡ, vừa nói xong, Trần Ý không chịu đựng được nữa, ngã phịch xuống ruộng nước, hoảng sợ hỏi: "Không thể nào... Mới bắt đầu thôi, ai thắng ai thua còn chưa biết được."

Nói xong, cô ta vùng vẫy muốn đứng đậy tiếp tục cắm mạ nhưng đứng mãi mà không đứng dậy được, vì chân đã mềm nhũn vì lo lắng. "Cô không đi chặt mía ở ruộng mía à? Tôi thấy việc đó nhanh hơn cắm mạ, chặt 14 mẫu mía vừa đủ để hòa vốn với cô ta." Tằng A Ngưu tốt bụng đề nghị.

Kết quả là Trần Ý cho rằng ông ta cố ý chọc tức mình, tức giận mắng to: "Ông và cô ta là một giuộc, hợp tác bắt nạt tôi đúng không? Xem tôi làm trò cườmi à? Tôi không làm, tôi cứ cắm mạ..."

Tằng A Ngưu:... Được thôi!

Tiết Cầm ở bên cạnh nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, trong lòng thầm mrắng: Đồ ngu, đúng là không biết sống chết!

- --

Tống Duệ Nguyệt chọn một nghìn cây mía tốt nhất, bảo A Tứ tìm

một chiếc xe bò đến, chuia làm ba chuyến mới chở hết.

Sau đó lại bảo A Tứ nói với bà Tằng rằng trưa nay lấy thêm chút xương và thịt ra, cô sẽ về nấu cơm.

Bà Tằng nghe nói phải lấy thêm thịt và xương thì đương nhiên phải hỏi thêm vài câu, A Tứ liền kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra hôm nay.

DTV

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Nghe xong, bà Tằng im lặng, nhất thời không biết nên nói gì mà chỉ thở dài, phất tay: "Tôi biết rồi."

Vì Tống Duệ Nguyệt vẫn luôn theo dõi ở ruộng mía nên mười mấy người này không ai dám lười biếng nhưng họ lại là những người quen lười biếng, chặt mía nhìn thì có vẻ dễ dàng nhưng thực tế lại rất tốn sức, huống hồ những chiếc lá mía dài còn cứa vào người đau rát.

Mới làm chưa đầy một tiếng thì đã có hơn nửa số người không chịu nổi ngồi trên bờ ruộng thở hồng hộc, kêu la ối ối.

Tống Duệ Nguyệt nghe thấy thì cứ như không nghe thấy, dựa vào chỗ râm mát, vung vẩy cây mây gai trong tay, tiếng xé gió vù vù kích thích mười mấy người như được tiêm m.á.u gà, vội vàng làm việc tiếp.

A Tứ đưa mía đến, trong tay còn xách một thùng nước lớn, đây là Tống Duệ Nguyệt bảo cậu đến xin bà Tằng, trong tay còn có một cái giỏ, bên trong đựng rất nhiều dưa chuột và củ cải trắng non.Kể từ khi rau nhà bà Tằng dùng nước tắm của Tống Duệ Nguyệt thì rau cứ lớn như điên, mỗi ngày hái từng giỏ mà vẫn không hái hết, càng c.h.ế.t người hơn là rau đó lại đặc biệt ngon, ăn sống cũng giòn tan,

ăn xong còn thấy cả người sảng khoái không nói nên lời.

Đợi A Tứ đặt đồ trong tay xuống, Tống Duệ Nguyệt cầm một quả dưa chuột, lại chọn một quả ngon nhất đưa cho A Tứ "Lát nữa về với chị, giúp chị thì chị sẽ trả tiền công cho em."A Tứ nhận lấy quả dưa chuột, lắc đầu: "Lão đại, em không muốn tiền, em có thể theo chị học làm kẹo không?"

Tống Duệ Nguyệt nghe xong thì ngẩn ra, rồi lại cười: "Em không sợ chị nói bừa à?"

A Tứ rõ ràng không nghĩ đến khả năng này, cậu ngẩn ra rồi lại lắc đầu: "Lão đại chị sẽ không nói bừa đâu."

Tống Duệ Nguyệt: … ôi trời, thật muốn nói với đứa trẻ này rằng sự tin tưởng mù quáng như vậy là không nên! Bởi vì, cô thực sự không biết làm kẹo, chỉ là trước đây khi khởi nghiệp, cô đã đến nhà máy kẹo để khảo sát, sau đó nhìn thấy một số quy trình làm kẹo của họ, không chắc có làm được hay không!Thấy sắp đến giờ ăn trưa, mười bốn người đã hoàn thành phần lớn khối lượng công việc, Tống Duệ Nguyệt mới gọi họ đến nghỉ ngơi, tiện thể uống nước, gặm dưa chuột và củ cải.

Hà Tiểu Thụ nghe nói chỉ có dưa chuột và củ cải thì vẫn tỏ ra chê bai.Tống Duệ Nguyệt lạnh lùng liếc anh ta: "Chê thì đừng ăn, tiếp tục làm việc đi!"

Hà Tiểu Thụ: … Anh ta không nói gì cả, người phụ nữ này thật hung dữ!

Chương 210

Sau đó, lại ngoan ngoãn ra đồng làm việc. Mười mấy người khác thấy Hà Tiểu Thụ ngoan ngoãn như vậy thì như thấy ma. A Tứ đến gần Tống Duệ Nguyệt, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lão đại, sao anh Tiểu Thụ lại nghe lời chị thế? Bình thường anh ta không có chút sắc mặt tốt nào với vợ mình, cả nhà đều phải đỗ dành anh ta...."

Tống Duệ Nguyệt không hề ngạc nhiên, có những người bản chất là đồ vô lại, bạn nói tử tế với họ, họ sẽ lên mặt với bạn, bạn đối xử làn nhẫn với họ, họ lại Tigoan ngoãn. "Ồ, dưa chuột này không phải của chúng ta chứ? Sao lại ngon thế, còn ngọt nữa, nước cũng nhiều. Cắn một miếng, cả người đều thoải mái." Bên cạnh, đột nhiên có người bắt đầu nói.

"Đúng vậy! Tôi chưa bao giờ ăn quả dưa chuột nào ngon như vậy." Có người phụ họa. Tằng Thiết Đầu cầm trên tay một củ cải trắng, vốn định ăn dưa chuột nhưng bên dưới vẫn còn hơi đau, đi chậm hơn một chút, kết quả là trong chớp mắt dưa chuột đã bị mọi người cướp sạch, gã đành tiện tay câm một củ cải trắng. Gã cũng chê, củ cải trăng xào rau thì được, ăn sống còn cay miệng, cũng chăng có vị.

Bây giờ nghe họ nói dưa chuột ngon như thế nào, trong lòng gã càng ấm ức, cắn một miếng thật mạnh, kết quả, cắn một miếng này, gã lại nghi ngờ mình đã ăn phải củ cải giả… gã lại nhìn vào tay mình, đúng là củ cải mà!

"Bảo Trụ, cậu ăn củ cải của cậu đi, ăn nhanh lên." Tằng Thiết Đầu nhìn thấy Hà Bảo Trụ bên cạnh cũng chỉ lấy được củ cải, giục một

câu.

Hà Bảo Trụ không muốn nói chuyện với Tằng Thiết Đầu, liếc gã một cái nhưng vẫn cắn một miếng, sau đó biểu cảm cũng giống như Tằng Thiết Đầu… Đây thực sự là củ cải, sao ăn lại giòn ngọt ngon miệng thế, nước từ cổ họng nuốt xuống, chỉ thấy toàn thân mệt mỏi như biến mất ngay lập tức, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn.

Tằng Thiết Đầu và Hà Bảo Trụ sợ người khác biết củ cải của họ ngon hơn đưa chuột, ôm lấy nhau rồi vội vàng gặm. Đặc biệt là Tằng Thiết Đầu, gã cũng không biết có phải là ảo giác của mình không, gặm một củ cải xong, bên dưới hình như không đau nữa rồi!!! Mười mấy người ăn dưa chuột và củ cải cảm thấy mình như ăn phải nhân sâm vậy, ai nấy đều tò mò muốn c.h.ế.t nhưng tại không đám hỏi.

Chỉ vẫy tay gọi A Tứ.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

DTV

A Tứ vẫn chưa ăn hết quả dưa chuột trên tay, cậu không nỡ ăn, muốn để dành về cho bà ăn.Ở Đội Hải Giác không có quả dưa chuột nào đẹp và tươi như vậy, đất ở đây không tốt, gặp bão mưa lớn, trồng bao nhiêu rau cũng bị gió thổi bay hết, đừng nói đến việc trồng được loại rau tốt như vậy.

Cậu cũng từng thấy rau ở nhà bà Tằng, không tốt hơn rau ở đất nhà họ là bao nhiêu nhưng từ khi Lão đại đến, hôm nay đi hái rau ở vườn nhà bà Tằng, cậu suýt ngã ngửa.Những cây rau xanh mơn mởn như cây nhỏ, tươi tốt và xanh tốt, nhìn không giống thật, còn tưởng mình hoa mắt.

Cho đến khi bà hái rau xong, rửa sạch rồi để cậu xách về, cậu cứ xách trên tay như vậy, có thể ngửi thấy mùi thơm đặc trưng của những cây rau xanh này."A Tứ, cậu lấy rau này ở đâu vậy? Phải tốn

không ít tiền mới mua được chứ?" Ở Nam Châu đảo, rau rất đắt!

A Tứ lắc đầu, thành thật nói: "Đây là rau do nhà bà Tằng tự trồng."Một nhóm người nhìn nhau, không nói gì nữa, từng người cầm d.a.o đi làm tiếp.

Không lâu sau, thấy mấy người phụ nữ đội nón lá, xách giỏ đi tới.Xem ra là mang cơm trưa cho chồng hoặc anh em lười biếng của mình.

Quả nhiên, thấy mấy người phụ nữ đi đến đây, khi nhìn thấy Tống Duệ Nguyệt, ai nấy đều rất nhiệt tình chào hỏi: "Tống trí thức, vất vả cho cô rồi."Tống Duệ Nguyệt: … Thực ra cô vẫn ổn, đã nằm cả nửa ngày rồi, cảm thấy tối nay không ngủ được.

"Không sao, không sao, mang cơm cho người nhà à?"

"Vâng, anh trai tôi tên là Hà Bảo Trụ, tôi tên là Hà Tú Anh." Người trả lời là một cô gái có vẻ ngoài thanh tú, hơi e thẹn, không cao lắm, bình thường chắc hay làm việc đồng áng nên da ngăm đen, cũng rất gầy.

Chương 211

Tống Duệ Nguyệt ồ một tiếng, nhìn theo hướng Hà Tú Anh chỉ thì ra là người gặm củ cải cùng Tăng, Thiết Đầu. Hà Bảo Trụ này hoàn toàn trái ngược với Hà Tú Anh, cao to, đa còn trắng nrữa, cô còn nói sao mà nuôi Hà Tiểu Thụ tốt như thế, hóa ra ở ngoài làm việc quần quật đều là phụ nữ. Tống Duệ Nguyệt cũng phát hiện ra điều này, toàn bộ Đội Hải Giác ra làm việc, phần lớn đều là phụ nữ, ngay cả trong thời buổi kiếm công điểm, lao động tập thể như hiện nay, vẫn có rất nhiều người đàn ông coi phụ nữ trong nhà như trâu ngựa sai khiến. Cũng chẳng trách, ngay cả mấy chục năm sau, quan niệm của cả nước đối với toàn bộ Nam Châu đảo thậm chí là toàn bộ khu vực phía Nam phần lớn đều là trọng nam khinh nữ, đàn ông không coi vợ ra gì, quan niệm gia tộc mạnh mẽ, địa vị phụ nữ thấp, đàn ông chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, phụ nữ thì làm việc quần quật cả đời...

"Ôi trời, Tiểu Thụ, sao con mệt đến thế này! Thôi, chúng ta không làm nữa, về nhà thôi." Liên Hương Đệ mang cơm đến, thấy đứa con trai cưng của mình mệt mỏi đầu đây mồ hôi, đi lại còn lảo đảo, lại nhìn những người khác, ai nấy đều hăng hái, không khỏi đau lòng kêu to.

Tống Duệ Nguyệt nghe xong, mắt sắp trợn trắng lên trời. Hà Tiểu Thụ cũng không muốn làm nữa, bây giờ anh ta vừa mệt vừa đói vừa tủi thân nhưng tại không dám nói. "Tống trí thức, cô quá đáng rồi, cô muốn làm c.h.ế.t con trai tôi sao! Cô xem nó mệt đến thế nào rồi? Cô xem những người khác...."

Liên Hương Đệ thấy mình không tay chuyển được con trai,r tức giận tại đi tìm Tống Duệ Nguyệt gây chuyện.

Tống Duệ Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Anh ta không phải vẫn khỏe mạnh sao, giữa chừng tôi có gọi đến ăn dưa chuột và củ cảui, nhưng anh ta không đến, trách ai được đây?"

Liên Hương Đệ nghe xong, khinh thường hừ lạnh: "Ồ, tôi còn tưởng là thứ gì tốt lắm chứ, chỉ một ít dưa chuột và củ cải mà cô cũng có thể nói ra được."

Tống Duệ Nguyệt cười khẩy: "Không thì sao, nhà bà còn muốn ăn nhân sâm à? Bà có nhầm tình hình không vậy? Bây giờ tôi đang giám sát con trai bà đi làm để kiếm công điểm, nhà bà mới là người được lợi, tôi thấy họ vất vả, cho họ ăn chút rau giải khát là nhân đạo, chứ không phải tôi nợ họ."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Liên Hương Đệ không hiểu nhân đạo là gì nhưng bà ta biết Tống Duệ Nguyệt chỉ cần thuyết phục được một người đi kiếm công điểm là cô cũng được chia công điểm, vậy thì cô phải đối xử tốt với con trai mình.

"Cô đừng có mà giả vờ, người khác không biết thì tôi còn không biết sao, con trai tôi đi làm thì cô mới được chia công điểm, nếu nó không đi làm thì cô chăng được gì. Cô phải cung phụng nó, chỉ có chút dưa chuột và củ cải mà cũng lấy ra khoe." Giọng điệu ngang ngược và khinh thường này thực sự khiến Tống Duệ Nguyệt tức cười.

"Nếu vậy thì bảo con trai vô dụng của bà cút đi! Chỉ cần nhà bà muốn nuôi một đứa vô dụng như vậy thì đó là chuyện của nhà bà, tôi tười quan tâm, dù sao thì có thêm người cũng không nhiều, mà thiếu người cũng chăng ít." Tống Duệ Nguyệt cũng tười đôi co với

bà ta ở đây, vẫy tay, bảo Liên Hương Đệ dẫn Hà Tiểu Thụ cút đi ngay.

Liên Hương Đệ nghe cô vừa nói vừa mắng con trai mình là đồ vô dụng, tức đến mức muốn xông vào xé xác cô.

"Con tiện nhân, cứ mở miệng ra là đồ vô dụng, hôm nay bà đây sẽ xé nát cái miệng của mày." Nói xong, liền lao về phía Tống Duệ Nguyệt.

DTV

Tống Duệ Nguyệt vung cây mây gai trong tay, cây mây như có mắt, quất thẳng vào Liên Hương Đệ, Liên Hương Đệ sợ đến mức run rẩy, liên tục lùi lại, mới miễn cưỡng tránh được.

"Nhà bà không phải đồ vô dụng, cái gì cũng không làm được, là bảo bối của bà đúng không! Thím Liên, tôi thấy bà cũng là phụ nữ, vừa rồi tôi không đánh trúng bà, nếu bà còn được nước lấn tới thì đừng trách tôi. Bà thương con trai thì mau dẫn anh ta về đi, đừng ở đây làm vướng mắt tôi, nhìn thấy phiền lắm."

Chương 212

Tống Duệ Nguyệt cũng thấy mình không nên cứ mở miệng ra là măng người ta là đồ vô dụng, cho nên vội vàng đổi lời, khi quất roi cũng giảm lực. Liên Hương Đệ cũng sợ cây roi quất vào mình, không đám làm loạn nữa, trừng mắt nhìn Tống Duệ Nguyệt rồi quay đầu định kéo con trai Hà Tiểu Thụ đi. Hà Tiểu Thụ tức lắm! Không chịu đi.

"Con không đi, con muốn làm việc, con không phải đồ vô dụng, mẹ, nếu mẹ còn làm loạn nữa thì đừng đến nữa, con thà không ăn, c.h.ế.t đói luôn cho xong." Liên Hương Đệ nghe xong, cả người như bị sét đánh, ngây người!

Đây... đây là chuyện gì? Bà ta suýt đánh nhau với Tống Duệ Nguyệt, nhưng con trai không những không bênh vực, mà còn quay sang trách bà ta làm loạn. Sao số bà tại khổ thế này! Tống Duệ Nguyệt cũng mở rộng tầm mắt, chưa từng thấy người đàn ông nào hèn hạ như vậy.

Cô mắng anh ta là đồ vô dụng, anh ta lại muốn làm việc, Hà Tiểu Thụ này có phải có khuynh hướng SM không?

Những người đứng xem hóng hớt liền cười ồ lên: "Liên Hương Đệ, bà bảo con trai mình biết học hành, còn bà thì hay lắm, cứ khuyên nó làm đồ vô dụng, con trai bà, Hà Tiểu Thụ, không phải do chồng ngoại tình với người phụ nữ khác sinh ra chứ, bà muốn trả thù người phụ nữ đó nên cố tình nuôi Hà Tiểu Thụ thành đồ vô dụng đúng không?"

Lời vừa dứt, mọi người xung quanh đều cười ồ lên, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tống Duệ Nguyệt cũng rất ngạc nhiên, người nói ra lời này đúng là một nhân lài! Tư duy này, óc sáng tạo này thật kỳ tạ. Vì vậy, cô không khỏi nhìn về phía người vừa nói, hóa ra là một trong những người đàn ông tưởi biếng, hình như tên là Hà Lương Lài. Liên Hương Đệ nghe Hà Lượng Lài nói vậy, tức đến mức muốn thổ huyết, có tẽ đã đụng đến nỗi đau của bà ta, bà ta gào tên một tiếng rồi tao vào Hà Lương Lài.

Nhưng Hà Lương Lài là đàn ông.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Một người phụ nữ lao vào người đàn ông, người chịu thiệt chắc chắn không phải là đàn ông.Huống hồ Hà Lương Lài còn chưa lấy vợ, tuy là một bà già nhưng dù sao cũng là phụ nữ.Hắn ta không những không né tránh mà còn dang tay ôm chầm lấy bà ta.

Liên Hương Đệ tức đến mức muốn g.i.ế.c người, bà ta hung hăng cào vào mặt Hà Lương Lài.Hà Lương Lài đau đớn kêu lên."Thứ chó má, dám chiếm tiện nghi của bà đây, hôm nay bà đây xé xác mày." Liên Hương Đệ phát điên cào loạn xạ.

Hà Lương Lài không đứng vững mà ngã xuống, Liên Hương Đệ trực tiếp ngồi lên người Hà Lương Lài, Hà Lương Lài đưa tay ra cản, thỉnh thoảng lại chạm vào những nơi không nên chạm...Cảnh tượng này, thật không thể kích thích hơn.Hà Tiểu Thụ cảm thấy mất hết mặt mũi, những người xung quanh còn hò hét, chỉ hận không thể náo loạn hơn nữa.

Tống Duệ Nguyệt cũng nhìn đến ngây người.Cho đến khi bố của Hà Tiểu Thụ, Hà Vĩnh Phong chạy đến.Hà Vĩnh Phong và Hà Kế Toán là họ hàng, là anh em họ, thời gian này đang làm việc ở ruộng mía, nghe thấy bên này có động tĩnh lớn, nghĩ đến đứa con trai út cũng

đang làm việc ở đây, thế là cùng Hà Kế Toán mỗi người cầm hai nắm cơm tạp lương vừa ăn vừa đi về phía này.

DTV

Không nhìn thì thôi, khi nhìn rõ nhân vật chính của màn náo nhiệt này, sắc mặt ông ta lập tức tái mét.Nắm cơm tạp lương trong tay cũng không ăn nữa, ném xuống đất, xông tới túm lấy tóc Liên Hương Đệ, tát cho bà ta mấy cái.Liên Hương Đệ tức đến phát điên, bị người ta túm tóc tát vào mặt, lúc này mới phản ứng lại, ôm đầu che mặt khóc lóc thảm thiết.

Hà Vĩnh Phong cảm thấy mất hết mặt mũi."Con đàn bà thối tha, quá mất mặt."Liên Hương Đệ trước đó hung hăng dữ dằn bao nhiêu thì bây giờ lại thảm hại đáng thương bấy nhiêu.

Bị Hà Vĩnh Phong đuổi đánh khắp ruộng mía.

"Mẹ anh thương anh như vậy, anh không đi giúp mẹ mình à?" Tống Duệ Nguyệt không nhìn nổi nữa, mặc dù cô không thích Liên Hương Đệ nhưng cô thấy Hà Vĩnh Phong còn đáng ghét hơn.

Là đàn ông, thấy vợ mình xảy ra xung đột với người khác, không hỏi rõ nguyên do đã ra tay đánh vợ mình trước, trước mặt nhiều người như vậy đuổi theo đánh vợ, càng thể hiện được bản lĩnh đàn ông sao?

Chương 213

Hà Tiêu Thụ bị Tống Duệ Nguyệt nhìn băng ánh mặt lạnh lùng, giật mình thon thót nhưng không dám tiến lên, chỉ đành cắn răng nói: "Cha tôi thường xuyên như vậy, mẹ tôi đã quen rồi."

Tống Duệ Nguyệt nhìn anh ta, thất vọng lắc đầu: "Anh về với cha mẹ mình đi, dù anh có muốn đi làm thì cũng đừng đến trước mặt tôi nữa." Nói xong, cô đi về phía Hà Vĩnh Phong đang cưỡi trên người Liên Hương Đệ đánh đập.

"Dừng tay, đừng đánh nữa." Giọng Tống Duệ Nguyệt lạnh lùng, mang theo một sự lạnh lẽo không nói nên lời.

Hà Vĩnh Phong đang tức giận, thấy có người đến xen vào chuyện của mình, định mắng tuôn nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thanh tú tuyệt trần nhưng lạnh lùng khác thường của Tống Duệ Nguyệt, động tác trên tay ông ta khựng tại, sau đó hoàn hồn, tức giận nói: "Cút đi, tao dạy dỗ vợ tao, mày xen vào chuyện của tao, tao đánh tuôn mày."

Nói xong, ông ta tại định đ.ấ.m vào Liên Hương Đệ nhưng bị người ta giữ chặt. "Tôi bảo dừng tay, ông điếc à?"

Tống Duệ Nguyệt dùng sức giữ chặt, Hà Vĩnh Phong chỉ cảm thấy xương của mình như muốn gãy, đau đến mức ông ta phải buông Liên Hương Đệ ra.

"Mày... mày, con đàn bà thối tha, mày mau buông tao ra."

"Nói năng cho cẩn thận, nói tử tế vào, nếu không tôi bẻ gãy tay ông, biến ông thành làn phế, hiểu chưa?" Giọng Tống Duệ Nguyệt rất lạnh lùng, đầy đe dọa, đồng thời lực trên tay cô lại tăng thêm vài phần.

Hà Vĩnh Phong tập tức đau đến đổ mồ hôi. Hà Kế Toán biết Tống Duệ Nguyệt tợi hại đến mức nào, vội vàng tiến tên khuyên nhủ: "Anh họ, anh mau xin tỗi đi, nếu không tay anh sẽ phế thật đấy." Loại người như Hà Vĩnh Phong bình thường chỉ dám ra oal với vợ, con trai, con dâu, gặp phải người hung dữ hơn mình, tập tức nhụt chí.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Ông ta vội vàng thuận theo lời Hà Kế Toán: "Tống trí thức, xin lỗi, là tôi ăn nói không sạch sẽ, tôi sẽ không đánh người nữa, được chưa."

Tống Duệ Nguyệt lúc này mới đẩy ra, Hà Vĩnh Phong ngã sõng soài, nằm trên đất ôm cổ tay đau đến nỗi nửa ngày không đứng dậy nổi.Tống Duệ Nguyệt lúc này mới nhìn Liên Hương Đệ, thấy bà ta rõ ràng đã bị đánh choáng váng, vẫn ôm đầu co ro thành một cục, không ngừng run rẩy.

Tống Duệ Nguyệt kéo Liên Hương Đệ đứng dậy.Nhưng Hà Vĩnh Phong ra tay quá nặng, Liên Hương Đệ dù bị cô kéo đứng dậy nhưng vẫn đau đến cong người, trên mặt đã có mấy vết bầm tím, tóc tai cũng rối bù, có lẽ vì sợ bị người ta cười chê nên không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

"Đây là đứa con trai tốt mà bà bảo vệ sao? bà muốn gì?"Lời nói của Tống Duệ Nguyệt như một con d.a.o nhọn đ.â.m vào n.g.ự.c Liên Hương Đệ, sự tức giận, nhục nhã như núi lửa phun trào, bà trợn mắt, gào lớn: "Liên quan gì đến cô, tôi muốn thì sao."

"Bà yên tâm, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng."

Tống Duệ Nguyệt mặt không biểu cảm buông bà ta ra, Liên Hương Đệ không đứng vững, lại ngã xuống đất, không biết sao cơn giận dữ vừa rồi cũng biến mất, bà ta ôm đầu khóc nức nở.Nhưng Tống Duệ Nguyệt không có bất kỳ cảm xúc gì, cô ngăn Hà Vĩnh Phong đánh Liên Hương Đệ, một là vì chuyện này ầm ĩ lên cũng liên quan một chút đến cô; hai là, cùng là phụ nữ, thấy Liên Hương Đệ bị đánh đuổi như vậy, những người xung quanh chỉ đứng xem không ngăn cản khuyên nhủ, trong lòng cô rất khó chịu, cô có khả năng ngăn cản nên đã ngăn cản.

DTV

Nhưng thái độ của Liên Hương Đệ rõ ràng là cho rằng cô xen vào chuyện của người khác, vậy thì cô sẽ làm một người ngoài cuộc!Đây gọi là gì? Gọi là tôn trọng số phận của người khác...

Tống Duệ Nguyệt vẫy tay với A Tứ: "Đi, chúng ta về ăn cơm thôi."Rõ ràng là bà Tằng sẽ không mang cơm đến, ôi, những kẻ lười biếng này đều có người mang cơm đến, còn cô phải chạy về ăn, thật đáng thương!

A Tứ muốn về nhà mình ăn cơm nhưng cậu ta lại sợ buổi chiều lão đại sẽ làm kẹo, mình phải ở bên cạnh giúp, thế là gật đầu đi theo.

Trước khi đi, Tống Duệ Nguyệt nhìn mười ba người còn lại nói: "Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một tiếng, chiều tiếp tục làm, lúc tôi đến sẽ mang cho các anh một ít củ cải và dưa chuột để giải khát, đừng lười biếng nghe chưa?"

Chương 214

Tất cả đều ngoan ngoãn gật đầu, đặc biệt là khi nghe nói chiêu còn có dưa chuột và củ cải để ăn, mặt họ đều sáng lên. Những người không biết chuyện bên cạnh không khỏi tò mò, kéo Hà Bảo Trụ hỏi: "Củ cải và dưa chuột mà Tống trí thức mang đến có gì khác biệt sao?"

Hà Bảo Trụ không nhìn đối phương một cách tử tế: "Cũng bình thường thôi, chỉ là ngon hơn, chủ yếu. là có thể nghỉ ngơi một lúc khi ăn củ cải, lấy lại sức."

Người kia mới "Chậc" một tiếng rồi bỏ đi. Hà Bảo Trụ làm một cái mặt quỷ khinh thường về phía sau lưng đối phương, sau đó đắc ý tiếp tục ăn cơm.

Người khác không biết nhưng hắn ta thấy củ cải và dưa chuột mà Tống trí thức bảo A Tứ mang đến rất khác biệt, ăn xong là hết mệt mỏi sau một buổi sáng làm việc, người còn thấy thoải mái nữa. Tống Duệ Nguyệt về đến nhà, bà Tằng vẫn đang nấu cơm, bà ấy muốn mang cơm sang cho Tống Duệ Nguyệt nhưng Lục Kim An không đồng ý, nhất quyết bắt Yêu thẩm phải tự về nấu cơm, thằng bé ranh ma tắm, nói trắng ra là muốn ăn đồ ngon, mới mấy ngày mà đã kén ăn rồi

. "Bà ơi, bà không thấy người khác đều có người nhà mang cơm đến sao, sao bà không mang cơm cho cháu, cháu thật là đáng thương." Tống Duệ Nguyệt vừa vào cửa đã làm nũng, khiến bà Tằng không còn chút tính khí nào.

"An An nói xa quá, sợ bà mệt, không cho bà mang, An An biết thương bà lắm." Bà Tằng biết rõ tâm tư của Lục Kim An nhưng vẫn bênh vực thằng bé.

Tống Duệ Nguyệt:... Lời này nói cũng được, thôi được rồi, cô đúng là đứa trẻ không ai thương không ai yêu!

A Tứ ở bên cạnh nhìn, rất ngạc nhiên.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Rõ ràng là cách Tống Duệ Nguyệt và bà Tằng ở chung trước đây là điều cậu không ngờ tới, cậu càng không ngờ rằng ở bên ngoài, lão đại oai phong lẫm liệt, lợi hại vô cùng mà cũng có thể làm nũng với người khác.

"A Tứ, em theo bà ra sau hái thêm ít rau vào."

Tống Duệ Nguyệt đã nói rằng chỉ cần những người đó đạt được 10 công điểm, cô sẽ mời họ uống nước dùng thịt, ăn mì, lời này không thể nuốt lời, hơn nữa, nhìn họ buổi sáng đã hoàn thành được một nửa công việc, buổi chiều không cần làm đến tối là có thể xong.

Vì vậy, cô bắt đầu chần thịt và xương mà bà lấy ra, cho thêm gừng và hành để khử mùi tanh.

Chần xong, cô lấy một thùng nước lớn từ giếng đặt lên bếp để hầm, đợi A Tứ xách một giỏ củ cải trắng, củ cải đỏ và khoai môn vào, cô tìm vài củ khoai môn to thái sợi ngâm trong nước, lại lấy vài củ nhỏ, thái thành lát khoai tây cũng ngâm trong nước, cô định làm một đĩa khoai tây xào giấm, rồi làm một đĩa khoai tây xào thịt ba chỉ, thịt là thịt ba chỉ ngon.Sau đó làm một đĩa củ cải ngâm giấm, củ cải trắng và cà rốt thái sợi, thêm chút nước sốt ớt và giấm trộn đều là có thể ăn được.

Cô lại lấy một nắm rong biển khô ngâm trong nước, đến lúc đó có

thể hầm trong nước dùng xương, thêm vài củ cải trắng và củ cải đỏ, nước dùng sẽ thơm ngon đậm đà.Cuối cùng cô xào một đĩa cải thìa.

Đợi đồ ăn vừa được bưng lên bàn, Lục Kim An vẫn đang chơi cát ở ngoài đã chạy đến như chú chó ngửi thấy mùi, chạy lon ton, tay đầy cát không cần nói cũng biết, tự chạy đến chậu nước múc nước rửa tay.A Tứ đang dọn mía trong sân, lột bỏ lá bên ngoài, sau đó dùng xơ mướp chà sạch bề mặt, Tống Duệ Nguyệt bảo cậu c.h.ặ.t đ.ầ.u mía để lại, cô định để vào không gian, đợi đến khi kết hôn, mang sang bên kia tìm một mảnh đất tự trồng mía để ăn.

Bà Tằng nghe nói Tống Duệ Nguyệt muốn tự làm kẹo, liền đi đến bếp hỏi: "Tiểu Nguyệt, cháu còn biết làm kẹo à? Cháu muốn mở xưởng sao? Không được đâu, sẽ bị bắt đi cải tạo đấy."

DTV

"Bà ơi, đội trưởng không tin cháu làm được kẹo, đợi làm được kẹo rồi, cháu định để đội trưởng đến xã xin mở một xưởng chế biến kẹo ở đội, chúng ta tự có mía, đến lúc đó còn có thể dùng lúa mì để làm mạch nha làm các loại kẹo khác, đợi sản xuất ra kẹo, có thể cung cấp cho hợp tác xã, cửa hàng bách hóa những nơi này, xã viên chúng ta cũng có thể có thêm thu nhập, cuộc sống cũng có thể tốt hơn một chút." Tống Duệ Nguyệt nói ra dự định của mình, đây là thời đại gì? Cô đương nhiên không thể tự mình mở xưởng.

Chương 215

Nhưng, có thể mượn danh đội, cô lấy một ít tiên chia được và công điểm! Đến lúc đó đợi làm ra kẹo, cô cũng có thể thương lượng với đội trưởng. Bà Tằng lúc này mới yên tâm gật đầu, quay người ra ngoài, cùng A Tứ dọn những cây mía đó. Đến lúc ăn cơm, A Tứ nhìn mấy món ăn trên bàn, toàn là những món cậu chưa từng ăn, có cơm gạo tẻ, còn có thịt thơm đến mức chảy nước miếng, mắt cậu nhìn thẳng, đồng thời lại có chút bồn chồn: "Lão đại, em vẫn về nhà ăn cơm thôi."

"Ngồi xuống, ăn cơm đàng hoàng, chỗ chị đủ cả, nào có chuyện để em làm việc mà không cho ăn? Như vậy chị còn xứng làm lão đại của em không?" Tống Duệ Nguyệt nghiêm lúc nói xong, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh.

A Tứ vội vàng ngồi xuống, cầm đũa, bưng bát cơm, cơm gạo tẻ thơm phức khiến cậu có chút không chân thực. Cậu không nhớ đã bao lâu rồi mình không được ăn cơm gạo tẻ, bình thường đều là bánh bao ngũ cốc, thỉnh thoảng thì uống chút cháo ngô toãng, đến tết đến lễ hội gia đình nấu cơm gạo tẻ thì chỉ có mẹ kế và em trai em gái mới được ăn, cậu và bà nội có hai cái bánh bao ngũ cốc cũng coi như không tệ rồi, còn ăn thịt thì càng không cần nghĩ đến. Cậu gần như không nhớ mình đã ăn cơm gạo tẻ tần cuối là khi nào.

Không hiểu sao, mắt có chút cay.

"Lão đại, em, em ăn bánh bao ngũ cốc là được rồi. Cơm gạo tẻ quý lắm... Em lại ăn nhiều." A Tứ cúi đầu nhìn cơm trong bát, có chút ngượng ngùng nói.

Lần này đến lượt bà Tằng lên tiếng.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Để ăn thì ăn đi, lão đại của cháu giàu có lắm, cháu có ăn hết mười bát một bữa, cũng không làm cô ấy nghèo đi được." Bà lão nói lời này, còn liếc nhìn Tống Duệ Nguyệt một cái.

Gạo này là Tống Duệ Nguyệt lấy từ trong không gian ra, gạo nhà bà Tằng đều là gạo thường, bình thường cũng chỉ ăn cơm ngũ cốc hoặc cháo ngô, cháo khoai lang là thức ăn chính, làm gì có cơm gạo tẻ thơm mềm như vậy?

DTV

Nhưng cô gái này cũng không biết lấy từ đâu ra, bà cũng giả vờ không biết, dù sao thì cô gái nhỏ này có rất nhiều bí mật.

Nghĩ như vậy, bà cảm thấy những luống rau ở mảnh đất tự canh tác phía sau một đêm như được ăn thuốc tiên vậy, phát triển điên cuồng, ước chừng cũng là cô gái này làm, nếu không thì sao lại khéo như vậy, cô vừa mới chuyển đến, chỉ cách một đêm mà rau đã mọc thành như vậy, thật sự là suýt chút nữa làm bà già này sợ c.h.ế.t khiếp!

Tống Duệ Nguyệt gãi đầu, cười hì hì, vội vàng gắp mấy miếng thịt ba chỉ bỏ vào bát bà: "Bà ơi, ăn thịt ba chỉ đi, thơm lắm."Bà Tằng vốn răng không tốt, từ khi Tống Duệ Nguyệt và Lục Kim An chuyển đến, không chỉ răng tốt hơn, mà dạ dày cũng tốt hơn, bệnh cũ trước đây ở tay chân già nua cũng không đau nữa, tinh thần ngày càng tốt.Thịt ba chỉ được Tống Duệ Nguyệt rán qua, nạc mỡ xen kẽ, giòn thơm còn mang theo một chút vị ngọt thanh.Lục Kim An cũng đưa bát ra, ý bảo Tống Duệ Nguyệt gắp thức ăn cho mình, Tống Duệ Nguyệt trừng mắt nhìn nó một cái: "Bát của cháu đã chất đầy thức ăn rồi, ăn hết rồi gắp tiếp."

Nói xong, gắp một đũa thịt bỏ vào bát A Tứ: "Đừng chỉ ăn cơm không ăn thức ăn! Ăn nhiều thịt một chút, tối còn có canh xương để uống."Hôm nay cô hầm canh bằng xương sống lợn, trên đó còn có rất nhiều thịt nạc, đến lúc đó mỗi người còn có thể chia được một miếng xương sống lợn để gặm thịt trên đó, hút tủy xương."

Yêu thẩm, thím định làm kẹo sai? Vậy thím có thể làm kẹo sữa không? Cháu muốn ăn kẹo sữa." Lục Kim An ăn đến nỗi miệng đầy dầu, trong miệng còn nhai thịt ba chỉ nhưng đã bắt đầu tính toán đến chuyện ăn kẹo sữa.Tống Duệ Nguyệt nhìn tên ăn hàng nhỏ này thật sự là không còn cách nào: "Bây giờ không làm kẹo sữa được, làm kẹo hoa quả trước, nếu cháu muốn ăn kẹo sữa thì đợi mấy ngày nữa Yêu thẩm vào thành làm việc rồi mua cho cháu, được không?"

Chương 216

Lục Kim An gật đầu đầy tiếc nuối: "Cháu chỉ muốn ăn kẹo sữa do Yêu thấm làm thôi, Yêu thầm làm gì cũng ngon." Tống Duệ Nguyệt cười tươi như hoa, nghe xem cái miệng nhỏ này chính là biết nịnh hót. "Yên tâm đi, đợi Yêu thẩm làm xong kẹo hoa quả, sẽ lập tức làm kẹo sữa, làm đủ loại kẹo." Lục Kim An chớp chớp mắt: "Thế còn sô cô la thì sao?"

... Ô, tên nhóc này còn biết cả sô cô la nữa. Tống Duệ Nguyệ

"Cái đó cũng làm được, chỉ là không có nguyên liệu, rát khó." Tống Duệ Nguyệt nghĩ ngợi, hình như làm cũng được, tìm không gian xin ít hạt ca cao và nguyên tiệu cũng có thể làm được nhưng cái này chỉ có thể làm một chút cho tên nhóc thỏa mãn cơn thèm, sản xuất hàng toạt thì không khả thi. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy tát nữa mình cần phải tìm không gian xin ít bước và dụng cụ làm kẹo, nếu không, cô thực sự không thể đảm bảo làm kẹo thành công ngay tần đầu. A Tứ ăn một bữa thịnh soạn và ngon nhất từ trước đến nay, cậu thậm chí còn cảm thấy một đĩa dưa muối cũng ngon đến mức có thể ăn hết hai đĩa.

Nhưng cậu nhỏ người, ăn hết hai bát cơm đã bắt đầu ợ.

Cậu nghĩ, chỉ với bữa cơm hôm nay, mình đã có thể khoe khoang ở đội sản xuất rất lâu.

Ăn trưa xong, Tống Duệ Nguyệt lại ra vườn rau hái ít dưa chuột, nhổ ít củ cải rửa sạch rồi mang theo đến ruộng mía.

Đến ruộng mía, mười mấy người đã bắt đầu bận rộn.

Tống Duệ Nguyệt nhìn một cái, rất tốt, không cần đến hai ba giờ là có thể hoàn thành mục tiêu rồi.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

A Tứ thấy lúc này không có việc gì, liền chào Tống Duệ Nguyệt một tiếng, chuẩn bị về nhà, cậu muốn cho bà nội nếm thử quả dưa chuột buổi sáng.

Tống Duệ Nguyệt cũng muốn nhân lúc này tìm không gian xin ít lài liệu về làm kẹo, lại đưa cho cậu một củ cải: "Cái này cũng mang theo, ngọt lắm."

A Tứ vui vẻ nhận lấy, nói lời cảm ơn rồi chạy đi.Tống Duệ Nguyệt bên này đợi người đi rồi, xoa xoa lòng bàn tay, nói ra mục tiêu và yêu cầu của mình.Một lúc sau, cô cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, cô biết là không gian bên kia truyền đồ cho mình, thế là giả vờ đi dạo khắp nơi, chạy vào ruộng mía, mượn những cây mía rậm rạp che chắn vào không gian.Chỉ là khi cô vào không gian thì thấy, trên đất chỉ có một cái hộp, không có gì khác.

Cô mở hộp ra xem, bên trong có một tờ giấy, nét chữ trên tờ giấy trông rất quen thuộc, chỉ là nội dung trên đó khiến cô bối rối."Bên đó sản xuất kẹo có tác dụng gì? Các người còn có thể nếm được mùi vị sao?"

Tống Duệ Nguyệt:??? Đây là cái gì với cái gì? Bên đó là bên nào? Cô không phải người chết, sống khỏe mạnh như vậy thì đương nhiên có thể nếm được mùi vị!Cô nghĩ như vậy rồi đi đến trước máy khâu, mở ngăn kéo nhỏ bên trong, bên trong ngoài một ít chỉ và dụng cụ, còn có một tờ giấy, đây là lúc cô mới mở không gian, tìm không gian xin ít đồ dùng của những năm bảy mươi tám mươi thì không gian đưa cho cô tờ giấy này.

DTV

Lúc đầu cô tưởng là không gian đang giao tiếp với mình nhưng lại thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng vì lúc đó trong đầu nghĩ quá nhiều chuyện nên cô đã quên mất chuyện này.Bây giờ tờ giấy này lại xuất hiện, nhìn nét chữ, là nét chữ của cùng một người.

Cho nên, tờ giấy này có thể căn bản không phải không gian truyền cho cô, mà là ở một thế giới khác có người viết cho cô.Thế là cô đi lục đống hàng trong cửa hàng hai đồng tìm ra mấy chiếc bút máy và mực, dựa vào tờ giấy truyền đến viết một dòng chữ: "Anh là ai? Anh nói vậy là có ý gì? Bên này là bên nào, sao lại không nếm được mùi vị? Tôi không hiểu lắm."

Viết xong, cô bỏ tờ giấy vào hộp, xoa xoa lòng bàn tay, dùng ý niệm bảo không gian truyền tờ giấy này đi.Nhưng hộp vẫn không nhúc nhích.Cô đi đến mở nắp hộp, tờ giấy vẫn nằm nguyên trong đó.Đầu óc Tống Duệ Nguyệt choáng váng.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy! Cô đứng ngây ra đó hồi lâu, lúc cô đang ngẩn người, trên đất lại xuất hiện một tờ giấy.

Chương 217

Cô nhặt lên xem, bên trên viết: "Cô không phải là ma sao? Cô muốn ăn, muốn mặc, máy khâu và xe đạp tôi cũng hiểu nhưng sao đến cả dụng cụ làm kẹo cũng muốn? Tôi không thể chuyển cả đây chuyền. sản xuất sang cho cô được, như vậy thì quá vô lý."

Tống Duệ Nguyệt:??? Quỷ thần gì chứ, cô sống khỏe mạnh như vậy, sao lại là ma được? Ủa? Không đúng, sao người này lại nói cô là ma? Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Có phải là bình thường cô truyền đạt suy nghĩ của mình cho không gian Ngọc Linh thì thực ra là truyền cho người bên kia không?

Người bên kia rốt cuộc là ai? Lần này, Tống Duệ Nguyệt dứt khoát ra khỏi không gian, xoa xoa lòng bàn tay nói: "Tôi không phải là ma, tôi là người, anh là ai? Tại sao anh có thể thông qua không gian để giao tiếp với tôi?"

Vài phút sau, lòng bàn tay nóng ltên, cô biết là tò giấy bên kia truyền đến, tần này cô không vào không gian nữa, trực tiếp dùng ý niệm để tờ giấy xuất hiện trong lòng bàn tay, mở ra xem thì cô tiền ngây người.

"Không phải cô đã c.h.ế.t vì đỡ đạn cho tôi sao? Tại sao cô còn sống? Sau khi tôi chôn cất cô, tôi đã điều tra ra cô là con gái của một người bạn cũ mà tôi quen biết, biết được con gái nuôi của cô đã đánh cắp miếng ngọc bội này, sau đó tôi đã dùng một số thủ đoạn để lấy lại miếng ngọc bội, trong tay tôi có miếng ngọc bội của người bạn cũ đó, trên miếng ngọc bội có dính m.á.u của cô, sau khi hai miếng ngọc bội hợp thành một miếng ngọc bội long phụng, tôi đã

đặt vào trong mộ của cô, tối hôm đó tôi nằm mơ thấy cô tìm tôi đòi đồ, tôi nghĩ là ở dưới đó cô thiếu thốn mọi thứ nên đã mua thêm một số thứ cho cô, nào ngờ vừa đến mộ cô, những thứ đó đều biến mất không còn dấu vết, tôi thấy kỳ lạ, lại lấy miếng ngọc bội đó ra khỏi mộ cô, phát hiện bên trong có một không gian khác, chỉ cần đặt đồ vào đó là sẽ biến mất, tôi còn tưởng đó là đường thông đến suối vàng. Bây giờ cô nói cô căn bản không chết, cô là người, vậy bây giờ cô đang ở đâu?"

Tống Duệ Nguyệt xem xong, cảm thấy đầu óc mình sắp c.h.ế.t máy, cô xem đi xem lại tờ giấy nhiều lần, nước mắt trào ra.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

DTV

Trước khi chết, miếng ngọc bội cô nhìn thấy quả nhiên là do cha để lại, người này có thể từ tay Trương Hân Nguyệt kiếp trước đoạt lại miếng ngọc bội của cô, có phải chứng tỏ sau này nhà họ Trương cũng không có kết cục tốt đẹp không? Bây giờ, cô cũng có thể từ miệng người này biết được tung tích của cha.

Tống Duệ Nguyệt tại xoa xoa lòng bàn tay nói: "Tôi đã c.h.ế.t nhưng tôi tại được trọng sinh, cũng phát hiện mình đã trở về năm 1973, trước khi miếng ngọc bội bị cướp đi, tôi đã nhỏ m.á.u trước để mở không gian của miếng ngọc bội và nhận chủ, sau đó tôi cũng vô tình phát hiện ra có thể thông qua không gian để đòi đồ, tôi còn tưởng những thứ đó đều là do miếng ngọc bội lấy cho tôi, tôi không ngờ là có người thông qua miếng ngọc bội truyền qua đây. Trong tay tôi có vàng thỏi, những thứ của anh, coi như tôi dùng vàng thỏi mua, được không?" Sau khi cô truyền đạt những lời này qua ý niệm, trong một thời gian dài lòng bàn tay không có phản ứng gì. Lúc đầu còn hơi căng thẳng, to tẳng bất an, đợi một lúc lâu sau, cô tại thấy đây mới là phản ứng bình thường.

Dù sao thì chuyện trọng sinh này ngay cả bản thân cô cũng thấy khó

tin, nếu không phải xảy ra trên người mình, cô cũng không thể tin được.

Người bên kia nghe những lời cô nói, chắc cũng cần thời gian để tiêu hóa cho tốt?

Vì bên kia không có tin tức truyền đến, cô không hỏi nữa, lúc này mới thu dọn cảm xúc, đi ra khỏi ruộng mía.

Tốc độ làm việc của những người này nằm trong dự đoán của Tống Duệ Nguyệt, chiều bốn giờ hơn đã chặt đủ hai mẫu ruộng mía, mỗi người kiếm được 10 công điểm, ngay cả Hà Tiểu Thụ sau đó bị Liên Hương Đệ gọi về cũng kiếm được 6 công điểm, vừa đạt mức đạt chuẩn.

Chương 218

Hôm nay cô kiếm được 66 công điểm. Tống Duệ Nguyệt rất vui, nói với mọi người: "Bây giờ mọi người đi tìm kế toán Hà tính điểm, tối đến nhà bà Tằng, tôi đã nói sẽ mời mọi người uống canh thịt ăn mì thì nhất định sẽ thực hiện."

Tằng Thiết Đầu, Hà Lương Trường và những người khác không ngờ lại có canh thịt và mì để ăn, bọn họ đều vui như điên. Tống Duệ Nguyệt thì chuẩn bị đạp xe đi thị trấn ngay, mua ít mì, gạo trắng và bột mì các thứ. Về đến nhà, Tống Duệ Nguyệt cho củ cải, khoai tây vào nồi canh, lại nêm nếm gia vị, nói với bà một câu là đi thị trấn, sau đó mới đẩy xe đạp ra khỏi cửa, đến khi bà Tằng phản ứng lại thì người đã đạp xe đi xa lắm rồi.

Thực ra cô không đi thị trấn, đạp xe ra khỏi đầu làng, đi vòng vòng bên ngoài, sau đó nhìn quanh thấy không có ai, chớp mắt đã cùng xe đạp vào trong không gian. Lấy hai bao gạo 30 cân trong không gian ra, tìm một tấm vải trắng tót xung quanh, đổ gạo vào thúng tre, tại phủ vải tên để gạo không bị rơi ra, tại lấy một bao bột mì 10 cân bọc vải tại, tại lấy 10 cân bột nếp, 10 cân mì sợi, hai cái thúng đã gần đầy. Lại lấy ít táo, còn xách theo một con cá trắm cỏ hơn 10 cân, đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện, đây đều là đồ cúng của người kia cho cô...

Gọi là gì đây? Gọi là còn sống đã được hưởng đãi ngộ của người c.h.ế.t rồi sao? Thật là quá đáng!

Nhưng cô lười quan tâm, dù sao bây giờ vật tư cũng thiếu thốn, có người tặng thì sao không ăn?

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên lòng bàn tay nóng lên, thấy trong không gian xuất hiện một cái thùng giấy rất lớn.

Tống Duệ Nguyệt:... Đây là tỉnh ra rồi sao? Chấp nhận cái hiện thực kỳ lạ và quỷ dị này rồi sao?

Nghĩ vậy, cô đi tới mở ra xem, trời ơi, bên trong toàn là sách, đủ loại sách.

Hóa ra người bên kia đi mua sách sao?

DTV

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Trên cùng của chồng sách, cũng đặt một tờ giấy.

"Những cuốn sách này có thể giúp cô, còn nữa, tại sao không gian không thể truyền tống sinh vật?"Tống Duệ Nguyệt:... Sinh vật? Sinh vật mà anh ta nói không phải là chính anh ta chứ? Cô sờ lòng bàn tay nói: "Cảm ơn anh về những cuốn sách này, còn tại sao không thể truyền tống sinh vật thì tôi cũng không biết, có lẽ, anh là người của thế giới đó, không thể biến mất nên không thể qua được?"

Nói xong câu này, lại một hồi lâu không có phản ứng.

Cô nghĩ, không phải là bị mình đoán trúng rồi chứ, người bên kia lúc này đang xấu hổ lắm sao?Tống Duệ Nguyệt sợ về muộn quá, bà Tằng một mình không lo liệu được, liền vội vàng đẩy xe đạp ra khỏi không gian, xiêu vẹo đạp xe về. Về đến nhà, đương nhiên lại không tránh khỏi bị bà mắng một trận.Tống Duệ Nguyệt đã quen rồi, miệng thì vâng dạ: Vâng, lần sau cháu sẽ mua ít thôi.

Sau đó nhanh chóng bê thúng tre vào phòng mình, dù sao bà lão cũng không biết cô mua bao nhiêu.Bà Tằng lắc đầu, rồi đi mất.Lục

Kim An rất tò mò, chạy theo vào, từng cái từng cái mở ra xem trái xem phải."Yêu thẩm, hôm nay thím không mua đồ ăn ngon về sao?"

Cậu bé ngước khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lên, chớp đôi mắt to sáng lấp lánh, khiến Tống Duệ Nguyệt trỗi dậy bản năng làm mẹ, quyết định lát nữa sẽ may cho cậu bé vài bộ quần áo, may thêm một chiếc mũ tròn nhỏ, làm một chiếc túi đeo chéo nhỏ, rồi dẫn cậu bé ra đồng làm việc, chắc chắn sẽ khiến cả đám người phải ghen tị c.h.ế.t đi được.

"Không mua, tối nay thím làm cho cháu vài cái bánh ngọt nhỏ và bánh mì nhỏ, ngày mai cháu đi cùng thẩm ra đồng làm việc nhé, thế nào?"

Lục Kim An nghe nói có bánh ngọt nhỏ và bánh mì nhỏ, dù chưa từng ăn nhưng rất vui, tóm lại chỉ cần là do Yêu thẩm làm thì đều ngon.Vui xong, cậu bé lại thở dài: "Thôi, tiếc là cháu còn quá nhỏ, không thể cưới Yêu thẩm làm vợ, đúng là tiện cho Yêu thúc rồi."

Tống Duệ Nguyệt:... Cậu nhóc này dám nói câu này trước mặt Yêu thúc của cậu không?Lục Kim An cũng chỉ dám trước mặt Tống Duệ Nguyệt nói mấy câu hoa mỹ.

Chương 219

Đến khi trời tối, bên ngoài cũng náo nhiệt lên, Tống Duệ Nguyệt lấy mười cân mì sợi trong thúng, ra, vừa ra khỏi phòng là định đi bếp nấu mì sợi, kết quả vừa đến sân thì thấy một người phụ nữ trung niên dắt theo hai đứa trẻ cười ha ha đi vào.

"Tống trí thức, có thể ăn mì uống canh thịt được chưa? Nhanh lên nào, hai đứa con nhà tôi đói lắm rồi."

DTV

Tống Duệ Nguyệt:...??? Đây là ai vậy? Ai đến nói cho cô biết đi? Tống Duệ Nguyệt vẻ mặt mơ hồ, cô hiển nhiên không hiểu ba người này sao lại đến đây, lại có thể mở miệng nói ra những lời này? Hà Bảo Trụ thấy vẻ mặt khó hiểu của cô, lập tức nói:

"Đây chính là mẹ kế của A Tứ, vừa rồi bà ta nói A. Tứ không đến ăn cơm, liền dẫn theo hai đứa nhỏ nhà mình đến ăn phần cơm của A Tứ."

Tống Duệ Nguyệt:??? "Là A Tứ nói với các người tối nay có cơm ăn sao? Để các người đến đây?" Mẹ kế của A Tứ tên là Triệu Vân Hương, sau khi gả đến đây đã sinh cho cha của A Tứ là Tằng Lương Tuyền một trai một gái.

"Là A Tứ nói, Tống trí thức, có thể ăn cơm chưa? A Tứ ăn nhiều lắm, bình thường nó có thể ăn ba bốn bát cơm, bình thường tôi nhiều nhất chỉ ăn một bát cơm, hai đứa con nhà tôi ăn còn ít hơn, ba chúng tôi còn không đủ một mình A Tứ ăn, có thể mang thêm một

phần về cho cha nó cũng nếm thử mùi vị thịt và mì sợi không."

Triệu Vân Hương tính toán thật là tinh tường, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Ngay cả Tăng Thiết Đầu, Hà Lương Lài những người này nghe xong cũng trợn tròn mắt, đã từng thấy người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy người không biết xấu hổ đến thế này!

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt cười giả tạo hỏi một câu: "Sao A Tứ không đến vậy?"

Triệu Vân Hương đương nhiên không thể nói mình đã nhốt A Tứ trong phòng, chính là sợ cậu đến, như vậy thì bọn họ còn uống canh thịt, ăn mì sợi thế nào được.

Nói đến chuyện này, còn phải kể từ trưa sau khi A Tứ ăn cơm xong, đưa cho bà nội của nó một quả dưa chuột.

Bà nội của A Tứ họ La, mọi người đều gọi bà là La A Bà, mấy ngày nay La A Bà bị bệnh, vẫn chưa khỏi, Triệu Vân Hương nắm giữ tiền trong nhà, thế nào cũng không chịu để A Tứ đưa La A Bà đi khám bệnh, còn mắng: "Đều đã lớn tuổi rồi, sớm muộn gì cũng phải chết, muốn c.h.ế.t thì c.h.ế.t sớm đi, bà ta cũng có thể tiết kiệm được chút lương thực."

Buổi trưa, A Tứ lén giấu củ cải và dưa chuột trong quần áo lẻn vào phòng của La A Bà, chuyện này bị Tiểu Ngũ đang chơi ở bên ngoài, mắt tinh phát hiện, tưởng anh trai lén mang đồ ăn ngon về, liền lặng lẽ đi theo, muốn nhân cơ hội cướp lấy.

Kết quả từ cửa sổ nhìn thấy A Tứ cầm một quả dưa chuột và củ cải đưa cho bà nội, Tiểu Ngũ không thèm, định tiếp tục đi chơi, kết quả lại nghe A Tứ nói với La A Bà về việc trưa nay ở nhà Bà Tằng ăn

cơm trắng và thịt, A Tứ còn nhỏ, cũng không học hành gì nhưng cậu miêu tả cơm vừa thơm vừa mềm, ăn vào miệng ngọt ngào mềm mại, còn thịt thì là thịt ba chỉ, một lớp mỡ một lớp nạc, nó đã ăn hơn mười miếng thịt...

Thế thì còn được sao, Tiểu Ngũ mặc dù ở nhà được cha mẹ chiều chuộng nhưng cũng chỉ có thể đến tết đến lễ mới được nếm thử mùi vị thịt, bây giờ nghe nói anh trai buổi trưa đã ăn cơm trắng vừa thơm vừa mềm, là loại cơm hạt rất dài sáng bóng thơm phức, còn ăn rất nhiều thịt ba chỉ, khiến nó thèm thuồng quá!

Nó lại tiếp tục nghe, lại nghe A Tứ nói với La A Bà là tối nay nhà Bà Tằng còn có canh xương hầm, còn nấu mì sợi nữa.Tiểu Ngũ nghe đến đây, nào còn đứng vững được nữa, vội vàng chạy đi mách lẻo với mẹ mình.Bên này A Tứ không biết chuyện này, chỉ nói với La A Bà là tối nay không thể đến nhà họ ăn cơm nữa, như vậy cậu cảm thấy có lỗi với lão đại, ngày mai phải làm nhiều việc hơn cho lão đại, đợi đến khi cậu học được cách làm kẹo, sẽ đi tìm đội trưởng vào xưởng làm kẹo làm việc kiếm tiền, kiếm được tiền rồi sẽ đưa bà nội đi khám bệnh.

Chương 220

La A Bà nghe cháu trai lớn nói những lời này, vui mừng gật đầu lia lịa, từng miếng từng miếng chậm. rãi nhai quả dưa chuột A Tứ mang về cho bà, cũng không biết tại sao, cảm thấy n.g.ự.c cũng không đau như vậy nữa, cổ họng mát lạnh, cũng không còn ngứa ngáy. A Tứ nói xong những lời này với bà, lại bảo bà giấu củ cải đi, lát nữa ăn tiếp, rồi ra ngoài tiếp tục làm. việc cho Tống Duệ Nguyệt. Đợi đến khi những người này tan làm, Tống Duệ Nguyệt lên trấn, A Tứ cũng trực tiếp về nhà mình, không định đến nhà Bà Tằng ăn cơm tối nữa. Cậu cảm thấy chỉ riêng bữa com trưa đó, cũng đủ để cậu hồi tưởng lại trong nhiều năm. Ai ngờ vừa về nhà không bao lâu, mẹ kế đã gợi cậu vào phòng, từ bên ngoài khóa cậu lại.

A Tứ gọi mãi cũng không có ai trả lời, mãi đến khi La A Bà ra nói mẹ kế nó dẫn theo em trai em gái đi ra ngoài, A Tứ lúc này mới hết cách. Tống Duệ Nguyệt không biết những chuyện xảy ra ở nhà A Tứ nhưng cô vẫn có chút hiểu biết về đứa trẻ A Tứ này, mặc dù còn nhỏ nhưng hiểu chuyện, có nguyên tắc, hơn nữa không phải là toại người thích chiếm tiện nghỉ. Cho nên, Triệu Vân Hương dẫn theo hai đứa nhỏ đến xin ăn thì phần lớn là hành vi chủ quan của chính bọn họ.

"Ai nói với bà là tôi mời A Tứ ăn cơm? Trưa nay cậu ấy đã ăn một bữa ở đây rồi, đó cũng là vì cậu ấy kéo cho tôi mấy xe mía, còn tối nay tôi không hề nói sẽ mời cậu ấy đến ăn cơm."

Triệu Vân Hương nghe xong lời này, vội vàng nói.

"Tống trí thức, sao cô có thể như vậy được, A Tứ đã giúp cô làm

việc cả một ngày, cô không bao cơm tối, cũng quá keo kiệt rồi, đây chính là cách làm của địa chủ."

DTV

Tống Duệ Nguyệt tức đến bật cười, nhướng mày: "Mẹ kế của A Tứ, là ai nói với bà là cậu ất giúp tôi làm việc cả một ngày? Cauaja áy kiếm không phải là công điểm của đội sao? Tôi đã bảo đội trưởng tính cho A Tứ tám công điểm một ngày, thế nào, đội này là lài sản riêng của tôi à! Bà nói tôi keo kiệt, không bằng bà hào phóng hơn một chút, chúng ta đều đến nhà bà ăn, được không? Còn đội mũ địa chủ cho tôi, bà có biết người vừa nói lời này với tôi bây giờ đang ở đâu không?"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Hà Lương Lài biết chứ, tập tức thay Triệu Vân Hương trả lời: "Một nhà Tăng Hải Bình bây giờ vẫn đang cải tạo ở công xã, đúng rồi, Trần Tri thức trước mặt toàn thể xã viên trong đội kiểm điểm, cũng suýt nữa bị đưa đến công xã để giáo dục." Triệu Vân Hương bình thường thích nhất là đi nói xấu sau tưng người khác, đương nhiên biết chiến tích của Tống Duệ Nguyệt trong đội, tập tức rụt cổ tại, có chút sợ hãi.

"Vậy... vậy thì cô mời nhiều người như vậy ăn cơm, chúng tôi đã đến rồi, ăn cũng ít, nể tình A Tứ giúp cô làm việc, cô cũng không ngại mời thêm ba chúng tôi chứ."

Bà ta thực sự thèm thịt, cũng đã lâu rồi không được ăn tinh bột, từ khi vào sân, ngửi thấy mùi thơm nồng, bà ta không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Đừng nói một bát, dù là một nồi bà ta cũng có thể ăn sạch.

Tống Duệ Nguyệt thở dài, vô cùng vô tình từ chối: "Mười ba đồng chí này tôi cũng chỉ mời một lần, cũng là vì hôm nay họ làm việc rất

tốt, tôi với tư cách là giám sát lao động đã khen thưởng và khẳng định họ nhưng mà, bà lại dựa vào đâu mà được hưởng đãi ngộ như họ chứ? Họ làm việc nghiêm lúc, đáng được khen ngợi, còn bà thì sao? Bà với tư cách là mẹ kế của A Tứ đã làm được gì? Trong lòng bà không tự biết sao? Bà nói tôi mời bà ăn cơm, không phải là hạ thấp đẳng cấp của mười mấy đồng chí tốt này sao? Mẹ kế của A Tứ, bà mau cút về đi, tôi không chào đón loại người như bà ở đây."

Lời cô nói khiến cho mười mấy người như Tăng Thiết Đầu đột nhiên từ tận đáy lòng dâng lên một loại vinh quang và xúc động, hóa ra làm việc chăm chỉ, không chỉ có thể kiếm được công điểm, mà còn là một việc vinh quang và đáng được khen ngợi như vậy.

Chương 221

Đặc biệt là lời này lại được một nữ đồng chí xinh đẹp và hưng dữ nói ra, cảm giác được công nhận đó càng làm cho người ta phấn chấn! Triệu Vân Hương nghe xong lời này, vội vàng nói. "Tôi không, tôi không về, hôm nay cô còn có thể đuổi tôi đi sao?"

Tống Duệ Nguyệt lần đầu tiên thấy người bám riết ở nhà người khác để xin ăn, điều này chẳng khác gì ăn xin! Cô thực sự không biết phải điễn tả cảm giác chán nản trong lòng mình như thế nào, cô đang do dự không biết có nên đuổi người ta ra ngoài hay không thì Lục Kim An vừa hay từ trong bếp ôm bát nhỏ của mình chạy ra xem náo nhiệt, bên trong đựng một miếng xương sống lợn hầm nhừ, một miếng củ cải trắng, một miếng cà rốt, một miếng khoai tây, miệng nhỏ còn đang nhai một miếng khoai tây, nó mở to đôi mắt to tròn trong veo đáng yêu nhìn hai đứa trẻ một trai một gái cao hơn mình một cái đầu trước mặt với vẻ tò mò khó hiểu.

DTV

"Yêu thẩm, bọn họ cũng đến ăn cơm sao?” Tống Duệ Nguyệt:... Triệu Vân Hương nhìn thấy bát canh trên tay Lục Kim An, trên đó còn nổi váng mỡ, bên trong có một miếng xươmng to có thịt, nước bọt đã không nhịn được mà nuốt xuống.

Bà ta đẩy lưng con trai mình, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Chỉ thấy Tiểu Ngũ đi đến trước mặt Lục Kim An, chốrng nạnh ra lệnh một cách hống hách: "Này, nhóc con, đưa bát cho tao, nếu không ngày mai tao sẽ bảo anh em tao đánh mày."

Tống Duệ Nguyệt: … Được rồi, thằng nhóc này nhất địnhu phải chạy ra đây để hóng hớt!

Cô không kịp ngăn cản, ngược lại muốn xem Lục Kim An định làm gì.

Kết quả là, Lục Kim An chớp chớp mắt, vẻ mặt khó xử: "Anh muốn bát của em sao?"

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tiểu Ngũ gật đầu, vẻ mặt như thể nếu không đưa thì sẽ đánh Lục Kim An vậy, rồi giơ nắm đ.ấ.m về phía Lục Kim An.

Lục Kim An "Ồ" một tiếng, rồi nói: "Vậy anh đợi một chút."

Nói xong, bắt đầu nhanh chóng ăn thịt và rau trong bát, vì canh là bà nội đã múc ra trước để nguội, sợ làm bỏng cháu nên để ấm ấm, thằng bé há miệng ăn sạch sẽ thịt trên xương, rồi uống hết nước canh trong bát, sau đó ăn củ cải và khoai tây, dưới sự chứng kiến kinh ngạc của mọi người, nhanh chóng ăn xong, sau đó đưa cho Tiểu Ngũ một cái bát rỗng đựng xương."Đưa bát cho anh, anh rửa bát cho em nhé?"

Tiểu Ngũ: …Triệu Vân Hương tức đến mặt mày xanh mét: "Tống trí thức, đứa nhỏ nhà cô thật là vô giáo dục, nó coi con trai tôi là cái gì? Con trai tôi không phải là nô lài của xã hội cũ. Sao nó dám bắt con trai tôi rửa bát cho nó."

Tống Duệ Nguyệt đã từng thấy người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy người không biết xấu hổ và vu oan giá họa như vậy."Con bà có giáo dục chạy đến nhà tôi ăn vạ, không cho thì đe dọa người khác? Con trai bà sao có thể là nô lài của xã hội cũ? Nó chính là con của địa chủ xã hội cũ, xưng vương xưng bá, không cho nó ăn thì bắt nạt ức hiếp, một đứa trẻ nhà bà đã chơi trò này thành thạo như vậy,

vậy thì bà và chồng mình còn ra thể thống gì nữa? Có coi xã viên không ra gì không? Chuyện này tôi phải đi tìm đội trưởng phản ánh, nếu đội trưởng không quản lý hành vi bá đạo của nhà bà, tôi sẽ lên xã phản ánh."

Không phải là cố tình chụp mũ thành phần xấu cho người khác sao? Cô cũng biết!Quả nhiên, Triệu Vân Hương nghe nói cô sẽ đi tìm đội trưởng, còn muốn làm ầm ĩ đến xã thì sợ rồi.

"Trẻ con không hiểu chuyện, Tống trí thức, cô đừng chấp nhặt." Triệu Vân Hương không ngờ thủ đoạn lợi hại nhất của mình ngày thường đến chỗ Tống Duệ Nguyệt lại chẳng có tác dụng gì.

"Đúng vậy, trẻ con không hiểu chuyện, người lớn như bà cũng không hiểu chuyện theo sao? Người ta đều nói rằng đằng sau đứa trẻ hư hỏng đều có cha mẹ hư hỏng, hôm nay tôi mới được chứng kiến. Bà cũng đừng bám riết ở nhà tôi nữa, nếu còn ở lại, tôi thực sự phải đi tìm lãnh đạo xã để phân xử rồi, còn nữa, nếu sau này có ai bắt nạt cháu tôi, tôi sẽ tính sổ với con trai bà, dù sao thì chỉ có con trai bà nói sẽ dẫn người đánh cháu tôi." Tống Duệ Nguyệt đã lạnh mặt, không muốn nói thêm lời vô nghĩa với Triệu Vân Hương nữa.

Chương 222

Thật kỳ lạ, danh tiếng của cô trong đội cũng đủ làn nhân rồi chứ? Sao vân có người cứ đến trước mặt cô gây chuyện. Triệu Vân Hương nghe thấy một loạt lời cảnh cáo của cô, thực sự không đám ở lại nữa, trong lòng hận không thôi, quyết định về nhà sẽ đánh cho đứa con c.h.ế.t tiệt A Tứ một trận, cái sao chổi này, chính nó đã khiến bà ta mất mặt ở đây, không được ăn mì sợi nước dùng thịt, còn bị mắng một trận, liên lụy đến cả Tiểu Ngũ nhà bà ta cũng chịu ấm ức.

"Còn nữa, nếu ngày mai tôi thấy A Tứ bị thương, bà và chồng cứ chờ đến xã đi, tôi nhất định sẽ cáo buộc hai người tội ngược đãi trẻ em."

Tống Duệ Nguyệt nhìn thấy vẻ oán độc trong mắt bà ta, biết rằng bà ta về nhà sẽ trút giận lên đầu A Tứ, thế là trực tiếp đập tắt suy nghĩ của đối phương. Triệu Vân Hương tức đến nỗi mặt mày méo mó, hừ một tiếng trong mũi, sau đó dắt Tiểu Ngũ không muốn đi và Tiểu Lục từ đầu đến cuối không nói một lời rồi bỏ đi. Tống Duệ Nguyệt thấy người đã đi rồi, mới xoa xoa đầu Lục Kim An nói: "Sau này mỗi sáng cháu vẫn nên dậy đánh hai bài quyền đi, thím thực sự lo sau này cháu bị người ta trùm bao bố bắt cóc."

Thằng bé này đúng là quá gian xảo. Lục Kim An mặt xị xuống: "Yêu thẩm, thím còn làn nhẫn hơn cả Yêu thúc." Dù sao thì Yêu thúc cũng chỉ bắt nó đánh một bài quyền.

Tống Duệ Nmguyệt: … Cô đã nói rồi, thằng bé này cố ý mà.

Tằng Thiết Đầu, Hà Lương Lài và hơn mười người khác mang theo

bát và đũa của mình đến, những người này tuy lười biếng đến mức không biết điều nhưng cũng biết rằng trong thời buổi này, nhà nào có thể có nhiều bát đũa như vậy?

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Để họ không bị no căng bụng vì nước canh trước, Tống Duệ Nguyệt đã đun một nồi nước sôi để luộc mì, nước dùngu mì là nước xương, mỗi người một miếng xương sống có thịt, còn củ cải và khoai tây thì tùy họ kẹp, dù sao thì một nồi lớn cũng ở đó.

Trong số những kẻ tưởi biếng này có hoàn cảnh gia đình khá hơn một chút, như Hà Bảo Trụ, Tằng Hữu Phúc, nhà Tằng Hướng Dương, ba người này đều được gia đình cưng chiều nên bình thường làm việc thì chây ì hoặc ba ngày đánh cá hai ngày phơi tưới nhưng dù vậy, gia đình cũng chỉ có thể đảm bảo không để họ đói, chứ không thể nào bữa nào cũng có cơm trắng mì trắng, càng đừng nói đến việc ăn thịt uống canh.

Vì vậy, bữa ăn này đối với họ thực sự giống như ăn Tết, đặc biệt là nước dùng thơm ngon đậm đà, củ cải bên trong vừa ngọt vừa thấm đẫm mùi thịt, khoai tây mềm nhừ, cho vào miệng một miếng, bột bở mềm mại và đầy miệng mùi thịt, còn mì sợi thì khỏi phải nói, đây là tương thực tinh chế hiếm có, chỉ có thể ăn được khi bỏ tiền ra đến nhà hàng quốc doanh. Những người này ăn rất nhiều, mỗi người ăn hai bát mì, tại ăn thêm rất nhiều củ cải và khoai tây, cho đến khi cảm thấy no đến tận cổ họng mới dừng tại.

Tống Duệ Nguyệt thấy họ đều ăn đến mức dựa vào tường không nhúc nhích được, mới đi đến giữa sân nói: "Bữa ăn này là trước đây tôi đã hứa với các anh, hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng cho các anh, bây giờ tôi đã thực hiện lời hứa của mình. Hôm nay các anh không chỉ hoàn thành mà còn hoàn thành trước thời hạn, tôi thấy các anh rất tuyệt, rất đáng khen ngợi, cũng là một việc rất đáng tự hào, đồng thời cũng chứng minh rằng các anh có thể làm được.

DTV

“Ngày mai các anh có muốn tiếp tục đi làm không, có muốn kiếm thêm 10 công điểm một ngày không, tất cả đều do các anh tự quyết định.

“Tôi muốn nói với các anh rằng, chỉ cần các anh chịu khó làm việc kiếm công điểm như thế này mỗi ngày, không quá hai tháng, tôi có thể đưa các anh lên báo được xã khen ngợi, đeo hoa đỏ, còn có thể để các anh thường xuyên được ăn thịt ăn cơm trắng, có thể cưới được vợ, cuộc sống của các anh cũng sẽ ngày càng có hy vọng hơn.

Tống Duệ Nguyệt rót một tràng canh gà vào tâm hồn, mười mấy người đều trở nên vô cùng phấn khích.

Chương 223

Đặc biệt là Tăng Thiết Đầu, thậm chí còn vượt qua. nôi sợ hãi trong lòng đối với Tống Duệ Nguyệt, mạnh đạn hỏi một câu: "Tống trí thức, cô nói thật đấy chứ, sau này tôi thực sự có thể cưới được vợ không?" Tống Duệ Nguyệt nhìn thấy Tăng Thiết Đầu, ký ức buổi sáng lại bắt đầu thức tỉnh, không hiểu sao lại thấy mắt đau nhưng mà, trâu đã thổi rồi, không thể chùn bước được. "Tất nhiên, chỉ cần anh chăm chỉ nỗ lực, kiếm được tiền, có thể nuôi sống cả gia đình thì tự nhiên có thể cưới được vợ."

Lời này của cô không có vấn đề gì chứ nhỉ. Tăng Thiết Đầu vui vẻ gật đầu, tỏ ý sau này nhất định sẽ đi làm đúng giờ mỗi ngày, kiếm thêm công điểm, phấn đấu sớm ngày cưới được vợ.

Tống Duệ Nguyệt:... Được rồi, có chí hướng như vậy cũng tốt. Buổi tối, đợi Lục Kim An ngủ rồi, Tống Duệ Nguyệt cất máy khâu vào không gian, chuẩn bị may cho Lục Kim An vài bộ quần áo. Quần áo trẻ em dễ may, không gian tại không có tốc độ thời gian, cô không biết mình đã ở trong đó bao lâu, chỉ may cho đứa nhỏ một chiếc quân yếm bò, một chiếc áo sơ mi trắng nhỏ, một chiếc áo khoác nhung kẻ màu kaki, tại may cho nó một chiếc mũ tròn nhỏ bằng vải bò, một chiếc túi đeo chéo nhỏ bằng vải bò ba ngăn.

May xong, lại mang máy khâu ra khỏi không gian, thời gian cô vào cũng gần bằng thời gian cô ra nhưng đã mệt đến nỗi cô không phát hiện ra tay mình đã bị bỏng mấy lần, mà gối đầu ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, cô dậy cũng muộn hơn bình thường, mặt trời đã chiếu vào trong cửa sổ mới tỉnh dậy.

Nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng dáng Lục Kim An đâu, có lẽ là dậy sớm ra ngoài chơi rồi.

Cô lại nhìn vào máy khâu, những bộ quần áo may hôm qua đều không thấy đâu, nghĩ là đứa nhỏ nhìn thấy rồi mang ra ngoài khoe với bà.

Đợi cô ra khỏi phòng thì đúng là như vậy, đứa nhỏ mặc bộ quần áo mới, đầu đội một chiếc mũ tròn nhỏ bằng vải bò, đeo một chiếc cặp sách nhỏ, dễ thương đến mức muốn tan chảy.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Bà Tằng cũng thích nhìn Lục Kim An mặc bộ quần áo này, đôi mắt không rời khỏi đứa nhỏ.

DTV

"Ôi chao, An An thật đẹp trai. Ra ngoài thế này chắc phải khiến không ít người ghen tị c.h.ế.t mất."

Tống Duệ Nguyệt tỏ ý vô cùng đồng tình.Cô may cho Lục Kim An bộ quần áo này, chính là kiểu búp bê rất thịnh hành ở đời sau, hơn nữa, đứa nhỏ này thực sự rất đẹp trai, trắng trẻo, mắt to tròn, lông mi còn dày và cong, ngũ quan cũng tinh xảo, ban đầu mặc những bộ quần áo trên người mình, sau đó Lục Yến Từ đi chợ bách hóa mua cho nó hai bộ để thay nhưng đến đây rồi, chỉ mặc đi mặc lại hai bộ quần áo đó, lâu dần cũng thấy chán.Có lẽ là kiếp trước cô không thể sinh con của mình, lại đặc biệt thích trẻ con, nhìn thấy đứa trẻ dễ thương và thông minh như Lục Kim An, cô không có sức đề kháng.Bây giờ lại không thể tùy tiện muốn mua gì thì mua, may mà trong không gian có nhiều vải, cô trực tiếp tự tay làm.

Ăn mặc như vậy đưa ra ngoài, không phải sẽ khiến một đám người ghen tị c.h.ế.t sao!"Một lát nữa mặc bộ này theo Yêu thẩm ra đồng

làm việc, được không?"

Nhưng Lục Kim An lại quả quyết lắc đầu: "Không được, cháu phải thay quần áo ra, cất đi."Tống Duệ Nguyệt tưởng nó là vì quần áo quá đẹp, không nỡ mặc nhưng cô đã làm thì phải để nó mặc vào ngay, rồi cô mới có thể đưa ra ngoài khoe con được chứ!

Sao có thể không mặc? Phải mặc."Không sao, hai ngày nữa thím lại may cho cháu mấy bộ, để cháu mỗi tuần có thể thay đổi, được không?" Tống Duệ Nguyệt bèn đưa ra lợi ích lớn hơn để dụ dỗ đứa nhỏ.Lục Kim An nghe nói còn có quần áo mới, chạy đến trước mặt Tống Duệ Nguyệt ôm chặt lấy chân cô: "Yêu thẩm, cháu yêu thím nhất! Thím vẫn làm vợ cháu đi! Đừng làm vợ Yêu thúc nữa."

Tống Duệ Nguyệt:... Được rồi, cái gọi là vợ của cháu thực ra chỉ là một công cụ thôi nhỉ!

"Lời này cháu chỉ được nói trước mặt thím thôi, chỉ để thỏa mãn cơn thèm là được rồi ha, để Yêu thúc của cháu nghe thấy, m.ô.n.g cháu sẽ bị đánh sưng lên mất."

Tống Duệ Nguyệt xoa xoa đầu đứa nhỏ, rồi đi đánh răng rửa mặt.

Chương 224

Đợi Tống Duệ Nguyệt dắt Lục Kim An đến ruộng mía, cô phát hiện 13 người hôm qua đêu đã đến, từng người làm việc hăng say, A Tứ cũng ở đó, cậu đang ở bên cạnh chuyển những cây mía đã chặt sang bãi đất trống bên cạnh, buộc thành từng chồng, động tác rất nhanh nhẹn, nhìn không giống một đứa trẻ mới 11 tuổi chút nào. "A Tứ, tối qua sao em không đến ăn cơm?"

Tống Duệ Nguyệt đánh giá cậu từ trên xuống dưới, thấy trên người không có vết thương nào có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bèn hỏi một câu không lộ vẻ gà. A Tứ sò sờ đầu, ngượng ngừng nói: "Em không đói, trưa hôm qua ăn nhiều, tối không đói nữa."

Tống Duệ Nguyệt nhìn cậu như vậy, rõ ràng là không biết chuyện mẹ kế dẫn em trai em gái đến nhà bà Tằng hôm qua. "Vậy tối qua, nhà em không xảy ra chuyện gì chứ?" Cô lại thăm đò hỏi một câu.

DTV

A Tứ vẻ mặt nghi hoặc, nghĩ ngợi một lúc: "Hôm qua trời sắp tối, mẹ kế em nhốt em tại, sau đó em ngủ thiếp đi, ngủ một mạch đến sáng nay mới dậy." Cậu tại nghĩ đến điều gì đó, tiến đến gần Tống Duệ Nguyệt, nhỏ giọng tẩm bẩm: "Lão đại, dưa chuột và củ cải nhà bà Tằng có gì đặc biệt không?" Tống Duệ Nguyệt nghe xong, nhướng mày, vẻ mặt khó hiểu: "Đặc biệt chỗ nào?”

"Dạo này bà nội em cứ khó chịu, ho, n.g.ự.c còn đau, thở không nổi, nhưng hôm qua ăn dưa chuột củ cải em mang về, sáng nay bà dậy nói cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi. Lão đại, em có thể... đến nhà bà

Tằng hái thêm hai quả dưa chuột và củ cải không! Em trả tiền, số tiền một đồng năm hào em kiếm được ở chỗ Lão đại lần trước em đều để dành hết rồi, nếu không đủ, em sẽ đi bắt hải sản đổi, được không?"

Thực ra A Tứ đã nghĩ cả buổi sáng rồi, cậu muốn mở lời nhưng lại ngại nhưng trong tay cậu chỉ có một đồng năm hào, căn bản không đủ để đưa bà nội đi khám bệnh, cậu cũng sợ bệnh của bà nội kéo dài, sẽ ngày càng nghiêm trọng, bây giờ bà nội nói khỏe hơn nhiều rồi, cậu cảm thấy chính là nhờ dưa chuột và củ cải, vì hôm qua cậu đã để ý, chú Thiết Đầu và những người khác sau khi ăn dưa chuột, tinh thần tốt hơn nhiều, trước đây chú Thiết Đầu vẫn luôn còng lưng, sau đó lưng đã thẳng lên.

Tống Duệ Nguyệt cũng giật mình, cô vẫn luôn uống Ngọc dịch nên không cảm thấy gì nhiều, ăn rau nhà bà chỉ thấy mùi vị tươi ngon, là rau bên ngoài không thể sánh được.

Nhưng không ngờ lại có tác dụng như vậy.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

"Em chắc chứ? Có phải nhầm không?"

"Chắc chắn là...." Cậu liền kể lại những gì mình quan sát được hôm qua.

Tống Duệ Nguyệt:...???!!! Không trách được những người này ban đầu mệt mỏi như chó vậy, ăn dưa chuột một lúc sau tinh thần lại tốt lên, tốc độ làm việc cũng nhanh như chớp.

Cô vốn tưởng là uy nghiêm của mình khiến những người này phát phấn đồ cường... là cô tự đa tình rồi!"Không cần trả tiền, lát nữa em đến nhà bà Tằng hái thêm ít rau về, em giữ lại hai quả nhưng chị thấy bệnh của bà em tốt nhất vẫn nên đến bệnh viện khám xem." Tống Duệ Nguyệt cảm thấy chuyện này vẫn không chắc chắn, có

khả năng ăn cái này chỉ làm giảm bớt bệnh tình, chứ không thể trị tận gốc.

A Tứ không nói gì, cúi đầu đá đá đám cỏ dại dưới chân.Tống Duệ Nguyệt thấy không ổn, hỏi: "Bố em không đưa bà đi khám bệnh sao?"

A Tứ không nói gì, tức là mặc định đồng ý.Tống Duệ Nguyệt không nói gì nữa, trên đời này không thiếu những đứa con trai cưng chiều mẹ nhưng cũng không thiếu những đứa con bất hiếu.

"Cầm 20 đồng này trước, đưa bà nội đi khám bệnh, sau này khi kiếm được tiền rồi thì trả lại chị cũng không sao." Cô suy nghĩ một chút, rồi lấy hai tờ tiền lớn từ trong túi ra.Chuyện này khiến cô không khỏi nghĩ đến Lâm Thời Minh, không biết con gái hắn đã khỏi bệnh chưa.

A Tứ nhìn hai tờ tiền lớn, người ngây ra, không dám đưa tay ra nhận."Không, không được, em..em, lão đại, nhiều tiền quá." Cậu nhất thời có chút hoảng hốt, không biết phải trả lời thế nào.

Chương 225

Tống Duệ Nguyệt: "Sao vậy, em sợ mình không trả lại tiền cho chị, hay là không muốn đưa bà nội đi khám bệnh?" A Tứ lắc đầu, vẫn một vẻ hoảng hốt không biết phải làm sao.

"Thế thì được rồi, chị tin vào nhân phẩm của em, em đã vay tiền thì nhất định sẽ trả được. Nếu muốn. bà nội sống thêm được vài năm nữa thì cầm tiền này đưa bà đi bệnh viện ngay, biết chưa? Dưa chuột và củ cải nhà bà Tẳng không phải là thuốc tiên, có bệnh thì nhất định phải đến bệnh viện khám bệnh uống thuốc mới khỏi được."

Tống Duệ Nguyệt nhét tiền vào tay anh ta. A Tứ nắm chặt hai tờ tiền lớn trong tay, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nhiều tiền như vậy, trong lòng cũng nặng trĩu, mắt cay cay muốn khóc. Tống Duệ Nguyệt cũng nhìn ra vẻ sắp khóc của cậu, bất đắc dĩ xoa đầu A Tứ: "Được rồi, em cất tiền đi, đừng làm mất, ngày mai xin phép đội trưởng nghỉ một ngày, đưa bà nội đi bệnh viện huyện."

A Tứ gật đầu, cất tiền vào túi, ấn đi ấn tại, sợ làm mất, cách một lúc tại phải sờ xem tiền còn không. Lục Kim An ở bên cạnh nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy dấu chấm hỏi: "Yêu thẩm, anh A Tứ không có mẹ sao?" Tống Duệ Nguyệt thật muốn bịt miệng đứa nhỏ này tại, sao tại hỏi chuyện không đâu thế này!

Nếu người ta có mẹ thì còn phải từ nhỏ đã phải ra ngoài kiếm sáu bảy công điểm một ngày sao?

Tuổi này đều đang đi học ở trường cả.

Nghĩ đến đây, cô thấy thật đáng tiếc khi A Tứ không đi học.

Đứa trẻ này thông minh, chăm chỉ, thật thà tại tốt bụng, nếu được đi học thì sau này cũng là một mầm non tốt. Bây giò còn chưa thấy nhưng vài năm nữa khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, phong trào học tập sẽ dấy tên khắp cả nước, bây giờ cậu đã 11 tuổi rồi, đi học cũng hơi muộn rồi. "A Tứ, em đã đi học chưa?"

Tống Duệ Nguyệt lại hỏi.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

A Tứ lắc đầu: "Chưa, em chỉ biết mười mấy chữ."Mười mấy chữ này là do cậu xem sổ sách của Hà kế toán, vừa hỏi vừa học.

"Thế thì sau này chị sẽ dạy em nhận chữ nhé?" Dù sao cô cũng không phải người thân của A Tứ nhưng cô lại rất thích đứa trẻ này, không muốn nhìn cậu cứ mãi chôn vùi cả đời trên đồng ruộng, sau này cô còn phải thi đại học, còn phải phát triển sự nghiệp của mình, bên cạnh phải có vài người đáng tin cậy.Bây giờ bồi dưỡng A Tứ cũng là một chuyện không tệ.

Mắt A Tứ sáng lên, rồi lại tối sầm xuống."Bố em nói em ngu, học nhận chữ cũng vô dụng, sau này nhất định phải cả đời cày cuốc trên đồng ruộng."

Tống Duệ Nguyệt nghe xong, tức đến mức muốn đánh người.Người ta vẫn nói có mẹ kế thì có cha dượng, câu này đúng thật không sai.

Cô thậm chí còn chưa gặp bố của A Tứ nhưng chỉ cần nhìn vào việc ông ta không cho mẹ ruột của mình đi khám bệnh, còn bắt nạt A Tứ thì cũng có thể thấy được, đây là một người ích kỷ và vô lương tâm."Những gì ông ta nói đều vô dụng, quan trọng là bản thân em có muốn học hay không, có muốn thành lài hay không, có thực sự muốn như ông ta nói, cả đời chỉ biết cày cuốc trên đồng ruộng?"

DTV

A Tứ đột nhiên ngẩng đầu lên: "Em muốn thành lài, em muốn bà nội được sống những ngày tháng tốt đẹp."Tống Duệ Nguyệt "Ừ" một tiếng, sau đó vung tay ra: "Bắt đầu từ hôm nay, chị sẽ dạy cậu và Lục Kim An mỗi ngày 10 chữ, ai học xong trước sẽ được thưởng."

Lục Kim An: … Sao lại có chuyện của nó ở đây? Nó chỉ là một đứa trẻ ba tuổi thôi mà! Nhận chữ cái gì chứ, đừng có dính vào!"Yêu thẩm, cháu còn nhỏ, mấy năm nữa hãy học chữ nhé."

Tống Duệ Nguyệt: … Cháu thì nhỏ thật nhưng cháu lại rất tinh ranh, suốt ngày không làm việc chính, lại không phải đi mẫu giáo, cứ chơi mãi thế này thì được à? Chơi đến mức hư hỏng hết cả rồi.

"Cháu cứ coi như mình đang đi mẫu giáo đi, trẻ con mẫu giáo một ngày học 10 chữ, sau đó học phép cộng trừ trong phạm vi 20, sau này thím sẽ dạy con học cả tiếng Hán nữa." Cô nghĩ vậy, quyết định sang không gian đối diện để lấy một ít sách giáo khoa dành cho trẻ em.

Chương 226

Dù sao thì cũng phải tìm việc gì đó cho đứa nhỏ này làm. Lục Kim An kinh ngạc đến mức không thể tin nổi: Cái gì? Vừa nãy còn nói chỉ học 10 chữ, bây giò lại phải học cả phép cộng trừ, còn cả tiếng Hán nữa... Yêu thẩm sao lại làn nhẫn thế chứ? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà! Tống Duệ Nguyệt nhân lúc Lục Kim An chưa kịp định thần lại thì đã xoa xoa lòng bàn tay và nhắn tin cho người bên kia. Một lúc sau, lòng bàn tay cô nóng lên. Cô thấy rất kỳ lạ, mua đồ nhanh thế sao?

Hay là thời gian hai bên không đồng bộ? A Tứ nghe nói còn được học cả toán thì cũng động lòng. "Lão đại, em có thể học toán cùng không?"

Tống Duệ Nguyệt gật đầu: "Tất nhiên, những gì em học sẽ phức tạp hơn nhiều, trong phạm vi 10, trong phạm vi 100… cho đến những phép toán khó hơn nữa, đến lúc đó chị sẽ dạy em hết, lão đại của em là học bá ở trường trung học số 1 Chương Thành, dạy hai đứa nhóc các em thì dư sức."

A Tứ nghe xong thì vui vẻ gật đầu, làm việc cũng hăng hái hơn.

Tống Duệ Nguyệt rảnh rỗi không có việc gì làm, liền dẫn hai đứa đến một bãi đất trống, viết mười chữ cơ bản nhất lên mặt đất, còn giảng giải cho chúng về sự tiến hóa của chữ Hán cổ.

Lục Kim An nghe rất say sưa, bởi vì Tống Duệ Nguyệt đã kể những chữ đó thành những câu chuyện nhỏ nhưng đến khi bảo nó cầm cành cây viết tên đất thì nó bắt đầu tưởi biếng. A Tứ nghe chuyện rất chăm chú, học cũng rất nghiêm lúc, lúc rảnh rỗi thì cầm cành cây

tập viết trên mặt đất, còn Lục Kim An thì vừa viết vừa chơi, nhặt một đống cành cây ở đó để nghịch. Tống Duệ Nguyệt:... Cảm giác này giống như nhìn thấy con nhà người ta học giỏi và đứa con học đốt của mình vậy, ngứa tay muốn đánh đòn quá.

Lục Kim An có lẽ cảm nhận được nguy hiểm sắp ập đến, đột nhiên đứng dậy, nói muốn đi tiểu.

Tống Duệ Nguyệt: … Lừa già đi chợ hay đi tiểu.A Tứ vội vàng đứng dậy định dắt nó đi tiểu, kết quả tìm mãi mà không thấy khóa quần.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Tống Duệ Nguyệt đi tới, chỉ vào chỗ quần của Lục Kim An: "Ở đây có khóa kéo, kéo xuống, lấy chim nhỏ của cháu ra ngoài rồi đứng tiểu là được."Lục Kim An vội vàng làm theo, vừa định lấy ra thì thấy Yêu thẩm vẫn đứng đó nhìn, nó dậm chân: "Yêu thẩm, thím quay đi, chim nhỏ của cháu chỉ được vợ được nhìn thôi."

Tống Duệ Nguyệt trợn mắt quay đi, trong lòng nghĩ nói như thể lúc tắm cô chưa nhìn thấy chim nhỏ của nó vậy, cô có hiếm khi nhìn đâu.Hừ, Lục Yến Từ nhà cô mới là đại bàng.

Hỏi cô làm sao biết được thì tất nhiên là lúc trêu chọc anh, anh có phản ứng, cô cảm nhận được rồi.Thôi, tự nhiên lại nhớ anh rồi.

Ngay lúc này, Tống Duệ Nguyệt đột nhiên có cảm giác rất khó chịu… có người đang nhìn chằm chằm vào cô.Cô đột ngột quay lại, nhìn về hướng mang lại cho cô cảm giác khó chịu đó.

Ngay trên sườn đồi đối diện, có người đang nhìn chằm chằm vào mình, giống như con rắn độc ẩn núp trong bóng tối, nguy hiểm và khiến người ta cảm thấy buồn nôn.Cô bình tĩnh nói nhỏ với A Tứ: "Giúp chị trông chừng Lục Kim An, chị đi một lát rồi về."

Tống Duệ Nguyệt nói xong, chậm rãi chui vào ruộng mía, cô vừa cúi

xuống tìm một cây gậy vừa tay nhưng không dễ tìm, năm nay mọi người đều ra ngoài nhặt củi đốt, đừng nói là gậy, ngay cả cành cây nhỏ cũng bị người ta nhặt sạch mang về.Cô nghĩ đến cây gai mây hôm qua vẫn còn dùng tốt nên bước nhanh hơn, quả nhiên đến chân sườn đồi, có rất nhiều cây gai mây có gai, để không gây nghi ngờ cho người ở trên, cô vừa đi vừa hát.

Cô hái bốn cây gai mây dài, vặt hết lá, sau đó quấn lại với nhau, phần cầm trên tay thì nhổ hết gai, tùy ý vung vẩy, liền nghe thấy tiếng vo vo, chậc, còn mạnh hơn cả cây hôm qua.

DTV

Cô thấy một cây gai mây có lẽ vẫn chưa đủ, lại chuẩn bị đi lấy vài cành tre, thứ đó rất dai, đánh vào người cũng rất đau.

Chương 227

Đừng hỏi cô tại sao biết, hỏi thì chính là trước đây cô đã bị Tiếu Lan đánh như vậy! Đợi đến khi cô chuẩn bị xong những thứ này, đang định lên núi bắt người thì nghe thấy một giọng nói kinh ngạc. "Tống trí thức? Cô là Tống trí thức phải không? Thật là khéo quá!"

Tống Duệ Nguyệt quay lại, thấy một người đàn ông đang đi tới trên bờ ruộng phía trước. Cô sửng sốt, lập tức nhận ra người đối điện chính là học trò của bà lão muốn làm mối cho cô ở ga xe lửa Dương Giang, à! Đúng rồi, đây chính là đối trợng mà bà lão muốn làm mối cho cô, tên gì ấy nhỉ?

"Anh... anh là... là." Tống Duệ Nguyệt ấp úng mãi, cũng không ấp úng ra được cái gì, ngượng ngùng cười ha ha hai tiếng. Tiếu Hàn Ngọc cười: "Tôi họ Tiếu, Tiếu Hàn Ngọc, cô không nhớ tôi sao?" Tống Duệ Nguyệt: "Nhớ, nhớ, chỉ là nhất thời không nhớ ra. Đồng chí Tiếu, ngại quá!"

Tiếu Hàn Ngọc không để bụng: "Cô ở đây làm gì vậy? Bây giờ không phải mọi người đều đang đi làm sao?"

DTV

Tống Duệ Nguyệt đương nhiên không thể nói rằng có người đang theo dõi mình, như vậy chẳng phải là đánh rắn động cỏ sao?

"Chỉ là đứa nhỏ trong nhà quá nghịch ngợm nên lấy ít gai mây và cành tre về, để đánh người." Tống Duệ Nguyệt giơ cây gai mây và cành tre trong tay lên.

Tiếu Hàn Ngọc nhìn mà kinh hãi: "Cô... cô sẽ không đánh người ta đến c.h.ế.t chứ? Hơn nữa, không phải cô đến nông thôn một mình sao? Sao tự nhiên lại có đứa nhỏ?"

Tống Duệ Nguyệt nghĩ may mà trong nhà có Lục Kim An làm bia đỡ đạn.

"À, là cháu trai của đối tượng của tôi, đứa trẻ đó bình thường quá nghịch ngợm, nó làm tôi đau đầu nên lấy thứ này về, dọa nó một chút, không đánh thật đâu."

[Truyện được đăng tải duy nhất tại monkeydtruyen.com - .]

Cô giấu đồ đằng sau lưng, thứ này đánh trẻ con đúng là có hơi... đáng sợ!

Vừa lúc A Tứ dắt Lục Kim An đi theo cũng nghe thấy rõ ràng lời này, tức đến mức nước mắt lưng tròng."Yêu thẩm hư quá, cháu... cháu đáng yêu và ngoan ngoãn như vậy, Yêu thẩm còn đánh cháu, hu hu hu."

Tống Duệ Nguyệt:... À này! Xong rồi!!!Cô vội vàng ném cây gai mây và cành tre trong tay xuống, chạy đến ôm Lục Kim An rồi vội vàng giải thích: "Yêu thẩm chỉ đùa thôi mà, cháu đáng yêu và ngoan ngoãn như vậy, yêu thẩm sao có thể đánh cháu được!"

Lục Kim An lập tức nín khóc, chớp đôi mắt to long lanh nói: "Thật không? Yêu thẩm không được lừa cháu đâu, yêu thẩm phải thề, nếu yêu thẩm lừa cháu, sau này con sinh ra cũng sẽ là đứa nói dối."Tống Duệ Nguyệt:... Cái này có hơi độc ác rồi đấy!

Tiếu Hàn Ngọc thấy cô dây dưa với Lục Kim An mãi mới dỗ được, mới hỏi: "Đứa bé này là cháu trai của đối tượng cô? Trước đây ở ga xe lửa, sư nương tôi còn nói muốn làm mối cho chúng ta, không ngờ cô nhanh chóng có đối tượng như vậy. Tôi còn tự cho rằng mình có

cơ hội. Nghe sư phụ nói muốn đến các đội lớn vận động thanh niên trí thức đi sửa hồ chứa nước nên lập tức đến ngay, không ngờ vẫn chậm mất rồi!"

Tống Duệ Nguyệt nghe anh ta nói vậy, ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

"Đồng chí Tiếu nói đùa rồi."Cô thấy có chút kỳ lạ nhưng kỳ lạ ở đâu thì cô lại không nói nên lời.

"Tống trí thức, đối tượng của cô chính là đồng chí Lục đi cùng cô lúc đó phải không? Anh ấy không đi cùng cô sao? Tôi còn có việc muốn tìm anh ấy, muốn nhờ anh ấy chỉ bảo đôi điều."Tiếu Hàn Ngọc thấy cô chỉ cười xã giao nên lại tiếp tục hỏi.

"Không, chúng tôi vẫn chưa chính thức kết hôn, anh ấy thường bận rộn, tôi cũng rất khó gặp anh ấy, nếu anh có việc thì có lẽ phải tự mình tìm cách liên lạc với quân đội." Tống Duệ Nguyệt tiếp tục mỉm cười, từ chối.

Tiếu Hàn Ngọc gật đầu, lại đổi chủ đề: "Sư nương tôi gần đây luôn nhắc đến cô, nói là rất hợp với cô, còn tiếc là lúc đó ở ga xe lửa không hỏi cô ở đội nào, không ngờ chúng ta có duyên như vậy lại gặp nhau ở đây, tôi vừa hay đang vận động thanh niên trí thức đi sửa hồ chứa nước, cô không bằng đi sửa hồ chứa nước vài ngày đi, sửa hồ chứa nước tuy có vất vả một chút nhưng kiếm được nhiều công điểm, trong núi nhiều thú rừng, ngày nào cũng có thể ăn thịt, đến lúc đó cũng có thể gặp sư nương tôi, nói chuyện phiếm."

Nội dung từ **Chương 1: Yêu nữ đê tiện gặp rắc rối lớn!** đến **Chương 227**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh